

Universitätsbibliothek Wuppertal

Scholia graeca in Aristophanem

Dübner, Friedrich

Parisiis, 1842

Adnotatio in scholiastas Aristophanis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-5255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-5255)

ADNOTATIO

IN

SCHOLIASTAS ARISTOPHANIS.

ACHARNENSES.

¶ **ARG. I.** 3 ἐφέστηχεν Reg. (membr. 2712, quem contulimus). — 5 ἔξαπ. Reg. Ceteri ut videtur ἐξάπτοντας. — 11 πολεμικωτάτοις κατακέλευσιν R., postremum etiam Reg. — 12 ἀπολογήσασθαι R. Ald. — 15 τοῖς τοῦ Τηλ. Reg. — 16 ἀχαρίστως R. — 17 περὶ om. Reg. Brunck. τοῦ τε. — 26 παρεσκευασμένα, 27 τούτων Reg. — 30 τινὰς Reg. — 33 προσαποστελλόντων Reg. Ald. — 36 τὸν στρατηγὸν R. — 40 ἐπανήκει post ἀναλύνων in Reg. — 4 οὐ σώζονται post Νουμηνίαις transponi mavult Elmsleius.

ARG. II. 10 πάλιν om. R. — 16 ὡς ἱκανῶς Ald. Correxerit Brunckius.

SCHOLIA.

1, 28 θαυμαστικῶς ἀντὶ R., qui totum scholion proximo scholio postponit, post φάσκων. — 29 συμπ. om. R. — 32 ἐπεὶν ἢ κ. R. — 34, 35 τὸν ἐμ. θυμὸν Ald. 38 addit R. ὅσα : Τὸ μῦθον τοῦτο ἀόριστον δὲ πλῆθος ἀριθμοῦ σημαίνει. — 1 ὡς καὶ om. R.

3, 7 ψαμμακῶσια et infra l. 9 et 28 ψαμμακῶσιους Suidæ codex Paris. A. Scribebatur ψαμμοκ-. — 12 Λημνίαις Kusterus. Legebatur Λίμναις, et sic Suidæ cod. Paris. pro vulgato Λήμναις. Est fragm. 327. — 13 πᾶσ' ἐγάργαιρ' Toupius Emend. vol. 3, p. 200. Legebatur πᾶσα γάργαιρ'. — 14 post ἡμῖν addendum ἐστὶν ἀνδρῶν ex Macroβii Saturn. 5, 20. — 15 ἄ δὲ Suidas. ἄδὲ Ald. Locum aliquot verbis auctum affert Athen. 6, p. 229, F. — 22 ἀπὸ τοῦ Suidas. Legebatur ἀπὸ τε, recte, si cum Kustero scribatur ἀπὸ τε τῆς ψάμμου καὶ τῶν γαργάρων. ὁ γὰρ—. DIND. — 33 τοῦ γ ex Suida addidit Dind. — 37 sic Kusterus. ἀρίστων ἀνδρῶν Ald. Cod. Laur. ἀνδρῶν κρατίστων μάρμαϊρε (quo deleto superscriptum κάρχαιρε) π.

6, 47-50 Ἀπλήστως — ἵππείας infra post Θεόπομπος habet R.

8, 10 ὀλοίτην Elmsleius. Probabilior Dobræi conjectura ὀλοίατ'. DIND.

10, 17-23 pro his R. κεχρήνη συναλεί ἀπὸ τοῦ κεχρήνεα ἀττι. τὸ γὰρ ε καὶ α εἰς η, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνίθων τῶν νεοττῶν προσδεχομένων καὶ κεχρηνότων. — 23 ὅσον οὖν τρ. μ. ἦν τὸ ἀκοῦσαί τι τῶν Αἰσχύλου Suidas. s. Κεχρήνη. — 29 ἐνιαυτῶ λ' Palmerius. Legebatur ἐνιαυτόν.

11, 35 ἐκ τῶν τριάκοντα. V. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 2. Χιῶν Suidas s. Θέογνις et Ψυχροῦ βίου. Scribebatur Χιῶν. V. v. 138-140. DIND.

12, 36 ἐνσειστον οὔσαν τῆ φ. μ. ἐξέσεισε R. Εὔσειστον correxit Dind. ex Laur. Vulgo ἄσειστον. Laur. τὴν φύσιν.

13, 41 Laur. Τινὲς οὕτως. ὁ M.

15, 48 τάτες R. τῆδες Ald. Suidas s. Τῆτες : τοῦτο δὲ οἱ Δωριεῖς τάτες λέγουσι καὶ διὰ τοῦ δ τῆδες.

16, 51 ὁ δὲ X. οὔτος R. ὅσον δὲ τὸ κυψάνει Ald., et ἀλλησῆς. — 53 ὡς δηλοῖ καὶ om. R. — 1 om. R., qui 2 Ἀχαιοῖσι με, reliquis omissis.

17, 7 σμήχεσθαι (γρ. καὶ σμᾶσθαι) Laur. — τοῦ τ Suidas s. ῥύπτει. τούτου Ald. — 8 χρύπος Suidas. ῥύπος γὰρ Ald.

18, 12 κόνιν R. et Suidas. κόνια Kusterus. — 13 σμῶμενοι Kusterus. ὁσμώμενοι R. Ald. et Suid.

19, 17-22 pro his R. εἰσὶ δὲ κύρια γ τοῦ μηνὸς Ἀθηνῆσι [sic], πρώτη—τριακὰς αἱ κύρια. αἱ δὲ πρὸς τὸ κατεπεῖγον καλοῦνται σύγκλητοι. De hoc scholio dictum ab Schœmanno De comit. p. 29, 31, 32, 43. Lin. 17 κύρια addidi ex Suida s. Ἐκκλησία κυρία. DIND. — 18 ἡ πρώτη, καὶ ἡ δεκάτη, καὶ ἡ τριακὰς etiam Suidas. At aliter Ulpianus, Demosthenis interpres, in Timocrateam; qui primam ἐκκλησίαν κυρίαν apud Athenienses non primo die mensis, sed undecimo habitam esse tradit. Verba ejus hæc sunt : Ἰστέον γὰρ, ὅτι κατὰ μῆνα τρεῖς ἐκκλησίας ἐποιούοντο, βουλευόμενοι περὶ τῶν ἐν

πόλει πραγμάτων. ... καὶ ἐγένετο ἡ πρώτη, ἐνδεκάτη τοῦ μηνός. ἡ δὲ δευτέρα, περὶ τὴν εἰκοστήν. ἡ δὲ τρίτη, περὶ τὴν τριακοστήν. Ex hoc igitur loco Ulpiani Petitus De leg. Attic. p. 196 scholiasten nostrum emendandum esse censet : cui assentior. Kust. — 19 συναγόμεναι Ald. Suidæ codex Paris. et Leid. προσκλητοῖς ἐναγόμεναι. — 21 sq. τὰ κατεπιέγοντα Ald.

22, 37 εἰσῆλθαι R. εἰς τὰς ἐκκλησίας Ald. — 39 addit R. τοῦτο ἐμχανῶντο καὶ πολλὰ ἄλλα. — 41, 42 uncis inclusa omittit Suidas s. Μεμλωμένον et Σχοινίον, ab recentiore grammatico addita. Kuster. κοκκίω κεχρισμένον.

26, 8 κατερχόμενοι Suidas s. Ἄθροι.

30, 17 πληθώρας scripsit Dind. Legebatur πληθώρας. — 22 ἀλογίας ex scholis philosophorum petatum. Porphy. De abstin. 1, 34 : ἐκβαχουμένη ἡ ψυχὴ ὑπὸ τῆς ἀλογίας ἀναπηδᾶν τε ποιῆ καὶ ἐκθοᾶν καὶ κεκραγέσαι. TOUR. Emend. vol. 2, p. 175.

31, 24 ξύω Suidas in Ἀπορῶ. — 25 παιδιὰς τινὰς Suidas. Legebatur παιδιᾶς τινος. — δὲ om. R. — 26 τίλλων Suidæ codices : sed τίλλω s. Παρατίλλεται. R. τὰς ἐκ τῶν μυκτ. ἢ τῶν μασχ. τρίχας, ἀ ποιῶσιν. — 27 Ald. τὸν δὲ χρ. — 28 ἀπορίας καὶ ἀμηνανίας Suidas s. Ἀπορῶ. Sequuntur hic in R. superiora l. 21, 22, 19, 20. — 29 προσδοκωμένου Suidas. προσδοκωμένου Ald. προκειμένου Suid. s. Παρατ. — 30 διατίθενται Suidas. τίθενται Ald. — 31 καὶ ἐπὶ Ald. ἐπιγράφουσιν Suidas.

34, hæc post scholion v. 36 ponit R., τοῦτο omittens. Post ἴδιον addit Ald. et Laur. τὸ λέγειν πρίασο πρίω (καὶ add. Laur.), ἴστασο ἴστω. ἦν γὰρ δ Δικαιοπόλις Ἀχαρνέως.

36, 40 πρίω R.

37 codex ἀσφαλῶς.

44, 51 σφάζειν Ald. — 52 αὐτοῦ om. R. — 53 Δημήτρας R. — 1 Ἄλλως om. R. ἢ Laur. — καθαίροντο R. Fort. ἐκαθαίροντο. — 3 εὐχας accessit ex Laur., qui deinde τότε καὶ δημ. κελεύει. — 6 ex eodem Laur. addita.

47, 9, 10 Δημήτρας Τριπτόλεμος R.

49, 22 μάμας R. — 23 τηθαλλαδοῦς τὰς Pierson. ad Merin p. 259. V. Eustath. p. 957, 33. τηθελαῶς τὸς Lobeck. ad Phrynich. p. 299.

52, 25 ποιῆσθαι Ald.

54, 37 Suidas s. Τοξόται habet Σπευσίνιοι et Σπευσίνιος : de qua διττογραφία Kusterus citat Jungermann. ad Polluc. 8, 132, et sua observata ad Suidam l. c. Σπουσίνιοι et Σπουσίνου Photius, Πευσίνου Laur.

58, 43 τῆ om. R.

61, 49 οἱ πρέσβεις : οὕτως Ald. οἱ π. β. : οὗτος II.

R. — 50 οὕτως δὲ καὶ ἄλλους Ald. — 52 δὲ πολλὴ ἐστὶ Laur. — 53 ἐπὶ προγ. Laur. — 1 ἐπὶ ῥητοῖς λ. πέρασι. Scribendum est γέρασι : i. e. cum certis honoribus et juribus, vel prærogativis. Thucydides 1, 13 : πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλείαι. V. nos etiam ad Suid. v. Βασιλεῖς, ubi locus hic scholiastæ adducitur. Kust. Dindorfius recepit γέρασι. — 3 μὲν γὰρ Laur. — 5 εἰσφέρει Laur. — 7 τὸν om. Laur., 8 idem τῆς τρ.

63, 11 ἔφη Laur.

66, 16-18, Διὰ — κέρδους post scholion v. 78 habet R. cum lemmate ἐπέμψαθ' ἡμᾶς. — 20 τὸν χρόνον τριβόντων R.

67, 25 ἐπὶ Γλαυκίνοῦ R., Ald. ἐπιγκίνου. De quo dixi in præf. ad Eurip. Alcest. p. 8. DIND. — 26 μεθ' — κατελύθη om. R. Tum sequuntur illa 18-21 πρὸ δώδεκα — μισθὸν λαμβάνειν.

68, 28 πλησίον Λυδίας om. R.

69, 34 δὲ τὸ R.

72, 45 φορεῖται ψ. R. — 46 ἢ φορυτῶνται ἐκ φρεγγάνων R.

75, 50 τέτριπται Dindorfius. Legebatur τέτραπται.

81, 12 ἐκτρέπεσθαι Ald. — 13 καὶ Ὅμο. om. R.

84, 29 Ἀρταφέρου Suidas s. Πανσελήνω. Legebatur Ἀντιφέρου. V. ad schol. Equit. 781. — 31 οὖν om. R.

86, 36 τουτὶ τί ἐστίν, ὡς ἂν ἐκάστω τὸ κρίβανον. Corrigendum τουτὶ τί ἐστίν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κρίβανον. Formula est mirantis, τουτὶ τί ἦν; sive τουτὶ τί ἐστίν; frequens in comædia; quæ vocem etiam ἀνεκὰς admisit, significantem ἀνωτάτω vel πᾶν ἐκὰς, ut redditur Erotiano in Lex. Hipp. et in scholio in Aristoph. Vesp. v. 18, quod plenius legit Suidas in v. Ἀνεκὰς, Eupolidis laudans et Cratini versum. VALCKENAR. Diatrib. in Eurip. p. 285. Recepit Dindorfius. — 46 ἰδὼν om. R. προστυπαχουστῆον Ald.

91, 3 τὸ μέτρον om. R.

92, 9 addit Ald. οἷς ὡς συνάρχους χρῆται, ὡς Ἀριστοτέλης Πολιτικῶν γ' κατὰ λέξιν οὕτω φησίν. « ἀτοπον δ' ἴσως ἂν εἶναι δοξείεν, εἰ βέλτιον ἴδοι τις δυοῖν ὄμμασι καὶ δυοῖν ἀκοαῖς κρίνων, καὶ πράττων δυοῖν ποσὶ καὶ χερσίν, ἢ πολλοὶ πολλοῖς, ἐπεὶ καὶ νῦν ὀφθαλμοῦς πολλοὺς οἱ μόναρχοι ποιῶσιν αὐτῶν καὶ ὄτα καὶ χεῖρας καὶ πόδας. τοὺς γὰρ τῆ ἀρχῆ καὶ αὐτοῖς φίλους ποιῶνται συνάρχους. »

93, 11 πρέσβος R.

95, 17 δὲ ἦτοι om. R. — 23 τρόποις Ald.

97, 41 ὡς δέρματα ἐξηρητημένα R. — 46 τρίμα R.

100, 47 ὡς τῆ om. R.

104, 52 ἰοναῦ R., qui hæc post schol. v. 106. — 53 ἀντὶ τοῦ Ἀθῆναι Ald. — 1 ἴονος R. — 2

Schneiderus De scholl. Ar. p. 35, βαρβαρικὸν ἄ.

108, 10 κίστη Ald. εἰς ἄ R.

112, 17 πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ Suidas s. Βάμμυα et Ἴναμή et Σαρδῶ. — 25, 26 τοῦτό ἐστι παρ. R. — 27 μὲν et ὁμ. δὲ κατ. om. R.

114, 30 Σπερχεῖ Ald. σύ γε R.

115, 36 δεῖν Ald. — 38 δὲ om. R.

118, 39, 40 ἐγ' ὧδ' οὗτος ὁ Κλεισθένης R. Deinde ἐπὶ τὸ idem.

120, 48 τὴν τύχην Hermannus ex Æsopi Fab. 69 Fur. (82 J. G. Schneid.) : ὧ πύθηκε, σὺ ταιαύτην τύχην ἔχων τῶν ἀλόγων ζώων βασιλεύεις.

122, 50 τῶ γενεῖ R.

125, 3-5, pro his R. ἀγχονὴ τὸ πάθος, ἀγχόνῃ τὸ σχοίνον.

127. Turbata scholiastæ verba ita ordinanda videntur : τοὺς δὲ ξενίζειν οὐδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα : Παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοῦς ξένους ὑποδεχομένων· μέμνηται καὶ Εὐπολις ἐν Φίλοις

Νῆ τὸν Ποσειδῶ, κοῦδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα.

ELMSL. Qui in Addendis Eupolidis versum sic corrigi maluit, νῆ τὸν Ποσειδῶ, κοῦδέποτε γ' ἴσχει θύρα. Porsonus νῆ τὸν Ποσειδῶ οὐδέποτε γ' ἴσχειν ἡ θύρα. — 12 ἔχε γὰρ τέγος Bentley. ἔσχ' ἐς γῆν τέγος Ald. ἔχε γὰρ τεῖχος Suidas s. Ἐκάλῃ. — 16, 17. Hæc sic redintegrandæ videntur, δέχονται εἰς τὸ πρυτανεῖον καὶ ξενίζουσιν ἐν αὐτῶ. DIND.

132, 21, 22 τὴν γυναῖκα τὸ προσπελάζειν — τὴν ποιητὴν R.

133, 24 ἐνεοί R., Ald. et Suidas s. Κεχίνατε.

137, 36 ἔγραψας τὸν χορὸν εἰ πολὺν R.

140, 42, 43 τῶ ψυχρῶ τὸ ψυχρὸν παρέβαλε καὶ πάνυ χαρ. R.

144, 51 ἦν om. R. — 2 φύλλοις δένδρων Suidas s. Καλοῖ et Ὁ δεῖνα, qui proxima scholia om. — 4 φλοισίσι Aristænetus 1, 10. — 5 ὄσσ' Bentley. ὡς Ald.

145, 10 sic Dindorfius. Legebatur τὸν παρ' αὐτοῖς παραπέμποντα. — 11 Τήρης Kusterus. Legebatur Ἀθήρης. — 12-14 σύμμαχος — καὶ Valckenar. ad Herodot. 4, 80. Legebatur σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθησι καὶ. — 14 Σάδωκον Ald.

146 scholion totum exscripsit Suidas s. Ἀπατούρια, respiciturque ab schol. Pac. 890. — 22 τοῦ ἀναρρῦειν addit Kusterus. — 25 ἐν ἧ — Σιτάλοκους supra post ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας habet Suidas, qui addit τοῦ Θρακῶν βασιλέως. — 26, 27 περὶ Κελαιῶν etiam Suidas. At Mich. Apostolius 3, 74, Μελαιῶν : quam lectionem præfert Holstenius ad Stephan. Byzant. v. Μελαίνεις. Kust. — 27 scribebatur Ἐάνθιος et infra Ἐανθίου. — 36 βωμὸν additum ex Apostolio. ἐδομήσαντο Suidas.

150, 41-43 sic R. εἶδος ἀκρίδων οἱ π. ὡς πολλῶν — Ἀττικῇ.

154 in R. infra legitur post v. 157 sic depravatam, μαχμώτατον φευ δε πῶς ἀσθ. ἡ ὄλ. ὄντων.

158, 49 ἀπέτιλε Dind. Legebatur ἀνέτιλε. Deinde ἀπεφύλλισε Kusterus. ἀπεφύλλισε Ald. — 52 ἔχουσιν R.

162, 7 ζυγίται Suidas s. Θρανίτης. ζευγίται Ald. — 8 καλάμιοι, et οἱ ἀδάμαντοι R. — 9 ὅμιν R. ἡμῶν Ald. — 10 καμόντες Ald.

165, 20 καταβαλεῖς R. et om. δέ. — 28 ἐσχορδισμένοις R.

172, 35 ἔνηφι R.

176, 46 μήπωγε Ald.

179, 49 ὀσφρήσεως Dindorfius. Legebatur αἰσθήσεως. Deinde τῇ ἀναφορᾷ Suidas s. Ὡσφροντο.

180, 1 συμπατοῦνται ex Polluce 7, 38 Elmsleius. — 6 πρίνινος γὰρ R., omittens ἀροῦν. — 7 ἀνένδοτοι om. R., qui l. 7-12 supra ponit l. 1, post συνάπτονται. — 8, 9 ὀσπρέων — λέγονται R.

181, 13, εἶδος ξύλου σκληροῦ Suidas s. Σφενδάμνιοι.

184, 20 τοὺς λίθους Dindorfius. Legebatur τῶν λίθων.

187, 23 ἀνάγνωθι et γεῦσαι trajecta in Ald.

195, 49. Vide Bæckh. De Dionysiis p. 67, 68. DIND.

202, 3 αὔξω Ald. in textu et in scholio. De hoc scholio dictum a Bæckhio p. 66. — 7. Non probabile mihi videtur τραγωδῶν ἀγῶνα dixisse Menandrum. Quamobrem, nisi plura hic turbata sunt, τραγωδῶν ἦν vel τραγωδίας γὰρ ἦν ἀγῶν, Διονύσια, corrigendum suspicor. DIND.

204, 9 ἡ πάροδος Dobræus. παρῶδια Ald. — 17 τὸ δὲ τῇ R. — 19 σὺ om. Ald., 21 habet τῇ, 22 τῇ τε. — 26 ἐκθέσει Ald. — 29. Immo tria tantam τρίρρυθμα, cetera δίρρυθμα. BENTL.

206, 34 ἐὰν Suidas s. Ξυλλαθεῖν. εἰ Ald. — 38 συλληφόμεθα αὐτόν Suidas.

207, 46 τὸ μὴ λέγειν Ald.

211, 5 τῶν πεζῶν Ald. — 7-9 ἡβῶμ' — Ἐκτωρ om. R. — 9-11 Ὀμηρος — περιέθηκεν om. R.

217, 29 τοῦ ἀντίχειρος restituit Dindorfius ex Suida s. Ἀπεπλίξατο. Legebatur τῆς χειρὸς.

220, 43 Ἀκρατιδῆος ἐκάλουν R. et Suidas s. Ἀκρατιδῆος.

234, 10-20 hoc ordine habet R. δέον γὰρ — παλλήναδε. οἱ Παλληνεῖς — συνέστη πόλεμος. ὁ δὲ — μάχην. — 16 ὁ δὲ εἶλεγε εἰπεῖν R. Fort. ἤθελεν εἰπεῖν. DIND. — 17 ὁμῶς Suidas. ὁμοίως Ald. et Suidæ codex unus.

236, 30 τοῦτο δὲ ἐτ. Suidas s. Ἐμπελείμην.

237 hæc sola habet R. μέλλων θύειν Δικαισπόλις.

239, 43 προειδόμενος R.

- 242, 48 παρὰ τὴν Suidas s. Κανουῖν, et 49 ἐορτὴν Ἀθήνησιν αἱ εὐγενίδες ἔκαστηφ., 51 πάντων.
- 243, 5 codd. et Ald. Ἐλευθέρων — Ἐλευθῆραι. De re v. Lobeck. Aglaoph. p. 660. — πόλεις R. — 6 τὰ ἀγάλματα Ald.
- 245, 26 τὸ ζωμάρυστρον Schneiderus in Lexico. Nominativo ἡ ζωμάρυστρος utitur Suidas s. Ἐτηρύσεις ex codd. correctus: nam ed. Mediol. ζωμάρυστρις. DIND. — 33 πίσσινον Ald.
- 246 scholium habet Suidas s. Ἐλατήρ.
- 254, 43 οἱ om. R.
- 257, 3 αὐτὸν Ald.; τινά posuit Suidas s. Πρόβαινε.
- 270, 41 οὗτος om. R., et 43 οἱ Ἀθηναῖοι, deinde habet ἢ μετὰ Ἄλλ.
- 272, 46 ὠραίαν ζυληφόρον R. — 49 ὠρικῶς Dobræus; κόρη ὡς Ald.
- 273, 2-4 sic R. μέμνηται καὶ ἐν N. τοῦ Φελλέως. οἱ δὲ, ὅτι ὄρος Φ. οὕτω καλ. Ald.
- 275, 8 καταμηρίσαι Suidas s. Καταγαγαρτίσαι. — 13 ὀστώδη H. Stephanus in Thesouro s. Γίγαρτον. Legebatur ὀσπρωῖδη.
- 279, 18 καπνίω restituit Pierson. ad Mærin p. 292; τῆ καμίνω volebat Elmsleius. R. et Ald. καπῆλω, Suidas (s. Φεβῆλω), καπηλείω. — 19 καὶ ἀλλαγοῦ Valckenar. apud Pierson. Legebatur ὡς καλλίας δηλοῖ, quæ omittit R. — 20 μοιχῶ Ald. — 23 Ἡσιόδος R. — 25 ἐνθα Ald.
- 284, 35-27, pro his R. γελοίου δὲ χάριν τῆς μὲν κεφαλῆς οὐ φροντίζει, τῆς δὲ γύτρας προνοεῖται. Sequentia omittit ad finem scholii. — 37 συντριβεῖν Meinek. ad Menandr. p. 29. Legebatur συντριβείη.
- 285, 7 ὡς μιὰ R.
- 297, 19 αὐτὸ R.
- 303, 37 λέγει ὅτι Suidas s. Μακρούς, λέγουσι ὅτι R. λέγουσι δὲ ὅτι Ald.
- 308, 50 ὄρκων Ald. — 53 αἷς ἐπ. R.
- 309, 3 εὐλαβήθη R.
- 320, 20 Eadem habet Suidas s. Καταζαίνειν et s. Φοινικίδα. Huc etiam spectat locus ille Philostrati in Epist. p. 386 (Collect. Epist. Græc. ad Genèv.) : οἱ Λακεδαιμόνιοι φοινικοβαφεῖς ἐνεδύοντο θώρηκας, ἢ ἵνα ἐκπλήττωσι τοὺς πολεμίους τῶ φοβερωῦ τῆς χροίας, ἢ ἵνα ἀγνοῶσι τὸ αἶμα τῆ κοινωνία τῆς βαφῆς. KUST. V. Haas. ad Xenoph. De rep. Lac. p. 193 seq.
- 321, 33 ὁ διακεκαυμένος ἀνθραξ Suidas s. Καταζαίνειν : ἀνθραξ om. s. Φοινικίδα. — 37 vocabulo θυμάλωφ præmittendum videtur εἶπε vel ἔφη. DIND.
- 322, 40 ὦ om. R.
- 326, 41 ταῦτα γὰρ λ. R.
- 327, 45 Ὀμηρα ἐκάλουν Ald.
- 332, 53 προσηγόχεν Ald. — 2-11 habet R. ἀντὶ τοῦ γνώσομαι.
- 334, 15 ἔστι δὲ καὶ παρὰ Suidas s. Ἀποσιώπησις. — 16 προσειπὼν Ald. et Suidas.
- 336, 18 τοῦ αὐτοῦ Ald.
- 339, 26 Λακ. εἴ τι σοῦ φ. R. — 31 Παίωνα Ald. Ἰλλυριοὺς καὶ Παίονας memorat Demosthenes Olynth. 1, p. 13, 4.
- 346, 46 δὲ om. R.
- 348, 3-8 est recentioris grammatici annotatio, vitiosa scriptura Παρνάσιοι decepti. DIND.
- 350, 11, 12 ἀντὶ τοῦ τῆς ἐπανθράκης σποδιᾶς R. — ἐναφιᾶσιν Suidas s. Ἐπετῆλησεν.
- 352, 19 καλοῦνται addidit Dindorf. ex Suida s. Δεινόν, ceterum omittente s. Ὀμφακίαν. — 21 τὰς Suidas. τοὺς Ald.
- 366, 49, 50 edidimus σχημάτων. Legebatur σκωμμάτων, quibus hic non est locus. — 50 λέγειν Ald. — 51 τὸν δὲ τυνοῦσι R.
- 368, 53 ἀσιίσι R.
- 373 οἷον οἱ ῥήτορες R.
- 381, 28, 29 κωμωδικὴν? DIND. — 31 λέγειν δεῖν Ald.
- 384, 37, 38 τὰ γὰρ—καὶ om. F
- 388, 41 ὁ δὲ ἱερ. R. — 46 κωμωδικῶς ὡς κουριῶντα (κουρειῶντα codd.) Suidas s. Αἶδος κυνῆ. κωμικῶς τὸν Ald. παῖξας om. Suidas.
- 391, 49 Ὀμήρω R. — 50 ὅς R. Ald. κέρδιατος ἐπιχθονίων Ald.
- 394, 52-1 sic habet R. ἀντὶ τοῦ βαδιστέον. μεταβολή—Εὐριπίδου. — 4 πολεμιστέα Ald.
- 396, 9 δεσπότη. Hic διὰ δὲ τοῦ δοκοῦντος ἐπαίνου διαβάλλει τὸν Εὐριπίδην (sequentia om. R.), ὅτι δεινοὺς ἐπιδείκνυσι τοὺς δούλους καὶ ἐν ταῖς τραγωδίαις addit Ald. Delevi. Recte leguntur infra ad v. 401. DIND. — 9, 10 εἰ—συνετός in principio scholii habet R.
- 398, 16 τῶν ἔσω R. et Suidas s. Ἀναβάδην et s. Οὐκ ἐνδον. ἐνδον Ald. — 17-24 R. habet τὰ Εὐριπίδου λάμβια ἐπόλλια ἔφη.
- 406, 38 τῆς Λεοντίδος apud Stephanum Byz. et Harpocrationem.
- 408, 44, 45 ἐγκύκλιμα R. hic et Suidas s. Ἐγκυκλήθητι. — 46 διαπράττεσθαι Ald. — 48 ἐγένου quattuor libri Suidæ: sed Paris. A γενοῦ.
- 410, 3 ἀντὶ τοῦ κέκραγας R. supra ante φαίνεται habet. — 4 φωνεῖν Bekker.
- 415, 13 πῶς Portus. πᾶς Ald. — 15 παλαιός ex Homero additum.
- 418, 27 παραδέδωκε R.
- 421, R. διεργ. ἱμ. αὐλακας (sic).
- 426, 42 οὐτοσὶ δ' εἶπεν om. R., qui sequentia ἔκειτο—Βελλεροφόντου post scholion v. 424 ponit. Ald. πλησίον καὶ B.

- 436, 2 ἐπὶ σκηνὴν λέγειν Ald.
 443, 13 edebatur οὐ τὰ ἀχ.
 444, 18 R. ἐξουθενήσω, γλευσάσω τῷ μ. δ. Ald.
 δακτυλίω.
 446, 25 καλῶς ἔχοι μοι Dobræus.
 454, 35 πείθεσθαι θέλεις Brunckius.
 461, 45, 46 R. om. ἢ et τὸ.
 463, 48 legebatur καὶ τίθεσσι.
 469, 8 ἰσχνὰ δὲ om. R., qui μεμαραμένα. —
 11 δὲ φύλλα Ald.
 478, 17 ἐλέγετο om. R. — 18 γὰρ ἢ R.
 497, 43. Hunc versum ab Euripide sumpsit
 Alexis apud Athen. 15, p. 691, F. DIND.
 517, 26, 27 ὅθεν καὶ π. Ἀθ. π. Ald.
 519, 31 ὑπαρξίν αὐτῶν Ald.
 520 τῆς om. R. Sequentia in Ald. ex Suida s.
 Σίκυος illata sunt.
 521, 34 vulgo ἄλός in lemmate. Correxerit Elms-
 leius.
 524, 42. Quod tradit schol. hujus furti aucto-
 rem fuisse Alcibiadem, temere dictum videtur,
 nec bene cum temporis rationibus conciliari
 potest. ELSML.
 526, 50 φυσίγγη Suidas s. Περυσίγγωμένοι.
 φυσίττη Ald. — 53 ἢ φυσῶν (φυσῶν Ald.) — οἰ-
 δοῦντες om. R.
 527, 2 ἀπαγορεύων Suidas. Legebatur ἀπαγο-
 ρεύων. — 3 τῶν Ἀθηναίων R. et Suidas. — 4 Περ-
 ρικλέους om. Suidas. — 5 λόγων ῥητορικῶν. Vide
 annotationem ad Athenæi 5, p. 219, B. DIND. —
 6 γαμετὴ αὐτοῦ Suidas.
 528, 9 ὡς οὐκ Ald.
 530, 11 Πρωτος Ὀλύμπιος delendum videtur.
 DIND. — 15 δ' addidit Toupius ad Longin. 34, 4.
 Deinde οἱ ἀγαθοὶ δρομεῖς Ald. — 16 ἐκκαίδεκα
 ποδῶν Ald. In vitio ἐκκαίδεκα consentiunt Aristi-
 des vol. 2, p. 129, ejusque scholiastes et Olympi-
 odorus ad Platonis Alcibiadem p. 29. « Recte
 ἐκ δέκα Grot. Exc. Comic. p. 499. Hæc enim est
 mens comici: *Pericles quum in concionem prodiret,
 ut egregius cursor, quanquam decem pedum in-
 tervallo post suos adversarios cursum inivit, tamen
 eos consequitur ac prævertit, sic reliquos oratores
 dicendi copia vicit ac post se reliquit.* Germanam
 lectionem servarunt Themistius Orat. 27, p. 339,
 C: λέγων αἰρήσεις οὐκ ἐκ δέκα μόνων (sic enim lego
 pro μόνων) ποδῶν, ἀλλ' ἐξ εἰκοσίν ἴσως, τυχὸν δὲ
 ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σταδίου τοὺς ῥήτορας τοὺς ἀλλαχθῆναι
 et Isidorus Pelusiota Epist. 4, 205, p. 102: πῶς
 γὰρ Περικλῆς ἐάλω, ὅς ἀπὸ δέκα ποδῶν ἤρει τοὺς
 ῥήτορας, καὶ προσέτι γε κατὰ τὸν κωμικὸν, πειθῶ
 τις ὦκει ἐν τοῖς χειλέσι. » WYTTENBACH. ad Plu-
 tarch. Moral. vol. 7, p. 310. — 17 ταχὺς Portus.
 ταχὺν Ald. ταχὺν λέγεις (sic schol. Aristidis)

μὲν Meinekius, ut alius interlocutoris verba.

532, 22 δὲ om. R. — Scolium hoc legitur etiam
 apud Suidam s. Σκολιόν: ejusdemque meminit
 Isidorus Pelusiota Epist. 2, 146, ubi ait: ἔθος
 γὰρ ἦν παλαιὸν μετὰ τὴν συνεστίαν ἀπτεσθαι λύρας,
 καὶ ᾄδειν Ἀπόλλοιο, ὃ Πλοῦτε, καὶ μήτε ἐν γῆ
 φανείης, μήτε ἐν θαλάσῃ. KUST. — 24 legebatur
 μήτ' ἐν γῆ, 25 φανήμεναι. — 30 τοῖς Τιμοκρά-
 τούς R.

541, 40 ὡς συγγυμνάζων Ald. — 41 post φησιν
 addit R. ἢ Σέριφος νῆσος εὐτελεστάτη πρὸς τὴν
 Θράκην. — 44 ἡμᾶς Ald. λέγειν ὅτι R. — 46
 ὕμῶν Ald. — 51 ἐλάβετό τι Ald.

546, 3 τοῦ θορύβου τῶν πρακτόνων τῶν βρώντων
 Ald.

547, 6 χρυσομένον ἐν ταῖς R.

548, 10 ἀπέκειτο Dindorfius; legebatur ἐπέκειτο.

551, 22 θρίσας Ald.

554, 33 τρῆμά ἐστι Ald.

559, 42 καὶ ἀπεκρούσω Ald.

577, 14 ἀπαγορεύει R.

581, 19 εἶλον Aldina. Εἶλον Portus et Ku-
 sterus, σείλον Suidas in Εἰλιγγιῶ. V. Valckenar.
 ad Adoniz. p. 248, A.

582, 26 Μορμόν et Σαπφῶ addidi ex Suida s.
 Μορμόνα. Respicit ad Eq. 693, μορμόν τοῦ θρά-
 σους. DIND.

584, εἰώθασι—χοῆσθαι. Iisdem verbis utitur
 Galenus apud H. Steph. in Thesouro s. Δυσσε-
 μής. DIND.

586, 30 δὲ ἐπὶ Ald. sine φησί.

589, 33 τὸν om. R. — 36 αὐτὴ Suidas s. Κομπο-
 λαχύθου. αὐτὴ Ald. — 37 δὲ Suidas. γὰρ Ald. —
 38 ληχύθου συντέθειται Suidas. Deesse videntur
 versus 34—38 in R.

590, 39 ἐστὶν om. R.

603, 51 εὐδότης, 52 ἡτερηχίος R. — 3 scribe-
 batur Διομεΐαν. Διομεΐα Kusterus. Præstat tamen
 fortasse Suidæ scriptura (s. Πανοῦργος), Διο-
 μεΐαλαζόνας δὲ ἀπὸ Διομεΐων τοῦ δήμου, ὅς—. Deinde
 legebatur τὸν δῆμον ὄντα. DIND.

604, 5 χάος R., qui 6 δὲ om.

610, 21 δύο Suidas s. Ἐνή. δύο Ald. utrobique.

617, 35 ἀπόνιπτρον ἀπὸ R. et Suidas s. Ἀπό-
 νιπτρον. ἀπόνιπτρα ἐκ Ald. Deinde R. βραχῆ λέγειν
 τῶν παριόντων ἐξίτω ὄνομα. — 36 ἐξίστω λέγειν
 Kusterus. ἔξω λέγειν Ald. ἐξίτω λέγειν Suidas. —
 37 τὸ ἐκχ. R. — 42 καὶ R., non ἦ. — 45 αὐτοὺς
 additum ex R. qui αὐτοῖς.

634, 14 Ἑλλήνων Suidas s. Ξενικοῖς.

637, 20 δὲ ἄλλως ὅτι Ald.

638, 21 παρομιζάν τὸ Ald. τὸ delevit Kusterus.
 — 26 εἶ που Ald.

640, 34, 35 habet Suidas s. Ἄλις. Non ἐσθίων,

sed τὰ λιπαρὰ κάπτων dixerat Aristophanes, ut est apud Athenæum 3, p. 96, C.

642, 39 ἐποίησα R.

649, 51, 52 ὅτι οὐδ' αὖ σκόψη τούτους R.

652, 4 ἡμᾶς R.

665, 34 φέγγουσα Ald.

671, 47 λάγυνον Ald. Deinde στόμα Suidas s. Θασίαν. σῶμα Ald. — 48 οὐδέποτε γάρ. — 51-53 ἐκ τῶν—Θασίαν ἀλμην om. Suidas. — 52 Κρατίνος εἶδες Dobræus. Legebatur κρατήσει δὲ εἰς. Cratini versus attulit Athenæus 4, p. 164, D. — 53 ἢ ex Suida accessit. — 1 sic Suidas. Legebatur Θασίας ζωμὸν ἀλμης, εἰς δὲ ἀπέβ. Totum scholium omittitur videtur R.

681, 20, 21 παρεξηλεῖσθαι λέγομεν αὐλοὺς τοὺς τὰς γλωσσιδάς διερρηγμένους Ald.

682, 25 πατεῖν Dindorfius. Legebatur παντί.

683, 28 τῷ λίθῳ τῷ β. R.

686, 39 συντόνωσ Kusterus. συντόμως Ald.

687, 46 πέταυρα Suidas s. Σκανδάληθρα. — 49 σκανδάληθρα R. — 50 Ἀρχιλοχος] ῥόπτρω ἐρειδόμενον apud Etym. M. p. 715, 44, ubi vulgo Ἀρίσταρχος: sed Ἀρχιλοχος codd. Dorvill. et Leid.

688, 1 ὑπὲρ ἄγαν R. — 2 πάνυ γηράσαντος Suidas s. Ἄνδρα Τιθωνόν. Legebatur πανουργήσαντος.

690. Vide de hoc scholio Hemsterh. ad Lucian. vol. 1, p. 7.

699 διωκόμεθα δὲ om. R.

708 habet Suidas s. Ἀχαιά. — 52, 53 δὲ παρῆχον ἐν τοῖς περὶ τὴν γέφυραν Ald. Scribendum, δὲ παρῆχον τοῖς περὶ τὴν Γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. Quorum sensus est: Achæa Ceres dicitur ab æris sono, quem dedit Tanagræis Athenas migrantibus. Gephyra eadem est quæ Tanagra. Ruhnken. ad Velleium p. 15. Ruhnkenii emendationem confirmat Orionis Etymol. p. 18: Ἀχαιά ἢ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγους τοῦ ἐπὶ τῇ Περσεφόνῃ. τινὲς δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Ταναγραίοις μεταστᾶσιν ἐκ τῆς Τανάγρας ἐκέλευσε κατ' ὄναρ ἢ Δημήτηρ, φανεῖσα αὐτοῖς, ἀκολουθῆσαι τῷ γινομένῳ ἤχῳ, καὶ ὅπου ἂν παύσῃται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι· καὶ διώδευον ἀκούοντες ψόφον κυμβάλων καὶ τυμπάνων. καὶ παυσάμενων περὶ τὴν Ἀττικὴν ἔκτισαν πόλιν καὶ ἰδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δημήτρος. οὕτως εὖρον ἐν ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην. DIND.

710, 4 δὲ Εὐαθλος R. — 60 post συνήγορος Elmsleius τοῖς παλαιοῖς addit. Deinde Εὐαθλος adjecit Dindorfius ex schol. Vesp. 592 et Suida s. Εὐαθλος et s. Τοξότης. — παρ' ὑμῖν Elmsleius. Legebatur ἡμῖν.

717, 20 χρῆ R. δέη Ald.

720, 25, 26 ἔτι δὲ ὁ Πίνδαρος ἀττικίζει Pierson. ad Mærin p. 70. Legebatur ἐστι τοῦ Πινδάρου ἀττικιστί.

724, 29 τοῦ λείπειν R. — 30 Λεπρέου Suidæ libri meliores s. Ἀγορανομίας. Scribebatur Λεπρίου. — 33 Λέπρειον Suidas. Λέπριον Ald. — 39 τί δ' οὖν τὸν ἥλιον R. et Suidæ cod. Paris. Λέπρεον Suidæ libri vulgati: sed λεπρὸν codex Paris. οἰκίζεται R. et Suidæ cod. Paris. — 40, 41 pro φραγγέλαις Suidas rectius habet φραγγελίους: ut legendum esse censet Menagius ad Diog. L. 6, 90. KUST. V. Casaub. ad Athen. 14, p. 647, F. — 41 τοὺς om. Suidas.

729, 49 σχηματίσας R.

733, 4 ἡμῖν τὸ νῦν R.

737, 10 ἐπειδὴ R.

740 R. habet glossam τοὺς μικροὺς σῦς.

741, 33 δὲ καὶ ἐπὶ ἄρρενος Ald.

743 τὰ πρῶτα δὲ ἡγουν τὰς ἄκρας Ald.

744, 38 Τὰ βυγγία om. R.

747, 45 τῶν θυομένων Ald. — 46 μυστήρια Ald.

In R. ad hunc versum adscriptum ποιη.

751, 51 διαπίνομεν Suidas s. Διαπεινώμεν. — 3 ἀποδυόμενοι Suidas.

752, 7 τὸν αὐλὸν Ald.

759, 23 με παίζει R.

760, 24 Νισαία, male. Nam eo tempore nondum erat Nisæa sub Atheniensium potestate, quæ octavo tantum anno belli Peloponnesiaci sub eorum imperium venit, ut narrat Thucydides 4, 69. Multo melius alius scholiastes, qui veriore reddidit causam, διὰ τὸ θαλαττοκρατεῖν τοὺς Ἀθηναίους ἔφη, ὑμεῖς αὐτῶν ἄρχετε. Ad quod addo, quod, quamvis Athenienses nondum Nisæam haberent, tamen non erat liberum Megarensibus salium negotium, eo quod Minoam insulæ Nisææ vicinam et portui imminentem tenebant præsidio, ut ait idem Thucydides 3, 51. PALMER.

763, 35 ἀγλίθας Ald. hic et infra. ἀγλίθας τὰς R. — 37 πασσαλῶ R. τῷ πασσάλῳ Ald.

772, 5 θυμιτιδῶν Ald. — 7 θυμοίτας R.

774, 13 Διοκλέα R.

778, 22 σιγᾶς Ald.

781, 28 λέγει R.

785, 33 ἢ μὴ τέλειον Ald. τέλειον R. et Suidas s. Κόλουρα.

786, 36-39, pro his R. habet οἶον τὴν τοῦ ἀνδρός. κήρυθρᾶν, πυράν (scr. πυρράν). λέγει δὲ τοῦ ἀνδρός τὸ αἰδοῖον. εἰ τρέφειν ἐθέλεις χοίρους.

802, 16 ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τοῦ ἰσχυαίνεσθαι Suidas s. Φίβαλις. Legebatur ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ἰσχυᾶσθαι.

807, 20 ἀθρόον Ald.

- 811, 30 ἐν εὐδόμῳ Ald.
 813, 33 τσαύτην ἦλθον πενίαν R. ὥστε τὰ Ald.
 816, 39, 40 hoc ordine R. ἐμπορ. πραγμ. τὸ
 πλήρες δὲ Ἑρμᾶ—γένετο.
 822, 53 νῦν om. R.
 827 Μεγαρέα Vict.
 833, 15 δὲ om. R. — 20 λέγοντες. Corrigendum
 λέγουσιν, nisi aliquid excidit. DIND. — 25 κάννις
 Ald.
 836, 30, 31 ita correxit Dindorfius. Ald. τοῦ
 χοροῦ, μονοστροφικὸν (vulgo μονοστροφικὴν) περίοδον
 ἐξάκωλον δ'.
- 842, 41 Παρακλέπτων om. R. Deinde ὅτι ὀψώνια
 Ald.
 843, 47 ὡς—Πρέπις post Πρέπιδος in R. — 48
 κιναιδεΐας Ald.
 845 φανὴν δὲ λαμπράν. δίδει δὲ διελεύση Ald. post
 scholion proximum.
 846, 1 φιλόνηκον Ald.
 850, 8, Anacreon apud Athen. 12, p. 533, E.
 — 11 legebatur δηλώσειν. — 12 δὲ om. R.
 852, 21 εἶπε om. R.
 856, 31 πορφυρᾶς τῆς θαλασσίας Dindorf. Le-
 gebatur πορφυρᾶς τῆς θαλάσσης.
 858 in lemme πρὶν ἢ Ald.
 860, 38 ἰσάτω R. — 40 τύλον δὲ καὶ τύλαν
 κῶς ἔλεγον R. τύλον δὲ ἰαρσενικῶς ἔλεγον Ald. τύλα
 καὶ τύλος ἰαρσενικῶς Suidas s. Τύλα. Deinde τοῦ
 ὄμου τὸ R. et Suidas. τὸν ὄμον τὸν Ald. — 41
 πεπιλημένον Suidas, qui καὶ τετριμμένον ἐκ omit-
 tit. πεπιλημένον Ald.
 862, 48 δὲ οἱ Ald.
 863, 52 ὀφθαλμιῶσιν Suidas s. Πρωκτός. Lege-
 batur ὀφθαλμοῖς. — 3 in versu Ἐκκλησιαζουσῶν
 legitur ἐς κυνὸς πυγὴν ὄρν.
- 866 R. habet ἀπὸ τοῦ Χαίρις, οὗ ἐμνήσθη ἐν ἀρχῇ.
 Ἀττικὴ ἢ συνήθεια ἀπὸ τοῦ χαίρις χαιριεῖς, ἀπὸ τῆς
 περιστερᾶς περιστεριδεῖς. βομβύλιος δὲ εἶδος μελίσης.
 867, 16 Ἰόλαος ἦρωος, 17 τὸ δὲ, 19 τὸ δὲ ἐπι-
 χαρίτως, hæc omnia om. R.
 875, 32 ἀφύας addidit Kusterus.
 877, 35 στορεννῶς R. et Suidas s. Χειμῶν. στρων-
 νῶς Suidas s. Ὀρνιθίας et ed. Mediol. s. Χειμῶν.
 Vulgo στορέννισιν.
 879, φ. ἀσπάλακας Suidas s. Σκάλοπας. V.
 Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 4, p. 131. DIND.
 880 ἰκτιδᾶς : εἶδος ζώου ὡς οἱ κέστορες. ἢ ἔνυδρον.
 ἔστι δὲ ἰχθυοφάγον Ald. Correxerit Dobræus.
 882 sic R. ὁ Δικ. λέγει ἄσμενος δὸς μοι πρὸς (scr.
 προσεπειν) κωπαίδαας.
 883, 48-51 ὁ στίχος Αἰσχύλου πρὸς τὴν Θέτιν,
 δέσπ. R. — 1 κορῶν Bentleius. κορᾶν R. χορόν Ald.
 887, 7 κωμωδεῖται Ald.
 888, 11 ἀρούραν Ald. — 12 δὲ om. R.

- 895 γὰρ τὸ τίμ. α. ποῦ ἔστιν Ald.
 896, 25 λογιτάς dicit ἀγορανόμους : vid. schol.
 ad 723.
 899, 30 δύο στιγμαὶ novæ personæ nota.
 900, 32 ἂ τοῖς Βοιωτοῖς οὐκ εἰσὶν Ald.
 911, 47-49 ἐκ τῆς θήβης ἴσ. . . ἴστω δευὰ δεικτι-
 κῶς τὸ τοῦ δε. τι ἡδικημένος R. Quæ sic corri-
 genda ἐκ τῆς Θήβης, ἴστω ὁ Ζεὺς τῶδ' ἐμά δεικτι-
 κῶς ἀντὶ τοῦ τοῦδ' ἐμά. τί δαι παθῶν : τί ἡδικημένος.
 DIND. — 47 ἴτω Ald. pro ἴστω.
 916, 4 καὶ δ. R. et Suidas s. Θουαλλίς. τούτου δ.
 Ald.
 920, 6-9 Τίφην—βορέαν post ἔλκυσθῶσιν ponit
 R. — 9, 10 καὶ—ναῦς et deinde δὲ om. R.
 927 habet Suidas s. Φορυτός.
 933, 37, 38 πυροραγῆς κέραμος ὁ ἐν πυρὶ βρηγνύ-
 μενος Ald.
 936, 40 ἑλαῶν Elmsleius collato Polluce 7, 151.
 Legebatur ἄλων. R. habet ἡ (scr. εἰς) τὸ ἐπιτρέθειν
 τὰς δίκας.
 945, 1 κατὰ κορυφῇ Ald.
 946, 3 ἐδεσμεύσατε Ald. — 5 τὸ δ. τὸν σ. in R.
 leguntur ante scholion v. 937.
 947, 7 ὅτι τὰ δρ. τ. om. R. : habet Suidas s.
 Θερίζειν. — 8 πολλοῦ R. et Suidæ libri optimi.
 πολλοὺς Suidæ ed. Mediol. Legebatur πολλοί.
 954, 21 δὲ om. R. — 22 ὁ Ἀθηναῖος Ald.
 959, 31 δὸς μοι R., qui deinde mutatis sedibus
 ἐγγελυν—κίχλας.
 961, 34 post Πυανεψιδῶνος R. addit ἤγετο δὲ ἀπὸ
 Ὀρέστου, ὅτε ἦλθεν εἰς Ἀθήνας καθαρῶσθαι βουλό-
 μενος τὸ τῆς μητρὸς αἷμα. — 37 scribendum Πυλο-
 γία— Χύτρος. DIND. — 5 χίστη apud Homerum.
 966, 23 ὀφαρίου Ald. — 24 λέγεται τὸ om. R.
 968, 31 λιγὺ R. et Suidas s. Ἀπολιγαίνει. λιγὰ
 Ald. — 32 τοὺς ἱμάντας, οὗς οἱ ἀγορανόμοι ἔχοντες
 ἔτυπτον Suidas. ἤδη om. R.
 971, 37 fortasse μέλος χοροῦ, ὅφ' — DIND. — R.
 hæc habet, ὁ χορὸς ὑποχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν.
 974, 47 τρέφομεν Ald. — 50 δὲ om. R.
 980, 6 Ἀρμόδιον R. et Suidas s. Οὐδέποτ' ἐγὼ et
 Πάροιος. — 7 vide Athenæum 15, p. 695, B.
 Scribebatur φίλτατε Ἀρμόδιε. — 9. Post τυραννίδα
 addit Ald. ἐπέθεντο δ' αὐτοῖς τιμωρίας χάριν, ἀλλ'
 οὐχ ὑπεροχῆς, ὡς Ἀριστοτέλης Πολιτικῶν ε', διὰ τὸ
 προσηλακίσει μὲν τὴν Ἀρμόδιου ἀδελφὴν, ἐπηρεάσει
 δ' Ἀρμόδιον ὁ γὰρ Ἀρμόδιος διὰ τὴν ἀδελφὴν, ὁ δ'
 Ἀριστογείτων διὰ τὸν Ἀρμόδιον. Quæ omittunt R.
 et Suidas. Videntur ejusdem esse auctoris qui
 Aristotelis locum inseruit scholio v. 92. DIND.
 9-11 habet Suidas. In R. gl. est ὄϊον μέθυος καὶ
 ὑβριστής. — 10 τὸ δὲ Λάμπωνος. Lege Τελαμῶνος :
 vid. Lys. 1239, et Athen. p. 695 ; at Λάμπωνος

Suidas in Οὐδέποτε et in Πάροιος. BENTL. Cujus emendationem recepit Dindorf.

984, 17 καὶ οὐκ ἦν. Ald. καὶ post ἀλλὰ om. R. — 18 τὰς γώρας Ald.

989, 29 οἶον R. et Suidas s. Δεῖγμα. τὰ περὰ. οἶον Ald. — 30 πρόκειται om. Suidas. — 31 ἂ additum ex Suida, ubi om. codex Paris. A. τυθέντων καὶ πα θέντων R., quasi παρατεθέντων voluisset. — 32 προέβαλε Suidas. αὐτὰ προέβαλεν R.

992, 42 ἔγραψε τὸν Ἐρ., 43 ὁ δὲ νοῦς. Ald.

993, 47 ἰσχύσω σε τρία [sic] γαμήσαι R.

995, 49-54 R. νέα μοσχίδια τὰ νέα βλαστήματα — λύγοι. πρῶτα μὲν : ἀλληγορικῶς ἐπὶ συνουσίας. ἀντὶ τοῦ — ὡς γεωργός.

1002, 10 κωμωδεῖται Ald. ἐσκώπτετο Suidas s. Ἄσχος. — 11 πρῶτον τινὰ Suidas. χά Suidæ codex A. — 14 ἐφ' οὗ ἔδει τοὺς Suidæ ed. Mediol. : ἔδει om. codices. — 15 προπιόντα Suidas, ex quo δὲ additum.

1008, 24-31 διπλῆ—καταληκτικοί. Horum loco Portus et Kusterus hæc dederunt, διπλῆ καὶ περιόδος δεκάκωλος ἀμοιβαία. τούτων δὲ τῶν δέκα κόλων τὰ μὲν α' β' δ' ε' γ' θ' ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὰ δὲ γ' ε' ζ' ἰ δίμετρα καταληκτικά.

1018, 35 ληφθείσας. Legebatur καὶ ληφθείσας.

1020, ἐσπέισατο μόνος εἰρήνην πρὸς Ald.

1021, 45 οἶον δάν. Ald. — 47 καπήλησιν R. καπήλισον Ald. — 48 ἦ om. R.

1026, 6 λέγει δ' ὅτι ἐν R.

1029, 16 μου om. R.

1030, 18 καὶ δημόσιοι delendum videtur. DIND.

1032, 25 τοὺς μαθ. τ. δὲ εἶπεν Ald. — 26 ὡς ἂν οὖν εἰ ἔλεγεν R.

1035, 30 στρόιβος R. — 31 ἦ λεπτή om. R. Idem λίγξ.—34, 35 τοῖν γεωργοῖν δὲ om. R., qui τῶν τῆν γῆν ἐργαζομένων.

1039 δηλονότι. στάθευε δὲ om. R.

1043, 47 lacunam notavit Dindorfius.

1047, 48 πρῶξτε Suidas s. Ξανθίξετε. χρίετε Ald. πρὰ R.

1048. Lemma Δικαιοπόλις est in R., qui om. ἔρχεται.

1051, 5 hic posuimus. Legebatur post scholium 1053. Omittit R.

1055 scholium Rav. excerpit Suidas s. Χιλίων.

1058, 19 ἀστευόμενος Portus. ἀστευόμενος Ald.

1063 habet R. κατ' ἐρώτησιν. τὴν τοῦ μύρου λήκυσον.

1065, 32 κατατάττωσι. τῶ etc. R.

1075, 54 δὲ om. R. — ὡς χιόνος οὐσης Ald.

1076, 1 Θεόπομπος. Vid. schol. Ran. 218. — 2 χύτραν Suidas s. Χύτροι. χύτρας Ald. — 8-11 ἐν μιᾷ — Δίδυμος l. 1 ante Θεόπομπος collocat R.

1082, 26 ἀκαταμάχητον R. et Suidas s. Γηρυόνης. δυσκαταγώνιστον Ald.

1083, 34 δηλονότι om. R.

1084, 36 εἰς δειπνον καὶ φησί Ald.

1086, 37-39 in fine scholii ponit R. — 39 ἐψήματα καὶ κίστιν καὶ χοῦ Suidas s. Χοῦ. — 40 κίστιν δὲ τὴν Ald. — 42 κίστη R. κίστιν Ald. et Suidas. — 44 κοινωνήσωσιν Suidas et 45 τῶ Ὀρέστη.

1092, 51, καπυρώδη Suidas s. Ἰτρία. καὶ πυρώδη Ald.

1101, 11, 12 σαπρῶ—νέου in fine scholii habet R. et om. δὲ hic et ante τι. — 14 λεκιθόδους ὠμὸν R. et Suidas. Emendavit Kusterus. Deinde ἀποτελεῖται R. ἀπετέλει Suidas. — 18 φύλλοις Suidas. φύλλω Ald.

1109, 23 τῶν λόφων om. Ald.

1111, 27 ζῶον κατεσθίον τὰς τρίχας οἱ σῆτες ὁ θρίψ R.

1112, 32 μίμαρχις om. R. — 34 καρυκικὴν R.

1115, 42 ἐχρητο τῆ δ. Ald.

1118, 45 πάντα τὰ εἰς πόλεμον ζῆται, ὁ δὲ ἀντιστροφῶς τὰ εἰς εἰρήνην Ald.

1119 om. R. : habuit supra ad v. 1040.

1121, 51 τοῦβελίσκου, 52 χ. μὴ ἐλκύσαι Ald.

1122, 53 ξύλα R. et Suidas s. Κυλλίβαντες. σκευάσματα Ald. — 1 ἐπιτιθέασιν Ald. Ib. διαπαυόμενοι addit R., quod in διαναπαυόμενοι mutavit Dindorf. ex Suida.

1123, 6 αἰ om. R.

1128, 10 λαμπρότερος γένηται Suidas s. Κατάχει. — 16 εἰς αὐτὴν λέγει Suidas. — 18 ἐκλαμψιν Suidas.

1133, 23 καὶ μεθύειν Ald. — 25 ἀκροθύρακας Suidas s. Θωρήξασθαι. θύρακας Ald.

1141, 34 ἐπετήρουν τὰς διοσημείας Ald

1150, 50 καὶ Ὀλυμπικός Suidas s. Ἀντίμαχος et s. Ψεκάς. καὶ om. Ald. — 51 οὕτω καλούμενος. ἐδόκει Suidas s. Ψεκάς. — 54 χορὸν Suidas. Legebatur καιρόν. — 1 χορευόντων Suidas s. Ψεκάς.

1158, 10 R. om. καί, 11 om. πάραλος δὲ ἀντὶ τοῦ, 12 om. ἦ.

1174, 34. λεπτὸν ἐρίδιον Photius s. Λαμπάδιον. λεπτὸν χειρίδιον Suidas. Legebatur λεπρὸν χοιρίδιον. — 35, 36 νάρθηκα — νερθηκίζοντα — τὸ σφυρόν — ἔμμοτα Suidas. Legebatur νάρεγκα — δρυγκίζοντα — τὸν σφυρόν — ἔμματα.

1182, 51 R. habet glossam εἰς ὕφαλον πέτραν. — 6 — 8 λέγεται — ναῦς illata videntur ex Suida s. Ὑδρορροά. DIND.

1190, 11 κατεγχεῖται δὲ om. R.

1201, 19 γλώσσαν R. — 21 utitur verbis Aristophanis Thesm. 131, ubi est, ὡς ἦδὲ τὸ μέλος

—καὶ θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον καὶ μανδαλωτόν.

1208, 24-27 sic R. ἔνοιον τὸν Λάμαχον, ἵνα ᾗ τὸ κινεῖς ἀντὶ τοῦ σαίνεις. ὡσεὶ—

1211, 34 ἐπήνεγκεν—συμβολὰς om. R.—35 παίζει πρ. τ. ἡμιονυμίαν ὁ Δικαιοπόλις R.

1213, 47 παιωνεῖον rectius scribitur apud Photion p. 370, 22. DIND.

1224, 8 δηλοῖ om. R.—9 εἶχε τῶν ληνα.... R. Fortasse τῶν ληναίων. DIND.

1229, 8 ἔπινον om. R.

1230, 10, 11 ex scholiasta Pindari Ol. 9, 1 addidi ὦ et correxi Ἡράκλειος vulgatum. DIND. Deinde edebatur καὶ Ἰόλαος. Correxerit Elmsleius et hæc annotavit : « Vide Av. 1764, ubi Archilocheum τήνελλα καλλίνικος iterum usurpat poeta. Carmen τρίστροφον erat, auctore scholiasta Pindari. Initium fuisse videtur :

Ἦ καλλίνικε χαῖρ' ἀναξ' Ἡράκλειος,
αὐτὸς τε κίολαος, αἰχμητὰ δύο
τήνελλα καλλίνικος. »

EQUITES.

Argumenta om. R.

ARG. I. 6 ἔς ἐπιτροπεύει τοῦ V. et Reg. 2712 (sive membranæ Brunckii), quem contulimus. — 7 αὐτοὶ δὲ οἱ V. — 9 διανεγθεὶς Reg. — 10 ἀλογώτερος V. σφᾶς Reg. — 11 συνομιωμοκότας. Deest verbum διαβάλλων vel simile quid. KUSTER. — ἐκ τῆς V. Reg. — ἴεται Reg. Vulgo ἴεται. — 12 διώσαντος Reg. — 13 τῶν om. Reg. κινδυνεύοντων Ald. — 15 ἵππων om. V. Ald. — τοὺς ποιητὰς Reg., qui et ἔτι pro ὁ δὲ. Ald. ὁ τε. — 16 παραγεγενημένος V. Reg. Ald. — Reg. τοῦ Κλ. μάλα γελοῖως. — 19 διαφθερομένων V. διαφθεριόμενος ἀχροατῆς Reg. — 21 τοὺς νοήμασι Reg. — 22 κατακρατοῦντος Reg. — 23 sic Reg. ὁ Δ. τοῖς λ. Ald. — 26 ἐκ. σίτησιν Ald. — 27 ἐλεγεῖς V. Deinde ὡς περιφανῶς Brunckius. ὡςπερ περιφανῆς Reg. Ald. — 28 εἶκει θατέρω Reg. ἐκβάλλεται Ald. — 29 δὲ om. Reg. — 31 γεγονότος προάγοντος Reg. — Κλέων Kusterus. V. Reg. Ald. Κλέωνος. Reg. παρακείμενος τὴν τοῦ Ἄγ., V. τὴν τε. — 32 θατέραν σκευὴν Reg. Ald. παραδειγματισμῷ Kusterus. Codd. omnes genitivum præbent. — 35, 36 καὶ — παραδίδοται om. R.

ARG. II. 1 Πύλου V. — 5 Κλ. τῆς V. — 6 ἐναντίους Ald. — 12 κρύπτει Reg. Deinde V. προφανῆς αὐτὸς, Ald. προφανῶς αὐτὸς. — 18 τὰ om. Ald. — 21 θεράποντες οἱ στρατηγοὶ om. Ald. nec habet hoc loco V. Addita ex V., qui infra post l. 33 repetit verba οἰκία ἢ πόλις, δεσπότης ὁ δῆμος, θεράποντες οἱ στρατηγοί. — 23, 24 ἐζημίωσαν πέντε τάλαντοις, vide Dindorf. ad Acharn. v. 6. — τάλαντα V. — 27 δὲ ἔτι V. — 32 Κρ. σαγύροις V. — 33 sic V. ὀλοφύροις Ald.

ARG. III. 35 Ἀνάγει codex Matritensis apud Iriart. p. 179. — 36 κατὶ Brunckius. καὶ ἔτι V. Ald. — 38 κἂν Kusterus. ἐν V. Ald. παραλογισμῷ V. διαφέροντ' Kusterus. διαφοροῦντ' Ald. διαφοροῦντα V. — 39 τε addidit Brunckius.

SCHOLIA.

6, 7 V. Θ. nihil nisi hæc, στίχοι λαμβανόμενοι ἀκα-

τάλ. — 9 ὁ τελ. V. — 11-17 om. V. Θ. — 12 πάλιν ἐν ἐκθέσει Ald.

1, 21. τὰ τοιαῦτα om. V. ἀλλὰ...σχήμασιν om. M.

2, 25, 26 Π. τὸν τῆ ἐκκλησίᾳ παφλάζοντα τὸν λαρυγγιστὴν M. — 27 ἢ διὰ Θ., et 29 ἐπολιτεύετο. — 31 νεωνητὸν δὲ τὸν R. — 34 αὐτοῖς R. — 35 οἱ δὲ Κλέωνα post γεννηθεῖσι ponit R. — 36 πέφυκε μὲν V. μάλλον om. R. — 37 συντραφεῖσιν Suidas s. Νεώνητον. Deinde οἷς (οὐς M.) ἂν ἐπικτησώμεθα idem, Θ. et M. — 38 οὐχ ἔτι V. Θ.

3, 42 fort. λέγομεν. DIND.

4, 47 τὸ ἐπιπηδῆσαι Θ.

5, 1 πληγὰς κακὰ πράγματα. V. — 3 καὶ προσποιεῖται addit Θ. περιποιεῖται est apud Suidam s. Προστρίβεται.

7, 8 καὶ πρ. τῷ δήμῳ om. R.

9, 12 αὐλῶσιν anonymus. Vulgatum λέγωσιν habet Suidas s. Ξυναυλίαν.—R. habet ὁ δὲ Ὀλυμπος αὐλητῆς γέγονεν καὶ αὐτὸς δυστυχῆσας διὰ μουσικῆν. — 18 συναυλεῖν Suidas; συναλγεῖν Ald. In M. gl. est ἡμαυλίαν.

11, 27, 28 in R. sic: ἄλλως. τί θρηνοῦμεν καὶ ὀδυρόμεθα μάτην καὶ ἀνωφελές. Scholion om. V. — 31 βουλευσόμεθα Ald. — 32 ἐπεὶ αὐτὸς μέλλει V.

13, 38 τὸ εἰπεῖν Θ. — 41 εἰπόντι σοι G. — 44 μάχομαι R.

17, 51 θαρσαλέον Ald. — 52 ἔχω anonymus. Legebatur ἔχων. — 1 πρῶτος idem. Legebatur πρὸς τὸ. — 2 πῶς οὖν ἂν V. — 3 τὸ add. Θ.

18 R. habet πανουργῶς ὡς ὁ Εὐριπίδης.

19, 14 μὴ εὐριπίδ. R. — 17 δὲ om. R.

21, 22 προσποιεῖτο ὑποτίθεσθαι αὐ λέγειν αὐτομολήσομεν R. — 25 λέγει Θ. δὲ om. R.

22, 29 τοῦ μὴ ὄλωνται τὸ αὐτό, εἶτα πάλιν τοῦ (τὸ Θ.) αὐτό. βούλεται V. Θ. — 34 ὁ μὲν Ἀπολλώνιος βαρύνεται (corr. βαρύνει), ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς δξύνει V. (Quæ verba om. G.) Huic scripturæ favet quod Apollonius De syntaxi p. 264, 3, oxytonum φαθί improbat, Herodianus autem, ut ex

Arcadii Epitome p. 172, 27 (ubi corrupte βαθί) et p. 148, 26 (ubi cod. Paris. φθῆ, Havniensis φθί, i. e. φραθί) apparet, oxytonum usu invaluisse dicit. Apparet ex his consensisse Apollonium et Herodianum de analogia, quæ φραθί barytonum postulet. De scriptura autem si forte dissenserunt, longe facilius Apollonium quam Herodianum aliquid novasse credam. Ab hac igitur parte præstare videatur codicis Veneti scriptura. Nihilominus vulgatam scripturam retinui, quacum conspirat grammaticus in Cramerii Anecdotis vol. 2, p. 468, et quam postulant sequentia verba παραλόγως γὰρ δέξυνεσθαι, quæ om. V. DIND.

24, 37 ἀπτ. τὸ αἰδοῖον R. — 39 τὴν-ἐκκρίσιν anonymus. ἐγκρίσει R.

27, 45 legebatur ἦν καὶ τὸ (καὶ τοὺς Θ.) παρὰ τοῦς. Addidi δούλους. Τοὺς δούλους post φεύγειν addebat anonymus. DIND. — 46 τι om. V. — 47 παρὰ τοῦ Θ. — 51 ἀποδοκιμάσουσι τὴν V. — 52 V. habet glossam σημειῖον.

32, 14 ὅτι et ἀν om. R. — 17-19 θεοὺς; μαρτυρῶν, παραδείγματι. πείθει, παραινέει V. — 19 παῖς εἰς δ. R.

38, 32 δεικνύουσιν ἡμῖν φησι, 33 ἐὰν χαίρωσι R.

39, 36 μέτρον ἔπος Franckius in libro de Callino p. 82. V. Θ. Ald. ἔπος μέτρον. Conf. schol. Thesmoth. 412, quod Franckii emendationem confirmat.

41, 44 sq. τὸν πρόπον accessit ex R. κυματορῶξ ἄγριος V. — 48 ἄλλως, δικαστικός V. — 52 ὑπὸ τῶν κυάμων τρεφόμενος R. τρεφόμενος ὑπὸ κυάμων Suid. s. Κυαμοτρῶξ. Deinde πρὸ γὰρ τῆς εὐρέσεως τῶν R. et Suidas. ἐπεὶ ἀντὶ ψήφ. Ald. — 54 ὡς καὶ R. — 2 post πλέον Suidas ita pergit: καὶ αὖθις, Κρινεῖ δὲ τοῦτους οὐ κυαμοτρῶξ Ἀττικὸς, quem versum Bergkii (Comment. p. 428) quum Aristophani tribuisset, Dindorfius intellexit multo esse recentiorem. Pauli Silentarii esse docuit Boissonadius in HStephani Thes. v. Κυαμοτρῶξ.

42, 14 ὑπόκωφον δὲ εἶπεν τὸν δῆμον ὅτι V. δὲ om. R. — 15 ὅτι πολλάκις ἀκούον οὐ προσποιεῖτο R.

43, 19 ὅτι εἰς τὰς νεομηνίας καὶ οἱ R.

44 R. habet διὰ τὸ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα διαβάλλει ὡς δύσοσμον, καὶ ἀφ' οἷας τύχης ὀρμώμενος ἐπρώτευσεν τῶν Ἀθηναίων. — 23 αὐτὰ ἡμέραις V. — 25 μολυνομένων Suidas s. Βυρσαιέτος. Ex quo additum διαβάλλει οὖν ὡς δύσοσμον. 26 idem δεικνύς τ.

46 R. habet ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ οἱ παλαιοὶ χωρὶς τῆς κατὰ γινῶναι τὸ μαθεῖν. — 35 γν. γὰρ V.

49, 52 κασσυματίων. κασσυματίος Θ.

51, 5 ὄλου V. — 6 παλαιὸν V. Θ. ἀλλ' ἐῶν Ald. πάλιν M. — 9 ἀποστέλλεται Θ. ἀποστέλλετε V. Ald.

55, 16 ἀλευρα μαλάξαντος καὶ ἀρτοποιήσαντος Ald. — 17 κατόρθωμα τὸ ἐν Πύλῳ Ald. τοῦτο δὲ Θ.

sine ἄλλως. — R. habet ὁ Κλέων ἔδοξεν κατορθοῦν πλέον Δημοσθένους ὑφαρπάσας τὸ τέλος τῶν ἐκείνου πόνων. στρατηγὸς γὰρ ὢν Ἀθηναίων ὁ Δημοσθένης ἀποσταλεῖς εἰς Σικελίαν διὰ τὸν αὐτόθι πόλεμον πολλοὶ (sic, sine lacunæ indicio inter πόλεμον et πολλοὶ) τῶν Λακεδαιμονίων ἀπ. ἐν τῇ μ. ἐνιοὶ κατα-

πονούμενοι κατέφυγον εἰς Φακτηρίαν. τόπος δὲ αὐτῆς Λακωνικῆς στενός. οὗς καταστήσας εἰς πολιορκίαν μετεπέμψατο στρατιὰν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. ὁ οὖν Κλέων γνοὺς αὐτοὺς ὑπὸ λιμοῦ καὶ δίψης μὴ οἴους τε ὄντας ἀντέχειν, ἐπηγγέλατο εἰ λάβοι δύναμιν, ἣν αἰτεῖ Δημοσθένης, ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν ἀναστῆσαι τοὺς πολιορκουμένους. ἐκπεύσας οὖν αὐτοὺς ἔλαβεν.

— 20 De Demosthene non recte scholiasta Aristoph. ἀποσταλεῖς εἰς Σικελίαν διὰ τὸν αὐτόθι πόλεμον. Sunt et alii ibi illius errores, veluti quod Pylum confundit cum Πύλαι, ubi Leonidas cecidit, quo nomine etiam eum notat Holstenius ad Stephan. v. Πύλαι, et quod Leonidam Macedonum et Lacedæmoniorum regem vocat. Duker. ad Thucyd. 4, 2. — 21 προσβαλὼν Θ., et M. a sec. m. — 22 εἰλ. στρατιώτας Θ. — 24 ἄλλο Θ. M. — 26 ἀλογῶν δὲ αὐτῶν Θ. — 30-32 Λεωνίδας τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς πρότερος ἅμα Σπαρτιάταις ἀνέστη Ξέρξῃ τῷ Περσῶν idem. — 34 Ἐπιάλτου Ald. — 38 τοῦ στρατ. V. αὐτὸς δὲ Θ. — 42 κατεμέμψατο Θ., qui 47 παρελθὼν et seqq. omittit. — 48 λάβῃ, et κατεπηγγέλατο V. — 49 εἶκα (sic) ἡμ. V. x' Ald. — 52 ὑφαρπάσας V.

59, 4 ἐναλλαγὴν στοιχείου ἐργασάμενος post Κλέωνα addit Ald., om. R. — 6 μυρρίνην ἔχων ἀποσβεῖ τὰς μύιας Ald. τὰς μύιας R. τοὺς μύιας V. — 7 ἀπὸ τοῦ μυρρίνης additum ex Θ. Deinde ταύτη γὰρ ἀπεσβῆσεν τὰς μύιας καὶ τῇ αὐτῇ Suidas s. Παραγραμματισμός.

61, 12 εἰκὸς Kusterus. εἰκότως Ald. Deinde γέρον — δῆμος om. V. Θ. Glossam ὁ δεσπότης τουτέστιν ὁ δῆμος habet V. Pro versibus 12-17 habet R. χρησμολόγος γὰρ ἡ Σίβυλλα. σιβυλλιᾶ, χρησμῶν ἐρᾷ ἢ μέγα φρονεῖ καὶ ἐπαίρεται. Ὁ δεσπότης τουτέστιν ὁ δῆμος. Aliud scholion Suidas s. Σιβυλλιᾶ addit, ἢ οὕτως· χρησμωδεῖ, φησὶν, ἐπειδήπερ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπαγγελίας οὐκ ἐψεύσατο, ἀλλ' ἐν ταῖς εἰκοσιν ἡμέραις, ἃς ἐπηγγέλατο, τοὺς Λακεδαιμονίους ἀίχμαλώτους ἤγαγεν, ὥσπερ μαντευσάμενος τὴν ὑπόσχεσιν.

62, 18 τὰ μωκοῦντα φρονοῦντα ἀνοηταίνοντα. μωκῶ γὰρ καὶ λωμῶ ἐγένοντο Θ. Λαιμῶ Suidas s. Μεμακκοακότα.

63, 24 αὐτὸ V. qui 26-28 ἄλλως—καταψεύδεσθαι omittit.

67 ὡς ὄνομα V.

73, 49 τοῦ αὐτ. V

78, 4-17 hæc habet R., Χαόσιν εἶπεν. Θράκης δὲ ἔθνος οἱ Χαόνες παρὰ τὸ κλέπτειν. Εἰσι δὲ Κεκροπίδαι (scr. καὶ Κρωπίδαι) δῆμος. τὸ λ ἀντὶ τοῦ ρ παρεγραμμάτευσεν. ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τὸ πρᾶγμα λέγει. οὐκ ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀλλ' ἐν τῷ αἰτεῖν.

84, 21-27 sic in R., ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπὶ προδοσίᾳ ψευδεὶ πρὸς ἀνξέρῳ καταέφυγεν καὶ τιμηθεὶς τὰ μέγιστα παρ' αὐτοῦ ἐπηγγεῖλατο τὸ κ. — 24 δὲ πρὸς V. — 25 τὸν Πέρσου V. τοῦ Πέρσου Θ. et Suidas. — 26 καὶ ποτὸν additum ex Suida. λαβὼν Θ. sine præcedente ὡς. — 28 καταδουλώσσεσθαι Θ. — 29 στρατεύματι Suidas. Legebatur στρατηγῷ. Victor. στρατῷ. — 30 καὶ γνοῦς R. εἰ οἱ δι' αὐτὸν Ald. et Suidæ ed. Mediol. — 31 δουλεύουσι R. καταδουλεύουσι Θ., i. e. κατὰ δουλεύουσι. Ald. Ἑλλ. εἶτα δουλ. — 32 βούλεται Suidas βούλοιο—Λευκούφρου ὀμ. R. — 33 Λευκούφρου V. Λευκούφρου V. Λευκούφρου Suidas δι' ἀρτέμι R. καλούμενη ὀμ. Suidas. ὑπερθεὶς Θ. — 34 καὶ ante χανδ. ὀμ. R. et Suidas, qui 35 εὐθῆως et sequentia omittit. ὁ Θεμιστοκλῆς ὀμ. R. — 37 ὅπερ R. et οὕτως ὀμ. — 40 πρὸς τοὺς Θ. τοὺς ἐργάτας V. — 43 legebatur Ἀλκαθέας. Ἀλκαθέας Θ. Deinde ἐπικώτως (vel ἐγκώτως) anonymus. Legebatur εἰκότως. — 44 δὲ ὀμ. Θ. — 46 ἐν ὀμ. V. — 50, 51 διαγῆσαι τὸ—ζεύγμα Θ. — 53 legebatur Κλεάνθης. Correctum ex Plutarchi Vita Themist. c. 29. In Θ. ὡς δὲ λέγουσιν αὐθὶς καὶ Περικώτην. — 1 δὲ παραλαβὼν ἀπ' αὐτοῦ ἐπὶ πόρθησιν Θ. — 9 ψεύδεσθαι. Vid. Duker. ad Thucyd. 1, 138. — 12 ταύρειον πιεῖν. Legebatur ταύρου γ' ἐκπιεῖν ταύριον πιεῖν Brunckium. Altero versu vulgo μὴ γε, Θ. μήτε. Scribendum μὴ τι, collata annotatione mea ad Soph. Trach. 944. Deinde legebatur πλείω, quod recte habet si δυσφημίαν scribitur. πλείων Θ. DIND.

85, 16-18 αἰρομένης—Ἄλλως in fine scholii ponit R. (θεοῦ καὶ αἰρ.) omissio ἄλλως. — 17 τὸν δεῖπνον Θ. ἀκρατος οἶνος Suidas s. Ἀκρατος. ἐκαλεῖτο ἡ κρασις Ald.

89, 28 ἡ χρῆσις V. — 29 δξυτόνος Θ. — 31 βέρον ὕδωρ Θ. — 34 τὸν ἄν. Suidas, τὸ ἄν. Ald.

91, 37 οἶνος ἀέξει ὀμ. R. — 39 βουλεύεσθαι Suidas s. Εἰσηγήσαντο. Legebatur βασιλεύεσθαι. At κρατεῖν Suidas s. Οἴνου. Idem εἰσηγήσαντο. εἰσηγήσαντο τι Θ. εἰσηγήσαντο τινες Ald., et 40 βουλεύεσθαι τι. Suidas περὶ τούτου. Legebatur π. τούτων. Post μέθη pergīt Suidas, εἰ δὲ εἰσηγήσαντο ἐν μέθη, τοῦτο κυροῦν νήφοντας. — 41 Ἄλλως add. Θ., qui Ἡρόδοτος φασὶ μ. Legebatur φησὶν οὖν Ἡρόδοτος.

92, 44 ἀρχόμενος Θ. μὲν γὰρ V. σκώμματος Ald. — 45 κομφοδεῖ Θ.

95, 49 οἱ χόσος add. R. — 51 Ἀθήνας περὶ δῖωνα

Θ. τὸν ὀμ. R. et Suidas. — 1 Ἀθηνοῖν et συντυχίαν τινὰ Θ. — 3 κοινωνήσας V. κοινωνῶν R. δὲ ὀμ. Θ. — 4 ἡγησάμενος Ald. — 5 πίνοι, ἕνα Suidas. πίνοι ἐν R. πίνοιεν Ald.

97 ἀπεργάση καὶ θήση ἀντὶ τοῦ τίνος κακοῦ αἴτιος ἔση V. ἀντὶ—αἴτιος ἡμῖν ἔση Θ.

100 sic R. ἐλευματίων (scr. βουλευματίων) διὰ νοημάτων (scr. διανοημάτων) λεπτιῶν καὶ μεμ. κατακλινήσομαι. (Hoc ex v. 98.) τὸ νοΐδιον ὑποκοριστικόν. παρήγαγεν δὲ ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ οἱ νοί. τὰ ἐπιπασσόμενα etc. — 12 ἐν add. Θ. — 13 πληθυντικοῦ ὀνόματος ὑποκοριστικόν. τινὲς δὲ λοιδορησῶν καὶ ὀνειδισμῶν ἀπὸ Θ. — 15 κακῶς ὀμ. Suidas s. Νοιδίων.

103 16 μέλιτι R. τῷ ἔτνει Ald. τῷ σώματι Suidas s. Ἐπίπαστα, qui ἔτνος—πιπράσκειται omittit. — 17 scribebatur πίσσινον. πισσινόν V. — 18 ἄλλως. ἔθος εἶχον Θ. — 20 καὶ ἐκ τούτου ἠναγκάζοντο πιεῖν πολλά addit Suidas post ἄλμυρά. — 22 δημόπρατα δὲ τὰ δημ. R. — 23 οὐσιῶν Kusterus. θυσιῶν V. Θ. Ald.; omittit cum sequentibus Suidas s. Δημόπρατα.—24 scribebatur δημόπρατα.—πράγματος Θ., qui 25 ἢ pro Ἄλλως.—27 αὐτοῖς Θ.

104, 28 συμβαίνει. Vide Galen. vol. 4. p. 436, 437 ed. Lips. DIND.

105, 33 ἔκχεε ἐγκάνωσον. λέγει δὲ Θ. ἐκκένωσον Kusterus. Legebatur ἐγκένωσον.

107, 39 πολλὸν χρόνον Θ. — 40 γινομένων V. — 41 τὸν τοῦ Θ. — 42 Πράμνειος Θ.

112, 48 δέδοιχ' ὅπως μὴ διὰ R. — 49 τοῦ κακοδαίμονος Ald.

113, 50 μόνος γὰρ γεν. R. — 51 ἐτέρων ἀδεέστερος Θ. — 52 ἐκφέρη R.

115, 1 βέγχεται καὶ πέρδεται. ὁμοιοκαταλήκτως Θ.

116, 4 Κλέωνι ὡς ὀμ. V. ὡς ὀμ. Θ.—5, 6 τοῦτο—ἔχοντος ὀμ. Θ. σοφωτάτους V.

119, 11 δὲ, τουτέστιν ὀμ. R. τῇ βίβλῳ Θ.

120, 12 δὲ ὀμ. R. — 13 ἀντὶ τοῦ λάβε. ἐν τοῖς μαντείοις κράτει V. ἀντὶ τοῦ λάβε R.

123, 17 Λοκρός. Immo Ἀρκάς. Vid. schol. Pac 1070, Av. 962. DIND.

129, 29 ἢ addit Kusterus. Εὐκράτη Ald. — 30 στυπαξ V. R. habet glossam καθέξει, διοικήσει. — 31 στυπιοπόλης Ald.—ἐν ἐτέροις. In scholio v. 254. — 32 διαχειρήσει V.

132, 36 Λυσικλέα. Conf. Hesyeh. s. Προβατοπόλης. — 37 ἐλέγετο υἱὸς Ἀσπασίας Suidas s. Προβατοπόλης, inepte.

137 R. habet ποταμὸς χεϊμάρρους μετὰ ψόφον γε ὄν (scr. βέρον) δκυκλοθόρος. τὴν κακοφωνίαν τοῦ Κλέωνος ἤκασε τῷ ἤχῳ τοῦ ποταμοῦ. Eadem fere Suidas s. Κεκράκτης et Κυκλοθόρος. — 46 τῶν ὀμ. V. Θ. οὐκ αἰεὶ δὲ Θ. — 47 καθάπερ γὰρ ὁ V. — 2 post Ἀγαμέμνονα addit Ald. λέγων, δημοθόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσει. — 3, 4 ὑπὸ Ἀθηναίων χωσθεῖς

om. V. Θ. — 6 ἔγωγε τὸν Brunckius. Rectius fortasse anonymus καθιέναι. DIND. — 8 ἔσφαζεν Θ.

140, 11 καὶ βαναύσους om. V. Θ.

141, 13-14 θαυμ. καὶ ὑπ. ἐξαιρεί δὲ, et αὐτοῦ post τῆς τέχνης l. 15 R. — 15-18 sic V. Θ. τὸν Ἄγ. λέγει. ἐκβαλεῖν (ἐκβάλλειν Θ.) μέλλων καὶ ἐξολῶν (ἐξωθεῖν Θ.) τῆς πολιτείας τὸν Κλέωνα. οὕτως αὐτῷ πέπλασται κατὰ κωμικὴν παιδείαν. Verba post scholion v. 170 habet R. — 19 καὶ ἐξωθεῖν additum ex R. Θ.

142 γονυπετῶ habet V., om. G.

147 sic R. τοὺς ἐξαίφνης γινομένους (φαινομένους Suidas s. Κατὰ θεῖον) — ὄφθαι. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ — ἐπεφάνη, οὕτως εἶπεν. Et sic fere Suidas. ἐπεὶ καὶ ὁ — ἐπεφάνη αὐτοῖς Ald.

149, 27 διαβαίνειν ἐστὶν τὸ ἐπὶ τὸ λόγιον εἰσιέναι, ἴνα R. — 28 scribebatur λόγιον hic et infra. λογιῶν vulgo apud Suidam : sed λόγιον Paris. A. — 31 λέγεται καὶ Θ. — 32 τοῦ om. Suid.

150, 36 εἰσάγει R.

152, 40 τὸ μαγειρικὸν τραπέζιον R. — 42 βάλλον δ' εἰνελεῖσι R. ἐν (ἦν V.) ἔλεοισιν ἔθηκεν Ald. εἰν ἔλεοισιν ἔγειυεν est Il. I, 215.

159 ἡγεμών. καὶ om. R.

161 R. habet glossam γλευάζεις. — 7 πολιτευτῶν Piersonus ad Mærin p. 327. Legebatur πολιτῶν.

164 habet R. gl. ἡγεμών, δημαγωγός. — 15 ἔλεοῦ Bentleius collato v. 152. Legebatur λαοῦ. Hesychius : Ἀρχέλας τὸν ἐπιστάτην τοῦ Λυκείου παρὰ τὴν ἀρχὴν οὕτως ὠνόμασεν (ὠνόμασαν Musurus). ἔνιοι δὲ τὸν ἀρχοντα τοῦ ἐλαίου (ἐλεοῦ Bentleius) θέλουσιν ἀκούειν.

165, 16 τῶν στοιχείων Ald. — 17 R. nihil nisi ἔδει γὰρ πνυκός.

166, 19 καταπονησῆ R. — 22. Nimirum κλᾶν ἄμπελον Græcis est, putare vitem. Photius in Lexico : Κλᾶν ἄμπελον, τέμνειν. Hesychius : Κλᾶν, τέμνειν ἄμπέλου· ὅπερ ἡμεῖς κλαδεύειν. Themistius Orat. 15, sub init. : ὀπηγίκα δεῖ κλᾶν τὰς ἀμπέλους. KUST. τῶν περιτεμνομένων κλημάτων ἐν ταῖς ἀμπέλοις Suidas.

167, 28 παρ' αὐτοῦ Θ. — 30 ἐδίδου Θ. ἀπεδίδοντο Suidas s. Πρυτανεῖον. — 31 παρ' ὑπόνοιαν, δέον R.

170, 34, 35, sic R. In Ald. ἀπὸ τ. σ. καὶ αὐτὸς ὠνόμασε, βουλόμενος δηλώσαι τὰς κυκλάδας νήσους κύκλω κειμένας. — 36 περίβλεψαι V. περίβλεψε Ald. δλκάδας — ἔλκειν om. V.

174, 40 Καλχηδὼν Θ. Καρτάγενα idem. Καρτάγενα V. Inepte de Carthagine cogitavit grammaticus vitiosa deceptus scriptura Καρχηδὼν pro Καλχηδὼν.

187 ὑπάρχεις om. R. V. Θ. Corruptum videtur

ex ὑπάρχει σοι. DIND. ὅσον πλ. V. — 3 πλ. ἐστὶ σου καὶ ἔχεις R. — 5 φασί Θ.

189, 10 παιδεύονται V. — 11 ἐχώρει R. et Suidas s. Ἐγκύκλιον. χωρεῖ Ald. χωρεῖται Θ. — 16 κακὸν κακῶς Θ. Deinde φησὶν R. pro ἐστίν.

190 ἢ γὰρ ἂν ἀμείνων ἦσθα μηδὲ — πειραθεῖς Ald.

191, 28 ἀξίους λόγου Θ.

193 παρώση Θ.

196, 34 φέρονται ἀπὸ Θ.

197, 40 βурсαίετον τὸν Κλ. R. — 41 δὲ om. R. — 42 αἰετοῦ Suidas s. Βурсαίετος. Vulgo αἰετοῦ. — 46 ἀγκύλας — ἔχων om. V., habent Θ. et Suidas s. Ἀγκυλοχειλῆς. — 47 αἰετὸν αὐτῶ ἀπ. V.

198, 50 κωλύοντα Θ. Conf. schol. v. 221. — 51 παύειν Θ. — 52-54 sic R. ἔγκειται (scr. σύγκειται) δὲ ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἡλέματος καὶ τὸ (scr. τοῦ) κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν. — 53 τό τε ἡλέματον, ἦγουν τὸ μάταιον Suidas s. Κοάλεμος. — 54 ἔλεγον Θ. — 2

αἵματοποῦτε R., qui post πληροῦσιν, l. 4, habet illa ἔγκειται δὲ ἡ λέξις etc. — 4 καὶ ἀλφίτων φυρῶντες πληροῦσιν Suidas s. Αἵματοπόωτης. Legebatur ἡ ἀλφίτων φυρῶσιν. Θ. φύρουσιν. — 5 ἡ ὄσπ. Θ.

199, 7 τῆς et 9 ἐπειδὴ II. ἦν. om. R.

203, 11 scribebatur ἐξήνεκται.

210, 17 καταθελχθῆ R. qui 18-23 sic : λοιδορίαις. ἐὰν μὴ ἐξαπατηθῆ τῇ τῶν λόγων περιδρομῇ. αἰκάλλει, κολακεύει, κινεῖ, προτρέπεται. δυνατός εἰμι ἐπιτροπος διοικεῖν καὶ ἄρχειν. φαυλότατον, βράδιον, ἀπλοῦν, εὐχερές. — 22 ἐπιτροπεύειν — φαυλότατον δὲ om. V., qui præbet βράδιον, εὐτελές, βρ.

214, 27 χρεῖται V. — 31 οὖν om. Θ. — 33 παντὸς τοῦ φυράματος Suidas. πάντα τοῦ φύρματος Ald. Pergit Suidas, οὕτω χόρδευε καὶ τάραττε καὶ τὰ πολιτικὰ καὶ συντάραττε καὶ συμφύρα τὰ πράγματα.

216, 40 Ald. ἀρτύμασι, λόγοις κολακευτικοῖς καὶ γλυκέσι.

219, 42 αὐτῶν om. Θ. — 43 καὶ V. pro ὡς.

221, 49 τινα δαιμόνια Θ.

225, 5 τάγματά εἰσιν V.

226, 12 κατηγορεῖ V. αὐτῶν additum ex Θ.

228 ἡμᾶς ἀποδεχόμενος Θ.

230, 19 ὄσι τοῖς αὐτῶν V. — 25 ἀπεκρίνατο V.

236, 35 ἡμοφρονήσητε V. Θ.

237, 43 χωρία τότε V. ἦν τὰ χ. Θ. — 48 καὶ ὑμῖν V. — 51. Peccat hoc loco in chronologiam scholiastes, et non consuluit Thucydidem, qui facem lucidissimam præferebat ad intelligentiam nostri Comici. Nam Euclides erat archon anno quinto belli Peloponnesiaci et sexto ineunte : at

Chalcidensium rebellio a Brasida sollicitata evenit anno octavo ejus belli; ut ait Thucyd. lib. 4, quo tempore Isarchus erat archon; cujus præturæ desinentis tempore Sciona rebellavit, ut scripsit Philochorus, referente scholiaste infra

ad Vesp. v. 210. Sed et non satis accurate pensavit Aristophanis verba, quae innuunt quidem suspicionem rebellionis futuræ; non quadrarent vero, si jam erupisset. Nam absurdum fuisset accusare Demosthenem et Niciam, quasi Chalcidenses ad rebellionem sollicitarent, si jam rebellio facta fuisset duobus annis antea et plus. Quod si quis pertendat de Potidææ rebellionem debere intelligi, tunc multo major absurditas emergeret. Nam Potidæa rebellaverat ante bellum Peloponnesiacum inceptum, Pythodoro archonte, ut Thucyd. lib. 1 et 2. PALMER.

238, 1 δι' ἐλάχιστα V.

242, 7 ἵππεας (ἵππεις Θ.). εἷς δὲ τῶν ἵππεων ὁ V. Θ. Glossa in V. Σίμων καὶ Παναίτιος ὑπαρχοί.

243, 10 ὁ μέγ. Θ. — 11 μὲν om. Θ.

245, 16 ἦδη Θ. ἦδε Ald.

247, 21 τὰρᾶσσοντα V. Θ. — 23 καὶ αὐτοὶ om. Θ. — 25 διαφθεירותά τε τὸ V.

248, 38 ἀρπάζοντος V.

253, 48 τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν Θ. — 52 legebatur μύλων ἀρχή.

254, 53 κ. ἀλήθονται Suidas s. Τὰς ὁδοὺς. — 1 δὲ λέγονται Θ. αἱ ἀληθευμέναι Suidas s. Κάγχρυς et Κυρήθια et Τὰς ὁδοὺς. πτυσάνη Θ. — 4 Εὐκράτες om. Θ., qui deinde μυλωνῶν.

255, 8 μάλιστα δικ. Θ. — 12 τοῦ τριωβόλου Θ. — 15 πατριᾶς Ald. πατρίου Θ. — 17 libri ἡμὲν

ἀμφ. — 18 Θ. πάτρα. — 19 ὁ utrumque om. Θ. — 21 ὑπὸ τοῦ ἡλίου V. Θ. — 22 τοὺς δικαστὰς τοὺς συνελθόντας V.

256, 25 καὶ ἀδίκου additum a Dindorfio.

258, 33 τῶν πρὸ V.

259, 35 κέκληται Ald. et Suidas s. Ἀποσυκάζεις. — 37 διεβλήθη Ald. et Suidas. — 38 sqq. Suidas: Ἀποσυκάζεις, συκοφαντεῖς, δοκιμάζεις. ἀποσυκάζειν γὰρ τὸ τὰ πέπειρα σῦκα διαλέγειν. διόπερ προσέθηκε πιέζων· ἐκθλίβοντες γὰρ δοκιμάζομεν τὰ σῦκα, εἰ πέπειρά ἐστιν, ἢ μὴ. ἐπεὶ τοίνυν συκάζειν λέγεται καὶ τὸ συκοφαντεῖν, καὶ τὸ σῦκα κλέπτειν, ἅπαξ εἰπὼν τὸ συκάζειν ἐπήνεγκε τὸ πιέζων· ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ σῦκων· ἅμα δὲ, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς θλίβει τοὺς συκοφαντουμένους, καὶ πιέζει δωροδοκῶν καὶ διασειῶν τοὺς ὑπευθύνους, τουτέστι τοὺς μὴ λογισμοὺς προσεσηκώτας τῆς ἀρχῆς ἧς ἐπιστεύθησαν. — 39 εἰ Suidas. Legebatur ἡ ὠμά. — 46 διαπεισθῆναι Θ.

261, 4 ὅταν ἀφιλοπράγμονα Θ.

262, 6 τοῖς Ἀθηναίοις, 7 πυρῶν Suidas s. Χερρόνησος. — 8 ὡς om. Θ., δὲ om. V. Θ. — 16 κατὰζας, μετακαλεσάμενος post ὑποσκελίσας legebantur. Transposuit Dobræus. — 19 διαλαβῶν Kusterus.

263, 24 ἀργυρίζη Suidas.

264, 28 λέγειν ὄλεται V., non G. — 29 ἀλλ' εἴ τι

καὶ V. ἀλλὰ καὶ τί Θ. — 30 ἀνακρίνει καὶ ἀναζητεῖ Θ.

265, 34 Εὐλαβούμενος καὶ φοβούμενος Suidas s. Ἀμνοκῶν. — 36 γὰρ διὰ δειλίαν καὶ (ita etiam Θ.) ἦθος V. γὰρ διὰ δειλίαν καὶ τρόπων Suidas. — 37 συνεπιλεγόμενος Suidas. — 38 καταστήσας Suidas. Legebatur καταστήσαι. — 39 ἐπηρέαζεν V. et Suidas.

269, 49 αὐτόν Suidas s. Ὑπέρχεται. αὐτοὺς Ald. 270, 51 ἐκπανουργεῖ Suidas. ἐπιχειρεῖς V. — 54 μετὰ ξύλου ex Suida addidit Dindorf. — 1 κορυνοφόρους Θ. — 2 παιδείαν V. Θ.

276, 18 μουσικοποιῖς Θ. — 19 καὶ ἐπινίκιον V.

277, 21 περιγένη δὲ ταῖς περιεργίαις καὶ ἀνασχυνταῖς, οὐδὲν ἦττον ἡμέτερον τὸ τεράστιον, τουτέστιν ἡ νίκη Suidas s. Τήνελλα. — 23 legebatur καὶ ἡ σης. Suidas ὡς σησάμους ὁ διὰ σησάμης. Postremum etiam in V. Θ. — 35, 36 ἀρτύσεων—Ἀθηνῶν Suidas s. Ὑποζώματα. ἀρτύσεις—Ἀθηναίων Ald. — 37 ἐπειδὴ ἦρχον καὶ νήσων τινῶν addit Suidas.

281, 39 τῆς πόλεως Suidas s. Ἐκθεῖ — 41 τῆ λέξει Θ. — 42 ἐκπεπηδηκότα Θ. πεπηδηκότα Ald. — 43 δημοσιότησεις V.

282, 49 κρέα V. — 51 ὡς τῶν Θ. — ἦτοι Bekkerus. Legebatur καίτοι. — 52 μὴ παρατηρησαμένου Θ. — 54 κρέα Θ. ἐπειδὴ Ald. — 1 legebatur ἀφρίεν.

284, 6-9 Διπλῆ—καταληκτικά post scholion v. 301 ponit V. περιοδικῆ om. V. Θ. κώλων δεκαεννέα τραχικῶν, ὧν—δίμετρα καταληκτικά. τὸ δὲ δ' ἐναλλάξ ἀκατάληκτον Θ. Facile intellectu est hæc sic esse corrigenda ut post versus quindecim ἀμοιβαίους quattuor sequi dicantur ab una pronuntiati persona, quorum quartus dimeter sit catalecticus. DIND. — 8 δίμετρα καταληκτικά V. — 9 μήποτε εἰσι δίστιχα τετράμετρα καταληκτικά. Videtur scholiasta de quattuor postremis versibus loqui, quos in tetrametros catalecticos redigi posse dicit, ἀλλότρια τοίνυν σοφίζει καὶ σε φανῶ τοῖς πρυτάνεσιν | ἀδεκατέτους τῶν θεῶν ἱεράς ἔχοντα κοιλίας. Nam dactylo illo καὶ σε φᾶ | νῶ tanto minus offensum eum fuisse credibile est, quum versu proximo haud dubie ἱεράς in libro suo legerit, quod ipsum quoque dactylum præbet. DIND. — αὐτίκα μάλα. Legebatur αὐτίκα δὲ μάλα, quod om. V. Θ. Totum scholion om. G.

289, 15 καὶ om. V. Θ. — 16 οὐδετέρως Suidas s. Κυνοκοπήσω. V. τὸν νῶτον.

290, 19 τῶν ἀλαζονειῶν. τὸ δὲ περιέλασω ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων Suidas s. Περιελῶ.

292, 30 καὶ σκαίρειν Suidas s. Ἀσκαρδαμουκτί. — 31 ἰλλώπτειν Suidas, sed ἰλλώπειν codex A.

294, 37 ἀλλαντοπώλου Θ. — 38 ἐκφορήσω addit Ald. — 40 τὰ ἔντερα V.

295, 46 ἐκφορήσομαι V. Θ. ἢ ὡς βύρσαν δέψω Hemsterhusius apud Dobræum.

298, 6 πλεονεκτεῖ Kusterus. πλεονεκτῶ V. Θ. Ald. ἐκείνων Θ.

301, 16 διδόναι. ὁ Κλέων δὲ (δὲ om. Θ.) λέγει οἰονεὶ ἀδεκάτετον ἔργων (ἔχειν Θ.) οὐσίαν V. Θ.

311 ἀναταράξει Θ.

313, 48 τὴν πόλιν λαμβάνειν αὐτοῦς Suidas s. Θυνοσκοπός. Deinde ὄν. δὲ Θ.

314, 52 συρράπτεται Suidas s. Κατῦεται. βράπτει Ald.

316 ἰσχυρῶ λεπτοῦ καὶ βύρσου. καὶ δὴ ὡς Θ.

317, 7 τοῖς αὐτῶν ὡς καὶ τὰς Θ.

325 V. Θ. post παρακολουθεῖ addunt μόνη (μῶνως V.) γὰρ φησι προηγείται τῶν βητόρων ἢ ἀναίδεια, omittunt autem sequentia καθάπτεται τῶν βητ. ὡς ἂν. In G. totum scholion hoc est, προηγ. τῶν β. ἢ ἀναίδεια, προέστηκε, παρακ. μόνη.

326, 4 ἀπανθίζεις, ἀποδρέπεις Θ. ἀποδρέπεις etiam V. — 44 ἀώρως Θ. et οἱ κλέπτοντες.

327, 46 εἶναι om. Suidas s. Λεῖβεται. — 48 Ἀθηνησι Θ. et π. μὲν οὖν. — 50 τοῖς om. Θ. θακρύοις Suidas. — 53 Θούριον. Hesyeh. : Ἰπποδάμου νέμησις τὸν Πειραιῶ Ἰπποδάμος Εὐρυφῶντος παῖς, ὁ καὶ μετεωρολόγος, διεῖλεν Ἀθηναίους. οὗτος δὲ ἦν καὶ ὁ μετοικήσας εἰς Θουρίους, Μιλήσιος ὄν. Hinc Θούριος vocatur ab scholiasta. BERGK. Comment. p. 53. — 54 λείπει δὲ ὁ ὀφθαλμός addit Ald. post ἦν. — 1. Hujus scholii auctor Ἰπποδάμος, non Ἰπποδάμου, legit, errore manifesto, quem notavit Schneiderus ad Xenoph. Hist. Gr. 2, 4, 11. DIND.

— 2 ὡς οὖν καὶ τοῦ Θ. — 3 δὲ om. V. Θ. Dindorfius : His addam quæ de scholiis ad h. v. disputavit Meierus in ephemeridibus quæ inscriptæ sunt *Philologische Blätter* (Vratislav. 1817, fasc. 2, p. 178-185), omissis nonnullis quæ ad futile illud additamentum spectant, λείπει δὲ ὁ ὀφθαλμός, quod nostrorum codicum auctoritate ejecimus.

« Duæ in scholiis explicantur lectiones, vera prior ὁ δ' Ἰπποδάμου, falsa altera ὁ δ' Ἰπποδάμος. Nisi enim Hippodamum intelligis hominem aliquem de vulgo, alias ignotum, ut non inepte suspicatur scholiasta postremus, illum nobilem Hippodamum, quem prior scholiasta intellexerat, et temporum et rerum ratio excludunt. Locus classicus de Hippodamo Milesio est apud Aristot. De rep. 2, 6 (al. 8), ubi ut primus illorum celebratur, qui quum rem publicam non attigissent, civitatem tamen condidissent non manibus sed mentibus. Præter hanc liberalium artium honestæque vitæ laudem non minus celebratur ejus nomen in architectura; urbium enim divisionis auctor est : τὴν τῶν πόλεων διαίρεσιν εὔρε, Atheniensibus in Piræeo exstruendo operam navavit, τὸν Πειραιῶ κατέτεμε, quod quale sit κατατεμεῖν, ut divinari quodammodo potest ex

antecedente διαίρεσιν, ita nos in diversum trahunt tum virorum doctorum Aristotelici loci interpretationes tum Lexicographorum notæ, quorum fere alius alio verbo utitur, ad hanc ab Hippodamo Piræeo impensam operam significandam. Lambinus : *Piræeum ab urbe sejunct.* Victorius : *Piræeum discidit.* Meursius in Piræeo cap. 2, et *P. dissecuit*; Harpocr. s. v. Ἰπποδάμεια, forum in Piræeo vocatum Hippodameum ab Hippodamo Milesio architecto τοῦ οικοδομησαμένου Ἀθηναίους τὸν Πειραιῶ, quæ eadem repetit Suid. s. v. Ἰπποδάμεια ἀγορά. Hesyehius : Ἰπποδάμου νέμησις τὸν Πειραιῶ Ἰπποδάμος Εὐρυφῶντος παῖς (sic ex Aristot. legendum esse pro Εὐρυφῶντος monuit jam Meursius l. l.) διεῖλεν Ἀθηναίους οὗτος δὲ ἦν καὶ ὁ μετοικήσας εἰς Θουρίους (sic Valesius ad Harpocr. rescripsit pro inepto Σατυρικὸς), Μιλήσιος ὄν. Photius, διένειμεν Ἀθηναίους τὸν Πειραιῶ. Lex. rketor. in Anecd. Bekk. p. 266, 27 : Ἰπποδ. ἀγορὰ τόπος ἐν τῷ Πειραιεῖ ἀπὸ Ἰπποδάμου Μιλήσιου ἀρχιτέκτονος ποιήσαντος Ἀθηναίους τὸν Πειραιῶ καὶ κατατεμόντος τῆς πόλεως τὰς ὁδοὺς quibus accedat denique schol. noster συνέγαγεν τὸν Πειρ. κατὰ τὰ Μηδικὰ, quod, si Meursio fides, *conjunct* interpretandum est. Sed utut fuit opera ipsa, tamen temporum nota κατὰ τὰ Μηδικὰ facit, ut ad id tempus referamus, quo Themistocle prætore Piræeus muniri cœptus est, cujus annus neque est Ol. 71 $\frac{3}{4}$, quum, qui ibi in fastis legitur Themistocles, diversus esse debeat ab illo magno et aut, ut Lydiatus putavit, hujus patruus aut ne ulla quidem cognatione cum eo conjunctus (Corsin. F. A. vol. 1, p. 336 sqq.; vol. 3, p. 143); neque, quod Dodwellus opinatur, Ol. 74 $\frac{1}{2}$ cum ἀρχὴ illa Themistoclis debeat post relictam a Persis Græciam pugnamque Plataensem incidere, Corsin. vol. 3, p. 160 sqq.; libenter itaque cum Corsinio annum magistratus Themistoclis Ol. 75 $\frac{3}{4}$ dixerim, quo ipso anno Themistocles non quidem ἀρχὴν ἐπέωνυμον, sed aliam administravit, nescio quam. Sed redeo ad Hippodamum nostrum, qui quoniam Ol. 75 $\frac{3}{4}$ certe tricesimum ætatis annum egit, quippe vix prius ad tantam artis laudem pervenire potuit, ut Milesius tanto operi perficiendo et quidem Athenis adhiberetur, eo anno, quo hæc Equitum fabula acta est, Ol. 88, 4, octogenarius saltem fuit, qua quidem ætate cum Cleone nullas suscipere potuit inimicitias, neque omnino unquam suscepit, si Milesium fuisse memineris, Thurius, quum hæc colonia conderetur, profectum. Sed nimis jam multa de Hippodamo Milesio, ita tamen claro architecto, ut ab eo singularis condendi ratio nominetur νεώτερος καὶ

Ἴπποδάμειος τρόπος Aristot. Polit. 7, 11, § 4, ed. Schn., quem locum laudavit Schneider. ad Xenoph. H. Gr. 2, 4, 11: liceat tamen monere in scholiasta Aristophanis mutandum esse verborum ordinem: etenim, ut nunc leguntur, facile suspicareris, Archeptolemum ab aliis Milesium, ab aliis Thurium appellari, quum hoc potius de Hippodamo dicendum sit; itaque scribe meo Marte: καρπούμενον· καὶ οἱ μὲν αὐτόν φασι Θούριον, οἱ δὲ Μιλήσιον· λείπει δὲ ὁ ὀφθαλμὸς. Ἄλλως (de conjectura addo). λυπεῖται, φησὶν, ὁ Ἀρχεπτόμενος· οὗτος γὰρ πολλὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· Κλέωνος δὲ ἐχθρὸς ἦν. Ἄλλως etc. Transeamus jam ad Archeptolemum, quem hic significari dixi, et jam multo ante dixerat Casaubonus, cujus adnotatio alioquin non ita optima est. Est enim idem Archeptolemus, qui memoratur in hac fabula v. 791, ubi Agoracritus Cleoni vitio vertit, quod— Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις Ἐκ τῆς πόλεως βραβαπυγίζων, αἱ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται. Scholiastæ error, qui ad hunc locum poetam contra historiam censet Archeptolemum legatum nominasse, quum in ea legatione, quæ octavo (debebat nomen dicere) belli anno superstita Cleone ad annuas inducias componendas missa erat, nullus Hippodamus nominetur, ab aliis, velut a Palmerio, notatus jam est, qui idem prudenter monuit, in ea fabula quæ Ol. 88, 4 doceatur, non de ea posse legatione dici, quæ Ol. 89 suscepta fuerit, sed intelligendum esse hunc locum de iis pacis conditionibus, quas Lacedæmonii anno septimo belli Ol. 88, 3, ante Pylum penitus captam Athenas tulissent, Thuc. 4, 16: quas etsi lautissimas Cleon potissimum auctor fuit Atheniensibus ut repudiarent; sed erravit idem Palmerius ad h. l. cum iis, qui ejus auctoritatem sequuntur, Hudsono et Dukero ad Thucydidem 4, 16, si ex hoc Aristophanis loco Archeptolemum coryphæum legationis fuisse expiscati sunt. Quippe, qui supra summo luctu ob Cleonis impudentiam et flagitia affectus dicitur, Archeptolemus, Atheniensis, pacis studiosus et Cleonis inimicus, idem haud dubie est atque is, cui nunc Cleon maxime adversari traditur. Neque injuriam me puto sermonis usui facturum, si φέρειν τὴν εἰρήνην de eo intelligam, qui legationem Lacedæmoniorum in concionem introduxerit, eam pacemque ab ea allatam civibus suis commenda- verit. Certissimum autem argumentum, quo probatur Archeptolemum Hippodami filium utroque loco intelligendum esse, id est, quo hunc Cleonis furiosus et turbulentis concionibus semper se opposuisse, magis paucorum quam

populi dominatui deditum, magis pacis quam belli fuisse studiosum probatur, ex ejus vitæ fine ducitur. Etenim hic Archeptolemus, qui, instituto quadringentorum virorum imperio, cum Antiphonte et Onomacle eam suscepit legationem, cujus mentionem facit Thucydides 8, 71: ἐκπέμποσι καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρέσβεις περὶ ξυμβάσεως, βουλόμενοι διαλλαγῆναι. Pseudoplutarchus in Vita Antiphontis ex Cæcilio psephisma nobis servavit, quo uterque, Antiphon et Archeptolemus, restituito populari imperio in judicium vocabantur, eamque pœnam, ad quam condemnati sunt: in καταδίκη διαστε legitur: Προδοσίας ὄφλον Ἀρχεπτόμενος Ἴπποδάμου Ἀγρόληθεν· in ipso psephismate et catadice post Taylori, Vit. Lys. vol. 6, p. 120 ed. Reisk., Ruhnkenii, Vit. Antiph. p. 241 in Opuscul., aliorumque conatus, remanserunt tamen nonnulla aut emendanda aut explicanda: ipso initio nisi status excidisse Αἰαντίς (vel alia quælibet φυλή) πρώτη—δεκάτη ἐπρυτάνευε post τῆ βουλῆ, legendum suadeo pro τῆς πρυτανείας numerum aliquem ordinalem πρώτης, τρίτης etc.—δεκάτης: quem, nescio. Legatos hos infectis rebus Lacedæmone rediisse, auctor est Thucyd. 8, 91: ἐπειδὴ οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος πρέσβεις οὐδὲν πράξαντες ἀνεχώρησαν τοῖς ξύμπασι ξυμβατικόν, quem locum, tam qui scholiastæ auctoritate interpretantur « nulla pactione cum universis Lacedæmoniiis facta » (qui sensus neque ex verbis elici potest, neque rebus est aptus, quum pax inter singulos homines nulla sit), quam qui τοῖς ξύμπασι delendum putant aut intelligendum esse « plane, omnino, » errant: οὐδὲν πράξαντες τοῖς ξύμπασι ξυμβατικόν, h. e. quum nihil confecissent, quod omnibus sc. Atheniensibus esset ξυμβατικόν, sed quæ confecerunt erant quadringentis quidem utilia, sed non item plebi. Discimus autem ex hoc nostro psephismate, legatos Athenienses ex exercitu hostili, h. e. ex classe illa duarum et quadraginta navium Peloponnesiacarum, quæ in ora Lacedæmonica stationem habebat et in Eubœam navigationem parabat, profectos esse hostili navi, ap- pulsos vero Attico littori per Decceleam, quod castellum Agis tum tenuisset, terra Athenas ivisse: in καταδίκη ipsa pro τῷ δὲ δημάρχῳ ἀποφῆναι τ' οἰκίαν ἐς τὸν lege τῷ δὲ δημάρχῳ (nam duos demarchos opus fuisse patet, quum Antiphon Rhamnusius, Archeptolemus autem Agryleus esset), ἀποφῆναι τὰς οὐσίας [imo τὸ οἰκία ex codd.] αὐτῶν. Redeo ad schol. Aristophanis 791, in quo nomina legatorum restitui possunt ex Thucydide 4, 119, tum autem, mutato verborum ordine ita lege, Τοῖμαίου· καὶ οὕτως ἡ πρεσβεία

τοῦ Κλέωνος ἔτι ζῶντος, ἢ εἰρήνη μετ' ἐνιαυτὸν ἐγένετο· ἐγένετο δὲ πόλεμος ἔτι ὕστερον (hæc de conjectura addo) ἐπὶ ὀκτωκαίδεκα ἔτη· vulgo καὶ—ἐγένετο male leguntur post ἐγένετο—ἔτη. Federæ enim 30 annorum, quæ ferierunt Athenienses cum Lacedæmoniis anno decimo belli Ol. 89, 3, Thuc. 5, 18, quum jam solverentur Ol. 89, 4, Thucyd. 5, 43, si octodecim annos addas, incidens in Ol. 94, 2, quo anno finita est seditio Athenis. »

328, 8 μεταληκτικὸν V.

330, 13 παραδράμη σε V. παραδράμοι Θ. — 15 πείσεις om. V.

331, 21 φασί V. Θ. — 23 τὰ om. V.

340, 51 ἀποκρίνεσθαι Θ. ὑποκρίνασθαι V. — 53 ὑπεκρίνετο Θ.

341, 1 om. V., qui 2 εἰπόντος οὐ.

342, 6 Κἀγὼ om. V. — 7 εἰκάνος ἐγὼ V. — 8 βημάτων om. Θ. — 10 καὶ om. Θ. post γὰρ. — 11 καρύκη Suidas s. h. v. καρύκη Ald. μονθυλευτὴν Θ. et Suidas. μονθηλευτὴν Ald.

345, 15 ἀστεῖος V. Θ. οὕτως Ald. — 17, 18 legebatur κατορθώσεις οὐδὲ διανύσεις. — 20 ἢ νεοσπ. Θ. — 3 γὰρ ᾄδυσμα λέγει τὸ Θ.

348, 34 ἐγρηγόρουσι V.

349, 37 δὲ om. V. τῷ λόγῳ καὶ τὴν ἀπειρίαν Θ. — 40 ταλαιπωρῶν καὶ om. Θ. qui et 42, 43 om. — 46 τούτῳ δεῖται δείγματι χρῆσθαι Θ. — 48 κκοῦν Θ.

350, 51 ξενίου, 52 ἐπήνεγκας Θ. — 54 εἰς ἐτέραν om. Θ.

352, 1 πεπληρωμένην τῶν Θ.

355, 8-12 Λοιδορήσω—Ἀθηναίων post alterum scholion ponunt V. Θ. præfixo ἄλλως. — 8 κασαλάς addidit Toupius Emendat. vol. 4, p. 546. — 9 ἀντὶ τοῦ δι' ἀγορᾶς Dindorfus. Legebatur ἀπὸ (Ald. ἐκ) τοῦ Διαγόρα. — 11 ἀντιτίθεικε Θ. — 14 τοῖς ἡρημένους V., non Suidas. — 16 ἔχουσι—σοβοῦσαι Θ. — 18 ἀλλστρίους om. Θ. — 20 ἐπεὶ om. V.

356, 23, 24 μηρυκάζοντα—μηρυκάζει Ald.

357, 30 βροφουμένων Suidas. ἐπὶ τῶν ἀθρόως καὶ ἀπλήστως ἐκροφόντων Ald. — 31 μηδ' ἀποπλύνας Θ. — 34 legebatur μὲν οὖν θ. V. ὄνω. — 35 ἀντιθεῖς V. Θ.

358, 38, 39 τὸν—τμηθέντος—τοῦ V. Feminina habet Suidas s. Λαρυγγιῶ. — 40 δὲ om. V. Θ. — 42 καλθάσω Θ. σαλθάσω V. — 42 οὕτω om. V. — 44 δυσουώνιστος Valckenar. Diatr. Eurip. p. 109. Legebatur δυσώνητος. — 46 δὲ om. V. Θ.

361, 50 καὶ om. V. ante ἀθρ., habet Suidas s. Λάβραξ. — 52 καταπίνειν Θ. — 53 sq. τὸ ἡνυστρον καὶ τᾶλλα ἀντέθηκεν Θ. — 1 δέοντος V. οὐκ εἰκός Ald. — 3, 4 τοῦ ἡνύστρου καὶ om. Θ. — γὰρ ἦν V.

ἀν om. Θ. — 5 λάβρακα Θ. Legebatur λάβρακα. — 6 Κλονεῖν hic omissum mox pro ταράσσειν ponit Θ. — 7 τῆς Ἀσίας om. Θ. — 8 γίνονται additum ex Suida, qui deinde διὰ τὴν ἐκδιδοῦσαν. — 9 τὴν om. V. Θ., qui omittit 11 καὶ οὕτως—Μυλησίοις.

362, 17 ἐξόδους Θ. — 18 τὰ μετ. Θ. et Λαυρία.

364, 21 βάλλεται V.

367, 32 δὲ δεσμοῦ scribit Valesius ad Harpocrat. p. 246.

369, 42 sq. ἵνα ἀπαλαὶ γενόμεναι διαλάβοιεν εὐχερῶς τοῦ φαρμάκου Suidas s. Ξαίνειν.

370, 46 ἀπὸ τοῦ δέρματος Bentleius. — 47 κλεμμάτων Θ.

371, 51 πάτταλον Θ.

372, 53 ὑπὸ τῶν Suidas s. Περιχώματα, ubi ἀπὸ duo codd. — 54 περιαιρόμενα V. δ δὲ—τοιούτῳ ἔστι om. Θ.

373, 5 τῶν βλεφάρων ἐκτίλω V. — 6 ἀπομαδίζειν est depilare. Conf. Ducang. s. Μαδίζειν, quod legitur in scholio proximo, ubi Victor. adscripsit μαδίσαι, τὸ τὰς τρίχας ἀποβαλεῖν· μάδος τὸ ψιλωθρον.

374, 8 λεγόμενον, 12 οὕτω, et 13 τέμνειν καὶ om. Θ.

376, 16 πασσάλω Suidas s. Χαλαζᾶ. — 20 ἐν πασσάλωις Θ. — 23 ἐξᾶραι τὴν γλωτταν ἢ ἐξείραι. ἀντὶ τοῦ ἀνασπάσαι, ἐκλύσαι Θ.

379, 25 ἐπιγινωσόμεθα V., qui om. πολυπραγμονήσομεν.

381, 29 νόσημα. Vid. Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 656. DIND.

382, 34 παιανική Θ. — 35 πρῶτον καὶ τρίτον. Legebatur πρῶτον, δεύτερον. In V. est ἄ β γ. Id est ἄ καὶ γ DIND. — 2 εἰλήραμεν Θ. — 4 ἀναιδείαν ὑπερηκόντισέ τις ναυτικῶν Θ. Verba corrupta. — 6 αὐτοῦ V. Θ. τὴν — δοκεῖ et 7 θαυμάζει om. Θ. — 8 ἀνδρείαν Ald.

385 Οἶον οὐ φαῦλον et οὐδὲ ἀνόητον om. Θ.

387, 23 μάλα Θ. pro μεγάλα.

388, 27 μεταλαμβανομένων Θ. Dindorfus conjicit μεσολαβούντων vel μέσον λαμβανόντων. — 28 τούτου κρείττονων γενομένων Kusterus. τοῦ κρείττονος γενομένου (γινομένου Θ.) Ald.

392, 32 οὕτως V. — 36 ποιήσας Θ. — 39 σπείροντα Θ. — 40 προσπορίζειν Θ.

393, 42 τοῦ τῶν αἵχμ. Θ. — 43 Λακεδαιμονίων, οὐς ζῶντας ἄξειν Kusterus. οὐς ζῶντας ἔξειν Λακεδαιμονίων Ald. — 44 ἐμπροθεσμῶν Θ.

395 ἐνεόν Suidas s. Μακκοῦ. Legebatur ἐν ἔθει.

400, 1 δοκίμων ἄγαν Θ. et Suidas s. Κώδιον. εὐδοκίμων ἄγαν V. ἄγαν εὐδοκίμων Ald. — 3 post μισῶ Suidas ponit illa ὡς ἐνουρητὴν οὖν καὶ μέθυσον διαβάλλει τὸν Κρατῖνον. Tum pergit ὅθεν καὶ παρο-

ξυνθείς. — 4 τοῦ om. V. — 6 δὲ κέρχεται Suidas. Legebatur τε κερχήμενον. — 9 αὐτῷ Θ. αὐτοῦ Ald. et Suidas, qui λαθεῖν, et παρατυχόντας, pro quo legebatur περιτυχόντας. — 10 ποιῆσαι Θ. περιποιῆσαι Ald. ποιῆσθαι Suidas. — 12 αὐτὸν Θ. Deinde Meinekius Hist. Com. p. 48 μὴ κωμωδοῖη μηκέτι, σχολάζει δὲ τῇ μ. Legebatur μὴ κωμωδοῖη ἢ μηκέτι σχολάζει τῇ. In Θ. ὅτι μηκέτι κωμωδοῖη σχολάζειν τῇ. Apud Suidam ὅτι μὴ κωμωδοῖη μηκέτι μηδὲ συγγράφει, σχολάζει δὲ τῇ μ. Sequentia non habet Suidas. — 13 παλυμαθείας Θ. — 14 ἐπανατρέψαι Bentleius. ἐπαναστρέψαι Ald. — 15 βουλόμενος Θ. βούλομαι γ' Bentleius. Fritschius Quaest. Aristoph. I, p. 263, βούλομ' εἰς τὸν νῦν λόγον. — πρότερον om. V. — 16 ἔχων γυναῖκα Θ. γυναῖκ' ἔχων—πρὸς ἑτέραν om. V. κακῶς Bentleius. Ceterum hæc tam corrupta et defecta sunt ut ex conjectura restitui nequeant. — 20 οὖν κώδιον αὐτοῦ, ἵνα Θ.

401, 24 ἀραῖς V. ἀρῶν G.

402, 27 δὲ εἶρηκε Θ. — 28 ὡς ἀπὸ Θ.

404, 35 προέλθοις V. — 36 ἔδοξε γὰρ ὁ Κλέων Suidas s. Ω̄ περί πάντα. Idem τοῦ—κατορθώματος. — 40 περιγίνεσθαι Θ. — τὸ ἔργον post κάμνοντος addit V. — 41 προαιρ. ἐστὶν ἔλεγχος Suidas s. Ἐνθεσις. — 45 τὴν τροφήν. ἔνθεν (scr. ἐνθεσις) γὰρ ἡ τροφή. τὴν ἐν τῷ V.

405, 48 corrigendum ἐπὶ συμφ. ex versu Aristophanis. DIND.

407, 51 οὖν οὗτος V. — 53 ἐντ. τέθεικε Θ. Idem ἐπὶ τῶν νεωτέρων τοῦ πράγματος ἔχοντος. — 2 ἀνάγοντα, 3 ἀνακρουόμενον Θ. — 4 legebatur πυρροπίτην. «Codex Taurinensis 165, fol. 52, ad vocem παιδοπίτης recitat ea quæ scholiastes Aristophanis habet, atque scribit τοῦτον δὲ ὁ Κρατινὸς πυρροπίτην λέγει. Mendose πυρροπίτην dat scholiastes atque Eustathius ad Iliad. Γ, p. 287.» PEYRON. ad Etymol. M. p. 999. — 5 παρέχοντος V.

408, 10 βάκχος Θ. — 11 ἔφερον Θ. — Ξενοφάνης Kusterus. Legebatur Ξενοφάντης. — 12 libri ἐστῆσι. ἐλάτε Θ. ἐλάτῃ V. περί δῶμα πυκινόν Θ. — 13 στεφάνου Θ. et Suidas s. Βάκχος. στεφάνης Eudocia Violar. p. 87. — N. ἐν ᾧ καὶ τῶν Θ. — 15 libri βάκχοισι. Deinde περί ἄνθη στέφαντες V. πολυανθέσιν ἐστέφαντο Suidas.

409 om. Θ. διπλῆ καὶ στίχοι ἱαμβοὶ λβ', ὧν τελευταῖος, ἀνὴρ ἂν ἠδέως λάβοι V., reliquis omissis.

411, 29 καὶ post ὑποστᾶς om. V. Θ. — 30 scribendum Ἀκαρνᾶνας vel Ἀκαρνάνων.

414, 37 ἀποβλήμια Ald. Pergit Θ. ἢ τῶν x. — ἥτις ἦν λίπος Θ. — 40 θυμῷ V. — 41 εἰς additum ex Suida s. Ἀπομαγαθία. Ald. καὶ τὸ λίπος. — 42 ἐρρίπτουν Suidas, et ᾤ. δ Ald. — 43 ἀπεμάττοντο

Θ. — 44 ἀπερίπτουν V. ἀπερίπτων G. ἀπέριπτον Θ. ἐπερίπτουν Ald. ἀπέριπτον Suidas.

416, 48 χρυσάρον δ' V. — 5 addit Ald. καὶ κόβαλεῖα ἢ προσποιήτος μετὰ ἀπάτης παιδιὰ καὶ κόβαλος δ' αὐτῇ χρώμενος. ἔοικε δὲ συνώνυμον τῷ βωμολόχῳ. Φιλόχορος δευτέρῳ Ἀτθίδος· «οὐ γὰρ, ὡς ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον νομιστέον τὸν Διόνυσον.» Ἀριστοτέλης δὲ ἐν δευτέρῳ ζῶων ἱστορίας τὸν ὠτὸν φησι κόβαλον καὶ μιμητὴν ὄντα ἀντορχούμενον ἀλίσκεσθαι. Quæ illata sunt ex Harpocrate s. Κοβαλεῖα.

419, 6 παρομιώδης ὁ λόγος. ἴλ. Θ. — 7 τὸ δὲ λέγει, ἔστιν V.

422, 23 μετὰ τῶν χελιδόνων Θ. — 28 κνησμονήν V. κνήθειν Θ. κνησμόν G. κνηστῖαν dixit scholiasta Vesp. 884. — 29 χρεᾶσθαι V., non G. Addit Ald. Ἄλλως. ἀκαλήφη κνίδη, καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ κογγυλίον τι. Φερεκράτης Αὐτομόλοις «νῆ τὴν Δήμητρον ἀνιαρόν ἦν τὸ κακῶς ἄδοντος ἀκούειν βουλομένη γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανώσθαι.» τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριστοτέλης ἀκαλήφας ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ζῶων, καὶ Θεόφραστος ἐν ἐβδόμῳ φυτικῶν. Quæ illata sunt ex Suida (s. Ἀκαλήφη), qui non ex scholiasta Aristophanis scripsit, sed e grammatico Bekkeri Anecd. p. 370, 18. DIND.

424, 31 τὸ μεταξὺ Suidas s. Κοχώνη. καὶ Ald. Suidæ locum om. codices Gaisfordi. Post ἰσχίον addit Suidas τὸ κοινῶς καλούμενον μεσόσκελον. — 32 libri σκηναῖς. Θ. ἀπολαμβανούσαις. — 33 συσπᾶσαι Θ. Legebatur συσπᾶσθαι. Est ἀλλὰ συσπᾶσαι exitus trimetri. — τὰς κοχώνας. Fortasse τὰ κοχώννα. DIND. — 34 Ἀρχίππῳ. Nomen fabulæ Ῥίνων addit Pollux 2, 183. — 35 οὐδετέρως. Annotatio grammatici pravo accentu decepti. DIND.

426, 36 glossam προστήσεται habet V., om. G. — 39 pro καὶ προῖδειν in V. ἀλλὰ καὶ συ προηδεῖν, in G. ὡς προειδεῖν. — συνιδεῖν τῶν ἄλλων πλέον Θ.

427 τῶν πραγμάτων πρόδηλον Θ.

428, 47 φησὶν Θ. — 50 ἐν τῷ προκτῷ ε κλέπτων Θ. κρέας V. καὶ om. Θ. — 51 ἤσθιεν αὐτὸς Θ. Idem ἀσέθειαν. — 52 ὡς μὴ V. Θ. καὶ μὴ G. περὶ τὴν V. τὰ om. V. Θ.

430, 3 καθήμενος Θ.

431, 5 Πάλιν om. G. — 7 δι' αὐτῶν, et 11 τῆς om. Θ. — 12 αὐτῷ V. Θ. — 13 καθὼς καὶ βούλεται, 14 ἐπὶ μηδεμιᾷ Θ.

433, 22 σε Θ. — 26 λοιδορεῖσθαι Θ.

434, 29 κατὰ τῆς Θ. — 31 λέγεται πόλις τῆς πύλου καὶ τὸ ὕδωρ δ' ὑρεται εἰς τὴν ναῦν Θ. — 35 scribebatur εἰσδέχεται. — 36 ζητητέον om. Θ. — 37 τοῦτο, 40 σκοπεῖν θέλει, et οὐδὲ, 41 καὶ ὄντι κινῆσαι καὶ ταραξαι τὴν γῆν τε καὶ τὴν θάλ. Θ., ex

quo ασφαλές additum. — 44 τῆς ἀντλίας Θ., qui 45-47 omittit.

435 μου ἐγγανῆ habet Suidas s. Καταπρόιξη. Addit Ald. καταγελάσεις μου χωρίς ζημίας· προῖκα γὰρ ἔλεγον τὴν ζημίαν. καὶ ἀλλαγῶ (Thesm. 566) « οὗτοι μὰ τὸ θεὸν σὺ καταπρόιξει λέγουσα ταυτί. » ἢ πρὸ δὲ ἀντὶ τῆς παρά. προῖκνείσθαι. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἔξεσθαι, ὃ ἔστι δωρεάν τινα λαβεῖν. Ἡρόδοτος « οὐ γὰρ δὴ ἐμέ γε ὦδε λωθησόμενος καταπρόιζεται. » Ἀρχιλόγος « εὐ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπρόιζεται. » Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν ἐπιμερισμοῖς παρά τὸ ἴσσω φησί. καὶ Ἀρχιλόγος « προτείνω χεῖρα καὶ προίσσομαι. » Quae interpolata sunt ex Suida s. Καταπρόιζεται.

436, 1 ἢ καὶ om. Θ. καὶ om. V. — 3 κάλους Θ.

437, 8 πρίσας αὐτὸν V. — 11 πνεῖν additum ex Θ. — 14 νότον. Stulte: nam Caecias a solstitio aestivo flat. BENTL. — 16 κακίαν καὶ συκοφαντίαν Θ. — 17 αὐτὸν Θ. — 18 κάκ' ἐρ' αὐτὸν ἔλκων ὡς ὁ κακίας νέφη Bentleius. Aliorum scriptorum locos qui hoc proverbio usi sunt indicarunt Wyttenbachius ad Plutarchi Moral. p. 88, D, vol. 6, p. 621, et Schneiderus ad Theophrast. vol. 4, p. 701. DIND.

438, 23 Ἀθηναίους Θ. — 24 οἱ om. V. Θ. — 25 σφῶν Dobræus. Legebatur ἐφ' ὧν. — 26 ἐξανδραποδήσαντες V. — 32 αὐτοῦ Θ. — 33 μὴ ἄλλως Valckenar. ad Herodot. 4, 77. Legebatur μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ. Dind. conjicit μὴ τὴν ἄλλως. — 34 τὸν om. V. Θ. — 35 legebatur προβάλλεσθαι.

439, 37 τὸν Κλέωνα. Imo τὸν ἀλλαντοπόλῃν, ut nota haec cum praecedentibus conveniat. Kusr. — 38 τῶν ταλάντων V. Θ. — 39 ἐνδοῦναι om. Θ.

440, 43 πρ. καλοῦσι καὶ οὕτως Θ. — 45 ὑπερῖδη V.

441, 4 κακίαν καὶ συκοφαντίαν Θ. — 5 ἐφη Θ. ἑαυτοῦ γίνεσθαι V.

442, 9 γὰρ om. Θ. — 10 φησί γὰρ ἔτι Θ. ἑκατονταλάντους Dobræus. ἑκατὸν Θ. δέκα V. Ald.

445, 13 Κυλωνίου, 14 συγκλεισθέντες, 17 αὐτὸν Θ. — 20 Μεγαρίδου V. — 21 θυγατέρα Θ. γυναῖκα Ald. — 24 προσλαμβάνει Θ. — 26 ἐλήστανε καὶ additum ex Θ. Idem ἐλήφθη δὲ καὶ. V. ἔλ. δὲ φησι καὶ. — 29 ἀποσπάσαντες Portus. ἀπαντήσαντες V. Θ. ἀπατήσαντες Ald. τοὺς δὲ V. Θ. — 33-38 om. Θ. In fine addit Ald. ἐκλήθησαν δ' ἐντεῦθεν οἱ ἀλιτήριοι. λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα διήρπαζον· ἀπὸ γούν ἐκεῖνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίου ἐκάλουν. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιοῦντων, ἀπὸ τῆς σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. Ἔστι δὲ καὶ παραγώγως ἀπὸ τοῦ ἀλιτραίνειν, ὃ ἔστιν ἀμαρτάνειν. λαμβάνεται δὲ τὸ ἀλιτηρίων καὶ ἀντὶ τοῦ ἀστοχησάντων καὶ ἀπατηγόντων. Inserta sunt ex Suida s.

Ἀλιτήριοι, qui a grammatico Bekkei sumpsit Anecd. p. 377. DIND.

448, 39 φρουροῦσι V.

449, 44 εἶπερ τῆ Ald. — 46 ὁ om. V. Θ. — 52 videtur aliquid desse: nam sententia certe imperfecta est; ea ita suppleri potest: γεγονέναι, τὸν ἀλλαντοπόλῃν ἀντιδιαβάλλειν τὸν Κλέωνα, ὡς ἐκ τῶν ἐπιβουλευσάντων cet. DUKER. — 54 Μυρίνη et mox Μυρίνην V.

452, 10 scribatur ἀνταράται, quod correxit Kusterus.

453, 13 διακελεύεται, 14 κῶλον αὐτοῦ Θ.

456, 17 κωλύσεις V. — 18 τοῦ κώλου τῶν ἐντέρων, 19 τοῖς αὐτὸν Θ.

462, 26 πολλοῖς τρόποις καὶ λόγοις ἐκέχρητο Θ.

463, 28 videtur συναρμύζοντες vel saltem συναρμυζόντες scripsisse. DIND.

464, 30 Ἀττικοὶ om. Suidas s. Ἀμαξουργοί, addit λέγουσι. Scholion om. Θ.

465, 45 τῆ πόλει—γενέσθαι Θ. Vulgo παρρησία.

468, 50 ἐπειδὴ ὁ Κλ. τεκτονικοῖς ἐχρήσατο ὀνόμασιν Θ. — 52 δὲ ἐπήνεγκεν Θ.

469, 3 τοῖς τῶν λ' Λακ. V. τοῖς ἀπὸ τῶν Λακ. Θ. — 5 ὄλεσθαι V.

471, 11 δουλείαν Θ. pro δοῦναι.

478, 22 sq. Ἀργείους καὶ Λακεδαιμονίους συνίεναι V. — 27 fortasse διαβολῆς οὐχ ἄπτεται τῆς. DIND. ἀπατᾶτε Θ.

481, 39 ἴδρις ὁ θεὸς λέγεται εἶναι Θ.

482, 45 ἔργους δ. ἴνα γ. καὶ π. ἐν πρότω Θ.

485, 50 δραμῆ γὰρ scripsimus. V. δραμεῖται. Edebatur δραμῆ. — ἔμελλον θεύς. Θ. ἔμελλε θεύσσειναι Ald.

490, 8 βοτούλους Dobræus. Legebatur βούλους.

491, 10 ἄς ἔμελλε V.

492, 14 δὲ καλ. et κηρωματηταί Θ.

493, 16 τοῖς Θ.

497, 30 κάκιστα δὴ τοῦτο ὁ πρῶτος διαβαλὼν Θ. — 37 ἐπτάμετρον δὲ ἔστι Θ. — 47 legebatur ἐξ Ἰολάου. Sed V. ἐξ Ἰοκλέους. V. Dindorfium ad fragmenta Sophoclis. δὲ add. V. Θ.

503, 2 ἐξῆς ἢ ἀναστροφή καὶ μετὰ ταῦτα τὸ ἐπίρρημα Θ., postremum etiam V. — 6 δ' om. V. — 7 ἐτέρων ἄπτων [sic] V.

507, 8-16 om. Θ. — 9 ἀνάπαιστοι V. — 10 μὲ. G. — 16 ὅλως ἐκ Θ.

508, 22 ἀπῆρται Θ. ἀπῆρτηται Suidas s. Παράβασις. Deinde ἐστᾶσι μὲν Suidas. εἰ μὲν [sic cum lacuna] V. Ald. ἔμενε G. οἱ μὲν Θ. — 24 εἰ πρὸς τὴν V. εἰς τὴν Θ. — 26 τὸ θέατρον Suidas. Qui addit, εἶτα διελθόντες τὴν καλουμένην παραβάσιν, ἐστρέφοντο πάλιν εἰς τὴν προτέραν στάσιν. δῆλον δὲ ποιοῦσιν αὐτοὶ οἱ ποιηταί, τὸ στρέφεσθαι σημαίνοντες καὶ τὸ παραβαίνειν.

511, 40 ἐκπυρωθῆναι Suidas s. Ἐριώλη. — 41 εἰπεῖν V. ἄν om. V. Θ.

515 αὐτόν anonymus. αὐτούς Ald.

517, 47 ἐσχημάτιται Suidas s. Πειρῶν, qui 48 προσβάλλειν. Ald. προσβαλεῖν. — 49 ὡς V. Θ. — 50 σημειῶσαι V. Ald.

518, 53 τρόπον om. V.

519 om. Θ. — 4 τῶν ποιητῶν τουτέστι τοῖς V.

521, 9 φασὶ V.

522, 12 βαρβιτιστάς Suidas s. Μάγνης. Legebatur βαρβιτιστάς. Conf. Meinek. Hist. Com. p. 33 seq. — ἂν λέγοι Suidas, etiam in cod. Paris. A. (omittunt 3 codd. et ed. Mediol.) τάσσοσιν οἱ λόγοι V. τάσσοσιν ὀλίγοι Θ. τάσσοσιν οἱ λόγοι τοὺς βαρβιτιστάς ἂν λέγοι Ald. — 17 ἐγχείοντο V. τῷ βατραχείῳ Suidas. τῷ βατραχίῳ Ald. τῶν βατραχείων V. τῶν βατραχίων Θ.

526, 23 ἂν βέουσι Θ. βέουσι Ald. — 24 Φιλιππικῶν, 25 Πυθῶνος Θ. Legebatur τυρῶνος. — 26 αὐτὸς additum ex Θ. — 28 τροπὴν ταύτην Θ. — 30 Cratini versus attulerunt Suidas in Ἀφέλεια et in Δωδεκάκρουον στόμα, Tzetzes Hist. 8, 184, et Exegesi Homerica p. 12, 11. τοῦ βέουματος Suidas s. Ἀφέλεια. — 31 καναχοῦσι Suidas. Legebatur καναχοῦσι. τὸ στόμα Porsonus apud Kidd. ad Dawes. p. 356. — 32 ἐλισσὸς Θ. τῇ φάρυγγι V. Θ. et Suidas. τῇ φάρυγγι Porsonus. τί om. Suidas in Δωδ. εἴποιμ' ἔτι Dindorfius. Legebatur εἴποιμί σοι : sed σοι om. V. Θ., Suidas et Tzetz. — 33 ἐπιμύσει V. Θ. — 34 ἅπαντα ταῦτα om. Suidas, qui pro ποιήμασιν habet στόμασιν in Ἀφέλεια, λόγοισιν in Δωδ.

527, 48 addit Ald. ἢ ἀφελῶς, ἀπλῶς. ὅν τὰ ἐπιτόλεια ἀφελῶς γράφειν. καὶ ἀφελῆς γυνή ἢ ἀπόνηρος καὶ δοσίπυγος, ὡς τὸ, « μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίην. » δύναται δὲ καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἀπλῶν, οἷον ἀπλῆς φράσεως. Quæ interpolata sunt ex Suida s. Ἀφελῆς. — στάσις (sic) — ποταμῶν a m. rec. habet V. — 49 τὰ ἄνω χῶματα Θ. — 52 sqq. glossam τοὺς περὶ Καλλίαν habet V., om. G.

529, 7 φησὶν ἑτέραν ἐν συμποσίῳ Θ. — 8 προκαταλαμβάνοντα V., non G. — 9 αὐτοῦ Θ. αὐτοῦς G.

530, 14 Εὐνειδῶν Fabricius. (V. Meinek. Hist. Com. p. 57.) Legebatur Εὐμενίδων. — 15 συντεταμένον V.

532, 21 ἐλεφάντινα addit Dindorf. ex Suida s. Ἥλεκτρα. — 23 ὠφθαλμισμένους Suidas s. h. v. et s. Ἥλεκτρα. Legebatur ἡσφαλισμένους. ἀσφαλισμένους V. — 24 uncis inclusa habet Suidas. — 27-29 om. Θ.

533 om. Θ. — 31 καθότων Suidas s. Ἀρμονία et s. Ἥλεκτρα. κραθῶτων V. χρομάτων Ald.

534, 41 τῇ Θ. — 42 φιλοστέφανος Suidas s. Κονωῶς. φιλήση idem. Legebatur νικήσει. Conf.

Meinek. Com. I, p. 222. — 43 μηδέπω Ald. et Suidas. Fort. μηδεπώποτε. — 44 δίψει Ald.

537, 53 Meinek. Hist. Com. p. 59 πρώτων. τὰ addidit Kusterus. — 1 ἐξωνεῖτο τοὺς θεατὰς ... Fortasse ex aliorum comicorum, quos Crates adversarios habuit, fabulis petitum. MEINEK. Hist. Com. p. 62. — 2 τραγικός. Reponendum κωμικός, nisi is scholiastæ error est nostrum Cratetem cum philosopho eodemque tragædiarum poeta confundentis. MEINEK. p. 60 seq. — 3, 4 glossam λοιδορίας, μέμψεις habet V. Addit Ald. (ex Suida s. Στυφελισμούς) καὶ ἐν μυθικοῖς ἔτι στυφελῶν ἀπὸ πετρῶν ὄστρακόνετα νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κείσθη.

538, 5 ἡδέως γράφων Θ. Sequentia om. V. Θ.

539, 9 ὑπονοίας conjicit Meinek. l. c. p. 61. — 10 τὰ γράμματα V. ἢ δ. τὸ κ. om. V. Θ. : habet Suidas s. Κραμβοτάτου. — 11 legebatur ἀπὸ τοῦ χρ. — 13 καράμβλη Θ. — 14 desideratur verbum aliquod, quale est βεβλασθηκέναι. DIND. — 16 scribebatur ἐπαφηκέναι. — 27 εἶναι δοκῆ Θ.

542, 40 legebatur μετηρύθμισται.

546, 49 θεῖν ἢ additum ex Θ. — 50 ὅταν γὰρ συν. ἐπὶ π. ἀριθμῶν V. Θ. — 51 scribebatur προέρχεται. — εἰς τοῦπροσθεν (sic) Θ. — 52 πέμψαι Θ. — 54 κωπ. ἐλαυνομένη, 1 ἐπαράτειν Θ. Vocabulum corruptum.

547, 8-10. Hæc nihil ad rem faciunt. Nam tempore Aristophanis poetæ comici et tragici carmina sua non amplius e plaustris recitabant, ut tempore Thespidis poetæ, sed, ut notum est, e scena theatri. KUST. Vide Bakium ad Cleomedem p. 435. DIND.

550, 12 φ. τῷ προσώπῳ Θ

551, 16 δὲ βουλ., 17 τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα Θ. — 20-25 τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν ἱαμβικὴν — ἀκατάληκτον (τῶν κ' χοριαμβικῶν ἔχον ἐπιμενιμένον ἀκατάληκτον Θ.) καὶ τὸ β' ὅμοιον ἀκατάληκτον καὶ τὸ γ' καὶ τὸ δ' (utrumque τὸ om. Θ.) ὅμοιον καὶ τὸ ε' χοριαμβικὸν ἀκατάληκτον καὶ τὸ ἕκτον καὶ ἑβδομον ὅμοιον καὶ τὸ ὄγδοον ἀκατάληκτον καὶ τὸ θ'. τὸ δὲ ι' (τὸ δέκατον Θ.) ἀναπαιστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τὰ δὲ λοιπὰ δ' ἀναπαιστικὰ τρίμετρα, τρία μὲν γλυκῶνεα, τὸ τελευταῖον δὲ φερεκράτειον V. Θ.

552, 31 καὶ κτυπεῖν om. Θ.

559, 45 δὲ τὸ ἀκρ. τὸ Ἄττικόν Θ.

561, 48 κρημνίτην Ald. — Εὐρίππος V.

563, 6 Ἄθ. καὶ ὁ Φορμίων περὶ V.

565, 9 τετράμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον V. — 10 Ἀριστοφάνης Kusterus. V. schol. ad Pac. 1127. Legebatur Ἀρίσταρχος.

566, 16 θεῶν Θ. — 19 ἀραιῶν Ald. ἐρεῶν Suidas, qui deinde εἶναι. ἐνεγέγραπτο δὲ ἐν αὐτῷ ὁ Ἔγκ. (Ἐκκέλαδος V.) — 24 ἐνέγραψαν τοὺς idem. τὰς ἀριστείας Ald. Quæ in fine addit Εὐριπίδης

Ἐκάβη (466) « ἡ Παλλάδος ἐν πόλει τὰς καλλιδύφρου Ἀθαναίας ἐν κροαίῳ πέπλω ζεύξομαι ἄρματι πώλους. »

570, 29 πελάγη V. πελάγει G.

571, 32 ψευδόπτωμα Suidas s. h. v. et s. Ἀπεψήσασθην. ψευδόπτωμα V. Ald.

574, 43 στίσιον Θ. hic et mox. — 47 τι om. V. — 52 μαχέσασθαι V. — 1 δεῖν om. Θ. — 4 τοῦ Κλέωνος Θ.

575, 13 ἑμοῦ τῶν τε, 14 διδόντων, 15 sq. τῇ πόλει ἄγ. Θ., ex quo 19 τὴν additum. — 20 στρατείας Θ.

580, 25 γαυριῶσθαι Suidas s. Κομᾶ. — 28 ἔλαιον ἀφειλομένοις (scr. ἀλειφομένοις) καὶ στάζουσι. σπλεγγίς δὲ ἡ ζύστρα τοῦ ἐλαίου. ἄλλως. κεκαρμένοις V. Θ. κεκαθαρμένοις Kusterus. — 29 μεταστῆναι τοὺς νέους. Videtur aliquid deesse: nimirum, τῆς πρότερον διαίτης: vel simile quid. Sensus enim est, Cineam et Phrinum auctores fuisse populo, ut iuvenes priorem vivendi rationem mutarent, sive ab ea discederent. Kust. Schneider. ad Aristotel. Polit. p. 110. DIND. — 32 scribebatur Ἀππίων. Θ. Ἀσπίων. — 33 ἀπεστλ. et sequentia om. Θ. — 34 scribere praestat, ἔκκεκαθαρμένοις, ἀπομακτομένοις. Kust. — 38 corrige οὐδ' ἐστίν ex Suida s. Σπλεγγίς. αὐτῇ scholiasta Platonis p. 334 ed. Bekk. αὐτῇ Ald. DIND. — 40 Ald. γυναικῶν. ἡ δὲ σπλεγγίς τῶν πρὸς ἄλλο τι. οὐ γὰρ πρὸς τὸ περιζύεσθαι ἀν τις αὐτῇ χρῆσαιτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι. Haec scholiis veteribus adsuta sunt ex Suida v. Σπλεγγίς: qui ea descripsit ex Alex. Aphrodis. in Topica p. 222. Kust.

581, 44 ἀρίστην V. — 48 τῆς νίκης V.

589, 52 ἦτις τοῖς V. — 1 συνέστηκε Θ. — 5 ἔστι δὲ καὶ ὅτε καὶ (καὶ om. G.) V. — 10 αἱ μὲν γυναῖκες om. Θ. — 13 γὰρ om. V.

595, 20 ὡσπερ Θ., qui om. 22-24. — 23 ἵππέων V.

597 in V. a m. rec. γράφεται ἐπαγωγούς, quod om. G.

600, 30 καὶ om. Θ. — 35 addit Ald. ἄλλως. κώθων εἶδος ἐκπώματος ὀστρακίνου, ἡ εἶδος ποτηρίου Λακωνικοῦ καὶ στρατηγικοῦ. ἐπειδὴ μεριστὸν ὕδωρ ἐλάμβανον οἱ ναῦται, κώθωνας εἶχον. Ἀππιανός « ἔφερε δὲ δῆλα συγκεκομμένην καὶ θεῖον ἐν κώθωσι. » καὶ κωθωνίσαι τὸ μεθύσαι, ὡς τὸ « ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνίζόμενος ἀφ' ἡμέρας. » Illata illa et huic scholio et Pacis 1094 sunt ex Suida s. Κώθων et Κωθωνίσαι.

602, 41 ἐπὶ τῶν ἵππων Θ. Deinde ἐπίφ. ἀττικῶν V. — 43 ἀποτελούμενος G. τελούμενος Θ.

603, 45 σαπφόραι Θ. — 46 scribebatur σάμ. σάμα V. Θ. Conf. schol. Nub. 23.

604, 48 τῶν ἵππων Θ. — 50 τὸ πρῶτον Θ.

606, 53 τῆς παρ' G. — 1 δὲ καὶ Θ. τριφυλὸς V. τρυφιλὴς Θ. — 3 φέρει Θ. ἐκάστη δὲ βοτάνη πόα λέ-

γεται. ἡ δὲ σμήγουσα πόα λέγεται παρὰ Δημοσθένει καὶ Λυσία addit Ald., inserta ex Suida s. Πόα, qui accepit a Photio. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 496. DIND. — ἀντὶ λόγου Μηδικοῦ. Haec non capio. Puto scholiasten scripsisse, ἀντὶ χόρτου Μηδικοῦ. Nam paulo ante in hac ipsa nota πόα per χόρτος exponitur. Kust. ἀντὶ λώτου Μηδικοῦ Valckenarius in Diatrib. in Eurip. p. 131. Nihil mutandum. DIND. λόγου om. Θ. — 4 πεδιάς Hemsterh. apud Valckenar. Μηδείας V. Ald. Μηδείας Θ. — 5 εὐφορὸς τε ἦν V.

607, 9 μόνους additum ex Θ. — 12 ἐμπορίαν V., non G. ἐπήρειαν Θ.

608, 13 ἔφη Θ. ἔφη Ald. — 19 prius καὶ om. V.

609, 27 Παλαίμωνι V. — 29 σ' om. Θ.

615, 45 ἐποίησαν Θ.

616, 50 ὁπῶν κώλων Θ. ἐπτάκωλος V. — 51 τρο- τρίμετρον

χαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικόν. τὸ β' ἐν Θ. — 53 τετράρρυθμον et infra δῆρυθμον V. Θ.

624 in V. est διπλοῖ (scr. διπλῆ). στίχοι ἑαυτοὶ τρεῖς μετὰ ἀκαταλήκτων νθ' (quæ om. G.) et l. 26 ἔλασιβροντα. — 31 τραχέως Suidas. Legebatur ταχέως. Θ. ὅστις ταχ. ἐφθ. ἡ ὅτι τραχεῖαν. Deinde ὡς ταχέως Suidas. Legebatur ὡς ταχεῖαν. Sequentia om. Suidas. — 32 ἡ πρὸς Θ. — 34 τὴν γῆν post σαλεύειν V. Θ. — 35 τοῦ om. Θ. Idem παροξυτό- νως, 36 ἔλασιβροντα.

627, 42 εἰς τέτταρα Suidas s. Ἴππεις: qui ζυγίτας addit. — 47 ἦτους Suidas. — 49 γένοιτο, ἵππον ἕκαστον Suidas. Legebatur γένηται ἵππων, ἕκαστος. — 50 τὸ μὲν πρῶτον ἐξῆκαστοι Suidas et qui μὲν τοπρῶτον post ἀριθμὸν ponit Θ. Legebatur τὸ μὲν πρότερον γ'. — 51 ἀριθμὸν. μετὰ δὲ Θ. πληθυνούσης Suidas. — 1 ἐπιτιμᾶν addidi ex Suida. Error grammatici, qui fluxisse videtur ex Acharn. 6. DIND. — 2 παρ' αὐτοῖς om. Θ. οἷς οὐκ ἐφέιτο ἀρχεῖν Suidas. — 3 ἡ. Corrigendum videtur εἰ μὴ. ἀλλ' ἡ Suidæ ed. Mediol.: sed ἀλλ' om. codices Gaisfordi. DIND. καὶ om. Suidas.

628, 10 ἀποσπάσματα Θ.

630, 15 ἀτράφους, 18 ψευδατραφύζους Θ. hic et infra.

631, 29 δὲ om. V. Scholion om. Θ.

634, 34 προσφέρεται Θ. — 35 Ἄλλως om. Θ, qui deinde αὐτὸν καὶ θρασύνων. — 36 ἔπλασε V. — 37 σκύταλοι, 38 πον. καὶ εὐτ. Θ. De hoc nomine Σχίτων vide Dobræum ad Photium p. 789. — 39 γναφεύς Θ. — 41 ἀνόητα κοοῦντες om. V. ἡλέματα κοοῦντες Suidas s. Κοάλεμοι. — 44 ἐπωνυμίαν Θ. — 48 δ' om. V.

636, 54 ὅτε Θ. ἐπεκαλούμην Ald.

639, 5 παρείληψε restituit Dindorfius. Conf.

schol. ad v. 721, ubi παρέλαβε in re eadem. Legebatur παρείλε.

640, 9 προσήνεγκε τὰ τοιαῦτα Θ.

641, 10 τὸ Θ. τὸν V. τὴν Ald. 11 θυσιαστηρίου, 12 καταληπτέον Θ. ἄς τινὲς Suidæ codex Leid. s. Κιγκλίδας. Legebatur ἄστινας, δικλειδάς Θ. φασίν additum ex Suida. ἰδίως om. Θ. — 13 ἀνώξε V. ἠνώξε Θ. — 16 sqq. Glossam ὁ Πελοποννησιακὸς δηλονότι habet V., om. G.

645, 20, 21 om. V. Θ. Post ἄγαν addit Ald. αἷς ὁ πηλὸς γένεσις ἐστὶ πάνυ ἰλυώδης, ὅταν συστῆ καὶ γένηται μέλας, φύσει τινὶ ἀπορρητῆ εἰς ζῶα μεταβάλλεται πάμπόλλα. οὐδὲν δὲ δέονται τροφῆς. ἀπόχρηγε μὴν ἀλλήλας περιλιχησάσθαι. ἄγρα δὲ αὐτῶν εἴματα λεπτά· εἰς δὲ ἄλλων ἰχθύων θήραν ἤκιστον. συμβαίνει δὲ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἐψέσθαι. ὅθεν καὶ παροιμία, ἀφύα ἐς πῦρ, ἐπὶ τῶν τέλος οὕτω λαμβανόντων. ἐνικῶς δὲ οὗτος ἐν Ταγηνισταῖς εἶπεν ἀφύη· ἐν ἄλλοις δ' αἰεὶ πληθυντικῶς τὰς ἀφύας, λέγεται δὲ καὶ ἀφρός διὰ τὴν λευκότητα. ἐστὶ δὲ ἡ παρὰ πολλῶν λεγομένη ἔγγραυλις. καὶ ἀφύων τιμὴ τὸ ἔλαιον, ἐπεὶ ἐν αὐτῶν ἔψονται. καὶ ἀφύας φαληρικὰς τὰς μεγάλας. Φαληρεὺς δὲ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ἐστὶ δὲ γένη πλείονα. ἡ μὲν ἀφρίτις λεγομένη, ἥτις οὐ γίνεταί ἀπὸ γόνου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος τῆ θαλάσσης ἀφροῦ καὶ πηλοῦ ἰλυώδους, ὡς ἀνωτέρω ἔρρηθη. ἑτέρα δὲ ἐστὶν ἡ λεγομένη κωβίτις, ἡ γίνεταί ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμω φερομένων κωβιῶν. ἐξ αὐτῆς δὲ ἕτεραί, αἱ ἐγκρασίχοιοι καλοῦνται. καὶ ἄλλη, ἥτις ἐστὶ γένος μαινίδων. καὶ ἄλλη ἐκ τῆς μεμβράδος. καὶ ἄλλη ἐκ τῶν μικρῶν κωστρέων. ἐστὶ δὲ προηγουμένη ἡ ἀφρίτις. Priora αἷς — ἐψέσθαι illata sunt non sine scripturæ vitiis ex Eliano N. A. 2, 22, reliqua ex Suida sunt transcripta s. Ἀφύα. DIND. — 22 εὐωνότερος V.

646, 26 τὸ V. Θ. — 27 τὴν ναυτικὴν Θ.

648, 32 οἶον et 33 καὶ om. Θ. αὐτῶ V.

650, 37 sic codices et Suidas s. Δημιουργός. τὰς παρασετώσας — γυναικίας Ald.

651, 43 ἥσθοντο καὶ V. Θ.

658, 52 ἐν ταῖς, 54 βόλιτοι δὲ λέγονται οἱ Θ. — 5 δίκη Dindorfius. Legebatur δίκηην.

660, 11 Καλλιμάρχος (sic) πολεμάρχος Θ. πολεμάρχος Ald. — 13 ἂν πάλιν Θ. — 15 χιμάρους Θ. cum altero inter lineas.

662, 18 scribebatur θρίσας.

663, 21 ἀπέδλεψεν Ald. — 22 προσέθετο V. παρ' Ὀμήρω Θ.

665, 28 δήμου om. V. ἄρχοντος G.

673 ἔρρητῶ· τουτέστιν οὐδεμίαν φρ. π. ποιούμεθα Θ.

675, 42 ὑπήγοντο Ald. — 44 δρύφακτοι δὲ εἰσι τὰ Θ. — 45 post ξύλα sequentia et 49-51 om. Θ.

680 lemma Aldinum ὑπερεπήνον. Sed refe-

runtur hæc ad ὑπερεπιπέζοντο, quod ponit Suidas s. h. v. Γράφεται καὶ om. Θ. et Suidas. Et recte fortasse. DIND. — 4 με om. Θ. οἶον om. Suid.

683 glossam κεκοσμημένον habet V., om. G.

692, 26 λέγεται Θ. — 30 δὲ om. V.

693 γράφεται καταπινόμενος V. a m. rec., quod om. G. — 37 ἀπὸ (pro λείπει) δὲ τοῦ ὡς Θ.

694, 43 ἀνθυποσχόμενος Θ.

696, 3 κεραυνοῖς Θ. — 5 ψυλόεντες, Suidas s. Κεραυνός addit οἱ τῆ ψάσει ὀλλύντες. ἀργῆται Θ., qui om. 7-13, 17-20.

698, 22 ἡ — ξενισθῆναι om. V. — 28 ἐκβάλω σέ V. ἐκβάλω τῆς γῆς ταύτης Θ. — 29 ἐκφαγῶ Θ.

700, 32 ἀνατιθεῖς V. — 33 καὶ om. Θ.

708, 53 πάλιν. Lemma ἀπονοχῶ σου præfixum in Ald. πρὸς μαγειρον ἔσκωψε Θ.

709, 2 ἀποκλείω, ἀποφράζω Θ. Omittit Suidas s. Ἀπονοχῶ, nec apta sunt huic verbo interpretando. Ad aliam lectionem ἀπονοχῶ refert Dobraeus. DIND.

711, 9 μᾶλλον ἰσχ. et εἶπε Θ., qui om. 9 τὸ κάκ. et sequentia ad l. 17.

716, 21 addit Ald. τίθας οὖν τὰς τροφούς, τὰς μάμμιας, ὡς τὸ « ὅσα δὲ ἀργία μεμάρανται καὶ βαθυμία διέφθαρται μειράκια, ταῖς τίθαις ἀπομύττειν καὶ ταῖς γυναιξὶ λούειν ἀποπέμψατε, καὶ θρυπτόμενα παρὰ ταύταις, στωμύλλεσθαι καὶ λαλεῖν περὶ χρόκης καὶ στημόνων ἔσωμεν. » Inserta ex Suida s. Τίθη.

717, 23 τῆς βραδιουγίας Θ. — 25 μὴ δύπασας V. μὴ σύμπασας G. τὰς et 26 τὰ παιδία om. Θ. — 28 τοῖς παιδίοις, 33 ἐπὶ τῷ θηλάζειν τὰ βρέφη Θ. — 34 παρὰ additum ex Suida s. Κατασπᾶν. — 36, 37 om. Θ., εὐρὺν — πένητα om. V.

721 om. Θ.

723, 43 εὐδοκιμεῖν Θ.

725, 50 αὐτῶ Θ. — 52 idem om. δῆτα.

729. Cum hoc scholio comparandum schol. Pluti v. 1055. — 6 οἰκουμένην χώραν Θ. — 8 legebatur Ἀθηναίων. Correctum ex schol. Pluti θύσιαν—Ἀθηναίων om. V. — 11 τὰς om. Θ. — 12 Ἄβαριν Maussac. ad Harpocrat. p. 8, et est apud Suidam s. Ἄβαρις. Legebatur βάρην. τὴν om. V. — 14 Ἀβάριδος Maussacus. Legebatur Βαρίδας. βρασίδης Θ. Ald. addit, τινὲς δὲ τὸν Θησέα φασὶ καθ' ὃν καιρὸν εἰς Κρήτην ἔπλει προσχόντα Δῆλῳ διὰ χειμῶνα, εὐξασθαι τῷ Ἀπόλλωνι καταστέψεσθαι κλάδοις ἐλαίας, ὅταν σωθῆ τὸν Μινώταυρον ἀποκτείνας, καὶ θυσιάσειν. καὶ τὴν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψαντα ἐψῆσαι χύτραν ἀθάρας καὶ ἔτρους, καὶ βωμόν ἰδρύσασθαι. διὸ καὶ Πυανέβια δοκεῖ λέγεσθαι ὅσον κυαμέβια. τὸ γὰρ πρότερον τοὺς κυάμους, πυάνους ἐκάλουν. ἦγον δὲ ἔσθ' ὅτε ἐπὶ τῆ ἀποτροπῇ λοιμῶν. ἦδον δὲ παῖδες. Quæ illata ex Suida s. Εἰρεσιώνη, λέγεται γὰρ Θησέα in τινὲς δὲ τὸν Θησέα φασὶ mu-

tato. De 17-19 vide ad schol. Pluti citatum. 18 ἀνεψήσασθαι Ald., quæ post 19 addit, μετὰ δὲ τὴν ἐορτὴν ἔξω τῶν ἀγρῶν τιθέασι παρ' αὐτὰς τὰς θύρας. Κράτης δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσίων, ἀφορίας ποτὲ κατασχούσης τὴν πόλιν, θαλλόν φησι καταστέψαντας ἐρίους ἰκετηρίαν ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι. Hæc quoque ex Suida illata, qui non ex scholiasta sumpsit, sed ex Pausaniæ Lexico, de quo vid. Eustath. p. 1283. DIND.— 20 ὄραισιν Θ.— 22 scribebatur περιειλημμένους. τό τε θάλος ἐρίους (ἐρίοισι Θ.) περιειλημμένον V. Θ.— 24 θαλῶν V. Deinde ὁπώραι, si quid mutandum sit, proponit Porsonus.

742 scholia invertit Θ., ex quo 38 ἄμα δὲ et καὶ addita.

743, 44 ὁμηρικὸν ἔξευρ. V., ex quo 45 alterum μόνος additum.— 48 αὐτῷ Θ.

748 καὶ ἀντ. τίς ἐστί σοι Θ.

749, 54 ἐκκλησι. τοπαλαῖον Θ.

751, 2 χρῆναι παρ. Θ. παρῆναι V.

755, 7 Σῦκα om. Θ.— 9 κατεσθίουσι Θ. τρόπον om. V.— 11 εὐχερῶς οὐδὲν Θ.— 14 ἐν et 15 αὐτῶν om. Θ.— 19 μελιττουργοί, 21 καὶ χειμ., 24 ῥίπτουσι—ποσὶ Θ. Legebatur τρίβουσιν—παισὶ. In V. ταῖς μελίτταις τρίβουσιν, intermediis omissis.— 25 et sequentia om. Θ. περιτιθέντες Berglerus. Legebatur παρατιθέντες.

756 habent V. Θ. διπλῆ καὶ στίχοι (διπλῆ ἰσ' στίχων Θ.) ε', ὧν δ' μὲν α' καὶ δ' καὶ ε' ἵαμβοι τετραμέτροι καταληκτικοί, δ' δὲ β' καὶ γ' (δ' γ' V.) ἐξ ἰάμβων διμέτρων, εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ τὸ ἔθιμον διπλῆ ἀνάπαιστος τετράμετρος καταληκτικῆ, ὕφ' δ' (οὗ Θ.) διπλῆ καὶ ἐξῆς (ἐξ Θ.) στίχοι (στίχων Θ.) ὁμοίως ζ' (ζ' om. Θ.)— 40 Εὐριπίδου. Vide Hephaest. p. 94 ed. Gaisf.— 47 et seqq. om. Θ. Post 51 addit Ald. ὁμοία δὲ τῇ, πάντα λίθον κίνει. τοῦ γὰρ Μαρδονίου ἠττηθέντος ἐν Πλαταιαῖς, φήμη κατεῖχεν ὡς ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς σκηνῆς θησαυρὸν κατορύξας ἀπολελοῖποι. πριάμενος οὖν Πολυκράτης ὁ Ἀθηναῖος τὸν τόπον πολλὸν χρόνον ἐξήτει. ὡς δὲ οὐδὲν ἐπέβαινε, πέμψας εἰς Δελφοὺς ἐπηρώτα πῶς ἂν εἴροι. τὸν δὲ Ἀπόλλωνα ἀποκρίνασθαι φασί, πάντα λίθον κίνει. καὶ ἐν ἐπιγράμματι

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τάδε. δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
ὠνῆρ τοὺς Μουσειῶν πάντας ἔσεισε κάλως.

Inserta sunt ex Suida s. Πάντα κάλων, additis Crinagoræ versibus, qui leguntur in Anthol. Palat. vol. 2, p. 193. DIND.— 4 αὐτοῦ Suidas s. Κάλως αὐτόν Ald.— 6 in mente habuit Homericum θούρος Ἄρης. Etiam 8-16 om. Θ.

759, 9 συνέτους V.

762, 21 om. Θ.— 22 μολίθινον V.— 23 δ. ἐσκευασμένον Θ.— 26 Ἀγρίους Kusterus. Legeba-

tur Ἀγροῖς.— 27 κερούχος, δὲ Salmas. Exerc. Plin. p. 402. Legebatur κέρδος.— 28 τοῦ δάφους V. τοῦ δάφους G.— 29 Thucydidis locus est 7, 41, ubi scholiastes eisdem versus Pherecratis expressit, quod observavit Meinek. Com. I, p. 258.— 30 addit Ald. τὴν ἐξηρητημένον ἔχουσαν δελφίνα τοιοῦτον· ἐν γὰρ τῇ ἐβδόμῃ « ἔπειτα » φησὶν « αὐτοὺς αἱ κεραῖαι ὑπὲρ τῶν εὐπλῶν αἱ ἀπὸ τῶν ὀλκᾶδων δελφίνοφοροὶ ἤρμεναι ἐκώλυον. » Δελφίνιον δὲ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον, ἐνθα ἦν τὸ ἐν Δελφίνιῳ δικαστήριον. καὶ χωρίον ἐν Χίῳ.— 32 εἰς αὐτὴν V.

766, 42 μηδὲν σπουδαῖον διαπραξάμενος (διαπραττόμενος V.) Ἄλλως. μηδὲν V. Ald.— 43 γὰρ om. V.

767, 51 ἀθήναις Kusterus: de quo voc. v. Ducang. Legebatur σαγήναις. Sequentia, τουτέστιν (sic pro Ἄλλως) in principio scholii habet V., om. Θ.

768, 1 στηθαῖοι, 6 τεμνομένας Θ.— 7 ἴν' ἦ om. V. Θ.

770, 13 αὐτοῖς τοῖς περικόμεμασι τῶν κρεῶν εἰ μὴ σε φίλῳ Θ., in quo sequuntur 8-11.— 14 Εἰρήμασιν om. Θ.— 15 πιστεύσεις, 16 δευτερον Θ. ἔρκ. μέγαν V.

771, 20 παρείληψε τοῦ αὐτοῦ τὸν ἔρκον Θ., ex quo καὶ Ὁμ.—(22) πράσου additum. Ald. παρείληπται.— 23. Totum hunc locum scholiastæ descripsit Phavorinus v. Μυττωτῶ: apud quem plenius legitur, πρὸς τὸν Ὁμηρικὸν κυκεῶνα: unde scholiastes supplendus est. Kust.

772, 29 κρέατα V. Ald.— 31 ἀλλ' om. V.— 32 legendum videtur ὡς καὶ ταύτην.— 34, 35 ad δῆμος, et 41 ἦσαν τε καὶ om. Θ.

778, 2 τῶν τοῦ ἀλλ. Θ.

780, 3 σῶν om. Θ.— 15 ἐκδύειν Θ.

781, 8 τῆς Ἀττικῆς om. V. ἦν ἐνώρμησε Θ. ἀνώρμησαν Ald. ἐνωρμίσαντο vel ἐνωρμίσατο Suidæ libri s. Διεξιφίσω.— 9 Ἀρτάβαζος. Immo Ἀρταφέρνης: v. Herodot. 6, 119; 7, 10. Conf. schol. Acharn. 84.— 11 αὐτῷ Suidæ codices.— 13 seq. καὶ οὕτω—δυνάμειος V. Θ. et Suidas. ὡς ἐξισωθῆναι τὴν τῶν Ἀθηναίων δύναμιν τῇ Περσῶν Ald. Post δυνάμειος V. Θ. τῆς Περσικῆς καὶ addunt, τῆς τε Περσικῆς δυνάμειος περιεγέγοντο καὶ Suidæ edit. Mediol., omittunt codices Gaisfordi.— 16 fortasse στόλον addendum post Περσῶν. DIND.

782, 18 σεμνολ. τὰ ἐκείνων om. V. τὰ ἐκείνων om. Θ. τὰ ἐκείνων κατορθώματα Suidas.

785, 28 δὲ om. Θ. Dübnero legendum videtur ἀπὸ δὲ, non ἀντὶ.— 32 γὰρ ἐν ταύτῃ Ald. et Suidas.— 34 πέτρα ἐστίν, 39 ἐκαθέσθη Suidas, omit-tens 40 ἔρ.— 47.

786, 49 ἐστὶ θαυμ. Θ.— 52 πολλάκις om. V.

— 53 ἀπήνεγκαν Θ. — 54 φθάσ. δὲ V. — 1 τοῦτό γέ τοι Ald

788,6 εἶλες δὲ om. V. Θ. et ἤγρευσας—ἐποίησας ante δελεάσμασιν ponunt.

791, 7, 8 om. Θ. Post θείναι Ald. addit καὶ ἀλλαχοῦ (Eccles. 121), περιδου καὶ ταχέως ἀνὴρ γενοῦ. καὶ αἰθίς (Ach. 772), εἰ βούλει περιδου μοι περι θυμίτιδος ἀλῶν, τούτέστι συνθήκας ποιησώμεθα. — 8 γε om. V. τρίποδα G.

792, 12 πίθοις κοίταις Θ. et om. ὄτι.

793, 20 οὐς καὶ οἶ, 22 φωλαεῖς V. Κράτης Suidas s. Γυπαρίους. Legebatur Κρατίνος.—26 Οὐ κατοικτ. et δὲ om. Θ. — 27 παύσασθαι om. V. — 28 διὰ τοῦτο V., om. Θ. — 29 ἐπειδὴ om. V. Θ. τῶν Ἀθηναίων Θ. — 31 μάλιστα additum ex Θ. — 34 εἶναι om. Θ. Corrige ἀπιστότερος ex Thucydide.

794, 35-37 om. Θ. In V. nihil nisi hoc, βλ. ἐστὶ τὸ ἐκπέζειν τὰ κηρία τῶν μελ. — 38 παρ' ἱστορίαν. Nugatur scholiasta. Non enim de ea legatione loquitur Comicus, per quam annua foedera facta sunt; quæ non fuit explosa a Cleone, quando foedus illud annuum obtinuit: sed aliam intelligit, quæ a Lacedæmoniis septimo anno missa fuit ad obtinendam pacem, et recipiendos viros, qui in insula Sphacteria ad Pylum obsessi tenebantur; quæ quidem legatio repulsam tulit, suadente Cleone: ut fuse narrat Thucydides lib. 4. Et ex hoc loco discimus, Archeptolemum fuisse ejus legationis coryphæum: cujus nomen tacuit Thucydides. Ea vero legatio, de qua loquitur scholiastes, nondum missa fuerat, quum prodiit in scenam hoc drama. Nam in fine tantum belli octavi, vel sub initium noni, eæ legationes missæ, et foedus factum est. V. Thucydidem 4, 119. PALMER. Conf. quæ ad schol. v. 327 dicta sunt. — 44 Thucydides 4, 119: Ἐυνέθεντο δὲ καὶ ἐσπένδοντο Λακεδαιμονίων μὲν οἶδε, Ταῦρος Ἐγετιμίδα, Ἀθηναίους Περικλείδα, Φιλοχαρίδα, Ἐρυξιδάδα (Ἐρυξιδάδα Valckenar. ad Herodot. 4, 150), Κορινθίων δὲ Αἰνέας Ὠκύτου, Εὐφαιμίδα, Ἀριστωνόμου, Σικυωνίων δὲ Δαμότιμος Ναυκράτους, Ὀνάσιμος Μεγακλέους, Μεγαρέων δὲ Νίκασος Κεκάλου, Μενεκράτης Ἀμφιδώρου, Ἐπιδαυρίων δὲ Ἀμφίας Εὐπαίδα, Ἀθηναίων δὲ οἱ στρατηγοὶ Νικόστρατος Διτρέφους, Νικίας Νικηράτου, Αὐτοκλῆς Τολμαίου. Ex his corrige scholia. — 45 legebatur Ἐγετιμίδης (ἔγετημίδης Θ.) — Περικλείδας (-ης Θ.) — Σισυφαιμίδας (-ίδας Θ.). — 46 δημοτικὸς Θ. Ναυκράτου Ald. — 51 μετ' om. Θ. — 52 χρησάμενος (sic codd.) τῷ ὀνόματι accessit ex V. Θ. — 54 γὰρ addidit Dindorfius. οὐ κατεδέξατο V.

796, 4 τῇ πυγῇ τῇ χειρὶ, 5 χειρὶ πλατεία V. ἢ πλατεῖ Suidas. — 6 τῇ πυγῇ om. Θ. — 7 ἐχρήσαντο V. — 8 εὐκαίρως Kusterus. Legebatur εὐχρῶς.

800, 20 περιεργασάμενος ἢ ἀπὸ Θ. περιεργασόμενος Ald. — 21 προσθήσεται Θ. — 22 excidit verbum aliquod, velut πλάττει. DIND.

803, 25 δυσχερῶς V. — 27 sq. ἀέρος καὶ διαυγοῦς τάσσεται Θ. — 28 ὄλος νοῦς V. — 30 ἀσχολ. μὴ ἐλέγχῃ τὰ σὰ κακουργήματα Θ. — 31 πανουργέματα V.

806, 34 κρίμανα Casaubonus ad Athenæi 14, p. 648, B. κρήμα Ald. — 35 τὰ Kusterus. τὸ V. Θ. Ald. — 36 χίδρα Θ. — 40 ἀποπιάσματα V. Pro 24 περιπίσματα legebatur περιπίσματα. περιπίσματα Θ. Conf. ad schol. Nub. 45.

807, 44 τῶν στρατιωτῶν et μισθοφορίας Θ.

814, 12 ἐντολῆν, 20 ἤσχαλεν, 22 δὲ om., 23 καὶ τοῖς, 25 τοῖς λεγομένοις μηδὲ τοῖς βουλομένοις Θ. τοῖς λεγομένοις μηδὲ τοῖς λεγομένοις (λεγομένοις om. G.) V. — 29 κατεπαγγέλλετο Ald. ἐπηγγέλλετο Θ. — 35 Πελοποννήσιοι om. Θ., ex quo 37 εὐρῶν additum. — 38 πόλιν Θ. pro οὔσαν. — 39 scribendum ἀπομασσόμενον, ut intelligi possit, mensura non cumulata, sed cujus cumulus radio fuit vel hostorio dirutus. VALCKENAR. ad Theocrit. Adoniaz. p. 388, A. ἀπολειπόμενος Suidas.

815, 43 διὰ τὰ Θ., qui om. 44-47. — 45 λε'. Imo Piræus 40 stadiis Athenis distabat. V. Meurs. in Piræo cap. 1, et in Lect. Attic. lib. 3, c. 4. KUST. In animo Phalerum habuit, cujus hoc ab urbe 35 stadiorum intervallum erat. MEURSUS. — 47 ἐπιφέρεται V. — 48 προσπαρέθηκε Suidas s. Προσέμαξε. — 50 συνάγειν τὰ ἀλευρα Suidas. Deinde προσέθηκε V. — 52 παρ' αὐτοῖς τοῖς Θ. — 1 παρὰ Ald. σημείων, id est, quinque milliaribus, quæ continent 40 stadia. Nam in unum milliare Romanum octo stadia vulgo computabantur. KUST. Conf. Ducang. s. Σημείων. Θ. habet ἀπὸ οὐ σημείων τῆς πόλεως. καὶ ἀπέχεε τῆς πόλεως σταδίου λέ.

816, 3 ἐκ Πειραιῶς αὐτοὺς ἐποίησεν Θ.

817, 9 om. Θ. Ald.

819, 14 Θεμιστοκλῆν Θ. — 16. Conf. Schneid. ad Theophr. vol. 4, p. 277. DIND.

821, 20 σκέρβόλλα V. Θ.

827, 43 legebatur μύστιλλον. Correctum ex Suida s. Μυστιλάται. — 47 ἀρρύσασθαι Θ.

829, 47 ἔλ. δὲ τὸ αἰρήσω ἀπὸ τοῦ χαίρησω Ald. Sequentia om. Θ. — 48 κλοπῆς συγκατηγορήσας V. Correxit Dindorf. σε vel σου κατ. Edebatur συγκατηγορήσας.

830, 5 ῥήματα V. et Suidas s. Πλατυγίσει. δειγματα Ald. Conf. ad schol. Ran. 983. — 6 ἀντὶ τῷ πλατ. Suidas. — 7 προσσερίδεται Θ. et Suidas. Legebatur προσσερίδεται. — 8 τῇ εἰρησία om. Θ. — 10 πλατυγίσει Θ.

834, 12 διὰ τὸ δῶρα δίδοναι ἀναπειθεῖν Θ. — 13

καὶ om. V. — 15 πάλιν οἱ om. Θ. — 17-19 Κλέωνος παῖδας μὲν ἦβ. καὶ γυναῖκας ἀποκτείνειν ἐψηφίσαντο, ἐξηνδραποδίσαντο δὲ τὴν πόλιν πᾶσαν, ναῦν δὲ ἀπέστειλαν ἀγγέλλουσαν Θ. Vide Thucyd. 3, 18, Diodor. 12, 55. — 21 προτέροις additum ex Θ. — 23 corrigendum videtur καὶ οὐδενός (οὐδενός etiam Dobræus) ἀντιλέγοντος, τοῦ Κλέωνος δὲ παρακλεινομένου τοῖς. DIND. — 26 καὶ om. Θ. τῶν Μιτ. Θ. Fort. τὰ τῶν M. — 31 προτέρας τρ. Θ., qui 33 προθύμως—φθάσαι omittit. φθάσαι V. — περὶ τῇ εἰρεσίᾳ V., om. Θ. — 38 ἐκείνην ἔπεισε πλεῦσαι Θ. ἐκέλευσε addit Portus. τοσοῦτου Θ. — 39 κινδ. ἦλθεν εἰς Μιτυλήνην Θ. — 40 ἐπιδειξιν om. Θ. et V. qui etiam sequentia omittit ad φησὶν αὐτὸν, l. 44, librarii lapsu. « Delendum δὲ, aut corrigendum διαβάλλει. » DIND. — 42 λαβῶν πρὶν ἢ ἀμνάς Θ. πλὴν ὡς μνάς Ald. — 44 πρότερος additum ex Θ., δέκα ex V. — 45 πόλις Θ. — 46 αὐτὸν om. V. Ald.

836, 48 εἰς ἰάμβους τριμέτρους καταληκτικούς οἱ Θ. qui scholia v. 837-845 omittit.

837, 53 εἰς τέλος om. G.

841 παλαιστῆ V. παλαιστῆ G.

843, 14 περὶ τριαίνης εἰπὼν καὶ σεῖων V.

845 ἐπὶ στόμα ἔχειν τῶν κατ' ἐμοῦ. λέγων καὶ διαβάλλων, μηδὲ φ. Hæc corruptissima sunt, quæ sic legenda puto : ἐπὶ στόματος ἔχειν τῶν κατ' ἐμοῦ λεγόντων καὶ με διαβαλλόντων· μηδὲ φωνὴν εἶναι προίεναι. KUST.

846, 21 θρυλεῖ Suidas s. Ἐμοὶ δὲ τοσοῦτον. Scribatur θρυλλεῖ, ut fere ubique — 22 πολέμιων Suidas. πολέμων Ald. — 24 τὰ ἔπλα Πύλου Suidas. ἔπλα om. Θ., qui om. 27-29.

849, 30 αὐτοῖς τοῖς ὄχανοῖς Ald.—31 ὄχανος Ald. et Suidas s. Πόρπαξ. — 34 αὐταῖς V. Θ. αὐτοῖς ἔχουσι Suidas. χρᾶσθαι Θ.

852, 36 σύστημα, τάξις πολεμική, ἢ φάλαγξ, στροφή, πλῆθος συστάσεων Ald., quæ interpolata sunt ex Suida s. Στίφος, qui glossam ex Photii Lexico sumpsit. DIND.

854 om. Θ. In fine Ald. βριμᾶσθαι γὰρ τὸ ὀργίζεσθαι καὶ ἀπειλεῖν. παρὰ δὲ τισὶ καὶ τὸ ἔχον ἀποτελεῖν. ὡς τὸ, « ὑπὸ γὰρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμωμέναις ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥαδίως ἐλανθάνετο. » Inserta sunt ex Suida s. Βριμώμενος. Suidas ibidem ex hoc l. Βριμήσαιο, ὀργισθείης

855. Hoc scholion exscripsit Philemo in Ὀστρακίνδα. Vid. Luzacii Dissertat. de ostracismo, repetitam in Diarii classici fasc. 38, p. 348, 353—355. DIND. — 44 ὀστρακίνδα ἔστι μὲν οὖν ὄνομα Θ. præpositis quæ infra 7-9 uncis inclusa leguntur. — 45 θελήσεις Ald. — 47 εἰσφέρειν Schœmann. De comitis p. 204. Legebatur εἰσφέ-

ρων. Deinde εἰσφράττετο Θ. — 49 οἱ εἰσιόντες V. Ald. οἱ om. Philemo et, ut videtur, Θ. — 49 ὄστρακα, 50 ὑπογραφὴν, 52 ἔλαττον Θ. τῶν ἔξακ. V. — 53 ἐν δέκα ἡμέραις om. Θ. — 3 Κίμωνος Ald. Addit Ald. et Philemo, τῇ ἀδελφῇ Ἑλληνίᾳ συγκοιμηθεὶς καὶ διαβληθεὶς πρὸς τοὺς πολίτας. Est hoc recentioris grammatici additamentum ex Suida ductum s. Ὀστρακισμός. Commentum autem hujus absurditatem ostendit Meierus De bonis damnatorum p. 5, 233. DIND.—4 male Alcibiadem nominat, cui imminuisse tantum constat ostracismi periculum.—5 ὑπ' Θ.—9 addit Ald. et Philemo, διαφέρει δὲ φυγῆς ὀστρακισμός, ὅτι τῶν μὲν φυγῆς ἀλόντων αἱ οὐσαὶ δημεύονται, τῶν δὲ ὀστρακισμῶ ἀποστάντων οὐκ ἀφαιρεῖται τὰ χρήματα ὁ δῆμος, καὶ τοῖς μὲν χρόνος ἐνδείκνυται καὶ τόπος, οἱ δὲ φεύγοντες οὐδέτερον τούτων ἔχουσιν. οἱ κακονοῦστατοι δὲ τῷ δῆμῳ δοκοῦντες ἐξωστρακίζοντο καὶ κατεδικάζοντο. ὀστράκις γὰρ ἐγράφετο τὸ ὄνομα τοῦ φευζομένου. Inserta sunt ex Suida s. Ὀστρακισμός.

857, 10 φθάσαντος V., non G. ὥσπερ ἔλεγον τὰς Θ. — 12 εἰσβολὰς δὲ om. V.

858, 14 Ὡστε τὰς, ὥσπερ τοῦ Θ.

859, 18 βοῆ Θ. et Suidas s. Κρουσιδμημῶν. βουλῆ Ald. et Favorinus. — 20 ἔστι δὲ Θ. παρακρουσόμενον Ald. Probabilis Kusteri conjectura est ἔστι γὰρ ῥῆμα κρουσιμετρῆν, δ—. Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 191, ἔστι γὰρ παρὰ τὸ κρουσιμετρῆν, δ—. DIND. λέγεται παρὰ τοῖς μετροῦσι V. Θ. — 21 παραλογοζόμενον G.

865, 28 θηρώντες V.

874, 33 παῖεν V. — 34 τοῖς om. V. Θ. δακτύλων τῶν χ. καὶ ποδῶν μὴ κλ. Θ.

877, 36 οἱ μὲν Γρύπων ἀντὶ τοῦ Dobræus. — 37 τῆς πορνείας ἐξαλείψας. Hæc vel delenda vel ita legenda, ἐξαλείψας : τῆς πολιτείας. Dobræus. Θ. inter lineas ἀπαλείψας. — 40 κατάφορον V. κατάξηρον Ald. καταπόγων dicitur ab Suida s. Γρύπτος.

880, 46 τοὺς τοιοῦτους Θ.

882, 49 οἱ δὲ δουλικοῦ. Pollux, Hesychius, et Etymologus, ἀμφιμάσχαλον χιτῶνα ingenuorum fuisse dicunt, ἑτερομάσχαλον vero servorum : quorum potior apud me est auctoritas. Præterea ex hoc ipso loco Comici patet, ἀμφιμάσχαλον χιτῶνα fuisse hominum liberorum gestamen. Est autem ἀμφιμάσχαλος χιτῶν tunica utrimque habens manicas : qua de re v. quæ collegit Meursius ad Lycophr. v. 1100. KUST. — 50 ἕτερος μάσχαλος, 51 ἔχων Θ. Libri χειρίδας. — 52 τῶν μάσχαλῶν ἐκατέρωθεν V.

888, fin. ἀγν. περὶ μέθην V. Ald.

894 uncis inclusa habet Suidas s. Σίλφιον, omittit 27 ὁ Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης. Θ. ὁ Ἀπόλ-

λων πρῶτος. — 28 ἐφεῦρε Θ. εὔρεν Suidas. Sequentia om. Θ.

899. Suidas : Ἄνηρ κόπριος : ὡς ἀπὸ δήμου. λέγει δὲ τὸν κοπρολόγον ἢ κηπουρὸν etc. De Copro, Hippothontidis tribus demo, dictum ab Bœckhio in Inscript. vol. 1, p. 216, 903. « Νῆσος si verum est, insula demus fuit, ut Salamis : sed fortasse scribendum δῆμος. » ΒΟΕΚΗ.

901, 37 Πυρίου V. Πυρρία Θ. — 38 Πύρανδρος V. Θ. — 40 εἰσὶ δὲ σὶ V. Θ. omissio βομολόγοι.

905, 45 ὄξυβάφιον, 47 δὲ εἶπε Θ.

906, 48 λέγει, 50 πόματα Θ. πάσματα Suidas s. Κυλῆγιον.

909, 53 καὶ ὥστε τὰς Θ. — 1 περιψεῖν V. et Suidas.

911 om. Θ. — 4 seqq. τριάκοντα πάντων λάμβου, ὧν τὰ πρῶτα δύο μονόμετρα, τὰς δὲ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον τὸ θ' τρίμετρον καταληκτικόν V. Quæ sic corrigenda, κῶλων τριάκοντα πάντων λαμβικῶν, ὧν τὰ πρῶτα δύο (dicit duplex illud ἐμοῦ μὲν οὖν, quorum alterum Allantopolæ, alterum Paphlagonis est) μονόμετρα, τὰ καὶ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον (i. e. verba βουλόμενος ἐσθίων ἀποπνιγείης) τὸ καὶ τρίμετρον καταληκτικόν. DIND.

912, 10 λειτουργία γὰρ... Addendum videtur τοῦτο, vel τὸ τριηραρχεῖν ἦν. DIND. — 12 idem correxit εὐτρεπῆ. Edebatur εὐτρεπῆ. Ibid. παρασκευάζει εἰς τὴν Θ. Dindorf. coniecit παρασκευάζει εἰς ὃ τὴν—. — 19 glossam οὐ παύσει habet V., et διαπράξομαι V., non G.

919, 26 ὑπαχθέντος Θ. — 27 μαγεῖρω. Intelligendum vel addendum διαλέγεται. DIND. Qui deinde καὶ κῶλων posuit, pro vulg. ὃ κῶλων. Vide supra ad v. 912. — 30 τρίμετρα καταληκτικά Θ. — 31 βράζει V.

921, 33 τῶν δετῶν Dindorf. Legebatur τῶν δάδων, omittit Θ. — 35 ὑπερκειμένων, 39 ἀπαρρύνονται et ὑπερχέηται Θ. ὑποχέηται Ald.

922 κρεάγραν. Imo potius ζωμήρυσιν sive trullam : propter vocem præcedentem ἀπαρρυστέον. Nam κρεάγρα erat instrumentum culinarium dentatum, sive fuscina (unde σιδηροδάκτυλος dicitur in epigrammate apud Suidam v. Κρεάγρα), qua extrahi quidem aliquid ex olla poterat, sed non hauriri. Kusr. Scholion om. G. ὡς μάγειρος Θ.

924, 43 ἀπατήσσει V. Ald. πιεζόμενος om. V. Θ. Suidas : Ἰπούμενος : πιεζόμενος, ἀναγκαζόμενος.

926, 45 εἰς σὲ om. Θ. — 47 πρ. τῶν πλουσίων τάγματι Ald. — 48 γενήσονται V. γενήσονται Ald. Glossas ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι et εἶδος ἰχθύων et ποῖον ἦγον ἀποτελεῶν habet V., om. G.

935 προσλάβοις V.

941, 4 χοροῦ δίκωλος ἐν, 7 καταληκτικοῦ, 8

ἐπίσημον. τὸ δὲ ἕτερον, 10 ἐπιτηδὲς δὲ διαλελυμένη, et ἔστι δὲ καὶ πολλὰ παρ' Θ. Dindorfius : « Quæ de metro hujus versus traduntur recentioris grammatici verba sunt : antiquior interpres illa tantum scripserat ἐπίτηδες—σεσημειωμένα, sic fortasse corrigenda, ἐπίτηδες διαλελυμένα εἰς τὸν πεζὸν λόγον. ἔστι δὲ πολλὰ τοιαῦτα καὶ παρ' Εὐδόλιδι σεσημειωμένα. »

948, 27 μου, et διοικήσει Θ. — 28 πρυτανεία. Perverse scholiasta solâ πρυτανεία nominat. Notavit Bœckh. De œconomia civ. Athen. vol. 1, p. 180. DIND.

950, 30 Κλ., πλείονα ψ. Θ.

954, 34 θρίον libri hic et infra. — 35 οὐ delendum, nisi aliquid excidit. DIND. — 38 ἴσται V. — 39 σκ. ἔστι Θ. τι Suidas s. Θρίον. — 42 ἐπιχειται Kusterus. ἀποχειται Ald. Deinde εἰ τι περιλαμβ. Θ. — 47 correctâ a Dindorfio et Kustero. Legebatur εἴτα ἐπαίρεται ἐκ τῶν ἄλλων περιαιρ.— 49 ἔψεται G. ἐψεται V. ἐψείται Ald. Deinde libri ὅτε ἰκ. Θ. ἔχει. V. Ald. ἔχον. Codex Taurinensis 165, fol. 122, apud Peyron. ad Etym. M. p. 896, ἐψηθῆ. — 50 ἐξαιρεθὲν μέλιτος ἐπιθέντος (scr. ἐπιχυθέντος) παρατίθεται Θ. Codex Taurinensis εἰς βρωσιν addit. — Post 52 addit Ald. ἄλλως. θρία τὰ φύλλα τῆς συκῆς. καὶ θρίον ἔστι σκευασμὰ τι παρ' Ἀθηναίους, ὃ περιλαμβάνει ὕειον στέαρ καὶ ἐρίφειον καὶ σμιδαλιν καὶ γάλα, καὶ λεκυθίδους ὠμὸν πρὸς τὸ πηγρυσθαι, καὶ οὕτως εἰς φύλλα συκῆς ἐμβαλλόμενον ἤδιστον ἀποτελεῖ βρώμα. οὕτω Δίδυμος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἄλλη τις σκευασία θρίον, ἐγκέφαλος μετὰ γάρου καὶ τυροῦ σκευαζόμενος καὶ ἐλισσόμενος ἐν φύλλοις συκῆς καὶ ὀπτώμενος. ἐπεὶ ἐπὶ φύλλων τὰ τεμάχια βαλλόμενα βαστάζονται. περὶ δὲ θρίου καὶ ἐν Βατράχοις εἴρηται ἐν τῷ « ἄλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίου δύο. » Illata sunt ex Suida s. Θρίον, aucta inutili appendice de loco Ranarum. Suidas autem sumpsit ex scholio Acharn. 1100. DIND.

956, 2 Κλ. λέγει V., om. G. γὰρ om. Θ. — 3 διὰ βῆμα V.

958 om. Θ.

963, 10 Ἡρόδοτος. Phainus videtur transtulisse ad Hippemolgos quæ tradit Herodotus de Arimaspiis. DOBRÆUS. τοὺς Μολγούς additum ex Θ. — 11 ἢ πέν. Θ. — 14 οὕτω δοκεῖ Θ. ὅτου—πόλει; Brunckius, probatus Bergkio ad frag. Ar. p. 100, qui sequentem versum, alius personæ responsum, ita restituit : Ἐμοὶ μὲν αἰνεῖν μολγόν; οὐκ ἀχῆκοας; Θ. om. οὐκ. — 17 τούτοις, Comicis. — 19 οὐκ om. Θ. ἀλχμαῖον Θ. Comicis μολγός tribuit Suidas, non μολγης. — 20 οὕτω Σωκράτης. Procul dubio corrigendum οὕτως ὁ Κράτης. Grates enim grammaticus intelligitur, et aliorum poetarum interpres et Hesiodi. VALCKENAR. ad Phœniss.

p. 608. Σωκράτης Meinek. ad Euphorion. p. 175 defendit ex Etym. M. p. 389, 18, ubi ὁ γραμματικὸς Σωκράτης memoratur : qui locus ipse quoque vitii suspectus est. DIND.

964. Præmittit Ald. hoc scholion, ψωλὸν γενέσθαι : Ψωλὸς ὁ λειπόδερμος, δευτόνως. καὶ ἀκρόφωλος, ὁ ἐπὶ βραχὺ τοιοῦτος. ἢ ὁ ἀσχήμων κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου. ἐνταῦθα δ' ἰδίως ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διεσχυμένων (διελκυσμένων Photius, διελκυσμένων Proverb. Append. Vat. 4, 49. Kusterus διεσχυμένων, Toupius Emend. vol. 3, p. 549 ἐπὶ τῶν μέχρι πιλοῦ διεσχυμένων vel διεσχυμένων). παρὰ δὲ Διφιλίῳ ἐν τοῖς Ἐναγίσμασι παραποιεῖται ἄχρι τοῦ λάρυγγος. Scholion hoc non ex veteribus in Aristophanem commentariis petitur, sed ex duabus Suidæ glossis Ψωλὸν et Ἀπεσχυλόμενος compositum, verbis ἐνταῦθα δ' ἰδίως substitutis pro eo quod apud Suidam legitur ἐλέχθη δέ. Suidas autem sua non ex scholiasta Aristophanis, sed ex Photio sumpsit, quem vide p. 657, 7-11. DIND.—26 ἐσκολύφθαι Portus. σκολύφθαι Ald. ἀποκεκαλύφθαι Suidas s. Ψωλός, id est ἀπεσκολύφθαι. — 27 πεποικιλμένον ineptum est et suo loco motum videtur. Est enim glossema adjectivi κατάπαστον v. 968. DIND.

967, 31 ἐπεισήνεγκεν Θ.

969, 42 Σμικυθής. Quæ de Smicythe Thracum rege dicit scholiastes, mihi sunt valde suspecta. An voluit Miltocythen, de quo Xenophon Anab. 2, 2, 7? DOBBAEUS.—43 Κυροῦ [sic] τὸν Ἀρταξέρξην, 45 τοὺς Λυδίας Θ. βασιλεύειν G. a pr. m. — 46 Bekkerus Λακεδαιμονίους προσθέμενος εἰς πόλ. τὸν πρὸς Ἄθ. ἐχ. χρ. Sequentia om. Θ. — 50 ὁ om. V.

973, 6 scribebatur ἀπλοῖ.

975, 10 πονηρῶ ὄν V. πονηρὸν ὄντα G. — 11 ἅπαντα Θ.

979, 12 Σύμμαχος om. Θ. et 13 δῆ. Idem παραιτεῖται Θ. ἀπορεῖται Dobbaeus. Recte habere videtur παρείται. Hoc enim dicit, interpretes locum hunc non attigisse. DIND. — 15 διαβάλη Θ. — 18 ἐκείνοι οἱ V. — 19 ἄμα—Ἀθηναίων om. Θ.

984, 21-23 hæc V. παρ' ὑπόνοιαν ἐπήνεγκε. Τορύνη δὲ τὸ τῆς χύτρας κινητήριον. Παρ' ὑπόνοιαν δοῖδου ἀξίει—λίαν μικρῶν. Ταῦτα ὡς πρὸς Κλ. π. — 22 Ald. μικρῶν. ἢ ἐπὶ τῶν αὐξανόμενων, φησὶν ὁ Χρύσιππος. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν μικρῶν μενόντων εἴρηται ἡ παροιμία. ὁ γὰρ δοῖδου μικρὸς ἐστὶ καὶ στρογγύλος. Quæ ex Zenobii Proverb. 3, 40 illata esse animadvertit Dindorfius, ubi recte legi μὴ αὐξανόμενων. — 23 Ald. χύτρας. πανταχοῦ δὲ ἐκτείνεται, εἰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι « τορύνην τέως δὴ ζῆφος ὑπεζωσμένος. » καὶ αἴθις « καὶ τὰν ἐπιδοδόνον (corruptum ex ἐννοδόνον) τορύναν. Illata ex Suida s.

Τορύνη, qui illa quidem, πανταχοῦ δὲ ἐκτείνεται εἰ μὴ (sic enim scribendum) παρ' Εὐπόλιδι, ex scholio ad Avium v. 78 sumpsit, de suo autem Leonidæ adjecit exemplum ex Anthol. Pal. 6, 305, καὶ αἴθις « καὶ τὰν ἐννοδόνον τορύναν. » Reliqua nunc sunt verba τορύνην τέως δὴ ζῆφος ὑπεζωσμένος, in quibus ad senarii formam revocandis frustra laboratum est. Neque enim Eupolidis hæc verba sunt, sed scriptoris alicujus prosaici, quæ ante πανταχοῦ δὲ translocanda sunt, τέως in τε ὡς mutato. DIND. — 24 addit Ald. καὶ ὑγνεία (scr. ὑγνεία hic et paulo post) ἡ μωρία, ὡς ἀλλαχοῦ Ἀριστοφάνης (Pac. 928) « ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑγνεία. » Τινὲς δὲ ὑγνείαν τὴν ἐκ τῶν χοίρων δυσωδίαν φασὶν, ὅπερ διαφόροις ἐδέσμασι χρώμενοι δυσώδη ἀποπατοῦσι καὶ εἰς βόρβορον διαλύονται. Hæc quoque Musurus adjecit ex Suida s. Ὑγνεία, qui ex scholio ad Pacis v. 928 sumpsit. Κουτάλη est glossema græcobarbarum vocabuli τορύνη. DIND. — Schol. 988 om. G. Θ.

989, 27 καὶ om. V. — 30 μαθεῖν ἄλλην θέλει V.

994, 36 ἀντεποιεῖτο Θ. Legebatur μετεποιεῖτο.

997 om. Θ. — 38-43 in V. est διπλῆ, ὅτι εἰώθησιν (scr. εἰσάσιν) οἱ ὑποκριταί, καὶ εἰσὶν ἱαμβοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἡ'. — 43 ἄλλως. Ἐξείσιν ἐπὶ V. — 47 ὁμοίως om. V.

998, 50 correxit Dindorfius. Edebatur φησὶν ὡς καὶ ἐνδον (δὲ hic adjiciunt V. Θ., non G.) ἄλλων. — 51 ἐκφέρειν om. Θ.

1001, 53 ἐξήγαγε, 54 συνοικίαι καὶ μικραὶ Θ. αἰ om. etiam V.

1004, 4 τὸν Γλάνιν τὸν Βάκιν εἰπῶν. ἐστὶ γὰρ Θ.

1008, 6 ἐχθρὸς Θ. — 8 glossam ἐπαίξε a m. rec. habet V., om. G. — Subjicit Ald. hoc scholion : 1011. πέος δάκοι : Ἐνταῦθα οὐ τὸ σπηλαιον, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ (Ach. 1060) « ὅπως ἂν οἰκουρῆ τὸ πέος τοῦ νυμφίου. » Καὶ αἴθις (ib. 138) « τίς τὸ πέος ἀποτεθρίακεν, » καὶ ἐν Νεφέλαις (734) « τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ. » Intulit Musurus ex Suida s. Πέος, qui quod σπηλαίου mentionem fecit, σπέος in mente habuit. DIND.

1013, 9 χρησμός. Vid. scholia ad Aristid. vol. 1, p. 196, 14 Jebb. DIND. — 11, 12 om. V. Θ. Habet V. in alio scholio, ὁ δὲ δοθεὶς χρησμός τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν οὗτος, εὐδαιμον—πάντα. Totum oraculum V. repetit infra post scholion v. 1028. — 13 ἤματα πάντα om. V. Θ. : habet V. in scholio altero. — 14 ἅπαντας Θ. αἰετὸς V. — 15 ὀρνίθων Θ. Pergunt V. Θ. οὗ νῦν μέμνηται. τούτου δὲ τοῦ χρησμοῦ καὶ ἐν Ὄρν.

1014 in V. ἐν ἐκθέσει στίχοις ζ', quæ om. G.

1016, 25 post ἐνδοξον addit Ald. περὶ δὲ τοῦ ἐν Δελφοῖς τρίποδος εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν ἐν τοῖς εἰς τὸν

Πλοῦτον λεγθέντων, οὐ χειρον καὶ τὰ παρὰ Πλου-
τάρχῳ ἱστορηθέντα παραλλήλων Σόλωνι κἀνταῦθα
παραθέσθαι. τοὺς μὲν γὰρ ἄλιεις Κώους, τοὺς δὲ τὸν
βόλον πριαμένους ἐκ Μιλήτου ξένους ὑπάρξαι φησίν.
τὸν δ' ἀναφανέντα χρυσοῦν τρίπου, Ἑλένην πλεού-
σαν ἐκ Τροίας αὐτόθι καταβείναι χρησιμοῦ τινος ἀνα-
μνησθεῖσαν παλαιοῦ. γενομένης δὲ τοῖς ξένοις ἄκρι
πολέμου διαφορᾶς, τὴν Πυθίαν ἀνελεῖν τῇ σοφωτάτῳ
τὸν τρίπου ἀποδοῦναι. θθεν πρῶτον μὲν πρὸς Θά-
λητα ἀπεστάλθαι, εἶτα πρὸς Βίαντα, τοῦ Θάλω
σοφώτερον αὐτὸν ἀποφῆναντος. ἀπ' ἐκείνου δ' αὖθις
εἰς ἕτερον ἀναπεμπόμενον, τέλος εἰς Θήβας ἐκ Μιλήτου
κομισθέντα τῷ Ἰσημνίῳ Ἀπόλλωνι, κατὰ δὲ Θεό-
φραστον τῷ ἐν Δελφοῖς καθιερωσθαι. εἰς ὃν δὲ ὑστατον
ἐπέμφθη, τινὲς μὲν Θαλῆν, τινὲς δὲ Βίαντα, εἰσι δ'
οἱ καὶ Σόλωνι ἱστορήκασιν. — σώζεσθαι δὲ om. V. Θ.,
σώζειν—ποιεῖσθαι om. G. Θ. Addit Ald. καρχαρό-
δοντα : τραχεῖς δόδοντας ἔχοντα. καρχαρόδοντα δὲ
ἄσα στρογγύλους καὶ ἐναλλάσσοντας τοὺς δόδοντας
ἔχουσι, λέων, κύων, πάρδαλις, ἀετίδες, καὶ ἰχθύων
γένος ἂ σαρκοφάγα εἰσὶ. Inserta sunt ex Suida,
servata ultimorum verborum corruptela, quam
sanavit Musgravius, ἐτι δὲ καὶ ἰχθύων γένη ἄσα—. **DIND.**

1018 γρ. λάσκων a m. sec. habet V. προσσοῦ V.

1021 in V. καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοί θ', quae
om. G.

1028 γράφεται ἐγὼ δὲ V. a m. rec. habet.

1034, 4 ἀφῆραζον Θ., inter lineas ἀφῆρασεν.
Deinde κύνες εἰς, 6 καταλειφθῆ Θ. — 8 οὔτοι. Le-
gebatur οἱ. οὔτω Θ. — 9 ἀναχωρεῖν καὶ Θ., qui 11
om. Ὅτι. — 13 φόρους Kusterus.

1035. Θ. post scholion v. 1040 habet ἐν
εἰσθέσει ἐπιτὰ δ' καὶ ἐν εἰσθέσει (scr. ἐκθέσει) ἰαμβοὶ
δέκα.

1040, 26 τὴν ἀρχόπολιν Θ. — 29 ξύλινον καὶ ἐξῆς
Θ. Scriptores qui oraculum hoc attulerunt, non
sine scripturae diversitate, indicavit Kusterus
ad Suidam s. Ἀνεῖλε. — 31 ἰόντα. Excidit versus
proximus πολλὸν ἀπ' ἡπίερου στρατὸν ἥσυχος, ἀλλ'
ὑποχωρεῖν. — 32 ἐπιστρέψας recte alii.

1044, 39 προεῖρηκε et ἀντιλέοντος Θ.

1046 Ἀντι—ξύλινον a m. rec. habet V., om. G.
In lemmate ξύλινον in ξύλων est mutandum : nam
hoc legit scholiasta.

1049, 46 ἐμβάλλονται Suidas s. Πεντεςυρίγγῳ.

1051 in Θ. τοὺς ἐχθροὺς κορώνας φησί. ἑαυτὸν
λέγει. ἀντὶ τοῦ ἐμέ. ἐπαιξεν ἀντὶ τοῦ κούρου.

1053, 1 τοὺς τούτων αἰγμυκλώτους, οὗς Θ. Vid.
Wessel. ad Diodor. 12, 63.

1054, 3 πέρυσι γὰρ ὑπέσχετο Porsonus. Lege-
batur πέρας γὰρ ὑπέθετο. — 5 ἔως om. Θ.

1055, 10 καταγαγών V.

1056, 11-27 Ἄλλως om. Θ. — 12 δ τε Αἴας
om. V. καὶ δ' Ὀδυσσεὺς καὶ δ Αἴας G. — 28 λέγει,
29 λέγει δὲ οὐ τὸ, 30 ἀλλὰ τοῦ, et τοῦτο δὲ Θ.

1059. Conf. Eustath. ad Homer. p. 1394, 46.

1060 πύελος—ἀπολούονται om. Θ.

1069, 3 δ om. V. Θ. Proximum καὶ om. Θ.

1070, 14 ἐκέρδαινον Θ. — 18 v. Duker. ad
Thucyd. 3, 19.

1076, 19 φησίν om. V. — 22 addit V. ἐκπη-
δῶντες τῶν νηῶν τοὺς ἀγροὺς πορθοῦσι.

1078, 23 τούτων τῶν περὶ τῶν V.

1079, 27 οἱ στρατιῶται ἐξεργόμενοι V.

1081, 33 διὸ δὲ Θ. Legebatur διότι καὶ. — 37
καὶ om. V.

1082, 39 scribebatur κοιλαινούτων. Θ. om.
ἦνξιατο.

1083 om. V. τί πλάττωσι, τί λέγουσιν Θ.

1085, 44-47 uncis inclusa ex Suida V. Κυλλὰς
videntur sumpta. Eupolidis versus emendate
scriptus in scholio Av. 1379. — 47 οὖν Θ. οὖν οὐ
V. δὲ Ald. — 48 super ἑταῖρος Θ. inter lineas
ἕτερος.

1086. Vid. schol. ad v. 1013.

1089, 54 χώρας πόλ. om. Θ. πόλεις om. V. —
1, 2 οὖν—ἐθέριζεν om. V. Θ. μόνον om. Θ. In
fine addit V. ἐν τῇ Περσίδι. Σοῦσα γὰρ καὶ Ἐκβά-
τανα πόλεις αὐτόθι. οὖν ἐν μὲν τῇ ἑτέρᾳ ἐχείμαζεν ὁ
βασιλεὺς, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἐθέριζεν.

1091, 12 Μυσκέλῳ Ald. : sed infra Μύσκελλος.
Scholion infimae ætatis. De Archia v. Duker. ad
Thucyd. 6, 3.

1093, 35 ἐπιγ. — 39 ἴστ. recentissimi gram-
matici annotatio ex Suida s. Γλαδξ ἴπταται, ut
videtur, composita. **DIND.** — 39 χρυσῷ om. Θ.
ξύλῳ V.

1094, 42 μόνον τὰ ὑγρά, ἀλλὰ καὶ στερεὰ Ald.
et Suidas s. Ἀρύβαλλος. — 43 δ καὶ οὖν Θ. Ald.

1099, 52 addit Ald. δ δὴ καὶ ἐν Νεφέλαις (1419)
παρέθημεν ἐν τῷ οἷς παῖδες οἱ γέροντες.

1109, 8 τροπικὸν Θ. — 9 αἱ ἴπποι V. δὲ om.
Θ. Ald.

1110, 11 τὰς ἡνίας Ald.

1111, 14 καὶ ἐν εἰσθέσει μέλος Θ. καὶ om. V.
ante μέλος. — 15 ἀμοιβαῖον Θ. — 16 ἐν om. V.
— 17 ἰωνικῶς ἀπὸ V. ἰωνικῆ ἀπὸ Θ.

1121, 23 ἐν om. V.

1124, 27 δὲ οἱ Θ. — 28 ἡλίθιος V., non G. ἢ
om. Θ.

1130, 37 καὶ λαμπροῦ om. Θ. Deinde post
πλουτῆσαι δολεύων [sic] addit V., δουλεύη Θ., qui se-
quentia omittit.

1131, 40 πάντων Θ.

1136, 53 τύχη Θ. om. V.

1139, 2 δημεύει δὲ Θ., qui 3 om. ἢ παρὰ—
δειπνεῖς.

1150, 11 κημὸς om. Θ. δικαστῶν Kusterus.
διδασκόντων Θ., quod δικαζόντων esse potest. Sed
scholiasta fortasse δικαστηρίων scripserat. DIND.
— 14 καθίσαν τῶν δικαστηρίων Θ. — 14 σχοίνιον
Θ. χοίνιον Ald. Hesychius: Σχοίνινος ἡθμός: δι' οὗ
τὰς ψήφους εἰς τὰς ὑδρίας οἱ δικασταὶ καθίσαι.—
ἰθμόν V. ἰθμόν G. — 16 ἀμφορεῖς Dobraeus. ἀμφο-
τεροι Ald. ἀμφοτέροι εἰς V. Conf. schol. Vesp.
981. — 18 postremum καὶ om. Θ. — 21 ταῖς
σχοινίαις V. — 30 sic codices. Legebatur τὰ ἐκ
Πηλῆως Σοφοκλέους. — 31 πλεκταῖς δὲ Θ. Ceteri
etiam πλεκταῖς, correctum a Kustero aliisque.
— 32 κημὸς τοὺς δεσμούς Θ. — 34-37 om. Θ.
Χάβος est vox recentioris Gracismi, significans
camum, vel fiscellam, vel capistrum, quod ori
equorum circumdatur. Moschopolus: Κημὸς, ὁ
κοινῶς χάβος, ὁ περιτιθέμενος τῷ στόματι τῶν ἵππων.
Vid. Ducang. Gloss. in voce. KUST. — 37 μῦσαι
G. Ald. κημῶσαι καὶ μῦσαι V. Sublata igitur ditto-
graphia correxī φημῶσαι. Addit Ald. ἄλλως.
κημὸς ἐκαλεῖτο τὸ πλέγμα τὸ ἐπιτιθέμενον τῷ κάδῳ,
δι' οὗ οἱ δικασταὶ καθίσαν τὰς ψήφους. Ἄλλως. κημὸς
πλέγμα κωνοειδὲς, δι' οὗ καθίσαι οἱ δικασταὶ τὴν
ψῆφον εἰς τὸν κάδον. καὶ ἀλλαχοῦ (Vesp. 754) « κά-
πισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς. » καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐπι-
τιθέμενον. καὶ γυναικίον προκόσμημα. καὶ αἱ αὐλη-
τικαὶ φορβείαι. καὶ κρίκου τι γένος. καὶ πόα τις, καὶ
δσπρίον τι παρὰ Θραζί. καὶ μηχανικόν τι πυρφόρον
μηχανήμα. Hæc inserta sunt ex Suida s. Κημὸς,
qui non ex scholiasta sumpsit, sed ex Photii
Lexico p. 161, 13, additis nonnullis quæ scribi
a Photio non poterant. DIND. — 41 τὸ πλέγμα
τὸ ἐπιτιθέμενον τῷ κάδῳ Θ. — 44 τοὺς κλοπὰς V.
Sequentia om. Θ. — 46 ἀπὸ τῆς Ald.

1151, 52 om. Θ. αἶρ' εἰς V. — 2 ἐλέγοντο, 4
θανοῦσαν Θ. — 8, 9 αὐτοῦ (αὐ V.) ἀνθη—παρακε-
λεύεσθαι. Locus non integer. Verborum quæ exci-
derunt sensum supplere licet ex scholio infe-
riore. DIND. — 11 seqq. in Θ. est ἄλλως. παροι-
μιῶδες. ἀπὸ Μακαρίας τῆς Ἡρακλέους θυγατρὸς
ἐπιδιδούσης ἑαυτὴν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἀποθανεῖν.
ἔθαψαν δὲ αὐτὴν Ἀθηναῖοι θαυμάσαντες καὶ μεγάλως
μακαρίσαντες. — 21 Ἡρακλείδαις. Vid. Elmsl. ad
v. 475, et conf. schol. Pluti 385. DIND.

1159, 32 sqq. scholion recens, quocum com-
paretur Etym. M. s. Βαλβίς. Idem.

1169, 52 Ἀθηνᾶς νοαὶ Dindorfius. Codex Ἀθη-
ναῖοι. Conf. schol. Pac. 605.

1170, 4 ἀγ. διὰ τούτου V. Θ. reliquis omissis.

1171, 11 πάλιν διὰ τὸ ἐν Πύλῳ κατόρθωμα V.
om. Θ.

1181, 26 τινὲς δὲ—Εὐριπίδης V. Legebatur
Εὐριπίδης (εὐρηται Θ.) δὲ πεπτά, consentiente
Suida s. Ἐλατῆρ, qui ibidem πέλαινοι ex Euripide
affert, Hel. 1354. Apud scholiastam suspectum
mihi est nomen Euripidis. Quamobrem vel
ἕτεροι δὲ πεπτά corrigi velim, vel, si quid tri-
buendum codicis Veneti scripturæ, τινὲς δὲ πεπτά,
ὧν εἷς καὶ Εὐφρόνιος. DIND. Qui in Addendis:
« Euripidis nomen si recte legitur, post ὧν εἷς
καὶ nomen grammatici alicuius excidisse pu-
tandum est, reliqua autem sic fere redintegrandam
erunt ex schol. ad Acharn. 245, εἰσι δὲ καὶ λαγα-
ρώδεις παρὰ τὸ λαγαρόν· καὶ πέλαινοι παρ' Εὐριπίδῃ.
Utriusque loci scholia conjunxit Suidas hoc
modo, εἰσι δὲ καὶ—παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ ἐλατῆρος
πέμματος. εἶδος ἀζύμου. Εὐριπίδης πεπτά. » — 28
ἐμποροῖαν V.

1185, 32 ἐγχοίλων Θ. Ald. ὕλην Suidas v. Ἐν-
τερόνια. Libri ξυλήν. — ταῦτα. Numerus plu-
ralis jure offendit Kusterum. Exspectes saltem
τοῦτο. Breviter Suidas Ἡρ. συστέλλει καὶ προπα-
ροξύνει. Deinde καὶ ἡ—(40) ἕκτασις sunt Hero-
diani verba. DIND. — 34 προπαροξύνειν Θ. — 36
νεὸς ἦγουν τὸ σ. V. — 37 μήστρα V. — 40 ἡ
om. Θ.

1189, 44 ἐγρήσατο om. V. — 45 τὰ δύο καὶ
τρία Θ. — 46 ὡς om. Θ., 49 βωμ. δὲ om. V. Θ.,
βωμ.—ληστρικόν om. G. Θ.

1195 αὐτὸν V.

1196, 2 ἐρωτηματικὸν Θ. τινὲς om. V. Θ. — 6
om. G. Θ. Addit V. ἀπατήσας τὰ Κλέωνος ἦγαγε
τῷ δῆμῳ, quæ om. G.

1203, 11 οἱ στρατηγοὶ, 12 ἐπινοίας ἔλεγον τοῦ
θεοῦ Θ. τῆ θεῶ V.

1215 διχῶς om. G. πῆριδον V.

1220, 30 om. Θ.

1225, 31 τὸ τοῖ V. Δωρικῶς τουτέστιν ἀντὶ Θ.
sine τὸ τοῦ. — 34 εἰλωτας V. Θ. ἦλωτας Ald. Re-
spicit ad ignoti poetæ drama Helotas, de quo
dixit O. Müllerus in Niebuhrii Museo Rhenano
vol. 3, p. 488. DIND. Uti debebat hac notatione
scholiastæ Meinekii in fragmento 6 Helotarum
Eupolidis, p. 482 seq.

1236, 39 τὸ μαγειρεῖον Θ. μαδιστήριον etiam
Suidas s. Εὐστρα. ἀπὸ τοῦ εὐρω Θ. — 41 βοσκὸν Θ.
corruptum ex μουσικόν. Ἄλλως et sequentia om.
idem. — 42 ὠρίμη Albert. ad Hesych. s. Ἀμφί-
καυστις. Legebatur ὄρεινή. — ἀμφίκαυστις. Hesy-
chius: Ἀμφίκαυστις (ἀμφίκαυστις codex): ἡ πρώτη
τῶν ἀσταχῶν ἔκφυσις. λέγεται δὲ καὶ καῦστις.

1240 ἐκ τοῦ Θ. Scholion om. G. — 50 ἄνδρας Θ.

1247 V. habet glossam ταρχοπωλείον. Scholion
1251 om. Θ., 1254 om. V. Θ.

1256, 14 φέρεται τις Θ. — 15 πάνυ om. Θ. — 16 φιλόδικον Portus. Edebatur φιλόδημον. — 17 φανεροποιῶν Θ. φανερά ποιῶν V. Ald. φανερῶν Suidas s. Φανός, ubi cod. Leid. φανερά ποιῶν. — 19 φιλόνεικος Ald. — 20 ὑπογραφεύς. ἐλέγετο δὲ ὁ τοῦ Θ. — 21 δημοσίου δὲ γενομένου. Verba sensu destituta notavit Bæckh. De æcon. civ. Athen. vol. 1, p. 202. Videtur aliquid excidisse. DIND. ἀμφότεροι ἔγραφον Θ.

1262, 23, 24 ἐπαιξε παρὰ Ἀθηναίων ὡς ληρούτων αὐτῶν. ἀπὸ δὲ Θ., qui 25 om. ὡς—φρονούντων.

1263, 27 scribebatur προσωδίου. — 29 ἀργομένοις ἢ καταπαυομένοις Θ. — 30 ἐλάττηραν V. — 31 ἦς Dindorfius. Legebatur ὡς. — 33 ἱαμβον, 35 καὶ τρίπουν εἰς δυσύλλαβον Θ. — 37 τὸ δὲ δ' V. δ' ἐφθήμερες τροχαϊκόν Θ. — 38 τὸ ε' ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ δακτυλικῆς πενθημιμέρες. τὸ ζ' V. Θ. ἱαμβον Θ. — 39 ἀκατάληκτον om. V. Θ. τὸ ζ' ὁμοίως τῷ ε'. τὸ η' προσοδικόν V. τὸ ζ' καὶ ἡ διαφόρος προσέβαλον. τὸ θ' Θ. — 42 ἱαμβον τρ. καταληκτικόν Θ.

1274, 5 Περιφράδους V. Contrario errore in versu Sophoclis Antig. 348 ἀριφραδῆς pro περιφραδῆς memoria errore posuit Eustath. ad Homer. p. 135, 25. DIND. — ὁ ὡς ἀσχημονούντος Θ., qui om. scholion ad 1276.

1277, 12 τούτου δὲ Θ. — 14 sq. Ἀριφράδους—γινωσκομένου om. V. Ἀριφράδους—λέγει om. Θ. — 16 Ἄρ. γάρ Θ.

1278, 26 ὑστατός ἐστιν Θ.

1279, 28 εἴ τις Ald. — 31 Ἄλλως om. Θ. qui παροιμία δὲ.

1281 om. V. Θ., 1286 om. Θ. et mentionem Cratini 44, 45.

1289 τὸ τούτου Θ. Qui omittit scholia 1291-1300.

1291, 51 Εὐπολις. Vid. schol. Nub. 552.

1293, 2 ἐμφαντικῶς Dindorfius. Scribebatur ἐκφαντικῶς. — 3 σιτοβύης. Legebatur σιτούνης. Correxī ex Suida s. Σιπύη, licet apud hunc quoque codex Paris. A σιτόνη habeat. Minus corrupte σιτοβοίη Etym. M. p. 714, 9. DIND.

1302, 8 Οὐδὲ αἰσθεσθε om. Θ. Post αἰσθεσθε addit Ald. τὸ γὰρ πυνθάνομαι παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ τοῦ ἀκούειν καὶ μανθάνειν· ὡς τὸ « αἰσχρὸν γὰρ τὸδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.» καὶ, « πύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος.» καὶ, « πευθόμενος ἦχι ἕκαστος ἀπώλετο.» καὶ, « κείνου γὰρ καὶ ὀλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.» ἐν γὰρ τούτοις ἅπασιν ἐπὶ τοῦ ἀκούειν κείται τὸ πυνθάνεσθαι. καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπροσεβείας· « τούτῳ συμβαλεῖν πυνθανόμενος.» καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Φιλοκλέους· « εὐτυχεῖτε ὅτι οὐκ ἐν μείζονι καιρῷ ἐπύθεσθε τὴν αὐτοῦ αἰσχροκέρδειαν.» Inserta sunt ex Suida s. Πυνθάνεσθαι. — 9 Ἀλκμζώνος. Alcma-

SCHOL. ARISTOPH.

onem τὸν διὰ Ψωφίδος intelligendum esse ostendi in præfat. ad Eurip. Alcest. p. 9. DIND. — 11-12 om. G. Θ.

1304, 17 μετ' αὐτῶν V.

1306, 18 οὐπω om. Θ. — 19 τριηράρχη Θ.

1307 utrumque τὸ om. V. Idem ἀποδοθῆναι.

1312, 29 οἰκετῶν. Non solum servis, sed etiam quibusvis supplicibus templum Thesei olim asyllum erat; ut præter alios clare docet Etymologus v. Θησεῖον. Hæc ratio est, quare apud veteres scriptores promiscue nunc οἰκέτας, nunc ἰκέτας ad templum Thesei confugisse legamus: quæ diversitas partim proficisci potuit a librariis, qui voces illas οἰκέται et ἰκέται ob soni affinitatem inter se confunderent; partim etiam ab ipsis scriptoribus, qui scirent, tam servis, quam aliis etiam supplicibus, ut diximus, Thesei fanum pro asylo patuisse. Hic tamen scribere præstat ἰκετῶν et ἰκέται, pro οἰκετῶν et οἰκέται, quoniam triremes, quæ per prosopopœiam quandam hic aiunt se ad templum Thesei vel Eumenidum, ut asyllum, confugere vellem; ut homines liberi, non ut servi, a Comico in scenam inducuntur. Certe Suidas v. Θησεῖον, qui locum hunc scholiastæ descripsit, pro οἰκέται legit ἰκέται. Kust. Suidæ οἰκέται ex cod. Paris. B et Bruxellensi restituit Gaisfordus.

1313 om. G. — 32 ὑβρίσειεν V. σκάρας δὲ om. Θ. — 33 habet Θ. πάλιν δὲ ὡς λυγνοπόλην αὐτὸν διαβάλλει Ald. In V. est glossa οἰ λυγνοπόλης, quam om. G.

1317 ἦσαν om. Θ.

1320, 42 ἀγοιαίους Berglerus. Legebatur ἀγοιούς. ἐπιτελωμένον Θ.

1323 ἴα στεφ. ἰὸν ἄνθος ἐστὶ καὶ μέλαν καὶ λευκόν Θ.

1325, 8 οὐτος—ἐστρατήγησε et 11, 12 om. Θ.

1332, 23 τῆς Θ. τῶν τῆς Ald. τὴν τῆς V.

1334, 29-31 om. Θ. — 33 οὐ παρέστησαν ἐν M. ναυμαχήσαντες Θ. — 34 αὐτοὺς om. V.

1340, 41 τοιοῦτοις Portus. τοιοῦτοι V. Θ. Ald.

1344, 44 ἐκουφίζου Θ. — 46 ἀναπτεροῦσθαι Suidas v. Ἀνορταλίζειν. — 47-54 om. Θ. — 1 ἀνέτεινες Suidas s. Ἐκερουτίας. ἀνέτεινας Ald. — 2 κερατοφορούντων Suidas. Idem γίνεται. Ald. τινὲς δὲ, ubi δὲ om. Θ. et l. 3. — 4 κερατοφορούντων Suidas. — 5 ἐξῆς καὶ τὸ Θ.

1347, 8 τοῖς λόγοις Θ.

1348, 10 θεωροῦσαι Perizon. ad Ælian. V. H. 6, 1. Legebatur θέουσαι. — 11 ὑπὲρ (ὑπὸ Θ.) τοῦ μηκέτι καίεσθαι V. Θ.

1352, 16 τὸ δικαστικόν καὶ τὸ Θ.

1354, 19 κατέπιπτε, 20 ἀνένες Θ.

1360 ἦν μὴ κρινεῖτε Θ.

1362, 29 ἐβαλλον, 30 ποιεῖ Θ.

1363, 31 legebatur ἔταν. — 32 ἐπὶ τῶν τρ. ἄπεκρεμμον Θ.

1368, 42 λιπόπυγας φησι Θ. Scribendum λισποπύγους cum Kustero ad Suidam s. Αἴσποι. DIND. τὸν et 44 ἐπὶ om. Θ., qui ὑπὸ τὴν πυγὴν. — 46 γὰρ αἱ Θ.

369, 48 ἐν τῷ καταλόγῳ om. Θ.

1375, 3 Ἀττικὸν V. Θ. — 4 μυροπολίῳ V.

1377, 7 ἐπ' αὐτοφώρῳ θανάτῳ Θ. — 8 post μειράκια addit Θ. γο. τ' οὐκ ἀπέθανε.

1378, 12 ἐπιθείς Θ.

1381, 21 διὰ τὸ κατάλληλον Θ., qui 23 Ὀκλαδίας omittit.

1385, 26 ἐπειδὴ τοῖς, 27 ἄνορχιν Θ. Id est ἔνορχιν.

1389, 5 τὰ μετανοίας V., τὴν μετανοίας G. pro verbis μετὰ Εὐδ.

1392, 13 καὶ Ἀθηναίους om. Θ. — 14 οὖν αὐτῶν V. Θ.

1407, 26 οὐδ' ἔλ. Ald.

NUBES.

Argumenta desunt in Rav. In Ven. leguntur hoc ordine, II, IV, III, VII, V, I, VI.

ARG. I. 5 Ἀριστοφάνους. Sequuntur in Aldina et codice Regio 2712 (membranis Brunckii) quæ supra posita sunt inter Prolegomena de comædia, sectio VII.

ARG. II. 7 cod. et Ald. Μελίτου, 14 ἀστυκοῦ.

ARG. III. a Brunckio ex codicibus emendatum. — 25 φοιτήσαντος V. φοιτήσαντος Ald. — 30 mirum ni ἐκκυκληθείσης scripsit grammaticus. Ἐκλύειν de aperiendo dici non potuit. Et observat Dindorfius ἐκλυθείσης legisse grammaticum recentem qui Arg. X exaravit, p. 79, a, 24, καὶ τῆς διατριβῆς διαλυθείσης. — 33 τελεῖ Ald. διδάσκει C. Brunckii. — 35 ἀέρα, αἰθέρα καὶ τὰς νεφέλας ἀνακαλεῖται Mut. a. — 3 ἀποστᾶσαι V. — 4 μαθητῶν V. — 6 διὰ γων V. Mut. a. Ald. Deinde κατὰ β. V. — 8 καὶ διαγ. V. — 10 διδάσκει V. — 12 κατώρθωκός Brunck. κατωρθωκός Ald. Mut. a. — 14 προσκαλούμενος, 15 ἀπὸ V. — 16 σύγκρισιν Reg. 2712, Mut. a. Ald. — 18 Σωκρατιστῶν Brunck., non ex membranis suis (Reg. 2712).

ARG. IV. AP. ΓΡΑΜΜ. additum a Dindorfio. — 19 Σωκρ. προτρέπεται Ald. — 23 ὡς ἐπιλέγων V. — 25 «legebatur ὑπ' ἀνδρός. Ὑπὲρ ἀνδρός V., ortum fortasse ex ὑπ' ἀνδρός^{ερ}.» DIND. Præferenda videtur Hermanni conjectura ὑπ' ἀνδρός ἔτι κατ. Possis αὖ κατ. — Sequebantur verba τὸ δὲ δρᾶμα . . . τεχνικώτατον, quæ Dindorfius hinc ablata in fine Argumenti VII posuit. Trimetros versus esse animadvertit Meinekius Hist. Com. p. 48, superioribus adjungendos :

τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο τῆς ὄλης ποιήσεως
κάλιστον εἶναι φησι καὶ τεχνικώτατον.

Sic Aldina; in Ven. deest ταῦτο, fortasse etiam εἶναι. Idem codex φησι, sed φησί refertur ad fabulæ vers. 522, ut vidit Hermannus.

ARG. V. 28 ἐν ἄσσει, 29 μὲν ᾗ ἐνίκα V. — 30

διαρριφείς, 31 ἀναδιδάξας Ald. — 32 καὶ addidit Dindorf. Ald. καταμέμφεσθαι.

ARG. VI. I T. δὲ ταυτό Ald. — 2 αὐτῷ V. — 6 πέπλεκται Ald. — 7 sic Dindorfius. Legebatur ἂ δὲ ὄλοσχερῆ. Ven. ὄλοσχερῆς. — 8 αὐτίκα μάλα ἦ, 10 καὶ ἔτι ἦ V.

ARG. VII. 13 μὲν om. V. — 15 εἰσάγοντα V. — 16 καὶ om. V. — 19 Μέλitos V. De sequentibus v. dicta ad finem Arg. IV.

ARG. VIII. «VIII, IX, X recentiorum grammaticorum sunt Argumenta ex antiquioribus quæ supra exhibuimus composita.» DIND. — 21 Μέλitos Ald. — 28 ἐαυτοῦ Ernestius. Legebatur τούτου. — 32 ἐπ' ἐκείνου Hermannus. Monac. ἀπ' ἐκείνου. — 33 οὖν Monac. γὰρ Ald. — 34 ἐν ex Monac. et Arg. X additum. Ernestius ἐπὶ ex Hom. — 39 βουλήσει ex Monac. et Arg. X. Ald. νοήσει. — 43 Ald. γεγενῆσθαι. Sequentia in codice Matritensi (Iriart. Catal. p. 236) ita leguntur: διὰ τούτων δὲ δείκνυσιν Ἀριστοφάνης ἄθεον τὸν Σωκράτην, ὡς ἀφέντα τοὺς συνήθεις θεοὺς καὶ νομίζοντα Νεφέλας καὶ Ἄερα. ἔθεν καὶ Νεφέλαι ὀνομάσθη ἢ παροῦσα κωμωδία.

ARG. IX ex codice Matrit. editum l. c. — 6 τοῦ παιδὸς addidit Harlesius. — 7 codex φοιτήσαντος. — 15 codex μὴ καταγν. Correxerit Hermannus.

ARG. X edidit Dindorfius ex codice Taurinensi 34. Habet Regius 2821, confirmans emendationes l. 23 et 36 indicatas.

SCHOLIA.

1, 5 συν' Kusterus. Ald. σμ'. «Numerantur soli trimetri, omissis brevioribus versibus.» HERM. Reg. σζ' — 7 ἐν ἐκθέσει Hermannus, «i. e. posteriore parte horum colloquiorum inde a v. 222.» Legebatur ἐν εἰσθέσει. — 9 τρίτον, quartum in editis.

Scholia ad v. 1-3 hoc ordine habet R.: 2, 3, 1. Θ. orditur a verbis παρεπιγραφή· συγχ. περιβλ., l. 42-44. — 15 R. ἔστι δὲ σχ., et om. γάρ.

2, 21 νομ. τοῦτο V. — 24 μὲν om. R. — 26 ἐπὶ

τάς R. — 28 προθ. ἐλίσσεται καὶ τῷ ὑψόθεν, 3ο γρήμα
δὲ τὸ μέγ. V. τ
3, 39 διὰ τῷ τουτῷ R.

5, 3. In V. ad v. 4 adscriptum Ἀττικοῖς (scr.
Ἀττικόν) τὸ σχῆμα. — 4 οὐ om. R., μόνον om. V.
— 5 οἰκίαν καθεύδοντας ὡς V. καθεύδουσιν οὖν πάν-
τες, ὡς Ald. — 6 μὲν om. R. V. Deinde R. αὐτὸν
δὲ φροντίζοντα. — 7 καὶ pro δὲ R. Θ. — 10 V. βα-
θέως καθεύδειν, additis τοῦτο καὶ ὀριζόμενος δύναται
λέγειν, quæ in G. superius sunt adscripta ad v. 2.
— 15-18 habet R. πρότερον ἐν τῇ εἰρήνῃ. — 17 ὑπὸ
τῆν γεωπ., ut videtur, V. ὑπὸ τῆν περι τῆν Θ. ὑπὸ
τῆν Ald., quæ deinde ἀσχολίαν, ut Θ. ἀσχολοῦν-
τας G.

6, 21 σώματα αὐτῶν ἀπ. V. — 22 sic. codd. pro
vera scriptura Ἀργενούσας. — 24 ἐξόν R. — 25,
26 ἐργασαμένους εἰς τοὺς ἀγροὺς V. — 27 ad 36
σῶσι habet codex Taurin., qui 3ο τοῖς ναυμαχοῦσι
... ἀπολαύσει. Ald. ἀπολαύσειν. — 34, 35 κολά-
ζειν τοὺς δούλους ἐν τοῖς πταίσμασι Taur.

8, 41 ἡμῖν γέγ. om. R.

10, 43 voci ἐγκεκαλ. præmittit Suidas ἐντετυ-
λιγμένος. — 46 τὸ addidit Dind. ex Suida, qui
ἐξέγον. — 48 τῶν βητορικῶν Suidas corrupte. —
49 κεφαλῆς V. et Suidas v. Ἐγκεκορδ., κεφαλῆ
ejusdem codices duo s. Νιδάριον, πρὸ κεφαλῆς ejus-
dem codex Leidensis s. v. Φακιόλιον. — 50 κιδά-
ριον Kusterus. In V. κιδάνιον. «Suidas νιδάριον,
quod vitium repetitur vv. Νιδάριον et Φακιόλιον,
quas glossas recte omittit codex Paris. A.» DIND.
— 51 ἀντὶ τοῦ additum ex Suida, qui ἐνελημμέ-
νος. Idem Suidas καὶ ἐγκρύψας, V. ἐκρύνειν sine καὶ.
— 52 δῆλον ἐκ τῶν Suidas. — 3 Rav. αὐτοῦς· σισύρα
δὲ παχὺ περιβλήμα. Scholium Tzetzae ad hunc
versum de σισύρα v. apud Kusterum ad schol.
Ran. 1459. τοιοῦτω addidit Dindorf. ex scholio
Aldino, ex quo corripuit sequentia Veneti συμ-
περιβεβλημένους, ὅθεν καὶ ἐμπεριβόλαια (i. e. ε' πε-
ριβόλαια) βεβλήσθαι. — 5-16 omittunt codd. R. V.
— 7 «σισύρας Θ. σύρας Ald. Neutrum ferri potest.
Scribendum videtur βαίταις, quod voc. Photius,
schol. Vesp. 1138, alique grammatici ad expli-
candum σισύρα utuntur.» DIND. — 8 inter πε-
ριβλήματα· ἰστέον in Ald. et Θ. ponuntur lin. 26-29,
14-16, 19-23, περιειλήμασιν. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ βέγκω-
μεν. ἰστέον. — 15 ἐνείλημα Θ.

11, 20 μιμησάμενος τὸ σχ. τ. v. R. — 22 ἀποκρύ-
ψας V. — 23 περιειλήμασι Ald. Θ.

12, 30 ὑπὸ τῆς ἵππ. δοκεῖ R. ὑπὸ τῆς ἵππ. καὶ τῶν
ἀναλ. V. — 31 τὸ ἵπποτροφεῖν V. — 34 μέρει. Addit
Suidas: ἔστι δὲ αὐτῆ· Οἰκοδομὰ σε λάθει καὶ ἀμβολὰ
ε' τε ἵππος, καὶ ἅ γυνά τοι μοιχὸν ἔχοι. — 35 προσ-
κεκλίσθαι Θ. — 36 τῶν χρ. R. Deinde π. vñ δηλοῖ
μὲν γὰρ V. — 37 sic G. παρὰ τὸ τῶν κ. V. ἀπὸ τῶν κ.

Ald. Δαπάνῃ δὲ om. V. Θ. — 38 δεσμάς V. ἐξῆς
καὶ ἀκολ. Ald.

14 om. V., 42 κλν τοῖς... et 43 om. R. φθονεῖτε
Θ. φθονῆθ' Ald.

15, 48 χρῆ π. ἵππ. ἔχει Θ. — 49 ὄν Hermannus.

16, 53 περινοεῖς V. — 1 καὶ οὕτως ἐσπούδακε τῷ
πράγματι R. καθεύδοντα V. καθεύδων τὰ ὄν. Ald. —
2, 3 ἄλλο δὲ ἔστι τὸ ὄνειροπολεῖν καὶ ἄλλο τὸ ὄνει-
ρώττειν· τὸ μὲν ὄν. R. — 5, 6 τοῖς ἐρῶσιν ἐκτόπως
συμβαίνει, δόξασι Ald.

17, 11 τὰ δάνεια αὖξει τοὺς τάκους R. — 13-18
om. etiam Θ.

18, 20 παρεπίγραφα V. — 21 ἀβασθαί R. Ald. —
22 τὸ σύμβολον, ἐπ. Θ, qui 24 οἰμ. λογαριάσωμαι.

21, 26-29 Rav. τοῦτον ὡς ἵπποτρόφον ἐμνημόνευ-
σεν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς διὰ τοῦτο πάσχει.

22, 31 διαπορῶν Hermannus. Legebatur διαπο-
ρεῖν. — 32 τὸ ἐξ. V. G.

23, 38 Ald. et ut videtur V. ἐγκεχάρακτο. Κορρα
intelligitur, nec opus est correctione Salmasii
κ σημεῖον. — Ὡς καὶ συμφ. τοὺς ἔχοντας τὸ σ. R.

— 39 καὶ τὸ v Ald. et Suidas. — 40 «Addidi καὶ
κόππα. Rationem redditurus scholiasta cur συμ-
φόροι et κοππαταί, non σιγμοφόροι et καππαταί

dicantur, literas alphabeti σ et κ equis iustas
non σίγμα et κάππα, sed σάν et κόππα appellari
ait. (41) συζευγνυμένου duo libri optimi ap. Sui-
dam. Legebatur συνεζευγμένου.» DIND. — 42 ἀρ.

κατανοεῖσθαι Suidas. — 43 κόππα Suidæ codex
Paris. A. Scribatur τὸ κ. — γραμματισταῖς Suid.

Totum locum sic scripsit Scaliger ad Euseb.
Chron. n. MDCXVII: τὸ γὰρ σ καὶ τὸ π χρασσό-

μενον συμπί ἔλεγον (sic etiam Hermannus) ...
τὸ σχῆμα τοῦ Γ ἀρ. δ. v., οὗ προηγείται τὸ π. Sal-

masius ad Solinum p. 626: ... καὶ τὸ Π ἀριθμοῦ
δ. v., οὗ προηγείται τὸ Γ. Quod recepit Herman-

nus. Dindorfius: «Hoc dicit homo ineptus, e
siguis koppa et san copulatis signum prodire
numeri nonagenarii (eujus figuras vide apud Cor-

sinum), cui designando tanquam proprium et
primarium adhiberi τὸ κόππα, nulla habita τοῦ
σάν ratione. «Bernhardus vere observasse vide-

tur: «quid ἀριθμοῦ ad naturam episemi, quidve
δύναται νοεῖσθαι ad figuram stata quotidianaque
ratione compositam?» et statuere lacunam. Vo-

luit grammaticus, si recte conjicio, monstrare
antiquam figuram koppa et san hoc modo: συνε-

ζευγμένου γὰρ τοῦ π καὶ σ (σάν) τὸ σχῆμα τοῦ π ἀρι-

θμοῦ [πεποίηται, ἐξ οὗ τὸ σχῆμα τοῦ σάν] δύναται
νοεῖσθαι. Ex sanpi vel vulgari nota numeri nona-

genarii facile posse colligi formam literæ san.
Præcedere autem literam ἐπίσημον sanpi alteram
koppa: sic enim (fort. καὶ γὰρ παρὰ τ.) docent

grammatici (vel calculones), et *κορρα* vocant notam ζ . Nam melius ex Suidæ codicibus optimis legetur, καλ. κόρρα τὸ ζ . Hæc fere Dübnerus. — 45 καὶ κολάζοντα V., om. Suid. — 46 sic Suid. Legebatur οὐδὲν ὄντως. — οὐ γὰρ Ald. et, ut videtur, V. — 49 οὗ τελευτήσαντος G. Θ. — 50 βουκέφαλον (— ἄλου Ald.) Ἀλεξάνδρειαν Ald., Suid.

24, 53 ἀντὶ τοῦ R. pro φησι δέ. — 54 πατάξας Ald. Pro l. 52-54 Θ.: ἀφῆρέθην. παρὰ τὸν (τὸν etiam Ald. et fort. Ven.) κοκπατίαν δὲ παίξει εἰπὼν τὸ ἐξεκόπην.

25, 4 νεανίσκος om. V. — 5 ἀποφθ. Θ. ὄνειροπολῶν λέγει V. Deinde idem ὡς τὸν συνην., quod corrector codicis Θ. in τῶν συνηνοχούτων mutat. — 7 τῶν αὐτοῦ ἴππ. V. — 8 θέοιεν ἐμποδίσεις V. θέη ἐμποδίσειν G. ὑποθέοι Θ. — 10-13 omitt. V., 11-13, τὸ δὲ . . . ἦν., om. Θ.

28, 19-21, 32-34, prope eadem leguntur in cod. Taurin., cujus in margine eadem manu: ὅτι τρεῖς δρόμοι μάλιστα ἦσαν πεζῶν ὀπλίτων [sic], ὁ δίαυλος καὶ ὁ δόλιχος. καὶ οἱ μὲν τὸν ὀπλίτην τρέχοντες δρόμον, ὃς ἐκαλεῖτο καὶ σταδιαῖος, πανοπλίας ἐνδεδυμένοι ἀπὸ τῆς ἀφεταιρίας ἔτρεχον καὶ μεχρὶ νόμου καμπτήρος. οἱ δὲ τὸν δίαυλον θέοντες οὐ πανοπλίας ἐνδεδυμένοι, μόνως δὲ ἀσπίδας καὶ περικεφαλαίας καὶ δόρυ κατέχοντες ἀπὸ βαλβίδος μεχρὶ καμπτήρος ἀνήσαν καὶ τοῦ καμπτήρος πάλιν εἰς τὴν ἀφεταιρίαν κατέθεον. οἱ δολιχοδρομοῦντες δὲ ψιλῶς ἐπτάδρομον ἐποιούοντο τὸν δρόμον, τρεῖς μὲν ἀνιόντες, τρεῖς δὲ κατιόντες καὶ πρὸς τὸν καμπτήρα τὸν ἑβδομον δρόμον ἐκτεματοῦντες. οἱ δίσφοι δὲ καὶ τὰ ἄριστα δωδεκάκις τὰς καμπτηρίας ἐποίουν. — 28 ὁ ὀπλ. Hermannus.

30 R. habet κατέλαβέ με τί δὴ μετὰ ταῦτα. — 38 δὲ Θ.

31, 41 φρίσκους καλεῖ R. — 42 ἐφ' ὃ ἦν. R. — 43, 44 recte legitur in V. et apud Suidam, διὰ τὸ κούφος εἶναι καὶ μικρὸς τοὺς ἀγωνιστικούς. — 44 κατὰ τὸν ἀγωνιστικὸν Θ. — 45 Ἄμ. δὲ V. Ἄμ. καὶ οὗτος Θ. — 49 Ἄμυνίας Θ. Ἄμεινίας τῆς V. τοῦ Dindorfius. Ald. Ἄμινίας Προνάπου. Θ. πυνά. — 50-53 Ald. et Θ.: ἐκείνον οὖν ἐπισκῶψαι θελήσας, παρέτρεψε τὸ ι εἰς τὸ υ, καὶ παρεγραμμάτισε γελοίως· ἐπεὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ νόμος φανερώς (ἐπεὶ νόμος π. τ. Ἄθ. μὴ φανερώς Θ.) ἐκώλυε τὸν ἄρχοντα κωμωδεῖν. Ἄμυνίαν δὲ αὐτὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἄμυνίαν (διὰ τοῦτο καὶ Ἄμυνίας εἶπεν οὐκ Ἄμυνίαν [sic] Θ.). — 51 ἐκώλυσε G.

32 habet Θ. εἰς τοῦπίσω — ἀπὸ τοῦ ἀλλῶ τὸ συναθροίζω. οὐκ ἠλισθῆναι ποιήσας, ὡς τινὲς φασί. — 4, 5 Hermann., « ἀλινδῆθρας », τὰ ἐγκυλ. Deinde κυλίσας posuit Dindorfius; codex κυλισθῆναι.

33 in Θ. glossæ sunt: ἐξέβαλε. πραγμάτων. ἀλλ' ὃ μέλλει: Ἀπὸ τοῦ ἀπαγορευτικοῦ ἐπιρρήματος καὶ τοῦ ἐλέους.

34, 10, 11 ἐπιτάσει χρῆται Θ., reliquis omissis. — 12 ἐπὶ τὸ ζ., 13 ἐπιτείνεται, 14 ἐπὶ τῷ Θ. Qui inferius hoc scholion addit: Δίκη ἢ παρὰ τοῖς Ἐλλησι σωματοειδῆς θεά. δίκη καὶ ἡ τιμωρία καὶ ἡ κόλασις. δίκη καὶ ἡ δικαιοσύνη. δίκη καὶ τὸ δικαστήριον καὶ ἡ κρίσις. — 17 om. Θ. — 18 τοῦ τόκου, 20 ἐνεχυριάσαι Θ.

35, 23 τοῦτο V.

36 om. V. In Θ. φροντίζεις, ἀγανακτεῖς· τοιαῦτα γὰρ πάσχουσιν οἱ φροντίδα τινὰ ἔχοντες.

37, 29-47 « partim ex Harpocrate illata partim aliunde. » DIND. Conf. Suidam vv. Δήμαρχος et Ναυκραρικά. — 29 τὸν x. ἢ om. Θ. — 31 χρῶν Ald. — 33 ἦνεχ. Dindorf. et Reg. 2712, qui habet l. 30-34. Legebatur ἦνεχ. — 34 Ἄρ. ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ Harpocrat. Hinc sequentia ad 47 om. Θ. — 35 ἔχοντας Harp. ἐλόντας Ald. — 36 ναυκρ. Harp. ναυκλ. Ald. hic et ter deinceps. — 37 ἀντὶ τῶν et 39 πρότερον Hermannus. Ald. αὐτῶν . . . πρῶτον. — 45 ἄρχοντες post δῆμον lectum delevit Hermannus. — 47 παίξει. — 48 ψύλλα om. V. ὡς ἔλεγεν ἢ x. ἢ ἢ ψ. R. qui sequentia omittit. — 49, 50 δῆμ. παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πρῶτην ναύκραροι καλούμενοι, οἳ ἐξῆν ἐνεχυριάσειν V. et Suid. δῆμ. οἱ ἐνεχυριάζοντες τοὺς Θ. In fine δοῦκα Reg. 1821.

38, 1 et 2 V. sic, κατακοιμηθῆναι, κυρίως δὲ καταδαρθεῖν τὸ ἐπὶ δ. κοιμηθῆναι. — παροξυτώνως Θ. — 4 κοιμᾶται. Ἀττικοὶ δὲ παροξύνουσι καταδαρθεῖν [sic] V. ἄρχεται ὑπνοῦν Θ. Qui infra addit hoc scholion: κοιμηθῆσεσθαι· κυρίως δὲ τὸ ἐπὶ δερμάτων κείσθαι. ὄρω τὸ κοιμῶμαι καὶ κατὰ παραγωγὴν δρῆθω· δεύτερος ἀόριστος ἔδραθον καὶ κατὰ μεταθεσιν τῶν γραμμάτων ἔδαρθον καὶ τὸ ἀπαρέμφατον δαρθεῖν.

41, 16 ἴδια τὸ φεῦ V. — 17, 18 ἢ προσ. ἢ προν. τὸν γάμον R. προμν. δὲ καλ. ἢ προν., ἦν νῦν προσενήτριαν φησὶν (φασὶν G.) V.

42 om. Θ. R. habet ἀντὶ τοῦ ἐχαύωσε καὶ ἠπάτησε. — 22 οἰκουργὸν φάσκουσεν V., sed recte Suidas. — 23 ἐχούσης Suid., qui initio scholii γῆμαι ἀνέπεισε addit.

44, 30 sq. ὡσπερ αὖ—ἀστικῶν om. V. — 31 αὖ Suidas s. Εὐρωτιῶν. οὖν R., qui τὸ δὲ om. — 33 κειμένου, 34 ὡσπερ νοτιζόμενα Θ., omittens lin. 35. Infra scholion habet hoc, σεσημμένος, ἀπὸ τοῦ εὐρώς ὁ σκώληξ. ἀνεπιμέλητος, ἀκαλλώπιστος. κορῶ γὰρ τὸ ἐπιμελοῦμαι.

45, 43 αὖξων καὶ πληθύνων Suidas s. Ἀκόρητος. — 44 κυρίως λέγεται om. Θ. — 45 ἐλαῖων hic et 49 Θ. Legebatur περιπίσματα hic et paullo post. περιπύσματα bis Θ. Idem vitium correxi in scholio Equit. 803. DIND. — 46 ἀνάπαλιν om. Θ. — 47 τὸ Θ.

46 ἐδιπλασίασε τὸ ὄνομα a m. sec. habet V., om. G. εἰρωνευόμενος—αὐτὸς om. Θ., qui 2 διε-

βάλλετο δὲ. Inepta sunt quæ scholiasta de Megacle tradit, de quo v. Bœckh. Explicat. Pindar. p. 303. Servus ille non magis fuit quam serva Cæsya, quod traditur in scholio v. 64 et Pac. 450. DIND. ὁ ἐπὶ 5 παρ' Ἐρετριεῦσιν om. Θ.

47. Scholion totum habet Suidas s. Ἄγροικος. οὐκ ἀργῶς—(13)λεληθότως om. Θ. — 17, 18 δόξαν γυναικῶν ex Suida sunt (inquit Dindorfius) redintegrandæ, ἀδοξεῖν γὰρ εἰώθαμεν ἐπὶ τοῖς ἀγροίκοις. ἐπειτα δὲ κάκεινθ' ἑραπεύει τὴν ἀντίθεσιν (scr. τῆ ἀντιθέσει), τῶ ὑποτετάχθαι αὐτὸν τῇ γυναικί. δεσπόζειν γὰρ εἰώθασι οἱ ἀνδρες τῶν γυναικῶν. Omittit hæc et sequentia Θ.

48, 23-25 om. Θ. — 24 ὑπέρογκον καὶ ἐπ' αὐτῆ μέγα φρονοῦσαν R. — 27-31 om. V. Θ. Hæc tantum habet R., κεκαλλωπισμένην. ἔστι δὲ Ἐρετριακὸν—τυραννεῖν. ἢ ἔθνος—μυσαρὸν ἢ om. Suidas. Qui 32 post τυραννεῖν addit, λέγει δὲ τὴν περιεργίαν τῆς κομμωτικῆς. πολλοῖς γὰρ, οἷα εἰκός, ἐκέχρητο καλλωπίσμασιν, τούτεστι νίμμασι καὶ τοῖς τῆς κεφαλῆς πλέγμασι καὶ τοῖς ἄλλοις οἷς κοσμεῖσθαι γυναικῆς ἔθος. ἐγκεκοισυρωμένη οὖν οἷον τρυφῶσα, ἀπὸ Κοισύρας γυναικὸς πλουσίας, Ἀλκμαίωνος γαμετῆς. Θ. habet, ἱματίοις καὶ τῇ ἄλλῃ δαπάνῃ περισσῶς κεκοσμημένην, κεκαλλωπισμένην τῇ Κοισύρα.

50, 37 τριῶν om. V. — 42 πόκων περιουσίας τούτεστι πλήθους G. — 44 sq. R. habet τῆς τοῦ οἴνου ὑποστάθμης—ψύχεται τὰ σῦκα.—45-47 ἢ ante ὅπου et καὶ ταρχεῦεται—καὶ τὰ ἐκείνης δέ om. Θ. — 53 R. habet περιουσίας τούτεστι πλούτου. Scholion excerptit Suidas s. Τρασία.

51, 7 et 8 om. V. Suidas, Καταγλωττίσματα: περιέργη φιλήματα, καταπάσματα, παντοῖαι μυραλοιφαί, ἢ περιλαλήματα· ἢ εἶδος φιλήματος περιεργότερον τὸ καταγλωττίσμα· ἢ κολάκευμα. In quibus verba καταπάσματα, παντοῖαι μυραλοιφαί, quæ nihil commune habent cum καταγλωττίσμασιν, ex scholio verborum præcedentium ἢ δ' αὖ μύρου, κρόκου, illata videntur. DIND. Codex Taurin. καταγλωττίσμα κυρίως ὅταν ἐν καιρῷ—στόματι. ὁ δὲ λαφυγμός κατὰ μὲν τινὰς τὸ αὐτὸ ἔστι καταγλωττίσματι κατὰ δὲ—δαπάνῃ. κυρίως γὰρ λάπτω καὶ λαφύσσω τὸ φορῶ· ὅθεν παράγεται—γυναικῆς τοιαῦτα πράττουσιν ὑπὸ τῆς ἀγαν τρυφῆς. Κωλιάς δὲ ἢ Ἀφροδίτη οὕτως εἴρηται. ἀνὴρ γὰρ τις φθειράς κόρην ἐκ τῶν κώλων ἦτοι τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν ἐκρεμάσθη καὶ λυθεὶς ἐκ τῆς θεοῦ ἱερὸν ἰδρύσατο κωλιάδος Ἀφροδίτης ἐπονομάσας. Γενετυλλίς δὲ ἐκλήθη ὡς γενέσεως αἰτία. — 14-17 in Ald. scholio v. 52 ad λαφυγμοῦ sunt postposita. Mutatum ex scholiis Brunckiano et Taurinensi.

52, 18 Τῆς—ἀσωτίας, sic habet R. ἀθηφαγίας καὶ τῆς πρὸς τὰ ἐδέσματα πολυτελείας, V. ἀθηφαγίας καὶ πολυτελείας, τούτεστι ἐκδηδητημένης πολυτελείας

τροφῆ. Totum scholion om. Θ. — 19 λαφυγμὸν γὰρ—ἐσθίειν om. R. — 25 ἀπὸ additum ex scholio proximo. — 27 τῶν κώλων. Reizius τὰ κῶλα τῶν δεσμών. — 33 Τυρρηνῶν a Valesio positum. Ald. τυράννων. — 35 Τυρρηνοῦ Hermannus: τυράννου Ald. — 40 καὶ δεσμώτης δουλεύων παρ' αὐτοῖς V. et Suidas s. Κωλιάδος. δεσμῶ δουλεύων R. — 42 legatur οἰκίαν, correctum e libris Suidæ melioribus. Post οἰκίαν iterum τοῦ ἔχοντος addit R. οὕτως ἐλ. καὶ R. et Suidas. — 44 seqq. Κωλιάς δὲ ἐκλήθη ὅτι θύοντος τοῦ ἱερέως ἱερεῖον κωλῆς ἱεράς ἤρπαζεν καὶ ἐπέκεινα τῷ τόπῳ ἐπεκαθέσθη, ὅθεν ὁ τόπος κωλιάς ἐκλήθη. V. Eadem fere, sed post κατεπονείτο addita, habet Suidas, οἱ δὲ, ὅτι Ἴωνος θύοντος ἱερεῖον κωλῆς (scr. ἱερείου κωλῆν cum Hemst.) ἐξήρπασε (ἤρπασε codex Leid.) καὶ ἐπ' ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐκάθισεν. ὅθεν—ἐκλήθη. μέμνηται καὶ Καλλιμάχος ἐν Ἐκάλῃ.—5. corrige ἢ τὴν Κωλιάδ' ἢ τὴν Γεν.

54. Scholia ad hunc v. om. Θ. et ad reliquam fabulæ partem vix ulla habet: habet vero tenuia excerpta scholiorum et glossemata. Codex Taurin. σπαθῶν, ἀπὸ πάνου σπουδαίων γυναικῶν εἰληπται ἀπὸ τοῦ συντόμως κινεῖν ὑφαντικὰς σπάθας.—9 καὶ διὰ Ald. — 10 εἶπεν additum ex Suida. Post ἀργὸς ἦν sequitur in Ald. additamentum ex Gregorio Cor. p. 62 illatum, Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηται λέξεσιν (καταλήξεσιν ex codd. quibusdam correctum apud Gregor.), ὡς ἐναῦθα, καὶ παρ' Ὀμήρῳ « κλυτὰς Ἴπποδάμεια.» καὶ Εὐριπίδῃς « τὸ δ' αὖ λίαν παρείλες ἀγγελθεισά μοι γενναῖος.» — 12 ἐχρήσατο Suidas. χρῆται Ald. quod om. R. V.

57 πότης ὁ πολὺ ἀναλίσκων λύχνος V. a. m. sec. Omittit G.

59 om. V. ἀντὶ τοῦ ἐλλυγνίων. ἢ (ἢ delendum) ἀπὸ θρύου τὸ παλαιὸν τὰ ἐλλύγνια habet R. Codex Taurin. Θρυαλλίς κυρίως ἢ ἑξαψίς τοῦ κατὰ τὸν λόγον φωτός· νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ κοινῶς λεγόμενον φυτίλιον. Corrigendum φυτίλιον ex scholio Thomæ M. ap. Ducang. Glossar. p. 1673: Θρυαλλίς τὸ x. λεγόμενον φυτίλιον· γίνεται γὰρ ἀπὸ (τοῦ) φύειν τρίειον.

60, 35 ἐπιτιμῆσαι τὸν δεσπότην V. sine τῷ οἰκ. — 37 ἀλλ' ἀναγνωστέον F. A. Wolfius. Ald. ἀλλ' ἀναπαυστέον, quod om. V. — 39 οὕτως ὡς G.

62, 43 Ἐστασιαζόμεν ex Suida (v. Ἐλοιδοροῖμεθα) Dindorfius, qui hæc recte digessit. Ald. στασιαζόμενος. Suidas ὡς ὑπὸ τ., 44 τραπῆναν.

64, 47-49 sic R. V. μέγα φρονοῦσα πάντως ἐπὶ τῷ προγόνῳ Μεγακλεῖ τῷ νικῆσαντι τρεῖς Ὀλ. — 50 κατελθόντι τὸν ἵππον R., τοῦ ἵππου V. sine ἐκ τ. φ. — 52 malim ἔπειτα καὶ K., nisi hæc alius scholiastæ verba sunt. DIND. — 3 πλουτήσαι. Palmerius.

νικῆσαι Ald. — 7 οὖν om. R. — 8 ἐκονῶναι V. — 9 ἄρα om. V., qui ἦν φαμέν. Conf. ad v. 46. — 10 Περικλέους Μεγακλέους εἶναι μητέρα. τὸ ὄνομα δὲ τὸ Ξανθίππου V., qui ita pergit, νῦν δυνάμενον ἀμφοτέρους δηλῶσαι, omissis παρῳδῆται—Μεγακλέους.

67, 18 τοῦτο—μέρος om. V.

68 scholion om. V. οἷα τοῖς μικροῖς παιδίοις ἔθος χαριεντιζομένους προσπαίξειν τοὺς γονεῖς Suidas s. Ἐχορίζετο.

70, 26-28 sic R., ξυστίς λ. τὸ πορφυροῦν ἱμ., ὅπερ οἱ ἡνίοχοι χρῶνται ἐν τῇ ἵππικῇ. V. om. πομπέοντες.— 30 σουσάνιον ab aliis σουσάνιον dicitur: v. Ducang s. Σούσον.

71, 33 sq. αἱ δὲ αἴγες πρὸς τὰ τραχύτερα καὶ ὀρεινότερα διάγουσιν Suidas s. Φελλέα. — 36 Ἄλλως, τόπος Ald., præmisso scholio inutili, τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἐστὶ τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλούμενη (hæc ex Suida sumpta, ubi est καὶ ἑορτὴ τις περὶ τὸν Διόνυσον Φελλός: καλούμενη.) ἥτις τῶν Διονυσίων ἀρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας θεοῦ (c. 16), « φαλλοὺς, » φησὶν, « Ἑλληνες τῷ Διονύσῳ ἐγείρουσιν· ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσιν, ἀνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέεται δὲ τάδε νευρόσπαστα. » καὶ παρακατιῶν δὲ « ἐν τοῖς προφυλαγίοις τοῦ Συρίας θεοῦ ναοῦ φαλλοὶ ἐστῆσιν, οὓς Διόνυσος ἐστήσατο. » — 37 φελλέτας Suidas.

72, 40 sq. om. V. — 43 ἰσάλην corruptam esse ex ἰζάλῃ (i. e. *pellis caprina*: ab ἰζάλος, *capra*) recte monuit Casaubonus De satyr. poes. 1, 4, et ad Theophr. Charact. p. 147. Corruptionem tamen illam satis antiquam esse oportet: si quidem Galenus in Lex. Hippocr. jam meminit vocis ἰσάλην, eamque exponit διφθέραν, δέρμα. Apud Pollucem 4, 118, corrupte legitur ἰζάνην, pro ἰζάλῃν, vel ἰσάλην, ut a viris doctis jam observatum est. Vide etiam Foesium in Oeconom. Hippocr. v. Ἰζάλην. Kust. In fine γοῦνναν Reg.

74 R. habet ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἵκτερον ὄιον ἵππικὸν ἔρωτα ἢ νόσον ἵππικὴν. Codex Taurin. ἵππερον: ἵππικὸν ἔρωτα. ἔπαιξε τὴν λέξιν παρὰ τὸν ἵκτερον, ὡς κυρίως (ἕ: ἐστὶ Reg.) νόσημα, ξανθῆς χολῆς παρὰ τὴν τοῦ δέρματος ἐπιφάνειαν περιγεομένου (scrib.— νης)· διὸ καὶ τὸ κατέχευε κατὰ λόγον ἐπέφερε. — 47 οὗτος δὲ καὶ τ. γρ. αὐτὸν ἐπιβ. φ. αὐτοῦ ἵππ. V.

80, 3 φιλίας R. Totum scholion om. V.

81, 12 scribendum δεξιᾶς, cum libris quibusdam Euripidis.

82, 24 ἰδοῦ Reizius. εἶδος Ald.

83, 31 ἄλλοι δὲ ἀφίδρ. Ald.

88, 40 ἱματίων post καὶ ἕκστρ. ponit R. et Suidas s. Ἐκστρεψον. καὶ ἕκστρεφομένων om. V. — 43 μεταβαλοῦ Ald.

91 sic Ald., ἐπεὶ οὐκ ἐπιτρέπει τὸν Ποσειδῶνα ἰμῶναι, μεταβαλὼν τὸν Διόνυσον ὄμνυσιν. — 48 τὸ δεῦρο R.

92, 51 αὐτὸ τὸ et πάντα τὰ τῆς φ. V. τῆς φ. εἰς πάντα Ald. — 52 τὸ δὲ—ἐλθέ om. V.

94, 6 ἐστὶ τὸ Hermannus. — 18 παῦλαν ἔχει κινήσεως καὶ ζ. Ald. quæ παῦλον ἔχον per typogr. errorem habet infra 21 post θᾶκος. Correctum ex Platone. — 20 ἢ συν. R. V. — 21 τῶν σοφῶν ἥτις καὶ θᾶκος V. Ἀττικῶς R. G. Ἀττικὸν V. — 23 Σωκράτην, ἐπειδὴ ἐφρόντιζον περὶ ἀλλήλων ἢ διὰ τὸ μηδ. V. περὶ om. Ald. ἀλλοτρίων Reizius.

96, 33 Κράτης Ald. Deinde scribebatur Ἰππῶνος. — 38 προθεῖς Kusterus. Legebatur προθεῖς. — 42 Dindorfius delevit quod post ἐγκλημα addebatur φαίνεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ὁ Ἰππῶν κωμωδηθῆναι φθάσας (φαίνεται οὖν ὁ Ἰππῶν καὶ ἐπὶ τούτῳ κ. φθ. V.). Deinde legebatur τὸ δὲ τῶν ἐγκλημάτων οὐδὲ. Quod idem correxit adjuvante V, in quo ὁ δὲ τὸ ἐγκλημα τοῦ δὲ σύνολον ἐπ. φιλοσοφίαν. — 43 ἐπαγγέλλοντες V. — 44 ὡς om. V. — 45 τὸν φίλον V. Deinde scribebatur οἱ δ'. — 46 Dindorf. ὁ addidit. — 48 de Diphilo iambographo v. Meinek. Hist. Com. p. 449, qui de Bæda: « Nomen viri, sive illud Βοῖδας fuit sive Βοιδᾶς, Siculum vel Italum philosophum fuisse subindicat. » Adde Dindorfium in Thes. Steph. s. v. Ald. Βοιδαν. — 49 διὸ οὐκ εἰς Ald. Correxerit Hermannus, præeunte Reizio, qui δι' οὗ εἰς scripserat. — 50 ὁ addidit Reizius. — 53 sqq. Eupolidis versus sunt ex tetametris. Post ἐπίδειξιν exciderunt syllabæ duæ. DIND. Post Στητηγόρου Hermannus addidit πρὸς τὴν λύραν ex scholio v. 180.

98, 6 οὐδὲν ἔφασκε, 8 τὸ αὐτὸ τοῦτο γνωρίζαι V. — 9 ἂν om. V. — 10 τῶν περὶ αὐτοῦ V.

102, 12-18 τοὺς φιλοσόφους οὕτως ἐκάλεον. R. τὸ δὲ πόνηροι ἀντὶ τοῦ ἐπίπονοι R. V. τὸ δὲ ἀλαζόνας, ἰδίως ἀλαζόνας τοὺς ψεύστας καλεῖ. εἰκότως οὖν καὶ τούτους οὕτως λέγει. V. Reliqua omittunt.

104, 21 λεπτόφωνος R.

105, 22 ὁ πρόσθους, 23 αὐτοῦ R. ἀληθῶς, 24 μηδὲν δὲ V. — 25 μηδὲ μειρακιῶδες om. V. — 26 ἀπὸ τοῦ μηδὲ τὰ νήπια παιδία εἰδέναι τι Ald.

106, 29 ὡς ἄγροικος om. V. Ald.

107, 34-37 τὸ δὲ σχασάμενος, ἀντὶ τοῦ καταπαύσας. ἀπὸ μεταφορῆς τῶν ἀποσχισμένων καὶ διαγεομένων ὑδάτων. Ἄλλως, καταλύσας, κατασπάσας, ἀποστὰς τοῦτου Ald. ἀντὶ τοῦ παυσάμενος τῆς ἵππικῆς, ἢ ἀποχωρήσας Suidas s. Σχάσον. — 37 σχάσαι γὰρ δεῖ (δὴ Suidas) καὶ Dind. addidit ex V. et Suida. — 39 καὶ Πίνδ. et sequentia om. V. — 40 σχάσας Suidas. σχάσαι Ald. σχάσον apud Pindarum. — 42 τὸ Hermannus. τὸν Ald.

108, 45 ὀμνύει R.

109 codex Taurin. : Φασιανούς ἵππους φησίν, ἀλλ' οὐκ ὄρνις. ἐλέγοντο δὲ οἱ ἵπποι φασιανοὶ ἀπὸ τοῦ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν, ἀφ' οὗ οἱ ἵπποι ἐπωνομάζοντο, παραρρέειν τὴν Κολχίδα. — 51 Ἀρίσταρχον Ruhnikenius præfat. ad Hesych. vol. 2, p. vii. Ἀρχιλοχον Ald. et Suidas s. Φασιανοί. — 1 Μόρυχε τῶς Suidas. Μόρυχέ τε νῦν Ald. — 2 ἡ Kusterus. ἡ Suidas. ἡ Ald. — 3 τερπνῶς Suidas. τερπνὸν Ald. Meinek. Com. I, 2, p. 652. — 4 β' om. Suidas. — 5 φασιανοὶ δὲ οἱ ἔχοντες idem. Legebatur οἱ δὲ ἔχοντας. — 6 ἐν (ἐν om. duo codd.) τῷ μηρῷ φασιανὸν ἵπποι. A. Suid. — 7 πολιτευομένων idem. — 10 post ἵπποτρόφου addit Junt. Ἀθήναιος (9, p. 387, A) « καὶ τὸ ἐν Νεφέλαις δὲ ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ἔργωγε ἀκούω, καὶ οὐκ ἐπὶ ἵππων, ὡς οἱ πολλοὶ, τοὺς φασιανούς, οὓς τρέφει Λεωγόρας. δύναται γὰρ ὁ Λεωγόρας καὶ ἵππους τρέφειν καὶ ὄρνεις φασιανούς. κωμωδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεῖ. Non animadvertit Francinus verba illa Athenæo ab lectore quopiam esse illata ex scholiasta Aristophanis. De quo dixi in annotatione ad locum Aristophanis. DIND. — 11 imo ἐγκεχαραγμένοι. — 13 πολιτευσαμένων V. — 18 περὶ Ἀρχιλοχον codex.

110, 22 παρακαλῶ σε V.
111, 23 ἔμελλε Θ. ἔμελε Ald. — 24 θέλημα ἡ ὄφελος Θ.
112, 29 Αὐδηρήτης codex. — 32 εἶναι om. V.
120, 37 οὐ γὰρ ἂν V. οἶον οὐχ Ald. — 39 φιλ. ἀποκείρονται Kusterus. — 40 ἡμαυρωμένους. Addit Ald. αἰσχρὸς καὶ διεφθαρμένους γενόμενος. οἱ γὰρ ἵπποι ἐν γυμνασίοις καὶ παλαίστραις διέτριβον. οὐ γεν. V. εἰ γ. — 41 φησὶν om. V. — 42 εὐχροὶ Ald. et Suidas s. Διακεκνασμένη. — 45 φθονεῖτε, 48 εἰ ἀπολιπὼν τὸ σῶμα κοσμεῖν V. — 50 unciis inclusa pertinent ad v. 124.

121, 3 φάγη, θρέψη V. θρέψει om. R.
122, 5 Ζύγιοι δὲ καλοῦνται ἵπποι V. 6 λέγονται R., qui οἱ—ζυγῶ post ἀριστερός ponit. — 7 ὁ μεσαριστερός καὶ ὁ μεσοδεξίος V.

123, 13 πείθειν V.
127, 28 δηλοῖ. εἶπη (scr. εἶποις) γὰρ ἂν διδάξομαι τὸν V. — 31 νῦν μὲν εἶναι V. — 33 sqq. ἔμαυτὸν διδάξομαι ἔφη, ἅτε βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. τὸ δὲ ἔμαυτὸν λείπει τοῦ μ. οὐκ ἐπ. Ald. εἰπεῖν διδάξω G. διδάξας V. — 36 πρὸς ἄμφω τὰς διαθέσεις dicere debbat. Monuit Reizius.

129, 39 sqq. νῦν οὐκ ἐπὶ τῆς σωματικῆς κινήσεως εἶληφε τὸ βραδύς, ἀλλὰ V., ex quo νῦν additum. — ἀγρίνους εἶναι. ζῶνθεν δὲ τὰ τῆς διανοίας δηλοῦν θέλει Ald. Veram scripturam habuit etiam Suidas s. Βραδύς.

130 glossam λεπτολογίας habet V. — 43 ἰσχυῶν Junt. ἰσχυρῶν Ald. — 46 ἐξάσκησις conjecit Ku-

sterus. — 47 λόγων addidit Dukerus. — 48 τὰ λεπτά R. καὶ τῶν καλ. R. V. — 49 ὀξυτονεῖται R. τῶν ἄλλων πλαγίον cod. Taurin. et Reg. 2821. — 50 προπαροξύνεται V.

131, 1 σταλαγμός, καὶ κλίνεται στραγγός. ἀφ' οὗ κατὰ στραγγα οὐρεῖν καὶ στραγγεῖω βῆμα τὸ ἐκθλίβω, ἤγουν τὸ κοινῶς στραγγεῖω (στραγγίζω. Reg.) Taurin. — 132 scholio ad v. 133 postponit V. et Ald. — 10 ἔσω, ἀλλ' ἐψόφει καὶ τις τὴν θύραν Suidas. ἀλλ' ἐψόφηκε τὴν θύραν τις Kusterus.

133, 14 Βοιωτῶν γὰρ ἀναστάτων—γενομένων V. Dativos ponit V. in scholio ad Pluti v. 604. In Regio 2712 est Βοιωτοῖς ἀναστάτοις—καὶ ὑπὲρ ἀπ. μαντευομένοις—ἐκεῖ κατοικῆσαι—τὸν παγαιτικὸν—περιπταμένους τοὺς ἱεροὺς—ἀπὸ μέθης—οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ζώου φησὶ λέγεσθαι—τόποις ἐπὶ πλέον διατρίβει ταῦτα. — 15 μαντευομένων V. — 16 λευκοὺς κόρακας Ald. — 17 Παγαιτικὸν Wesselingius ad Diodor. 19, 53. Παγαιτικὸν R. V. Παγαιτικὸν Ald. Ἰδὸν R. — 18 τοὺς τοῦ ἡλίου Ald. — 22 addit Ald. Ζηνόδοτος (scrib. Ζηνόβιος) δὲ ὁ τὰς Ταβραίων καὶ Διδύμου παροιμίας ἐπιτεμών, « Βοιωτοῖς, » φησίν, « Ἄρην ποτὲ διοικοῦσι προεῖρητο ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι, λευκῶν κοράκων φανέντων. νεανίσκοι δὲ ποτε μεθυσθέντες, καὶ συλλαβόντες κόρακας, γυψώσαντες ἀφήκαν πέτεσθαι. ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἐταράχθησαν, ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τὸ τέλος, καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι, τὸν θόρυβον φυγόντες, ὄκησάν (ὄκησάν Wolfius) τινα τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας. μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβαλόντες τοὺς Βοιωτοὺς οἱ Αἰολεῖς, ἔσχον τὴν Ἄρην οἰκίαν οὔσαν· καὶ τοὺς ἀμαρτάνοντας μεθιστάσι εἰς τοὺς Κόρακας καλουμένους. » Quæ Musurus ex Zenobii Proverb. 3, 87 intulit.

134, 23 Κικυνῆς R. κικυνιστὰ Ἄκ. V. — 24 Ἀπολλώνεια Ald.

136 διόπερ et sequentia om. V.

137 codex Taurin. : Ἀμβλοῦν λέγεται τὸ τὸ ἔμβρου ἐν τῇ γαστρὶ φθειρόμενον ἐξίον (scrib. ἐξωθεῖν vel ἐκβάλλειν ἐξίον) τῆς μήτρας μήπω τελεσιουργηθέν. ἀπὸ τούτου λέγεται καὶ τὸ ἀμφλωτρίδιον (Reg. ἀμβλωθρίδιον). ἐνταῦθα οὖν διὰ τῆς λέξεως ταύτης κωμωδεῖ Σωκράτην λέγοντα τέχνην ἔχω μαιευτικὴν, καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους κύματα (ἀποτίκτειν κυήματα Reg.) τῆς ψυχῆς εὐγενῆ. — 35 δὲ ἰδίως Ald., Suidas s. Ἐξήμβλωκας. — 38. Usitatum est ἀμβλωθρίδιον. DIND. ἰδίως—(44) ἐξήμβλωκας om. V. καὶ σκέψιν. ἰδίως δὲ R., qui hoc scholion postponit scholio v. 138. — 40 προεῖπομεν R. — 43 τοῦτο Reizius. τοῦτον Ald.

138, 48 πρὸς om. R. σχ. ὅτι οὐ χρ. πόρρω τῆς πόλεως, ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἀγροῖκος εἰμί V. — 49 ἄδηλον δὲ Ald. sine Ἄλλως. — 50 πόρρω ἀγροίκων αὐτὸς Ald. — 51 μακροῖς V. — 52 παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ V.

140, 8 τῶν om. V. — 9 οἷς G. οὐ V. πολλοῦ om. Suidas s. Ἄλλ' οὐ. — 10 εἰ μὴ τοῖς μαθηταῖς habet V. om. G.

144, 12 ἐπόθετο om. V. — 18 αὐτοῦ δοκεῖ σώζεσθαι Suidas s. Χαιρεφῶν. — 19 πάνυ θερμὸς Suidas. — 22 συμφρονοῖεν V. σωφρονοῖεν Ald. συμφρονοῖεν Suidas cum Xenophonte. — 23 τοῦτο V. — 26 σοφὸς δ' ἀπάντων Σωκράτης ὁ Θηβαῖος V. σοφώτερος R. ἀπάντων—σοφώτατος Pseudo-Lucian. Amor. c. 48. — 27 τούτου Ven. — 28 legebatur φησὶ τὴν Πυθίαν τοὺς γ. — 29 καὶ εἰ ἐστὶ δὲ V. — 30 εἰ Suidas s. Συγχρωτίζεσθαι et Diog. L. 7, 2. πῆ Ald., quod om. V., in quo εἰ inter καὶ ἐστὶ legitur, loco alieno illatum. Ald. V. πῆ συγκεχωρησθαι (συγκεχωρήσθαι V.) τῷ χρησμῷ δύναται. Correxerit Toupius Emendat. vol. 2, p. 207, ex Diogene Laert. 7, 2 : χρηστηριαζομένου αὐτοῦ (Zenonem dicit) τί πράττων ἄριστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν θεόν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς· ὅθεν ξυνέντα τὰ τῶν ἀρχαίων ἀναγινώσκειν. — 32 δηλονότι V., quod correxit Dindorfius. — 40 Ναπαίου Lobeck. Aglaoph. p. 267. Legebatur γονναπαίου. Apollinem ναπαῖον ab Lesbii cultum fuisse constat ex Macrobbii Saturn. 1, 17, et Suida s. Ναπάται, quam gl. om. codd. Paris. A et Leid. — 41 Suidas, ἀνάθημα : πᾶν τὸ ἀφιερωμένον θεῷ. « αἰτουῦντος (libri deteriores αἰτουῦντι) τῷ Πέλοπι ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντι κειμήλια ἔχρησεν, ὁ βούλομαι δὸς, μὴ δίδου δ' ἢ μὴ θέλω. » — 42 παρέχοντι Suidas. παρέχοντα Ald. Deinde « scribendum ἐστὶ δ' οὗτος vel ἔχει δ' οὕτως. » DIND.

145, 47 καὶ vel delendum vel in γὰρ mutandum. Præcedit in R. ἐπινοημένην, quod retuli ad v. 137, ut factum est in V. DIND. — 51 νῦν addidit V. — 1 τοιοῦτο R. Ald. — 3 ὄλλον δὲ et sequentia om. V. ὅτι ταῦτά φησι Ald. σῦραι R. — 4 μηδενὸς ἐχόμενα. διὸ Ald. — 6 αὐτὸ R.

146, 9 παρελήφει V. τοῦτο. διὰ τοῦτο οὐδὲ R. αὐτικὰ δὲ G. — 10 τινὸς et ἡ τοῦ—γελοίου om. V. ἡ τούτου R., et, omissis ἐν ἑκατέρῳ γελοίου, pergit, ὁ μὲν γὰρ Χαιρεφῶν βαθείας ἔχει τὰς ὄφρας, ὁ δὲ Σωκράτης φαλακρὸς ἦν. ὁ Χαιρεφῶν et ὁ Σωκράτης om. V.

150, 13 δυϊκῶς, 14 ἱστορεῖ καὶ πόδας ἔχει V. — 15 ψυγείση δὲ ἀντὶ τοῦ om. R.

151. *Ἔστι. In Ald. præcedit, εἶδος ὑποδήματος αἱ Περσικαί, ὡς καὶ Ἡρόδοτος. ἐπεὶ δὲ καὶ δένδρου ὄνομα ἐστὶ Περσικαί, διὸ καὶ περιέφυσαν εἶπεν, ὡς ἐπὶ δένδρου, scholion novitii grammatici. Herodotus memoria errore nominatur, fortasse propter 1, 195, ubi Babyloniorum ὑποδήματα memorantur. DIND. — 17 ὑποδήματα τι R.

152 sic Ald., ἀδύνατον. οὔτε γὰρ ὑπόδημα δύναται

φορέσαι φύλλα, οὔτε ὑπολύσασθαι, οὔτε μετῆσαι τῷ προσπλασθέντι κηρῷ τοῖς ποσὶ τὸ διάστημα τοῦ ὑποδήματος, ἀλλ' ἀδύνατον ἀδυνάτω ἐπὶ γαγεν. οὔτε γὰρ τὰ ὑποδήματα ἐκ κηροῦ φύσαι φύσιν ἔχει, οὔτε τῶν τῆς φύλλης ποδῶν ταῦτα δυνατόν ἦν ἐξελεῖν καὶ διαμετῆσαι τῷ τοῖς ποσὶν αὐτῆς προσπλασθέντι κηρῷ τὸ δ. τοῦ ὑποδήματος. — 21 αὐτὴν V. — 22 ἐξέλακεν R. τοῦτο R. V.

157, 27 διαλογίζεται Ald. — 28 verba οὗς ἡμεῖς κώνωπας λέγομεν habet R., V. autem in fine scholii v. 158, ἐμπίδες δὲ καλοῦνται ἅς ἡμεῖς κώνωπας λέγομεν. Codex Taurin. ἐμπίδας τινὲς τοὺς κώνωπας φασιν· οὐχ οὕτως δὲ ἔχει, ἀλλ' ἐμπίδες εἰσὶ τὰ κοινῶς λεγόμενα κανάρια. γίνεται δὲ ἐμπὶς ἀπὸ τοῦ ἐμπεῖν (ἐμπνεῖν recte codex Regius 1821) ἦτοι ἄδειν.

158, 32 καὶ βοᾶν Ald. τοῦ οὐροπυγίου (οὐροπ. G.) V., i. e. τοῦροπυγίου. Codex Taurin. et Reg. 1821, ὄροπύγιον κυρίως τὸ ὀρθοπύγιον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κολουράδης. ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ πρωκτοῦ εἴρηται. — 33 μὲν om. V. — 35 ἰδεῖν ἂ Ald. — 38 προϊέναι V., quod om. G. ἐὰν οὖν V. εἰ γὰρ τοῦτο λάβοι καὶ οὔτε φθέγγεται τὸ ἐγχελαδον οὔτε Ald. — 39 καὶ καλὸς om. V. — 41 seq. διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα πάντα καλεῖται τὰ ἔντομα κατὰ V. — 42 βομβύκια. Vid. Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 373. ἐντόμια Ald. — 43 ἐντέτμηται Kusterus. ἐκτέτμηται Ald. οὖν διατέτρηται V. — 44 καὶ καλάδων V.

163 καὶ προστενῶ τῶν ἐντέρων V. προκείμενον uterque.

165 τοιαύτη γὰρ ἡ σάλπιγξ, κατὰ τὸ ἄνω στενὴ καὶ πρὸς τὸ ἄκρον κοίλη R. μὲν, δὲ et διὸ καὶ ὄξυ ἄδει om. V.

166, 54 τοῦ εὐρέματος om. R. περὶ G.

169, 9 codex Reg. 2712 ἐκ. λέγεται, ἄσκ. καὶ γαλειώτης. μυγαλῆ ἀπὸ τοῦ ἀλίσκεν τοὺς μύας, ἀσκαλαβώτης ἀπὸ τοῦ δίχα σκάλας βαίνειν. Codex Taur. et Reg. 1531 ἀσκαλαβώτην καὶ γαλειώτην ἐνταῦθα τὸν αὐτὸν φησιν, ἦρουν τὸν μῦν. ἄλλοι δὲ ἀσκαλαβώτην πᾶν ζῷον φασὶ τὸ χωρὶς κλίμακος ἀναβαῖνον ἐπὶ τὰ μετέωρα τῶν οἰκίῶν. γαλειώτην δὲ οἱ μὲν τὸν μῦν φασιν, οἱ δὲ τὴν κάταν· ἄλλην δὲ τὴν νυμφίτζαν, ἦν καὶ μυγαλῆν φασιν.

173, 11 καὶ ὄροφη καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ὄροφος R. καὶ ὄροφη δὲ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ὁ ὄροφος. V. — 14 τὸν Πέρσικα V. Scribendum τὸ Περσικά.

175, 22 εἶχεν V.

176, 23 τοῦ om. R., qui τὸ δὲ—ἀντὶ τοῦ omitit. — 24 ἐμηχ., ἐνόησεν V.

177, 28 λεπτήν. καὶ γὰρ τὴν ὄμ. V. λέγει post ἀλφίτων addit G.

178, 33 ὡσπερ ὀγκίνων εἶδει Ald. i. e. ὀγκινοειδῆ. DIND. — 36 ὀπτῆσαν et ἐπῆσαν (ἐπεισαν G.) V. —

37 μὲν οὐκ ἦν G. — 38 πρὸς δὲ τὸ λαθεῖν Ald. — 39 τὸ καμφθῆναι τοῦτον ἦν χρ., ἔτι δὲ μελλῶν εἰπεῖν ὅτι ὑφείλετο, ὀρθὸν Ald. — Et 41 seq. τοιαῦτα βούλονται om. V. — 43 κάμψας R. — 46 διαθήτης δὲ ἐστὶν ἐργαλεῖον V. — 47 εὐχρηστος τέχναις πολλαῖς R. et παρεικίως. — 48 περιάπτοντες V. παράπτοντες R.

179, 1-3 scholio proximo postponit V., sequentia autem ἐμφαίνει-ὀρθῶν postponit scholio v. 186. τοῦτο om. R., ἐπὶ om. G. — 4, 5 ἐμφαίνειν διὰ τούτων βούλεται ὅτι παιδεράστης ἦν Σωκράτης καὶ ταῖς παλαιστραῖς τὰ πολλὰ ἐξ., ἵνα τοὺς παῖδας ὀρ. V. — 7-12 παρ' ὑπ. εἶπεν. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν κατέγραψε τι ὃ προσέχοντες οὐκ ἐπινησάμεν, ἐπήνεγκεν R. — 8 αὐτὴν εἰς τὰ ἀλφ. V., qui sequentia omittit.

180 sic Ald., οὗτος ἐγένετο τῶν ἐπτὰ σοφῶν εἷς, Μιλήσιος· ὃς πρῶτος τὰ περὶ οὐρανῶν ἐξεῦρε. παρατηρητέον δὲ, ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς ὀ Θαλῆς, ὡς Ἑρμῆς, Ἑρμῆν, Θαλῆν, καὶ Ἑρμῆας, ὡς Θαλίεας. διγῶς δὲ τοῦνομα ἐκφωνητέον· βαρύτονον μὲν, Θαλίης, ὡς Χρέμης· οὗ ἡ γενικὴ Θαλίης, ὡς Χρέμητος, Θάλητι, Θαλίητα. ὡς τὸ, «Θάλητα χρημάτων ἐλευθερον.» εἰ δὲ καὶ περισπωμένους Θαλίης, ὡς Ἑρμῆς· καὶ Θάλου, ὡς Ἑρμού. De illo Θαλίητα χρημάτων ἐλευθερον, quod ab recentissimo grammatico additum videtur, recte iudicat Dobræus: «Legendum videtur Θαλίης Θαλίητα χρημάτων ἐλευθεροί, errore scholiastæ pro Κράτης Κράτητα. Vide Menag. ad Diog. Laert. 6, 87, et Boissonad. MSS. du Roi vol. 10, p. 164, 289.» DIND. — 22 ἰστέον δὲ ὡς V. τῆς Θαλοῦ idem (non G.) — 23 ἐκλίνας dedit Suidas s. Θαλῆς. V. ἐκλίνας, qui ἐκφωνητέον omittit. — 25 Ἑρμῆς. Sequitur in Ald. ἄλλως. ὁ Θαλῆς οὗτος Μιλήσιος ἦν, εἷς τῶν ἐπτὰ σοφῶν. οὗτος ἄρκος μηχανικός ἦν. στρατεύσαντος γὰρ Κροίσου πρὸς Κύρον, καὶ μὴ δυναμένης τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ διαβῆναι τὸν Ἄλυν ποταμὸν μέγιστον ὄντα, τοιόνδε τι μηχανῶνται· ἄνω τῆς στρατιᾶς ἰὼν τέμνει τὸν ποταμὸν ἐτέρωσε βεῖν, οὐ πάντα, ἀλλὰ τὸ βεῖθρον αὐτοῦ σχισθὲν τὸ μὲν ἐν εἰς τὴν ἀρχαίαν πορείαν ἐχώρει, θάτερον δὲ ὑπ' ἀγκάλης εἶχε τὴν στρατιάν (δὲ πρὸς τὰ ὀπισθεν μέρη τῆς στρατιᾶς codex Reg. 2821, qui hoc scholion habet). καὶ οὕτως ἐπεραιώθησαν (Reg. καὶ οὕτω σμικρυνθέντος τοῦ βεῖθρου, ἡ στρατιὰ διέβη βραδίως τὸν ποταμὸν). ἐποίησε δὲ τὴν εἰς δύο τομῆν, ἵνα καὶ ἐπανιόντες περαιωθῶσιν Narratio ducta ex Herodoto 1, 75. — μαθητιῶ δὲ ἀντὶ τοῦ om. R.

184, 29 καθεμιμένους Ald. — 30 ἔχοντας G. Ald. ἐχόντων R. V.

186, 35. Πύλος V. pro Κλέων. τοὺς τριακοσίους τούτους R. In V. et apud Suidam s. Ἐοίκασι solum τοὺς est. — 36 Ald. addit προκινύσαντος τὸν πόλεμον Δημοσθένους καὶ Νίκιου. Conf. schol. Equit.

55. — εἰκότως R. — 38 διὰ τοῦτο V. πολιορκεῖσθαι R. V. — 39 καὶ om. V. et Suidas. — 41 δυσειδεῖς Suidas. Legebatur δυσώδεις. — 42 δὲ om. V. ἔχει ὁ τόπος R. — 43 Κορυφάσιον. Geographi veteres sibi non constant, dum alii Pylum etiam Coryphasium appellatum fuisse tradunt: alii vero diversa ea fuisse loca et Coryphasium prope Pylum situm fuisse scribunt. Vide Steph. Byzantium v. Πύλος et v. Κορυφάσιον, et Luc. Holstenium ad utrumque locum. KUST. — 45 Ἀάχης. Demosthenem recte nominant scholiastæ Equit. 1050, 1053, 1057. Monuit Reizius. — 49 ἑπτακοσίους. Apud Thucydidem 4, 8, numerantur quadringenti et viginti, præter Helotas. HERM. 190 Ald. ὡς ἀγρ. φησὶν εἰδέναι τῶν π. Σ. ἀκριβέστερον, ἐνθα οἱ β. φύονται. — 13 Σ. διὰ τὴν ὠχρότητα τοῦ V.

193, 25 ὅπερ κάχ. V.

195, 32-34 Ἄλλ. om. V. — 35 ἀντὶ τοῦ ὀνόματος παραλαμβάνουσιν οἱ ποιηταὶ Suidas. s. Ἐκεῖνος ὀνομάτων παραλαμβάνουσι Ald. — 36 που om. Suid.

200, 44 legebatur ζωγραφίαν. Conf. schol. ad 207. Hermannus γεωγραφίαν.

203, 50 πολεμίαν πόλιν V. — 52 κλήρω τὴν γῆν Ald. αὐτῶν V. — 1 Αἰγυπτίους. Ægyptios geometria usos forsitan volebat scholiastes. DOBRÆUS. Fort. γεωργούς vel γεωπόνους. DIND. Locum Herodoteum 2, 6 male fidæ memoriæ mandatum videri respici ab hoc scholiasta, et scribendum esse τὴν αὐτῶν γῆν εἰς γεωργίαν ex Regio codice 2821 monuit Dübnerus.

212, 18 addit Ald. ἐπιμήκης γὰρ ἦν. κλίνεται δὲ ἡ Μάκρης αὕτη διὰ καθαροῦ τοῦ ο. διὸ καὶ ὁ νησιώτης αὐτῆς Μακρῆς. ἦν δὲ καὶ αἰγιαλὸς οὗτος λεγόμενος, κλινόμενος δὲ διὰ τοῦ δ. ἐλέγετο δὲ Μάκρης καὶ τῶν Κυκλάδων μία, ἡ Ἰκαρος· ἀπ' ἧς νομιζοῦσι τινες εἰρῆσθαι καὶ τὸ Ἰκάριον πέλαγος. Quæ Musurus intulit ex Eustathio ad Dionys. Perieg. 520. DIND.

213, 24 τῆς λέξεως Ald. Correxī ex V., qui τῆς θέσεως post αὐτῶν ponit. DIND. — 25 Ἄθ. καὶ διὰ V. — 26 πρὸς τὸ est alius scholii initium. οὕτω πρὸς τὸ Ald. καὶ οὕτω πρὸς τὸ V. Delevi καὶ οὕτω, quod nihil aliud est quam quod alibi ἄλλως vel ἢ καὶ ἄλλως scholiis præscribitur. DIND. παρατέταται Kusterus. περιτέταται Ald. παρὸν τέταται V., qui 27 seq. om. ἐπήνεγκε τὸ παρετάθη. — 28 οὐ προσέκειντο V. ὅτι πρ. R. (?) — 30 præstat Περικλέους γὰρ. DIND. — 32 καταστραφῆναι, Ἐστιείον V. Conf. Thucyd. 1, 114: καὶ Ἀθηναῖοι πάλιν ἐς Εὐβοίαν διαβάντες, Περικλέους στρατηγούντος, κατεστρέψαντο πᾶσαν. καὶ τὴν μὲν ἄλλην ἠμολογία κατεστήσαντο, Ἐστιαῖς δὲ ἐξοικίσαντες αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον. — 34 νικήσας Kusterus. νικήσαι Ald. — 42 φόρους codex Brunckii (Reg. 2821, qui 37-45 habet). πόρους Ald.

215 om. V. In Ald. ita, τοῦτο πάνυ φροντίζετε: τοῦτο λέγει, ὅτι προσέκειτο Ἀθηναίους. (De his verbis dictum ad v. 213.) γράφεται μέγα, ἀντὶ τοῦ μεγάλως. τὸ δὲ φροντίζετε, ἀντὶ τοῦ μεταβουλεύεσθε. ἐγγὺς δὲ ἡμῶν διὰ τοῦτό φησι, διὰ τὸ ἐν χωρογραφίᾳ σύνεγγυς παρεῖναι· ἐπεὶ οὐκ εἰσὶν οὗτοι ἀστυγείτονες. — 48 ex hoc loco habet Suidas. — 49 μεταβουλεύεσθαι R.

218 Ἀντὶ τοῦ ὑπόθου om. V. ἀ. τῆς ὑπὸ Ald. Correctum ex Suida, qui φέρει interpretatur ὄιον ὑπόθου, εἶγε οὖν. — 1 ἀρχαία δὲ Suidas, δὲ om. V. — 2 ἥς προτάσσεται et τὸ φέρει om. V. — 4 Ald. ὡσπερ Δημοσθένης. Ib. ὡσπερ Δημοσθένης, εἰ δίκως ἀπιτήσειεν (sic) V. ἀν ἡμᾶς ἀπαιτήσωσιν Ald. Apud Demosthenem εἰ λόγον ὑμᾶς ἀπαιτήσιαν. — 5 παρήκατε G. παρήκασθε Ald. — 6 λέγειν, οὕτω δὲ ὑποθέμεθα V. Hic addit Ald. κρεμάθρα δὲ λέγεται, διὰ τὸ μετέωρον εἶναι αὐτὴν κρεμασμένην. ἔστι δὲ σκεῦος, εἰς ὃ τὰ περιτεύοντα ὄψα εἰώσασιν ἀποτίθεσθαι. Ἄλλως om. V. qui ib. παρεγκύκλημα δὲ τὸ ἐπὶ τῆς κρεμάθρας. δεῖ. — 11 νῦν μὲν τὰ R. ἐν αἰς μέντοι οὕτως αὐτὴν νῦν G. αὐτάς R. — 12 τοῦ δὲ γελούου γ. V. τῷ om. R.

219 τιμῷ G. τίω V.

220, 17 τοῦτο ὄιον om. R. — 18 ἀλλ' αὐτὸς β. V., qui μέγα om.

223, 19 ὑποκοριστικῶς R. — 24 τὴν ὄψιν om. V., Suidas s. Ὠ' φήμερε. Ib. σελήνη παρ. V. παρεμπερῆς εἶναι Suidas. — 26 φωνὴν τὴν τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ Suidas. φωνὴν τὴν παρὰ Πινδάρῳ σελήνιον V. Legebatur ὄιον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν. — 27 παράγων τὸν Σειληνὸν Suidas. παρόγοντος Σιληνοῦ V. παραγαγὸν Ald. — 28 Ὀλύμπῳ Suidas. Legebatur Ὀλυμπίῳ. — 29 ἐφάμερε Hermannus. Vulgo ἐφήμερε. νήπια Kusterus. νήπιε libri. Ib. χρήματά μοι διακομπέων om. V. διακομπέων Ald. et Suidas, quod correxit Hermannus. — 32 οὕτω τὸ ἐφ. Suidas. οὕτως ἐφ. Ald.

225, 36 sq. τὸ δὲ—δρόμον om. V. ἀντὶ τοῦ περιεργάζομαι τὸν ἥλιον, τὸν τοῦτου δρόμον. ἐπιθαίνω τῷ ἀέρι. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ—καθήμενον. ἐγκείται δὲ ἄμα καὶ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀσεβὲς διὰ τῆς λέξεως. ἴσον γὰρ τῷ καταφρονῶ Ald. τὸ δὲ περισκοπῶ R. — 40 ὑπερφρονῶ Ernestius. περιφρονῶ Ald. καταφρονῶ recte codex Reg. 2821.

226, 47 sq. Ἀττικοὶ τὰ ἐκ σχοινίων πλέγματα ταλάρους τοὺς καλὰθους καλοῦσι V. Ἀττικῶς, τὰ ἐκ σχοινίων πλέγματα. τοὺς γοῦν καλάμους τοὺς γεωργικούς ταλάρους καλοῦσι Suidas s. Ταρροί. — 49 νῦν δὲ et sequentia om. V. — 51 αἱ ἀλεκτορίδες, 53 κρεμάθραν Suidas.

227, 4 post τῆς γῆς pergīt V. εἶπεν (scr. εἶπερ) ἀνθρωπον ὄντα (adde δεῖ) διαγνῶναι τὸν ἥλιον καὶ τοὺς θεούς. ἐπὶ δὲ τῆς γῆς βεβηκῶς ἀπολογεῖται πρὸς

— ὁ Σωκράτης. ψυχρὰν — λύσιν. ἐξεῦρον — λέγει.

228 Ald. ἐξεῦρον ὀρθῶς· ἀκριβῶς. τὰ μετέωρα: τὰ ὑψηλὰ καὶ οὐράνια. — 8 περι—ζητήματα om. V. Uncis inclusa Hermannus refert ad v. 231, Eī δ' ὄν χαμαί.

230. Codex Reg. 2821: Eīs τὸ Eī μὴ κρεμάσας κάτωθεν λάμβανε τὸ ἐσκόπουν, λέγων οὕτως: εἰ μὴ ἐσκόπουν κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα· καὶ γὰρ ὁ τὸ σῶμα κρεμάμενος καὶ τὸν νοῦν κρεμάμενον ἔχει, καταμίξας αὐτὴν εἰς τὸν ἄερα λεπτήν. ἢ λάμβανε ἔξωθεν τὸ ἑμαυτὸν, λέγων οὕτως: εἰ μὴ κρεμάσας ἑμαυτὸν ἐσκόπουν καταμίξας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα λεπτήν εἰς τὸν ἄερα· ἄερα δὲ εἶπε τὸν ἄερα τῇ φροντίδι διὰ τὸ τὸν νοῦν ἀσώματον εἶναι. — 15 περιθεωρεῖν Kusterus. περιθεῖν Ald.

232 R. τὸ οὐ γὰρ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ Ἀττικῶς. V. ἀντὶ τοῦ καὶ Ἀττικῶς. Totum scholion habet Suidas s. Oū γάρ.

234, 30-35 habent codices Taurin. et Reg. 2821. — 37 Εἶδος—Περσ. om. V. — 38 σφάκον Kusterus. σκάφον Ald. τὰ καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν R. — 40 τοῦ ὑγραίνεσθαι R. ἐπισπώμενα ξηρὰ ταῦτα καθίστησιν Reg. 2712.

236, 42 δέον δὲ V. et om. δὲ. R. ἔλκει ἢ τὰ κ. — 45 ἀμαθίαν Θ. ἀμάθειαν Ald. ἀγνωσίαν Reg. 2821.

239, 49 γὰρ τούτων V. φθάσαντι. Inepte. Nam Nubes editae sunt olymp. 89, 1, Pax ol. 89, 3. DIND.

240, 53 δανειστῶν κακῶν. χρήστας γὰρ ὁ V. — 1 μὲν om. R. — 2 χρ. λ. om. V. — 7 φεύγει, pro quo φεύγειν apud Suidam est s. Χρήσται, scholiastae esse additamentum animadvertit Ernestius. Deest initium et finis versus. In initio fortasse μηδέποτε fuit. — 8 μὴ σέ γ' Suidas s. Ἀπαιτέων, ubi Paris. A μὴ γε, duo alii μὴ γε σε. μὴ σ' Suidas s. Χρήσται, ubi Paris A iterum μὴ γε. — Codex Taurin.: Χρήστας καὶ δανειστής διαφέρει δανειστής μὲν γὰρ ἔστιν ὁ πρὸς τὸ λαβεῖν τόκους ἢ καὶ ἄνευ τόκων δανείζων χρήματα, χρήστας δὲ ὁ διδούς τινα ἱμάτια ἢ σκεύη ἀργυρὰ ἢ τοιαῦτά τινα πρὸς χρῆσιν βραχείαν, ἵνα πάλιν ἀπολάβῃ ταῦτα συντόμως. Addit Reg. 2821, ἐνταῦθα δὲ ὁ ποιητὴς κατὰ παράχρησιν χρήστας τοὺς δανειστάς φησιν.

241 εἰς ἐνέχυρον habet R.

242, 19 ἔτριψεν. V. ἐπέτριψεν G.

247, 33 κατὰ τὴν V. — 34 ἡσέθει Ald. ὀμνύει V. Ald. — 35 καὶ πρ. τ. πλάτανον om. V. προσκυνῶν om. Ald. — 36 ἀπομνήμασι V. Voluit fortasse ὑπομνήμασι. DIND. — 41 ὡς Hermannus. εἰς Ald. ὡς εἰς Kusterus. — 43 lacunam indicavit Kusterus. φασὶ γὰρ τριπλάσιον γένος θεῶν inserit Reizius. — 46 Οὐρανίονας, καλεῖ addit Hermannus. — τοὺς Wolfius addidit: qui locum de iis intelligit, qui in gratiam Jovis imperium eorum, qui ante

regnauerant, everterunt. Ernestius κατανύσαντας. HERM. — 48-52 proximo scholio postponit R. — 48 ἀσυναρτήτων, 49 θήσεν R., qui 51 om. ἀλλ' ὅτι—θεοῦς.

249, 3 χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ Ald. ἐξεδέξατο V., qui om. 5 ἔδει—νομ. — 6 λεπτοῦ δὲ νομίσματι Suidas s. Νόμισμα. — 10 legebatur σιδάρεοισι νομίσμασι. Delevi νομίσμασι. σιδάρεοισι autem genere masculino dictum est, quemadmodum οἱ χαλκοὶ dicuntur. DIND. Hermannus et Meinekius ex Reisigii emendatione, petita ex grammatico De constr. verbor. p. [384] Herm. et Georgio Lecap. in Matthæi Lectt. Mosq. p. 71, ὅπου σιδάρεοις νομίζουσιν. Suidas : Νομίζουσιν, ἀντὶ τοῦ νομίσμασι γρῶνται. — 11 Ἄλλως om. V. ἐδόκει τὸ τῶν Βυζαντιῶν νόμισμα ἐλάχιστον εἶναι πάντων καὶ φλυότατον, ἅτε σιδηροῦν ὑπάρχον Ald. ἐδόκει δὲ φαῦλον εἶναι τὸ νόμισμα τῶν Βυζαντιῶν ὡς σιδηροῦν V. — 12 malim τῆς ὕλης : nisi ὑπάρχον scribendum cum Ald. DIND.

250, 15 οὐχὶ θεοῦς V. — 17 ἀλλ' οἱ τὰ V. ἀλλὰ τὰ G. — 19 ἄτινα G. τίνα V.

253, 22 Ὡς — σκιαῖς om. V. — 23 ταῖς ἡμῶν θεαῖς om. R. τὰ γὰρ—(25) ἀπορ. καὶ σκιάς om. V. καὶ νεφέλας σκιάς ὄνομ. R. ὀνομάζομεν Ald.

254. Suidas s. Σκιμπος, ἱερὸν σκιμποδὰ φησιν Ἄρ. ἐν N. ἢ τὴν τῶν φιλοσόφων καθέδραν ἢ τὸν κράβατον. — 30 τὸν κρ. σκ. λέγει Ἀττικῶς R., quæ om. Suidas. — 31 σχολοκράβατιον V. σχολοκράβατιον G. γωλὸν κράβατιον Ald. Recte Suidas γωλοκράβατον, pro quo duo codd. γωλοκράβατον. — 32 σκιμμάζειν Suidas. Scribebatur σκιμμάζειν. Ib. γολαίνειν V. — 33 τὸν Suidas. τὸ V. Ald. et Suidæ codex Bruxell. σκιμβός Ruhnkenius (collato Hesychio, Σκιμβός, γωλός). σκαμβός V. Ald. Suidas, qui ἔχοντα. ἔχειν V. Ald. ἔχον G.

257, 7 σέσωστο duo codices Regii. — 14 καὶ μέλλοντα V. — 22 vocabulum inter Ἀθάμας... ἀλλ' oblitteratum ἐτύθη haud dubie fuit. DIND.

258, 24 περιβάλλει V.

260 habet V., περιτετριμμένος ἐν λόγοις, εὐγλωττος, εὐστομος. παιπάλη δὲ ἀντὶ τοῦ τραχὺς, δυσκατάληπτος, ἐπεὶ παιπάλα καλοῦμεν τὰ τῶν χωρίων ἡδύματα (scrib. δύσβατα). — 36 ταῦτα μὲν λέγων ὁ Σ. R. — 37 legebatur Σωκράτης εἰς τὰ θύματα παρατρίβων ὄρεινους λίθους καὶ κρούων. Correxuit Dindorf. ex R., in quo est Σωκράτης παρατρίβων οπω... λιπωρίνους καὶ κρ.—41 post τρίμμα μὲν perguit R. αὐτὸν ἔσσεσθαι λέγει παρὰ τὸ τρίβειν καὶ θίγειν (fort θλίβειν) πρὸς ἀλλήλους τοὺς λίθους, reliquis τὴν ἀπὸ—κρόταλον omissis. — 43 περιτρίμματα Hermannus. πολυτρίμματα Ald. — 2 codex ἐντρίβος, ut videtur.

261, 6 παρακελεύεται αὐτῷ σιωπᾶν καὶ εὐφημεῖν,

ἵνα εὐζηται μηδὲν βλάσφημον εἰπεῖν V. Quæ sunt ex scholio v. 263. — 9 σωκρὰ codex. — 14-21 om. V. — 15 αἱ N. διέχθωσιν [sic] R., quod correxit Dindorf. Legebatur ἐλθωσιν αἱ N.

263, 34-36 om. V., de quo v. ad 261.

264, 42 ἐδογματίσαντο Ald. — 48 ὅτι πλάτεια δ' υἱὸς ἠνιοχεῖται ἐν τῷ ἀέρι V. In R. hic est ordo scholiorum vv. 264, 265, ὁῶσα τις — ἀέρι. ἰδίως — εἰπών. ὅς παρελιθῆς — λαχοῦσα τόπον. ἀκατάληπτε — διωρίσαντο εἶναι.

265, 50 τὸ τοῦ ἡλίου Ald. — 53 αἰθέρα λ. εἰπών om. V. — 2 Ἐρινῦς G. Ἐρινῦς V. — 4 νενομίσται Ald. — 5 ἀλλήλων γὰρ προσερχομένων Ald. Correxuit Kust. Hoc et seqq. om. V. — 7 τῷ συνθέτῳ, 10 ἀστράπτει ἢ ὅτε σκηπτὸς ἐπιπέμπει Ald. καὶ ἄλλως R.

267, 22 ἐπναδιπλωσις, 24 χρῆσθαι ἐμφανῶς Ald. χρᾶσθαι V., qui omittit ἐμφανῶς et sequentia. — 25 φασίν R. — 27 γὰρ ἐορτῇ Wolfius.

268 περιεφαλαίαν ut glossam habet R.

271, 49 λείπεται hic et mox iterum G.

272, 53 κατ' αὐτὸν G. — 1 Αἰγύπτιος. Idem ex Heliodoro Atheniensi narrat Athenæus 9, p. 229, E. Est hæc inepta, si qua alia narratio : sed longe ineptior scholiasta est, qui propterea Nilum hic memorari autumat. DIND.

273 V. αὕτη Σκυθίας ἐστὶ λίμνη. περὶ ταύτης καὶ Πρόδοτος ἱστορεῖ. σκοπελὸν (ἐν ἧ καὶ σκοπελὸν G.) καὶ νιφόεντα ψυχρότατον αἰεὶ νιφόμενον, et habet glossam ὄρος Θράκης. Θράκης etiam Suidas. Est vero Ionie.

275, 31 τὸ ἰς' Hermannus. τῷ ἰς' Ald. — 38 αὐταῖς V. — 43 παχυνομένη σωματοειδῶς om. V. Hæc in Ald. sic, δρᾶμα Νεφέλαι ἅτε ἐξ ἀέρος καὶ πνεύματος οὐσία παχυνομένη σωματοειδής. ἀέναι δὲ διὰ παντὸς νάουσαι, ὡς ἀέναις ποταμὸς ὁ ἀδιαλείπτως βέων. — 44 περιόδους Ald. Correxuit Spanh. Conf. schol. Vesp. 270. — 47 sq. ἀρθῶμεν δὲ ἀναπ. om. R.

278, 12 εἴτ' ἐπ' Ὡκ. V. — 15 δυνηθῆ om. V. G. ἅτε τὴν ἑαυτῶν γένεσιν γινώσκουσαι εὐθὺς διωρίσαντο πόθεν εὐρεθῆναι δεήσει V. — 17 βαρυηχέος V.

280 in V. est ἔφαμεν ὅτι τοῖς — ἐπικάθηται αἱ νεφέλαι (ut R). δενδροκόμους δὲ ταῖς κομούσαις (scr. κομώσαις) κορυφαῖς τοῖς δένδροισι. τηλεφανεῖς δὲ ἀφ' ὧν — καταφανῆ γίνεται.

283 ἄγαν θείων habet V. et ἡγήματα. Victorianus videtur Κρότους, βοὰς scripsisse. DIND.

287, 48 ἀποβαλοῦσαι om. V.

289, 52 ἀθανάτας Hermannus. ἀθανάτης Ald. — 3 legebatur ἀντὶ τοῦ ἐπιφανῶμεν, ἐπισκέψομεν et post τοῦ χοροῦ addebatur ἐπίδωμεν καὶ σκεψόμεθα. Illud ἐπιφανῶμεν glossema est verbi ἀρθῶμεν v. 276. DIND. — 4 om. V.

292, 14 μηχαναὶ addidit Nagelius e scholio ad

v. 294. Vide de his machinis Heron. in Mathem. vet. p. 263. DIND.

293 glossas προσκυνῶ et ἀντηχῆσαι habet V.

294, 28-32 om. V. — 29 ἀμφορεύς libri meliores Suidæ s. Βροντή. — 30 ἔχων ἢ θαλ., 31 κυλιόμενοι R. In codice Reg. 2821 hoc scholium ita scriptum: Φασὶν εἶναι ἐν τῇ σκηνῇ μηχανήματα, βρονταῖον (sic) καλούμενον· οὗ ὁ κτύπος εἰς βροντῆς ἀπήχησιν ἐσχηματίζετο. ἦν δὲ ἀμφορεύς ἡ λέβης χαλκοῦς, ψηφίδας ἔχων ἐντὸς, ὃς κυλιόμενος ἤχον ἀπετέλει. πρὸς τοῦτο οὖν μηχανήματα ἀποβλέπων ἔφη, ἤσθου φωνῆς καὶ βροντῆς. — 34 τῇ λέξει V.

295 R. habet gl. εὐσεβές ἐστι καὶ μή. — 37 ἑαυτὸν ἀνασχέιν Ald. — 39 μεῖζ. ἀνάγει ἐξαγόμενος V. Idem om. δείκνυσιν.

296, 44 αὐτοῦ Ernestius. αὐτὸς Ald. — 53 πολλῇ τῇ Hermannus. — 5 addit Reg. 2821 χάριν τοῦ μή γινώσκεισθαι.

297, 7 Suidas, Σμῆνος, πλῆθος μελισσῶν, οἰονεὶ ἐσμὸς. ἰδίως δὲ σμῆνος καλεῖται etc. — 12 ὠδῶν. Interpretatur quasi αἰοδῶν scriptum sit. DIND.

298 R. habet glossam ὄμβρον (scr. fortasse ὄμβρου) γέμουσαι. — 22 ὑφέν V. — 25 συζευγνύμαι, 31 ἐπισπύσωμεν, 33 γρη Ald. — 34 ἔφημεν V.

299 R. habet glossam τὰς Ἀθήνας. — 41-45 λιπαρὰν δὲ τὴν εὐθνήαν οὐκ ἀπ. σοῦ καλ. (sic scribit) — δαίνονται post locum Pindari ponit V. — 42 δόξη V. — 43 καὶ om. V. ἡμετέρων V. — 44 τὸ ὑπαρὸν τῆς ἐλαίας φυτὸν om. V. — 47 Ἀθῆναι Ald. V., qui sequentia omittit.

301 ad Κέκροπος V. repetit scholium Pluti v. 773.

302, 2 σεβάσμια Ernestius. — 3 ἐξαγγέλεισθαι R. V. — 5 ψηφίσματος Μεγαρέων, i. e. contra Megarenses. Sic Thucyd. 1, 140: εἰ τὸ Μεγαρέων ψηφίσμα μὴ καθέλοιμεν. Vales. ad Harpocrat. s. Ἀνθεμόκριτος citat Ernestius. DIND. Addit Ald. ἄλλως. εἰκότως πρὸ πάντων σεμνολογοῦσι τὰ Ἐλευσίνα. κοινωνίαν γὰρ ἔχουσι πρὸς τὰς θεάς, ὅσον ἐκ τῆς τοῦ ἔτους φορέας, καὶ τῆς τῶν καρπῶν αὐξήσεως. αὐταὶ δὲ τὸν Ἰαχρον ἐχόρευσαν ταῖς θεαῖς Νεφέλαις μυστικαῖς, ὡς Ἡρόδοτος. φησὶ γὰρ ἐν τῇ παρὰ Σαλαμίνα ναυμαχίᾳ, πολλὸν λειπομένου τοῦ Ἑλληνικοῦ πλήθους τῶν νεῶν τῶν Περσικῶν, συμμαχεῖσθαι Ἀθηναίους τὰς θεάς, μέγιστον τῆς συμμαχίας ἐπιδεικταμένηας καὶ ἐναργέστατον τεκμήριον. μελλόντων γὰρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων εἰς χεῖρας ἤξειν, πρῶτον μὲν πλείστον ὅσον κοινοῦτον, αἰρόμενον ἀπὸ Ἐλευσίνας ἐπὶ τὴν συμβολὴν, παντὶ τῷ στρατῷ δῆλον γενέσθαι. εἶτα τοῦτον εἰς οὐρανὸν ἀνιέντα καὶ νέφος γινόμενον, διὰ μέσου τοῦ στρατοπέδου χωροῦντα, τὸν Ἰαχρον βοᾶν. μυστικὸς δὲ ὁ λόγος ὁ περὶ τὰ ἀπόρητα μυστήρια. λίαν γὰρ αὐτοῖς τὸ μὴ ἐξαγγέλεισθαι ταῦτα ἐσπούδαζετο. Quæ emendatius scripta adjunguntur scholio v. 304, auctore V.

303, 7 τοὺς om. R.

304, 12 ἀγιοτάταις V. — 13 τοῖς om. R. — 15 τινα om. V. — 16 pro τελειομένους V. ἐπιτέλους. ἐπιτελομένους conj. Dindorf. — 17 τὸ βρέγειν, et ὄμβρου, 18 βρέγειν ἢ γεωργεῖν V. (hoc non in G.) — 19 Ἰαχρον om. V. — 29 sq. διὰ τοῦ στρατοπέδου μέσου παρίπτασθαι τὸν Ἰαχρον βοᾶν V.

305, 32 τῶν οὐρανίων θεῶν ἢ Δημ. V. τοῖς οὐρ. R. V. καὶ θ. R., qui ὑπερβαλλόντως om. — 34 τι om. R. — 36 τιμῶσι post πάντας ponunt R. V.

307, 43 καὶ θρησκεία περὶ τοὺς θεούς R., om. V., sed habet glossam θρησκεία.

308, 48-50 εἰς τὸ κοσμεῖν καὶ ἀναδεῖν τοὺς νέους, πληροῦν δὲ τοὺς βωμοὺς ἱερῶν καὶ θυσιῶν V.

310, 3 τοὺς ὀπίσθους θύουσι R.

311, 6 Βρομία — χορῶν om. V., sed scholio proximo subjungit, ἄλλως. οἱ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, ἐν οἷς αἱ τῶν χορῶν (adde ἀμιλλαι).

312, 9 Ald. προσηύλουν γὰρ τοὺς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς, ἐπηύλουν δὲ προηγουμένων τοῖς κυκλίους χοροῖς. εὐκελάδων δὲ τῶν εὐμούσων. — 11 κυκλίους Bentleius. κυκλικὸς R. V. Ald. — 13 ὑπόγ. α. π. om. R., qui 14 δράματα αὐτῶν.

314, 18 εἰσθεσις Hermannus. Ἐκθεσις Ald.

315, 25 φησὶ om. G. σεμνὸν γὰρ τὸ R. — 28 τὸ δὲ ἡρώνα (id est ἡρῶνα: nam codex 1 ubique adscriptum, non subscriptum habet. ἡρῶνα G.). Ἀττική ἐστὶ συναίρεσις ὡς ἡίθεοι (ὡς ἡίθ. om. G.) V. Reg. 2821 addit ἡῖόνες, ἡόνες. — 30 αὐτοῖς, Atticis.

316, 32 τοῖς σοφοῖς V.

317, 50 excidit fortasse καὶ πέρα. DIND. — 14 ἀγροικότερον. Sic etiam Suidas habet. Sed vera lectio est ἀδρότερον, quod verbum proprium est in hac re rhetoribus. Ruhnken. — 21 κρούσιν addit Ernestius. — 23 legendum est, τὰ σαθρὰ κρούμενα. Nam verbum κρούειν Græci scriptores adhibere solent de vasis, quæ pulsando explorantur, an solidum crepent, ut cum Persio loquar. Lucianus in Parasito c. 4: καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρούμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. Plutarch. Moral. p. 64, D: ἂν διαπειρώμενος κρούσης (sc. τὸν κόλακα), σαθρὸν ὑπηγεῖ καὶ ἀγεννές. Scholiastes ad Ran. v. 78, ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν: ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακρούοντες. Kust. — 25. Eandem artis definitionem tradit Lucianus in Parasito c. 4: Τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων (rectius scholiastes noster, ἐκ καταλήψεων) ἐγγεγραμματομένων, πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Et paulo post: δεῖ τοῖον εἶναι καὶ ταύτην, ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα ἐκ καταλήψεων. Quintilianus Instit. orat. 2, 17, Artem dicit constare ex perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem utilem vitæ. Ad verbum nimirum dictam

definitionem Græcorum expressit. Vide etiam Sext. Empir. Adv. Mathem. p. 66, ubi eadem *Artis* definitio traditur. KUST.

319, 30 λείπεται codex. — 32 τὸ δὲ πεπότηται ἀντὶ τοῦ ἀνέστη καὶ V. om. R. — 33 ἤδη om. R. [V. ?]

34 ο, 37 seq. παρὰ τὸ μεταρσιολεσχεῖν δὲ τὸ στενολεσχεῖν εἰληπται, καὶ τὸ μηδὲν Ald. Correctum præeunte Suida s. Στενολεσχεῖν. — 38 τὸ μεταρσιολεσχεῖν — ἀπολογίσονται om. Suidas, qui sequentia excerptis s. Λεπτολογεῖν.

321 ἀντὶ τοῦ om. et συνάψας post ἀντιθεῖναι ponit R.

323, 5 ο βλέπει νῦν ἡσύγως δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα V. — 51 Πάρνης δὲ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. τοῦτο καὶ ἀρσενικῶς λέγεται, ὡς τὸ, ἐς κόρακας ἤξω φέρων τε δεῦρο τὸν Πάρνηθα ὄλον· καὶ θηλυκῶς ὡς ἐνταῦθα Ald. Quæ Musurus interpolavit ex Stephano Byz. s. Πάρνης.

324, 7 πάνυ πολλαὶ om. V., qui deinde καὶ loco πρὸς præpositionis. — 9 τὰ ὑπὲρ τῶν κρινομένων V.

327, 15·23 om. V. ὁρᾷς αὐτὰς δηλονότι R. — 16 κολοκύνθας R.

328, 26 κατέχουσι G. Verbum om. R.

331, 28 σοφιστὰς πάντας τοὺς πεπαιδευμένους V. 31 ἀγορεύειν Ald. Correctum ex Suida s. Σοφιστῆς, qui προσαγορεύειν ὠκνησεν (sic) οὔτω. — 34 καταχρηστικῶς Suidas. καταχωρῶν Ald. — 35 ἐπὶ Dind. addidit ex Suida, qui ἐπὶ π. τέχνης ἔλαβε.

332, 40 ἀπὸ δὲ τοῦ γενικοῦ προῆλθεν εἰς τὰ ἰδικά V. Cum Ald. consentit Suidas s. Θουριομάνταις. — 41 sqq. V. habet τοὺς εἰς Θούριον πεμφθέντας πόλιν Σικελίας παρὰ Ἀθηναίων ἐπὶ τῷ κτίσει αὐτὴν. — 42 καὶ τάντας om. Suidas. — 49 post Θουρίας Stephani Byzantii verba (s. Θούριοι) inseruit Musurus, ὕστερον δὲ Ἀπία (Κωπία ap. Steph.). λέγεται καὶ Θουρία καὶ Θούριον· ὡς ἐν τῷ Ἡροδότου ἐπιγράμματι «Ἡρόδοτον Λύξεω κρύπτει κόνις ἥδε θανάοντα, Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορικῆς πρῦτανιν, Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἀπο, τῷ γὰρ ἀπλητον μῶμον ὑπεκπροφυγῶν, Θούριον ἔσχε πάτρην.» τὸ ἔθνικόν ὁμωνύμως Θούριοι, καὶ Θουριακοί. καὶ Θουρίνος οἶνος, ὡς Στράβων. Πausanias δὲ Ἀνθισιαν αὐτὴν καλεῖ. — 50 μάντεων Ernestius. εἰς Θουρίαν Ald. — 1-3 habet Suidas s. Ἰατρός, qui post ἀέριον addit ὄρεων. Est fortasse dittoграфия præcedentis vocabuli. DIND. — 5 κεκοσμημένους V. — 7 ἐπιμελεῖα G. — 8 αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἐγκαλύπτειν, 9 μόνοι V. «Tibicines intelligit Lessingius in Epistolis antiquariis, ep. 23. Vide Plin. H. N. 37, 3.» HERM.

333, 11. De Philoxeno propter temporum rationem cogitari non posse ostendit Meinek. Hist. Com. p. 89, qui de Cinesia quoque dubitat p. 228. Itaque illud quoque falsum est quod schol. ad v. 335 vocabulum στρεπταίγλαν ab Aristophane ex Philoxeno afferri credit. Errores autem hi scholiastarum fortasse eo sunt orti quod, quum

hujusmodi locutionum exempla ex Philoxeni dithyrambis cognoscent, ad hæc respicere Aristophanem conjecerunt, quem antiquiorum poetarum dicta in mente habuisse temporum ratio docet. Nam Philoxenus quo tempore Nubes acta sunt duodecim annorum puer fuit. DIND. — 13 κυκλικῶν V., qui ἄσματοκάμπτας δὲ, ὅτι om. — 14 διὰ δὲ V. — 17 διὸ καὶ Ald. et Suidas. s. Κυκλίων.

19 προσελθὼν μᾶλλον αὐτ. V. — 22 τὰς κατὰ Φρῦνιν om. V. — 24 καὶ Καλλ. V. — 26 νόθαι Suidas. Callimachi verba om. V. — 27 διθυραμβοποιούς Hermannus. ἄσματοκάμπτας φησὶν addit V. καμπτὰς G. R. — 35 φεν. γὰρ ἔστι τὸ ἀπατᾶν V. [?]

335, 38 λείπεται G. — 39 δὲ ἐν διθυράμβοις V. στρ. δὲ τὴν om. R. — 40 αἶγλαν V. et Suidas. s. Στρεπταίγλαν. εἶπεν non clare scriptum. — 45 sq. τοῦτο δὲ Φιλόξενος διθυραμβοποιός εἶπεν ἐν διθυράμβῳ τινὶ V. et, omissis ἐν διθυράμβῳ τινί, Suidas. — 46 οὔτος Hermannus. αὐτὸς Ald. — 48 τοιαύτων V. — 49 διὰ τὸ ἐξεστραμμένον Suidas. τῷ ἐξεστραμμένῳ Ald. ἐξεστραμμένη διὰ τὴν V. — 50 τούτων τῶν ἐν Suidas. ἐκείνων ἐν V. ἐκείνην ἐν G. Correxit Dindorf. ex scholio Ravennate. ἐν τοῖς συνθέτοις om. V., habet Suidas cum schol. Rav. — 1 ἐνικὸν Dobræus. ἐνὸς Ald.

336, 5 V. habet συστροφὴ ἀνέμου ἢ θύελλα — 6 ἀντὶ τοῦ om. R. V. — 7 λαύρωσ V., qui 8 μέσον ἴστιον om.

337, 10 γ. δὲ τοὺς πλαγίους. λέγει δὲ τὰς νεφέλας V. — 13 addit Ald. Ὅμηρος, οἰωνοῖσί τε πᾶσι. — 14 ἀερονηχεῖς δὲ τὰς V.

339, 23 ἀλλ' οἱ μὲν τὰς Suidas. s. Κεστρᾶν. — 24 οἱ δὲ οὐ ταύτας, ἀλλὰ τι διάφορον ἄλλο γένος ἰχθύων Suidas. — 25 κεστράς δὲ καλοῦσιν ἰχθύς τ. κ. V. — 29 δὲ V. πυρῶν Suidas. s. Κεστρᾶν, πισῶν s. Τεμάχη. Parum accurate hic grammaticus præcipit: recte Phrynichus p. 21: Τέμαχος κρέως ἢ πλακοῦντος ἢ ἄρτου οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖ τις, ἀλλὰ τόμος κρέως ἢ πλακοῦντος· τὸ δὲ τέμαχος μόνον ἐπὶ ἰχθύος λέγεται. — 30-39 sic in V. κίχλην δὲ ἀντὶ τοῦ κίχλων δηλονότι. καταχρηστικῶς καὶ ἐπ' ὀρνίθων κρέα εἶπε. βέλτιον οὖν καταχρηστικῶς αὐτὸν (αὐτὸ G.) νῦν ἐκδέχεσθαι καὶ ὑφ' ἐν ἀναγινώσκειν κρεατορνίθεια, ἵνα μόνος μνημονεύειν δοκῇ ταῖς νεφέλαις προσοικειωμένων — πτηνῶν. τοῦτο δὲ εἰς τοὺς εὐωχομένους ἐν πρυτανείῳ διθυραμβοποιούς τείνει καὶ πρὸς τοὺς ἐστιωμένους παρὰ τοῖς χορηγῶσι μάνταις καὶ χρησμολόγους.

344, 1 οὖν ὅσα ἐν, 3 ἐστῶτες καὶ κρυπτόμενοι, 4 ἤκουετο V., — 5 καταστᾶσαι G. μήπω V.

346, 8 γίνεσθαι om. V. — 9 διηγήσατο V., qui pergit π. γὰρ ἰδεῖν φησὶν παρωμοιωμένας ζώοις τιτίν ἢ φυτοῖς ἢ ἀνθρωποειδεῖς γινομένας ἢ ἀλλήην τινὰ τοιαύτης ὅψεως εἰκόνα φαινούσας· φησὶν οὖν. — 14 τούτων δὲ μόνων ἐμνημόνευσε δι' ὧν, 16 λέγεται V.

348, 17 habet Suidas s. Κλείτος. — 18 κολλοποδιώκτας Ald. Vide Eustath. p. 1915, 16. — 19 Ἰερώνυμον et sequentia om. V. — 20 ἦν υἱὸς Suidas. π. δὲ παιδάς R.

351, 34 sq. Reg. 2821 ὁ Σίμων οὗτος τῶν κοινῶν πραγμάτων ἐπιμελητὴς ὢν, πολλὰ ἐσφαιτέρητο. — 36 χρήματα V., qui sequentia omittit.

353 V. habet ὁ Κλεώνυμος ὡς δειλὸς ἐν πολλοῖς κωμωδεῖται. — 44 διαβ. πάντες Ald. αὐτὸς Hermannus. ὁ αὐτὸς Ald. — 48 ὑπόγυα R. et Suidas s. Κλεώνυμος.

355, 1 Κλεισθένη Ald. — 5, 6 Ald. et codices λ. ἔχων. γράφ' αὐτὸς (γράφων αὐτὸν vel αὐτῶν vel αὐτ' Suidæ codices) ἐν ἐπεισοδίῳ, γελοῖος ἔσται Κλεισθένης (Κλεισθένης Suidas) κυβεύων (hic desinit Suidas). ἐν τῇ τοῦ κάλλους ἀκμῇ. Piersonus ad Mœrin p. 391, probante Hermannus, verba ἐν ἐπεισοδίῳ post λέγων οὕτως posuit. De ἐπεισοδίῳ in comœdia Meinekius Com. I, p. 757 sq. præter alia memorat grammaticum Bekkeri Anecd. p. 253, 19: Ἐπεισοδίων κυρίως μὲν τὸ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ἐπιφερόμενον τῷ δράματι γέλιωτος χάριν ἕξω τῆς ὑποθέσεως, παραχρηστικῶς δὲ ἀπλῶς τὸ ἐξαγώνιον πρᾶγμα. Verba poetæ ληρεῖς - ἀκμῇ constituit Bentleius. « Sed quaeritur, inquit Dindorfius, quid illis γράφ' αὐτὸν ἐν ἐπεισοδίῳ faciendum sit, de quibus operæ pretium est Bergkii commemorari conjecturam in Commentationibus de comœdia Att. expositam p. 206: « Scripsisse videtur Cratinus:

« Α. ληρεῖς ἔχων· γράφ' αὐτὸν
« ἐν ἐπεισοδίῳ. Β. γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων
« ἐν τῇδε τοῦ κάλλους ἀκμῇ.

« Ita enim tanquam homo effeminatus et profligatus irridetur. Ipse poeta explicans « verba prægressa ἐν ἐπεισοδίῳ dixit ἐν τῇδε τοῦ κάλλους ἀκμῇ: de illa voce v. Pollux 2, 170, 174 « et 224, Etym. M. p. 363, 56. Ἐπεισίον autem, « non ἐπίσειον vel ἐπίσιον scribendum esse et « optimi codices probant et Lycophronis versus « 1385 arguit. Tale autem quid requiri, suadet « vel similitudo alius versus ex hac ipsa fabula, « ubi Hyperbolon, quoniam lucernas vendebat, « pariter vexat; legitur autem hic versus ap. « schol. Aristoph. Pac. 691: ὅτι λυχνοπώλης ὁ « Ὑπέρβολος—καὶ Κρατῖνος δὲ ἐν Πυτίνῃ.

« Ὑπέρβολον δ' ἀποσθέσας ἐν τοῖς λύχνοισι γράψων.

« Hinc satis superque perspicitur supra quoque recte restitutum esse γράφ' αὐτὸν ἐν ἐπεισοδίῳ. Ingeniosa hæc, sed falsa tamen Bergkii conjectura. Miro enim et incredibili modo dictum γράφ' αὐτὸν ἐν ἐπεισοδίῳ, perversaque sententiarum consecutio est, quum non appareat quomodo ei qui Clisthenem pudendo muliebri adscribi vo-

luerat, responderi ab altero potuerit ineptum esse qui Clisthenem, florente ætate virum, tesserarum ludo vacare velit. Recte vero procedet sententia verbis γράφ' αὐτὸν ἐν... post ἀκμῇ transpositis: ex quo sequitur neque ἐπεισοδίῳ neque ἐπεισίῳ scripsisse Cratinum, sed reconditiore quodam usum vocabulo, qualia plurima in Cratini fabulis fuisse constat, et ad rem præsentem accommodatissime ficto dixisse, γράφ' αὐτὸν ἐν σποδείῳ. Dixerat aliquis Clisthenem κυβείῳ adscribi oportere. Huic alter respondet, Ineptus es qui Clisthenem tesserarum ludo in flore ætatis oblectari vis; lupanari eum adscribe. Hoc enim convenit viro juveni, tesserarum ludus seni imbecillo, ad oblectamenta venerea inertia. Σποδείῳ quum σποδίῳ scriptum esset, facillime in ἐπεισοδίῳ corrumpi potuit. Verba autem ἐν σποδείῳ haud dubie ipsa terminationis similitudine ad ἐν κυβείῳ relata fuerunt, quibus alterius personæ sententia finita fuit, velut hoc modo, τὸν Κλεισθένη δ' ἐγὼ γράφω τὸν λεῖον ἐν κυβείῳ. Κυβείου nomen ex uno adhuc cognitum fuit loco Æschinis et glossa Hesychii: Κυβείον, τόπος εἰς ὃν συνῆσαν κυβεύσοντες. Confer ἑταιρεῖον et πορνοβοσκείον. Ceterum κυβείον et σποδειον apud Cratinum de Σκίρω vel σκιραφείῳ intelligenda videntur, de quo loco Steph. Byz. s. v. Σκίρος, Ὁ τόπος δὲ ἀπὸ Σκίρου ἤρωος· ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ αἱ πόρνοι ἐκαθέζοντο· ἴσως καὶ τὸ σκιραφείον, ὅπερ δηλοῖ τὸν τόπον εἰς ὃν οἱ κυβευταὶ συνίσταν· quocum comparandi aliorum scriptorum loci ab Hemsterhusio collecti ad Polluc. 9, 96 et Gaisf. ad Suidam s. Σκιραφείον. Σκιραφία, τὰ κυβία apud Photium p. 520, 22 scriptum pro Σκιραφεία, τὰ κυβεία. Quæ præclare disputata sunt. Sine transpositione Meinekius ad Metagenis fragmenta p. 758 ita scripsit:

Ληρεῖς ἔχων· γράφ' αὐτὸν
ἐν ἐπεισοδίῳ· γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων
ἐν τῇδε τῇ κάλλους ἀκμῇ.

Moneri Cratinum, ut Clisthenem in episodio describat et spectatorum risui exponat. Probat enim Fritschii sententiam hæc Comœdiæ verba esse conjicientis.

358, 11 sq. τοὺς γὰρ - ἔλεγον om. V. — 12 παλαιὸς πρεσβύτας Ald.

361, 26-49 hoc ordine habet V. ἐπὶ καθαιρέσει—μετεωρολόγος Κίος τὸ γένος. ἤκμασε—ἠδονῶν. — 27 Κεῖος Suidas. Κίος V. Χίος Ald. — 28 πεντηκοντάδραχμον Suid. — 33 pro τόνδ' legēbatur τούτων. Hermannus et Bergkiius τούτων τὸν ἄνδρ' ἢ β. διέφθειρεν G. Ald. et Suidas. — 36 κλάειν Suidas. κλάειν Ald. κλέων V. — 39 οὗτος om. Suidas, Ald. — 40 καὶ γὰρ—ποσί om. Suid. — 44 καλούσας Suidas. — 47 πλὴν μόνου Προδίκου

ἐπὶ καθ. R. — 48 διαφερόντως Ald. δὲ καὶ V.

362, 50 ἤγουν ἀπος. R., in quo hæc ἤγουν—
δρᾶς scholio proximo inserta sunt post μέγα
φρονεῖς. Omittit V., nisi quod ταυρηδὸν (παρ' ὀδὸν
G.) δρᾶς in fine scholii proximi habet post καρ-
πουμένου. — 51 μεγαλοφρονεῖς V. — 1 ἐπίδεδωκότες.
Intelligit scholiastes inflatos, quoniam hi quasi
se ipsos augment. HERMANN. ad Viger. p. 738,
n. 132. ἀποδεδωκότες V. et Suidas s. Βρενθύεσθαι.
— 3 κενὴν ἡμῖν V. et Suidæ codices omnes, x.
μόνον ed. Mediol. — 4-8 om. V. — 5 ἄνθρωποι R.
— 8 περι-εἰώθει addita ex Suida s. Τῶφθαλμῶ.

371, 15 τὸ ἄρχεν G. — 16 τοῦτο ἦν ἔργον om.
V. — 18 ἐν τοῖς ἔμπροσθεν. Videtur ad scholia
fabulæ deperditæ respicere. Nam in Pluto v. 1130
αἰθρίαν correpto iota legitur. DIND. — 19-27 ex-
cerpsit Suidas s. Μύσκελλος. Conf. Diodor. Exc.
Vatic. p. 9, 10 ed. L. Dindorf. — 35 καὶ ἀμχανῶν
Dobràeus. Frustra, ut videtur Dindorfio. Postre-
ma hujus scholii pars in cod. Leidensis sic scripta,
παραγενομένου δὲ αὐτοῦ περι τὴν Ἰταλίαν καὶ μηχα-
νωμένου περι τὴν κτίσιν, παρακαθίσας τὴν παλλακίδα
δακρύουσαν καὶ ὄδυρομένην. καὶ τέλος ὑπολαβὼν τὸν
χρησμὸν εἰληφέναι, ἔκτισε τὴν πόλιν. — 36 ἰδὼν
addidit Dobràeus.

374, 43 τοῦ φοβεῖσθαι καὶ τρέμειν V., qui se-
quentia omittit.

380, 2 Ἀναξαγορείων Ald. «Vide Wielandi
Museum Atticum 2, 3, p. 62.» HERM.

380, 3 Ἐγγύθεν δὲ R. Totum scholion om. V.

385, 19 vide Apollon. Alex. De syntaxi 2, 19,
20, HERM.

386, 23 ἐν om. R. V. — 25 προειρηκάμεν (παρὰ
πάντων ἄδεται Ald.). Hic quoque ad scholia fabulæ
perditæ respicitur. DIND. — 26 οὖν παρὰ τοῖς
Ἀθηναίοις, 27 τελευτούμενον V.

387, 43 εἰλίξ Ald. ἔλιξ Suidas s. Διεχορκορύγησε.
— 45 κορκορύσσειν λέγει V. λεγ. R. — 46 ἐμμησάτο
δὲ Suidas. μόνον δὲ ἐμμ. V. ἢ ἐμμ. Ald.

392, 53 φησὶ θαυμάζειν V. — 2 τῶν πνευμάτων
V. sine γίνεται.

397, 17-19 sic R. Legebatur οἷον ἀρχαϊκῆς εὐη-
θείας ὀδωδός. ἔστι δὲ Κρόνια παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἑορτὴ
τὰ παρὰ Ῥωμαίοις καλούμενα Σατουρνάλια ἢ Ἀπα-
τούρια, postremum absurde. Buttmanum in Com-
ment. Acad. Berol. a. 1814, p. 183, citat Her-
mann. — 20. Ad βεκκεσέληνε in Ald. hoc exstat
scholion, Σεσόγχωσις ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων
κοσμοκράτωρ γεγωνὸς ἠθέλησε ἡγῶναι τοὺς ἀρχαιότε-
ρους τῶν ἀνθρώπων. καὶ τροφὸν τινα γλωττοτομήσας
ἀπέκλεισε μετὰ βρέφους. αὐξηθέντος οὖν καὶ βοδίντος
βέκ, ἤκουσε καὶ ἔγνω ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἀρχαιότεροι
ἦσαν οἱ Παφλαγόνες. παρ' αὐτοῖς δὲ ὁ ἄρτος βέκ λέ-
γεται. συνθέτως δὲ εἶπε τὴν λέξιν βεκκεσελήνε· ἐπεὶ

καὶ οἱ Ἀρκάδες προσέληνοι ἐλέγοντο. Ἀπολλώνιος
« Ἀρκάδες, οἱ καὶ πρόσθε σεληναῖος ὑδόνται. » τοῦτο
δὲ τοῦπος οἱ περὶ τὸν Λούκιλλον τὸν Ταρραῖον καὶ
Σοφύκλειον καὶ Θέωνα ἐρμηνεύοντες, τάδε φασίν· οἱ
Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγενῆσθαι· ὡς καὶ
Εὐδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν τῇ εἰκοστῇ
δευτέρᾳ, ὀλίγω πρότερόν φησι τοῦ πρὸς Γίγαντας
πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. καὶ Ἀρι-
στίας ὁ Χίος ἐν ταῖς Θέσεσι, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκι-
δεὺς ἐν πρώτῳ Κτίσεως, καὶ ἔθνος φησὶν Ἀρκადίας
Σεληνίτας εἶναι· Μνασέας δὲ φησι Προσέληνον Ἀρ-
κάδων βασιλεῦσαι. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Τεγεατῶν
πολιτείᾳ φησὶν, ὅτι βάρβαροι τὴν Ἀρκადίαν ὤκησαν,
οἵτινες ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν νῦν Ἀρκάδων πρὸ τοῦ
ἐπιτελεῖν τὴν σελήνην. διὸ καὶ προσωνομάσθησαν
προσέληνοι. Δοῦρις δὲ ἐν τῷ πεντεκαίδεκάτῳ τῶν
Μακεδονικῶν Ἀρκάδα φησὶν, ἀφ' οὗ ἡ Ἀρκαδία κα-
λεῖται, Ὀρχομενοῦ υἱόν. διὸ καὶ ποταμὸν τῆς Ἀρκα-
δίας Ὀρχομενόν. τινὲς δὲ φασὶν Ἐνδυμίωνα εὕρηκε-
ναι τὰς περιόδους τῆς σελήνης, ὅθεν καὶ προσελήνους
τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. ἔνιοι δὲ ὑπὸ Τυφῶνος. ὑπὸ
δὲ Ἄτλαντος καὶ Ξεναγόρας εἶρηκεν. Horum prima
de Sesonchosi (Psammetichum nominare debe-
bat) Musurus ipse videtur composuisse, reliqua
ex scholiis ad Apoll. Rh. 4, 264, transcripsit.
DIND. — 21-41 iisdem fere verbis apud Suidam
s. Βεκκεσέληνε. Ψαμμήτιχος Suidas. Ψαμμήτιχος
V. hic et infra. — 22 ἠθέλησε γνῶναι Suid. — 23
legebatur προσβύτεροι. — 24 δὲ πάντῳ Suid. — 26
τι et ἀρτίτοκα addita ex Suida. — 28 ἀς Suidas.
αἷς V. — 31 ὁ add. ex Suida, qui 33 τὴν om. — 34
τῆς add. ex Suida. — 35 φιλάτων, 37 βέκκος Sui-
das. βόκος V. βέκκε G. βέκος Herodotus 2, 2, et
codex Reg. 2821. In quo alii scholion sequenti
simile ita conceptum: Ἦρισαν πρὸς ἀλλήλους περὶ
ἀρχαιότητος Φρύγες καὶ Παφλαγόνες. ἐμβαλόντες
οὖν εἰς οἶκον ἀρτιγενὲς νήπιον, προσέταξαν τῇ τούτου
μητρὶ ἵνα μετὰ σιγῆς εἰσιῶσα τοῦτο θηλάξῃ. αὐξη-
θέντος οὖν τούτου καὶ πρῶτον εἰπόντος βέκ, ὁ Φρυ-
γιστὶ ἄρτον δηλοῖ, δῆλον ἐγένετο ὅτι Φρύγες ἀπάντων
εἰσὶν ἀρχαιότεροι.

401 Ald. καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηναίων· Χάρις
ἔστιν ἐκ στίχου τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς ἐφη Διονύσιος ὁ
Ἄλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ ἐρμηνείας. οὐκέτι γὰρ ὁ
Ζεὺς κωμωδεῖσθαι δοκεῖ, ἀλλ' Ὀμηρος καὶ ὁ στίχος
(excidit ὁ) Ὀμηρικός. Quæ Musurus ex Demetrio
περὶ ἐρμηνείας § 150 transcripsit, memoria erro-
re Dionysium Halicarnassensem nominans.
10 Ἄτλαντίδος R. Antiquitus Leontidis fuit, post-
modum Attalidis. DIND. — 12 δὲ om. R.

404, 16 μηδεμίαν θερμασίαν ἔχων Ald. — 17
seqq. μετεωρισθεὶς δὲ καὶ ἐπαρθεὶς ἢ ἐμπεσῶν habet
V., cetera omittit.

405, 24 κύστιν τὴν κοιλ., τὴν V. φύσαν et φύσα

libri. — 25 post πέφυκε Musurus addidit κύστις δὲ κοιλίας διενήνοχε. τὸ μὲν γὰρ τῆς ὑγρᾶς περιττώσεως δεκτικὸν μόριον ὀνομάζεται κύστις· τὸ δὲ τῆς ξηρᾶς, κοιλία· ὡς Ἀριστοτέλης περὶ ζώων ἱστορίας α'.

408, 33 ὁ Ἄγαρνεὺς suspectum est, et ex nomine simili corruptum videtur, qualia sunt ὁ Ἄταρνεὺς vel ὁ Τυανεύς. Tyanensis Apollonii librum de sacrificiis Atheniensium (περὶ θυσιαῶν) memorat Philostratus p. 156. DIND. — 34 λέγει R. — 36 ἄτας Ald. — 37 θύοντες ἔορτ. V.

409, 41 seqq. κατ' οὐκ ἔσχον ἀμελήσας. οὐκ ἐκίνουν—διαρραγῆ R. οὐκ ἔσχον ἀντὶ τοῦ οὐ διείλον. οὕτως ἐκλινεν Ἀττικαῖς. εἰώθασιν—διαρρηῆσαι V. — 44 παρέχοντες V. χαρίζομενοι Ald.

410, 51 νοητῶν αὐτῆς ἀρτύσ. V.

411 προσεράντισεν. ὡς ἐπὶ κοιλίας ἐχρήσατο τῇ λέξει R.

414 ἐπίπνον, τλητικὸν Victor.

416 οἱ γὰρ φιλόσοφοι ἐν τῷ τρίβωνι διεχειμάζον μόνω μῆδὲν ἐσθίοντες V. αἰσθάνοντες Vict.

417 οἶνον τ' ἀπέχει· τὸ αὐτὸ οὐκ εἶπε Σωκράτης—μὲν αὐτὸν φησὶ πλείστον—πράττειν. ἀνοήτων· τῶν ἀφροδισίων, τῆς τοιαύτης λαγνείας. τὸ γὰρ ἀνοηταίνειν μωραίνειν διὰ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον Ald. R. habet ἀνοήτων, τῶν ἀφροδισίων. — 7 τοιαύτης om. G. — 8 τοῦ τὰ μωρὰ V. τὰ om. G. — 9 vide Platon. Sympos. p. 220, A.

419, 15 τῆ om. V. — 16 τῷ ὅπλω V., qui 17 καὶ ἐτ 19 τοὺς omittit. Ibid. ἀντιπραττομένους R. — 23-25 δυσκόλως κοιμωμένης, καταπονούσης τὸν βίον R. Postrema tantum, καταπονούσης τὸν βίον, habet V., pergitque θυμρεπιδείπνου δὲ τὰς.

421, 27-29 θύμβρα, εἶδος λαχάνου. ἀφ' οὗ ὄηλον ὅτι λάχανα μόνον ἦσθιον εὐτελεῖ Ald. Veram scripturam habuit Suidas s. Θυμρεπιδείπνου. Scholion codicum Reg. 2820 et 2821: Θύμβρη ἢ καὶ θύμβρον οὐδετέρως λέγεται, βοτάνη τις ἐστὶν ἐλαχίστη καὶ φαύλη· ἢ ἰδιωτικῶς καλοῦσιν θρύμβην. τὸν οὖν εὐτελεῖ, etc. ut in Junt.

422 R. om. οἰονεὶ ἄκμων. Solum παιδεύεσθαι habet V., om. G. παῖεσθαι Hermannus.

427 οὐκ ἀποτεύξῃ. ἀντὶ τοῦ τεύξῃ ὧν ἐθέλει Ald. πεπαιδευμένος habent R. V., om. G.

432 καὶ τὰς V. γνώμας μεγάλας. δημηγορίας Ald.

434, 52 καὶ τὸ νόημα V. τῷ νόημα G. πεποιήται om. V. — 53 sq. διολισθεῖν δὲ τὸ ἐκφ. V. — 2 ποιητικῶν λόγων scribendum ex Reg. 2821.

436 προσπολοισὶ δὲ om. R. Totum scholion om. V., sed habet gl. πρόσφυξι, quod om. G.

438 codex Reg. 2820: Κοππατίας ἵππους ἔλεγον τοὺς ἐν τῷ μηρῷ κάππα ἔχοντας. ἄλλοι δὲ φασὶ τοὺς ἄνω καὶ κάτω χωροῦντας καὶ κοπτομένους τοῖς δρόμοις οὗς οἱ θρασεῖς τῶν ἵππων ποιοῦσιν. — 10 κακῶν δι' ὧν R.

439, 14 τρέμετρον dicit quia in Aristophane legit nūn οὖν χρήσθων ἀτεχνῶς ὁ τι βούλονται. HERM. — 22 ἡ σύνταξις αὕτη, 24 μὲν γὰρ G. — 26 προσπόλοισ R. δηλονότι om. V.

441, 27 κακοῦν et καὶ om. R. — 29 ἐκεῖνο V. ἐκεῖνω G. — 32 ἐπενέγχοι R.

445 ἀναιδῆς Ald. pro σκλ., τολμ.

446, 38 ἐκάλουν βδελυρόν (βδελυρόν G.), ὡς καὶ Αἰσχίνης ἐν τῇ κατὰ Τιμ. V. — 40 βδελύσασθαι R. V.

448 Scholia ad hunc v. sic interpolata sunt in Ald. κύρβις: Ἡ σανὶς, ἔθθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι. λέγει οὖν, εἰ τὰ τε ἄλλα δόξαίμι τοῖς πολλοῖς, καὶ ἔμπειρος εἶναι τῶν νόμων καὶ τῶν λόγων, ἠδέως ἂν ὑπομείναιμι πᾶν ὅτι οὖν παθεῖν. Ἄλλως, κύρβις, ὁ περιεργός, ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν. ἢ μνήμων. καὶ γὰρ αἱ κύρβεις πρὸς μνήμην εἰργάζοντο. Ἀπολλόδωρος δὲ φησὶ, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι· ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες, τὸ δόξαν ἀναγράφοντες, οὗς μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως στήλας· κύρβις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως. ὕστερον δὲ τὰ ζύλα λευκωμένα γράφοντες, ὁμοίως ἐκάλεσαν. κύρβις οὖν ἢ περιέχουσα τὰς ἱερὰς γραφὰς στήλη· ἢ ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν, ἄζων Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οἱ νόμοι περιέχονται. Πλούταρχος δὲ ἐν τῷ Σόλωνος βίῳ περὶ αὐτοῦ λέγων, « ἰσχὺν δέ, » φησὶ, « τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκάτον ἔδωκεν ἐνιαυτοῦς, καὶ κατεγράψαν εἰς ξυλίνοισι ἄξονας ἐν παισὶ τοῖς περιέχουσι στρεφομένους, ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἐν πρυτανείῳ λειψανά τινα διεσώζετο. » καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις. καὶ Κρατῖνος ὁ κομικὸς εἰρηκέ που « πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν φρύγουσιν ἠδὴ τὰς κάγχυς τοῖς κύρβεσιν. » ἔνιοι δὲ φασὶν ἰδίως, ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις, ἄξονας δὲ, τοὺς ἄλλους ὀνομάσθαι. Quorum illa Ἀπολλόδωρος—περιέχονται ex scholiasta Apollonii Rh. 4, 280, sequentia ex Plutarchi Vita Solonis c. 25 vix ullo verbo mutato sumpsit Musurus. DIND. Quem vide ad HSteph. Thes. v. Κύρβις. — 46 ὁ περιεργός Suidas s. Κύρβις. ὁ om. R. V. — 48 κύρβις δὲ, 49 ὑπομείναιμι ὅτι οὖν V. — 6 post ἀλώπεκα addit Ald. καὶ Σοφοκλῆς (Aj. 103), ἢ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ἔπου. — 8 εἰσωθῶν καὶ ἐξωθῶν Ald. Correxerit Portus. ἀναιδῆς exponitur κίναδος in Reg. 2821. — 9 ὁ τετριμμένος V. ὁ περιτετριμμένος Ald. — 10 ἡμεῖς τρυπᾶν Suidas, qui om. τρύμα—φαμέν. τρύμην δὲ R. — 11 καὶ τρύμμα R. εὐτόνος V. εὐτόνων R. εὐτόνως Suidas. λεπτολόγος καὶ εὐστόμος Ald. — 12 περιγενομένος Hermannus. περιγενομένον Ald. — 13 τριὸς in τρυσσός mutat Hermannus, collata Hesychii glossa, Τρυσσός: νοσερὸς, ἀσθενὴς, λεπτός. Quod τρυσσός potius scribendum. Sed scholiasta fortasse τρυστίσιος scripserat, Aristophanis utens vocabulo v. 420. DIND.

449, 15-19 Ald. μάσθλης: ἰδίως καλεῖται ὁ ἰταμὸς, ὁ κατειργασμένος καὶ ἔκλυτος. μάσθλης οὖν, ὁ πολυγνώμων, καὶ μηδὲν βέβαιον, μηδὲ σταθερὸν γινώσκων, ἀλλ' ἄλλο μὲν νοῦν, ἄλλο δὲ ποιῶν, οἰοεὶ τοὺς τρόπους ἔκλυτος. μάσθλης οὖν, ὁ μεμαλαγμένος λῶρος. — 15 κυρίως ὁ G. — 21 τὸ δὲ εἶρων ὁ πάντα εἰ καὶ εἶρων. V. — 22 ἀπατῶν καὶ ὑποκριτής R. — 23 τὸ δὲ γλοιὸς τὸ V. — 27 διολισθάνειν hic et infra Suidæ codex Paris. A s. Γλοιός. Scribatur διολισθάνειν. — 29 καὶ ἄλλα, 30 ἄλλα δὲ Ald. et Suidas. — 31 τούτους γλοιούς G. — 32 ἡ γλοιός—τρόπους om. Suidas, qui 34 μιτροῦ καὶ ῥυπαροῦ. Ald. μιτροῦ. — 35 πῶς ἐστι additum ex Suida. — 36 τὸ μοχθ. Suidæ codex Paris.

450, 39 φανερός κλέπτῃς. ὅτι βασιανίζομένοις αὐτοῖς κέντρα προσφέρουσιν. ἡ κέντρων τουτέστι Ald. — 43-48 apud Suidam sic scribuntur, ἡ κέντρων ὁ ἐκ πολλῶν συνερραμμένους. ἐπεὶ τοιαῦτα τοῖς ὑπόζυγίοις συρράπτοντες καλοῦσι κέντρωνας. ὡσαύτως καὶ λόγους ἐκ διαφόρων συνειλεγμένους καὶ ἓνα σκοπὸν ἀπαρτίζοντας, οἳ εἰσι τὰ Ὀμηρόκεντρα. οἱ δὲ τὸν λείδορον ἀκούουσιν, οἷον κεντροῦπον. — 45 οἱ ἐκ τῶν ἄλλων Ald. Correctum ex Suida. — 50 τοῦ στρέφω R. τοῦ στρόφιγγος Ald. οἷον om. V. — 51 post πράγμασι addit Ald. λέγεται δὲ στρόφιγγς τὸ τοῖς σωλῆσιν ἐμβαλλόμενον ὥστε τὴν τοῦ ὕδατος ἐπέχειν, ὅτε τις θελήσει, καὶ αὐτὸ πάλιν ἀνιέναι φεράν.

451, 54 ματιολογῆς δὲ V. ματαιολογῆς δὲ G. Sic Ald., ἦτοι ὁ κρουσιμέτρης. μάτιον γάρ, εἶδος μέτρου. ἡ ὁ φειδωλὸς καὶ σμικρολόγος, ἡ ὁ μυκτηριστής. ὁ δὲ δὲ Ἡρωδιανός. ἡ μάταιον, τὸ ἐλάχιστον. ἦτοι τὸν μάταια βουλευόμενον καὶ λοχῶντα. Cum Ven. fere consentit Suidas s. h. v. — 1 μικροσφάγον R. μάτιον G. μάταιον R. V.

455, 9 χορδῆ—ἐντερον om. G. ὑπερβολῆ—τοιούτον om. R.

456 in V. sic scriptum, ἡ περίοδος ἐννεακώλος, ὃν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν ποιεῖ συζυγίαν, τὸ β' ἀνάπαιστον προσωδιακόν (scr. προσοδιακόν) δωδεκάσημον. τὸ γ' ἰαμβικὸν πενθημιμέρες. συνῆπται δὲ καὶ τὸ ἐξῆς ἀναπαιστικόν ἑφθημιμέρες. καὶ γὰρ τὸ β' (scrib. δ) ἔπος, τὸ καὶ δακτυλικὸν πενθημιμέρες. καὶ τὸ ζ καὶ τὸ η' συνῆπται (scrib. πενθημιμέρες τῶ ε, καὶ τὸ ε τῶ ζ. καὶ τὸ η' συνῆπται) δὲ τῶ ἐξῆς ὄντι ἀναπαιστικῶν. καὶ γὰρ τὰ β' (id est τὰ δύο, *ambo*) τῶν λεγομένων χοιριλείων. (Versum dicit ἄξια σῆ φρενὶ συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ.) ἡ περίοδος ἐνδεκάκωλος, ὃν τὸ μὲν πρῶτον τροχαικόν—τὸ ε' ἰαμβικὴ βάσις. τὸ ζ ἀναπαιστικὴ προσωδιακὴ (scr. προσοδιακὴ) περίοδος δωδεκάσημος καὶ τὸ η'. ἀλλὰ συνῆπται τῶ ἐξῆς ἰαμβικῶν πενθημιμερεί. τὸ ι' δακτυλικόν (adde κατὰ τροχαικόν. τὸ ια τρισύλλαβος κατὰ πόδα κρητικόν. Apparet hæc ita esse transponenda ut primum de periodo ἐνδεκακώλῳ agatur,

quæ comprehenditur verbis λῆμα μὲν—ὄψομαι, deinde de ἐννεακώλῳ, ἄρα γε τοῦτ'—μετὰ σοῦ. Me- tra quomodo descriperint metrici veteres, ex ipsis eorum verbis manifestum est. In scholio Veneto memorabile est quod κῶλα συνῆπται dicuntur; ut in schol. ad Eq. 973, ubi de systemate versuum glyconeorum agitur, συνῆπται δὲ τῆ λέξει καὶ μόνον διακρίνεται τὸ φερεκράτειον, quo indicatur ternis quibusque versibus in unum conjungendis pherecrateam subjici. Ceterum V. per totum scholion scribit ἐφθημιμερῆς et πενθημιμερῆς. DINB.— 16 sq. τὸ ε φερεκράτειον ἀτελής V.

471, 43 τὰς δίκας πάσας πράγματα κἀντιγραφὰς Ald.

474 σὺν τῆ σῆ φρενὶ βουλευομένους μετὰ σοῦ. οὐδέτερον (δὲ addit G.) ἐπεκράτησε V.

476, 49 εἶπε γὰρ V. Totum scholion om. G.

488 παρέλκει τὸ ἀμέλει R. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀθύμει. Ἀττικὴ ἢ σύνταξις V., omisso παρέλκει. Scholion om. G.

490 ἔπαιξε δὲ διὰ τοῦ ὑφαρπάσαι, ἀνιττόμενος τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν. ἴσως δὲ κάκεινος ἐκ τῶν κυνικῶν φιλοσόφων ἔλαθε τὸ κυνηδόν Ald.

497, 28 ὕπερ καὶ V. — 29 νοουμένων τὰ R. — 39 γυμνωθέντα τούτου Hermannus. γυμνασθέντα τούτου Victor. Regius 2821 γυμνωθέντα τούτου.

499, 43-50 V. ita, οἱ γὰρ μέλλοντες — ἵνα μὴ τι ὑπὸ τὰ ἱμάτια (adde κρύψωσι), ἢ ἵνα μὴ πολλάκις ἐχθροὶ ὄντες καὶ μὴ ἔχοντες ἀπόδειξι αὐτοῖς παρεισνεγκόντες τὸ ζητούμενον ὑποβάλλωσι, omittens Ἔθος — εἰσιέναι. — 48 θεάσωνται R. V. — 49 γενομένου, et μὴ τι πάντα ἱμάτια R.

504, 1, ἐντετηκῶς V. — 2 κυστερὶς ἐκ. R. νυκτερινὸς ἐκ. V.

507 μᾶζαν τῶ μ. δεδευμένην Ald.

508, 22 τῶ Kusterus. τὸ Ald. — 23 δι' ἄλλου. Ernestius volebat δι' αὐτοῦ (certe διὰ τοῦ αὐτοῦ), quod sic Pausanias, qui ipse oraculum Trophonii adiit, 9, 39. At contra Philostratus Vit. Apollon. 8, 19: ἀναδίδωσι δ' ἡ γῆ τοὺς μὲν οὐ πόρρω, τοὺς δὲ πορρωτάτω. καὶ γὰρ ὑπὲρ Λοκροῦς ἀναπέμπονται, καὶ ὑπὲρ Φωκέας, οἱ δὲ πλεῖστοι περὶ τὰ Βοιωτῶν ὄρια. Vide ibi Olearium. HERM. οὗτος ὁ V. — 24 Στυμφήλου V. Στυμφέλου Ald. — 27 scribatur ἐργολάβησαν. — 29 vide de hac fabula Valckenar. ad Herodot. 2, 120. — 30 Κερκύονι V. hic et infra. Καρκύονι G. Κερκύονι Ald. — 32 αὐτόσε Valckenar. l. c. ἐκτόσε Ald. αὐτόσε κατὰ φυγὴν om. V., qui διὰ Μίνωος. — 37 εἰς τὸν, 38 ὑπὲρ τὴν τ. α. ἐχυσιν Ald. — 39 καταφ. ἄμα Κερκύονι εἰς V. — 40 ὡς om. V. — 43 ὁ δὲ Τροφώνιος Ἐργείνος (Ἐργ. om. G.) εἰς Λεβαδίαν τ. Β. φεύγει, οὗ κατορυγὴν V. τῶν Βοιωτῶν Ald. et 44 τελευτήσαντι δὲ αὐτῶν. — 45 ἐφάνη αὐτοῖς, 46 περιελείπετο V. — 50 μὲν τότε ναὸν ἐπ.,

1 ὑποῖον ἂν εἴη, et σημήνη V. — 2 ἐξ om. V. ὑπορρωγος Gelenius. ὑπορρωγα Ald. ὑπορρωγμοῦ V. ὑπ' ὄρωγμοῦ G. — 3 τοῦτο, et ἔκριναν ἀρμάτιον (τινα hic addit G.) ἀφ' ἑαυτῶν τινα κατελθ., 5 προήνεγκε μὲν μελ. V. προσήγαγε μελ. Ald. — 8 λόγγας ἔχ. et τοὺς ὄφεις Ald. — 9 καὶ om. V. ante πολλοί. — 10 ἀνεπέμφθησαν Suidas s. Τροφώνιος. ἐπέμφθησαν Ald. δι' οὐ στομίου κατήλθον, πολλοὶ δὲ καὶ διὰ Suidas, ex quo ἡμερῶν additum. — 11-21 est in Regiis 2820 et 2821, qui 19 ὄθεν ἡ παρ., ἐν Τρ. μ., ἐπὶ τῶν κατηφῶν λεγομένη. — 21-31 descripsit Suidas l. c. paucis verbis mutatis. — 25 ὠρισμέναις ἡμέραις, 30 συναντώντων Suidas.

509, 35 στραγγεῦη Ald. στραγεύη V.

510, 47 τὸ addidit Hermannus. — 53-28 in codice Regio. 2821. — 20 διὰ Φιλωνίδου Regius, ut emendaverat Hermannus. Vict. καὶ Φιλ. — 24 ἐπηνέθη Regius.

516, 32 sq. corrigendum ex Regio ἐπαὶ δὲ ὁ χρωμ. — γίνεται, αὐτὸς δὲ κατὰ v.

518, 39-41 παράβασις τοῦ χοροῦ R. V. — 41 ἐκτὸς προτ. R. — 42 οὕτως V. et, ut videtur, R., in quo literæ evanuerunt. ἀπαγγέλη R. Ald. ἀπαγγεῖλη V. — 43 εἶδη δὲ τῆς παραβάσεως ἀπλᾶ γ καὶ κατὰ σχέσιν V. — 46 τῇ ἀναπ., 47 πν. ὁ μακρός V. — 1-9 ἐπτά δὴ (δὲ Kusterus) — νενευκία, ex Hephæstione p. 135 ducta. — 5 ἀποδιδῶται et ἐνῆ Hephæstio. ἀποδίδεται et ἦ Ald. — 25 ἀργόν. Abundare dicit præpositionem. HERM.

520, 33 τῇ Dobræus. τοῦ Ald.

523, 35 τοῦ διδάξει θερέψαι τὸ δρᾶμα ὡς ἐπὶ βρωμάτων V. sine δὲ λέγει.

525. Vide Geelium in Bibl. crit. nova vol. 4, p. 8. HERM.

528 εἰς (scr. οἷς) τὸ ἐμὲ ἐπιδείκνυσθαι ἡδύ ἐστιν ἢ ἔλλογίμοις Ald. ἐν λογίμοις R.

529, 48 σοφὸν μειρ. V. — 50 λάγνος conjecit Hermannus. — 52, 53 om. V. εὐδοκίμησαν hic R. οὐ γὰρ τότε ἐνίκησεν Ald.

530, 3 οὕτως ἐπέτρεπον V. — 4 τὸ om. R. Pro sequentibus Ald. δημοσίᾳ διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας. οὐ γὰρ πρῶτον δι' ἑαυτοῦ καθίει τὰ δρᾶματα ὁ ποιητῆς εὐλαβούμενος· ἀπὸ δὲ τῶν Ἰππέων ἤρξατο εἰσιέναι. νόμος δὲ ἦν μὴ εἰσελθεῖν τινα εἰπεῖν μήπω τεσσαράκοντα ἔτη γεγονότα· ὡς δὲ τινες, τριάκοντα. Ineptum commentum de ætate oratorum notavit Schœmann. De comitiis p. 106. Legem de choregis obversatam esse scholiastæ suspicatur Dobræus: de qua vid. Æschines C. Timarch. p. 2, 23. Geelium in Bibl. crit. nova vol. 4, p. 12 citat Herm. δι' αὐτοῦ R. — 6 διὰ ἑαυτοῦ R. V.

531, 14-16 om. V. Φιλωνίδης Kusterus. Κλεωνίδης Ald. Φιλωνίδης καὶ Καλλίστρατος om. R. Vide de hoc loco et quibusdam in præcedentibus

scholiis egregie exponentem Bergkium ad fragm. Aristoph. p. 14 seqq. ἐπαὶ οὐ Dindorfius. ἐστὶν οὐ R. Legebatur οὐ γὰρ.

534, 29-38 in Ald. Αἰσχύλος ἐποίησε δρᾶμα Χοηφόρους. ἐν ᾧ Ἡλέκτρα παραγινόμενη εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς, ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐγνώρισεν. αὕτη, φησὶν, ἡ κωμωδία ἀδελφῆ οὕσα τῆς πρώτης (ὡς ἐν τοῖς Χοηφόροις Αἰσχύλου Ἡλέκτρα, ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐπιγνώουσα καὶ παραγινόμενον, πρὸς τὸν τάφον, ὅπως αὐτὸν γνωρίσῃ, ἦλθεν) εἰς ζήτησιν ἦλθε τῶν τότε θεατῶν. ἐπιγνώσεται γὰρ, εἴαν τι ξύμβολον ἴδῃ ἐκείνων. — 33 πότε R. — 38 ἐπιγνώσεται om. V. De sequentibus v. Stanlei. ad Æsch. Choeph. 166, p. 119 Butl. — 44 τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς ἐπαινέσαντες πάλαι recte Reg. 2821.

538, 1 V. habet φ. χαριεντιζόμενοι (sic).

539 totum scholion om. V. ἢ ἐξ ἄκρου om. R.

540 Ald. τοὺς φαλακροὺς: Εὐπολις, ἔσωψα τοὺς φαλακροὺς, τοῦτο δ' ἀδωρησάμην, quæ om. R. V. ἔσωψα τοὺς φαλακροὺς Aristophanis verba sunt, τοῦτο δ' scholiaste est, corruptum ex τοῦτο διὰ, ut ex scholio codicis Brunckiani apparet, ἀδωρησάμην autem ex Eupolidis fragmento est quod ad v. 554 affertur, corruptum ex κάδωρησάμην.

DIND. — 11-13 εἶδος ὀρχήσεως κωμικῆς ἀσχημοσύνης. ὅτι τρία εἰσὶ εἶδη ὀρχήσεως — σίκινις δὲ σατυρικῆς καὶ κόρδαξ κωμικῆς V. Totum scholion om. G. — 13 σικυνίς R. Conf. grammaticum in Montefalc. Bibl. Coislin. p. 610, et annotationem ad Athenæum 14, p. 610, B. DIND. Reg. 2821 κόρδαξ — ὁ λεγόμενος ἰδιωτικῶς καριδάς.

541, 22 Προσαπαλιός Casaubonus ad Athen. 7, 22. Προσαπαλιός Ald.

542, 24 sq. τοῦτο εἰς om. R. Σέρμωνα V. λέγουσι G. Pro his Ald. in præcedente scholio post Ἐρμιππον addit οἱ δὲ Σισέρμιον τὸν ὑποκριτὴν. — 27-34, pro his Ald. τὸ δὲ ἀφανίζων, ὃ ἐστὶν ἐκτοπίσας, καὶ ἀποφυγὸν τὰ σκώμματα, δι' ὧν εἶδει σοφρονίζει τοὺς κακῶς πράττοντας· ἐκτὸς ἑαυτοῦ ποιῶν τὰ πονηρὰ σκώμματα, ἢ τὸ ἀφανίζων, ἀντὶ τοῦ ἀφανεῖς ποιῶν, τουτέστι περικαλύπτων τῷ γέλωτι τὰς εἰκῆ διεσκευμένους αὐτοῦ κωμωδίας καὶ εὐτελεῶς πεπλασμένους. — 27-30 in R. scholio præcedenti sunt præposita. — 34-38 recentioris grammatici annotatio, non cogitantis Lysistratam, Vespas, Pacem, Aves posteriores Nubibus fabulas esse. 40, 41 Σιμέρμων — Σιμέρμων codex. Simplex histrionis nomen Ἐρμων fuit, ut in scholio codicum R. V. scribitur, compositum cum Σίμος autem Σιμέρμων fuit. Si constaret scriptas ab eo comædias fuisse, quod ex verbis Aristophanis temere collegit scholiasta codicis Cantabrigiensis, nomen ejus restituendum foret Epimerismis Homericis in Cramerii Anecdotis vol. 1, p. 102, 8.

τὸ δὲ παρὰ μιμηθεῖν « ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ' ὡς καλαὶ
νῶν αἱ γυναῖκες » εἰ μὲν περισπᾶσεις, ἀποκοπὴ ἐκ τοῦ
γυναῖκες etc. DIND.

543, 45 ἀλλὰ καὶ ἑαυτῶν, 49 ὡς μετὰ V.
κατὰ λόγον G.

545 glossam οὐ μέγα φρονῶ habet R. — 2 δὲ
λείπει V. λέγει om. G.

546, 5 ἴσως V. (non G.) καὶ οἱ ἄλλοι κοινῶν. Ald.

549, 11 πρὸ δὲ τούτου ἐστὶν V. ἢν G. verbum
omittit Ald. — 12 Ἀνδρῶτιον οὗτος V. — 14 conf.
schol. Pacis 48. — 17 ἢν Κλέωνα-κλωπῆς om. V.
— 20 sq. ὕστερον Ἰσάρχου Kusterus. Legebatur
ὑστερον. Ἰσάρχος δὲ φησιν. Ib. ἀφ' οὗ Ald. Correc-
tum ex scholio superiore. — 25 δευτέρων Elms-
leius in Diario classico fasc. 11, p. 136. Lege-
batur δύο. — 29 Ἰπέεας. Delevi quod addebatur
ἔτυπα ἐν τοῖς Ἰπέεσιν. In principio scholii po-
nebat Ruhnkenius. DIND. Glossam ἐν τοῖς Ἰπέεσιν
habet R.

550, 32 κοῦκ ἐτόλμησ' αὐτὶς lemma addidit
Ruhnkenius. ἀρκέσθαι V. ἠρκέσθαι G. — 33 πρώτῃ
Ald.

552 legebatur κατὰ τοῦ κῶλου τύπτουσι, quæ
verba om. V., R. autem infra ponit post δευτέρων
Νεφέλων sic scripta, λέγει ὅτι ἀντὶ τοῦ κατὰ κῶλου
τύπτουσι. — 37 ἀντὶ τοῦ οἱ ἄλλοι κοιμῶδοι κατα-
πάττουσι V. ἢ καταπατοῦσι Ald. — 38 καταπατ-
τόντων V. δ δὴ λέγουσι κοκίττειν (i. e. κολετρῶν)
addit Victor. οἱ δὲ τὸ V., quæ verba in R. legi
non possunt. ἢ τὸ Ald. — 40 πρότερος Herman-
nus. Libri πρώτος. Μαχαριαῶς V. (non G.), et τῶν
β N. — 50 εἰς — ἐχθρὸν τὸν β. Ald. Quæ pergit Εὐ-
πολις δὲ ἐν τοῖς — ἀδωρησάμην. Κλέων ἀποδνήσκει—
λάρον δῶρον. (Hæc Κλέων—δῶρον ex scholio v.
549.) καὶ τὴν μητέρα: τὴν Ὑπερβόλου. τὴν δοκοῦ-
σαν ἐν ταῖς Ἀρτοπώλισι. πολλὰ κατ' αὐτοῦ εἶπεν Ἐρ-
μιππος. ἐκστρέψας: πάντα — ἔλαβεν. ἢν Φρύνιχος:
φέρεται etc.

554, 4 sq. ἅπαντα — μεθύσῃν om. R. — 7 Ἀριστο-
φάνει Kusterus. Ἀριστοφάνης Ald. — 8 conf. schol.
Equit. 1291. κάκεινος Hermannus. κάκεινος Ald. —
9 ξυνεποίησα schol. Equit. Scribebatur συνεποίησα.
τούτω addidit Hermannus et ἀδωρησάμην scrip-
psit. ἀδωρησάμην Ald. hic et in scholio v. 540.

556 sic Ald., φέρεται Ὑπεύθυνος Φρυνίχου. (Ejus-
modi fabula Phrynichi non exstitit. Vid. Meinek.
Hist. Com. p. 152.) μήποτε οὖν ἐκείνην φράζων ὡς
γραῦν ἐκκειμένην τῷ κῆτει. καὶ ἴσως ἐν Ὑπερβόλῳ
ἂν λέγοι αὐτὸς ὅτι τὸ κῆτος ἦσθιεν. Ἄλλως. εἰσῆγε
(Hermannus κῆτει, καὶ ἴσως ἐν ὑπερβολῇ ἂν λέγοι,
αὐτὸς ὅτι τὸ κῆτος. ἦσθιεν) εἰσῆγε) γραῦν Φρυνίχος
ἐπὶ κῆτους ἐσθιομένην, κατὰ μίμησιν Ἀνδρομέδας,
διὰ γέλωτα τῶν θεατῶν. ἢν δὲ καὶ αὐτὸς κοιμῶδιος

ποιητής. — 17 αὐτῆ R. Scribendum αὐτὴν, aut ὅτι
αὐτὴν, aut τὸ ἦν. DIND.

557, 20 καθ' αὐτοῦ R. — 21 γὰρ om. V.

559, 24-27 ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λέξεων εἶπεν ἐγγέλειον.
ἐμνημόνευσε γὰρ ἐγγέλειον ἐν Ἰπέεσιν, ὅπερ οἱ—
πεπόνθασιν V. R. Glossam ἀντὶ τοῦ τῶν λέξεων habet
R. — 29 addit Victor. glossam ἐγγέλειον, δρᾶμα οὕτω
καλούμενον, et scholion non minus absurdum, ἐν
τῷ τῶν Ἐγγέλειον δρᾶματί φησιν ὁ Ἀριστοφάνης, ὅτι
οἱ βουλόμενοι θηρεῦσαι (θηρεύσειν Reg. 2821) ἐγγέ-
λεις, εἰ μὴ ταράξωσι (Reg. ταράξαιεν) τὸ ὕδωρ, λα-
βεῖν (hoc ex Regio addidi) αὐτὰς οὐκ ἰσχύουσιν.

560 sic in R., ὅστις ἐκείνοις τέρπεται, τοῖς ἐμοῖς
μὴ προσίτω.

562, 34-36 ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐλεύσεσθε τοῦτο (τοῦτο
om. V.) παρ' ὑπόνοιαν ἐπήνεγκεν ὅτι φρόνιμοι δόξετε
εἶναι (εἶναι om. V.) R. V. — 36 εὐνοί μοι Dobræus.
εὐνομοί Ald. — 37 τῷ γ Hermannus.

563, 41 ἄδειν, ἐπὶ τὸ ἄδειν εἰς Hermannus. —
48 χοριάμβου Regius 2821 et Hermannus. χορι-
αμεικοῦ Ald. — 4 θάλας Hephæstio p. 56. θάλλος
Ald. — 11 συμπτύκτοις Hephæstio. συμπτύστοις
Ald.

566, 27 ποιεῖσθαι, 28 μετὰ ταῦτα δὲ τὸν V.,
qui 30 post δηλῶν pergīt, Ἄλλως. εἰκότως δὲ—εξ ὧν
αἱ νεφέλαι. Quæ post scholion v. 572 posita sunt
auctore R.

570, 51 ὡς τοῦ βίου καὶ τῆς ζωῆς πᾶσι τοῖς ἐμψύ-
χοις παρεκτικόν· ἢ τροφέα ἅπαντων ζῶων, φυτῶν καὶ
ζωοφύτων Reg. 2821.

571, 3 γεννάρχης Ald. — 4 δὲ om. R. — 5 ἐξ ὧν
R. V.

580, 17 γινομένη om. R.

582, 26 τὸ δὲ ψεκάζομεν ἀντὶ τοῦ συννέφειαν V.
— 27 ἐχαλεπήνομεν R. ἐχαλεπήναμεν Ald. ἐστου-
γιάζομεν [sic] V. (non G.) ἐστουγιάσαμεν Ald.

583, 30 παρὰ τῷ ἐν Σοφοκλέους (Σοφοκλεῖ G.)
Τεύκρω V. τὰ ἐκ Τεύκρων Σοφοκλέους Ald. — 32
οὐρανοῦ ἀπήστραψε, βρ. V.

584, 36 βοηδρομιῶν Kuster. βοηδρομιῶ Ald. In
V. hoc scholion infra positum est post χειροτο-
νουμένου sic scriptum, ἐκλειψὶς δὲ καὶ σελήνης ἐγέ-
νετο τῷ β ἔπει ἐπὶ Στρατοκλέους βοηδρομιῶν.

585 ἀπὸ τῶν λύχνων ἢ μεταφορὰ—φαιίνω. ἄλλως
τουτέστι—χειροτονουμένου V. τὴν ἀκτίνα εἰς ἑαυτὸν
συστείλας. ἀπὸ τοῦ λύχνου δὲ ἢ μεταφορὰ. οὐχ ὡς τοῦ
ἡλίου ἐκλείψαντος, ἀλλ' ὡς ἀπειλοῦντος ἐκλείψειν, εἰ
στρατηγήσει Κλέων. οἷον παρ' Ὀμήρῳ, δύσσομαι—
φαιίνω. ἡλίου δὲ ἐγένετο κατὰ τινὰ τύχην ἐκλειψὶς
Κλέωνος χειροτονουμένου Ald. Emendavi ex V.,
qui utrumque scholion habet, et ex R., qui in
altero verba ἀπὸ τῶν λύχνων—τούτο δὲ omittit.

DIND. — 41 στρατηγοῖη V. non G.

587, 44 Τὴν οὐκ ὀρθῶς βουλὴν om. V. — 45

φασί Kusterus. φησὶ V. Ald. — 46 Ἄθ. ἤσκητο V. et Suidas s. Ἀθηναίων δυσβουλία. Legebatur ἐν-σκήψαι αὐτοῖς. — 47 βουλευέσθαι μὲν, ἀποκλίνει δὲ καλῶς Ald. — 48 τοῦτο τὸ V. — 49 om. V. et Suidas. — 50 εὐτυχήσει V. εὐτυχεῖς Ald. εὐτυχεῖν Suidas. Emendatum ex Athenæo 10, p. 425. — 51 τῆς Ἀθηνᾶς Kusterus. Reg. 2821 Π. πρὸς Ἀθηνᾶν ἐρείσας (sic) ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ ἤττ., δυσβ. ἐνέβαλεν Ἀθηναίους, ἦν Ἀθηνᾶ πάλιν μετέβαλε πρὸς τὸ βέλτιον. Scholion 589 om. V.

591, 7, ὅτι—τοιούτους om. V. — 8 πέτρων R. — 14 δς Hermannus. δ Ald.

595, 24 τῶν περὶ ἀνδρου R. Terpandri versum integrum servavit Suidas, ἀμφὶ μοι αὐτὸν (duo codd. αὖ τὸν. Corrigendum αὐτὶς ex scholio Ravennate) ἀναχθ' ἐκατηβόλον ἀδέτω φρήν· ubi ἡ φρήν Ernestius, rectius Hermannus ἐκαταβόλον ἀδέτω ἢ φρήν. DIND. — 30 τῶν διθυραμβοποιῶν Ernestius. — 38 ἀντιστροφος. ἔφαμεν V. — 39 τὰς ἀντιστροφὰς καὶ τὰς ἐπωδὰς, ἄστινας, 40 ὥσπερ οὖν κἀναυθὰ τὸ ἀντ. V. — 41 ὥσπερ om. V., qui καὶ ἐπὶ V. — 44 τοῦ θλου Ald. — 45 καὶ δεῦρο V., qui 51 ἢ et οὕτω om. — 52 ἵππονόμαν δεσθ' V. — 1 Φοῖβε V. omisso ἀναξ. — 11 αὐτοῦ Ernestius. τοῦ Ald.

596, 17 sq. Ald. ἔστι δὲ ὄρος Δήλου ἢ Κύνθος· τὸ δὲ ὑψικέρατα πέτρων ἐπωδός ἐστι. τὸ αὐτὸ δὲ μέτρον τῷ μέλει τῷ πρώτῳ, καὶ ἐξῆς οὕτω. ἔστι δὲ παραγῶγος ἀντὶ τοῦ ὑψικ.

599, 19 τὸν Ἥλιον εὐθ. ἢ Ἄρτεμις Ald. — 20 ἦς ἱερός Ἐφ. R. ἦς ἢ Ἐφ. Ald.

600 τῆς γὰρ—ἦν ἐνθα σε κόρρι αἱ τῶν Λυδῶν παρθένοι ὧ Ἄρτεμι τιμῶσιν V.

604, 26 μετὰ δάδων om. V. — 28 Δ. ἐν πεύκαις V. δς πεύκαισι Ald. Mutavit Dindorfius ex Ran. 1211. νευρῶν V. — 30 παρθένοις σὺν Δελφίσι restitutum ex scholio Ranarum. σὺν παρθένοις Ald., omisso Δελφίσι. — 31-33 habet R. δὲ καὶ V., qui 32 ὁ ante θεός om. — 33 pergit V. τὸ δὲ Βάκχαις Δελφίσι ἐμπρέπων, ὅτι καὶ ἐκεῖ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος. Δελφίσι καὶ (scrib. δὲ) ταῖς τὴν Δελφικὴν χώραν κατοικοῦσαις.

607, 39 τοῦτο om. R., totum scholion V.

609, 52 conf. schol. Pluti 322. φησιν R. V. — προθεῖναι Ernestius. προσθεῖναι libri. ὅπερ ἐν χρήσει γέγονεν V., qui 7-9 sic, ἀρχαῖον ἔθος τὸ ταῖς ἐπιστολαῖς προστιθέναι τὸ χαίρειν, καὶ οὐκ ἔστι Κλέων ὁ πρῶτος οὕτως ἐπιστεῖλας, ὡς φασὶ τινές.

615 Καὶ—εὐεργετήσιν in fine scholii collocat V., post scholion v. 618 habet R. — 15 δὲ ὑμᾶς om. R. V.

616, 17 sq. solum συνταράττειν habent V. Ald. — 18 sq. γράφειν [sic] δὲ ἐξ ἑκατέρου τὸ ταράττειν, καὶ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ κυκᾶν, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ κυδοιμοῦ V.

619, 36 κατὰ λόγον τὸ εὐτ., 37 γὰρ τοῦ V. τὸ

om. R. — 38 τὴν ἐορτὴν V. ὑπερβαίνειν τὰς δεήσεις καὶ τὰς ἐορτὰς ἀνάγκη Ald.

621, 41 verba διαβάλλει τοὺς ποιητὰς habet R. ante scholion v. 618. Reg. 2821 ἀπαστία γίνεται ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ πάω πῶ τὸ κτῶμαι, οὗ ὁ μέλλων πάσω ἀφ' οὗ καὶ πάσασθαι τὸ φαγεῖν παρὰ ποιηταῖς.

623, 6 ἱεροὶ Ernestius. ἱερεῖς Ald.

624, 13 ἄλλως praeposit V. et γὰρ om. — 14 ἱερῶν R. ἡμερῶν V. — 16 μόνον V. pro Ἰπέρβολον.

625, 22 ὡς ἂν ἀξίον ἦν Hermannus.

627, 28-30 πάλιν—ἀμαθία om. V. — 31 χαριεντιζόμενον Ald. — 32 Μέλιτον. V. Ald. Deinde V. διαβάλλει εἰς ἀθεότητα τὸν Σ., omittens διὰ τῆς πολυμαθίας Aldinae, quod ex scholio Ravennate in πολυθείας mutavit Dindorfius et lacunam indicavit: « Fortasse τοῦτο δὲ excidit. » — 36 τὴν ἀναπνοὴν Ald.

629, 41 τοὺς μωρούς ἀπὸ τῆς σκαῖας addit Ald.

630, 44 σκαλεῦματα σμικρὰ καὶ λεπτὰ Ald. — 45 νοήματα καὶ μικρὰ σκ. R. σκαριφεύματα Suidas s. Σκλαθυρμάτια. — 46 sq. ἔγκειται δὲ καὶ τὸ ἄθυρμα, οἶονεὶ παίγνια, καὶ οὐδὲν ἀξιοπίστα Ald. et similiter Suidas.

633, 50 ἀντὶ τοῦ ἐξελοε habet R., ἐξελοε φησὶ V. Scholion futile legitur maximam partem apud Favorinum in Aldi Hortis Adon. fol. 54 recto. DIND. — 4 μετὰ κῦμα Ald. — 15 τὸν ἀσκάντην δὲ τὸν G.

638, 23-25 in fine scholii v. 643 ponit R. ὅτι διαφέρει V. — 24 πατήρ μέτρου ὁ ῥυθμός, Longini dictum fragm. 3, 1. Conf. Maximus Planudem in Walzii Rhetoribus vol. 5, p. 473. DIND. ὁ om. R. Ald. In Reg. 2821 scholion est de utilitate studiorum, in cuius fine haec, δέον οὖν ἐστὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ περὶ μέτρων μανθάνειν· οὕτω γὰρ ἂν καὶ πολλὰ τῶν ποιητικῶν στίχων παραφθαρῆντα τῷ χρόνῳ διορθοῦν ἔχοι τις.

639, 26 Λεῖπει—μαθεῖν om. G., 27 et 28 om. V. μουσικός Ernestius. κωμικός Ald. Conf. schol. v. 641. — 29 δὲ om. R. πάλιν V. Qui sic scribit sequentia: ἀπεκρίνατο. ὁ μὲν γὰρ τὰ τῶν ποιημάτων ἔλεγε μέτρα, ὁ δὲ ὡς ἐπὶ τῶν γεωργῶν (scr. γεωργικῶν) μέτρων ἐδέξατο. λέγει δὲ ὅτι ἐγὼ χθὲς ὑπὸ μετρητοῦ ἐξημιώθην δύο χροῖνικας. ἀλφिताμοῖβοι δὲ οἱ τὰ ἀλφίτα ἀμείβοντες ὡς (scr. καὶ) πιπράσκοντες (ὡς π. om. G.). Conf. schol. v. 643.

640 ἀλφिताμοῖβοι οὖν οἱ τὰ ἀλφίτα ἀμείβοντες καὶ πιπράσκοντες R. reliqua scholii parte omitta. 643, 51 ἐκτέης R. ἡμιακτέον V. — 8 χρ ἡμιακτέον V. χρ. διὰ διεφθόγου ἡμιακτέον Ald.

644, 10 sqq. Inepte scholiasta περιδου, quod est a περιδιδόναι, ab verbo περιδεῖν derivat. — 15 δίδει Ald. Seqq. ex scholio v. 639 petita sunt.

647, 23 ἀσθάνεσθαι καὶ μεταλαμβάνειν Ald. male interposita interpretatione verbi ἐπαίειν, ut observat Hermannus.

649, 26 κοιν. ἐταίρους V. τὸ δὲ ἐπαίειν ἀντὶ τοῦ αἰσθ. V.

651 codex Taurin. Κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸς στίχως ἦν συγκείμενος ἐκ δύο δακτύλων καὶ σπονδαίου, ὃ μέτρον καὶ πυρριχαϊκὸν ἐλέγετο ἀπὸ Πύρρου τινὸς οὕτω κληθέν. ἔλεγον δὲ τοῦτο σὺν ἑπλοῖς κινούμενοι. — 30-40 in Ald. ἑπλα. ἔστι δὲ ὃ ἐν ἡμιολίῳ· ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον τι ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν, ὃς δέχεται πάντας τοὺς δισυλλάβους πόδας. οἱ δὲ ἐνόπλιον, τὸν ἀμφίμακρον, ὃς καὶ Κρητικὸς καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰς τοὺς Κούρητας ἀναγομένου μέλους. τούτῳ γὰρ τῷ μέτρῳ προσωροῦντο αἰόντες τὰ ἑπλα. καλεῖται δὲ ἐνόπλιον κατὰ δάκτυλον, ᾧ ᾠρῶνται ζήτει τίνες. ἴσως δὲ λείπει τὸ, οἱ αὐληταί. (Hoc qui scripsit in codice suo post ᾠρῶνται aliquot syllabarum lacunam invenit, quam ego ex V. explevi.) κατὰ δάκτυλον: ἀριθμητικὸν ἔστι μέτρον. ἔστι δὲ ῥυθμὸς κρούματος εἶδος κατὰ δάκτυλον, ᾧ ᾠρῶνται οἱ αὐληταί. ὃ κατὰ δάκτυλον ῥυθμὸς ἔστιν ὃ ἐν ἴσῳ λόγος· ὃ δὲ ἐνόπλιος, καὶ προσωδιακὸς καλούμενος ὑπὸ τινων, σύγκειται ἐκ σπονδαίου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαίου καὶ ἰάμβου. συνεμπίπτει δὲ οὗτος ἦτοι τριποδία ἀναπαιστικῆ, ἢ βράσει δυσίν, ἀναπαιστικῆ καὶ Ἰονικῆ. Emendavi ex R. V. DIND. Ad illa scholii Aldini verba ἔστι δὲ ὃ ἐν ἡμιολίῳ hæc annotavit Hermannus: « Hemiolium dicit e tribus pedibus constantem, propterea quod bini pedes dipodiam anapæsticam efficiunt. Sic versus ithyphallicus τροχαικὸς ἡμιολίος dicitur ab Hephæstione p. 48; v. schol. ejus p. 52. Quæ sequuntur, ita nos emendavimus, ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον· καὶ ἔχει.— Hemiolium rhythmum dicit, qui e duobus dactylis et spondeo constat, ut recentior scholiastes, et enarrator Hephæstionis p. 91, de versu heroico: κατ' ἐνόπλιον μὲν οὖν ἔστι τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἓνα σπονδαῖον, οἷον,

ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

Hunc rhythmum ne quis dubitet hemiolium esse, addit hæc: ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον, quo ostendat spondeum parem esse dactylo, atque idcirco etiam dimidiatam dipodiam anapæsticam. Confundit enim numerum κατ' ἐνόπλιον, qui in versu heroico dicitur, cum eo, qui vocatur προσωδιακός. Propterea hæc adjicit, καὶ ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν, dactylis scilicet in prima et secunda sede anapæsti vicem sustinentibus. Prosodiacus enim versus spondeo constat et duobus anapæstis, quem grammatici Ionico majore et choriambō metiuntur:

-- ο ο | - ο ο -
αὐτὰ δὲ σὺ, Καλλιόπα.

Vide Hephæstionem p. 49, et scholiasten ejus p. 52. De eodem prosodiacō κατ' ἐνόπλιον illa sunt intelligenda: ὃς δέχεται πάντας τοὺς δισυλλάβους πόδας. Sed imperitus homo ita loquutus est, quasi in eadem sede omnes pedes bisyllabi admitterentur. Verum nihil aliud vult quam reperiri in isto versu pedes bisyllabos omnes, si binæ semper syllabæ conjungantur:

- | ο ο | - ο ο | ο -

id quod alius scholiastes clarius sic dixit: ὃ δὲ ἐνόπλιος, ὃ καὶ προσωδιακὸς καλούμενος ὑπὸ τινων, σύγκειται ἐκ σπονδαίου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαίου καὶ ἰάμβου. Vide Elem. doctr. metr. p. 351 sq. — 31 Koup. V. et Suidas s. Κατ' ἐνόπλιον. Κρητικὸς G. Κουρητικῶν nomen pæoni tertio tribuit scholiasta Hephæstionis p. 161. Idem p. 82 palimbacchium nominat ἐνόπλιον. Vide Platon. De rep. 3, p. 400, B, schol. Plat. p. 401, Aristot. fr. rhythm. p. 300, Aristid. Quint. p. 34-40. HERM. ἀπὸ τούτου εἰς R. — 32 Κουρήτας V. Κρητικὸς G. — 33 Suidas: Κατὰ δάκτυλον: εἶδος ἀριθμητικὸν ἢ γεωμετρικόν, ἢ ῥυθμοῦ καὶ κρούματος — Santenium ad Terent. Maur. p. 84 citat Hermann. Veneti ῥυθμὸς Dindorf. correxit ex Suidæ l. c. et ex Hesychii gl. Δάκτυλος: οὕτω καλεῖται ῥυθμοῦ εἶδος καὶ κρούματος. ᾠρῶνται δὲ αὐτῷ μάλιστα οἱ αὐληταί. — 35 ἔστι ῥυθμὸς R. — 36 ἴσον λόγον vocant, si altera pars pedis prioris mensuram æquiparat, quod est in dactylo et anapæsto. Vide schol. Hephæst. p. 11. HERM. προσωδιακὸς R. V. ὃ καὶ προσοδ. Hermannus. — 39 οὗτος ἐν τῇ τριπ. R. V. In fine V. ἰαμβικῆ καὶ χορικῆ. — In Junt. scholion est κατ' ἐνόπλιος (error tythothetæ pro ἐνόπλιον) ὃ μετὰ δύο δακτύλους ἔχων σπονδαῖον κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν, οἷον « ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. » λέγοιτο δ' ἂν ἴσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρέπειν μὲν ῥυθμὸν τοιοῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινουμένοις μετὰ συντονίας, ἐπὶ πλέον δὲ τοῖς μεθ' ἑπλων σεμνῶς πηδῶσι καὶ πυρριχίζουσι. Quæ transcripta sunt ex Eustathio p. 1899, 62. DIND.

653, 41 τὴν παραγραφὴν recte corrigere videtur Dobræus. Intelliguntur autem duo puncta (:), quibus ad personas distinguendas utebantur. Quo significatu παραγραφὴ dictum ex schol. Pac. 444 memorat Dobræus, idemque scholio Ran. 1432 restituit. Adde schol. ad Pac. 1334. DIND. Qui 45 ἂν addidit. — 47 verba ὅταν γὰρ περὶ ῥυθμῶν temere huc esse illata ipsum illud ὅταν ostendit, quod non habet quocum construat. Proxima in hanc fere sententiam corrigenda videntur, ὃ δὲ Στρεψιάδης οὐ περὶ τούτου τοῦ δακτύλου φησὶν, ἀλλὰ περὶ ἐτέρου. ὡς γὰρ ἄγροικος

« καὶ οὗτος » (scil. ὁ δάκτυλος) ἔρει « οὐδὲν ἦπτον, »
δείξας τὸν μέσον, etc. DIND.

655, 12 καὶ μετὰ πλεονασμοῦ Dindorfius. Vict.
et Reg. 2821 καὶ μεταπλασμόν. Lobeck. Paralip.
p. 175 κατὰ πλεονασμόν.

661, 15 Καὶ om. V. — 16 προσίληπται V. — 17
ὅτι κατὰ τοῦτον R.

663, 23 ἐσθ'; ἀλεκτροῦν Brunckius. ἐστιν. ἢ
ἀλεκτροῦν Ald. — 24 οἰμώξουσα Brunckius, recte,
ut videtur, quamvis veteres Attici οἰμώξομαι di-
cere soleant. DIND. — 25 ex Aristophanis Dædalo
hæc afferunt Athenæus 9, p. 374, C, et Photius
Suidasque s. Ὑπηνέμια, quo confirmari videtur
quod Clemens Alex. commode ab Ernestio allat-
tus narrat Strom. 6, p. 628, multa communia
fuisse utriusque Dædali. Vide Bergkium ad Ari-
stoph. fragm. p. 129 seq. — 26 ἐνίοτε om. Athe-
næus. Certis temporibus, inquit, multæ gallinæ
perpetuo irrita pariunt ova. Verno tantum tem-
pore hæc fieri auctor est Plinius 10, 80. HERM.
Porsonus ἐν ἴσσι· πολλαὶ etc. βία additum ex
Athenæo, Photio, Suida. — 27 ὑπηνέμια Ald. Cor-
rectum ex iisdem grammaticis. — 28 καὶ huc
transposuit Hermannus. Legebatur ante ὑπηνέμια.
— 29 παῖς ὀδ' ἔνδον Heinsius. — 31 Theopompi
verba apposuit Athenæus l. c., ἀγθομαι δ' ἀπο-
λωλεκῶς | ἀλεκτρούνα τίκτουσαν φᾶ πάγκαλα.

667, 34 ὁμνύς V.

669, 36 παγίδα V. — 37 ἢ σκάφη ἐν ἧ R. et
ἀναφύρειν.

670 R. habet ἰδοῦ, φησι, διήμαρτες. V. τὴν
κάρδοπον.

673, 41-51 sic in Ald., ὥσπερ καὶ Κλεώνυμον:
σύ, φησι, τὴν κάρδοπον καλεῖς ἀρσενικῶς, δέον θη-
λυκῶς ὥσπερ Κλεώνυμον ἄρρενα καλοῦσιν τινες, οὐ-
δὲν διαφέροντα τῇ αἰσχύνῃ τῶν γυναικῶν. ταυτὸν
δύναται σοι: ὅσον τὸ αὐτὸ γένος. σημαίνει δὲ τὴν
κατάληξιν. ὁ ἐστὶ, δοκεῖ σοι ὁμοιοκατάληκτον εἶναι.
ἅμα δὲ καὶ ὡς γυναικῶδη σκώπτει τὸν Κλεώνυμον,
καὶ ὡς ἀδηφάγον διασύρει, τῷ ἀλφίτων δεκτικῷ λέ-
γων ὁμοιον. τῶν πολιτευομένων δὲ εἰς ἦν· καὶ ὡς
γυναικίζόμενον αὐτὸν οἱ ποιητὰ διαβάλλουσιν. — 42
αὐτὸν post ποιητὰ ponit V. — 45 τῇ αἰσχύνῃ V.
Ald. — 49 ἄλλως præponit V. τοῦ om. R. — 50
εἰσὶν R., qui ὅτι om.

676, 52 ὁ Κλεώνυμος om. V. — 1 θυία V.

691, 19 τὴν om. V. — 21 δειλίαν αὐτὸν κωμωδεῖ.
Κρατίνος V. Κράτης Ald. Σερφίους καὶ ἀλαξ. V.
δερφίους Ald. — 23 δὲ καὶ παραπροσθευτὴν V.

695 καὶ ἐνόησον G. ἀντὶ τοῦ σκέψαι καὶ διανοή-
θητι περὶ τῶν ἰδίᾳ σοι συμφερόντων πραγμάτων Ald.

698 ἐπὶ τοῦ ἀσκάντου habet R. — 33 οὐκ ἀντήμι
σε ἐλόντα ποιῆσαι τι Ald.

699, 34 καὶ τημερινὸς emendandum videtur

Dindorfio. τήμερον G. — 36 ἐν Ὀλκασίν Ald. ἐν
τῇ Εἰρήνῃ R. V. et Suidas s. Τήμερος. Conf. Din-
dorf. ad fragm. 354. — 37 ἄρα om. V.

700, 39 εἰσοδυναμεῖ τὸ νῦν R. — 45 διτροχαίου
Ernestius. τροχαίου Ald. — 47 χοριάμβου Ernestius.
διτροχαίου Ald. Reg. 2821 ἐκ διαύμβου, χοριάμβου
καὶ διαύμβου. — 7 καὶ ἀνάκρ. V. ἀνάκρινε καὶ (καὶ om.
R.) δοκίμαζε huc retulit Ruhnkienius (ad διάθρησι).
Legebatur ad v. 702 ante περιφέρει, consentien-
tibus R. V.

701 ἐπὶ πολὺ V. τρέπει R. στρέφε Ald.

703, 13-19 sic in V., ἐὰν ἀπορήσης εἰς τι, τα-
χέως εἰς ἄλλο πῆδημα καὶ διανοήμα μετάβηθι. δια-
βάλλει δὲ τὸν Σωκράτην ὡς καὶ αὐτὸν ἐν ταῖς συζητή-
σεσιν, ὅτ' ἂν στενοχωρῆται — ὑποτίθεται. — 21 ἐὰν
ἢ διάνοια εἰς Suidas s. Μεταπήδα. ἐὰν εἰς διάνοιαν
R. V. — 22 καὶ τὸν Σ. V.

707 totum om. V.

710, 30 χρόνον R. κατ' ἐκεῖνο καιροῦ Ald. — 31
πεποίηται R.

719, 45 ὅτι καὶ G. — 47 τὸ ὑπὸ γῆν recte Reg.
2821.

721, 54 παραμ. om. etiam Suidas s. Φροῦδος. — 2
φρουράς ἄδων V. — 5 post φρουρὰν addit Ald. παρὰ
δὲ τὴν λέξιν τὴν φρούδῃ τοῦτο πεποίηκε. Ibid. διγῶς
δὲ λέγεται ἢ γραφή Suidas. — 6-9 τὸ μὲν φρουρὸς
ἄδων, ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ἄδων φρουρὸς. τὸ δὲ φρουρὰς
ἄδων, ἀντὶ τοῦ φυλάττων· ἐπεὶ φύλακες ἦσαν τῶν
φροντιστηρίων θυρῶν Ald. καὶ τὸ μὲν — τὸ δὲ Suidas.
τὸ δὲ — καὶ τὸ V. — 8 καὶ addit G. post ἐπειδὴ. — 9
post θυρῶν addit V. ἄλλως δὲ τὸ φρουρὰς ἄδων ἀντὶ
τοῦ διαγρυπνῶν, Suidas autem φρουρὰς δὲ ἄδων ἀντὶ
τοῦ ἀγρυπνῶν. Post διαγρυπνῶν in V. sequuntur
illa οἱ γὰρ φρουροῦντες — φρουρὰς ἄδων. Sic etiam
apud Suidam, omissis tamen postremis καὶ οὕτως
— φρουρὰς ἄδων. — 16 ἐκ τῆς τῶν Regius.

730, 34 ἀρνοῦ V. et Suidas s. Ἀρνακίδα. ἀρνός
Ald. — 35 δέον δὲ V. εἰπεῖν ὅτι τίς R. — 36 ἀρνακι-
δῶν V. hic et infra. ἀρν. ἐν ἧ μὲν ἐστὶ περιβόλαιον
R. ἀρν. σισύραν Ald. — 37 ἔπαιζε δὲ V. παρονομάσας
Suidas. παρνομούσας R. παρνομήσας V. ὀνομάσας
Ald. τῶν ἀρνῶν Ald. et Suidas. Post ἀρνεῖσθαι ad-
debatur τοὺς δανειστάς τὸ (τὸ om. R. V.) ἐξ ἀρνα-
κίδων. τὸ ἐξ ἀρνακίδων omittit Suidas, habet vero
τοὺς δανειστάς, quod delendum esse vidit Kuste-
rus. Post ἀρνακίδων pergit R. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπο-
στερεῖν, reliquis omissis. — 43 καὶ ἐπιθείη Regius.

733, 49 συνειληφέν τι V. quod correctum ex
Suida qui ἀντὶ τοῦ εἰληφας (εἰληψε codex Leid.)
τι. ἀναρτίσαι V. ἀναπτῆναι Suidas.

734, 1 καὶ μιμ. — εαυτὸν habet Suidas. ἐρμύ-
λοντα V.

740, 9 κατασπάσας Ald. Conf. schol. ad v.
106. ἀτρεμήσας V. Ald. — 15 τῷ μηρῷ Harlej. 5.

742, 20 τὰ πράγματα Suidas s. Δικαιῶν. — 21 τὸ δὲ σκοπῶν ἀντὶ V. — 22 ποιῆ R. — 23 ἐπὶ τῶν νομισμάτων Toupius Emendat. vol. 3, p. 52. Conf. schol. Ran. 78.

743, 27 μένε ἐφ' ἡσυχίας V. Qui post κόρεις addit, τὸ δὲ ἀπορεῖς ἀντὶ τοῦ κἄν ἀπορῆς εἰς νόημά τι, quae correxit Dindorfius. — 40 τοῖς εἰς v Reg.

744 sic in Ald., ἀφείς ἀπελθε : ἔασον τὸ ἀπορούμενον· ἔπειτα πάλιν ἀνασκοπεῖν καὶ ὅσον ἀνοίγειν ἀποπειρῶ. τὸ γὰρ ἀναζυγοῦν ἐστὶ τὸ ἐξωθεν ἀνοίγειν τὴν θύραν. ἐνιοὶ δὲ ζυγώθρισον, συνάρμωσον, σύμπλεξον. κίνησον δὲ αὐθις, ἀντὶ τοῦ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἐπίστησον· περὶ τῶν αὐτῶν ζυγιστάτησον, ἴσωσον. — 46 ζυγώθρισον G. hic et infra. ζυγώθρισον R. — 49 τὴν θύραν post ἀναζυγοῦν collocat G. — 50 σύμπληξον etiam Suidas s. Ζυγώθρισον.

745, 51 ἄλλως praefixum in V.

749, 7 διαβάλλονται δὲ οἱ V., in quo illa Ἄττικοὶ βαρύνουσι οἱ κατὰ Μένανδρον ὡς δαμάλην in principio scholii posita sunt. — 8 μέγρι καὶ νῦν Suidas s. Θετταλῆ γυνή, ubi καὶ om. cod. Paris. A. αἱ Θετταλαὶ om. R. αἱ Θεσσαλαὶ V. Hermannus νῦν αἱ φαρυ. παρ' ἡμ. Θετταλαὶ x. — 9 ἡ Μηδεῖα Suidas. φυγοῦσα R. Ald. — 11 Menandri comædia fuit Θεττάλη. Codex Regius : Αἱ ἐκ Θετταλίας γυναῖκες λίαν ἦσαν γοήτων καὶ μάγων ἔργα ἐπιτελοῦσαι· καὶ μὴ μόνον αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες. φασι γὰρ περὶ τῆς Μηδεῖας ὡς ἦν ἡλικία ἐκ Κόλχων ἔφρευε μετὰ τοῦ Ἰάσονος, ἐν Θετταλίᾳ τὸ αὐτῆς βαλάντιον μεστὸν ὃν φαρμάκων λάθρα πεσὸν ἀπόλεσεν. ᾧ περιτυχόντες οἱ Θετταλοὶ ἐξ αὐτοῦ πάσης φαρμακευτικῆς καὶ γοητικῆς ἀνεπλήσθησαν τέχνης.

751, 14 sq. ἔστι δὲ αὕτη περιφερῆς V.

752, 17 ὡς ἔσοπτρον Suidas. φησὶ R. V. — 18 τοῦτω Suidas. τοῦτω V. οὔτω Ald. — 19 Πυθαγόρα V., non G. πύθαγος corrupte Suidas. Vide Menag. ad Diog. Laert. 8, 36. διὰ τοῦ καὶ V. Ald. — 20 εἰς addidit Dan. Heinsius. — 22 στήναι Suidæ ed. Mediol. et, ut videtur, codex Paris. A. Legebatur σταίη. — 23 κἀκείνον V. et Suidas. ἀτενίσαι Suidæ ed. Mediol. Legebatur ἀτενίσαι, quod est in Suidæ codd. ὁ om. R. V. et Suidas. — 25 ἐπὶ om. R. V. Apud Suidam vulgo ἐν τῇ σελήνῃ, sed ἐν om. tres codd., τῆς σελήνης habet Paris. A.

755, 33 τίη τιητὶ λείπεσθαι φέριστοι V. τιητὶ δὴ λείπεσθαι ἀριστοι Ald. Ex Homero correctum.

756 scholion illatum videtur ex integriore codice Etymologici M. p. 137, 28, ubi nunc hæc tantum leguntur, ἴστίον ὅτι πᾶν νόμισμα — εἰώθησιν ἀργύριον καλεῖν, καὶ οἱ μὲν ῥήτορες ἐνικῶς, οἱ δὲ κοινικοὶ ἀργύρια πληθυντικῶς. DIND.

758, 40 κατηγορίαν addidit Dindorf. — 42 τὸ πέντε ἐφύλαξε, id est πεντατάλαντος dixit, non πεντατάλαντος. Fortasse tamen scribendum τὸ ε ἐφύλαξε, cum Porsono. DIND.

763, 14 τὸν om. R. — 19 τά τε Hermannus. Vulgo, etiam in Reg., τά γε.

768, 26 τροχοειδές, ἢ ἠλέκτρον Suidas s. Ὑάλη. — 27 καὶ om. R. χρίσαντες καὶ ἠλίω θερμήναντες Suidas. — 28 ὅτι εἰ V. διὰ τῆς ἠλέκτρον Suidas. — 29 προσαγάγοιμι Suidas. Libri προσάγοιμι. τοῦ τε γρ. V. — 30-33 ὅτι—οὐ in principio scholii collocat V. sic scripta, καὶ διὰ τοῦ κρυστάλλου δυναμένους ἐναύειν· παρὰ δὲ Ὀμήρῳ καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἠλεκτρος μὲν ἐστίν, ἕλεος δ' οὐ· tum pergat, ἄλλως, κατασκευάσμα etc. — κεκαυμένον Hermannus. κεκαυμένης Junt. καυομένης Reg. — 36 τὸν Hermannus. αὐτὸν Junt. In Reg. est τὸν δ. λ. αὐτὸν, τὸν ἰδ.

770, 39 Exceptorem dicit. De quo vocabulo vide utrumque Glossarium Ducangii. Codex Reg. Γραμματεὺς κυρίως ὁ τοῦ δήμου, ὃς βρωμαϊκῶς ταβελίων καλεῖται· ὑπογραφεὺς δὲ τοῦ βουλευτοῦ καὶ τῶν κριτῶν· γραμματιστής δὲ ὁ χαμαιδιδάσκαλος, ἦτοι ὁ τὰ στοιχεῖα καὶ τὴν λοιπὴν προπαίδειαν παραδιδούς.

773, 54 εἰργάσατο cod. Regius. τριηργάσατο Junt. — 4 καὶ γὰρ καὶ G. ἔστι γὰρ καὶ V., recte, si λεγόμενον corrigatur.

776, 19 μὴ ἀποδεικνύουσιν V. — 21 ἐξετινύετο τετραπλοῦν V. ἐξετίννε τετραπλοῦν Suidas s. Ὀφλήσειν. ἐξέτιε τετραπλή Ald. Quod in διπλῇ recte mutare videtur Dobræus. Scribendum igitur διπλοῦν. DIND. — 22 εἰς τὸ δικαστήριον (δεσμοκτήριον Ernestius) Ald. — 23 καὶ ὁ τοῦ ῥήτορος Ἄριστοχείτονος πατήρ V. et Suidas.

783, 31 ληρότης Dindorfius. Codex ληρό...

784 τὸ δὲ ναὶ περισσόν V.

788 ὡς ἐπιλανθανόμενος V.

790, 39 ἐπιλήσμονι R. Ald. ἐπιλησμοσύνη Suidas s. Ἐπιλησμοτάτον. ἐπιλήσμοσι Gaisfordus ex versu Cratini apud Hephæst. p. 14. ἐπιλησμονή Abresch. in Act. Traj. 1, p. 229. ἐπιλησμονή Dindorfius, « ut δυσφρόνη et εὐφρόνη pro δυσφροσύνη καὶ εὐφροσύνη dicta novimus. »

792, 42 καθεστηχέναι, ἢ ἐκαστρέφειν τὰ πράγματα καὶ εὐπορεῖν ἐν τῷ λέγειν Suidas s. Γλωττοστροφεῖν.

800 sic in Ald., ἀντὶ τοῦ εὐγενῶν. ἀπὸ τῶν ὀρνέων ἢ κούφων, ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται. φρονουσῶν τὰ Κοισύρας· ἀντὶ τοῦ, μεγάλα φρονουσῶν. εὐπτέρων δὲ, τῶν εὐγενῶν. ἢ μεταφορὰ ἐκ τῶν ὀρνέων. ἢ τῶν μετέρων καὶ ὑπερηφάνων. ἢ ἐπηρμένων. ὡς δραπέτας δὲ αὐτοὺς διαβάλλει. Nonnulla excerpit Suidas s. Εὐπτέρων. — 50 τῶν φοροῦντων τὰς V. — 53

τοῦ Μεγακλ. G. Deinde δραπέτις αὐτῆς ἡ μήτηρ vel simile quid requiri observat Dindorfius.

804, 13 ἰάμβος δ. ἀκατάληκτος et 14 sq. χοριαμβικόν—ἐφθήμερής om. G. 19 καὶ ἰάμβου addidit Hermannus.

807, 30 ἂν θέλης G. ἐὰν θέλης V. ἐὰν βούλει R.

811, 36 τὸ om. Junt. — 37 ἵνα τὴν γενεὴν συντάξωσι, ληροῦσιν, 38 ἀπολάψεις καὶ ἀποκέρδησον, 41 ὕστ. ἐπαγάγης MS. E (Reg. 2820). — 47 ἐν addidit Hermannus. — 48 ἀπολάψεις Suidæ codex Paris. Legebatur ἀπολάψης et ἐκπίη, quod ex Suida correctum. — 49 sq. ἀπολάψεις, ἀφαρπάσεις, ἀποκερδάνεις V. et, omisso ἀπολάψεις, R. — 52 λάψαντες Ald.

812 τούτεστι συμβαίνει, ἔθος ἔχει ἄλλως ἀποβαίνει ἢ ὡς προσδοκᾷ τις. εὐμετάβολοι γὰρ εἰσιν οἱ ἐξ ἐπιθυμίας ἀλόγου ἐπὶ τι μάθημα ἐρχόμενοι Suidas s. Φιλίει γὰρ πῶς. — 3 εὐμετάβολοι (sic G. εὐμετάβουλοι V. εὐμετάβλητοι Ald.)—γινώμαι om. R., habet V. — 4 ἀσύμβουλοι—ἐλίσκονται, quæ in Ald. leguntur in fine scholii v. 800, huc transposuit Ernestius.

814, 7 οὗ codex Reg. 2821.

815, 15 κατελείφθησαν Suidas s. Ἄλλ' ἔσθιε. κατελείπησαν R.

817, 27 ταῦτα Hermannus. Legebatur ταῦτα. V. περιᾶται καὶ δ. — 28 μὴ δὲ ὄντος μὴ δὲ διανομίζοντος V. Δία ante νομίζοντος collocat R. — 30 δὲ τοῦ Ernestius.

821, 34 τὰ δὲ ἀρχαῖα ἀντὶ τοῦ V. qui λῆρα om.

824, 37 ὡς ἐπὶ τούτῳ φθονούντων τῶν δ. Hermannus. ὡς ἐπὶ τῶν φρονούντων (φθονούντων R. V.) δ. Ald. Dindorfius conjicit ὡς ἐπιφθονούντων τῶν δ. Post μυστήρια hæc verba collocat R.

830 hoc ordine V., τινὲς ἐδέξαντο—μῆλον ἐκάλεσαν. ἄλλως. Ἀρισταγόρας—κωμωδοῦσι. ἄλλως. τοῦτο παρ' ἱστορίαν—αὐτὸν εἶπεν. — 45 τοῦτο παρ' ἱστορίαν λέγει, 46 ἐπειδὴ V. — 48 Ἄρ. — 51 sic in Ald., ὁ Μήλιος, ἀντὶ τοῦ ὁ ἀσεβής, Ἀρισταγόρου γὰρ τοῦ Μηλίου μαθητῆς ὁ Σωκράτης. διεβέβληντο δὲ ἐπὶ ἀθεΐα οἱ Μήλιοι ἀπὸ Διαγόρου, ὅς χρήματα παραθέμενός τινι καὶ ἀποστερηθεὶς, εἰς ἀθείαν ἐτράπη· ἢ διότι Μῆλον ἐπολέμησαν Ἄττικοι. οἱ δὲ, ἐπειδὴ τις Ἀρισταγόρας διθυραμβοποιὸς ἐξωρχήσατο τὰ Ἐλευσίνα. — 48 sq. ἐγένετο δὲ καὶ Ἀρισταγόρας Suidas s. Σωκράτης. Et huic et scholiastæ Διαγόρας restituendum arbitratur Hermannus ob scholion Ran. 323. — 52 post κωμωδοῦσι Suidas τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βλασφημῶν addit, sequentia οἱ δὲ—δασύν omittit. — 53 τῶν μαθητῶν Ernestius. Legebatur τῶν Μηλίων. — 1 ἐδέξαντο V. et Suidas ed. Mediol. τὸν et 5 οὕτως om. V. αὐτὸ Suidas. Deinde V. ἀντὶ τοῦ Διαγόρας. — 7 ἔδραμεν V. et

Suidas. ἐφ' οὗ V. — 8 Μῆλον ἐκάλεσαν V. — 15 διὰ om. R. — 16 ἄλοιο V. ἄλοιο R.

832 R. cum lemme μανιῶν.

834, 27 λείπεται δὲ εἰς V., correctum ex R. ἢ ἢ εἰς om. R.

835, 30 ἄλλως. ὡς V., in quo hæc ὡς—σμικρολογίαν post εἶπε φειδωλίας posita sunt. — 31 ταῦτα—οἱ φιλόσοφοι et 33 seq. ἃ γοῦν—φησὶν om. V. — 42 ἐκκομισθῆναι Suidas s. Καταλούη. εἰσκομισθῆναι R. V. μετὰ τὴν ἐκκομίδην τοῦ νεκροῦ λούεσθαι τοὺς κατ' οἶκον καθαρμοῦ χάριν Ald. — 44 τρυφὴν Suidas. τροφὰς R. V. — 45 λαμβάνει, ὡς G. — 46 καταλούει G. καταλούειν V., qui om. βίον δὲ—καταναλίσκεαι. — 47 εἰς τὰ λουτρά Suidas.

841, 52 βηματικῶν R.

842 ἀντὶ τοῦ et παχὺς om. V.

845, 3 τὸ δὲ εἰσαγαγῶν [sic] ἔλω ἀντὶ τοῦ κατ. V.

846, 10 οὐχ ἔξει Ald. ἴσασιν οὐκ ἔστιν ἐξίέναι τὸν θ. R. — 11 τὰ πρὸς τὴν ταφὴν ἐπ. V., qui ἵνα—θάνατου om.

853 cod. Reg. 2821: Γηγενεῖς τούτους εἶρηκεν ἢ διὰ τὸ δίκην μυρμηκῶν ἐν ὑπογείοις εἶναι, ἢ διὰ τὸ νεκροῖς εἰκέναι κατὰ τὴν χοροῖαν· ὅμοιοι γὰρ νεκροῖς οἱ περὶ Σωκράτην.

855, 20 ὑπὸ—ἐτῶν om. V. — 21 γήρους G.

857, 24 ἀνάλωσα V. et Suidas s. Καταπεφρόντικα. ἀνήλωσα G. R. ἠνάλωσα Ald.

859, 30 ἀνάλωσε Suidas s. Δέον. ἠνάλωσε Ald. Deinde διδοὺς πεντήκοντα ταλάντων Suidas. Decem talenta numerat Plutarchus in Vita Periclis c. 22, quindecim grammaticis in Montefalc. Bibl. Coislin. p. 608. — 31 εἰπεῖν Ald., correctum ex Suidæ ed. Mediolan.: nam codices εἰπεῖν. — 33 Κλεάνδρον Suidas. Πλειστιάνακτα Ald., correctum ex Suidæ cod. Paris. A, et Thucydide 2, 21. — 4 Κλεάνδρῳ—Πλειστιάνακτι Ald. Correctum ut supra. Πλειστιάνακτα iterum infra Ald. — 49 ἐφόνευσαν. Minus crudeliter scholiasta prior ἐδήμευσαν dicit. ἐφυγάδουσιν Dobræus. — 54 Κλεάνδρῳ R. V.

860, 4 τὸ δὲ πειθόμενος ἀντὶ τοῦ ἔχ. V.

862, 7 ἐξέτι V. ἐξέτι σοι G. — 8 τραυλίσαντι δὲ ψελλίζοντι V., qui g et sequentia omittit, sed habet glossam ἐκκλησιαστικόν, qua caret G. ἡλιαστικόν δὲ ἀντὶ τοῦ om. R. ἐκκλησιαστικόν dicit consueto grammaticis errore pro δικαστικόν. Conf. ad schol. Pluti v. 329. «Vid. Bæckh. OEcon. publ. Athen. vol. 1, p. 248, Schæmann. De comit. p. 69, et præfationem meam in Nubes.» HERM.

864, 13 sq. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίαις τὰ Διάσια τοῦ Διός. ἀμαξίδα δὲ πλακοῦντος εἰδῶς τί φησιν, ἢ νῦν etc. V. — 14 δὲ om. V.

865, 17 τὸ δὲ ἀχθῆσθαι ἀντὶ V., qui hæc τὸ δὲ—μάθω post ἐπέισθης collocat, et om. δηλονότι, et 18 om. δὲ.

868, 20 νήπιος γάρ ἐστιν R. V. sine a. τοῦ. Regius 2821 : Νηπίτιος ὁ μὴ φρονῶν, ἀλλ' ἐστερημένος τοῦ πεπνῦσθαι ἤτοι τοῦ φρονεῖν. ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ νηπίτιος γίνεσθαι καὶ τὸ νήπιος κατὰ συγκοπὴν, ὅτε ἐπὶ τοῦ ἀφρονος λέγεται.

870 in verso ordine τῶν—κρεμάμενος. τὸ ὄργανον—γράφεται R. ἀλλὰ σύ γ' αὐτός: ἐκ τῶν κρεμαστῶν δηλονότι τετριμμένος εἰς αἰεὶ κρεμάμενος. λέγει δὲ τῶν ὀργάνων—γεωμετρικῶν. κρεμάθρα γὰρ ἐν τῷ φροντιστηρίῳ γράφεται, ἐπεὶ αὐτὸς ἐπὶ κρεμάθρας ἦν Ald. Duplex in libris inventa fuit scriptura κρεμαστῶν et κρεμαστῶν.—24 τὸ ὄργανον R. V. κρέματα V.—26 γράφεται om. V. τῶν κρεμαστῶν R. τῶν κρεμαστῶν V. Ald.

872, 29 ἐρεῖ Ernestius. ἔριν Ald. Ad præcedentem versum hoc scholion est in Regio : Τὸ καταρῶμαι κοινῶς μὲν αἰτιατικῇ συντάσσεται, ὡς τὸ « τὴν συκῆν ὁ θεὸς οὐχ ἀπλῶς καταρῶσατο ». Ἀττικῶς δὲ δοτικῇ, ὡς ἐνταῦθα.

873, 32 διακεχρησὶ G. διακεχρησὶ R. V. φησὶ διακεχρησὶ τοῖς χεῖλεσι Ald.

875, 35 δὲ τὴν om. R.

876, 42 ἀξιόπιστεύονται Suidas s. Ἀναπιστηρίαν: de quo verbo vide Lobeck. ad Phrynich. p. 567. ἀξιόπιστον τι αἰεὶ Ald.—43 ἔλαττον τοσοῦδε Suidas. ἔλαττοῦνται τόνδε Ald.—45 καινῶν Suidas. κοινῶν Ald.

881, 53 περιέτμενον Suidas s. Σίδια.—2 βατράχους G. Ald. ἔγλυψε G. εἰλυψε V. γλύφουσι R. Ald. et Suidas.—5 δὲ om. R.

885 δὲ ἐμαθεῖν—μαθήσεται om. R., sed habet glossam παντὶ τρόπῳ.

889 Τὸ τοῦ χοροῦ—διαλέγονται. ἄλλως. διπλῆ—ἀναπαιστικά. ὑπόκεινται—μαχόμενοι V.—15 εἰσθεσις ἀναπαιστικῇ Hermannus. εἰς θέσιν ἀναπαιστικῆν Ald. ἐν θέσει ἀναπαιστικῇ V. διὸ καὶ Ernestius. καὶ διὰ Ald.—16 οὐδὲ τελ., 19 πρόσωπον διαλέγεται V.

891, 35 τὰ addit V. post δὲ, om. G. Dindorfius : « Malim ταῦτα. »—38 σῆς om. V.

907, 49 ante ὡς habet Ald. ἵνα τὴν γολῆν ἐμέσω.—50 ψύγρας. ἢ τὸ V.

908 μηδενὶ ἀρμολόμενος. ἐσχατόγηρος ἢ ὑπερίφανος R.

910, 6 τὰ (ἐμοὶ τὰ V.) παρά (περὶ V.) σου R. V.—8 τὸ δὲ βωμολόχος ἀντὶ τοῦ, 9 παρά τὸ ἐν τῷ τοῦς λοχῶντας ἐν τοῖς βωμοῖς (τοῖς βωμοῖς λοχῶντας τὰ G.) V. Codex Regius : Οἱ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐνεδρεύοντες καὶ τὰς θυσίας ἀρπάζοντες καὶ κατεσθίοντες βωμολόχοι ἐκαλοῦντο· λέγεται δὲ ἡ λέξις μάλιστα καὶ ἐπὶ τῶν ἀσεβῶν· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ πάντων κακῶν. ἐνοὶ δὲ φασὶ τὴν βωμολογίαν φλυαρίαν καὶ πολυλογίαν σημαίνειν, παρόσον ἐν τοῖς βωμοῖς ἐρχόμενοι τινες ἀντὶ τοῦ—ἐχρῶντο.

911, 15 τὸ om. R.—16 μ. αὐτὸν εἶναι V.

913, 20 χρυσῶ Kusterus. Legebatur χρυσοῦ μολ. καὶ R.

916, 27 ὡς om. V.

919, 35 καὶ τῶν Ἑλλ. Ald. Ruhnkenius πλανηθέντων τῶν Ἑλλήνων, ὅτε, uti scriptum in Regio.—42 ἄρτους κραύρους Ruhnkenius, qui de hac voce dixit ad Timæum p. 168.—46 ψηφίσματα Suidas s. Πανδελετείου. ψήφων ψηφίσματα Ald.—48 Χείρωσιν Suidas (χειρωσῖα cod. Paris. A). Χείρωσιν Ald.—50 Δυστρόπους om. V.—52 scribendum esse φιλόδοκος monet Dindorf.

928, 3 ἐμβριμίζοντα καὶ ὑδρίζοντα V. Habet R. α. τοῦ ἐνυβρ. et glossam τὰ μειράκια.—5 λυμαινόμενα V.

926, 6 διδάξαι et τὸ δὲ Κρόνος om. R.

934, 15 ἐκθέσει Hermannus. εἰσθέσει Ald.

939, 26 φοιτᾶν ἀπαρεμφάτως Ald.—27 ἐνλογιμωτέρῳ R. ἔλλογιμωτάτῳ Ald.

947 εἶδος σφηκὸς ἢ ἀθρήνη. καταχρῶνται δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελίττης συνεχῶς. ὁ δὲ—μελίττη τὴν ἀθρήνην φησὶ V.—33 Ἀριστοφάνης R. Addit Regius 2821, ἕτεροι δὲ τὰ κοινῶς κανάρια λέγουσιν εἶναι, παρά τὸ ἀναθορεῖν ἤτοι ἀναπηρᾶν.

949, 47 ἀντισπάστου codex Reg. ἀντισπαστικού Ald.—1 glossam θαρροῦντες habet V., non G.

958, 14 post καλεῖται legebatur ἐπεὶ εὐδοκίμησε λέγων ὡς ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια ἤσκουν καὶ σωφροσύνη νενόμιστο. τοῦτο οὖν ἄγαν Ἀριστοφάνης ἀπεδέχετο ὡς εὐπεποιημένον. Hermannus, ἐπεὶ αὐτὸ ἄγαν, ceteris ejectis, quæ versum ὅτ' ἐγὼ ἤνθουν exponunt. Dindorf. : « Ἐπεὶ servari potest, si sententia sic redintegretur, ἐπεὶ κατακόρως αὐτῷ ἐχρήσατο ὁ Ἀριστοφάνης, ut loquitur scholiasta Pluti v. 487 »—16 ἐπεδέχετο G.

962. Hoc scholion Hermannus eruit ex verbis scholii Aldini modo allatis.

964 V. habet ἐσπούδαζον δὲ εἰς κιθάραν μανθάνειν.—21 τότε Ernestius. τότε μανθάνειν Ald.

965, 23 κωμήτας δὲ ὅτι τοὺς V. omittens τὸ γ.—24 ἔλεγον Ald.—35 γίν., τοῦτο τὸ R.

967 sic in Ald., εἶδη ἁσμάτων ἀμφοτέρα, τὸ, Παλλάδα περσέπολιν θεάν, καὶ τὸ, Τηλέπορον τι βόαμα. τὸ μὲν οὖν πρότερον Λαμπροκλέους εἶναι φασιν Ἀθηναίου, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ (Reg. 2821 ἐστὶ δὲ τὸ μὲν A. τοῦ M. u.). ἔχει δὲ οὕτως:

Παλλάδα περσέπολιν κληῖζω πολεμαδόκον ἀγνόν,
παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.

τὸ δὲ, Τηλέπορον τι βόημα, μὴ εὐρίσκεσθαι ὅτι ποτ' ἐστίν. ἐν γὰρ ἀποσπάσματι εὐρεῖν Ἀριστοφάνη ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. τινὲς δὲ φασιν αὐτὸ Κυδίδου Ἑρμιονέως, Τηλέπορον τι βόημα λύρας Ald. τὸ δὲ Κυδίδου Ἑρμιονέως, τ. τι β. λ. Reg.—41 ἄσμ. φησιν ὡς

Ἐρ. Φρόν. V. — 44 περσέπολιν R. V. περσέπολιν Suidæ codex Paris. A s. Τηλέπορον, ubi verba Παλλάδα περσέπολιν Ἀθάναν leguntur, sed Παλλάδα abest a codd. Paris. et Leid. κληίζω R. V. πολεμοδόκον V. ἀγνήν G. — 45 δαμάσιππον om. R. V. Ad didi ex scholio Aldino. δαμνηπῶλον est apud scholiastam Aristidis vol. 3, p. 538, δαμόπωλον apud Tzetam Hist. 1, 683. Iidem finem hujus versus initiumque sequentis addunt αἴστον παρθένον. Suspectum tamen est αἴστον quum propter se ipsum tum propter unius dactyli defectum. Ceterum Lamprocli an Stesichoro hi versus tribuendi sint in medio relinquit scholiasta Aristidis, Stesichorum confidenter nominat Tzetza, qui sua ex scholiasta Aristidis sumpsit. DIND. — 46 ἡ τῆλ. R. βόημα V. — 47 πότε ἐστίν V. — 48 ἀριστοφα R. ἀριστοφάνους V. Fragmentum codicis dicit in bibliotheca Alexandrina ab Aristophane grammatico repertum. — 49 Κυδίου Bernhardus apud Buttmann. ad Platon. Dialog. ed. novæ Heindorf. vol. 1, p. 67. Κυδίδου R. V. — 3 legebatur περσέπολιν δεινήν θεὸν ἐγρεκῦδοιμον ποτικληίζω. Verba δεινήν θεὸν ἐγρεκῦδοιμον memoria errore aliunde sunt illata. δεινήν, ἐγρεκῦδοιμον Minervam vocat Hesiod. Theog. 925. Verbi autem ποτικληίζω syllabæ ποτι ortæ sunt ex præcedenti περσέπολιν. Aristophanes autem quod Παλλάδα περσέπολιν δεινάν scripsit, δεινάν, usitatum illud Palladis epitheton, versus explendi causa adjecit. Omisit qui hunc locum imitatur Dio Chrys. vol. 1, p. 427: καὶ νῦν ἐπὶ ταῦταις ταῖς ἐλλείψει οικεῖτε τὴν πόλιν καὶ τοὺς υἰεῖας παρασκευάζετε, ὡς δυνατοὺς ἐσομένους χρῆσθαι τοῖς τε αὐτῶν καὶ τοῖς δημοσίοις πράγμασιν, ὅταν ἰκανῶς καθαρίσωσιν ἢ Παλλάδα περσέπολιν, ἢ τῷ ποδὶ βῶσι πρὸς τὴν λύραν, ubi Παλλάδα περσέπολιν Ἀθηνᾶν legitur, Ἀθηνᾶν ab interprete illato, ut in loco Suidæ s. Τηλέπορον. Contra de verbis τηλέπορον τι βόημα λύρας, Aristophanes omisit incommodum metro vocabulum λύρας DIND. — 6 Κυδίδου legebatur. 969 Ald. κάμφειν: ἀντὶ τοῦ εἰ κακοηθεύσοιτο κεκλασμένη τῇ φωνῇ τὴν ὥδην ἀνενέγκοιτο, ὅσον κατασχόντων τῷ μαλθακῷ τῆς φωνῆς. — 13 προενέγκοιτο Suidas s. Βωμολογεύσαιτο. προσενέγκοιτο R. V. 971, 16 scribebatur Μιτυλ. V. Μιτυλληναῖος. — 17 παρὰ Παναθηναίος V. Παναθήναια Ald. et Suidas s. Φρῦνις. — 30 fieri potest ut ex Suida intulerit Musurus. DIND. — 24 Ἀριστοκλείδῃ Suidas. Ἀριστοκλείτω Ald. σχεδίους ἔοικεν Suidas s. Φρῦνις et sub Σχέδιον, ubi ταῦτα δὲ σχεδίους ἔοικε tanquam Aristophanis verba afferuntur. Conf. Kuster. ad schol. Ran. 78. — 25 οὐκ ἂν ἐσιώπων, 27 κατακλάσας Suidas, qui ἔθος—ψυχρός omittit. Codex Reg. κωμωδεῖται δὲ ὅτι πρῶτος τὴν ἀρχαίαν

κωμωδίαν ἐκλασεν ἐπὶ τὸ μαλθακώτερον. ἦν δὲ πᾶν ἄμουσος καὶ ψυχρός. — 28 Ἀριστοκράτης. Valckenarius apud Burgesium in Diario classico fasc. 44, p. 280, Ἀριστόξενος. Burgesius ipse Φερεκράτης: quod probabilius. Phrynus memoratur in fragmento Pherecratis ex Chirone apud Plut. Moral. p. 1142. Fortasse tamen delendum καὶ Ἀριστοκράτης. DIND.

973, 34 εὐκόσμως V. et Suidas s. Ἐν παιδοτρύβου. εὐκοσμίως Ald.

975, 42 αὐτῶν R. V. — 43 τοὺς ἐραστάς V., non G.

980 glossam μαυλιζων habet R. Thomæ M. scholion ex cod. Paris. ap. Ducang. Gloss. p. 890: Ἐκιδίδου ἐαυτὸν εἰς λαγνεῖαν, καὶ προαγωγὴν τὴν καὶ μαυλιστριαν, ποιῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ σχημάτων τινῶν.

981, 3 ἀντὶ τὴν R. ἀ. τοῦ τὴν V. — 4 ἔτεμον Ald. δὲ om. R. V. Addit Ald. φησὶ διὰ τὴν κεφαλὴν, quæ in V. sic scripta sunt, φησὶ δὲ τὴν κεφαλὴν, ἔχουν τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις καυλωδῆς.

983, 7 τουτέστι κίχλας. ἔτεροι δὲ V.

984, 10 τοὺς κρωθάνους Ald. — 14 sq. τὰ λεγόμενα Διάσια ταῦτα καὶ Διυπόλεια (Διυπόλεια V.) R. V. — 16 δὲ om. R. τὸ δὲ τεττίγων ὅτι (adde ἀρχαῖον) τὸ τοὺς τέττιγας ἀναπλέκειν τουτέστι κρωθῶλους· ἢ ὅτι οἱ παλαιοὶ V. — 18 τοῦ φαίνεσθαι G. διὰ τὸ φαίνεσθαι R. V.

985, 24 Κυκίδης διθυράμβων π. V. Hinc corrigit Dindorfius Photium p. 160, 19, Κηδίδης: διθυραμβοποιητῆς ἀρχαῖος. — 30 Διυπόλεια Suidas s. Βουφόνια. Διονυσίου Ald. — 32. Βουφόνια ἑορτὴ R. Διυπόλεια V. — 33 φησὶ R. V. — 34 sq. καὶ τούτου—τυθέντα ex R.; prima tantum verba καὶ τούτου χάριν βοῦν θύουσιν habet V. — 36 Θαύλωνα Suidas s. Βουφόνια et Θαύλων. Βαύλωνα Ald. In scholio Regii codicis βουφόνια ἑορτὴ πολυτελής vocantur.

986 omittunt videntur R. V. — 39 τροπωσ. Regius, Ald.

988, 48 post ἀσπίδα pergīt V., τὸ ἐξῆς τὴν ἀσπίδα τῆς Τριτογενείας. καὶ (scr. ὡς) ἐν τῇ πομπῇ ἀσπιθηφορούντων αὐτῶν, δέον περικαλύπτεσθαι τὴν αἰσχύνην. unde Dindorf. correxit vulgatum διὰ τὸ ἐπικαλύπτεσθαι.

994, 19 addebatur ἕπερ μέλλει μολύνειν τὴν αἰδῶ, e proximo scholio illatum.

995, 21 πληρῶσαι V. Deinde γράφεται δὲ καὶ ἀφανίζειν. Ald. — 28 sqq. Moschopuli scholion editum a Creuzero ad Plotin. De pulcritudine p. 370.

997, 41 γὰρ om. R., qui 45 habet glossam ἐκπέσης, et 50 τοῦ πατρός.

1001, 2 sq. καὶ τάχα—Τριφάλῃτι om. R. προκέφαλοι Suidas. προσκέφαλοι V. — 3 Γεωργίος φησὶ καὶ Suidas. — 4 Δήμιψ V. Δήμιος G. om. Suidas s.

Υώδεις. — 5 εἰς Ἴπποκράτους (Ἴπποκράτου G.) V. εἰς Ἴπποκράτους Suidas ibid. τε om. Suidas s. Ἐμβόλιμοι et Υώδεις. δὲ Suid. ed. Mediol. s. Τοῖς Ἴπποκράτους. πόδας G. pro παιδες. ἐκβολίμοι L. Dindorf. in Thesaurο Stephani s. Ἐμβόλιμος. Legebatur ἐμβόλιμοι. — 6 βληχῆτά V. βληχῆτά Suidas s. Βληχῆ. κοῦδαμῶς τοῦ νῦν τρόπου Kusterus et Bentleius. καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου V. Ald. et Suidas s. Βληχῆ et Τοῖς Ἴπποκράτους: nam s. Ἐμβόλιμοι et Υώδεις hæc verba omisit. Fritzschi probante Bergkio κοῦδαμῶς τοῦ σοῦ τρόπου. Vide Meinek. Com. I, p. 477-79. — 8 καὶ Δημ. V. In Regio post hæc nomina, διεβάλλοντο εἰς ἀπαλότητα καὶ φρενῶν ἐλαφρίαν. — 9 τὸ δὲ κλιτομάμμαν (βλιτομάμμαν G.) ἀντὶ τοῦ μωρόν. καὶ γὰρ τὸ κλιτὸν V. βλιτόν G. 1003, 16 τοῦ τριβόλου. καὶ ἐκτραπέλου R. V. — 17 σκληρά V. ὀγκηρά G. καὶ ἀπόβλητα post σκληρά ponit R. Regius, Trib., ἥτοι ἐπιτριβοῦσας λέξεις τοὺς τῶ λέγοντι αὐτὰς πλησιάζοντας. 1005, 36 αἱ addidit Hermannus. — 39 κέρριμον. Vide Meursii Lect. Att. 4, 6. Kust. — 40 μορία δὲ κ. λ. V. ἢ om. R. — 41 δένδρα Suidas s. Μορία (in codd.: δένδρα in ed. Mediol.). δένδρον Ald. — 42 ἀσκομένοις R. V., non G. — 48 δένδρεσι κατὰ-κομον Regius. 1007, 1 εἶδ. β. om. R. — 2, 3 est etiam in Reg. — 4 ὁμοίως καὶ ἡ ἀπραγμα. V. — 5 sq. ἡ ἀπραγμοσύνη ἀντὶ τοῦ οὐ (οὐ om. V.) πολυπράγμων ἦν R. V. — 6 τὸ δὲ ψιθυρίζει, ἀντὶ τοῦ om. R. V. — 7 ἡρέμα V. Ald. — 8 προλαλεῖ V. 1013, 19 σωφροσύνης ζύμβολον. οἶον μὴ φλυαρολογεῖν Ald. — 20 τὸ δὲ et μεγάλην om. V. τρυφήν Ruhnkenius. Libri τρυφήν. 1017, 27, οἶον V. 1022, 32 sq. οὗτος ὡς κιναιδὸς καὶ εὐμορφος καὶ θηλυμανῆς κωμωδεῖται. δεύτερος δὲ Ald. κωμωδεῖται post εὐμορφίαν ponunt R. et Suidas s. Ἀντιμάχου. — 34 Ψαδάκος Ald. Correctum ex Suida, qui Ψεκάδος. Conf. schol. Acharn. 1150 — 36 τάχα — εὐμόρφω, additamentum ineptum, quod om. Suidas. Addidi δ. DIND. Reg. οὗτος ἱστοριογράφος ἦν ὡς φασὶ ποιητής. 1033 Ὁ δίκαιος δηλ. om. G. δηλονότι om. V. 1038 ἤττων λόγος (hoc om. V.) ἀντὶ τοῦ ἄδικος, ἢ ποιῶ (καὶ ποιῶν V.) αὐτοὺς ἤττηθῆναι R. V. 1040, 11 λαχόντα Hermannus. 1042, 17 αὐτῶν V., qui ἐλέγξω αὐτόν om. 1047, 21 Τὸ μέσον λαβῶν σε ἀφυκτον ἔγω R. Τὸ ἐξῆς λαβῶν σε ἀφυκτον ἔγω V. — 22 ἢ δὲ μεταφορά V. λαμβάνει δὲ τὴν μεταφορὰν G. 1050, 28 καταδοῦναι δωρεάν τῶ V. — 29 φασιν om. V. — 30 sq. in V. est οἱ δὲ φασὶ τὴν Ἀθηναίων

χαρίσασθαι τῶ Ἡρακλεῖ θερμὰ λουτρά, ὡς Πείσ. Regius ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶν, τῶ δ' ἐν omittens, et ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀναδοθῆναι τῶ Ἡρακλεῖ θερμὰ ὕδατα dicit. Ἡρα nominatur ab schol. Soph. Trach. 633. ἐξανῆκεν Ernestius.

1053 Ὡς τὰ αὐτὰ V., qui τῶν εὐγ. δ. om. — 39 ὅτι τὸ ἄνω R. et ἔστιν om. cum G.

1063, 43, 44 τινές — μάχαιραν infra post ἀπαλέξεν τὰ θηρία habet V. paullo aliter expressa, Ἄλλως. ἐν τοῖς ἐν Πελία ἄθλοις διὰ τὴν σωφροσύνην ἔλαβεν ἡφαιστότευκτον μάχαιραν ὁ Πηλεὺς. Valckenarius ἐν τῶ ἐπὶ Πελία. De omnibus his fabulis videndi Apollodorus p. 255 seq. et Heynius ad eum p. 785, schol. Apollonii ad 1, 224, Verheyk. ad Anton. Liber. p. 257, Suidas in Ἀταλάντῃ. HERM. — 2 πρᾶ R. πατέρα jam conjecerat Valckenar. ad Callimachi fr. p. 114. πατρίδα Ald. — 3 Φθίαν libri. — 4 καθαιρεῖται R. — 7 Ἴολκὸν R. ἱαυλκὸν V. Recte Regius. — 12 ἐβουλήθη V. — 13 τὴν om. R. — 14 ἀπαλλάξεν V. De μάχαιρα addit Regius, δι' ἧς καὶ τοὺς Λαπίθας κατεπολέμησε.

1065, 23 διαίσεις V.

1068 om. R. V. — 30 γεννωμένους Regius, qui hæc pluribus verbis narrat. — 33 ἐνέθηκεν Ernestius. — 34 addit Ald. ἄλλως. ἢ Θέτις εἰς λέβητα ὕδατος ἐνέβαλλε τοὺς ἐκ Πηλέως γεννωμένους, γυνῶναι βουλομένη εἰ θνητοὶ εἰσιν· ἐτέρους δὲ εἰς πῦρ, ὡς Ἀπολλώνιος φησι. καὶ δὴ πολλῶν διαφραρέντων, ἀγανακτήσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλύσαι τὸν Ἀγίλλεα ἐμβληθῆναι εἰς λέβητα. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀγίλλεως ἔρασταίς φησιν ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν. Στάφυλος δὲ ἐν τῇ περὶ Θεσσαλίας φησὶ Χείρωνα σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἐμπειρον βουλομένον τὸν Πηλέα ἐνδοξόν γενέσθαι, μεταπέμψαι τὴν Ἄκτορος θυγατέρα, τοῦ Μυρμηδόνοσ, καὶ λόγους διασπεῖραι ὅτι μέλλει γαμεῖν τὴν Θέτιν Πηλεὺς, Διὸς διδόντος αὐτῶ, οἱ δὲ θεοὶ μετ' ὄμβρου καὶ χειμῶνος ἤξουσιν. ταῦτα φημίσας παρετήρει τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὕδατα πολλὰ καὶ πνεύματα ἐξείσια, καὶ δίδωσι Πηλεῖ Φιλομήλαν. καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ φήμη. Quæ Musurus ex scholiis Apoll. Rh. 4, 816, intulit uno alterove verbo mutato.

1070 Regius cod. τὸ μὲν χρόνος παρελιπηται ἀντὶ τοῦ μωρός· τὸ δὲ ἵππος ἀντὶ τοῦ μέγας, ὡς καὶ παρὰ Σωφοκλεῖ « Ἴππομανῆς Αἴας » ὁ μεγάλως μανεῖς.

1072 λείπει om. V. Glossema prius ad ἀνεστίν, alterum ad μέλλεις ἀποστειρεῖσθαι refertur. τὸ ἐὰν σωφρ. V.

1075 τοῦτο καλεῖται ἀπ. V.

1083, 2 ἀλῶντας R. V. non G. — 3 ἠκίζοντο V. Ald. et Suidas s. Ραφανίς. recte R. καθίσαν εἰς, 4 τούτων Ald. et Suidas. Iidem θερμὴν τέφραν. λεπτήν τέφραν R. V., errore veteris librarii, qui in memoria habuisse videtur v. 178, καταπάσας λε-

πτὴν τέφραν. — 5 addit V. ὅτι καὶ παρεπιπυκνῶνται ἐπιπραττομένοις (scr. ἐπιπαττόμενοι) εἰς τὸν πρωκτόν.

1084 R. hæc tantum habet τοῦ εἶναι εὐρύπρωκτος.

085, 11, sq. τὸ μέντοι ἑβδομον καὶ ἐνδέκατον τρίμετρα καὶ τὸ δέκατον πενθημιμερές Ald. Correxuit Hermannus. Octavum versum dicit καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους σκόπει, undecimum καὶ τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγὼ κάκεινονί, decimum τοὺς εὐρύπρωκτους. Nam sic versus sunt descripti in Ald.

1087, 18 εἰς τοῦτο om. V. λείπει ἢ εἰς, ἵνα ἢ εἰς τοῦτο. δύο προθέσεων ἠλλείψεις ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτο νικηθῆς ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι κακὸν εὐρύπρωκτον εἶναι Ald. νικηθῆς ἐμοί R., εὐρ. εἶναι R.

1091, 24 ἐπειδὴ, 25 καὶ διὰ ποικ. V.

1103, 29 φησὶν om. R. — 31 ἀχθεσθαι σὺν αὐτῷ V.

1107 γὰρ κολαζόμενοι παιδεύονται V. Ceterum κόλαζε, non δίδασκε lemma præfigendum erat.

1108, 45 ὀξύνεις, ἣν εὐστομον ποιήσεις Ald. — 46 φημὲν V., om. Suidas s. Στομώσης, ex quo ἀντὶ τοῦ additum. — 47 sqq. μαχαιρῶν. τὸ ἡμέτερον μέρος τῆς γνάθου. τουτέστι δυνατὴν καὶ ἔμπειρον εἰς τὸ λέγειν δίκας. ἀντὶ τοῦ ἔμπειρον εἰς τὸ λέγειν δίκας. ὑποκοριστικὸν δὲ τὸ δικηδίοις V. — 49 post δικηδίοις addit R. ἀντὶ τοῦ δυνατὴν καὶ ἔμπειρον εἰς τὸ λέγειν δίκας.

1111 παρέλκει τὸ ἀμέλει. πάντως δὲ τοὺς πεπαιδευμένους δεξιούς ἔλεγον V.

1115, 2, τὸ ἐπίρρημα τῆς παραβάσεως Ald. Postrema delevit Hermannus. — 10-12 in V. est ἀντὶ εὐθείας αἰτιατικὴ ἀντὶ τοῦ οἱ χριταί. Ὁμηρος, μητέρα δῆτοι θυμὸς ἐποτρύνει, ἀντὶ τοῦ ἢ μήτηρ. — 12 ἦτοι R. pro εἴ οἱ. Apud Homerum est ἐφορμάται.

1119, 20-22 est recentioris grammatici annotatio, quem vitiosa decepit scriptura τεκούσας, de qua in annotatione ad hunc versum dixi. DIND. — 22 ἐστὶν εὐχερές Aldina: quæ infra in ea pagina, quæ v. 1381-1411 Br. continet, fragmentum habet scholii in vulgatis edd. omissum. Id sic scriptum est: τεκούσας καὶ φυλάττει ἐπὶ τῆς βλαστήσεως τῆς ἀμπελου· λίαν γὰρ ἐστὶν εὐχερές βεῖν ἀλλὰ ταῖς ἀληθείαις, προσέθηκε τοῦτο. Inde βεῖν addidimus; quod de fructibus dicitur. Postrema verba e scholio ad v. 1114 petita sunt. HERM. Mirum est quod de editione Aldina narrat Hermannus. Neque enim in meo neque in quinque aliis quæ inspicere licuit editionis Aldinæ exemplaribus ullum alterius quod Hermannus dicit scholii vestigium vidi. Judicet igitur de hac re qui F. A. Wolfii exemplar Aldinum possidet, quo usus est Hermannus quum scholia ederet. Illud autem εὐχερές βεῖν, quod etiam Schneidero fraudem fecit ad Theophrast. vol. 3,

p. 398, ex εὐχερεῖς esse corruptum docet codicis Veneti scriptura. DIND. In numero exemplorum quæ Dindorfius inspexit si non est illud quod ego possideo, olim J. M. Gesneri et postea L. Kulenkampii, septimum accedit. Quare suspicor in illo Wolfii exemplo casu servatum esse folium, cui damnato typographus aliud substituit. Eo modo etiam Theocriti exemplaria Aldina differunt, de quibus v. Reiskii præfat. p. vi, et Euripides J. Lascaris, de quo dictum in Wolfii Analectis litt. vol. I, p. 472 seqq. HERMANN. ἀχμὸν et τὸ δὲ et ἀντὶ τοῦ om. R.

1125, 27 ἐπειδὴ γὰρ V. ἐπειδὴν γὰρ — γένηται R.

1130, 35 διαβάλλεται R. et 37 om. φησιν. — 38 τότε Suidas. πρότερον V. οὐ θαμὰ V. οὐδαμᾶ Suidas.

1131, 50 εἴσθεσις et εἰσι γὰρ R. — 51 δὲ om.

V. — 52 ἡρίθμου τὰς ἡμέρας Ἀθ., 1 ἔως 1 τρίτης, 2 ἡμεῖς κα V. δεκάτην Dindorfius ex scholio inferiore. ἐνάτην Ald. ἐνάτην V. ἐνάτην R. G. φθίνοντος om. V. — 3 αὐτὸς φησὶν R. ἐνάτην Dindorfius indidem. Legebatur ὀγδόην. — 4 legebatur δευτέραν καὶ εἰκάδα. Dindorfius: «Scribendum δευτέραν εἰκάδα καὶ ἐν. Est hoc alius scholii initium. Δευτέραν εἰκάδα idem significat quod τὴν εἰκοστήν δευτέραν. Similiter et supra et infra aliquoties: nisi his locis omnibus notæ numerales κα' κβ' sunt restituendæ. — 8 τὴν λ V. — 9 quæ post ἐνην τε καὶ sequuntur in R. legi non possunt. In Θ. et Regio sæpe memorato 2821 scholion hoc est, οἱ Ἀττικοὶ οὕτω διήρουν τὸν μῆνα, πρώτη Ἰσταμένου, δευτέρα Ἰσταμένου μέχρι τὸν δέκα. εἶτα μία ἐπιδέκα, δύο ἐπιδέκα μέχρι τῆς ἐνεαδεκάτης. τὴν δὲ εἰκοστήν ἔλεγον μεγάλην εἰκάδα. εἶτα ἀναποδίζοντες τὸν ἀριθμὸν τὴν μὲν κα δεκάτην ἔλεγον φθείνοντος (φθίν. Reg.), τὴν δὲ εἰκοστήν δευτέραν θ', τὴν δὲ κγ' η. καὶ καθεξῆς οὕτω τὸ φθείνοντος περιτιθέντες (προστιθέντες μέχρι καὶ τῶν λ'. ἐνην δὲ καὶ νέαν τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐφεξῆς μηνὸς ἐκάλου Reg., qui hic finit scholion) ἤγουν ζ' ε' δ' καὶ τρίτη καὶ β' ἤγουν κβ'. εἶτα τὴν τριακοστήν ἐνην καὶ νέαν ἔλεγον, ἐπεὶ ἐν αὐτῇ τέλος τε καὶ ἀρχὴ ἐκ τῆς σελήνης ἀριθμούμενος μὴν ἔχει. τὴν κα' ι, τὴν κβ' θ', τὴν κγ' η', τὴν κδ' ζ', τὴν κε' ε', τὴν κς' δ', τὴν κζ' γ', τὴν κθ' β' καὶ τριακοστήν ἐνην καὶ νέαν. Lexicon rhetor. in Dobraei appendice ad Photium p. 668 confert Dindorf. — 17 post ἡγησαμένου Hermannus posuit quæ in fine proximi scholii leguntur ὥστε ἡ μὲν — τετράς λέγεται. — 19 idem «fortasse ἐπακτέον» — 27 ταύτην δὲ Hermannus. Vide Harpocrat. s. Ἐνη καὶ νέα.

1134, 41 ὑπερόρους R. V. Ald. et Suidas s. Ἐνη καὶ νέα. Correctum in editione Londinensi Thesauri Steph. p. 6957. ὑπερημέρους Ernestius

φασιν V. ὄρων Suidas. ὡς ὄρων Ald. quæ om. V. In R. literæ evanuerunt inter φησὶ ἐννην positæ. — 42 δὲ om. R. καὶ R. Suidas. καὶ V. ζ' posuit Dindorfius. — 43-46 om. Suidas, qui 47 τὰς γὰρ, 48 διήρουν Ἀθηναῖοι, 49 ἀπαριθμοῦντες, 50 ἄχρι τῆς ἰβ', 51 τὴν δὲ καὶ ὑστέραν δεκάδα. Ald. δεκάδα. Dindorfius : « Corrigo ὑστέραν εἰκάδα. Sic vicesimum primum mensis diem vocari dicit, oppositam cogitans τὴν μεγάλην εἰκάδα, quo nomine vicesimum diem esse appellatum traditur in scholio superiore l. 24 et Florentino in annotatione ad l. 9 posito. » — 52 μετ' αὐτὴν Suidas. μετὰ ταύτην Ald. — 53 τε om. Suidas.

1136, 54 δεκάτας V. et Suidas s. Πρυτανεῖον. δεκάδας R. Ald. Conf. Polluc. 8, 38. — 1 καταβάλλοντες (hoc accentu) G. ἀποβάλλοντες R. πρυτανεῖον Suidas. Legebatur πρυτανεῖον. — 2 πρυτανεῖα δὲ om. V., qui τὰ νῦν καλ. (λεγόμενα G.) — σπόρτουλα in principio scholii collocat. « Aliud erant apud Romanos *sportulæ*, et aliud πρυτανεῖα apud Athenienses : quæ proinde male scholiastes hic confundit. Nam *sportulæ* apud Romanos iudiciis cedebant : πρυτανεῖα vero apud Athenienses ad fiscum sive ærarium redibant. Vide præter alios Henr. Valesium in notas Maussaci ad Harpocrat. p. 252 et nos ad v. 1182, ubi rem hanc clarius exponimus. KUST. Vid. Casaubon. ad Athen. vol. 3, p. 395 ed. Schweigh., Schneiderrum ad Xenoph. De republ. Athen. p. 107, Buttmanum in Bibliotheca critica quæ Hildesie edebatur, a. 1821, fasc. 5, p. 394. Addit Ald. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλιμάχον παραγραφῇ. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς τὰ πρυτανεῖα. ἦν δὲ ἀργυρίον τι ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφοτέρω, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων. Ἄλλως. δίκας, ἐκταγὰς αὐταὶ γὰρ εἰς τὸ πρυτανεῖον συνήγοντο. τὸ δὲ ἦν δημόσιόν τι θησαυροφυλάκιον. Priora μέμνηται — ὁ διώκων illata ex Harpocrate s. Πρυτανεῖα. DIND. Posteriora δίκας — θησ. sunt in Regio codice.

1142, 4 ὀλίγον ἤττον φρ. R. V. — 6 ὅς περιεγ. V.

1147 θαυμαστῇ Junt.

1150, 26 ἀποστερήσεις R.

1154, 28 καὶ addidit Dindorf. — 37 καὶ ἀντιστάσθαι Hermannus. ἀντισταστικοῦ Ald. — 43 legebatur τῷ ἰς', quod falsum est. Scholiastes videtur legisse ut nos emendavimus, ἀπιθί σοι λαβών. Atque ita hæc verba eodem metro sunt, quo illa, αἶε σοῦ πατρός, in quibus scholiastes primam in αἶε corripuit. HERM. Fallitur. In Regio scriptum ἀπιθί σὺ λαβών, respondens sedecimo ὄδ' ἐκείνος ἀνήρ, cum hac explicatione : τὸ γὰρ θι κοινή ἐστι συλλαβή, ὡς λῆγον εἰς μέρος λόγου. γρῶνται δὲ ταῖς τοιαύταις κοιναῖς συλλαβαῖς οἱ ἰαμβογράφοι

ἐν μόνοις δακτυλικοῖς καὶ ἀναπαιστικοῖς στίχοις, ἐν ἰαμβικοῖς δὲ οὐδαμῶς. — 44 ταῦτα ἐκ τοῦ Πηλέως Σοφοκλέους V., qui 45-49 ἐπιφέρει-βράν omittit. — 46 ἢ τις Hermannus. Scribebatur ἤτις. ἐν om. R. — 48 τὰρα Hermannus. γὰρ ἄρα Ald. — 50 ὑπέρτονον δὲ om. V.

1156 Victorianum scholion Thomæ M. tribuitur apud Ducangium Gloss. s. Κεφάλαιον.

1160 παρὰ τὰ εἰρημένα ὑπ' αὐτοῦ, εἰ μοι στομῶσεις αὐτόν. ἀπὸ εὐθείας τῆς ἀμφήκης V. — 6 ἀκολ. τὸ R. — 7 αὐτόν ἐπὶ μὲν θάτερα οἶαν δικιδίους Ald.

1161 V. τὸ δὲ πρόβολος προστ.

1163, 13 προενεγκτέον V. προσνεκτέον R. προσνεγκτέον Ald. — 16 Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν Suidas s. Λυσανίας. Ζεῦ ἄνοτος ἄγοιτο Ald. — 17 κατ' Ἀτρεΐδαν Bentleius. Legebatur καὶ Ἀτρεΐδαν. Hermannus τὸν Ἄτρ.

1170, 22 ἰὸ ἰὸ R. ἰὼ καὶ τὸ ἰὼ Harlei. 5. καὶ τὸ ἰὼ καὶ τὸ ἰὼ ἐνταῦθα ἐπὶ γ. λαμβάνεται : τὸ δὲ ἰὼ ἐπὶ γ. λαμβανόμενον περισπ. Reg. — 23 εἰ πρὸς ἀναφώνησιν R.

1171 Ὡς om. V. ὠγριάσαντα V.

1172 εἰς, ἐν ἢ om. R.

1174, 30-37 εἰώθασιν — λέγειν τί λέγεις σύ ; καταπλήξαι αὐτοὺς βουλόμενοι. ἀκριβῶς πάνυ. πλεονάζει R. τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν — λέγειν τί, καταπλήξαι αὐτοὺς βουλόμενοι. τὸ δὲ ἀπεργνῶς ἀντὶ τοῦ ἄγαν ἀκριβῶς πάνυ. τὸ δὲ ἐπανθεῖ ἀντὶ τοῦ πλεονάζει, ἀκμάζει V. — 32 τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν κἀνὰ χεῖρα Suidas s. Τί λέγεις σύ, omisso ἐχρήσατο.

1176, 38 κακοῦργον Suidas l. c. et s. Βλέπος. τὸ om. R. V. — 39 οἱ γὰρ Ἀθ. διαβάλλονται ἐπὶ ἀναιδείᾳ V. Apud Suidam (s. Βλέπος) οἱ γὰρ Ἀ. ἐ. ἀ. διεβάλλοντο. — 40 τὸ δὲ — λέξεως in scholio v.

1179 post ὁμολογουμένῳ habet V. Addit Ald. τοὺς μὲν γὰρ Ἀττικοὺς ἐπὶ ἀναιδείᾳ διεβάλλον, τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἐπὶ ἀναιδείᾳ καὶ τῷ ἰκανοῦς εἶναι λέγειν. Apud Suidam (s. Τί λέγεις σύ) τοὺς γὰρ Ἀθηναίους ἐπὶ ἀναιδείᾳ καὶ τῷ δραστικοῦς εἶναι διεβάλλον.

1179, 44 post ὁμολογουμένῳ addit V. τὸ δὲ γ. πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῆς λέξεως (ex superiore scholio) ἐννην τε καὶ νέαν. — 45-50 Ald. δύο. ὅτι οὐ δυνατόν τὰς δύο ἡμέρας μίαν γενέσθαι καὶ δεῖκνυσιν ὅτι οὐ τῆς μιᾶς ἡμέρας ἐστὶ τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ τὸ μὲν τῆς λ' ἐννη, τὸ δὲ τῆς νομηνιας ἢ νέα. Ἄλλως. παίζει ἐνταῦθα ἐρωτῶν, ἐννη γὰρ ἐστὶ καὶ νέα τις ἡμέρα ; ὥσπερ καὶ εἰς τὸ ἀλεκτρυάϊνα καὶ ἀλεκτρυῶν. ἢ αὐτὴ γὰρ ἐστὶν ἐννη καὶ νέα. ἢ γὰρ τοῦ μηνὸς πρώτη ἀρχὴ τέ ἐστι τῶν ἐπιλοίπων καὶ νέα. ἐκ ταύτης γὰρ τὰ τῆς σελήνης χωρεῖ πρὸς αὐξήσιν. et ad v. 1189, εἰς δύο ἡμέρας : ἐγγχειρεῖ λέγειν ὅτι οὐκ ἐστὶ μία ἡμέρα ἐννη καὶ νέα, ἀλλ' ἐστὶ δύο· ἐννη μὲν ἢ λ', νέα δὲ ἢ νομηνια. τὰς οὖν κλήσεις τῶν δικῶν τῇ λ' φασὶ γενέσθαι, ὅπως ὁ κληθεὶς εἰς τὴν δίκην ἔχῃ τὴν τριακοστὴν ὄλην

εἰς τὸ σκέψασθαι περὶ αὐτοῦ καὶ μὴ ἀποτομία ζημιω-
θῆ. ὥστε καλεῖσθαι καὶ τὰ πρυτανεῖα θεῖναι ἐν τῷ
δήμῳ. οὐ γέρον δὲ καὶ τὰ παρὰ Πλουτάρχῳ περὶ Σό-
λωνος (c. 25) παραθέσθαι. « συνιδὸν γάρ, φησι, τοῦ
μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης
οὔτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως, οὔτε ἀνίσχοντι συμ-
φερομένην, ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ κα-
ταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν
μὲν ἔταξε ταύτην ἔννη καὶ νέαν καλεῖσθαι· τὸ μὲν πρὸ
συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνί, τὸ δὲ λοιπὸν
ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσθήκειν ἡγούμενος· πρῶτος, ὡς
ἔοικεν, ὁρθῶς ἀκούσας Ὀμήρου λέγοντος,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' Ἰσταμένιοι·

τὴν δ' ἐφεστῆς ἡμέραν νομηνηίαν ἐκάλεσεν· τὰς ἀπ' εἰ-
κάδος οὐ προστιθεῖς, ἀλλ' ἀφαιρῶν, καὶ ἀναλύων, ὥσ-
περ τὰ φῶτα τῆς σελήνης ἑώρα, μέχρι τριακάδος ἡρί-
θμησεν. » Plutarchi locum quemadmodum hic de
suo adjecit Musurus, ita priori scholio post αὐ-
ξησησιν hæc addidit Francinus in ed. Junt. Πλάτων
(scrib. Πλούταρχος) περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανεῖσθαι
(p. 827), τὴν δὲ τράπεζαν ἢ καλῆ Αὐλῆς, ἢ Τένεδος
ἀντικισμῆσαι τοῖς κεραμέοις καθαρωτέροις οὔσι τῶν
ἀργύρων. οὐκ ὄζει τόκου βαρὺ καὶ δυσχερὲς, ὡσπερὲ
οὐ καθ' ἡμέραν ἐπιρρυπαίνοντος τὴν πολυτέλειαν· οὐδὲ
ἀναμνήσαι τῶν καλανδῶν καὶ τῆς νεομηνίας, ἣν ἱερω-
τάτην ἡμερῶν οὖσαν ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δανεισταὶ

καὶ στύγιον. — 46 αὐ R. pro οὕτως. — 47 τῆ λ, 48
τὴν λ, 49 αὐτῷ V. ἐν αὐτῷ R. Codex Regius: « Ὅτι
εἰ καὶ ἀλλαγῶ διὰ β' νν εὐρηται τὸ ἔννη, ἀλλ' ἐναυθα
πανταχοῦ ὁ Ἀριστοφάνης δι' ἑνὸς ν τῆ ἔννη χρῆται.
φυσικῶς γὰρ δι' ἑνὸς ν ὀφείλει γράφεσθαι καὶ δασύ-
νεσθαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐν γίνεται. αἰολικῶς δὲ διπλασιά-
ζεται τὸ ν καὶ ψιλοῦται.

1181, 51 ἄπερ ἂν R. — 4 τῆς μιᾶς εἰσι τὰ G. —
5 ἀλλὰ om. G. τῆς om. R. V.

1184, 10 πρότην Reizius. τριακοστὴν πρότην Ald.

1189 δίκαις κλήσιν δηλονότι V. καλεῖται G.

1191, 20 αἱ καταβολαὶ V. et Suidas s. Θέσεις.
αἱ δίκαι καὶ αἱ μεταβολαὶ Ald. In R. literæ super-
sunt ταβολαί, præcedentes evanuerunt. — 21
ἄπερ Ald. ἄπερ Suidæ ed. Mediol. — 22 δραγμῆ
R., in quo evanuerunt verba τῆς δίκης. ἐδίδοτο γάρ.
Ald. Ἄλλως. θέσεις τὰ δικαστήρια, παρὰ τὸ τοὺς
δικαζομένους δραγμῆν τῷ δημοσίῳ δίδοναι. « Confu-
dit cum parastasei. » Вокснн. De œcon. civ.
Athen. vol. 1, p. 372.

1192 glossam οἱ ἐναγόμενοι habet R., οἱ ἐναγόμε-
νοι καὶ κατηγορούμενοι V. — 24 συνειδοῖεν Din-
dorfius. Legebatur συνίδοιεν. — 29 μιᾶς ὅτε πα-
ραστ., 30 καταλυθῶσιν V. — 31 οὖν om. V. αὐτοῖς
ἢ τριακοστῆ συνεχωρεῖτο, ἵνα παρόντες τῇ κλήσει
συνίδοιεν τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς μετὰ τῶν ἐχθρῶν δικά-
ζονται Ald.

1195 ἀπαιτούμενοι V.

1196 Ald. ἔθος γὰρ ἦν καταβάλλειν τῇ νομηνηίᾳ.

1197. R. V. inferius habent glossam οἱ ἀρχον-
τες. — 38 δὲ om. V. — 39 ὑπὸ Ernestius. ἀπὸ V.
Ald. δικαζόντων V.

1198 καταβαλεῖν Dindorfius. Vide ad schol.

1199. καταβάλλειν Ald. — 45 ἀπὸ τοῦ Ald. Cor-
rectum ex scholio v. 1200. — 47 προλαμβάνοντες
καὶ προσεθίοντες Ald. τὰ om. V. — 50 τῶν προ-
σφαγίων Suidas.

1199, 5 addit Ald. οὐκέτι γὰρ οἰδοται αὐτοῖς ἢ
σκέψις ἢ πρὸ μιᾶς, ἀλλ' εὐθύς ἐπὶ τὸ καταλαβεῖν ὀρ-
μῶσι.

1200, 6 προὔθενθυσαν δὲ προελ. V. προελιμθεύ-
σαντο, προελιχεύσαντο Ald. — 7 ὑπὸ τοῦ Ald. ἀπὸ
τοῦ V. ἢ additum ex Suida. — 8 προῦθ. εἰς (hoc om.
Ald.) ἡμ. μ. R. om. V. et Suidas.

1201, 11 θεατὰς Suidas s. Νενημένην. Legeba-
tur δανειστάς.

1205, 21 νοῆσαι V. νῆσαι G. et Suidæ editio
Mediol.

1206, 24-26 τοῦτό μοι εἴπουσι (εἴπωσι G.) καὶ οἱ
φίλοι καὶ οἱ δημόται, τὸ ὧ μάκαρ ὧ Στρεψιάδες. ὡς δὲ
ἀγροικὸς ἐσφάλῃ περὶ τὴν κλίσιν· ἔδει γὰρ — ἀναλογίαν
V. Στρεψιάδῃ μὲν ἢ κλητικῇ· ἀλλ' ἵνα παῖξῃ εἰς τὸ ὄνο-
μα, διέστρεψε τὴν κλητικὴν καὶ ὡς ἀγροικὸς ἐπταῖσεν
Ald. — 31 ἐπίτριτον τρίτον Hermannus. Aberat
τρίτον. — 36 τρίτου addidit Reizius. — 40 sq.
ἱαμβικὴν τρίμετρον ὡσπερ καταληκτικὴν καὶ δόγματιν
Ald. Correxerit Reizius. Triplicem rationem distin-
guendorum versuum commemorat scholiastes:
primam, ut vulgo,

χοὶ δημόται ζηλοῦντες,
ἦνίξ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας,

alteram,

χοὶ δημόται ζηλοῦντες, ἦ-
νίξ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας,

tertiam,

χοὶ δημόται ζηλοῦντες, ἦνίξ' ἂν σὺ νικᾷς
λέγων τὰς δίκας. HERM.

1214, 3 αὐτῷ, 4 τὸ R. — 5 φασίν V., non G.
9 ὁ γὰρ δανείσας et 10 τὸ om. V. βίπτειν R. — 12
οὔτε γὰρ V.

1216, 16 ἀπαναισχυντῆσαι R. et Suidas s. Ἀπε-
ρρυθῆσθαι. ἀπαναισχυντῆσαι G. ἀναισχυντῆσαι V.
Ald.

1218 μαρτυρήσοντα φησὶν ὅτι καλῶ αὐτὸν εἰς δι-
καστήριον R.

1219, 24 Dindorfius addidit αὐτοῦ.

1222 ὑπερβατόν. καλοῦμαι — νέαν. ἔστι δὲ ἀπὸ
κοινοῦ καλοῦμαι R. ὑπερβατόν. ἀλλὰ — νέαν. τοῦτο
δὲ ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ δικαστήριον V. Codex Reg. τὸ κα-
λοῦμαι παθητικῶς. οὐκ ἔστιν ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεογῆ

τικῶν λαμβανόμενον, ἀλλὰ δικαστικῆ λέξις ἐστίν, ὡς δηλοῖ τὸ παρόν.

1223, 30 ἢ περὶ R. γάρην, ἐν ᾗ Ἄττ. V.

1225 codex Reg.: Ψαρός, ἢ ὁ ποικίλος κατὰ τοὺς ψᾶρας, ἢ ὁ ταχύς ἀπὸ τοῦ ψαύειν τῆς αὔρας· ψαυρός ὁ ψαρός· οἶνει ὁ ψαύων καὶ πλησιάζων ἦτοι ἰσοδυναμῶν τῷ τάχει ταῖς αὔραις τοῦ ἀέρος.

1229 glossam τὸν ἀήττητον habet R., τὸν μηδὲν καταβαλόντα V. Suidas, Ἀκατάβλητον: ἀήττητον, παρὰ τὸ μὴ καταβάλλειν. τούτεστι τὸν μηδὲν καταβάλλοντα. Ex his correxi quod legebatur τὸν μηδὲν καταβάλλοντα. Qui τὸν μηδὲν καταβάλλοντα interpretatus est grammaticus, eo sensu dictum accepit quo τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα λόγον dixit Aristophanes v. 245. DIND.

1233, 50 μεθερμηνευτέον Hermannus. Recte Regius: ἴνα: ὅπου. τὸ ἴνα μεθερμηνευτικόν ἐστὶ τοῦ ταῦτα (versu praeced.).

1135, 51 ζημιωθῆναι R. — 53 οὗτω γὰρ V.

1237, 4 κεράμω ἢ ἀσκού V. Genitivum ἀσκού ponit Suidas s. Ἀσσί. — 5 οἱ (sic) σηχόμενοι — (13) τρίπονται habet Θ. — 6 ἄμα καὶ R. Ald. ἄμα δὲ καὶ Suidas, qui βρέχομεν. — 8 αὐτὸν διαβάλλει Θ. — 9 ματτόμενα V. γίνεταί Suidas. γίνονται V. Ald., quae addit ὡς πλέον χωρεῖν μέτρον (μέτρον Θ.), omissa in V. et Suida. — 10 sq. ἢ — βυρσῶν om. V. — 11 ἦτοι G. ἦτοι ὅτι V. ἢ Ald. ἢ δι' ἀσκὸν ἢ δι' ἀγγεῖον Θ. — 12 καὶ ἀσκού Θ. — 15 ἐμβάλλονται Hermannus. — 16 ὥσπερ Suidas. καὶ ὡς Ald. Quod ex καὶ ἄλλως corruptum videri posse observat Dindorf. — 18 τοῦ Στρεψιάδου, 19 ὅς ἐπὶ ὁμολογουμένοις Suidas.

1238, 24 ἐξ χοῆς (χοῶς V.) χωρήσεται om. R. καὶ παροιμία ἐξ χ. χ. ἐπὶ τῶν παραληρούντων. τούτεστιν ὁ ἐγκέφαλος etc. Suidas s. Χοῶ. — 25, 26 ἄμα δὲ — ἐμπεφρακῶτων Suidas. ἄμα δὲ ὡς ἐπὶ κεράμου τοῦ κεράμου ἢ ἀσκού μεταφορᾶς, ἢ ἀγγείου· ὡς ἐάν ἐνπεφρακῶτων R. ἄμα δὲ ὡς ἐπὶ κεράμου ἢ ἀσκού μεταφορᾶς, ἢ ἀγγείου, ὅς ἐάν σηχθῆ, πλέον χωρεῖ τῶν ἐκπεφρακῶτων V. — 28 πρὸς τὰ ἀνωτέρω Kusterus. πρὸς τῷ ἀνωτέρω Ald. — 29 τέλειον χωρήσει Ald. Correctum ex scholio proximo. — 30 ἐμπεφρυγῶτων ἀποπεπλημένων Hermannus. — 39 similiter disputatis addit Regius, ἐπεὶ δὲ ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων εὐρήται χοῶς, δηλονότι ἀπὸ τοῦ χοῦς γίνεταί, ὡς ἀπὸ τοῦ βουῆς βόας.

1240, 43 ἐκκαγχάζει V. Ald. ἀκούσας om. V. τοῦ Hermannus. Legebatur καὶ τοῦ. — 46 ἀλλὰ Hermannus. ἀλλ' ἢ Ald. ἀλλ' om. R. V, recte, si τοὺς ante ἄλλους deletur. DIND.

1241, 48 Ἄντι — εἰδότη om. G.

1246, 5 ἐκβάλλειν V. Verbum ἐκβάλλειν non aptum. Exspectes ἐκφέρειν. DIND.

1248, 8 σκαφίδιον Dindorfius ex scholio v. 66g.

σφαγίδιον V. Ald. — 9 αὐτῶ V. — 11 ὑπὸ Hermannus. ἀπὸ Ald.

1252 omittit V.

1253 habet Suidas s. Ἀπολιταργεῖς. In Ald. λιταργισμοὺς ἐκάλουν τὰ σκιρτήματα. ἀποδραμῆ, ἀποσκιρτήσεις, καταλείψη ἀπὸ τῆς θύρας ἧτις ἐστὶν ἡ λίτη. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀργοῦ, ὁ δηλοῖ ταχὺ καὶ τὸ λιπεῖν. οὐ ταχέως οὖν, φησιν, ἀποδραμῆ. — 17 ἀποδραμείς G. hic et 20. ἀποσκιρτήσαι V., non G. — 18 ἀπὸ om. G. — 19 καὶ τὸ λίαν Suidas (et Regius). καὶ τὸ λύον R. τὸ λείον V. Conf. schol. Pac. 561 et Etymol. M. — 20 καλεῖ V. Addit Reg. λέγεται δὲ τοῦτο ἰδιωτικῶς ἀπολιταρεῖσθαι.

1255, 22 σοῦ θήσομαι V.

1256 Τὸ δὲ προσποβαλεῖς R. V. — 25 τὰς — μνάς V. non G. ταῖς — μνάς (sic) R. — 27 ἐπὶ τῇ Suidas s. Παρακαταβολή. ἐν τῇ V.

1258, 32 εὐθ. τούτεστιν ἀπ. R.

1259 in V. est προαναφώνημα τὸ ἰὼ μοί μοι καὶ τὸ ἔα. διὸ διπλῆ καὶ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι τεσσαράκοντα γ'. — 38 βραχυκατάληκτον. Nam scholiastes ἔα extra versum legebat. HERM.

1261, 42-45 in Ald. παρ' ὑπόνοιαν εἶπεν ἀντὶ τοῦ παιδῶν· ἐπεὶ τραγικῶς ἀνεφρόνησε τὸ ἰὼ μοί μοι. Καρκίνου δὲ παῖδες, Ξενοκλῆς, Ξενοτίμος, καὶ Δημότιμος. καὶ οἱ μὲν χορευταί· Ξενοκλῆς δὲ τραγωδίας ποιητής. ὡς βέβαιον δὲ ἔχων τὸ νικᾶν, κατειρωνεύεται αὐτοῦ Ald. De filiis Carcini conf. schol. Ran. 86, Pac. 782. — 44 Ξενοκλῆδος δὲ R., licet paullo ante Ξενοκλῆς habeat. — 45 δέον γὰρ V.

1263 οἶον om. R.

1264, 54-6 in Ald. τοῦτο Ξενοκλέους ὑπὸ Τληπόλεμου. διὸ καὶ ἐπήνεγκε· τί δαί σε Τληπόλεμος. ἐπεὶ δὲ Ξενοκλέους τοῦ Καρκίνου ἐμνήσθη, καὶ τὰ αὐτοῦ τραγωδεῖ, εἰρηκῶς, ὡ σκληρὸς δαίμων. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ἀνω εἰρηκέναι, ἰὼ μοί μοι, καὶ, ἀνὴρ κακοδαίμων. Εὐφρόνιος δὲ φησὶ, τὸ, ὦ Παλλάς, ὡς μ' ἀπόλεσας, Ξενοκλέους εἶναι ἐκ τοῦ Λικυμνίου, λεγόμενον ὑπὸ Ἀλκμήνης, τοῦ Λικυμνίου ὑπὸ Τληπόλεμου ἀνηρημένου, διὸ καὶ ἐπήνεγκεν αὐτὸς, τί δαί σε Τληπόλεμος ποτ' εἰργασταὶ κακόν. καὶ τὸ χρυσάμπυγες παραπεποιῆσθαι. — 1 Ληκυμν — his R. V. ὑπὸ R. — 2 τί δὲ R. V. — 4 sq. Ξενοκλεῖ εἶναι φησὶν εἶναι τὸ (Ξενοκλεῖ φησὶ τὸ V.) χρυσάμπυγες (χρυσάμπυγες V.) παραπεποιῆσθαι τοῦτο. ἐπεὶ R. V. χρυσάμπυγες emendatio Hermannii est. Scholion codicis Regii 2821: Φασὶν ὡς ὁ Καρκίνος, — (ut supra 46, 47) — δαινοπαθοῦντας. ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι τριῶν ὄντων παιδῶν αὐτῶ, ὁ μὲν εἷς τραγικὸς ἦν ποιητής· οἱ δὲ λοιποὶ δύο ὑποκριταὶ ὄξυφωνότατοι. ἐπεὶ οὖν ὁ δαινεῖστος οὗτος ὄξυφώνως τὸ οἶμοι ἐβόησε, κωμωδῆσαι βουλόμενος τοῦς τοῦ Καρκίνου παῖδας ὁ ποιητής, ἔνα τούτων εἶναι λέγει τὸν δαινεῖσθην. οἱ μὲν φασὶν ὡς ὁ Τληπόλεμος οὗτος, ποιητής ὢν, πεποιήκε τὸν Φιλό-

ζενον ταῦτα τὰ ἱαμβία (sic) ἄδειν ἀπὸ τοῦ ὦ σκληρῆ δαίμων μέχρι τοῦ ὡς μ' ἀπόλεσας. ἄλλοι δὲ φασιν ὡς Σοφοκλῆς ἐποίησε τὸν Τληπόλεμον ταῦτα λέγοντα. εἰκότως νῦν τούτοις ὁ δανειστής χρῆται διὰ γὰρ ἵπποτροφίαν ἐπτώχευσεν. εἶκοι δὲ μάλλον τοῦ Σοφοκλέους εἶναι ταῦτα. διὸ καὶ ἐπάγει· τί δὲ Τληπολέμος σε κακὸν εἶργασται; ὡς τοῦ Τληπολέμου ταῦτα εἰπόντος. τὸ δὲ ὦ Παλλὰς λέγει ἢ ἀντὶ τοῦ ὦ φρόνησις ἢ με πρὸς ἵπποτροφίαν κινήσασα ἀπολώλεκας, ἢ ἀντὶ τοῦ ὦ Ἀθηναῖα. πολεμικὴ γὰρ ἢ θεὸς καὶ ἐπιστάτης ἀρμάτων.

1269 λείπει τὸ ἀτυχῶς ἐμοί R. Correxerit Dindorf.

1271, 15 εἰρηκέναι ἀνὴρ κακοδαίμων καὶ ἰώ μοί μοι R. V. ἐπήγαγε τὸ ὄντως om. R.

1273, 22 syllabæ inter ληρεῖς et κατὰ evanuerunt in R. μὴ κατ' οὐδένα V. — 24 ἀπόνου V. ἀπ' ὄνου G. — 27 ἀπὸ τινος νοῦ Suidas s. Ἀπ' ὄνου. — 35 αὐτὸν Hermannus. αὐτοῦ Ald.

1277, 38 τὸ om. R. κατὰ κοινοῦ Ald.

1279, 42 Σωκράτην V.

1286 in fine addit V. τὸ θηρίον τοῦτο τί ἐστὶ καὶ τόκος.

1290 κατὰ τὸ σιωπώμενον. Neque enim de his rebus coram spectatoribus disputatum erat. DIND.

1298 ἀναχωρεῖς G. ἀναχωρῆ V.

1299, 3-12 in Ald. ἄξεις; ἐπιαλῶ: ἢ γραφὴ δισση, καὶ ἐπὶ ἄλω, καὶ ἐπιαλῶ. καὶ πρὸς μὲν τὸ περισπωμένως τὸ ἄξεις ἀπειλητικῶς χρῆ λέγειν· οἶον ἄξεις, ὀρμήσεις τούνηθεν, ἐπεὶ ἄλῶ σε· ὅ ἐστιν, ἐξελάσω σε· εἰ διφθογγογραφεῖται· καὶ διώξω σε κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτὸν, ὡς περ ἵππον παρήγορον. πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν γραφὴν, ὡς ἠθικῶς λέγοντος, οἶον, ἀπάξεις σὺ τὸν σειραφόρον εἰς μύλωνα ἐπὶ τὸ ἀλήθειν, ἀντὶ τοῦ, ἀπαγε σὺ σεαυτὸν ἵππον· κἀκεῖθεν τραφήση. Cum R. V. fere consentit Θ., nisi quod ab initio sic scribit, ἢ γραφὴ δισση περισπωμένως καὶ παροξυτόνως. καὶ πρὸς μὲν τὸ ἐπ. — 3 σειραφόρον V., non G. σειραφόρον καὶ R. — 4 τὸ ἐπὶ ἄλων V. Corrigendum πρὸς μὲν τὸ ἐπὶ ἄλω (ἄλων grammatico relinqui debuisse animadvertit Dindorfius; conf. 12 ἐπιθαλῶν) τὸ σὺ, πρὸς δὲ τὸ ἐπεὶ ἐλῶ τὸ σέ. ἐπὶ ἄλω qui legebant, ἄξεις ab ἄγειν, qui ἐπεὶ ἐλῶ, ab ἄσσειν derivabant. Monuit Dobræus. Deinde ἐπὶ (ἐπεὶ G.) ἄλῶ V. — 5 ἐπὶ ἄλων καὶ ἐπὶ (ἐπεὶ G.) ἄλω V. Vulgo ἐπιαλῶν. — 6 ἐπεὶ ἄλῶ G. — 7 ἄλῶ V. — 8 ἐλῶ σε Θ., qui διώξω. διώκω R. V. κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτὸν om. R. — 10 ἀπάξ. σεαυτὸν σ. V. — 11 ἐπὶ τῷ V. Θ. Ceterum V. in textu habet ἐπὶ ἄλων, in margine γρ. ἐπεὶ ἄλῶ. τῷ ἀλήθειν, οἶον ἀπαγε σεαυτὸν ἵππον Θ., qui 12 sq. τινές δὲ—μέλλων omittit. — 14 πέμψω σοι Θ. Ald. δὲ τὸ Hermannus. ἐν τῷ Ald. — 18 ἠθικῶς Ald. — 25 κινήσω, συντρίψω Hermannus. νικήσω, συντρίψεις codices. Regius συντρίψω se.

1300, 27 ἄλλως μήποτε, 28 εἰ μὴ ὅτι ἄξεις V.

1303, 32 τρία κῶλα V. — 33 ἡμιόλιον R. Sequentia ad 51 omittit etiam Θ., qui in fine addit, κορωνίς δὲ καὶ μέλος τοῦ χοροῦ κῶλων ἰη', ὧν τὸ πρῶτον ἱαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. καὶ ἐν εἰσθεσεὶ κῶλα τρία, ὧν τὸ πρῶτον ἰωνικὸν ἡμιόλιον. τὰ δὲ τρία κῶλα τροχαϊκὰ ἀκατάληκτα ἐκ κατακλίσεως (scr. κατακλείσεως) καὶ βάσεως τρίμετρον ἀκατάληκτον, καὶ τὸ ἐκ χοριάμβου βάσεως καὶ χοριάμβου ἡμιολίου, ὥστε συλλαβὴν ἐνδεῖν τοῦ καλουμένου σαπφικοῦ ἐνδεκασυλλάβου. — 39 παιόνων Ald. Et sic alibi non raro. — 40 τρίμετρον Hermannus. ἢ ἱαμβικὸν τρίμετρον Ald. — 48 τροχαϊκῆς Hermannus. διτροχαϊκῆς Ald. — 49 πρώτῃν τοῦ πεντεκαίδεκάτου (Φερεκρατείου Hermann.) χώραν Ald. — 54 δὲ om. R.

1308 lemma πρᾶγμα' addidit Dindorfius. καλόν R. V.

1309, 7 σοφίσασθαι R. V. Sequitur in G. ἀντὶ τοῦ ἀνθ' ὧν.

1320, 12 καὶ om. R.

1321, 15-21 in Θ. διπλῆ ἢ εἰσθεσις εἰς ἱάμβους τριμέτρους ἀκατάληκτους εἴκοσι τρεῖς. — 21 τοῦ τοῦ ὦ γείτονες. σχετλιαζῶν V. — 22 ἀπὸ τοῦ, 24 Σωκράτους et τοῦτον V. — 25 φιλοτιμούμενῳ Hermannus. Legebatur φιλοτιμούμενος.

1323, 28 καὶ πάση V. — 29 λέγει V. Idem habere videtur R.

1328 omittit G.

1338, 39 τοῦ ἐνεργητικοῦ R. εἶναι καὶ G. Suidas in principio scholii addit ἐπαίδευσάμην δι' ἑτέρου· αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου.

1345, 8 βούλεσθαι (καὶ addit G.) V. Deinde ἀν delendum monet Dindorfius.

1349 ἐφ' ὅ R.

1352, 13 ἔλεγε V. — 14 ὅταν τοῦ R. Ald. ὅτ' αὐτοῦ V. — 15 ὄρχοιτο G. ὄρχηται Ald. Sequentia ita in R. V. Θ. διὸ καὶ ἐκλέγονται ἢ τετράμετρα ἢ ἀναπαιστικά (ἀνάπαιστα Θ.) λέγειν (λέγων V. λέγοντες G.). ὁ γὰρ βυθμὸς βράδιος προσπίπτει τούτοις.

1353 est in Θ. στίχοι ὅμοιοι τῷ διστίχῳ λγ', ὧν τελευταῖον « ἐξέφερον ἂν καὶ προδυσχόμεν. »

1354, 25 πάντες V.

1356, 32 ἐξ Valckenar. ad Herodot. 6, 50. καὶ Ald. « Sic ἐπίνικοι ὀρομέσι inscripta fuerunt carmina Simonidis memorata ab Herodiano in Bandini Catalogo codd. Flor. vol. 2. p. 146. » DIND. In Regio post versum eodem modo scriptum, ἦν δὲ ὁ κριὸς οὔτος ἐξ Αἰγίνης παλαιστῆς ἐπίσημος, οὗ νικήσαντος ἐν Ὀλυμπίᾳ γράφει ἄσμα ὁ Σιμωνίδης. — 37 δένδρον ἀγλαῖον. Recte, ut videtur, Valckenar. ἀγλαοδένδρον. Verba poetæ non integra attulit Scholiasta. DIND. Hermannus conjecit δένδρεων (vel δενδρεῶν) ἐσελθὼν τέμενος ἀγλαῖον

Διός, non feliciter. — 40 τῶν τοῦ om. LB. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος, ἐπήξασθ' ὁ κριὸς οὐ κακαίως. ἦν δὲ οὗτος ὁ κριὸς παλαιὸς αἰγινήτης Harl. 5. Idem in lemme τὸν κριὸν ὡς ἐπήχθη.

1357 ἀρχαῖον ἔφη ἀντὶ τοῦ μωρόν. παραιτοῦνται γὰρ— πίνειν habet Θ. — 45 τὸ additum ex Θ.

1358, 50 κριθὰς πεφριγμένας ἀλήθουσιν Θ.

1364, 6 ὡσπερ—δάφνης om. Θ. et 8-14. — 9 μουσικῆς Ald. μουσικῶν R. V., cui Dindorfius de suo subiecit ἀγώνων. ἔτι Hermannus. ἐπεὶ libri. Ald. ἀεὶ φαίνεται. — 11 ἔχοντας ἐν τῇ R. V. ἔχοντά τι τῇ Ald. διήγησιν V. In Regio, Ἡ ἔτι ἐν Αἰσχύλου δρᾶματι εὐρηταί τις μυρρινοφόρος ἄδων· ἢ ἔτι κλάδους κατέχοντες μυρρίνης ἦδον τὰ Αἰσχύλου ποιήματα.

1367 in V. ἀσύστατον, ἀδιάθετον, ἀπιθάνως συντεθέντα (ser. συντιθέντα) ἢ ξυνιστῶντα, οὐδὲ πυκνόν, ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπῶδη. τὰ γὰρ Αἰσχύλου δῆματα φαντασίαν—πραγματείαν V. — 25 στόματι ἔχοντα, his τὸς μύθους addit V., quod ex superiore scholio irrepsit. Glossam ἀντὶ τοῦ τραχύν habet R.

1371, 41 K. ὦ μακάριε V. — 43 sq. ταῖς ἀδελφῆς συγγίνονται V. Ἄλλως om. R. — 46 τοῦ additum ex V., in quo est τὸν παῖδα τοῦ Αἰόλου μακάριον διαφθεύροντα. φθείροντα Ald. et Regius, qui Κανάρην scribit. — 47 δὲ παναθηναίος V. ἔξῃν Reg. — 49 ἐπάγων om. V. — 50 τὸν ἀλεξίκακον Ald. τὸ ὦ ἀλεξίκακε Reg.

1381, 7 τοῦ ἄ ἐν τῇ νῶ ἔχεις V.

1382 lemma Aldinae μαμῶν correxit Dindorf. παιδῶν V. παιδίων λαλούντων Ald. ζηῶσι G.

1395, 23 τὸ δέρμα addit Hermannus.

1399, 44. Versu 1415 non habebat scholias in suo exemplo verba τῆ δῆ. HERM.

1417, 22 πάλιν additum ex Clem. Alex. Strom. 6, p. 748, et Tryphone De tropis in Museo Cantabrig. 1, p. 49. — 27 ἄρ' Hermannus. ἄρ' Ald. — 28 vide Ruhnken. in Reiskii Orator. vol. 7, p. 829. HERM.

1421 ἐν ἡθ. ἔρωτ. ἀντὶ τοῦ—ἀνήρ. V.

1423, 37. Hic νεωτέρων τις est scriptor scholiorum in Regio 2821. — 41 ἔγωγ' αὐτὸς, 42 ἐπεὶ, 43 συνάπτοντες οὐκ οἶδα πῶς ἀν τὸν λόγον συμπερά-

νοίεν. ἢ τὸ, 45 ἐρώτησιν, ὡσπερ καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ, οὕτως, οὐκ. Reg.

1426, 2 συγχωρῶμεν R. om. G.

1429, 8 εἰς om. V., qui 11 φησὶ pro δηλονότι, quod om. G.

1432, 14 ἕως τοῦ οὐ ταῦτα τοῦ Ald. τοῦ πρὸς ταῦτά Reizius. τοῦ δοκοῖη Dindorfius.

1437 ὁ πρεσβύτερος καὶ τὸς V.

1438 Ald. κατὰ τὸ προσῆκον καὶ ἀκόλουθον. συγχωρεῖν τοῖς ἐπιεικίσι, συγχωρεῖν αὐτοῖς.

1440 πρόσγω R.

1441, 43 μεσφδικὴ τριάς, δύο ἐκατέρωθεν. Legebatur μεσφδική, τρία ἐκατέρωθεν. At stropham putat hæc verba esse:

τοῦθ' ἕτερον αὖ μείζον κακόν.

τί δ', ἦν ἔχων τὸν ἦττω.

antistropham autem hæc:

ἔς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους,
καὶ τὸν λόγον τὸν ἦττω.

Quæ media sunt, μεσφδὸν vocat, et tribus trimetris constare putat, ut ante dixit, hoc modo:

λόγον, σὲ νικήσω λέγων, τὴν μητέρ' ὡς
τύπτειν χρεών; τί δ' ἄλλο γ' ἦν ταυτί ποιῆς,
οὐδὲν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν.

Hos versus alii, ut in vulgatis edd., in quattuor versus dividebant, quorum tres priores dimetri acatalectici essent, quartus autem trimeter: unde illa addit, τινὲς δὲ τὸ μέσον τετραπόλων. HERM.

1452, 49 τὸ τελευταῖον Hermannus.

1468, 17 καὶ εὐγενείας V.

1473 post σφαίραν (25) ponit V., præmisso ἄλλως. — 22 ὄντος δίνου G.

1477, 34 ἐκβάλλοντος V.

1478 ad verbum in Regio; quare mirer si sint hæc in R. V.

1507, 29 τὴν περιφορὰν Hermannus.

1508, 33 ὁ Ἑρμῆς: nam Mercurio hi duo versus tribuuntur in R. V. — 34 τὸ δὲ ὡς ἦδ. om. R.: una cum sequentibus γράφεται καὶ οὐς ἡδίκων, quæ habet R., omittit V.

1510. In V. subscriptum κεκόλλισται ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου. παραγέγραπται ἐκ τῶν Φαείνου καὶ Συμμάχου καὶ ἄλλων τινῶν.

VESPÆ.

ARGUMENTUM I. 4 παύσειν R. Ald. — 7 ἑαυτῶ μὴ προκείμενον, 10 ἦνυον R. — 13 εἶναι hic V., post πρεσβύτερος Ald. Hoc et σχεδὸν om. R. — 14 scribebatur ἐξάριεν. — 17 μόνον τοῦτο ποιεῖ Ald. τοῦτο ποιεῖν μόνον et cum Aldina τὸς—δικάζειν Brunckii editio. — 19 πολιτευτικῶς Ald. — 20 ἐκφέρει V.,

SCHOL. ARISTOPH.

qui συνεχῶς et μέλλων—φέρει ψῆφον omittit. — 21 ἀποδικάζουσαν Brunckii editio. καταδικάζουσαν R. Ald. — 22 τοῦ ποιητοῦ ἐκ R. V. — 23 εἶναι V. Ald. — 28 ἀρτόπωλις Portus. ἀρτοπόλης V. Ald. — 29 γελοιοποιεῖ Ald. — 36 libri Ἄμμονίου. Correctum nomen ex aliorum scriptorum locis,

quos v. apud Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 68. ἐν τῇ πρῶτῃ Ὀλυμπιάδι Kanngiesserus De comædia Attica p. 268. ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπιάδι R. V. ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπίων Ald. πόλει ortum ex πθη, et verba ipsa ab recentiori grammatico inserta esse statuit Dindorf. — 37 εἰς Ἀθήναια. Hæc verba supra potius collocanda post Φιλωνίδου, ut in didascalia Ranarum ἐδιδάχθη—διὰ Φιλωνίδου εἰς Ἀθήναια. DIND. — 38 προαγῶνι vel προάγωνι R. V. προάγων Ald. Λευκῶν R. V. Γλαύκων Ald. πρεσβεῖς τρεῖς V.

ARG. II. 2 οἰκοῦντα θ' V. οἰκοῦντα γ' Ald. — 4 παρόντες ἐκ ταυτοῦ κακοῦ R., qui hunc versum proximo postponit.

SCHOLIA.

1, 12 τοῦ γέρ. τοῦ δεσπότου V. — 15 διασκεδᾶν V. διασκεδᾶ G.

2, 16 τὸ ἐπινυστάζειν Ald. — 17 φυλακὴν κ. ν. ἔχου et 18 βούλομαι om. V. — 21 Συμμ. φησὶν οὐ οἰμαίτε λέγειν τὸν R. Correxerit Dindorfius, qui 22 malit καὶ καταλιπεῖν. — 23 διδασκόμενος R.

4, 30 θαλασσίῳ V., qui 31 om. κνώδαλον (habet G.). δὲ et παρὰ — ἀλίσκεσθαι omittit R. [P]

5, 33 sq. μέριμνα ἢ εἰς ὕπνον καταφορὰ περὶ (παρὰ V.) τὴν ἔω. μέριμνα ἢ μέριμνα καὶ φροντίς. ἐκ V. Ald.

8, 9 μανίας δὲ καὶ V. Fortasse τε καὶ. Idem δνειδίζειν, et 11 om. ὕπνω.

9, 12 ἐπήγαγε τὸ V. Ald. — 13 ἐπὶ τοῦ περιφρονεῖν συμβουλεύει καὶ ἀποκοιμηθῆναι V. Ald. — 15 ἀπὸ τῶν θαυμάτων τοῦ Διός. Hanc fabulam narrat scholiasta Platon. p. 51 (377. Bekk.) DIND. — 12 in R. scholion erasum est πρὸς τὸ ἐπεστρατεύσατο παρέλαβε τὸν Μῆδον. ἐν γὰρ στρατιᾷς οὐ... cetera legi non possunt.

19, 36 Ὅτι μετὰ τῶν ἄλλων ὄν V. Ald., qui 37 λέγεται et εἶναι omittunt.

20, 39 παροινίου καὶ V. — 42 vide Athen. 10, p. 448, C.

22, 48 ἐν γῆ τ' ἀποβαλεῖν ἐν V. — 3 θηρίον δὲ εἶπεν οὐκ ἀπεικόντως, ἐπεὶ, 4 ἄρρυθμος R. ὁ om. V.

27, 8 ἀποβαλεῖν ἔπλα V.

29, 10 Σοφοκλῆς. Lobeckium ad Ajac. 1072 citat Dindorf.

32 R. habet ὅτι τὸ παλαιὸν βακτηρίας εἶχον διὰ χειρός. — 18 παλ. γὰρ ἔθος V.

34, 20 τοῖς om. V. — 21 μου V. — 26 καὶ om. V. — 27 τὸ ἀρπακτικόν Ald.

36, 39 ἄλλως. ἐμπεφυστημένην, παχειάν V., qui hoc scholion post τῆ φωνῆ l. 30 addit.

41, 47 Πρὸς τὸ τὸν, 48 διαχωρῆσαι V.

49, 18 ὄν φησι κόραξ V.

58 R. habet οἱ Μεγαρικοὶ ποιηταὶ ψυχροὶ τινες ἦσαν καὶ ἄλλως φορτικῶς ἐγελοίαζον. — 29. Aspasius ad Aristotel. Ethic. p. 53 b, 16: Μυρτίλος ἐν τιτανόπαισι (Τιτανόπασι) τὸ Δεινῆς ἀκούεις Ἡράκλειος, τούτεστι σοὶ τὸ σκῶμιμ' ἀσελγῆς καὶ μεγαρικὸν καὶ σφόδρα ψυχρὸν γελᾶς, ὄρας τὰ παιδία. (Malim γελῶσιν, ὡς ὄρας, τὰ παιδία. KIDD. ad Porsoni Miscell. p. 384.) διασύρονται γὰρ οἱ Μεγαρεῖς ἐν κωμῳδίᾳ, ἐπεὶ καὶ ἀντιποιοῦνται αὐτῆς ὡς παρ' αὐτοῖς πρῶτον εὐρεθείσης. Vide Meinek. Com. I, p. 522 sqq.

58, 33 σύκων ἕτερον R. — 36 διὰ βόλου Hemst. ad schol. Pluti 797. Legebatur δι' ὀβολοῦ.

60, 39 πρὸς Ald.

61 ἀνασελγαινόμενος lemma Ald. Scribendum κατ' Εὐριπίδου. DIND. — 45 κατακοιμ. καὶ βαριζόμενος V. Errat scholiastes: nam Thesmophoriazusa longo post Vespas tempore sunt commissæ. — 48 οὐ μόνον ἐν τοῖς Δράμασιν εἰσῆχται V., quod præferendum erat scripturæ Aldinæ. — 49 Προαγωγῶ V.

62 in R. συγκόψομεν. ἀπὸ δὲ τοῦ μυττωτῶν μετενήκεται. κυρίως δὲ λέγεται τὸ διὰ σκορδῶν τρίμμα. — 5 μυττωτεύσωμεν V. — 6 δριμύζομεν Bastius ad Gregor. Cor. p. 891. δριμύζομεν V. δριμύσομεν Ald. — 7 de μυττωτῶ Schneiderum ad Theophr. vol. 3, p. 576, citat Dindorf.

64, 15 δεξιώτατον V.

73 R. habet glossam ὑπονοεῖτε. — 26 τοπάζεται Florens Christianus. τοπάζεται V. Ald.

74, 29 legebatur Σερίφοις. Κρατίνου additum ex V., in quo κρατην est.

75, 31 τινὲς ἀμοιβαῖα. Hoc sic intelligendum videtur, fuisse qui illa Ἀμυνίας—αὐτὸν Sosie, ἀλλ' οὐδὲν λέγει Xanthiæ tribuerent. DIND. γαρ. καὶ R. — 32 Post ἐνός oblitteratum videtur προσώπου. Deinde δῆλον vel δηλον codex. Scribendum ἀδῆλον. Dubitatum esse videtur an idem hic esset Amynias qui in Nubibus memoratur v. 31, ubi vide scholia. DIND.

77, 36 πεπονημένον V. πεπονημένως G.

78, 41 Παρμενίωνος Ald. De Πυθίδος dubitat Dindorfius.

82, 52 γὰρ om. V.

85, 9 τὰ δ' ἀνέφλυε V.

88, 12 ἀπὸ τοῦ ἐν αἰθρίᾳ δημηγορεῖν καὶ ἐν ὑπαίθερῳ Ald. — 13 sqq. Insigne hoc scholion est de mercede iudicum, quo planissime confirmantur aliorum quorundam grammaticorum testimonia minus diserta, de quibus dixi ad Aristoph. Vesp. 661. DIND. — 14 δ ὀβολοῖ R.

90, 18 ἔλθ. ἄλλη τὴν περὶ V. ἔλθ. ἦδη π. Ald.

91, 22 μαγνητὶν πέτρον Ald., quæ inaudita vocabuli significatio foret. κέγγρον non solum ab scholio codicis Ravennatis confirmatur, sed etiam

aliorum grammaticorum locis, quos indicavit Albert. ad Hesych. s. Πασπάλη. Corruptum autem est μαγνίτην. DIND.

93, 29 τετραμμένον V. — 30 τῆς ὄπ. Ald. — 33 λέγων V.

96, 37 ἔθος γὰρ V. ἄρα Δήμιω Meinekus Com. I, p. 515. Legebatur Δήμιω ἄρα. — 44 αὐτοῦ G. ὡς ἔρων Ald. — 45 τὸν κημὸν V.

101, 2 ἐσπέραν V.

104, 14 κογχύλιον, τὸ G.

106, 17 ἦτοι-ἀλημιμένης om. V. — 19 ἀπολύειν V. — 25 ὁ φεύγων—ὁ διώκων recte Florens Christianus in Comment. p. 328.

107, 28 βομβύλιος μελίτη ὄμ. V.

108, 51 ὑπὲρ τῶν V.

110, 35 τρέφειν ὡς ἐγείμισα V.

111, 38 supplendum ex Plut. Mor. p. 71, A, νοητούμενος δ' ἔρωσ | μάλλον πιέζει.

119, 44 αὐτὰ V.

120, 46 sq. legebatur Παράβυστος, Κανὸς, Τρίγωνος, Μέσος (μέσου V.) Correxerit Dindorfius collato v. 120 et Polluce 8, 121. — 48 θεμένου V. — 49 κατέχω V. non G.

124 R. glossam habet κινκίδες αἱ θύραι τοῦ δικαστηρίου. — 1 γρηγλῖς V. — 2 καρχαλιῶν codex Taurinensis 165 fol. 148, apud Peyron. ad Etymol. M. p. 921 — 3 ἡμέρας om. V., habet G. ὅτε Dindorfius. ὅτι V., om. G. Ald.

135, 20 sq. συνήθως ἀπὸ τὰς ὀφρῦς V.

139 post κάμιος addit Ald. Αἰσχύλος (Prom. 365), ἱπνούμενος (lectio vitiosa pro ἱπούμενος) βρίζαισιν Αἰθναίαις ὑπο.

141, 33 ἐπὶ τῇ ὁδοῦ V., qui cum Ald. omittitur videtur τὸ alterum.

143, 39 scribebatur μαγειρίων.

147 glossa οὐκ εἰσελεύση est in R. — 51 σανῖς καὶ βλεῖα εἰς ἦν V.

151, 5 sq. καπνίαν. οἱ δὲ τὸν ἀπόθετον καὶ παλαιὸν R. — 6 εἰ τὸν Dindorfius. Legebatur ἦ τὸ Bekker. ὅτι τὸ ἀπόθ. — 7 Gaisford. ad Hephæstion. p. 97, et Nækius De Cherilo p. 51 citat Dindorf. — 8 πρὸς τῷ V. καὶ τῷ Ald. — 11 Βενεθεντῶ. Vide ad Athenæi 1, p. 31, E. DIND.

155, 17 μάγγανον. Conf. schol. Eccles. 361, schol. Thucyd. 2, 4.

157, 23 vide Xenoph. Hist. Gr. 2, 3, 2. — 24 ὁ καὶ περὶ τ. V.

167 glossam παρὰ τὴν τιμωρίαν addit V., om. G.

170, 36 addit Ald. Ξενοφῶν ὅτι « ἐν Βαβυλῶνι οἱ φόνικες οὐ μείον ἢ πληθραῖοι τὸ μέγεθος γίνονται. οἱ δὲ πεζόμενοι ἀπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ ὄνοι κανθήλιοι. » καὶ Πολύβιος « ἐν γὰρ τοῖς ἐπιδεξιμένοις φορτίοις τὰ κανθήλια λαβόντας ἐκ τῶν ὀπισθεν προθέσθαι πρὸ αὐτῶν ἐκέλευσε τοὺς πεζοὺς· οὗ γενο-

μένου συνέθη παρὰ πάντας χάρακας ἀσφαλίστατον γενέσθαι πρόβλημα. » Quæ inserta sunt ex Suida s. Κανθήλιοι.

173 πρὸς τὸν οἰκέτην Ald.

175, 44 ἔτυχε V. Ald. — 46 δὲ om. V. Fort. τῶν ἐπὶ πείρα. Idem codex καθιέντων καὶ ἀποτυγχανόντων, ceteris omissis.

179, 52 τοῦ ante Ὀδυσσεὺς om. V.

188, 11 μοι om. V. — 13 θηλύνοσι V.

191, 19 παρ. περὶ τῶν μηδ. R. — 24 ἐπὶ τὸ V. — 27 ὑπὸ κύνων V. Recte, inquit Dindorfius, si ὑποκύνων scribatur. — 28 διὸ καθύπερθε, 29 seq. καὶ δι' ὧν αὐτῶ σκ. V. Res postulare videtur ut scribatur δι' αὐτοῦ. — 33 χρῆσθαι V. — 35 addit Ald.

τῆς δὲ παροιμίας μέμνηται καὶ Μένανδρος ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ. λέγουσι δὲ ὅτι Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἀπολογούμενος ὑπὲρ τινος κινδυνεύοντος, οὐκ ἀνεχομένου τῶν δικαστῶν, εἶπεν « ἀκούσατε ὦ ἄνδρες διηγήματος τερπνοῦ. νεανίσκος ποτὲ ὄνον ἐμισθώσατο Ἀθήνηθεν Μέγαράδε. μεσημβρίας δὲ καταλαβούσης καταλύσας τὸν γόμον ὑπῆλθε τὴν σκίαν τοῦ ὄνου. ἐκβαλλόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ὄνηλάτου πρὸς βίαν, διεφέρετο μεμισθωκέναι καὶ τὴν σκίαν λέγων, ἀντιλέγοντος δὲ τοῦ ὄνηλάτου, καὶ φάσκοντος τὸν ὄνον μεμισθωκέναι, εἰς δικαστήριον εἰσῆλθον ἀμφότεροι. » εἰπὼν δὲ ταῦτα ὁ Δημοσθένης κατέβαινεν ἐκ τοῦ βήματος. ἀξιούτων δὲ τῶν δικαστῶν τῆς δίκης τὸ τέλος μαθεῖν, εἶπεν ἀναβάς πάλιν ἐπὶ τοῦ βήματος « ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιάς ἀκούειν ὦ ἄνδρες ἐπιθυμεῖτε, ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύοντος ὑπὲρ ψυχῆς οὐδὲ τῆς φωνῆς ἀνέχεσθε; » ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι Ἀθήνηθεν εἰς Δελφοὺς τὸν ὄνον ἐμισθώσατο. ἔθεν, φασί, καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιάς φησὶ, καὶ ὁ Πλάτων δὲ καὶ ἄλλοι πολλοί. καὶ Ἀρχίππῳ δὲ κωμῳδία γέγονεν Ὀνοῦ σκιά. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν περὶ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων. Quæ illata ex Zenobio Proverb. 6, 28.

194, 41 τράγης Dobraus. — 45 ἡλιαστοῦ Ald.

197, 5 λεπτῶν pauperi, ut ad v. 286, 515. DIND.

201, 12 τῇ δοκῶ V.

206 in R. ὀροφίας. λέγεται γὰρ οὕτω καὶ ὄφας. — 23 κατατρόγοντες Ald.

209 σοῦ R. Legebatur ὡς στρουθῶν.

210 hæc tantum habet R., φασὶν Ἀθηναῖος τριῖναις λ' πέμψαντας Σκιώνην περιτείχισαι. — 28 πρὸς, 29 Βρασιδάς et Σκιωνεύς V. Σκιωνεὺς Ald. — 30 φασὶ om. V. — 31 πέμψαντας Μενεδαῖμον ἐν ἐλείῃ Σκιώνην δὲ περιτείχισαι V. Μενεδαῖμον simile est Μενδαίων nomini, ἐλείῃ autem verbo ἐλεῖν: sed neutri locus est, nisi plura excidisse statuas. DIND. — 33 Ἄλλως V. pro ἔστι δέ. — 36 τοῦ πατρὸς om. V.

215, 44 καλοῦντες R.

219, 52 ἄδομεν Victor.

220 hæc tantum habet R., τὸ μὲν μέλη (scr. μέλι) τὴν γλυκύτητα τοῦ ποιητοῦ σημαίνει. τὸ δὲ φρυνιχάρατα τόπος. τὸ δὲ σιδῶν τὸ μέλος τείνει. — 54 ἢ δὲ ἢ τὰ μέλη Ald. — 3 Σιδῶνος, 4 Σιδωνίου V. — 5 τὸ δὲ μέλι εἶπε scribendum videtur Dindorfio. — 8 προλιποῦσα τὸν ναόν Ald. — 9 legebatur λιποῦσα. Correxī ex Hesychio, Γλυκερῶ Σιδωνίῳ: δρᾶμα δὲ ἔστιν ἐν ᾧ τῆς θυμῆλης ἀρχεται οὕτως « Σιδωνίον ἄστου λιπόντες καὶ δροσερὰν Ἄραδον. » (Codex καῖδρος ἐρανάδαρον. καὶ δροσερὰν Schowius, Ἄραδον Th. Bergk.) διεβεβήτο δὲ τὸ μέρος τοῦτο. DIND. οὖν ἢ, 12 τῆς Σιδῶνος V., omittens καὶ τοῦ ἐρατόν.

222, 13 Τοῦτο λέγοντες Victor. Bekkeri et Dindorfii editiones ἐπιτείνοντες. — 14 καὶ οἶον, 15 βάλῳ Vict. et om. ἔστι.

227 οἶον προσπνέουσι G.

230, 35 τοῦ addidit Dindorf. — 37 οὐ (μέντοι addit G.) πρὸ τοῦ γ' εὐτονος V. — 38 παροιμιαστικὸν G.

233 R. habet glossam ἀπὸ δήμου. — 40 Πανδιωνίδος G. Πανδιωνίδος V. Πανδίωνος Ald.

234 R. habet glossam Χάθης στρατηγός. — 43 Πτολεμαῖδός ἐτιam Hesychius. Antea Cecropidis fuit: vide Stephanum Byz. et Harpocrat. et monumentum Atticum apud Bæckh. vol. 1, p. 309. DIND.

238, 50 ἐχειρόμεθα V., non G. λόρον V. — 51 ἐποίησατε V., non G. — 53 τρίποδα V.

239 R. habet glossam αὐτὸν, τὸν ἄλμον. — 6 κόρκυρος V. — 7 λαχάνοισι V. et Hephæstio p. 46 λαχάνοις Ald. et Suidas s. Κόρκυρος.

240, 13 vide Diodor. 12, 54.

241, 19 εἰσὶν οἰγλυκοὶ V. οἱ γλυκοὶ G.

243, 26 ἐπιῖξεν οὖν V.

248, 28 αὐτῷ G. — 29 λύχον φέροντες om. V. Ald. δρχ. πληθῆ (scr. πλησθῆ) V. πληθυνθῆ. G. — 31 γὰρ om. V. — 32 μικρὸν V. διμέτρου ἀκαταλήκτου Dindorfius. Legebatur τριμέτρου ἀντιληκτικοῦ (ἀντιληκτοῦ V.).

249, 37 προμύσσει om. V.

250, 41 scribebatur προθύσσειν. Ex scholio Ravennate v. 249 apparet grammaticos non πρόθυσον, sed πρόμυζον legisse. DIND.

257, 3 ἀττάγην G.

262, 19 σκνιψὶ Dindorfius. σκῆψ' V. σκνιψιὸν G. σκῆψι Ald. σκνιψὶ Portus. εἰκῶς V. — 22 περικρούειν (παρακρούειν G.) τὸν λύχον καὶ ποιεῖν τοὺς σπινθῆρας V. — 23 scribebatur ἀδδην. Glossam σπινθῆρας habet R.

264, 28 seq. εὔ δὲ τὸ γεωργικὸν ἦθος ἐμφαίνει. μέλει γὰρ αὐτοῖς τῶν καρπῶν V.

268, 37 ἐτέρας μεγίστης νεὼς Ald. Ad hunc v. præterea hoc scholion habet V. ἐφελοκόμενος ὑπὸ βραδυτῆτος. (Hanc gl. habet etiam

R.) κυρίως δὲ ἐφολκίς καλεῖται ἢ ἀφ' ἐτέρας νεὼς ἐλκομένη διὰ βραδυτῆτα.

270 habet R. glossam λείπει μέλος. — 45 παρῳδία, 51 δὲ ἐξῳδικὰ Ald.

277 R. habet glossam τὸν βουβῶνα πάθοι.

278 R. habet glossam οὐκ ἤπατάτο.

279 sic in V., ὅποτε, φησὶ, παρεκαλεῖτο ὑπὸ τινος ἐφ' ἐτέραν πράξιν ὁρμηῆσαι ἐπὶ τῆς (τὰ G.) κάτω κύπτων ἔλεγε λίθον ἐφέεις παροιμία δὲ—γενέσθαι. τὴν παροιμίαν ἔλεγεν, πλίνθον πλύνεις καὶ χύτραν ποικιλίεις. ἀντὶ τοῦ ἐδιωροδοκεῖτο ὑπὸ τῶν δικαζομένων κάτω κύπτων, ὅπως ἂν μὴ αἰδεσθεῖν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ad sequentem versum R. habet glossam τὸ παροιμῶδες.

281, 19 sq. διαφεύγοντος τὴν δίκην φησὶν αὐτὸν ὠδυνηθῆναι Ald. καὶ ante κακ. om. V., habet G.

283, 22 legebatur ἐπὶ Περικλέους, correctum ex scholio inferiore. — 23-38 proximo scholio postponit V. sic scripta ab initio, Ἄλλως. Μυησίων ποτὲ μετὰ Σαμίων μαχομένων etc. — 27 Π. ἀπελθόντες V. — 29 αὐτῶν vel delendum vel in αὐτοῖς mutandum observat Dindorf. — 37 Φιλ., ἐπεὶ φιληθεῖ ταῖς καταδίκαις, 39 Δουρυτίδου, 42 ἐπαγόμενοι, 43 καὶ ἐνφροῦριον, 46 προσαγγελθεῖ, 47 τοιοῦτον ἂν V. — 48 λέγων conjicit Dindorfius.

289, 2 post παρεπομένου addit Ald. καὶ ἐγγύτραι, αἱ τὰς χάς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφέρουσαι. Μίνως ἢ περὶ νόμου. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι καταχυτρίσαι, ὡς ἐτέρωθι Ἀριστοφάνης. ἐγγυτρίαι δὲ λέγεσθαι καὶ ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν, αἷμα ἐπιχέουσαι ἱερείου καὶ τὰς θρηνητρίαις. ἔτι γε μὴν καὶ τὰς μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη. Quæ Musurus inseruit ex Suida s. Ἐγγυτρίστραι. — 5 Αἰσχ. λαῶν, καὶ ἐγγυτρίαις V.

300, 15 ὄντος om. R. — 18 Phrynichi versum sic corrigit Hermannus, τριώβολόν γ', ὅσουπερ ἡλιάζομαι.

306 R. nihil nisi hoc habet, πορισμὸν λέγει παρὰ τὸ Πινδαρικὸν ὑπερπόντιον ἔλας (sic) πόρον. — 28 Πρὸς τὸν πόρον βούλεται λέγειν οἶον πορισμὸν. ἐπὶν. V., ex quo 29 τὸ Ἐλλάς (ἔλλᾶς codex) ἱερὸν additum. — 30 πινδείματι Ald. Corruptum, ut videtur, ex πῖν δέμα τοῖ, sententia autem ab scholiasta non integra est apposita: nam deest verbum. DIND. ὑπὲρ πόντιον Bæckhii. ὑπερπόντιον Ἐλλάς V. Ald.

313, 35 τῶν Μινοταύρων G. τῶ Μινωκενταύρω Ald. Pergit V. καὶ τοῦτο παρὰ τὰ ἐκ Θησείως. ἔστι δὲ Ἰππόλυτος ὁ λέγων ταῦτα, ἀνόνητον ἄγ. V.

315 habet V.

321, 47 legebatur Τοὺς κάδους τῆς κλειψύδρας (τὴν κλειψύδραν V.). τῆς κλειψύδρας fortasse præcedenti scholio addendum, commate post ἔλεγον positum. DIND. — 49 ἐκ δὲ τούτου V.

325 in R. est τῶν ἀλαζόνων τις ἦν ὁ Προξενιάδης, ὡς καὶ ἐν Ὅρνοις δηλοῖ. ἐπεὶ καπνὸν εἶπεν, ἐπήγαγε τούτους τοὺς ἀλαζόννας, οὗς καὶ καπνοὺς λέγουσι. — 1 legebatur καπνὸν, correctum ex scholio Raven-nate.

326, 5 εἶρηκε, 6 καὶ κομιδοῦ V.

332, 17-20 Ἐν τῷ—λέξῃσι om. V. — 24 χοιρί-δες. Hæ χοιράδες potius dici solent. DIND.

338, 28 sqq. hæc, Γράφεται—συγκλείει σε, sic corrigi Dobræus, τοῦ δ' ἐφεξίν: γράφεται καὶ ὑφε-ξίν. οἷον ὑπόσχεσιν. τί ὑπισχνούμενος. τοῦ δ' ἐφεξίν: τί ἐπίσχει σε, ἢ τίνας χάριν. τί προφασιζόμενος συγ-κλείει σε. παρὰ—ἐφεξίς ἢ πρόφασις. Pro verbis οἷον τί ὑπισχνούμενός σοι ἐπίσχει legebatur οἷον ὑπόσχεσιν τι ὑπισχνούμενός τι (σοι V.) ἐπίσχει. DIND. — 30 ἐφῃσι Ald. — 32 ἐδύνασθαι V.

342, 37 sq. καὶ τοῦ Κλέωνος καὶ τοῦ λόγου, 39 ἀρχεῖ V.

349, 54 ἐπιθυμοῦσι V. — 1 ἐπὶ τοῦ, 7 εἰσελθεῖν Ald. τῶν om. V.

351 διυδρορῶα. ις ἦλθεν οἱ in codice.

352, 14 σμικρὸν V. Κράτης Dobræus. Legeba-tur Κράτινος.

353, 21 τὸν ὅπιαν—πυκνούμενον Ald.

361 καὶ φυλάττουσιν R.

366, 43 μέλι V. μελίτιον Ald.

368 habet R. παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ δικτύου γελιοιά-ζει. — 47 ἀγρευτῆς, legebatur ἀγρευτος. ἀγρευτῆ V. Quod ἀγρευτική esse potest. DIND.

376, 10 δείκνυσιν ὅτι ὡς Ald. δείκνυσιν καὶ οὐ V.

380 in R. sic, τοῦ Διοπεΐθους ἔχων τὸ μανιῶδες. ἦν δὲ εἰς τῶν βητόρων.

381, 30 συμβεβῆ V. Posse συμβεβῆκη scriptum fuisse putat Dindorfius.

386, 37, 38 scribebatur ταυλωτὰ et ταυλώματα, ut 349, 5 in Aldina est ταυλωτῶν.

389, 43 Λύκου. ἱερὸν ἦν καὶ ἡρώιον Ald. — 44 Λύκου δεκάς. De hac pluribus explicat Harpo-cratio s. Δεκάων. Vide Bernhard. ad Eratosth. p. 214-216. In Ven. Λύκου δικάζεσθαι. Proxi-mum scholion manifestum est ab recenti impe-ritoque grammatico esse scriptum, ejus verbis nonnihil lucis affert scholion codicis Ravennatis. DIND. — 45 ἦν post δικαστηρίῳ om. V. — 46 ὅσον παρὰ, 47 δεκαστικὸν V.

392, 51 εὐθὺς παρὰ κλαόντων V. Ald.

394 in R. sic, ψιάθους παραπεφραγμένου τοῦ ἡρώου καὶ στεγασμένου. — 1 sq. φησὶν οὐδ' ἐπάτε σου ἐνυβρίσω τὸ ἦρ. V.

398, 11 καθίσαντες V. ἐλαύνουεν V. Ald. — 14 ἂν εὐτρεπῆς Valckenar. ad Herodot. 8, 84. Lege-batur ἄνευ τροπῆς.

408, 25 ὀρχήσονται R.

412 ἀπολέσθαι Victor.

415, 41 ἵνα δυσορχήσεται V.

418 Archippi fragmentum sic videtur esse digerendum, A. οἴμοι. B. τί ἐστι; μῶν ἔδωκε; τί σ' ἔδωκεν; | A. κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε κάβρουξέ με. | B. τίς ἢ πανουργία τε καὶ θεοσεχθρία; DIND. μῶν ἔδωκε Florens Christianus. Meinekus Com. I, p. 725, versus ita constituit, — μῶν ἔδωκέ τί σε (vel ἔδωκέ σέ τις); | A. ἔδωκε; κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε κάβρουξέ τις. | B. τίς etc. — 47 θεοσεχθρα[sic] V. θεὸς ἐχθρία G. — 48 ὡς τοῦ Θ. καὶ τοῦ Κλ. V.

421, 51 δὲ ὁ Γοργίας om. V.

425, 53 sq. ἀντὶ τοῦ σύστημα. κυρίως δὲ τὸ τῶν μελισσῶν καὶ ἐπιτηδείως νῦν. σφηκῶδες γὰρ τὸ σ. V.

429, 4 μακαρίζεις V. — 5 αἰρῆ G. αἰρῆ V. ἐρῆ Ald.

435, 10 κάπτετέ φησιν οὐδὲν V.

436 sic in R., παρὰ τὴν παροιμίαν ἐγὼ θρίων ψόφους ἀχῆκοα. τοῦτο δὲ φασὶν ὅτι οἶδα τὰ τοιαῦτά ἐστι μέχρι ψόφου κενοῦ χω... καὶ ἀπειλῆς. — 17 ἀπὸ τῶν V.

438 ὅτι ὁ Κέκροψ... τῶν δράκοντος εἰ... ὄν. R. πρὸς τὸ ὄνομα κεχαριέντισται, ὅτι ὁ Κέκροψ τὰ κάτω δράκοντος εἶχεν, οὗτος δὲ δρακοντίδης καλεῖται. εἰσι δὲ—ἐσχημένα V.

440 ἀντὶ τοῦ πέττειν καὶ διαρτίζειν habet R.

445 in R. sic, κυνᾶς τὰς σκυτῖνας περικεφαλαίας αἷς..... ὄμβρον ἐχρῶντο. καὶ ἐν ταῖς Νεφέλαις ὁ προ-σβύτης, τὸ δὲ μὴ κυνῆν. — 39 κυνῖαις V. — 40 ταῖς et 42 ἔχοντα om. V.

459, 4 ἢ πῶρ εἶπειν, 6 ἀλαζόνιαν V.

462, 13 ὁ γὰρ Σοφ., 16 Φιλοκλέους V. — 17 δριμυτάτου Ald.

469 Οὔτε ἀπολογίαν V.

475, 37 κροσούς V. κρωσσούς Ald. φ. οὖν καὶ τὸ, 39 στέμματος V.

480, 46 διην. οἷς ἐπέθεντο om. G. — 51 ἢ οὐκ, 52 πεδιᾶ, πρὸς ὄν, 1 προσέταξε, 3 ἡμῖν V.

491, 27 ἀγορᾶ ἀξιώτερα λ. V.

493, 32 ἔλεγον ὡς ταῶς καὶ λαγῶς V.

497, 40 ἡγουμένως δὲ τυχόντα V.

502, 49 post συνωμοσίας (sic scribit Ald.) σχῆ-μα addit V. Ald. τὸν (τὸ V.) Ἰππίαν εἶλαθεν, quod aut delendum aut corrigendum παίζων—τὸν Ἰπ-πίαν παρελαθεν. DIND. — 1 ἐδόκει, 2 τ' ἀκριβῶς V. Injuria autem scholiasta reprehendit Eratosthe-nem, quem manifestum est numero illo non so-lum regni, sed etiam exsilii Pisistratarum tempus esse complexum. Deinde, l. 3, legebatur Ἀριστοφάνους. Suspectum est Aristophanis nomen, quum grammatici mentionem in hac causa fac-tam esse minus probabile videatur. In Ἀριστο-τέλους recte mutavit Bentleius. Cui non obstat quod ab Aristotele Polit. 9, 23, anni numerantur

triginta quinque: τρίτη δὲ ἡ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀθήνησιν οὐκ ἐγένετο δὲ συνεχῆς· δις γὰρ ἔφυγε Πεισιστρατος τυραννῶν ὥστε ἐν ἑτεσι τριάκοντα καὶ τρισὶν ἑπτακαίδεκα ἔτη τούτων ἐτυράννησεν· ὀκτωκαίδεκα δὲ οἱ παῖδες ὥστε τὰ πάντα ἐγένετο ἔτη τριάκοντα καὶ πέντε. Neque enim ex hoc loco sententiam Aristotelis excerpit scholiasta, sed, ut ex scholiis Lysistr. 666, 1155, colligi potest, ex πολιτεία Ἀθηναίων, quo in libro Aristoteles computationem illam videtur esse secutus quam Clintonus exposuit in Fastis vol. 2, p. 202, Isocratisque confirmavit testimonio, qui, quod eodem redit, annos numeravit quadraginta in oratione περὶ τοῦ ζεύγους p. 351, D. DIND. — 4 vide Wesseling. ad locum Herodoti.

506, 11, Πρὸς (τὸ addit V.) τοὺς ἀψευδεῖς ποιήσαντάς τι. Verba et corrupta et defecta, quibus interpretum quorundam opinionem aliquam impugnatam esse usitatum illud πρὸς τοὺς — et quod sequitur ἀγνοήσαντας ostendit. τι fortasse ex ὅτι, πεποιήκας ex πεποιήκασι corruptum: quo pacto l. 13 ἀγνοήσαντες scribendum foret, quod ipsum præbet V. (Et in Addendis:) Comparanda similis annotatio in Ran. 362: πρὸς τοὺς ποιήσαντας τοὺς Φερεκράτους Πέρσας· τὰ γὰρ ἀπόρρητα ἤκουσαν ὡς νῦν ἡμῖν ἔθος. Cujus exemplo hic corrigi possit, πρὸς τοὺς Μεταλλεῖς (fabulam Pherecrati a multis adscriptam) ποιήσαντας ὅτι τὸν Μόρυχον τῶν πολιτικῶν πεποιήκασι μετέχοντα πραγμάτων, ἀγνοήσαντες —. Articuli ejusdem bis deinceps positi, τοὺς τοὺς, exempla plura sunt. DIND. — 15 post Μόρυχον pergīt V. οὗτος τύραννος δεινὸς etc. ex scholio v. 502.

508, 25 βατιδοσκόποι sumpsit ex Pac. 811, ubi recte βατιδοσκόποι.

511 in R. est gl. ὀπημέρον, id est ὀπημένον.

515, 32 sq. καταγελώμενος μὲν οὖν ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἐπ' ἀνδρῶν οὐς οὐχὶ μ. τιμῶσι V. — 37 τῶν λεπτῶν ὄγλων codex.

520, 44 ὄντι προσγίνεται V. Ald.

525, 4 ὡς δ' Ἀπολλ. V.

526, 8 τὸν Κλέωνα Ald.

528 λέπει om. Vict. γενναῖοι, ἐγκρατεῖς V.

544 glossam ἐργάται habet R. — 42 ὑπειλήφθαι, 43 εἶναι τοῦ, quod in περὶ τοῦ mutavit Dindorfius. Schneiderus De schol. Aristoph. p. 20 εἶναι τοῦτ' ἔθος τοῦ. — 45 καταϊδόντα Ald. et Favorinus s. Θαλλοφόροι. Valekenarius corrigi καταδειξαντα, recte, ut videtur Dindorfio. — 50 ὀμωμόκει — ἀντομωμόκει V. Ald. — 51 αὐτὸν om. V. — 52 μάρτυρας ἐκάλουν Hudtwalckerus in libro De diatetis p. 75.

546 Ὁ χορὸς om. V.

548, 8 ἐσθήκεσαν V., non G. — 9 αὐτῆς G. αὐτῶν Ald.

551, 11 ἀσθενεῖς παρὰ τὰς ἡδ. γέρ. V.

554, 15 τοῖς δικασταῖς om. R. — 16 ἐφάπτονται R. — 18 προκαταλαμβάνοντες om. V.

566, 38 Αἴσωπος. Inepte: scribendum Οἴαγρος et annotatio ad v. 579 referenda. DIND.

568, 41 διὰ γὰρ, 42 ἐλεθηθῆ V.

571 παραβάλλον V.

572, 50 ἀπήτω V. ἀπιδέτω Tyrwhittus. θήλεια V.

574, 4 ἢ ἀντὶ τοῦ τὸ, 6 κάλλοπα (κόλοπα G.) τὸν κάλλοπον V.

578. Ultima scholii absurda sunt: sed ψῆφον intellige gentiliciorum et curialium iudicium, non publicorum in dicasteriis forensibus: οἱ ἐγγραφόμενοι sunt ii, qui olim in κοινὸν γραμματεῖον relati erant: quod enim de gymniciis ludis dicitur, id eatenus tantum potest verum esse, quatenus tum ad puberum gymnasia admissi sic probati pueri. Воескн. in Indice lectionum Berolini per æstatem a. 1819 habitaram, p. 4. — 19 ἐ' Ald.

579 Οἴαγρος τραγικὸς ὑποκριτῆς habet R.

582, 30 φορβιαὶ ἐστὶ τὰ V. — 31 ἀθλητῶν V. Ald. Correctum ex R., in quo sunt verba τὸ στόμα τῶν ἀθλητῶν, et ἐν γὰρ ταῖς ἐξόδοις τῶν τραγικῶν ἡύλου.

583 in V. νῦν ὁ καλούμενος μονοκληρονόμος. Edebatur κληρονόμος. — 41 addit Ald. ὅταν δὲ παῖς ὀρφανῆ, πατὴρ καὶ μητὴρ ἀδελφῶν τε οὔσα ἔρημος, καὶ ταύτη τύχη ὑποκειμένη οὐσία, ταύτην καλοῦσιν ἐπίκληρον· ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἡδὴ γεγαμημένην, ὅταν ἢ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἄλλῃ καταλειμμένη. καλοῦσι γὰρ καὶ τὴν οὐσίαν κληρον. καλεῖται δὲ ἐπίκληρος καὶ ἡ μηδέπω γεγαμημένη, ἀλλὰ παρὰ τῷ πατρὶ οὔσα, καθότι καθήκει αὐτῇ πᾶσα ἡ οὐσία. καλοῦνται δὲ ἐπίκληροι καὶ δύο ὧσι καὶ πλείους. τινὲς δὲ τὴν ἐπίκληρον καλοῦσιν ἐπιπταματίδα καὶ πατροῦχον. νόμος δὲ ἦν Ἀθήνησιν, γνησίας μὲν οὔσης θυγατρὸς, νόθου δὲ υἱοῦ, μὴ κληρονομεῖν τὸν νόθον τὰ πατρῶα. Quæ ex Suida sunt illata s. Ἐπίκληρος.

585, 44 φυλαχῆς ἐνεκεν R.

589, 52 πέπαικται πρὸς τὴν κογχύλην R. — 54 καταλύων Toupius Emendat. vol. 4, p. 411. Legebatur κολύων.

592 οὗτος ῥήτωρ, et κολακῶνυμος ἀντὶ τοῦ Κλεώνυμος habet R. — 5 sq. conf. schol. Acharn. 710. Scribebatur οὗτός ἐστιν ὑμῖν πον. V. πον. ὑμῖν. — 11 ὡς om. V.

594, 12 ὁ om. V. — 13 ἴσχει Ald. — 15 ἐπιτρέψωσι, 16 τινὰ ἐξουσ. V.

599, 24 κολακία, et mox κολακίαν V.

604, 41 παροιμία φησὶ V. — 43 ἐαυτοῖς V., ut R.

- 609, 50 ἀποσπᾶται V.
 610, 53 μάζα V. Ald. ἢ om. V.
 615, 6 σκευὴν (σκέπην V.) ἀ. τοῦ ὕπλα R. V.
 616, 8 διὰ τὸ om. V. — 9 ἔχων V.
 617 in R. οὗτος ὁ οἶνος. κεχηγός. δεινός ἀγγεῖον.
 R. — 12 τὸ πίνοντα, 13 κεράμιον, 14 ἔχων V.
 στρογγύλον κάτω Ald. — 16 κύλιζιν Ald.
 626, 20 ταῖς ἀστραπαῖς, vide Hemsterh. ad
 Polluc. 7, 185 in Addendis. DIND. — 22 φόβου.
 παίζει δὲ V. mediis omissis.
 635, 33 τὸ δικάζειν, 34 τοῦ ἔνδον V.
 639 δὲ εἶπεν ὡς φιλόδικος Ald.
 642, 41 Σκ. ἐστὶν om. R.
 643, 46, de proverbio vide ad Athen. 13, p.
 568, E. DIND.
 649, 6 ἐρεκτὸν HStephanus in Thes. ἐρεκτὸν
 Ald. ἐρεγμὸν V.
 650, 11 πεπαλωμένην, 13 ἐμφολεύσασαν V.
 656, 25 sq. φαύλως ἀντὶ τοῦ om. V. Ald.
 658 R. καὶ ἔξω διδομένη τοῖς δικασταῖς δραχμή.
 ἑκατοστάς ὑπὸ τοῦ τέλους χορηγομένης. V. καὶ ἡ
 ἔξω τοῖς δικασταῖς διδομένη δραχμή. — 29 ὑπὲρ V.
 Ald.
 659, 31 κατέβαλον V. — 32 χρεωφειλετῶν Ku-
 sterus. Libri χρεωφειλῶν.
 660, 39 πᾶσιν ἁμοῦ R. V. omissis τὸ ἐγγύς. —
 40 ἑξακισχίλις ... ῥν τάλαντα R.
 663, 45 τῆς ἡμέρας Dobræus. τοῦ μηνός V. Ald.
 672, 3 καὶ οὗτοι καὶ ἄχρ. V.
 674 R. habet glossam ἐσθίοντα. — 5 δικαστῶν
 τὸν ὀχλώδη καὶ σαρφετώδη Ald. τρεφόμενος V. — 6
 ἐστὶ κοσκινῶδες Dobræus. — 7 κληρωτρίδι Dindorf.
 Vide schol. v. 752, 2. Edebat κληρωτρίδι.
 — 8 εὐθραυστα vel εὐθλαστα Dobræus. εὐθραυστα
 V. Ald. ἢ κήθια, 9 ἠμφέσαν V., qui 11 ἀ om.
 — 12 τρωμαλλίζοντα V. — 14 ψηφοφορεῖν Ald.
 ψηφῆσθ. οὐ μόνον V. — 16 λαρυγίζειν V. — 19 τὸ
 addidit Porsonus. — 20 λαγαρίζεσθαι Portus. λα-
 γαρίζεσθαι V. Ald. — 21 Μυρμηχανθρώπῳ Ald.
 ἀντὶ τοῦ σκαλεῖν recte Meinek. Com. I, p. 313,
 quem vide de fragmento Phreocratis. — 23 κα-
 τακοιμήσονται λαγυριζόμενοι V. — 25 pro ἄγγους
 V. ἀν', G. ἄλλου. ὁ νάρταλος Ald. — 26 τρωγαλι-
 ζόμενος G. τρωγαλιζομένην V. τραγαλιζόμενον Ald.
 πένητα Dobræus. Legebatur πένητας.
 675, 31 δὲ παροιμίαν φησὶ om. V. παρ' οὗ π., 33
 λέγεσθαι τὸν V. — 34 προσενεκτέον Portus. προσενε-
 κτέον Ald. οὐδὲ προσενεκτέον ἀλλ' ἐπὶ βαρῶ V. «In
 quo latet βαρύνοντας.» DIND.
 676, 38 κεράμεια R. κεράμεια V. κεράμια G. et
 Suidæ ed. Mediol. s. Ἐρχας: nam Suidæ codices
 nihil præter lemma glossæ habent.
 678 Πιτύλη R. — 46 post κώπης Ald. addit καὶ
 κτυπητής, φαντασιόσκοπος. καὶ πιτυλίξω ῥήμα. ὡς τὸ

«οἷόν ἐστιν ἰχθύων γένεσιν ἰδεῖν ἐν κολύμβοις πιτυλί-
 ζουσαν.» Quæ ex Suida sumpsit s. Πτύλος.

680 ἀγλίθας V. Ald. ὅτι ἐξηγεῖται V. — 51 le-
 gebatur εὐθες. — 52 addit Ald. ἀποκναίεις: λυ-
 πείς, ὀδυνᾶς, ἀπολλύεις, ἀποκόπτεις, παρεκτείνεις.
 «τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν.» Μέ-
 νανδρος Μισομένην. Quæ composita sunt ex dua-
 bus glossis Suidæ s. Ἀποκναίει et Ἀποκναίειν, qui
 sua a grammatico Bekkeri sumpsit Anecd. p. 428.
 DIND.

684, 3 ἐδίδ. τὸν δικαστικὸν μισθὸν τὸ τριώβολον V.

691, 18 ἐδημηγόρευον ὑπὲρ, 19 ἐκ τοῦ ποιήματος
 φαίνεται V., qui ἦν om. De κληρωτοῖς vide Schæ-
 mann. De comitiis p. 108.

695. Conf. Dindorf. ad HSteph. Thes. v. Κω-
 λακρέτης.

699 τῶν om. R.

701, 45-47 ἐκ γὰρ τοῦ—τιμὴν τοῦ ἱματίου huc
 transposuit Dobræus. Legebantur infra post
 ἔλαιον κατὰ βραχύ. — 45 φερόμενοι Ald. — 48 καὶ
 μικρὸν Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 19.

702, 53 ἀσθενούντων V. Ald.

704, 3-6 sic in R., Ἐρατοσθένης τὸ ἐπαφιέναι
 κύνας ἐπισίζειν ἀπὸ τῆς ἐπιφθέγγεως. — 5 ἐφορ-
 μῆσαν ὁμοίως παρὰ τῆ φωνῆ V. παρὰ τῆ φωνῆ ἐφορ-
 μῆσαν G. omissis ὁμοίως.

709, 10 πολλῶν Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p.
 70. Legebatur πολλοῦ. — 11 sq. περίστασθαι.
 Δημ. φησὶ εἰσὶν ἁμοῦ V. — 14 χρ. λαγῶις R.

710, 20 Cratini ex Ὀδυσσεῦσιν fabula versus
 secundum probabilem Personi conjecturam ad
 Athenæi 3, p. 99, F, in Miscellaneis p. 235.
 Legebatur πύον δαινόμενοι καὶ ἐμπ. Personus πυ-
 ριάτη. — 21 vulgo πύον.

712, 30 συλλέγοντες R.

714, 32 μαλθακός. ἀντὶ τοῦ M. R. Conf. schol.
 Lys. 155.

715, 37 λόγῳ γὰρ V. — 40 τοῦτο ἐν σχήμ. Do-
 bræus: sed fortasse plura exciderunt.

718, 42 οἱ τότε πολ. V. Ald. — 11 δεδήλωται. τὰ
 περὶ Dobræus ad Plut. v. 178. Legebatur δεδή-
 λωται περὶ, puncto post Εὐδοίαν posito. παρὰ τὴν,

47 συνάγειν V. — 48 Ἰπάρχου Ald. — 49 δωρεᾶς λ^ε
 V. — 51 ἐπὶ Λυσιμαχίδου. De hac largitione facta
 ante annos viginti tres non est verisimile intel-
 lexisse Aristophanem. Nam Lysimachides fuit
 archon anno 4 Olymp. 83. PALMER. μυριάδας δ'
 Dobræus ex Plutarchi Vita Pericl. c. 37. Nu-
 meralem notam Ald. om. — 52 πέντε ἐκάστῳ δὲ

Ἀθηναίων V. Ἀθηναίῳ Ald. Addendum videtur
 δοθῆναι, quod Dobræus pro Ἀθηναίῳ substitue-
 bat. Ceterum si triginta millia medimnorum in-
 ter cives 14240 divisa sunt, non πέντε μεδίμνους
 singuli, sed paullo minus quam πέντε ἡμιμέδιμνα

acceperunt. Confundit scholiasta (neque enim in Philochorum hujus erroris culpa cadit), antiquiorem illam largitionem cum Euboica quinque medimnorum. DIND. — 52 τούς δὲ Dobræus. — 9 τούτοις V.

721 Ad hunc v. Ald. ἐπ' ἔργῳ γελῶντας. καὶ στομφοῦσαι τὸ ἀλαζονεύεσθαι. σύνθετος δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ τῆς ὄμφακος. Quorum illud ἐπ' ἔργῳ γελῶντας corruptum est ex ἐπεγγελῶντας, sequentia autem ex Suida sunt illata s. Στόμφακας. DIND.

725, 22. De hoc versu veterum testimonia collegerunt Thucydidis interpretes in indice scriptorum in scholiis citatorum vol. 2, p. 878 ed. Bauer. πρὶν ἂν—ἀκούσης om. V. Glossam τὰς βακτηρίας habet R.

730, 30 ἀτέραμα, 31 ἐψόμ. et διὰ τὸ τέρεν R. — 34 sq. διὰ τούτων—ἀτέραμνος post ἀτέραμα γίνεσθαι ponit V.

738. De hoc scholio v. Hemsterh. ad Polluc. 10, 64. Conf. schol. Av. 122. — 40 μὲν τινὰς V. — 41 βραίτη Portus. Legebatur βαπτή. Conf. schol. 1138. συνερραμμένον V. — 42 προβατίων V. Legebatur προβάτων.

751 lemma Aldinum μὴ μοι τούτων correxit Dindorf. Conf. Valckenar. ad locum Euripidis.

752 R. sic, ἐνίοτε μὲν ἐφέρετο σταθμὸς καὶ ἐνέβαλλον—ἐγειρόμενοι. τελευταῖος δὲ θέλει στήναι τῷ κημῷ ἵνα τὸν πλείστον χρόνον τὴν ψῆφον κατέχη ἐν τῇ χειρὶ. — 2 κληρωτίδα Ald. κληρω τριάδα V. ἥτοι τὸν κάδον addit Ald., om. V. κληρωτίδα pro κληρωτίδα restituendum Suidæ s. Κληρωτήρια ex codicibus. DIND. ἐμβαλόντας ψήφους, 3 αὐτὰ V.

757, 9 Βελεροφόντου R. — 11 Εἰνοδία Valckenar. Diatr. Eurip. p. 166, ἐνοδίας Ald. εὐοδίας V. εὐοδίας G.

763, 17 ἐν κρίσει V.

764, 20 ὁ παρακείμενος κεχάρηκα Ald.

768, 21 διάκονον ἦν θεράπειαν Ald.

769, 25 λείπεται G. — 27 addit Ald. Ἄλλως. ἦν οἱ ἀρχοντες ζημίαν ὀρίζουσι τοῖς ἄλοοσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὄρφανους ἐπιτρόποις, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν, ἐπιβολὴ καλεῖται, καὶ τὸ βῆμα ἐπιβάλλειν. Quæ inserta sunt ex Suida s. Ἐπιβολή.

772, 31 εἴλη V. Ald. In R. est εἴλη ἢ τ. ἡλ. αὐγὴ καὶ ἡλιαία τὸ δικαστήριον. παίζων ἔφη. — 34 κατόρθρον, 35 οὐχὶ ἐν ἔτῳ V. — 36 τὸ δ' Kusterus. Legebatur τῷ δ'. Ald. ἡλιάσεις. προσενεκτέον Kusterus. προσενεκτέον V. Ald. — 41 ἔφη, et ἐπεὶ ἐάν V., qui 42 δὲ hic omissum post εἴλην ponit V.

774 Οἶον ὕοντος καὶ νίφοντος εἰς εἰργμὸν ἀλλὰ

καθήμενος πρὸς τὸ πῦρ γνώσεις τὴν δίκην. V. νίφοντος πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος R. (omissis γνώση et τὴν δίκην).

775, 53 ἐτύγγαν V. — 1 sq. vide schol. Pluti 277. — 5 seq. δικαστήριον. εἶχον δὲ καὶ ἐκ. φυλὴ ἕνα θεσμοθέτην καὶ γραμματέα Ald. Schæmann. De comit. p. 254 citat Dindorf.

783, 13 Τὸ μασσώμενοι ἐπὶ τὸ διαλογιζόμενοι V.

787, 19 Α. τε V. Α. ἐστὶν Ald.

789, 31 ἰχθυοπόλαις V. Ald.

790 εἶδος ἰχθύος μεγάλην ἔχοντα καὶ etc. V.

791 τῷ στόματι ἐνέθηκα νομίζων εἶναι ἀργύριον R. ἐνέθηκα om. V.

795, 46 χαλκοῦς μοι ὀφείλειν ἀργυροῦ ὄντος. εἰ μὴ καθότι V. — 50 ἐπὶ μέλλοντος. Absurde. Videtur in mente habuisse quæ de subjunctivo ἦς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος posito præcipit Ammonius p. 67. DIND. — 51 τῶν om. V. χρόνων om. G.

790 sic in RV., οὐκ ἐπ' ἀληθεία (-ας V.), ἀλλὰ πρὸς τὴν φιλοδικίαν παίζει.

804, 5 ἰδρυμένον Ald.

814 17 φακὴν V. φακῆν Ald. διδομένης V. διδομένα G. διδομένη Ald. — 18 ἀσθενέσιν R.

817, 23 γὰρ ἐπὶ V.

820, 26 Εἰκόνα πινάκιον, ἐν R. omisso κομίζει. — 27 ἔσται R. Fort. ἐστίν. ἤρωος γεγραμμένου V.

822, 31 φαῦλός ἐστι V., qui 32 om. τοῦτο δὲ εἶπε. καθὼς δημαγωγὸς χαλεπὸς ἦν καὶ βίφασπις R. ὦν καὶ βίψ. V.

823, 35 καὶ ante δῆλον om. V.

830, 37 περιτεινόμενον V. παραγενόμενον R. — 40 τὸ et 43 τοῦ om. V.

834, 44 φιλ. δὲ om. V. — 47 πάντα φιλεῖ V.

836 glossam ὄνομα κυνὸς habet R. — 1 Σικ. ἐπὶ θήρα (θηρία V.). τυρόν δὲ ἤρωσεν οὗτος ἐπὶ (ἐπὶ om. V.) δωροδοκία Ald. Verba θηρία—οὗτος ex superioribus repetita. DIND. ἐπὶ ταυτὸν Ald. — 3 ἐστὶ κομψόν V.

838, 15 τυροῦ Σικελικοῦ Ald.

841, 18 τῶν om. V. — 19 ὅψ' ἐτέρου πολίτου V. — 20 τότε καὶ ὡς κυν. R. καὶ ἄμα δὲ ὡς σκακίοδεις Ald.

843. Dubitat scholiasta αὐτῷ an αὐτῷ legendum sit. DIND.

844, 23 ἐστὶν om. R. κανωτὸν V. hic et infra; κανονωτὸν Ald. — 24 οἱ om. R. ἐπεὶ om. V.

846, 36 καὶ δικάζειν V. — 38 ἐστὶ V. pro Ἐστία. — 46 δὲ om. V. — 48 ὀρωδῶν V.

848, 3 τοῦ γράφειν V.

849, 5 δύνασαι V.

855, 15 ὅ ἐστὶν R. οἶον V. Ald. — 16 κύαθος, ἄλλως. ἐγὼ γὰρ εἶχον ἕως τοῦ ἀρυστήχου πρὸς τὴν διαψήφισιν V. — 17 κυλίσκους, 22 ὑπεστήσατο Ald.

857, 26 προσαγορεύεται V.

859 R. habet ἐπιχώριον ἢν αὐτὸ τὸ παίζειν.
 875, 9 ἀγυεῖς Ἀπολλώνιος V. — 10 Διευτυχίδας V. ἰδίως εὐτυχίας Ald. Correctum ex Harpocrate s. Ἀγυεῖς, ubi Διευτυχίδας ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν citatur ex emendatione Casauboni : nam codices δευχίδα. Deinde V. ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τούτῳ δ. ἔτι καὶ νῦν ἔστι καὶ ὡς ἀγ. Quæ Dindorfius ita corrigenda esse putat, ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τούτῳ διακίμεναι ἔτι καὶ νῦν, ἔστῃκα βωμὸς ἀγ. — 12 οὕτως Ald. — 13 τὰ om. V. Post verba ἐπὶ τὰς στρατῆρας aliquid exiit. — 17 Ἀπ. ἀγυεῖ [sic] ἱεροὺς αὐτοὺς ὄντας V. Post ἀγυεῖς addit Ald. ἄλλως. ἀγυεῖς κίων εἰς ὅζῳ λήγων, ὃν ἰστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπολλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοιν. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. εἶεν δ' ἂν οἱ παρ' Ἀττικοῖς λεγόμενοι Ἀγυεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκίων βωμοί, ὡς Σοφοκλῆς μετὰ τὴν τὰ Ἀθηναίων ἔθῃ εἰς Τροίαν φησὶ « λάμπε δ' Ἀγυεῖς βωμὸς, ἀλμύρων πυρὶ σμύρνης σταλαγμοὺς βαρβάρους εὐδοσίας. » ἄλλως. Ἀγυεῖς ὁ πρὸ τῶν ἀλλείων θυρῶν κωνοειδῆς κίων, ἱερός Ἀπολλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις « ὦ δέσποτ' Ἀγυεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησέ μου. » Quæ illata sunt ex Suida s. Ἀγυαί, omissis illis quæ de συναλοισίῃ accusativῶ ἀγυαῖς dicuntur, ex quibus ipsis manifestum est Suidæ annotationem non esse ex scholiis ad hunc versum excerptam, sed ex Harpocrate, additis ex alio grammatico verbis postremis Φερεκράτης — μου, quæ non leguntur apud Harpocratem, leguntur apud Zouaram vol. 1, p. 20. DIND.

878, 19 scribebatur ἐψημένον.
 884, 24 ἀκαλήφρα V. Postea ἐν addit Dind. Φοίνισσαι Aristophanis sunt : vide fragm. 473.
 887 ἀπὸ τοῦ proponit Dindorfius.
 892, 37 ἐλθεῖν Victor. et altero loco V.
 895, 41 Κυδαθηναία V. Κυδαθηναία Ald. — 43 lemma Aldinum Αἰζωνέα correxit Dindorf. — 44 Αἰζωνέος G. ἀζωνέος V. Πανδ. φυλῆς ἢ τῆς Κερρ. Ald.

897 R. hæc modo habet, οἱ Ἀττικοὶ τὸν κλοῖον κλωῖον ἔλεγον. — 48 οἱ om. V. Ald. — 51 προσδ. Dindorfius. προδεσμεύειν V. δεσμεύειν Ald.

898, 54 θάνατος ὡς ἐν V.
 900, 5 βαρέως. Fuerunt enim qui κλεπτὸν scriberent ὄξυτόνως, ut est in libro Ravennate. DIND.

902. Scholion hominis valde imperiti. Aristophanem ποῦ μοῦδιωκῶν scripsisse ostendi in annotatione ad hunc versum. In versu Eupolidis ἀνὴρ ἐ γλάμων correxi. ἀνὴρ ὁ γλάμων (πλήμων V.) Ald. Minus probabilis conjectura Porsoni, ἀνὴρ delentis. DIND. Conf. Meinek. Com. I, p. 432 sq.

903, 16 ὁ Βδελυκλέων Portus.
 905 Κυδαθηναί V. hic et mox iterum.

909 R. habet τὸν ἀττικόν. τὸ γὰρ βυπαππαῖ ἐπιφώνημα ἔστι ναυτικόν. — 25 παρακλέυσμα Ald. — 28 ποιούμενου V.

914, 35 scribebatur Φιλοκλεῖ. Verba ὁ βδελυρὸς οὗτος quum in aliis libris ad Philocleonis orationem referri annotet scholiasta in suo libro servo tributa invenit. Quo spectat ejus annotatio, τὸ ἐξῆς, κατεσκευάζειν ὁ βδελυρὸς. DIND.

917, 38 sq. τῷ κοινῷ ἀπὸ κοινῷ νῶ. οὐδὲ τὸ κοινὸν ἐπὶ τῶν V.

924, 47 ἐπαίδευσεν Ald. περιπλέυσον τὸν V.

925, 1 σκίρον hic et infra V. Scribebatur σκίρον in lemme et in scholio. — 2 ὡς om. V. Versus fortasse sic redintegrandus, λοιπὸς γὰρ οὐδεὶς (τυρὸν intelligit), πλὴν τροφαλῆς ἐκείνη etc. τροφαλῆς ex Eupolide Photius, σκίρος ex eodem annotavit Etym. M. DIND. Articulum modo addit, ἢ τροφ., Meinek. Com. I, p. 538.

947 hæc habet R., τοῦτον ἐξωστράκισαν οἱ Ἀθηναῖοι ἵ ἔτη. διαφέρει γὰρ φυγῆ [sic] ὀστρακισμοῦ ὅτι τῶν μὲν φευγόντων αἱ οὐσαὶ δημεύονται, τῶν δὲ ὀστρακισμῶ μεταστάντων οὐκέτι. — 41 Θουκυδίδης λέγεται V. — 42 scribebatur Μελησίου hic et ter in scholiis proximis. δὲ om. R. V. — 43 καὶ τὸν V. — 46 ἐξωστρ. τὸ φεύγειν V. et Ald. — 47 τὸ δὲ φεύγοντα V. — 5. ὁ Γήτιος Ald. — 6 καὶ om. V. — 14 καταδικασθέντα Ald. — 15 Dindorfius indicavit lacunam. ὑπεῖδοι, 17 τὴν Μελ. V.

949, 23 τοὺς δὲ λύκους τοὺς συκοφάντας V. Ald.

959, 32 παίζει βᾶδ. V. Ald. παίζων βᾶδ. R. Correctum ex scholio Av. 1432 et Suida s. Πεζῆ.

965, 47 περιτετηχέναι Ald.

968, 49 παρὰ τραχηλίων, 51 ἔστι γὰρ ὀστράκίον τι, 52 τοῖς κρηκυίοις V. — 54 οἱ om. V. προσέφημα ἐν λοπαδίοις Ald. — 3 ἐν ἐπιστολῇ μονόστις V. ἐν ἐπιστολῇ μόνιος τις Ald. Emendavit Meinek. Hist. Com. p. 82 sq. ἐν Ἐπιλήσμονι (sic, non plurali numero), « ὅστις παρέθηκε τραχήλια. »

973, 15 ἀηθες om. V.

975, 17 δικ. ὄλον τὸν γέροντα R. καὶ om. V. — 21 κατηγ. δὲ καὶ ἄνω V.

977, 2 κνυζησμός V.

983, 36 οὖν om. R., qui αἴτιον ἐγένετο. — 37 ἡμβλύθη G. ἡμβλύθη R. V. ἡμβλύθη Ald. — 39 ὅτι om. V. — 40 κλαίουσι καὶ θ. Ald.

987, 49 ἦσαν Ald. — 53 τὸν om. V. Ald. — 2 εἰς τὸ ὑπερον τὸ V. — 5 τὸν δὲ ἄκυρον ὑπερον Ald. τὸν δ' ἕτερον ἄκυρον R. sequentia omittens. — 6 ἀπέβαλλον ψῆφον. συνήθως γὰρ καλοῦσι τὸν μὲν κύριον ἀμφορέα πρότερον, τὸν δὲ ἄκυρον ὑπερον Venet.

991, 13 βάλλονται V. — 20 τοὺς et 22 τὴν ψῆφον et 25 ὁ ante ἐλέου om. V. — 26 εἰς τὴν τοῦ ἐλέου βαλεῖν V.

995, 36 αἰτήσαι R.

997 Ἐξελεύθη V.

1005, 47 καταθέντες Ald. κωλυθέντα, 48 ἀπέκλαον V. ἀπήκλαον Ald.

1007 hæc modo habet R. ὑπὲρ πονηρίας Ὑπερβόλου εἴρηται. — 50 et 52 τῆς om. V. — 53 vide Sluiteri Lect. Andoc. p. 240. — 54 αἰσχ. σοὶ μὲν V. — 2 ὁ δὲ ξ. Meinek. Quæst. scen. 2, p. 27. Dindorfius malit αὐτὸς δὲ ξένος. — 5 πέντε ἔτη Meinek. Hist. Com. p. 194, not. — 6 ἐκεῖ V. pro αὐτοῦ. καὶ om. Ald., quæ 8 καθεπόντισαν.

1018, 26 sq. τὰ μὲν οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ, ἀλλὰ δι' ἐτ. V.

1024, 46 φησὶν om. V.

1025, 52 περιήει τὰς om. V. — 53 sequitur in Ald. παιδικὰ: ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένιον τάττεται ἡ λέξις. παραδείγματα τοῦ ἐπὶ μὲν τῶν ἀρρένων τάττεσθαι ἄλλα τε οὐκ ὀλίγα καὶ τὸ ἐνταῦθα. καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως δὲ ἐρασταῖς ὄηλον ὡς οὕτως ἐξείληπται. ἐπιδόντων γάρ τι τῶν σατύρων εἰς τὴν γυναικίαν ἐπιθυμίαν, φησὶν ὁ Φοῖνιξ «παπαὶ τὰ παιδικὰ, ὡς ὄρξ, ἀπόλεσας.» καὶ Κρατῖνος Πανόπταις «μισεῖ γὰρ τὰς γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ δὲ τρέπεις νῦν.» ὅτι δὲ ἐκάλουν οὕτω καὶ τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας, Εὐπολις. φησὶ γὰρ ὡς πρὸς αὐλητρίδα τις «ἐγὼ δὲ χαίρω πρὸς τοῖς σοῖσι παιδικοῖς.» καὶ Κρατῖνος δὲ ὄρξ τῆς παλλακῆς ἀποδημοῦντος τοῦ Διονύσου ἐρώσης, φησὶν ἐπ' αὐτοῦ «μακάριος τῶν παιδικῶν.» οὐχὶ δὲ μόνον αἱ ἐρώμενοι καλοῦνται διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάνυ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπ' ἐκείνων. Πλάτων Φαίδρω «ἐσπούδακας ὦ Φαῖδρε ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμεν, ἐρεσχελήσω σε.» λέγεται δὲ παιδικὸν καὶ τὸ παιδαριῶδες, ὅσον τὸ ἀρμόζον παιδί. ἡ δὲ λέξις ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸ ἐπὶ τῶν ἀσελγῶς ἐρωμένων. ἄλλως. Quæ inserta sunt ex Suida s. Παιδικὰ, qui a Photio sumpsit. Eadem leguntur apud grammaticum Coislin. Montefalc. p. 474 sive in Bachmanni Anecd. vol. 1, p. 324. DIND.

1028, 4 ποιήσουσι Ald. — 5 ἐπικρύψει V. ἐπικρύψουσι Ald. Deinde scribebatur μαστροποιοί.

1032, 13 Κύννα om. V. Ald. πόρνη ἦν G. κατὰ Ald. — 14 Κύναν V. Σαλαβάχην Ald. om. V. Totum hoc μετὰ — Σαλαβάχῳ om. G. — 14 Ἐρατοσθένης R. V. ἠγγνόησεν R. — 15 τὴν κύναν V. — 16 φασὶ κοινῶς Ald. ἐπ' ἀναιδῶς Valcken. ad Adonias. p. 361. Legebatur Ἐπιμενίδης. Deinde εὔ. τῇ δὲ κυνῇ παρέβαλε τὸν V.

1034, 21-23 vide Meinek. Com. I, p. 275.

1035, 24, 25 alterutrum αὐτὸν om. V. — 30-37 copiosius leguntur in scholio ad Pac. 758.

1038, 47 Τίφον V. Τίφην Ald. — 48 καλοῦσι om. V. — 50 ταῦτα γὰρ V. — 7 sequitur in Ald. ad v. 1041, ἀντωμοσίας, γράμματά τινα γραψάντων, περὶ

ῶν ἡ δίκη, ὅτε κατηγορούμενος καὶ ὁ κατηγορῶν ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχὴν. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἑκάτερος αὐτῶν ἀντὶ μὲν, ὁ μὲν τὰ ληθῆ κατηγορήσειν, ὁ δὲ τὰ ληθῆ ἀπολογήσεσθαι. ἄλλως. ἀντωμοσία γραφὴ κατὰ τινος ἐνορκος, περὶ ῶν ἠδικῆσθαι φησι. διωμοσία δὲ ὁ ἐκατέρωθεν γινόμενος ἔρκος ὑπὸ τῶν δικαζομένων, τοῦ μὲν ὡς πράξαντα διώκειν, τοῦ δὲ ὡς οὐκ ἔπραξεν ἀποφάσκειν. ἐξωμοσία δὲ ἀρνήσις σὺν ἔρκῳ ὡς ἀδυνατοῦντος ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος αὐτῷ τοῦ λειτούργειν. Quæ inserta sunt ex Suida s. Ἀντωμοσία.

1041, 13 προσκαλεῖσθαι R.

1042, 18 ἄλλως οἱ V. — 21 addit Ald. ἄλλως. ἀρχὴ τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίους οὕτω καλουμένη. ἐστὶ δὲ οὗτος εἷς τῶν ὁ ἀρχόντων. διοικεῖ δὲ οὗτος ἄλλα τε καὶ εἰσάγει δίκας τὰς τε τοῦ ἀποστασίου, καὶ κλήρων τοῖς μετοίκους, καὶ τὰλλα ὅσα τοῖς πολίταις ὁ ἄρχων ἐστὶ, ταῦτα τοῖς μετοίκους ὁ πολέμαρχος, καὶ ἐπικλήρων. παρὰ δ' Αἰτωλοῖς τὸν πολέμαρχον συνέβαινε κλεῖν τὰς πύλας καὶ ποιεῖσθαι τὸ κατ' ἡμέραν τὴν δίαίταν ἐπὶ τῶν πυλώνων. ἐστὶ δὲ καὶ κύριον ὄνομα, ὁ τοῦ Λυσίου ἀδελφός. Quæ inserta sunt ex duabus glossis Suidæ s. Πολέμαρχος et Πολέμαρχοι, quarum prior ex Harpocrate, altera ex Polybio est. DIND.

1044, 23 τὰς πρώτας τὰς V.

1045, 25 sq. προεκρίνατε καὶ ἐποιήσατε ἀσθενεῖς V.

1050, 29 ἐρεττόντων ὑπὸ ῥύμης σ. τὴν κόπην V. — 34 φασὶν om. V. — 36 ἐδέξαντο V.

1053 ἐπιθέσεις V.

1057, 42 εἰς τὰ κιβώτια Ald. — 44 ἱματίου V.

1059, 46 δεξιότητος om. V.

1060 vide schol. ad Plut. 1003.

1063, 51 φησὶν ὡς om. V.

1065 habet R. δεικνύουσιν τοὺς κροτάφους. — 1 δειξ. ὅτι τοὺς V. — 2 οἷδ' om. V. τρίγες V.

1068, 8 κικχίνους V. κοκκίνους Ald. ἔλεγεν V.

1071, 11 ι' Ald pro ὀκτ. — 12 δὲ om. V., qui pro εἴκοσι habet ι'.

1072 in R. sic, μιμούμενος τὸ σχῆμα τῶν σφηκῶν λέγει. ἀπολογούμενος οὖν φησὶ διεσφηκωμένον διαδεδεμένον.

1074, 23 τὸ ἐγγεγραμμένον V.

1078, 24 κατὰ τοῦ Δαρείου om. V. — 29 scribatur ἀνθρήνων. Conf. schol. Nub. 944. — 30 κηροποιοῦν Ald. et R. — 31 οἱ τόποι. Confundit homo imperitus voces ἀνθρήνας et ἀνθρήνια. Id quod fecit etiam scholiastes ad Nicandri Alexiph. v. 545. Rectissime autem distinxit Suidas. Tour. Emend. vol. 1, 21. — 32 δὲ ἦν om. V.

1081 scribendum τὸ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι τοῦ Ἀχ. Sed est Sophoclis potius, ut videtur: vid. ad schol. Pac. 352. DIND. Deinde sigla α V. in pro ἀπὸ. ἐκ est in scholio Pacis.

- 1083 δάκνουσι R., qui om. ἀντί τοῦ.
 1084, 42 εἰ om. Ald.
 1086, 43 Τὸ γλαῦκα V. οἱ om. Ald. ἔτι Ἀττικὸν V.
 1087, 50 θυλάκους γὰρ παρὰ τοῖς R. τὰς παρὰ τοῖς V. Ald. περὶ scripsit Dindorf. — 51 Περσικάς V. Ald. εἶναι εἶδη παρὰ Πέρσαις. ἄλλως. ἀντί τοῦ εἰσπηδῶντες εἰς τὰς ἀναξυρίδας. θυλάκους γὰρ τὰ παρὰ τοῖς σκέλεσι καὶ τοῖς μηροῖς Περσικά V.
 1091, 7 sq. τὸ ἦ κατὰ κρᾶσιν ἀπὸ (ἀπὸ habet G. om. V.) τοῦ ἔω ἀντί τοῦ ὑπὲρχον V.
 1108, 19 νομοφύλακες sunt Polluci 8, 102. Vide Ullrichii dissertationem De undecimviris p. 267, et Schneider. ad Xenoph. Opusc. polit. p. 127. DIND. — 22 δὲ om. R. — 23 ὡς φησιν et 24 τὰ om. V. — 29 οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν δικῶν. Indoctum scholiastæ commentum, quod notavit Schoemannus in dissert. De sortitione iudicum p. 43. DIND.
 1110, 34 καὶ om. V. Conf. schol. Pluti 278.
 1111, 40 ἔστι δὲ ὁ ποικίλος ὁ παρακείμενος (περικείμενος V.) Ald. Correctum a Dobræo collata Suidæ annotatione paullo post apponenda. — 41 legebatur τοῖς βαλάνοις. τοῖς βαλανείοις V. Deinde legebatur σφηκιῶν. Conf. ad schol. Pac. 198. De vocabulo σφηκιῶν V. supra ad v. 1106 σφηκία καὶ τὰ τῆς πεύκης—αἰδοῖον τὰς βαλάνους. — 43 στροβίλια, vide Lobbeck. ad Phryn. p. 397. — 45 addit Ald. ἄλλως. κύτταρος τὸ πῶμα τῆς βαλάνου, ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος, ἢ τῆς βαλάνου πυελίς καὶ κατάρησις. ἢ τὸ ὑψηλότερον τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσι γὰρ κοῖλον εἶναι τὸν οὐρανὸν, ὡς περ τοῦ ὠοῦ τὴν λεπίδα, τὸ κοιλότερον καὶ μυγαίτατον. Θεόφραστος δὲ κυρίως λέγει κύτταρον τὴν προάνθησιν τῆς πίτυος, ἥτις ἐστὶν ὡς στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν, ξηραίνοντες δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. οἷον οὖν ἀγγειῶδὲς φησι κύτταρον οὐρανοῦ. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις «πόσιον τῶ σῶ προσόμοιον στρεβλὸν ὡς περ κύτταρον.» Quæ Musurus inseruit ex Suida s. Κύττερος, non animadvertens, Suidam hæc maximam partem ex scholio Pac. 198 descripsisse. DIND.
 1120, 5 ὡς τὸ ἐμφ. V. Vide Elmslei. ad Eurip. Bacch. 508, p. 68 ed. Lips. — 6 ἀντί om. V.
 1122, 9 οὖν et τὸν om. V. — 12 sq. Παλαμῆδης ὕρασμα μαλοῦς ἔχον ἐκ τοῦ ἐπ. μέρους, 18-20 μήποτε ὁ διαφθεῖρας τὸν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ τῶν βαρβάρων V., qui om. καλῶς δὲ ἐπιστρ. — 21 ἑλθὼν R.
 1132, 30 τετριμμένῳ καὶ ἀσθενήσαντι om. V.
 1138, 42 βαϊτόν V. — 44 ἀπὸ om. V.
 1139, 47 Πέρσας V.
 1144, 4 ἐντ. ὅ ἐστι μαλωτὸν, ὅ ἐστιν, 5 Ἀρτεμιδῶρου V. ὑπὸ τεμιδιῶρου (sic) G. — 6 ἐπὶ ταῖς δυσκολαίαις λεγ. V. — 7 οὐ om. V. Glossam γολάς habet R.

- 1148, 10 ἀναλώσαι καὶ ἀλῶσαι V.
 1167, 31 τραῦμα om. V.
 1169, 36 καὶ om. V. — 37 λυκόνισον R. διασαλακόνισον. V. Ald. Σαλάκωνος Ald. τοῦ Αὐτολ. om. R. — 38 sq. πατρός. ὡς οἶον σαλεύειν τὸν πρωκτόν. ἄλλως—σαλακωνεύεσθαι γὰρ ἐν τισι V. — 41 διειλακόνισεν Ald. ἢ om. V. σύνταξις Dobræus. — 43 διαλακόνισον Ald. ἀπὸ Αὐτολόκου vel ἀπὸ Λύκωνος Αὐτολόκου Meinek. Com. I, p. 712, quem v. de fragmento Ampisiæ. — 45 τις μὴ Ald. — 46 πέντ. ἂν τὸν V. — 47 τοῖς διμέτροις, καὶ στρατ. Ald., sequentia duo verba corrupta omittens. — 49 σεσαλακωνισμένην Schneiderus in Lexico. Legebatur σεσαλωκισμένην. ἀδρῶς V.
 1172, 1 οὐ πρὸς λόγον G. — 2 σαλακωνίσαι Ald.
 1173, 6 σαυλεύειν V., non G. σαῦλος V.
 1177 sic in R., ἐν μύθῳ λέγεται ἔτι οὐκ οὔσαν τὴν λαμίαν ὑποτίθεται. Scribebatur Λαμία—Λαμίαν.
 1178, 13 κακῶς διατιθέναι Portus. — 15 scribebatur ἐτύπησεν.
 1182, 16 τὸν et 17 οὔτω om. Ald. — 20 μῦς καὶ γ. addita ex R.
 1183, 23 Ὅτι Θ. Ald. — 24 ἀποδάτειν V. ἀποπαρθεῖν Ald.
 1187, 30 scribebatur Σερίφοις. — 31 ἡταιρηχότα αὐτὸν Ald. ἡταιρηχότα ἄρα τὸν αὐτὸν V. Emendavit Th. Bergk. — 32 ἐν Ἡσιόδοις Dindorfius addidit ex V., in quo scriptum ἐν τοῖς δυς. — 34 ἡ λαμπρὸς ἢ V.
 1189, 39 μισθωτὸς ὢν στρατιώτης. Immo θεωρός. Errorem scholiastæ notavit Bœckh. De æcon. civ. Athen. vol. 1, p. 230. — 39 legebatur Πάρον. Πάριον in versu Aristophanis legit scholiasta, nisi Πάρον insulam cum Παρίῳ urbe Pontica confudit. DIND. — 40 ἐν Παρίῳ Casaubonus ad Athenæi 14, p. 644, B. ἐν δὲ Παρίῳ V. Ald. ἐν δὲ Παρίῳ Kusterus. — 41 ἄλλως. μισθ. V. — 42 εἰρησθαι om. V. — 43. Hic quoque scholiasta in versu comici Πάριον videtur legisse. Deinde inepte de theorico cogitat. DIND. ἰκρίων V.
 1191, 45 Ἐρουδιῶνος Ald. hic. et l. 48, 49. περὶ ἐτέρου δῖωνος V., qui recte infra 48, 49. Apud Hesyrium Ἐφωδιῶν. — 46 κατεφυγμένοι δὲ φ. Ald. κατεφυγμένως φ. V. Emendavit Bernhardus ad Eratosth. p. 220, qui et οὔτοι οἱ π.
 1195, 51 om. V. ἐνόησε Ald., quæ 53 alterum τὸ post παρὰ om.
 1197 ἐπὶ τῶν ξένων Ald.
 1198 Ὅτι V. ἐαυτῷ G. περιεποίησε V. περιεπονίσω Ald., quod alii in περιεπονίσω mutarunt.
 1201 Γεωργῶ τοῦ V., quod esse potest.
 1203 sic in R., ἔτι ἡγωνίζοντο δρόμον λαμπάδας ἔχοντες δῆλον. — 16 λαμπαδιοδρ. — V. Ald. — 17 φανερόν ἐκ τῶν εἰς Βατράχους Ald.

- 1211, 24 Νεανικῶς om. V. — 25 τὰ om. R.
 1214, 31 εἰσαχθῆναι τὰ βρώματα Ald., in qua non est προσφάγιχ.
 1215. Ex hac annotatione apparet κρεκάδια ornamenta quaedam esse similia avi κρέξ vel κρέχα dicta. DIND.
 1216, 35 αἵτησαι Ald. — 40 editur ἑωρακέναι.
 1221, 43 Τισαμένω V. Ald. — 45 sq. ἄμα καὶ Μετρυνηΐ Φιλοθύτην V. Correxuit Dindorfius. — 47 sq. ἐστι πλὴν ἀριστάκας V. ἐστὶ πλὴν ἀρσάκας Ald. Correxuit idem. Conf. Meinek. Com. I, p. 758.
 1222, 51 τὸ πρῶτον Ald. — 8 legebatur παροίμαι.
 1223, 11 sq. μὲν τῶν Παρᾶλιων Portus. ἐν τῷ παρᾶλιω V. Ald. Conf. schol. Lys. 58. — 12 προσεστῆκε V. hic et infra, 14 Διακριέων, 16 παρὰ τὸ V.
 1227, 18 ὡς δεχόμενος V.
 1234, 23 ὄνησαι οὗτος ὁ V. ὄνησεν οὗτος καὶ Ald. Vera scriptura restituta ex schol. Thesm. 169. — 24 ἀντρέψει τάχα Seidlerus. τρέψεις τάχα V. τάχα τρέψεις Ald. τὴν V. Ald. — 25 ζητῶν Seidlerus addidit. Nam sic grammatici καίεσθαι interpretari solent.
 1239, 29 τοῦ σχολίου R. — 31 γνοῦς R. cum Athenæo 15, p. 695, C. πίουσ' V. ποιούσ' Ald. — 34 μέρος V. — 35 legebatur Ἀρμόδιος. Ἡρόδικος vel Ἀρτεμίδωρος Dobræus. Prætulit Ἡρόδικος, cuius κωμωδοῦμενα memorantur ab Athenæo. DIND. — 36 ἀναγέγραφε Dobræus. Legebatur ἀνάγει γραφῆν. τὰ (vel τὸ) addidit Dobræus. Scribebatur Χειρόνων. — 37 ἄδει V. — 38 Ἀρτεμίδωρου V. — 40 ἀνδρώνουμον Schneiderus in Lexico. Legebatur ἀνδρώνουμενον. — 41 ante παρείχεν aliquid excidit. DIND. — 43 μὲν Ἄλκ. V. τὸν Ἄ. Ald. — 44 sq. παίδων κατωκισθέντων ὑπὸ Θησέως ἢ Εὐριπίδου, εἰς ὃν τὸ σχολιόν V. — 47 σχολιὰ Ald. — 49 post Ἡρακλῆς addit Ald. Δικαίαιργος δὲ ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων, ὅτι τρία γένη ἦν ὠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον κατ' ἓνα ἐξῆς, τὸ δ' ὑπὸ τῶν συνετωτάτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει, ὃ δὲ καλεῖσθαι διὰ τὴν τάξιν σχολιόν. ὡς δ' Ἀριστοτέλης καὶ Φύλλιος ὁ μουσικός, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες, παρὰ μέρος ἐξῆς μυρρίνας ἔχοντες ἦδον γνώμας καὶ ἐρωτικά σύντονα· ἢ δὲ περίοδος σχολιὰ ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. Quæ ex Suida esse illata, qui ex scholiasta Platonis sumpsit, jam ad Ran. 1337 monui. DIND.
 1240, 9 τοῦτο, scolion præcedente versu memoratum.
 1244, 16 sequitur in V. ad v. 1245, χρήματα πλουσίου ὠδήματ' [sic] Αἰσχίνης συνέθηκε πενίτιον (scr. πενιχρόν) τῷ ἀλαζόνι· Κλειταγόρα δὲ συνέπλεξεν ἐκ τοῦ σχολιοῦ.
 1245 in R. sic, Κλειταγόρα ἦτις ἐγενετο ποιήτρια. συνέπλεξε δὲ ἐκ τοῦ σχολίου. — 17 Κλειταγόρα Ald.

- 1251 sic R., ὅτι ὄνομα θεράποντος χρυσός. μεταβαλεῖν θέλει τοὺς τρόπους τοῦ προσδύτου. — 29 εἰς τὸν ἀριστον ἢ τὸν δειπνον V. — 31 καταβαλεῖν θύραν. γράφεται πατάζει V.
 1257, 35 om. V., qui ἀνεμυθήσαντο.
 1259, 42, 43 legebatur Συβαριτικοί—Αἰσωπικοί. Correctum ex scholio Av. 471. — 43 post ἀνθρωπίνων addit Ald. Αἰσωπος δὲ ὁ τῶν μύθων ποιητῆς Σάμιος, δοῦλος οὐ τὴν τύχην μᾶλλον ἢ τὴν προκίρῃσιν, οὐκ ἄφρων μὲν, οὐδὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀνὴρ. ὃ γὰρ ὁ νόμος οὐ μετεδίδου παρρησίας, τούτῳ προσῆκον ἦν ἐσχιαγραφημένας τὰς συμβουλὰς καὶ πεποικίλμένας ἠδονῆ καὶ χάριτι παραφέρειν, ὥσπερ καὶ τῶν ἱατρῶν οἱ μὲν ἐλεύθεροι τὸ δέον ἐπιτάττουσιν, ἐὰν δὲ τις οἰκέτης γέννηται τὴν τύχην καὶ τὴν τέχνην ἱατρὸς, πράγματα ἔχει, κολακεύειν ἄμα καὶ θεραπεύειν τὸν δεσπότην ἀναγκαζόμενος. φασὶ δὲ τινες τὸν Αἰσωπον ἀναβιῶναι· καὶ Πλάτων δ' κωμικός «καὶ νῦν ὁμοσόν μοι μὴ τεθνάναι τὸ σῶμα. ἐγὼ ψυχῇ δ' ἀπὸ νίκης ὥσπερ Αἰσωπῶ ποτέ.» Inserta sunt ex Suida s. Αἰσωπος. Et priora quidem verba usque ad ἀναγκαζόμενος Suidas ex Juliano sumpsit Orat. 7, p. 388, reliqua ex scholio Av. 471. DIND. — 44 post ἦσαν addit Ald. μῦθος δ' αἴνου διαφέρει τῷ τὸν αἴνον μὴ πρὸς παῖδας, ἀλλὰ πρὸς ἄνδρας πεποιθῆσθαι, καὶ μὴ πρὸς ψυχαγωγίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ παραίνεσιν ἔχειν τινά. βούλεται γὰρ ἐπικρυπτόμενος παραίνειν τι καὶ διδάσκειν· ὅπερ καὶ Ἡσίοδος φαίνεται πεποιηκός. Quæ inserta sunt ex Suida s. Αἴνος.
 1267, 3 δὲ εἶδρον (υἶόν vel αὐτὸν conjicit Dindorf.) εἶπεν V., qui deinde ὁ omittit.
 1270, 9. Hunc locum Sluiterus in Lectt. Andocid. mutilum esse censet, quod Antiphon Andocidis filius dicatur. — 10 ἦν om. R.
 1271, 11, Φ. τῆς Θ. V. — 12. Ad hunc locum respicit schol. Nub. 691. — 13 scribebatur γόμυνας. ὦν addidit Porsonus. — 14 μύρω Porsonus. Legebatur μορίω. θεῶν εἶνεκεν V. Hunc versum sic corrigat Porsonus, θεῶν ἔνεχ' ὡς ἐπλευσε κακὸς ὦν εἴσεται. Meinekius Com. I, p. 513 probabilius, ὦν θ' ἔνεκ' ἐπλευσε ταῦτα κακὸς ὦν εἴσεται. — 16 τὸ Ἡρακλέους θητικὸν V. Idem πάλαι δὲ ἔθνος ἐστὶ. — 19 scribebatur πενέστων hic et infra. — 20 καταλειμμένον Ald.
 1275, 25 τῷ om. V.
 1278, 28 καταλαβρ', ὃ Meinekius Com. I, p. 540. καταλαβρὲ Portus. καταβρὲ V. Ald. κίθαραιδοῦταν (sic) V. κίθαραιδοῦτα G.
 1272, 38 sq. λέγεσθαι ὡς υἶόν αὐτοῦ Ἀριστομένους ὡς σοφῶς ἀργινωτάτου ἀδελφὸς λέγεται, 39 φίλος et ἔχει V. — 43 scribendum μετὰ τοῦτο διὰ. Unius versus defectum qui notarunt, primi tantum ἀντεπιρρήματος versus defectum animadvertentur: undecim versus lacunam qui posuerunt, recte

judicarunt non solum versum illum, sed etiam antistrophum strophæ πολλάκις—ὄν ἐλάττων οὐδενός περὶσσε. Sequentia verba καὶ τρίτου δημοσίου (ὁμοίως οὐ?) προσπίπτει corrupta sunt et defecta. DIND. — 48 ὑπολαμβάνω ὅτι V.

1284, 53 legebatur κατ' αὐτόν. In Ald. ἐτέρου—γενομένου. — 2 αὐτοῦ V. Paulo ante Dindorfius malit ἔστι.

1288, 7 Ἄντι τοῦ om. R. δὲ om. V. Ald. — 8 ἔδον R.

1290, 11 φησιν om. V.

1291, 15 Παροιμία om. V. — 16 τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον Ald. et Suidas s. Χάραξ. πάθη Suidas pro ἀπατηθῆ. Ald. et V. pergunt χωρὶς (παροιμία V.) τοῦ εἶτα νῦν θαν. — 17 τις om. V. — 18 προσδεδεμένον Ald.—22 ἐπὶ θεάτρων V. Ald. δὴ om. R. πολιταίς R. πολιτείας V. — 24 πιστεύσας G.

1292, 30 codex Ἀριστοφάνη, correctum a Dindorfio.

1294, 32 πεπληρωμένος V.

1302, 44 φησιν om. V.

1309, 49 ὡς ἐναυθα. τὸ δὲ τρυγί εἰς γεγραχάτα V.

1310, 51 κλητῆρι μὲν εἰς φιλοδικαστὴν καὶ ὅτι V. — 54 ἀχυρῶνας Ald. ἀχυρος V. Ald.

1312, 6 ποικίλλουσι R. τραγικός υποκριτής Ald. Codices alterum omittunt. Athen. 9, p. 367, B: Σθενέλου τοῦ τραγικοῦ. — 7 post πράττων sequuntur in Ald. ὄστος—διεγλεύαζεν, nunc infra posita cum V. — 8 περὶ τούτου γέγρ. ἐν om. V., qui Γυριάδῃ. Est fragment. 205. — 10 ἢ λεπτοῦς ἄλλας Pollux 6, 65. Corruptissimum est quod sequitur Platonis comici fragmentum. Post ἄψαι μόνον et ἀκρω expectes δακτύλω. DIND. Conf. Meinek. Com. I, p. 659. — 13 περὶ τοῖς Ald. Glossam τὸ χεῖλος διέστρεφεν habet R.

1317, 17 sq. Θούφραστός ἐστι καὶ τῶν κολάκων R. — 18 φρονεῖ V.

1321 τὸ πρᾶγμα V. — 1324 om. R.

1326, 27 οὕτω πάντες. ὁμοίως. Legebatur τοῦτο πάντες ὁμοία (ὁμοίαι V.). Dobræus: «Lege οὕτω πάντες ὁμοίως δ' ὑστερεῖ—vel πάντες ὁμοίως ὑστερεῖ δ'». Verte, *ita omnes grammatici*, Didymus puta, Symmachus etc.» Similiter in scholio Av. 347 notantur parodiæ versuum ἐκ τραγωιδῶν μηδέπω διδραχθεῖσιν. Sunt tamen hi loci tales ut fortuita verborum similitudo grammaticis fraudem fecisse videatur. De sequentibus ἔτεσιν ἐπτὰ vide Clinton. Fast. H. vol. 2, p. 75. DIND.

1329, 35 ὡς ἰχθ. περρ. om. V., sed habet glossam ἀντί τοῦ καύσω. φρικτοῦς τὰ περρυγμένα ἰχθυῖδια.

1341, 48 χρυσολόνθιον δὲ ἐστὶ κατὰ κ. V. χρυσολόνθιον δὲ τι ἐστὶ κατὰ κανθάρου ξανθόν R. — 50 ἀμυρῖσιν, 52 ἔχουσαν τὰ V.

1346, 3 Λεσβίειν οὖν R. τοῦ om. V. Ald. — 5

μολυνόμενοι om. V. — 6 ἢ γυνή V. Ald. — 8 δὲ ἡμετέρων στομάτων si sunt Theopompi verba, altera pars versus excidit. DIND. Nihil hic excidisse probabilior sententia est Meinekii Com. I, p. 805. — 10 ἢ et ταῦτόν Dobræus. Legebatur ἢ et ταυτό. — 11 παραδῶς V. — 12 Πυτίσω, nomen manifeste corruptum. Fortasse Πανσανία vel Κινησία. ἐγὼ δ' ἄτ' ἐλπίνικος Bentleius. ἐγὼ δ' ἄτ' ἐπίνικος Ald. ἐγὼ δα τοῦπίνικος V. Sequenti versus ταῦθ' ἄπερ Ald. Post ὅπερ indicavilacuanam, verba quæ addebantur verbis τοῦ αἰσχροῦ τάττεται, quæ ex initio scholii sunt repetita. Fortasse excidit χοὶ Λέσβιοι, a quo prope abfuit Florens Christianus, quum ἄπερ τοὶ Λέσβιοι conjiceret. DIND. Conf. Meinek. Com. I, p. 778.

1348, 14 Οὐδ' ἐπιβάλη ἀποδοῦναι. Ὅμ. V. — 15 ἐφίηλε τὰδ' Ald. — 16 Ἐπιπάτη V. Corruptissima Phrynichi verba sic emendavit L. Dindorfius ad HSteph. in Ἐφιάλλω, p. 2566, D, ὄνομα δὲ τούτω γ', ἦν τε σωθῶ γ' ἦν τε μὴ | ἔστω φιλῆης ἀνδραγαθίας οὐνεκα, | ὅτι ἡ πηλῆας γρ. — 19 Τριψάλησιν Ἄρ. κούδὲν ἀνδρα—οὐδ' ἂν ἐπιήλαι μὲν V. Sententia non integra omissis quæ post ἐπιήλαμεν sequerentur. DIND. Bergkiius tentavit κούδὲν ἂν ἔδρας ἀτοπον. — 20 τὸ προθυμει (sine accentu) V. — 265 scribebatur τοῖς θ. — 27 καὶ om. R.

1350, 31 εἰ καὶ ἐκφ., 32 εἰργάσω Ald.

1351, 33 λέγοντας om. R.

1353, 38 χοιρίδιον δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον λ. Ald.

1355, 39 καθὰ V. Ald. καθὰ—γέροντες post πατριδίον ponit R. — 41 υἰδίον ἀπὸ (παρὰ V.) τοῦ υἰοῦ V. Ald.

1359 εἰώθασι λέγειν πλὴν ἐμοῦ habet R. — 53 οἱ παῖδες et 54 εἶπε π. π. om. V.

1361, 1 τὰς λαμπάδας post φηματικῶς ponit V. — 3 δαιόμεναι Ald. — 5 τοῖς γὰρ μ. ἐσκόπτοντο infra post ὁ γέρων τῶ υἰῶ ponit R. — 6 ἐσκόπτον V.

1364, 10 ὁ om. V. — 11 εἰς φιλόδ. et πιέζων. τάναντία γὰρ λοιδορεῖται τῶ υἰῶ ὁ γέρων V. et statim post iterum τάναντία—υἰεῖ [sic].

1365, 15 δὲ et τὴν om. R., qui post ἀντεστραμμένως addit παρὰ τὴν ὑπόνοιαν.

1370, 22 ὡς om. R.

1371, 25 Ἐπει om. V.

1373, 30 ἐξωγραφισμένην V.

1377, ὄξος παρὰ τὸ R.

1382, 42 sq. om. V. — 43 ἢ δηλοῦσα ἢ Ald. — 45 προπερισπᾶται. Hoc non librariis, sed scholiastæ imperitiæ tribuendum videtur. Correctione amovere volebat Gætting. ad Theod. p. 232. DIND. — 46 Ὀλυμπίω Ald. —

1386, 1 τὸ—πληγμα V.

1388, 4 τις om. R.

- 1391, 8 ἔσωθεν V. Ald.
 1396, 14 ὄνομα referendum ad Μυρτιάς.
 1397, Ἄττικόν—Ἰωνικόν G. εἴρηται om. V.
 1403, 20 σου et ὦ κύον om. V.
 1408, 27 πύζινον. Vide schol. Platon. p. 331 ed. Bekker. DIND. τὸν φιλόσοφον λέγει, ἵνα πάλιν κωμωδῆσθαι αὐτὸν, ὡς ὠχρὸν εἰσάγει αὐτὸν μαρτ. V.
 1410 in Ald. Λᾶσος, Χαρθίνου Ἑρμιονεύς, πόλιος τῆς Ἀχαιίας, γεγονὸς κατὰ τὴν νηΐ Ὀλυμπιάδα, ὅτε Δαρείος ὁ Ὑστάσπου. τινὲς δὲ τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς ἑπτὰ σωφοῖς, ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου. πρῶτος δὲ οὗτος περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε, καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, καὶ τοὺς ἐριστικὸς εἰσηγήσατο λόγους. Eadem ad v. 1411: ὀλίγον μοι μέλει, τοῦ Σιμωνίδου ὀηλοῦ. λέγει δ' ἴσως Σιμωνίδην τὸν Λεσπρεπτοῦς, τῆς ἐν Κέφῳ τῇ νήσῳ πόλιος λυρικῶν, μετὰ Σησίχορον τοῖς χρόνοις, ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης διὰ τὸ ἡδύ. καὶ τὴν μνημονικὴν δὲ τέχνην εὔρεν οὗτος. προσεξεύρε δὲ καὶ τὰ μακρὰ τῶν στοιχείων καὶ διπλά, καὶ τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φθόγγον. γέγονε δ' ἐπὶ τῆς ἑκτῆς καὶ πεντηκοστῆς Ὀλυμπιάδος· οἱ δὲ δευτέρως καὶ ἐξηκοστῆς γεγράφασι. καὶ παρέτεινε μέχρις οἱ βίου ἐτη ἢ πθ'. καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἢ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλείᾳ, καὶ Ξέρξου ναυμαχίᾳ, καὶ ἢ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ, δι' ἑλεγίας, ἢ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς. θρήνοι, Παῖνες, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα, τραγῳδία, καὶ ἄλλα. τὸν δὲ Λᾶσον καὶ Σιμωνίδην ὡς ἀντιτεχνούοντας ἀλλήλους ὁ ποιητὴς εἰσάγει. quae illata sunt ex Suida s. Λᾶσος et Σιμωνίδης, paucis verbis mutatis et additis.
 1413, 33 θαψίῳ, 34 ὑπὲρ τῆς V. Correcta ex R., in quo haec ad hunc versum sunt annotata, ὠχρὸς ὁ Χαίρεφῶν καὶ ἡ θάψος τοιαύτη. εἰσηγάγεν γὰρ Εὐριπίδης τὴν Ἰνώ ὠχρὸν ὑπὸ τῆς κακοπαθείας. καὶ ὁ Χαίρεφῶν τοιοῦτος. — 43 Addit Ald. Ἰνώ δὲ κατὰ χρόνον Ἦρας μανείσα ἐρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. εἰμίσει γὰρ πάντας τοὺς Θηβαίους ἢ Ἦρα, διότι παρ' αὐτοῖς ἐτέχθη ὁ Διόνυσος. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος ἐξέμνη τὰς τούτων γυναῖκας, μὴ προσιεμένων αὐτὸν ὕστερον τῶν Θηβαίων. Εὐριπίδης δ' ἐν Μηδείᾳ φησὶν αὐτόχειρα τῶν δύο παιδῶν γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὐτὴν ὕστερον εἰς θάλασσαν ῥίψαι. οἱ δὲ φασὶν ὡς Ἀθάμας κατετόξευσε Λεάρχον τὸν ἐξ Ἰνοῦς γενόμενον αὐτῶν παῖδα, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Ἰνώ μανείσα τὸν ἕτερον ἑαυτῆς παῖδα Μελικέρτην ἐπισφάζασα ἤλατο σὺν αὐτῷ εἰς τὴν θάλασσαν· οὗς δὲ εἰς Κόρινθον ἐκβρασθέντας ἀναληφθῆναι προστάζει τοῦ Σισύφου, ὡς καὶ ἀγῶνα Ἰσθμίων ἐπὶ τῷ Μελικέρτῃ θεῖναι, καὶ τὴν μὲν Λευκοθέαν, τὸν δὲ Παλαίμονα μετονομασθῆναι. Transscripta sunt ex schol. Euripid. Med. 1284.
 1417, lemma ὅμοι κακοδαίμων ponit R., προσκαλοῦμαι σ' ὦ γέρον Ald. Pergit V. ἄλλος κατη-

γορῶν τὸν Φιλοκλέωνα, reliqua omittens. — 47 ἀνὴρ τις Εὐρ. R.

1431, 53 φησὶν om. V. — 1 δὲ om. R. Idem φέρονται. V. φέρουσι.

1433 Βδελυκλέων πρὸς τὸν κλητῆρα V.

1438, 22 δὲ om. R. et habet ante δωρῖζει haec

pene oblitterata οὐχ ἰνοσ. . . νοῦς.

1440 ἐπιδήσω. R. Fort. ἐπεδήσω. DIND.

1446, 27-31 Βασταζόμενος λόγον λέγει. φησὶ γὰρ τὸν Αἰσωπον εἰς θεοὺς ἐλθόντα ἀποσκῶψαι εἰς τοὺς Δελφοὺς ὅτι μὴ ἔχ. V. φασὶ γὰρ Αἰσωπον εἰς θεοὺς ἐλθόντα ἀποσκῶψαι εἰς τοὺς Δελφοὺς ὅτι μὴ ἔχ. R. — 32 διετρέφοντο, ἀλλὰ παραμένειον ἀπὸ τῶν θυμάτων τοῦ θεοῦ διαζῶντες R. — 33-44 οἱ δὲ (δὲ om. R.) Δελφοὶ πρὸς τοῦτο σφόδρα λυπηθέντες πρὸς αὐτὴν τὴν (τὴν om. R.) ἔξοδον τοῦ Αἰσώπου ὑπέβαλον ποτήριον τῶν τοῦ θεοῦ (ὑπέβαλλον τῶν τοῦ θεοῦ ποτήριον R.) τοῖς σκεύεσιν αὐτοῦ. κάκεινος οὐκ εἰδὼς ἐξώρμησεν. οἱ δὲ προσδραμόντες καὶ τὸ ποτήριον εὐρόντες ἐφόνευσαν R. V.

1455, 8 sic corrigenda, μεταπίσεται (vel potius μέγα πείσεται) ἐπὶ τὸ τρυφᾶν (vel τρυφῶν) καὶ μαλακόν. DIND.

1460, 10 παραπεισθέντες V., qui om. 12 Διὰ τὸ et 13 ἢ τοῦ πατρός.

1480, 25 τὸ χρόνου V.

1482 παρατραχικεύεται. σχήματος δὲ om. R.

1487, 31 περιγαγόντος καὶ ὑπὸ βώμης V. — 33 scribebatur τὶ θῆν.

1489, 38 τὸ μὲν om. V. — 39 λαγοῦν V. Est Amipsiae versus: vide Athen. 9, p. 400, C; 10, p. 446, D. DIND. — 40 legebatur πῖε. — 41 ἐλλεβοριᾶν. Conf. Etym. M. p. 331, 30.

1490, 43 κακῶς R. — 44-46 τραγικοῦ. δὲ Ἀθηναῖοι χιλίας ἐξημίωσαν ἄλωσιν Μιλησίων τραγωδῆσαντα. ὁ δὲ Φρόνιχος οὗτος Ἀθηναῖος ἦν, υἱὸς Μελανθᾶ. ἔστι δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ τὰδε, Ἀνδρομέδα, Ἠριγόνη. ἐποίησε καὶ Πυρρίχας Ald. Quae inepte interpolata sunt ex Suida s. Φρόνιχος. — 46 ἐξέβαλλον R.

1491, 49 ῥίψεις om. V. — 50 βληθήσῃ. Hic scholiasta βλλήσει legit. DIND.

1492, 51 παρ' ἐμπολίδῃ V.

1497, 4 ὅτι διεκλήλυμαι R.

1502, 8 legebatur μέσατον. «Scribendum Μέσατον, quod pro nomine proprio habuit hic scholiasta. Hinc arripuit imperitus auctor epistolarum Euripidearum ep. 5, ubi Ἀγάθων καὶ Μέσατος conjunguntur. Conf. Benth. Phal. p. 62.» MEINEKE. Hist. Com. p. 514. — 9 Καρχηδονίῳ Meinek. Legebatur Καρχηδόνιος. V. Καρχηδόνιος. — 10 δὴ om. V.

1504, 18 ὠψώνηκα δὲ εἶπεν om. V. — 19 ὡς ὠψογάγος διαβάλλεται V.

1509, 23 sq. ἀγγείων ξηρὸν (ξηρὸν om. G.) ἢ φαλάγγιον. ἄλλως. εἰς μικρὸν V. σκώπτει vel κοιμῶδει εἰς intelligit Dindorfius. — 24 Φιλοκλέα Ald. — 26 Ἀγρίων Florens Christ. Legebatur ἀγγείων. — 28 καὶ ante κομῆται om. Ald. — 30 οἱ τέσσαρες V. ἢ τέσσαρες G. « Ita fere corruptissimum fragmentum, in quo alia temere repetita, alia cum scholiastæ verbis confusa sunt, emendandum videtur :

Τρεῖς τινες μικροὶ κομῆται καὶ φιλορχικοί τότε παῖδες ὄντες · νῦν δέ γ' εἰσὶ καὶ φιλορχικώτεροι.

B. ἀλλὰ μὰ Δι' οὐ τρεῖς ἐκεῖνοί γ' εἰσὶν ἀλλὰ τέτταρες. Cetera non Pherecratis, sed scholiastæ verba esse suspicor. Videntur autem ea ante δῆλον etc. ponenda et in hunc fere modum supplenda esse : καὶ Καρκίνος μὲν τραγωδίας ποιητὴς ἦν, Θωρυκίου υἱός · ἦσαν δὲ αὐτῷ παῖδες τέτταρες. » MEINEK. Hist. Com. p. 515 coll. Com. I, p. 259.

1510, 31 Ὁ πινοτῆρ ἔως [sic] τοῦ τραγωδοῦ. δῆλον ἔστι περὶ Ξεν. V., qui om. διαβάλλει—ἀδηφάγον. R. de sequentibus habet πῖνα ὄστρεον, et ὁ ἐπιτηρῶν τὸ ἐσθίειν. — 33 ἀλλ' ἐπικαρκίνιον V.

1513, 46 μικρὸν V. Ald. — 47 δ'—τὸ om. V. καταφερές R. — 48 ἄμα μὲν—λαγνεῖαν om. V.

1515, 51 Ὠς—ζωμός. καὶ om. R. ἰχθύας G. ἰχθύς τοῦς τοῦ καρκίνου. ἔτι V. — 53 μένοντα, ἀλλὰ πλάττηται R. μένοντα om. V.

1517, 6 post διακινήσωσιν addit Ald. βέμβηξ δὲ ὁ ξύλινος στρόμβος. ἐν ἐπιγράμματι « οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῆσι θοὰς βέμβηκας ἔχοντες, ἔστρεφον εὐρείη παῖδες ἐνὶ τριόδῳ. » καὶ ἀλλαχοῦ Ἀριστοφάνης. « βέμβηκος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ » ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον καὶ εὐστροφον εἶναι δεῖ. ἔστι δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖον, ὃν μάλιστα στρέφουσιν οἱ παῖδες. ἢ παίγνιον τῶν παίδων, ὡς τροχός · ὃς μάλιστα τυπτόμενος στρέφεται. καὶ βεμβηκῶν τὸ περιστρέφεται. Quæ inserta sunt ex Suida s. Βέμβηξ, qui partim ex schol. Av. 1461 sumpsit.

1524, 10 αὐτὸς V. Conf. schol. ad 1492. — 13 ὤζειν G. σῶζειν V. Idem ὡς λέγειν.

1530, 4 σχ. τῆς R. σχ. τι τῆς V. τραγωδικῆς et βέμβηκας V. Ald. — 5 περιαγωγὰι τουτέστι (τουτέστι om. G.) σοφί V.

1534 R. habet glossam ἔπαϊξε.

PAX.

ARGUMENTUM I om. R. — 3 ἀναφερόμενος V. — 4 ἀκούει Gelenius. ἀκούσας V. Ald. Legebatur μετοικησαμένον. — 6 ἐνοικηράμενος V. ἐνοικίσας Ald. — 7 ἄντρον τι εἰρήσας V. τὴν Εἰρ. καθείρησας Ald. ἐπεφόρησε Ald. — 8 seqq. sic in Ald., μέχρι μὲν ὄν ἐπὶ ξυροῦ, φασὶν, ἀκμῆς τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκινδύνευε πράγματα. ἐπεὶ δὲ μεταπεμπομένου παρ' Ἀθηναίων τοῦ Πολέμου δοῖδουκα καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων, κακίων μὲν τὸν Κλέωνα, τῶν δὲ Λακεδαιμονίων ἐν Θράκῃ τὸν Βρασίδαν ἀπολωλέναι φασκόντων, οὗς ὁ ποιητὴς ὡς κωκῶντας τὴν Ἑλλάδα δοῖδουξιν εἶκασεν, οὗτος μὲν εἰσέρχεται δοῖδουκα ποιήσων αὐτογερί. ἐν τοσούτῳ δὲ μηχαναῖς τῶν περὶ Τρυγαίων γεωργῶν τὴν Εἰρήνην ἀνελευσάντων, οὐκ ἄνευ τῆς Ἑρμοῦ συνεργίας, τῶν χειροτεχνῶν ὅσοι μὲν ἢ λόφους ἢ ἀσπίδας ἢ ἄλλο τι τῶν κατὰ πόλεμον χρησίμων κατασκευάζοντες διέζων, κατηφεία συνείγοντο, τῶν ὅπλων ἤδη διὰ τὴν Εἰρήνην γενομένων ἀξίων. ὅσοι δὲ βίον εἶχον ἐκ τῶν εἰρηνικῶς ἀσκουμένων ἐπιτηδευμάτων, οἷον εἰπεῖν δρεπανουργούς καὶ χαλκεῖς σμινυῶν καὶ ὄλων γεωργούς, Τρυγαίῳ συγχαίροντες παρχίζονται · μεθ' οὗ κρεοσφαγήσαντες ὡς ἐπὶ δεῖπνον καὶ γάμον κωμάζουσιν. Est hoc, inquit Dindorfius, recentissimi supplementum grammatici, qui argumentum in codice suo mutilum invenerat. — 21 τε τὰ περὶ V. — 22 δέοντα G. δέω V. — 32 ὅπλων γεωργοί, 35 γελλωτοποιοὺς V. — 36 ἄγαν ἐπιτετηδευμένων conj.

Dindorf. Idem 40 καθῆκεν. V. τέθεικεν. — 9 ἐνίκησε ad finem sunt in Ald. — 11 πρῶτον—δεύτερον V. — 13 verba ἠνίκα ἔτ' ἦν ὑποκριτής (ut ἠνίκα ἔτι ἐπὶ σκηνῆς ἦν ap. Procopium Hist. arc. p. 50, C), si recte sic correxi vitiosam codicis scripturam ἠνίκα ἐρμῆν λοικορότης, significant Apollodorum eum intelligendum esse qui tum temporis histrio, postmodum poeta fuit : quæ multorum poetarum conditio fuit, velut Cratetis. Apollodorus autem ex obscurioribus ætatis illius poetis fuisse videtur, de quibus nihil præter nomen in grammaticorum notitiam pervenit. DIND.

ARG. II. 23 ἐκτρέχει Kusterus. Legebatur ἐκτρέχει. — 29 δυσφοροῦντος V.

ARG. III. Ἄλλως præscriptum in libris. Φαίνεται ἐν V. — 34 ὁμοίως ὁ Ἄρ. R. V. ὁμωνύμως correxit Dindorf. In Ald. est, φέρεται ἐν ταῖς διδ., ὅτι καὶ ἐτέραν δεδίδαχεν ὁμοίως Ἄρ. εἰρήνην. Conf. Bergk. ad fragm. Aristoph. p. 175 sqq. — 36 δύο εἶπε Ald. — 39 σπ. διὰ τινα V.

ARG. IV om. R. Ald. Dindorfius : « v. 1. 2 indicavi lacunas. v. 2 Tr. ἔλθων? v. 3 ὄρνιθ? v. 4 scripsi Ἑρμῆν. V. μῆν, G. μῆ. V. κατεπιδείκνυσιν. v. 5 duorum versuum reliquæ confusæ videntur. v. 8. ἀγρὸν? v. 9 quoque duorum versuum laciniæ, ut videtur. G. τὸ μὲν καδδ' ἐπ. v. 10 delendum τὴν. Post τὰγαθὰ nonnulla exciderunt. »

SCHOLIA.

1, 15 τελευταίος G. τελευταῖη V. — 20 ἐν τῷ et 22 πρὸς om. V. τῷ μάττοντι G. et Ald. — 23 τὸ σχολιὸν τοῦ V. Emendavit Bekkerus. — 26 μάζεσθαι R. et Suidas s. Μᾶζα. μάττεσθαι V. Ald. ἄλλως. τὸ μᾶζα περισπαστέον R. V. Ald. — 28 scribebatur φουρασθεῖσαν. θέλει λέγειν R. — 29 κανθάρου V. ἀλλὰ τὸ—κανθάρων τροφή additum ex R. Similiter Suidas. — 32 ἀδύνατον Ald. ἄπιστον Suidas. — 33 διαταχέως V. Ald. — 35 τὰ περὶ αὐτῶν V. τὴν περὶ αὐτῶν G. Post αὐτὸν repetit R. πρὸς τὸν κάνθαρον, omittit vero τοῦ δεσπότου. — 36 τὰς στίφεις R. — 38 ἀναβιβαστέον etc. referendum videtur ad νῦν δὴ v. 5, quas particulas fuerunt qui νῦνδὴ scriberent ἐν ἐνὶ τόνο, ut refert Eustathius ad Hom. p. 174, 5. DIND. Ἄττικῶς R.

2, 40 αὐτῶ om. V. — 42 sq. sic in Ald., ἀπεχθάνεται τὸν κάνθαρον διὰ τὸ ἄπτεσθαι τῆς κόπρου. — 1 τῆς κόπρου G. τοῦ κόπρου V.

3, 3 sq. in Ald. πρὸς τὸν μεθυόμενον ἔπαιζεν. οὐ γὰρ ὄντως ἤσθιεν. R. V. ὄντος. In iisdem hoc scholion iterum adscriptum post v. 6. Ap. Bekkerum ὡς οὕτω τρώγ. — 4 ἀλλὰ καὶ R. loco priore, καὶ om. altero—5 εἰσὶ V. πεπλασμένως εἰσάγεται Ald. 5 lemma νῦν δὴ habet R., om. V.

6, 14 μῆτε R. V. μασσόμενον G. — 16 μῆτε R. V. μασσόμενος V. μασσόμενος G.

7, 17 περιελήσας καὶ περισυρίσας Ald. — 20 ὡς ἂν τὸ σπ. ἔγγ. ἀποδοθεῖη V. Ald. — 21 ἐγγενήση R. ἐγγενήσει V. Wyttent. ad Plut. Mor. p. 355, B, p. 183, citat Dindorf. — 22 γενῶνται V. Qui addit, οὐχ ὡς ὄντως οὖν τρώγονται (τρώγουσιν G.), ἀλλὰ πρὸς τὸ μυθεύμενον ἔπαιζεν, ex scholio v. 3. — 26 ἔπτων om. V. — 27 δύο ἐκ δεξ. V.

9, 31 ῥήτορας τε V., non G. — 32 τοὺς κόπρους V. — 37 ζητεῖ οὖν Ald.

11, 45 sq. om. etiam G. — 46 τὸ ἐτέρας V. — 47 τρίτης οὖν V. (non G.) Ald. — 51—54 ἐκ δὲ τοῦ—πασχόντων infra post ἐκ τῶν χρωμένων R. Idem ὡς πολλῶν καὶ ποιούντων ὄντων παρ' αὐτοῖς καὶ πασχόντων. Quæ verba bis habet V., altero loco cum R. consentiens, nisi quod ὄντων omittit, altero sic, ὡς ποιούντας παρ' αὐτοῖς καὶ πάσχοντας. Ald. ὡς καὶ ποιούντας τὰ τοιαῦτα καὶ πάσχοντας. Ex quibus Dindorf. addidit τοιαῦτα. — 1 τοῦ πείθειν R. Hoc quoque scholion bis scriptum in V., uno loco ut editum, altero sic, διὰ τῶν παίδων τετριμμένην εἶναι καὶ ἐτοίμην τῶν χρωμένων (τῷ χρωμένῳ G.).

14, 9 Οὐδὲ V. — 10 ἤδη om. V., qui δυσὶν οὖν. — 11 ὄντοι τοῖν G. — 14 τοῦ μηκέτι Dindorfius. Legebatur τὸ μηκ. — 17 ἔτι μάττων Lud. Dindorfius. Legebatur ἐπιμάττων. — 18 δὲ ἦν ἔτι,

20 πασικᾶν V. — 21 τρογοειδὲς G. τριχοειδὲς V. ἦρον G. — 23 παυσικᾶν V. πασικᾶν G.

17, 25 post πλοίων addit Ald. οἷς προσφέρεται ἡ ἀντλία, καὶ τὸ ἀγγεῖον οὗτος λέγει, ἐν ᾧ ἐφύρα. ἀντλία δὲ ἡ τοῦ πλοίου ἐκροή. καὶ Πισίδης, ἐκ τῶν ἐχόντων τὰς δυσώδεις ἀντλίας. Quæ interpolata ex Suida s. Ἀντλία. — 26 πληρωθέντα Suidas s. Οἶος.

21 τῆς et τῶν μ. ἀποκ. om. R.

24, 41 Ἄντι τοῦ ἀτριπτον (codex ἀτρίπτων) additum ex R. ἀνθρώπος V. Ald. — 42 ἔπως ἂν χέση^τ οὐ ἔσθιει R. — 44 αὐτὰ om. V.

25, 45—49 βρ. om. R., inferius habens φαύλως ἐρείδει, ἀπλῶς καὶ ἀπεριέργως ἔσθιει. — 45 ἀπεριέργως R. et Suidas s. Φαύλως. ἀπεριεργάστως V. Ald. — 46 συντόμως Kusterus. συντόμως V. Ald. et Suidas. ἐρεσσόντως G. — 48 συντόμως Suidas. Legebatur συντόμως. — 49 ἄντι τοῦ σ. καὶ ἐπ. om.

V. Sequitur in R. βρεν δὲ εἶδος μύρου ᾧ χρώμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονούσιν. Glossam σεμνύνεται, ἐπαίρει habet V. — 51 χρείνονται V., non G.

28, 53 γὰρ om. V. — 3—6 τὰς μάζας γογγύλας, αἱ εἰσιν εἶδος λαχάνου. καὶ γογγυλιζειν τὸ μεταστρέφειν Ald.

29, 11 Ἐὰν τῆς, 12 ἄρτου δηλονότι (δηλ. om. G.) V. sine κορεσθείς. Ib., ὀρώσαι V. (non G.)

33, 28 Οἶον ἐγκύψας et δέ et 29 τὴν om. R. Ald. — 31 δοκοῦσιν ἀπλήστως Suidas s. Οἶον. δοκοῦσι μάλιστα ἀπλήστως V.

34, 34 legebatur διὰ τὸ τοὺς παλαιστὰς μιμῆσθαι διακρ. In V. διὰ τοῦ κανθάρου (σκανθάρου G.) μιμῆσθαι τοὺς παλαιστὰς διαιρούμενος.

36, 49 τῆς τριχίλειας V. παρελκίων G. παρακατεάσων παρελκίων V. ων R. precedentiibus syllabis oblitteratis. Quæ verba glossema esse videntur ad παραβαλῶν τοὺς γομζίους referendum. Corrigendum autem παρακατάσων. Simile compositum est περικατάσων, quod περικατεάσων scriptum est in glossis vetustis. DIND.

38, 7 Δικαίως τὰ om. R. τὰ om. V. τρώγοντα pro ἔστ. et εἰσιν pro ἔστι V. in gl. — 8 οὕτως om. R.

39, 12 τίνος οὐτός ἐστιν om. etiam G. et spatio vacuo V., qui φασι, quod om. G. Ald. — 13 μὲν om. R. — 14 ἐστίν om. V.

40, 18 μὲν om. V. ὕας R. καν υἴας V. — 20 τίθασον R. ἀτίθασον V.

41, 22 οὐδὲ τῶν χαρίτων. ἔξῃς V. non G.

42, 28 ὅ om. R., qui παρ' Ἀθηναίους, quæ verba om. V. — 29 sq. ἡ ἀπὸ—πιπτόντων om. R. — 32 σκατοῖς R. κόπροι Ald.

43, 35 ὡς φιλοκερδεῖς καὶ φιλοδίκους καὶ φιλοσιδέρους Ald. φησι γὰρ om. R., qui πάντων. εἰς τῶν θεωμένων V. Ald. — 37 sqq. R. habet σκώπτει δὲ τὸν Κλέωνα. — 38 σκῶναι διὰ τὸ κανθάρου ὁμοίως V.,

« recte, si ἔξεν αὐτόν scribatur. » DIND.—39 post αὐτῷ addit V. ἢ καὶ ὡς βυρσοπόαις (scr. βυρσοπόλης) πνεῖ. — 40 ὑπόθεσιν ὡςπερ οὐκ ἔδει γήσειν V.

46 in V. ἑλληνι α ἰὼν ἀρχαῖος. Om. G.

48, 52 sq. ἀπέθανε γὰρ ὁ R. — 53 λέγεται om. V. ἢ τῶν ἀνδρῶν x. R. — 54 addit Ald. ἢ τὸ ἀπόξυσμα τῶν βυρσῶν τὸ μικρὸν, ὃ ἐκβάλλεται ὑπὸ τῶν σκυτέων. — 7 ἀπάλη δὲ codex. Idem 13 ἡνόρει.

59, 16 τὸ σάρον τὸ κοσμητήριον R. — 17 τὸ πλῆθος om. G. Post ῥύπων addit V. πᾶσαι ποτέ (τίποτε G.) οὖν ὃ Ζεῦ. τὸ δὲ κόρει ἀντὶ τοῦ. — 18 τὸ δὲ μὴ κόρει Ald. πᾶσαι addidit Dindorfius, ex πᾶσαι in verbis codicis Veneti memoratis: « deinde ποιῶν præter codices etiam Suidas s. Κόρημα. Aldinum μὴ ποίει ab eo positum est qui non animadvertisset imperativum παῦσαι excidisse, quo Suidæ quoque codex caruit. » — 19 καὶ et 20 που καὶ ὁ om. V. πολλάκις om. Suidas, « recte, ortum fortasse ex præcedente που καὶ », Dindorf. — 21 βουλόμενος hic R., post ἀπολέσθαι V. — 22 σημᾶναι Dindorfius. σημαίνει R. συμβᾶναι V. συμβῆναι G.

62, 23 Ἄρα τί διανοῆ V. Ald. — 27 τρυγαῖος R. Idem τῆς πρώτης.

63, 34 καὶ ἀφανίσας om. V. — 35 ἐκβιχλουσῶν R. et Suidas s. Ἐκκοκκίσας. Ceteri καθαιρομένων. — 38 πρέποντος et ὁ Τρυγ. V.

65, 42 μανῆ Ald. et V., ut videtur.

68, 45 Ald. δηλοῖ τῷ θέλειν καθάρφω εἰς τὰς τοῦ Διὸς ἔλθειν αὐλάς. V. ἀρκεῖ γὰρ. — 47 τὸν om. R. — 49 τοῦ οὐρανοῦ V. non G.

70, 53 sq. sic in R., τὸ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ βιαζόμενον εἰς ὕψος ἀναβαίνειν ἀναρριχᾶσθαι ἔλεγον. — 2 ἀρρ. ὅ ἐστι x. R. — 6 sq. παρὰ τὸ — ἀραχνιῶ. Hujus etymologiæ gratia grammatici quidam ἀναρριχᾶσθαι simpliciter scribi jusserunt. Phrynich. n Bekk. Anecd. p. 19, 25: ἀναρριχᾶσθαι: πᾶν ἄρτιον ἢ φωνή. σημαίνει δὲ τὸ τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν, οἷον ἀνέρποντα, οἱ δὲ δύο ῥρ γράφοντες ἀμαρτάνουσι. Vid. Hemst. ad Thom. M. p. 61. Verbi simpliciter ἀρριχῶμαι testem Hipponactem memorat Etym. M. p. 99, 20, compositique ἀναρριχᾶσθαι imperfectum non ἠναρριχῶμην, sed ἀνηρριχῶμην formari tradit. Mihi probabilius videtur Atticos, nulla habita obsoletitatis ratione, ἀναρριχᾶσθαι et ἀνηρριχῶμην dixisse. DIND. Qui scripturam Veneti ἀραχνιῶ correxerit ex Etym. M., ubi Herodianus ἐν τῷ περὶ παθῶν citatur. — 11 καθολικῆς V. καθολικῆς προσφῶδις G. — 12 ἔλεγον V. — 13 ἀναρριχᾶται δὲ ὡςπερ πίθηκος Suidas s. Ἀνερριχῶντο. — 15 ἐναρτία δὲ λε (λέγει G.) V. Correxerit ἐναργεῖ, ut est in schol. Equit. 403, et 601: ἐναργεῖ δὲ λέξει κέχρηται. Eodem sensu dictum ἐμφαντικῆ δὲ λέξει κέχρη-

ται ibid. 281, et in schol. Nub. 1216. DIND.

73, 27 Ἡρακλεῖ τῷ ἐπὶ τὸν ζωστῆρα, nomen fabulæ aliunde non cognitum. Intelligitur Hercules zonam Hippolytæ petiturus. Πυγμαρίων (sic V. et G.), nomen suspectum, cujus ego satis habui terminationem correxisse metri indicio. Quodsi Πυγμαρίων recte scripsi, comparandum nomen Πυγμαλλίων. DIND. — 28 λοχαγωγός G. Probabilius videtur Dindorfio ἦν τῶν x. Qui 31 ποντῶν corrigendum esse putat. — 32 ἀλλ' οὐδὲ V. Metrum est anapaesticum. Post κἀνθαρος excidit οὗτος vel ἐστίν. DIND. — 34 πᾶνυ Meinekius. Codex πάλαι. — 35 ἔθεν τρέφεται. Reliquiæ tetrametri anapaestici in brevius contracti vel ab scholiasta vel ab librariis. DIND. — 36 λόγος ἐστίν V. Correxerit Meinekius.

76, 49 Εὐριπίδου. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ Πηγάσου R. sequentibus omissis.

78, 3 Βούλεται om. V.

80, 8 αἰώρα hæc machina dicitur a Polluce 4, 127. — 9 πολοῦντας Suidas s. Ἐώρημα.

82, 17-23 om. G. — 17 ἀναπαιστικῆ, 18 ἐννέα καὶ τριάκοντα μέτρον, 21 τῶν μετεώρων V. — 24-36 legebatur ἀτρέμας μοι πέτου, ὃ κἀνθαρε. τοῦτο δὲ λέγει ἐπιβεβηκώς ἦδη ὁ Τρυγαῖος τῷ κἀνθάρω καὶ μετέωρος ἀρβεις καὶ δεδιώς. κἀνθων δὲ κυρίως ὁ ὄνος. νῦν δὲ ὑποκοριστικῶς ὃ κἀνθαρε. κἀνθαρος δὲ εἴρηται παρὰ τὸν κἀνθωνα τὸν ὄνον, καὶ τὸν θορὸν, τουτέστι τὸ σπέρμα. φασὶ γὰρ ὅτι κἀνθαρος οὕτω τίκεται: ἐπὰν εὕρη ὄνου κόπρον στρογγύλην, μένει κυλίων τοῖς ποσὶν αὐτῆν καὶ τῷ κυλίειν ἀποσπερμαίνει, καὶ ἐκείθεν οἱ κἀνθαροι. — 31 ἔπαιξε τὸν κἀνθων V. — 32 sic R. et Suidas s. Κἀνθαρος. τουτέστι παρὰ τὸν ὄνον V. — 33 ὄρον, 34 τούτω τίκετ. V. — 36 γίν. ζῶον V. τὸ ζῶον γ. Suidas. — 38 ὄρον Suidas. ὄρον V. κἀνθορος Suidas. καθὸ ὄρος V. — 39 ἢ ὁ θορὸν περὶ (πρὸς in cod. Paris. A) Suidas. ὁ θορῶν V. — 40 περὶ τὴν Suidas.

85, 3 περικαυστικόν G. παρακαυστικόν V. Emendandum puto ἰδρωτός περιποιητικόν, καυστικόν. Sic αἵματος περιποιητικόν dixit Eustath. ad Hom. p. 1170, 18. Καῦμα ἰδάλιμον (ex Hesiodi Op. 417) grammatici per ἰδρωτοποιὸν interpretari solent. DIND.

87, 7 μὴ βδέσσης (codex βδέσσης) additum ex R., qui τῆς ἀναπνοῆς, ut Ald

90, 12 τὸν οὐρανόν V.

92, 15 πέτη R. Ald. Alterum καὶ om. iidem et Suidæ codex Paris. s. Μετεωροκοπεῖς. — 16 τὸ om. V. πλάτη, 17 θάλ. συγκόπτειν Ald. — 18 μετεωροσοφιστῶν est in loco Nubium. περισκοποῦσι Suidas, ex quo 19 δὲ additum. — 20 περυγίζεις καὶ ἐν-τεῦθεν V.

95, 24 δὲ om. R. πέτη R. Ald.

96 sic R. et Suidas s. Φλαῦρον. ἀναιδές, δ., φλ. Ald. φλ., ἀναιδές, δ. V.

97, 27 sq. Ὀμηρος . . . δης δόλοῦσαν R. reliquis omissis. Scribatur ἀλλ' εὐχεσθαι, et Εὐριπίδης ἔργεσθαι. « Quæ correxi. In verbis Euripidis fortasse δολούσαντ', si quid tribuendum fragmento scholii Ravennatis δολούσαν. » DIND. — 29 ἔλθη θεὰ, χρυσῆν Seidlerus. ἐλέχθη (θελεχθῆ anonymus) θεὰ ἢ χρυσὸν V.

99, 31 scribatur Λαυράς. ἐκάλουν om. R. — 32 ἦν. τοὺς Ald. ῥυπαροτόπους V. — 34 Ald. κἀνθαρον, καὶ κατασπάσσει κάτω δυσωδίαν πνέοντα.

107, 41 Λακεδαιμονίους R. — 43 τῷ Μήδῳ aptius post ἀπαγγέλλοντας collocabitur. DIND.

108, 48 τῶν πόλεων Ald. — 49 αὐτοὺς οὔτε πορεύσει ὑφ' ἑαυτῶν V., ex scholio v. 109.

114, 22 ἦρ', 23 τὸ ἐξ V. Idem ἄρ' ἔτυμος. Perierunt hæc literæ in R., qui φάτιν. V. φάτειν. — 24 εὔρον R. pro ἔγνω. Αἰόλος V. (quod ex Αἰόλε σ' corruptum esse posse animadvertit Dindorfius), om. R.

117, 25-27 sic in R., ἀντὶ τοῦ μετὰ ὀρνέων — ἀπιόντες. δεὸν [sic] εἰπεῖν εἰς οὐρανόν. — 26 τῶν om. R. Ald. ἔτι addidit Dindorf. — 29 τοῦτο V. — 36 πρὸς τὴν codex.

121, 42 post ἐχρήσατο ponit R. — 43 ἄλλως V. ἀντὶ τοῦ Ald., quod om. R.

123, 51 post λεγόμενον quæ exciderunt, ex scholio Aldino suppleri possunt. — 53 εἰ — αἰτεῖ V. ἦν ὁ παῖς οἶνον αἰτῆ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου Suidas s. Κόνδυλον. — 1 κόνδυλον V. Demetrii lectionem sequi videtur Photius p. 129, 15: κόνδυλος (κόνδυτος codex): σκευασία ὀλοποικῆ μετὰ γάλακτος καὶ στέατος καὶ μελίτος. ἔνιοι δὲ διὰ κρέως καὶ ἄρτου καὶ τυροῦ. οὕτως Ἀριστοφάνης. Quem locum fortasse non debbam inter fragmenta ponere 624. DIND. — 3 addit R. κολλύρα δὲ τὸ ἐλαττον τοῦ ἄρτου.

124, 6 εἰς addidit Dindorfius.

125, 9 sq. οὐ γὰρ — ἀνέλθης om. R. — 13 sqq. Insaniabilis est locus Euripidis, ex quo plura excidisse manifestum est. Codex 14 κράτ', 15 πορεύγει. G. πορεύει. βαρυστόνῳ conjeci in Thesouro HSteph. vol. 2, p. 433, A. πτηγὸς πορεύσει non liquet utrum tragici sint verba an Aristophanis ex versu proximo. DIND.

126, 16 νηὸς, 17 ναῦς V. Ald. λέγεται — πτηγὸν infra post ὡς εἰς ναῦν ponit V., illa autem πῶλον κἀνθαρον omittit. — 19 δὲ om. V. — 20 ποῦ δὲ περαιωθήσομαι qui legerunt, πῶλος delere debuerunt. DIND. ὡς εἰς ναῦν om. R.

130, 27 εἰς οὐ ἦλθε Ald. — 31 ἀνέστη V. ἀνείη R. ἀνέστηκεν Ald., quæ ἀποσοβήσων cum V. — 32 ὁ πρὸς R. — 33 ὠφέλεια V.

134, 38 νεόττια V. νοσσία Ald.

136, 39 πρακτικώτερος om. R. — 40 et 42 δὲ om. R. V., ἄμω om. R.

141, 47 ἐπειδὴ et ἐκνήγεσθαι R. νήγεσθαι Ald., quæ post δύναιται addit διαβάλλει δὲ τὰ περὶ Ἰκάρου παρὰ τῶν τραγικῶν λεγόμενα. — 52 ἐξαπατήσαι Suidas s. Τραγικώτερος. V. ἀπ. καὶ ἐξὸν γ

142, 2 ἐστὶ κῶς τὸ V. ἐστὶ κυρίως τὸ G.

143. Scholion Aldinum est πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα, κἀνθαροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ. καὶ Κνιδουργεῖς δὲ ἄλλας ναῦς ἀπὸ Κνίδου. καὶ τὴν Κέρκυρον ἀπὸ Κερκύρας, καὶ τὴν Πάρωνα ἀπὸ Πάρου. — 6 σομικόν (συμμικόν G.) τρόπος τρόπων φησὶν V. Apud Suidam s. Ναξουργεῖς de hac scholii parte nihil superest præter verba Κρατίως δὲ λέγει. Σαμιακὸν τρόπον ex Archilochis Cratini memorat Photius p. 498, 10, quocum compararetur Hesychius. De utroque dixit Nækius De Chæriilo p. 155. — 10 εὐρούσας correxit Dindorf. ex Suida et πόλεις addidit ex eodem. εὐρόπας V. εὐρίπας G. — 11 ἀρχιτεκτονίας ἐποιοῦν Suidas. ἀρχιτεκτονικὰς V. — 13 Κνιδουργεῖς ἀπὸ Κνίδου libri Suidæ præter Paris. A. καὶ κέρκυρα Suidas. — 15 scribatur κἀνθαρος. Bekkerus: « Hujus vocis prima syllaba a correctore est, secunda non a sed η habuisse videtur. Neque εἶπε πλοῖον voces sunt a prima manu. » — 16 καὶ additum ex Suida. — 17 ὡς καὶ R. διὰ τούτου V.

145, 22 scribatur κλειτούς. — 25 sq. Καλλικράτης — ἢ Μενεκλῆς. Conf. schol. Av. 395. — 26 περὶ α⁰ γράφει V. Fortasse corrigendum Ἄθηνων συγγράμματι. DIND. — 27 scribatur κλειτούς. — 28 ὁ καν⁰ V. κἀνθαρος G. — 29 vocis ἐξήκοντα loco desideratur verbum aliquod, ut ἐξήκοντο vel ἐξωκοδόμητο. DIND. — 31 ἦν οὐ ἐκρ. V. — 33 καν⁰ (κἀνθαρος G.) λιμὴν οὐχὶ κανθ V.

147 V. præterea habet glossam πρὸς τοὺς θεατὰς φησι, om. G. — 37 λόγος ἢ ὑπόθεσις ex hoc loco petiit Suidas s. Λόγος. V. hæc sic habet, ἢ ὑ⁰ δὲ λ^ε. — 39 sq. Ἄλλως ἀποτείνεται om. R., in quo est διότι δρᾶμα ἐστὶν Εὐριπίδου Βελλεροφόντης, ἐν ᾧ χωλὸν etc.

153, 48 ἔτι om. R. — 49 οὕτω . . . Ἄττικοι R. κατοικᾶρα λέγουσιν Ἄττικοι V. κατοικᾶρα λέγεται Ἄττικῶς Ald. — 50. Post ὑφ' ἔν in R. nonnulla sunt oblitterata; tum sequitur ἀντὶ τοῦ νεμηθήσεται, τρὸς φήσεται. Quæ sic restituenda esse arbitrator, τὸ δὲ βουκολήσεται ἀντὶ τοῦ μεθήσεται, ἀποστραφήσεται. DIND. δεσμοῖσι δέδενται Suidas s. Κατωκᾶρα. δεσμοῖσιν δέδεντε V. — 52 Ἡρωδιανός. Joann. Alex. Τὸν παραγγ. p. 29, 23, citat Dind. — 53 τῇ ὁδῷ ἢ V. Ibidem βουληθείς et Bekkeri et Dindorfii editiones. Post scholion de κατοικᾶρα

sequitur in Ald. βουκολήσεται, ἀπατήσεται. καὶ βουκολήμα τὸ θέλητρον· ὡς τὸ (Babriæ), καὶ ὅπως ἔχη τι βουκολήμα τῆς λύπης, ἀνέθηκα τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων. Quæ inserta sunt ex Suida s. Βουκολήσας.

154, 6 χρυσεογάλινε, 8 διπλῆ δὲ εἰσθεσις codex. Fort. δὲ καὶ εἰσθεσις. Idem περίοδον ἀναπαίστους, 9 ὀκτὼ καὶ τριακοντάμετρος. Ald. ἔκθεσις, 12 εἰσθέσει.

162, 21 κάκην R.

165, 24 ἐμπορεῖον V. Ald.

166, 27 codex ἐπιφορήσει.

168, 31 ἐν τοῖς Suidas s. Ἐρπυλλος.

169, 40 τέλεον V.

171, 43-45 in Ald. τοῦτο ὡς ἐκ παροιμίας τῶν Ἀθηναίων ἐκ προφάσεως. — 44 εὐρυκόπρων V. — 48 sq. ὁσμήν. κωμῶδει δὲ Χίους ὡς εὐρυπρόκτους ὄντας καὶ ἐτοιμους πρὸς τὸ ἀποπατεῖν Ald. — 49 τῶν πολεμίων R.

174. Ante hoc scholion legitur in Ald. οἱ μὲν ὡς δέδοικα, πρὸς τοὺς ἐν τῷ θεάτρῳ μηχανοποιούς. Male huc relata sunt τουτέστιν — Βελλεροφόντην, quæ interpretantur verba κούκετι σκώπτων λέγω. — 1 δὲ om. R.

175 γρ. καὶ πνεῦμα R.

180, 6 ἔκθεσις V. — 9 sq. να', post v. 230, λή, post v. 268. Qui locus quum parum aptus videatur ejusmodi interjectioni, videtur in numero erratum esse. DIND. — 13 Ἑρμείας et ἡδὴ καὶ V.

185, 19 μάλιστα om. G. ὑπὲρ τοῦ V., non G.

190, 30 Τὸ μὲν γὰρ V. — 31 παρὰ τὴν τρύγα et γεωργαίς V. Ald. — 32 scribendum videtur οἱ μὲν τῆς.

192, 37 τὰ κρέα om. V.

193, 39, 40 diversa scholia sunt. — 43 est lemma γλίσχρον in R.

194 Ἀντὶ τοῦ φιλ. R.

196, 52 μετόπισαν R. γὰρ φησιν ὅθεν δι' ὑμῶν V.

199, 3 legebatur σφηκίων. — 4 κοιλαίτατον Ald. 6 legebatur μέγρι τοῦ. Correctum ex scholio inferiore. δὲ om. R., qui φασὶ κύτταρον. — 11 σφηκίων V. σφηκίων Suidas s. Κύτταρος, σφηκίων in scholio Vesp. 1111. — 14 sqq. Satis inepte florem masculinum auctor scholii descripsit, nisi verba sunt vitiosa. SCHNEIDER. ad I. Theophrasti vol. 3, p. 145. — 16 οἶον Suidas s. Κύτταρος. οἶ V.

202, 23 γὰρ om. V.

207, 29 παροῖεν V. non G. αὐτοῖσι V. — 31 ἀντὶ τοῦ repetitum ante ὅσον in R.

212, 41 πολέμου οἰκέται, 43 ἢ ὅτι ἐν V. — 51 ἐμνημόνευσεν post Λακῶνων ponit G. — 1 οὐ τὴν τυχούσαν G. οὐ γὰρ τυχούσα V.

214, 12 Οὕτω τοὺς V. Ald. — 16 legebatur εἰ

μὲν. — 17 κρατήσωσιν V. κρατήσουσιν, 19-21 δίκας. εἰ δ' Ἀθηναῖοι νικήσουσιν, εὐθέως ἀντιφθέγγονται Λακεδαιμόνιοι. καὶ εἰ ἔλθωσι μετὰ τὴν ἤτταν εἰρήνην ζητοῦντες οἱ Λακεδαιμόνιοι, λέγουσιν Ἀθηναῖοι, ἐξ-απατήσασιν Ald. — 22 ἐπεὶ νικ. V.

215 in Ald. εὐτελίζοντες καὶ ἐνυβρίζοντες τοὺς Ἀθηναίους. ἢ πρὸς τὸ Λακωνικὸν ἐπαίξεν.

218 in Ald. ἐχρῆν μόνον αὐτοὺς τὴν πάτριον ὁμοίαν. ἀλλ' ἐπαίρων τοὺς Ἀθηναίους τοῦτο φησιν, ὡς οὐκ Ἀθηνᾶ μόνῃ χρῆσαιντο, ἀλλὰ καὶ Διί. — 30 αὐτὴν V., qui 31 γὰρ om. «Malim λέγω δὴ.» Dindorf.

219, 38-49 ἦν ἔχωμεν τὴν Πύλον: τοῦτο διὰ τοὺς ληφθέντας ἐν Σφακτηρίᾳ τριακοσίους καὶ διὰ τὸ ἐπιτείχισμα ἕπερ Ἀθηναῖοι κατέστησαν ἐν Πύλῳ. ὅτι ληφθείσης αὐτῆς, περὶ εἰρήνης πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους ἐπέσβευσαν Ald. ἐὰν πόλιν γρ. λέγει ὅτι καὶ πάλιν ἤξουσι δεδεμένοι τῆς εἰρήνης τυχεῖν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐὰν ἔχωμεν ἀσφαλῶς τὴν πόλιν. ἀδελον δὲ ποίαν πόλιν λέγει, τὴν Λακεδαιμονίων ἢ τὰς Ἀθήνας. ἐὰν δὲ γράφηται Πύλος, ἀληθείας μᾶλλον ἔχεται διὰ τοὺς ληφθέντας τριακοσίους ἐν Σφακτηρίᾳ, καὶ διὰ τὸ ἐπιτείχισμα ἕπερ Ἀθηναῖοι κατέστησαν ἐν Πύλῳ καὶ ὅτι ληφθείσης—ἐπέσβευσαν R. — 40 τὴν εἰρήνην V. Correctum ex R. — 44 ἔχομεν et ἀκίρως V.

228, 3 θυεῖα et 5 καὶ et 7 ὡςπερ αὐτοὺς om. R.

234 sic in R., Τρυγαῖον ἀπὸ τοῦ κανθάρου ἀποβηκώτα ἀπὸ (hoc etiam G.) τῆς σκηνῆς. ἔστι δὲ τι καὶ ἄντρον ἐπὶ τῆς σκηνῆς. τὸ δὲ θυεῖας ἀντὶ τοῦ ἀλπιγγος.

236, 19 τῶν ὑποκριτῶν Kusterus. τῶν om. Ald. — 20 σκ. δὲ αὐτοῦ, correctum ex R., qui αὐτῆ.

241, 32 Συμβολικοῖς et ἀποτιλώντων V. ἀποτιλώντων G. — 33 ταῦτα δὲ R., om. V., qui 34 μείζονα γὰρ ὅπ.

245, 44 ἐπωνυμίαν V. Ald.

246, 47 ταῦτα λέγει V. — 48 γὰρ om. R., qui 2-4 ἄμα—ἄπαξ ἅπαντα supra ante ἡ Μεγαρικὴ γῆ habet. — 4 καταμειμνημένα Ald. μειμνημένα V.

249, 9 τοῦ τὰ σκόροδα R. — 11 ὑπεῖσι V

250, 14 ἐμβαλῶν R.

251, 22 πολλάκις Αἰακ., 23 ἐστὶ γείτων V. Qui post πόλις pergīt, ὡς ἐπὶ τυροῦ δὲ ὁ Ἀριστοφάνης τῆ λέξει ἐχρήσατο. καὶ Ὅμηρος (x. Ὅμ. om. G.) — χαλκίη. διαφωρήσεται. διακναῖω δὲ ἐστὶ κυρίως τὸ τυρὸν etc. — 24 Ἀντὶ τοῦ om. V. — 25 sq. κνεῖ τυρόν. κναῖειν γὰρ Ald. — 26 κνήστη V. κνήσται G. — 27 τὸ τὸν τυρόν ξύειν V. Ald. τῆ κνίστιδι R. Scribebatur τῆ κνίστη.

252, 30-32 sic in R., χαριζόμενος Ἀθηναίους τὸ μέλι τούτοις προσέειπεν. ὅσῳ γὰρ καὶ τῶν σκοροδῶν καὶ πράσων καὶ τοῦ τυροῦ τὸ μέλιτος (scr. μέλι ἐστὶ) τιμιώτερον, τοσοῦτον ἀμείνων. — 34 μέλιτος εἰς τὴν

θεϊάν (μέλιτος τῆ θυσία G.) ἐμβάλλει (βάλλει V.) V. Ald. — 35 σφάλομεν V.

254, 52 τὸ τετραβολιαῖον V.

259, 7 ἀπὸ τοῦ ἀλας, 8 ἀπὸ τοῦ ὑλεῖν (sic) V. παρὰ τὸ bis Suidas s. Ἀλετρίβανος. Ex quo illata 8-12, καὶ — Καλλ. — 13 ὁ δὲ τρίβανος V.

261, 20 εἰσοικισμένων R. εἰσοικισθέντων V. — 21 εἰσοικισμένοι R. οἷς πρόνοια τῶν νεωστὶ εἰσοικισμένων Ald.

267 ὡς οἰκ. θεῶ τ. Ἄ. καὶ εὐχεται τῷ Διονύσῳ R. r eliquis omissis. — 25 θεάτρῳ τῶν V.

270, 33 τέθνηκεν V.

271, 37 legebatur γυναῖκας αὐτάς. — 38 τὸ ἐξῆς R. — 39 ἀπόλετ' V. ἀπόλωλ' Ald.

273, 42 Μυτωτὸν δὲ ἀντὶ τοῦ πράγματα ἡμῶν. ἀντὶ τοῦ, 43 ἐγείραι R.

275, 45 Ἀπελθὼν τοίνυν, 46 προσφέρει ὁ Ζεὺς V. De quo conf. schol. v. 236 in fine.

277 sic in Ald., οἱ ἐν κινδύνοις γενόμενοι ἐπεκαλοῦντο τοῦτους τοὺς δαίμονας τοὺς ἐν Σαμοθράκῃ τοὺς τε Κορύβαντας καὶ τὴν Ἐκάτην. ἐξ ἧς καὶ διαδόχον ἦν τὸ Ζήρινον ἀντρον, ἐνθα ταύτη ὠργιάζον καὶ ἡλευθεροῦντο. — 52 πρὸς ἀλεξιφάρμακον κινδύνων τινῶν Suidas. s. Ἄλλ' εἴ τις. πρὸς ἀλεξιφάρμακα κ. τινῶν s. Σαμοθράκῃ. — 3 τινὰς om. R. — 4 Ἀλεξάνδρειαν, 5 sq. λιπῶν ἐρυμνὸν κυβάντων (Κορυβάντων G.) σῶν V. — 7 μεμνησθαι editiones Dindorfii et Bekkeri.

278, 9 τοῦ Καθείρου Ald. — 11 ἐκ τῶν κακῶν R.

279, 13 λέγομεν. ἄλλως (ἀλλὰ G.) ἀντὶ τοῦ V. δοῖδουκα. ὥστε μὴ ὑποστρέψαι αὐτόν R.

282, 22 Τέλιδος V. Πέλιδος G. Conf. Thucyd. 3, 69. — 23 τῆς εἰρήνης V. Ald.

285, 30 παρὰ τὴν (τῶν G.) Λακεδαιμονίων V.

288 ἐγὼ δὲ ἀλετρίβανον λαβὼν ποιήσομαι καὶ μηχανήσομαι V.

289, 35 scribebatur Δάτις. — 36 δὲ om. R. — 44 γὰρ ὡς παρὰ V., non G. — 47 Δάτος V. Δάτις G., 50 Δάτις V. In quo 54 post λόγους sequitur ἄλλως cum scholio Aldino, quod supra legitur 35-38 Δάτις—ὁμοιοκατάληκτον. — 2 Καρκίνου, vide schol. Ran. 86.

296, 10 οἱ μὲν γὰρ V. — 11 πονηρῶν G. τριήρων V. τριηρῶν R.

299, 21 ὡς καὶ ἐφη Ἐ. V., qui 22 om. ἐργαλεῖα — ἀνορύττειν. — 23 καὶ παροιμία — σκάφας in Ald. leguntur ad v. 289, post δατισμός, l. 41.

300, 25 δειπνήσοντες Florens Christ. — 27 ὡς ἔλεγε V. ἔλεγον Ald.

381, 37 ἐκθεσις V.

302 εἰς ὁμόνοιαν ἄγει τοὺς Ἑλληνας λεληθότως διὰ τοῦδε τοῦ ἔπους R. reliquis omissis.

303 R. habet φοινικίς χλαυὸς πολεμική. Idem 304 habet μισοπόλεμος. φιλοπόλεμος γὰρ ἦν ὁ Λάμα-

χος στρατηγὸς ὄν. — 52 ἀντὶ τοῦ Suidas s. Φοινικῶν. ἀντὶ τῶν V. Ibid. ναυτικῶν Suidas. — 54 ἀκολαμάχου (fort. ἀπὸ Λαμάχου) praeimitit V., non G.

308, 4 ἐπιμονὴν, 5 ἡμέλουν V.

310, 9 φυσῶντας V. Ald. — 10 ἀναγείρητε V. ἀνεγείρετε G. δὲ om. R. — 11 γὰρ ναυτικός R.

312, 12 φασὶ V. (non G.) Ald. — 13 εἴη τὸ V. Ald. — 14 δὲ τὴν πόλιν Ald. — 16 σῖτον, 17 λογιζόμενοις, 20 χορηγοῦν V.

313, 27 ἀντροῦς V. πατροῦς G. Deinde ex Pindaro corrige Φιλύρας.

315, 36 Ὅτι om. V. Totum scholion om. R.

317, 41-43 κατὰ—λέγειν αὐτὸ om. R. — 42 τὸ om. V.: habet in alio scholio, βέλτιον ἂν εἶη καὶ ἀναγινώσκεισθαι καὶ τῷ ἐξῆς συνάπτεισθαι, ἵνα τοῦτο μὲν εἴη ὁ χορὸς λέγων. κατὰστίχον τε γὰρ ἐστὶ τὸ ἀμοιβαῖον καὶ τῶν ἡδομένων ἀκούειν τὸ ἰοῦ ἰοῦ ἀναφωνῆσαι.

324, 46 φησὶ post ἐμὴν Ald., omittit V. — 47 τὰ μέλη Ald. — 48 χρ. γὰρ R.

333 R. habet ἀντὶ τοῦ συγχωρῶ. — 2 μοι om. V.

336, 6 ἦτοι ἐκδὺς G.

342, 9 post πανηγύρεις addit Ald. κατὰ θεωρίαν παραγίνεσθαι. ἀντὶ τοῦ παίζειν. δὲ ἐκάλεσε G. — 10 legebatur δημοσίων. V. συνθύσαντας καὶ συμπανηγυρίσαντας.

343, 12 παίζειν Suidas s. Κοτταβίζειν. Legebatur παίζειν, τρυφᾶν. τρυφᾶν spectat ad συβαρίζειν. — 13 λαταγεία Suidas. ἀνερίπτου Ald. ἀνερίπτου

ἐμβ. τι Suidas. — 18 μικρὰ π. ἐν τῇ χειρὶ Suidae cod. Paris. A. — 20 ὕδατος om. V. Ald. — 21 χαλκοῦν ἦν V. ἦν om. Suidas. — 25 βαρηθῆ R., qui 26 om. κατελθοῦσα. — 27 τοῦ ὑπέρ V. — 28 ἦν μὲν Suidae ed. Mediol. γυθῆ sine μὴ V. Ald. — 29 αὐτὸς et 30 κεχυρμμένος om. R. — 31 μάνης Suidas. Scribebatur μανῆς.

344, 32 sq. Παρὰ τὴν Συβαριτῶν τρυφῆν Ald. πεποῖται καὶ (dele και) παρὰ τὰ συβάρια ἐπιφθέγματα (ἀποφθέγματα G. et deteriores libri Suidae s. Συβαριτικαῖς), ἅπερ ἐστὶ (ἅ ἐστι G.) παρ' Ἐπιχάρμου. ἢ παρὰ τὴν τῶν Συβαριτῶν τρυφῆν. λέγουσι γὰρ τοὺς Συβαρίτας πολυτελεῖσι τραπέζαις χρῆσθαι V. — 35 Συβάρεια Suidas. Scribebatur Συβάρια. — 38 συβαριασμός V. Ante ἦν deest syllaba una, velut ἄρ' ἦν vel ἐπῆν. Meinek. Hist. Com. p. 151 τότε ἦν. DIND.

346, 50 Dindorfius addidit εἴσθεσις. — 53 τετραρῦθος V. simpliciter ρ et reliqua hujusmodi infra. — 1 παυῖονα διωνικὰ δίρ. V. — 6 τις om. V. Idem τύχη . . . ρους οὗ ἢ μὲν V., erasis aliquot verhis. Idem supra ad v. 337 διπλῆ· ἐπεται γὰρ μέλος ἀπὸ προ . . . reliquis erasis: unde veram lectionem concinnavi. Tota autem annotatio,

quam om. G., referenda ad v. 337-345 μή τι — κεκραγένοι. DIND. — 7 πρόδος ἐστὶν ἐκ διστὶ V.

347, 25 στρατηγῆσας om. Suidas s. Φορμίων. Idem λιτὸς δὲ ἦν καὶ, et 27 ἐξησκημένοι, et 28 Ταξίαρχαις, omittens 29 sq. παρ'—φησίν. μανθάνων Bergkii Comment. de Com. Att. p. 361. Legebatur μανθάνω.— 30 στρατηγῶν conjecit Meinek. Com. I, p. 526.— 31 κόιτην excidisse putat Meinek. l. c. p. 528. στιβάδας Bergkii l. c.; quo recepto lacunae signa delenda erant. Codex στιβάδος. φάγοιμι Suidas. φύγοιμι et ἐξ ἔσου Suidae cod. Paris. A: reliqui libri ἐξότου. φύγον Suidas. φάγον V. Sequentia om. Suidas.— 34 ρ' μνῆς et 38 ρ' μνῶν Bergkii. Vide Bæckhii ap. Meinek p. 527 sq. Edebatur βράμνους (βράμνας V.) et βράμνων.— 34 εὐθύνης G. εὐθύμης V.— 38 μνῶν θυσίαν τοῦ Διονύσου Bæckh. l. c.— 42 Ἀταλάντη infra post Κρατίως lectum huc transposui, indicata illic lacuna. Nam Atalanta Stratridis fuit, Cratini vero fabulae nomen excidit. DIND.— 45-47 in R. est τὰς χαμεινίδας ἀς ὑφίσταντο οἱ πολέμιοι. περὶ δὲ τοῦ Φορμίωνος πολλαχού εἴρηται ὅτι ἀγαθὸς ἐγένετο στρατηγός. καὶ ἐν ταῖς [sic] Ταξιαρχαῖς δὲ φέρεται ὡς ἐπίποιος R.

353, 2 εἰς τὴν πόλιν Ald. τὸ et δὲ et 4 τινέες om. R.— 5 ἐγένοντο V. διὰ τὸ πᾶσα κεῖσθαι R.— 6 τῶν μάλα libri Suidae deteriores.— 7 δὲ δορὶ σὺν ἀσπίδι codex. Ib. Ἄχαιοὺ ἐκ Μῶμου. Idem tradit schol. Vesp. 1081. Chæroboscus Bekkeri p. 1364: τὸ σὺν δόρῃ σὺν ἀσπίδι, ἔπερ Ἀριστοφάνης παρεμφαίνει ἐν Εἰρήνῃ ἐν Μῶμῳ Σοφοκλέους προκείμενον, ὡς ἀπὸ τοῦ δόρος ἐστίν. Achæi tragœdiam Μῶμον aliunde non novi: contra Sophoclis Μῶμος ex aliquot scriptorum testimoniis cognitus est. DIND.— 9 δορὶ codex.

362, 15 τούτων R. et om. λέγει.

363, 21 κρεωπωλεῖν Ald.— 27 Κιλικῶν V. hic et infra præterquam in locis tribus postremis. Κιλικῶν dicitur apud Suidam s. h. v., Καλλικῶν s. Πονηροῖς, et Καλλίκων s. h. v. ὁ γὰρ Dindorfius. Legebatur οὐ γάρ.— 29 Θεόπομος Prellerus De Polemone p. 59.— 31 εὐρων [sic] φασὶν αὐτὸν V. εὐρον αὐτὸν φησὶ G.— 32 μέλλει Suid. s. Κιλικῶν.— 37 κρεωπωλεῖν codex.— 46 Θεόγενες V. et Suidae codex Paris. A (qui θεογενές). Correctum ex scholio Ravennate et tribus Suidae (s. Πονηροῖς) codicibus. Θειάγενες Suidae ed. Mediol. κόψης R. κόψας V. κόψαις Suidas. Καλικίωντος V. Καλλικίωντος Suidas. Recte schol. Rav.— 49 πυνθανομένου Suidas. πυνθανόμενον V.— 50 Καλλικῶν V. Καλλικῶν Suidas. Deinde παρὰ τὴν παροιμίαν scribendum putat Dindorf.— 2 Κιλικῶν Suidas s. h. v. τροφῆς G.— 4 δὲ om. R.— 5 καὶ Λάκων Κιλλ. Schneiderus De scholl. Ar. p. 92. οἷς προδ.

V.— 7 ἐπήγαγεν ἀλλ' V.— 8 addit R. ὕστερον μὲν οὖν παρὰ Θεαγένους εἰσῆλθεν ὠνησόμενος κρέα, κακεῖνος ὑποδείξει ἐκέλευσεν πόθεν κόψαι θέλει. προτείννας δὲ τῇ χειρὶ (προτείναντος δὲ τὴν χεῖρα Suidas s. Πονηροῖς) ἀπέκοψεν τὴν ἑαυτοῦ (scrib. αὐτοῦ) χεῖρα καὶ εἶπεν, ταύτη σου τῇ χειρὶ οὐ μὴ προδώσῃς πόλιν ἑτέραν. μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, « μὴ σύ γε Θειόγενες κόψης χεῖρα Κιλικίωντος. »

364, 10 scribebatur ἔταν.— 11 ἡμέραν om. V. spatio vacuo, G. sine spatio.— 12 τῷ κληροῦντι, 13 ἡμ. δὲ, 14 ἐπειδὴ, 16 δικαζόμενον V. et 17 om. ἔτι.— 18 ποιήσεις G. ποιήσης R. V.

365, 21 τὸ πρ., 22 φησὶ δεῖν καλεῖ V. δεῖν φησὶ καλεῖν G. φησὶ καλεῖν δεῖ Ald.

369, 32 τὸ ἐπιτρέψαι V. Ald.

370 Ald. πάλιν—ἐχρήσατο, ὥσαντι τῷ τελείῳ, τὴν ὄργην αὐτοῦ καταπραῖνον. παίζων οὖν εἶπεν.— 36 τὴν θεὸν, τὸ γελοῖον V. τῷ γελοίῳ G.

374, 47 λέγει. δεῖ γὰρ μυηθῆναι με πρὶν τεθνηκένοι. πρὶν R.

376, 52 ὁ om. R.

380, 3-7 ἐπίτηδες τραγικοῖς—λακῆσομαι, ἀντὶ τοῦ σαφηνῶ, ὅ ἐστι δηλώσω. τορῶς γὰρ σαφῶς καὶ ἀκριβῶς ἀντὶ τοῦ ἀφ. R.— 4 διαβάλλω V.— 9 τοῦ ἀφανίσας R.

389, 32 εὐεργετήσας R.

394, 33 ἴσως om. R.— 36 prius καὶ om. V.— 37 ὑπὸ τοῦ V. 38 ἐπιλαμβάνεται Suidas s. Εἰ τὶ Πεισάνδρου. λαμβάνεται R. V.

398 R. habet ἀντὶ τοῦ κοσμήσομεν· ἐστὶ δὲ αὐτολογία.

402 sic in R., αἰνίττεται—κλέπτοντας. λέγει δὲ παρ' ὑπόνοιαν ὡς τοῦ Ἑρμοῦ χαίροντος ταῖς κλοπαῖς. οὕτω γοῦν σε τιμῆσαι προαιρούμεθα φησὶν ἔτι—ἐν ταῖς κλοπαῖς προσέξομεν.— 52 προαιρούμενος V.— 2 sq. αἰνίττεται δὲ R. Ald.

404, 5 ἐπὶ om. R.

406, 8 scribebatur διοσημείας.— 9 γενομένας om. R. V.

407, 14 τῶν et 15 εἰς om. V. Legebatur ἀπόνοιαν, quod correctum ex scholio Ravennate.

410, 19 Ὅτι οἱ β. V.— 20 post ἱστορεῖ addit V. Ald. εὐφῶς δὲ (δὲ om. V.)—διὰ (τὰς add. V.) στάσεις—διαφθεῖρει, quæ scholio v. 406 addita sunt auctore R. Ib. ἐπεικῶς—(24)σελήνη duobus locis habet V., qui loco primo om. 21 μέλλον, et 22 præbet διὰ τούτου δὲ καὶ, altero διὰ τούτο δὲ καὶ, 23 primo loco νεόμιστο.

413, 25 Ἡμ. τῶν ἀπολομένων R., qui 26 θυόντων. διὰ (id est λείπει διὰ in verbis ταῦτ' ἀρα. DIND.) ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα.

414 R. verba τοῦ κύκλου δὲ ἐτι ἐπειδὴν ἴσαι—παίζων ponit infra post ἡνιοχίας, l. 38.— 29 ἔτι

διὰ ταῦτα Ald. διὰ ταῦτα glossema est ad ταῦτ' ἄρα adscriptum. DIND.—30 ἐπὶ V. ἐπὶ G. ἐπειδὴν R. Ald., quæ 32 ἐκλέπτετον.

415, 34 Ἡρόδοτος, 35 τιθέασι, 37 φειδόμενος V.
418, 39 καὶ om. V.—41 δύο ἐτῶν R., qui 42 καὶ οὐ et sequentia ut novum scholion habet.

419, 48 ἄγομεν R. V.—49 Διπόλεια Ald. Διπόλεια et ἡ πολλοὶ V.—51 τῶν πελάνων καὶ τῶν τοὺς βοῦς Ald.

420 Τὰ Διπόλεια R. V. Τὰ Διπόλεια Ald. τὰ Ἀδόνια Ἀδωνι καὶ Ἀφροδίτῃ R.

421, 3 ὁρώντων V., non G.

422, 10 ἀλεξίκακον V.

425, 15 ἐλέμωον et δέ post ὑπόνοιαν om. R.—16 αἰὲ καὶ ἐλ. Ald.—17 τῶν post εἶπε om. V.

426, 19 ἐν om. V., qui ἐκθέσει cum Ald.

431, 31 πρ. θύσον, 32 τοῦδε ἔ. ἐξώμεθα V. ἐξώμεθα corruptum fortasse ex ἐχώμεθα. Conf. Loebbeck. ad Phryn. p. 721. DIND.

432, 34 ἡ om. V.—35 ὀρμήσωμεν G. Ald. προεῖρηται ἐν R.—36 φιαλεῖν Ald.

435, 2 Μελησίππου. Narratio hæc sumpta ex Thucyd. 2, 12.—47 κακῶν V. pro λοιπόν.

437, 1 ἀντιλαμβάνοιτο Ald. R., qui σχοίνοις.

440, 11 ἀνθρακας (quod om. R.) λέγει Ald.

441, 13 καταρῳόμενος om. R.

443, 16 sic etiam Suidas s. Ὀλέκρανον. ἀγκῶνα, ἢ τὸ ἐπὶ τῇ Ald.—18 ἀσπίδα μὲν τὰ V.—19 οἶ, 20 μάλλον, 21 λέγονται om. V.—22 ὅτι ἐπικαμπές τῶν χειρῶν καὶ ὄξυ λέγει τὸν ἀγκῶνα V., omisso φαιμέν.

446, 32 φανερώς V. Ald.

447, 34 ἄλλου V. Ald.—35 φησι R. τοὺς μεταβολοὺς φησὶ V. τοὺς μεταβόλους φασὶ V.

448, 37 νῦν συνήθως τὸ V.

450, 44 sqq. Inepte ab scholiasta comparari quæ de Alcibiade narrat Thucydides, ex temporum ratione manifestum est. Eodem modo errat schol. v. 451. DIND.—46 πειθομένοις Ald.—49 ἐτι om. V.—51 παράσχηται V.—52 pro ἰδίᾳ legebatur διὰ τὸ. Correctum ex Thucydide. ἀπολαμπρύνεσθαι Ald. ἐλλαμπρύνεσθαι apud Thucydidem.—53 μὴ ἀρνούμενων τούτων V.—2 νομίζων Ald.

451, 5 ἐπιτείχισαι om. R.—7 vide ad schol. Nub. 46.

453, 12 Callimachi locus est ex Hymno in Apoll. 100.

456, 21 τῶν αὐτῶν ἔργων V.

459, 31-44 in V. est διπλῆ καὶ ἐκθεσις ἀμοιβαίων τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ ἐν ἐπεκθέσει καὶ παρεκθέσει, ἧς τὰ πρῶτα εἴ' κατὰ κόλων. ἔχει γὰρ ἄλλα γὰρ (γὰρ om. G.; scrib. ἀλλαγῆν) τῶν προσώπων δέ ἐστι (scr. ἐστι δέ) τὸ μὲν πρῶτον καὶ γ'

τρισύλλαβα κατὰ παλιμβάκχειον. τὸ δὲ β' παίων πρῶτος, τὸ δὲ δ' ἦτοι δακτυλικὸν διπλοῦν ἢ τροχαϊκὸν πενθημιμερές εἶη ἄν. τὸ ε' διπλοῦς παλιμβάκχειος. Tum ad v. 463, τὰ ἐξῆς τρία ἐν παρεκθέσει ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐν καὶ κατὰληκτα (ἀκατάληκτα G.) β'. Ad 466, εἶτα ἐν ἐκθέσει τρισύλλαβοι κατὰ πόδα κρητικόν. Ad 469, εἶτα ἐν ἐκθέσει ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. τὰ ἐξῆς δύο ἀναπαιστικά ἐν εἰσθέσει (ἐν εἰσθέσει om. G.) δίμετρα ἀκατάληκτα. Ad 472, ἐπεκθέσει κατὰληκτικὰ δίμετρα.—31 ἐκθεσις Ald.—45 Ἐρμῆν δὲ V. Ald.—46 βαρβάρους τι R., quod præferendum fuisse videtur.

465, 2 καὶ ὑπερηφανεύεσθε additum ex R. et Suida s. Ὀγκύλλεσθαι.

466, 6 γὰρ τοῦ V. Ald.—7 Ἀλκαίου Palmerius. ἀλκῆν V. Ἀλκιβιάδου R. Ἀλκαίου Ald. Vide Thucyd. 5, 17. σπονδὰς αὐτοῖς Ald.

472 ἀπελλέγγων R.

474, 22 εἰσφόρητρον R. sine τὸ, 23 μορμολόκια idem, qui τὰ ante τραγ. omittit cum Ald.

476, 31 Ἐπει ἄρα κατ.—34 ἀλλ' ἐνετρώφων R. διασφειρομένοις V. Ald.

477, 41 ἀντεμφαίνει V. ἐμφαίνει Ald.—44 τρυχομένων V.—47 scribebatur ἐπαμφοτερίζουσιν. ἐκποδῶν V.

479, 50 sqq. Scholiastæ interpretationem recte reprehendit Palmerius p. 451 seq. Commentariorum ed. Lips.—53 ἔως ὅτ' R. ὡς ἐτι apud Thucydidem.—4 ὁμοίως φησὶ V. Ald. Correctum ex Thucydide.—5 ἤρξατο, 6 οὕτω μὲν V.—7-9 μάλιστα—γένηται non leguntur apud Thucydidem. ταῦτα om. V., διὰ om. R.—11 sq. τριακοσίους τοὺς et 6 τῷ ξύλω—κούσπου om. V. De v. κούσπος vide Ducangium.

481, 15 βαρ. φοροῦντων Ald.—17 πεπιέσθαι Dindorfius. Legebatur πεπεῖσθαι.

482, 20 γλίσχρον—ἔλεγον R.—24 περιτρώγουσι Suidas s. Σαρκάζων. Idem τῷ δοκεῖν. Scribebatur τὸ δοκεῖν.—25 ἐστιν et 28 τῶν et 31 ἄν om. V.—32 σαρκῶν κύων λιμῶ Schneiderus in Lexico. Legebatur σαρκοκύων λιμόν. Hesych.: Σαρκῶν: σεσηρῶς. Fortasse autem transponendum κύων σαρκῶν λιμῶ. DIND.—34 ἑαυτοῦ G.—38 Σαρκάζοντες δὲ οἶον R. Idem συνοίγοντες.—41 διὰ γὰρ τοῦτο R. Ald.—44 αὐτῆς R.

483, 53 ἐπεξιοῦσιν et παρ' αὐτῶν Ald.—54 πολυορκίας (sic) V.—1 Νισαίαν Kusterus. νεικείαν V. νικίαν Ald.

493 τῶν ἡμέρων R., qui καὶ κατετέλουν omittit.

496, 22 lemma κακὸν εἵτινες correxit Dindorfius. Οἶον ὡς κακόνει ἐχθροὶ R.

497 in R. ἀντὶ τοῦ οἶ ἐπιθυμοῦντες. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κυουσῶν γυναικῶν καὶ ἐπειδὴ ἀδηφάγον τὸ ὄρνειον ἢ κίττα καὶ περιέρπον εἰς ἐπιθυμίαν. In V.

παφλάγον (sic) γὰρ τὸ ὄρνειον ἢ κίττα ἐξ ἧς μετῆχται (μετῆνεκται G.) εἰς τὰς κούσας τὸ κιττᾶν.

500, 34 Μεταφορικῶς βιαδ. V. βιαδίζετε R. — 35 τὸ ἐς κόρακας om. V.

502, 38 sic R. αἰτίαν δὲ εἶχον ἀρχηγῶι V. Ald.

505. De scholiis ad v. 505 hæc habet Ald. : ἐν οὐδενὶ ἱκανοὶ ἐστὲ πλὴν ἐν τῷ δικάζειν. δέον δὲ εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ δικάζετε ἐμποδίζετε. — 48-52 οὐδὲν πρὸς—ποίημα habet etiam R. — 52 διαβάλλει V. — 1 Dindorfius scribendum putat κατὰ τὸ ἀδιάφορον vel τῷ ἀδιαφόρῳ.

507, 13 ἔκωπτον V. ἔκοπτον G.

509, 25 διδ—ἔργον om. G.

517, 38 οὕτω γὰρ V. Ald.

522, 53 σου R. V. τοῦ Ald. — 2 γε καὶ μέχρι R. ἐστέρηται V. χρημάτων Ald.

523, 3 σὺν τῇ Ὠρα V. Ald.

527, 9 πλέγματα στρατιωτικὰ, τούτων καὶ V., qui τῶν om. — 13 πλέκος, πλέγμα. τοιοῦτος γὰρ ὁ γρύλλιος πλέγματι σκευοφόρον στρατιωτικὸν V. et partim Ald. — 14 ἀποτίθενται R. κατετίθεντο V. Ald. et Suidas s. γύλιος. κρόμα R. — 15 καὶ om. V. Ald., quæ non habet οὐ — γύλιόν τι. Ἡράκλεις πνίγος γύλιόν τι om. R. Verba corrupta, quibuscum aliquid similitudinis habet mimus Sophronis ab Eustathio ad Homer. p. 561 memoratus ex Herodiano, Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων. Apud Suidam scriptum est ἔστι δὲ καὶ ζῷον ὁ καλούμενος χοιρογρύλλιος. λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς γύλιος. καὶ γύλιον ἀγγεῖον πλεκτόν. DIND. — 16 ἔστι δὲ om. R.

χοιρογρύλλιος Suidas χοιρογρύλλιος R. χοιρογύλλιος Ald. χοιρόγυλλος V. χοιρόγυλλος G. et correctus V.

528 lemma πλέκος addidit Dind. — 18 Ἐσχημάτις δὲ ὡς, 20 Τηλέφου ἢ Τληπολέμου codex.

529, 22 ἀπειθείας Ald. Ἀπειθείας—ἐρυγή et δὲ et 25 τὸν om. V., qui πόλεμον cum Suida s. Κρομμυζυρεγμία. πότον Ald.

531, 34 πάντων R. πάντας V. — 36 καὶ εἰ V. — 41 γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντας θεῖου codex. Emendant Dindorfius et Bergkiius in Dissert. de Soph. fragm. p. 13. — 50 πάντων τῶν ποιημάτων Suidas s. Στρουθός.

534 R. habet glossam ἐχόντων πεύσεις καὶ ἀποκρίσεις. — 54 τὰς πεύσεις V.

535, 4 τῆς ληνοῦ V. — 8 ἔτι om. V.

537, 19 lemma ἀνατετραμμένου χωῶς habet R., qui ἀνακαλυφθέντος, ut Ald. et Suidas s. Χοῶς. — 20 ὑπὸ μέθης om. R. — 21 τὰ om. V.

538, 23 ἄλλοις πολλοῖς G.

541, 27 Σφόδρα V. et Suidas s. Ὑπωπιασμένα, qui ὑπὸ τοῦ πολέμου omittit. παρὰ τοῦ V. — 28 περὶ Suidas. παρὰ Ald. καὶ παρὰ V. Deinde Ald. ἄ εἰσιν ἐκκαύματα ὄψεων καὶ κρούσματα. ὑπὸ τῶν

ὄψεων om. Suidas, qui κρούματα et 29 κονδύλους φασίν. — 34 ἀπαντας τὰς V.

542, 35 προσθλώσι R. et Suidas (apud quem vulgo προσφλώσι) codices duo. προσθώσι V. — 36 ἀνατρίβοντες V. et Suidas. συντρίβοντες R. — 38 ἐν Ἰφιγέροντι om. Suidas.

549, 52 ἀντὶ τοῦ κατεδ. Dindorf. ἀντεκατεδ. V. Legebatur ἢ κατεδ. — 54 τὸν μέσον τῶν δακτύλων Suidas s. Ἐσκιμάλισεν. — 1 ἐνυβρίσαι idem. — 2 ἐκτείνοντες V.

553, 6 τοὺς om. V

554, 8 Ἀρχαίας ἢ ἀντὶ τοῦ καλαιᾶς R. Scholia v. 555, 556 om. G., 13 φασί om. V.

558, 17 πόλιν τοῦ om. V. χρόνον τοῦ πολέμου R.

561, 21 τοῦτο V., qui om. αἰνίττεται.

562, 23 legebatur συντόμως. πρὸς τὸν λίαν V.

564, 27 εἰς ἀγρόν om. V. Ald. φησὶν ὦ R.

565, 30 sq. Πανδαισία—ἄρτος infra post ἔστι—μένων, l. 34, ponit R. — 31 κραταῖα εὐωχ. R. Idem om. Ἄλλως hic et 34. — 35 sq. sic in R., πανδαισία φασί τινες ὅταν δεῖπνον ἔκαστος αὐτῷ κομίζων εἰς τὸ κοινὸν θήσῃ καὶ πάντες πάντων μετέχωσι. γὰρ om. V. — 36 μετέχωσι, 39 τὴν ἐκποικίλλην V. ἐκ ποικίλλων G.

566, 47 θραύειν

567, 49 τὰ σπέρματα τὰ ἄχυρα V.

568 sic in R., μετακινήσειεν. τινὲς μετορχιον τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν. ἢ τὸ μεταξὺ τῶν χωρίων ὅπερ λέγεται ὄρχος. καλῶς ἂν φαίη μεταστήσειε τὰ φυτὰ ἀπὸ τῶν ἀρουρίων τῶν σπειρομένων. ἢ μετόρχιον ἔστι τὸ μεταξὺ τῶν ὄρχων—γένονται. — 2 ὁ σίτος ἐν ἄλλῳ ἔσπαρται V. ὅτι om. R. — 7 καλῶς ἂν φαίη μετ. V.

570, 11 κρύπτειν V. κύπτειν Ald.

571, 13 τὸ μὲν dicit respiciens ad μέλος χοροῦ v. 582. Ceterum, nisi plura exciderunt, corrigendum δεκάκωλον τροχαϊκόν. Δεκάκωλον dicit omissio versu catalectico. Sed vereor ne ἔνδεκα κώλων τροχαϊκῶν scripserit, post παρατελευτον autem versus catalectici notatio exciderit. DIND.

574, 22 παλάθαι R. et Suidas s. Παλάθαι.

577, 25 ὡς ἢ et φύονται V. — 26 ἄλλως, 28 τὸ om. R. — 29 δύνανται V.

578, 33 τὸ om. G. τὸ ἐποθοῦμεν R. ὁ ποθοῦμεν V.

582, 49 τινὲς γράφουσιν ἐδάμηεν. Apparet ex his scholiastam legisse, quod ego ex conjectura restitui, ἐδάμην, pluralem autem numerum, qui in libris legitur, correctori deberi. 51 τετράμετρος, sunt verba δαιμόνια βουλόμενος εἰς ἀγρόν ἀνερπίσαι. Deinde scribendum καὶ ἐν ἐπεκθέσει, 53 autem scribendum videtur εἶτα ἐν παρεκθέσει. Ineptit 54, ἱαμβικὸν δίμετρον dicens. DIND. δίρυμμα V., ut solet. παρατελεύτιον G. — 2 συναλιφθέντος R.

583 εἰς ἐνικόν. Hæc quoque annotatio, quam om. G., ad ἐδάμην referenda. Δαιμονίως, σφιδρῶς,

584, refertur ad δαίμονια, quod R. V. pro vulgato δαίμονα præbuerunt. DIND.

585, 5 ἔρπειν om. V.

586 Ἐπειδὴ ἡ εἰρ. πλέον τῶ γεωργῶ συμφέρεται R.

593, 9 οὔτοι om. V. — 13 legebatur λέγειν.

595, 16 Χίδρα, 18 ἡ εἶδος V. Ald. — 21 ἀλλη-
λεσμένον codex.

603, 24 ὃ addidit Dindorfius. — 28 αὐτοῖς V.
ἀπ' αὐτῶν G. — 29 αἴτιον Dindorfius ex codicis
Ven. scriptura αὐτόν.

605, 30 Θεοδώρου. Libri Πυθοδώρου. « In no-
minibus archontum erratum est. Primo loco re-
scribe Φιλόχορος ἐπὶ τοῦ Θεοδώρου. Secundo loco
(l. 38) ὑπὸ Ἡλείων ἐπὶ Πυθοδώρου. Nam ex Dio-
doro (12, 31), Eusebio et ipso scholiaste supra
constat legendum Θεόδωρον primo loco, septem
annos ante belli Peloponnesiaci initium, quo
tempore Pythodorus fuit archon, iisdem auctori-
bus et ipso Thucydide lib. 2 initio. Et rursus ubi
legitur (54) ὡς Φιλόχορος φησιν ἐπὶ Πυθοδώρου,
lege ἐπὶ Θεοδώρου. PALMER. Consentiant Corsinus
Fast. Att. III, p. 218, Elmsleius ad Acharn. p. 2,
et alii: nihilominus recte observavit Müllerus ad
fragmenta Philochori, minime necessariam esse
emendationem illam et Πυθοδώρου percommode
posse explicari. — 32 τὸν νεῶν τὸν μέγαν, Parthe-
nonem. — 33 μδ'. Quadraginta numerat Thucyd.
2, 13; quinquaginta Diodorus 12, 40 DIND. —

38 libri Σκυθοδώρου. — 40 π Ἀλακδαίμονιους λέγων
ἀδίκως εἶργεσθαι R. — 49 ἐξήνεγκεν V. Ald. — 52
ἡ κατὰ Ἀριστοφάνους ὑπόνοια corrigendum esse
putat Maximilianus de Seguiet. — 54 libri Πυθο-
δώρου. — 6 ὑπὸ Ald. ὑφ' V., non G. Non ingratum
puto lectoribus fore de morte Phidiæ hunc
Apsinæ locum ex Rhetorica inedita: Κατὰ στάσιν
ἀνακεφαλαίωσις γίνεται, ὅταν τὰ περὶ στάσεως ἐκτι-
θώμεθα· οἷον· ἔστω Φειδίας, ὡς μὲν νοσφισάμενος ἐν
τοῦ Ὀλυμπίου (sic) χρυσίου, βασιανίζόμενος καὶ τεθνη-
κώς· ἡ ἀνακεφαλαίωσις· « Ἐπέδειξα τοίνυν μήτε
ἀφηρημένον Φειδίαν χρυσίου (ὑπερ στοχαστικόν), ὅτι
τὲ, εἰ καὶ ὑπείλετο, κλέπτῃς, οὐχ ἱερόσυλος ἦν (ὑπερ
ἔστιν ὀριστικόν)· εἰ δὲ, εἰ καὶ ἱερόσυλος ἦν, κρίνειν
ἐχρῆν πρότερον, οὐ βασιανίζειν εὐθύς· ἔτι δὲ, εἰ ἔδει
κρίνεσθαι, παρ' Ἀθηναίους ἔδει (ὑπερ ἐστὶ μεταλήψις). »

606, 8 δεδώς κατὰ τῆς τύχης κοινωνός V. — 14
τῶν om. V. — 15 κατασχεῖν V. ἔχειν Ald. Correxerit
Bekkerus.

607, 16 sq. Τὸν δάκνοντα τὸν ἐμπροσθέντα ἢ αὐθάδη
καὶ ὀργίλον R. — 17 τοῖς ὀδοῦσι R. et Suidas s. Αὐ-
τοδάξ. Legebatur τοὺς ὀδόντας. — δάκνειν κλέ-
πτοντα V.

609, 22 ἀγ. ἐστὶ R. V.

610, 28 φασῶν V. Ald. — 11 ἔμεινε R.

612, 34 τὴν om. V.

616, 43 λέγει V. — 44 ἐκείνω Ald.

619, 3 πολέμου τὰς αἰτίας V. — 7 Μεγ. πινάκιον
Ald. — 12 φησὶ δὲ Ald. — 16 sq. ἐμμεῖναντες δύσ-
νους ἔχουσι V.

621, 22 ὑπήκοοι Portus. ὑπηρεταί V. Ald.

622, 30 τῆς ἱππηλασίας V.

627 R. habet glossam τῶν Λακωνίων.

628, 37 κορώναιος ὡς φιβάλεως R. κορώναιον ὡς
φιβάλεως V. κρώνειον ὡς φιβάλεων Ald. — 38 καὶ post
δὲ additum ex Suida s. Κορώνειος. — 39 κοραχίονα V.

629, 43 ἀγ. κατὰ λόγον V.

631, 45 εἶδος σκεύους δεκτικὸν κριθῶν ἢ πυρῶν,
49 αἰ κυβελίδες et κεράμειοι V.

633, 54 εἶη R. V. — 2 ἀνιέναι V. — 4 οὐδὲ om.
V. — 5 συνῆκε V. Ald. — 6 σωτηρίας πονηρίας R.
— 7 ὑπ' αὐτῶν πολιτευόμενοι Ald.

636, 15 κάλοῦσι om. R.

637, 18 sq. Callimachi verba in Etym. M. p.
276, 23 sic scripta, δίκροον φίλτρον ἀειραμένη.
Scribendum δίκροον ἤρυγε φίτρον ἀειραμένη. DIND.
ξύλοις Suidas s. Δικροῖς. Legebatur ξύλοις δικράνοις.
Tum addit Ald. τουτέστι διφυέσι. — 20 κεκράγμα-
σιν R. et Suidas. δικράνοις κεκράγμασιν V. Ald. —
24 ἐξέχοντα παρειοκότων V.

640, 31 ἐπὶ αὐτοῖς R.

642 R. habet glossam ἀσθενοῦσα. — 33 φοβού-
μενον V.

645 ἔφρασσον V. Ald.

648, 48 οὐκ ἐξῆν τεθν. V. Ald.

651, 53 sqq. sic in V., οὐ δ' μὲν εἰσι κῶλα δίμε-
τρα ἀκατάληκτα, τελευταῖον δὲ ἐστὶν ἐν ἐκθέσει στίχος
τετράμετρος καταληκτικὸς τροχαϊκός.

658, 9 sq. μετὰ λς' ἐστὶ V.

663, 18 αὐτὸν V.

665, 21 δὲ περὶ V. ἐπέμψαντο πρ. idem. παρ'
Ἄθ. ἐπέμψαντο etiam Ald. — 26 sq. μετὰ τὰ ἐν
πόλῳ om. V. — 27 ἐπὶ Κλεινώμου R. — 30 ἔλαβε
Κλέων, 31 καὶ ἐπαγγ. et εἰλήφεισαν V.

666, 37 κυτίδα Coraes ad Heliodor. p. 155.
Legebatur κυτίδια. — 40 λαμπρῶ Ald.

669, 45 ἡ σκύτη om. G. — 46 sq. ἀντι—ἡμῶν
om. V.

675, 51 κατέλειπε V., non G.

676, 1 καὶ om. V.

678, 3 ἄμα μὲν V. Ald. διὰ τὸ Ald. — 4 εἶναι om. R.

680, 6 πνύκα R. — 7 φησὶ om. V.

681, 9 Χρέμιδος Ald. Schol. Luciani Timon. c.
29, vol. 1, p. 142, citat Dindorf. — 12 δὲ om. V.

689, 33 τοῦτο τῶ Dindorfius. Legebatur τούτω.
τούτω V.

692, 43 scribebatur λύχνους.

695, 44 Γελοίως R.

697, 48 δ Σμ. R. — 50 Ἰσθμιονικαῖς V. Πα-

θονικάς R. V. om. Ald. — 52 sq. legebatur χρυσάμπυκες ἐς δ. μοι συνανέβαινον. — 53 συναντώμενοι Ald. συναντωμέναις V. — 54 παιδίους V. παιδία G. — 1-3 οὐ ποτ'—ἀοιδαί om. Ald. — 2 γλυκεῖαν V. — 5 μὲν alterum om. V. — 6 πάλιν τούτου G. περιφερόμενος V. — 12 β τοῦ ἱαμβοποιῶν V. Legebatur τοὺς β ἱαμβοποιούς. Indicavi lacunam: nam excidit substantivum aliquod. DIND. — 13 συμκρολόγοι Ald. — 14 Σιμωνίδῃ V. — 15 παρὰ V., non G. — 16 νεμήσεις Tyrwhittus. Scribebatur νεμέσεις.

698, 18 καὶ φιλάργυρος V.

699, 20-22 Ἀντί—ἄλλως om. V., qui habet παροιμία θεοῦ θέλ.

702 in R. ἀντί τοῦ λιποψυχήσας. εἰς οἰνοφυλίαν δὲ ὁ Κρατῖνος διαβάλλεται. — 26 ἐκλυθεῖς V. et Suidas s. Ὀρχακιάσας. ἐκλυθεῖς Ald. λιπ. V. λειποψ. Ald. et Suidas, hic et 29. — 29 ἴσον V. τὸ ὠρακιάσας Ald. — 32 σκοτῶσθαι et ἴσου V. ἴσον G.

704, 36 καὶ om. V.

706, 38 συνελθουσῶν V. — 39 συνανελκύσθησαν R. G. συνελκύσθησαν V. Sic ξυνελκυσσον ex ξυνανέλκυσσον corruptum videtur in verbis poetae v. 417. DIND.

712, 52 βλήχωνα V. — 53 ἀποστύφη R. Ald. — 54 γλήχωνα Suidas s. διὰ χρόνου. γλήχωνας R. Ald. γλήχωνος V. γλήχωνα G. γλ. πίνουσιν Suidas. ἐσθίνοντες πολλῶν V. — 2 τὸ γάρ, 3 sq. τοὺς βλαπτομένους ὑπὸ τῆς ὀπώρας et γλήχωνα V.

717, 18 δὲ om. R. χόλιχα V. Ald.

724, 22 Ἀντί τοῦ et 23 οὗτος et διὰ om. R., qui μόνος παρ' αὐτοῖς θνητός. τινές.

726, 32 τῇ θεῶ V.

728, 40 sq. τὸ γεγαμηχένοι αὐτὴν V., et om. τῶ.

729, 47 καὶ κάτισοι Ald.

733, 11 διὰ τὸν χορὸν V. — 12 legebatur στίχοι. Correxerit Dindorfius duce Suida s. Παράβασις. — 16 μὲν om. V., habet Suidas. Post λίαν desunt syllabae tres oo-: nam metrum est Eupolideum. Meinekius supplet ὑπὸ τοῦδ'. — 22 αὐτοῦ, 23 μεταχειριζόμενος R. μεταχειριζομένους V. ἐστὶ μοῦσαν τινὰ ἑαυτὸν ἐπαινεῖσαι R. — 27 τινές πρὸς εὐταξίαν τῶν θ. R. — 29 αἰσυμνήτας, vide Ebert. Dissert. Sicul. p. 21. Addit V. ἀναπαιστικ. ἐφ' ἣ ἀπλή καὶ ἐπέκθεσις εἰς τὴν παράβασιν ἀναπαιστικὰ τετράμετρα καταληκτικὰ λα', ὧν τελευταῖον παῦρ' ἀνιάσας.

735 παρέχθασιν R. ^{αρεκ} παραθασιν V. παράβασιν G. Ald., quae deinde ἀνάπαιστον καλεῖ.

736, 32 fortasse δαῖ δ'. DIND. — 33 codex θυγατέρα et δῆμος, 34 ἐξετέλεσα.

740, 36 δὲ καὶ V. Ald.

741, 41 ματτ. μάζης V. — 42 Εὐπολιν Dobræus. Legebatur Εὐριπίδην. Ald. Ἦρ. πίνοντα.

— 51 ἔχθεσθαι Ald. — 52 ἄγει καὶ σκώπτοντος

ταῦτα R. ἄγει ταυ (ταῦτα G.) καὶ σκώπτοντος V. ἄγειν ταῦτα καὶ σκώπτοντος Ald. Vel ante vel post ταῦτα plura exciderunt. Deinde οὐ βιωτὸν V. « Neque verba neque metrum satis expedire possum. Sed illud video, pro οὐ βιωτὸν legendum συβοιωτῶν. » PORSON. præfat. ad Hecub. p. LVIII. Conf. Meinek. Com. I, p. 224.

745, 2 ἤφερον V. ἔφερον G. — 3 ἀναίρειται V. ἐπανερέηται Ald.

746, 4 Ὑστρίχης δὲ ἡ R.

749, 15 Τοῦτο R. Ald. — 16 ἐν κρα πάντων ἄλλοις (ἄλλων G.) V. — 17 legebatur ὅστις αὐτοῖς—παρέδωκε. « Lege ὅστις γ' αὐτοῖς et παρέδωκα. Verba sunt Æschyli de se loquentis eodem fere modo, quo loquitur apud Aristophanem Ran. 1045 et seq. » PORSON. præfat. ad Hecub. p. XLVIII. — 19 ὑψωσεν om. R. V. ἐμεγάλυνεν, ἠσφαλίσατο V. Ald. — 22 ῥήματα σεμνά om. R.

752, 25 τῶ Ἡρακλεῖ V. — 29 seq. ἀντί τοῦ Ἡρακλέα μιμ. R. — 31 ἐπεχείρισα Ald.

753, 34 αὐτῶ V. τὸν Ἀριστοφάνην R. — 25 διὰ τὸ (τοῦ Dindorfius) βαρβαροθύμους R. διὰ τοὺς βαρβαρισμούς V. Ald.

755, 39 Ἐρατοσθένης, conf. schol. Vesp. 1032. — 40 legebatur ἐλάμποντο. — 44 οἱ et εἶκτην om. V. — 46 scribebatur Κύννη.

756, 49 πλῆθος V. Ald. — 50 διώρυξ R. Ald. διώρυξ V. δὲ εἶπεν om. R. V. — 51 ἔχω. δέον V. — 54 αὐτῶ V. Ald. — 1-3 καὶ τοῦτο—ὑδραν infra post κόλακας habet V. — 3 post ὑδραν R. ponit superiora illa χαράδρα δέ—τῶν κολάκων. Idem omittit l. 6-11.

758, 15 Λάμεια, 17 Λ. λέγεται V. — 21 βαρυθυμούσα Ald. — 22 φοβούσας, 25 ὁ Ζεὺς post ἕως οὗ, 26 αὐτῆς post ὀφθαλμοῦς, 27 ἐξαιρεῖσθαι ἑαυτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ, 34 δυσσομίαν ὡς πρωκτὸν αὐτὸν (hæc ὡς πρ. α. non habet G.) V.

763, 41 δεομ. τῶν νέων V. — 42 αὐτοῦς G. Ald. δὲ καὶ om. R.

767, 52 Καὶ τοῦτο R., qui 53 om. ὁ Ἄρ. τρ. δὲ.

772, 4 προκειμένων Ald. — 6 τὰ om. R.

774, 8 λείπεται λαμπρὸν codex λείπεται remansit ex gl. λείπει ἢ ἐξ. DIND. φαλάκραν codex.

775, 12 Στησιχόρειον, 18 προσωδιακὰ Ald. — 28 κώλων Dindorfius, « nisi ἔννεακαιδεκακώλους scribendum. » Codex κῶλα. — 29 ἐνδεκάσημος Dindorfius. Codex δεκάσημος. Ad sequentia καὶ τὸ δ' ὅμοιον idem annotat: « Aut scribendum καὶ τὸ δ' δακτυλικὸν ὅμοιον, aut verba καὶ τὸ δ' ὅμοιον transponenda post δακτυλικὸν πενθημιμέρες l. 29. Sequens ἱαμβέλεγον refertur ad verba ἀνδρῶν τε δαΐτας

καὶ θαλάσσης, μακάρων.» — 35 ἐξῆς π' α', 36 κεκόλι-
λισται et ἐφθήμερες codex. — 37 αὐτῶν om. G.

778, 46 ὁ μόχθος, id est Apio, cujus hoc fuit
cognomen. Monuit Hemsterhus. apud Gaisford.
ad Suidam vol. 1, p. 466. Bekkerus citat Apol-
lon. De syntaxi p. 92, 6 suae edit. — 47 Ἄρεος
V. Ald. — 49 τραγωδοποιός G. τραγωδοποιεῖ V.
Fort. scrib. ἐν δέ τῳ. — 50 τὸ om. V. Idem Καρ-
κίνος V., idque ante παροξύτονον. Vide Meinek.
Hist. Com. p. 513 sqq.

788, 2 ὄρνυγας δὲ V. — 3 διαβάλλοι Ald. — 4
ἡ ante τῶν ponit V. — 7 τὸ ὄρνυγας ἐκτείνεται.
Idem docet Athenæus 9, p. 393, B, ex eoque
Eustathius p. 1108, 49. Mirus hic error est
grammaticorum, quibus nominum κήρυκος et
δοῖδυκος mensura fraudem fecit. DIND.— 9 ἔχοντα,
10 εἰς μικρ. δὲ γ. V. — 15 γύλιος et 19 ὁ πατήρ om. V.

790, 21 Νάννοι γὰρ V. Ald. — 22 Ἴνοι Suidas
s. Σφραγίδες. Ἴνοι V. νάννοι Ald. — καὶ προβάτων
om. V. — 26 ἀνάεστοι scribendum videtur Din-
dorfio. — 29 καὶ ἀποτυχίμασιν Suidas. εὐτ. δὲ V.
— 34 ὁ δωδεκαμήχανος. Non tetigit scholiastes
causam joci Platonici. Nam allusit ad nomen
meretricis cujusdam famosæ, quæ δωδεκαμήχανος
vocabatur, ob varia σχήματα, et multiplicem
patientiam, de qua in Ranis v. 1361 et ibi scho-
liastes. Nomen scorti erat Cyrene, de qua etiam
Suidas in Δωδεκαμήχανος. Traduxit igitur Plato
Xenoclem antagonistam ad populum, eo quod
machinas inducebat in theatrum plures more
Tragicorum, et nomine ejus scorti vulgo noti
cum ridicule vocavit. PALMER. — 35 μηχανοβαφεῖς
V. — 36 προσέφερον Ald.

794, 4 ὄρ. τοῦτο R. — 43 ὡς νοθρὸν περὶ τὰ σχέ-
ματα restituit Meinek. Hist. Com. p. 108. — 44
Μύες drama videtur scholiastæ esse commentum.

795, 48 ὁ om. V. — 51 παραπαίξει V.

797 ἀντιπῶδῃ ἢ καὶ ἀντιστροφῇ adscriptum in V.,
quæ om. G. — 2 sq. καὶ πῶς τε ἀντιστροφῶς V. τὴν
ἀντιστροφὴν Ald. — 4 ἀντεπιδίδοσθαι V. — 5 τὸν
ἐπιπῶδόν Ald. — 6 τοῦτου, 10 καὶ οὐδὲν, 13 παρὰ τῶν,
14 παρὰ Στῆσιχόρῳ V. — 16 legebatur ἐξευρόντα.

803, 25 ἀλλὰ om. R. λεπρὸν R. G. λεπρὸς V.
λεπρὰς Ald. — 27 Λέπριον V.

809 R. habet glossam φοβεροὶ εἰς γαστριμαργίαν.
— 43 δὲ ἦσαν V.

812, 47 τὰς om. R. — 48 γραῖσι R. et Suidas s.
Γραϊσοδοί. γράβ V. Ald. — 50 post τῆδε deest syllaba
una, fortasse τοι. DIND. κατήγου Ald. εἰς γρ. V. — 52
ὀχέοντες V. ὀχέοντας Ald. — 1 ἐχθὺς R. ἐχθύας V. Ald.

819, 10 alterum καὶ om. V.

822, 12 Ἀνθυπήλλαξεν om. V. — 14 κακουργεῖν
ἐτόμους Ald.

830, 23 Τὰς om. V. Ὀμηρος et 24 καλὸν ἀεῖδειν
om. R., addens φησὶν Ὀμηρος.

831, 26 sq. ἡ κωμωδεῖ—ἀρχομένους in fine post
μετεώρων ἀνδρῶν ponit R. — 29 ἀνερινηγέτους, 30
ἀνέρα Ald. οὔτοι est Attici. Æoliam enim ἀνέρ. —
33 καὶ τινας Ald.

835, 39 ἡεροφοίταν R. ἀμεροφοίταν Bentleius.
Qui μείναμεν restituit. μῆνα μὲν R. μείνωμεν V. Ald.
ἀελίου λευκοπτέρυγα Bentleius. — 41 φησὶν αὐτὸν
V. — 42 κωμωδίας. Hic scholiastæ error est. — 46
legebatur φαίνεται δὲ. Χίος κτίσις Bentleius. — 49-
53 ἀγ. Ἀθήνησι καὶ νικήσαντα, ἐκάστῳ τῶν Ἀθη-
ναίων δοῦναι Χίον κεράμιον. υἱὸς δὲ ἦν Ὀρβομένους,
ἐπικλήσιν δὲ Ξούθου. ἤρξατο δὲ τὰς τραγωδίας διδά-
σκειν ἐπὶ τῆς ὀδοηκοστῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος.
δράματα δὲ αὐτοῦ δώδεκα. οἱ δὲ τριάκοντα, ἄλλοι δὲ
τεσσαράκοντά φασι Ald. Quorum illa υἱὸς δὲ ἦν—
φασιν inserta sunt ex Suida s. Ἴων. DIND. — 51
Ionem dicit dialogum Platonium.

837, 5 ἀοῖον Ald. παίξων καὶ ὁποιῶς (ὁ ποῖος G.
fort. δημοῖος) ἀοῖον αὐτὸν φασὶν ἀστέρα (ἀστέρα om.
G.) κεκληῖσθαι V.

841, 10 λυχνούχους Schweighæuserus ad
Athen. vol. 8, p. 342.

842 R. habet glossam ἀντὶ τοῦ τὴν ὀπίωραν. — 13
π. εἶπε, 15 ἦν μὲν ἔδωκε τοῖς γεωργοῖς τὴν ὀπίωραν, 17
ὁ Τρυγαῖος δίδωσι τοῖς οἰκέταις ἀπαγαγεῖν ὡς τὴν V.

844 τὸ στόρνυθε R.

850, 32 συντ. πάντα R. — 33 νῦν R. V.

854, 36 παραιτοῦνται, reprehendunt. Conf.
schol. Av. 1215. DOBRIEUS. ἐπαμφοτερίζοντων V.,
qui 37 πρὸς om. V.

855 λέγεται om. R. Ald. ad hunc versum κανῶ:
κανίσκια. Est interpretatio lectionis corruptæ
recentiorum codicum.

862 μυραλιφίας codex.

864, 17 Ἡ οὕτως. στρ. R. — 18 καθὰ V. Ald.

865 ἄρματος—ἐλέγετο V., qui 23 τε om.

869, 27 σησαμη πλακοῦς R. — 28 σησάμου Ald.

874, 35 ἡλαύνωμεν, συνουσιάζομεν V., qui hæc
verba infra collocat post θεωρίας ἐκάλουν, l. 48.
Idem Βραυρῶνα πόρνη. — 36 om. V. ἔστιν om. R.
De sequentibus verbis hæc habet Ald., Βραυρῶν
πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἤγοντο καὶ με-
θύοντες πολλὰς πόρνας ἤρπαζον. — 37 sq. καθ' ἕκαστον
δῆμον, ἐν οἷς ἐμέθυον et δὲ om. V.

876 διὰ γὰρ πενταετηροῦς χρόνου ἄγονται αἱ R.

879, 52 καταμανθάνει V. — 54 δὲ om. V., qui
hæc ἐπιτιμᾷ—περιέγραψε τὰ ἰσχία post scholion
v. 876 collocata habet — 2 ἀπτομένους V. — 7 ταῖς
σκηναῖς codex. Correxerit Dindorfius.

883, 20 ἄμα καὶ ἔτι R. λίκτης V. Ald. — 21
μέμνηε R.

886, 29 μεγειρεῖα, 31 συμβολήν R.

- 890, 35 Ἐπιτελείν. ἔστι δὲ ἀνάρρυστις μία τῶν Ἀπατουρίων. παρὰ δὲ τὸ αἶρειν τὰ σκέλη ἔπαιξε. τὸ αἰδοῖον δὲ δεικνύσιν αὐτῆς. ἄλλως. ἀνάρρυστις μία V. Ἀνάρρυστις κυρία Ald. et Suidas s. Ἀναρρύει. — 37 ἀναρρύειν Suidas. Legebatur ἀναρρύσειν. — 42 scribebatur Ξάνθιος. — 44 Μέλανθος schol. Equit. — 45 ὄν καὶ om. V. — 47 χωρίον ἐπὶ τῷ μόν., 49 φήσας διαμάχεσθαι, 50 θεασάμενος V. θεάσασθαι G. — 7 δ γάρ V. — 8 τὸν om. V. — 10 καὶ om. R. Qui post Βοιωτῶν habet παρὰ δὲ τὸ αἶρειν τὰ σκέλη ἔπαιξεν τὸ αἰδοῖον δεικνύς αὐτῆς. γ' δὲ ἦσαν ἡμέραι τῶν Ἀπατουρίων, δόρπεια κουρεῖωτις ἀνάρρυστις.
- 893, 23 ὀπτανεῖον V. Ald. λάσσανα V. — 24 αὐτῶν R.
- 900 Πρὸς τὴν V.
- 901, 39 σώματα περικείμενα ἀλλήλων ἄρμ., 40 ἄγεται Ald.
- 907, 2 alterum δὲ om. V. — 5 βουλή καὶ μὴ δεδωκότων αὐτοῖς τοῖς δεομένοις, 6 τὰς χεῖρας Ald. ἐπὶ τὸ R. — 8 δὲ om. V. Scribendum πρὸς τὸ ἔχειν ex scholio v. 908. DIND.
- 908, 11 Ἄλλως, ἀλλὰ R. — 12 ὄπ. ἐτοιμῆν χεῖρα V. Ald. Post λῆμμα pergit R. σκώπτει δὲ αὐτοὺς ὡς ἤττονας λήμματος. — 18 περὶ τῶν δεομένων V., om. Ald.
- 909, 28 legebatur ἐμπολιταί.
- 923, 42 ὄσπριον V., non G. — 43 ἦψον V. Ald. ὄπτουν G. πολυτελέστερον Ald. — 45 ἂν εἴη, 47 καὶ ὑπὲρ V. — 50 legebatur ἀγάλαμα. Correxuit Dindorf. ex schol. Pluti 1199. — 53 ἐρκίου V., qui 1 καὶ om. — 2 εἴλαντο V. — 6 ἰδρυσόμεθα R.
- 924, 9 ὄσπερ V. Ald. — 15 Ἄντι τοῦ εὐτελεῆς om. R. V. ἦ ὡς R. — 16 ὡς καὶ μέμφεσθαι R. V.
- 925, 21 Λαρινοῦ, 22 αὐτὸν Ald. ἀνεσχηκέναι V. — 25 λαβινοῦς Suidas s. Λαρινοί. Scribebatur λαρινοῦς. — 26 Κεστρινοῦς Suidas. — 28 scribebatur Λαρινοῦ. — 29 τοὺς V. Ald.
- 928, 35 ἀμαθία om. R. — 36 διεβάλλετο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν ὡς R. [dele καὶ in text.] εἰς μαλ. καὶ (haec tria verba om. V.) ὡς μωρὸς καὶ βώδης. ἦν V. Ald. — 38 ἐν πλ. V. — 39 χοιρώδης Suidas s. Ὑγνεῖα. Legebatur λοιδορός. Pergit Suidas τινὲς δὲ ὕγνεῖαν τὴν δυσωδίαν τὴν ἐκ τῶν χοίρων φασίν, ὅπερ δ. — 40 οὐδὲν V. ἄπερ Ald. χρώμενοι—ἀποπατοῦσι Suidas. χρώμενα—ἀποπατεῖ V. Ald. — 41 καὶ om. V. εἰς βόρβορον διαλύονται Suidas. Legebatur κυλίεται.
- 930, 45 sq. καὶ πολλὰ μονοσυλλάβως R. οἱ om. V. — 47 διηρημένα R.
- 935, 52 Ἄντι τοῦ πραεῖς ἢ εὐθήεις ἄπλοι ὡς R. — 1 ὡς ὅταν V. — 2 ἄρνα λέγουσι R. sine ἁμόν.
- 939, 6 δὲ om. R. θελήσωσιν R. Ald. — 9 φέρεται Schneider. De scholl. Ar. p. 121. Legebatur φέροντι. — 11 Scholiasta legit θέλη τε χη τύχη. — 12 ὄντας G. ὄν V. Legitur nunc v. 1023 χρη μένοντα τοῖνον : de quo vide quae in annotatione dixi.
- DIND. — 15 τῶν om. V. Ibid. τοῦ ὑποκριτοῦ, « immo τοῦ χοροῦ. » DIND. ἱαμβοὶ τετραμέτροι καταληκτικοὶ καὶ ἀναπαιστικά δύο, 17 καταλ. τε καὶ ἀκατ., 18 στίχοι ἱαμβικοὶ τετραμέτροι V. — 20 τριποδ. V. Fortasse ἀναπαιστικὴ τριποδία. DIND. — 21 δ' συζῶ V.
- 942, 32 γάρ om. V. — 33 τεκμαίρεσθαι V. Ald. — 34 scribebatur θύραισιν. τὸ δὲ θύραισιν om. R.
- 943, 1 σοβαρὰ δὲ om. R., μετάρτροπος δὲ om. V., eadem et μεταβληθεῖσα hic om. R., sed inferius habet μετάρτροπος δὲ ἀντὶ τοῦ μεταβληθεῖσα. Idem εὐκράτητος.
- Scholia v. 948-1005 non exstant in editione Aldina, in qua post μεταβληθεῖσα legitur λείπει. Primus edidit Antonius Francinius in editione Juntina a. 1525, quem manifestum est codice usum esse Ravennate.
- 948, 5 Ἄντι κριθάς. ὅτι Junt. — 7 κἀνείν V. et Etymol. M. κνεῖν R. Junt. et Suidas s. Κανῶν. Φέρε τοῦτο δὴ Dobraeus. — 8 μοι om. V. δεῦρο· μὴ Dobraeus. Libri δεῦρο πῆ. Conf. Meinek. Com. I, p. 647, qui de l. 6 : « Ante καὶ ἐντεῦθεν aliquid excidit, quod facili opera suppleas ex Etym. M. p. 489, 9. »
- 951, 12 Λοιπὸν σπεύσατε καὶ ἐπείχθητε πρὶν ἰδῆ Χαίρις ἡμᾶς· ὁ δὲ Χαίρις αὐλητῆς ἐπὶ ταῖς θυσίαις. ἦν δὲ V.
- 959, 20 τὴν κωμωδίαν γράψας G. — 22 lemma δαδίον correxit Dindorf. τὸ ὕδωρ δὲ R., in quo hoc scholion infra legitur, post ἱερείους δοκῆ, l. 30. ἐδόκουν ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός R. Junt. — 26 sq. hoc tantum in R., γράφεται δὲ καὶ δάλιον (scr. δαδίον). V. τινὲς δαδί. — 31 lege ὄλων.
- 965, 34 βύσσον Gelenius : quocum comparari potest glossa Hesychii, qui βύττος explicat γυναικὸς αἰδοῖον. Sed verum videtur μύρτον, quod praebet Suidas s. Κριθή. DIND.
- 968, 36 Οἱ σπένδοντες V. — 39 ἐκχωροῖεν R. et Suidas s. Τίς τῆδε. ἐκχωροῦσι V. — 41 ἐπιλέγη ἀπιθανῶς V.
- 969, 44 γέλ. πρὸς οὐδ. R. Junt. ἐτέρως R.
- 981, 51 ἦδ' ἐπιθεῖναι additum ex V. Qui ad v. 982 : καὶ αὐλείας ἔλεγον οὐ μόνον ἔλας, quod gl. omittit G.
- 986, 52 κατὰ ταύτας, 54 σεαυτῆν V.
- 990, 2 in Acharnensium loco est προσεῖπον ἐς τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος. — 5 Εἰσάρχου V., non G. — 9, 10 correxit Dindorf. Legebatur τοῖνον ἢ αὐτῆς—τὸν ἐνδ. — 18 τοῦτο G. τουτέστι V. — 20 τριακαίδεκα codex omissio ἔτη.

- 996 ἀγε om. R. Junt.
 1000, 34 sq. αὐτῶν τῶν σκοροδῶν V.
 1001, 36 legebatur πολλήν. Correctum ex scholio proximo. — 37 πρῶτα εἶχον indidem correxit Dindorf. πρῶτα σικύα R. πρῶτα σικύα γίνονται Junt. σικυοὶ Suidas s. Πρωί. — 38 δηλοῖ om. R. δηλή Junt. — 39 κολοκυνθῶν Suidas. — 40 σικύων. Quum scholiasta infra forma οἱ σικύαι utatur, scribendum σικυῶν, quod supra quoque in lemmate scholii ponendum. DIND. — 43 σικύαι G. σικυαί V. — 44 ἐπιμελείαν [sic] V., in quo post εἶχον sequuntur illa ἔτι δὲ—κολοκύνθων (sic).
 1003, 50 ἦλθε V. ὀρνίθι R. Junt.
 1005, 52 ἐνχέλεις R. ἐγγέλους Junt. — 53 καὶ om. V.
 1007, 1 Ὀψ. εὐκαίριος V. — 2 ὠψώνει ἀπησχολημένος R. — 8 χωρισθείην V.
 1008, 11 τῶν ὄψων om. V. διὰ τοῦτο R., qui 15 ἦν δὲ om.
 1009, 17 sq. ἔταν ἔστος V. hic et infra. ἔτ' ἀνόστος R. — 18 Ἡσίδους om. V.
 1012, 24 παράγει Elmsleius ad Medeam p. 98. — 25 τε πνοή πῶς ἂν ὀλόμαν R. — 26 ἐξ ἧς. Verba quæ παρῳδεῖ Comicus, Iasonis in Melanthii Medea fuisse videntur. ELMSLEIUS.
 1014, 30 ἦδ. γὰρ V.
 1019, 37 συνοικισίων Kusterus. συνοικίων V. et Ald. γυναικείων R. — 38 τὸ δὲ β. V. — 39 ἔ. καὶ ἐπὶ V.
 1020, 46 συνοικισίων Kusterus. Legebatur οικισίων. — 48 δὲ ἰστιοῦσιν V. ἐστίασιν Meierus in Diariis Halensibus a. 1826, fol. 23, p. 196. Quum proxima verba ὡς ἄρα τότε σώζεται, quæ ad illum versum spectant χούτω τὸ πρόβατον τῆ χορηγῶν σώζεται, sensu careant, plura hic excidisse manifestum est. DIND. — 49 καὶ om. V. ἀναιματὶ idem.
 1022, 50 τὸ om. R. — 51 δοκεῖ V. δοκεῖν μὲν G. — 52 ἐνδοσθίων R. V. αἰρουμένων R. Ald. — 54 θύουσι, 1 ἔταν τῶν V.
 1024, 6 σχίζαις R. ὁ γέρων om. V.
 1027, 11 γὰρ ἐπ' αὐτοῖς Ald. — 12 τὴν ἐπιστήμην V. αὐτῶν Ald. — 13 Σὺ γὰρ ποιεῖς ἄσα V. Ald.
 1031, 17 Στιλβιάδης V.; sed mox Στιλβίδην. — 20 περὶ τὸ V. — 24 αὐτὴν Ald. — 25 ἀμφοτέρους V. — 27 εὐδοκίμειν R.
 1032, 29 ἔστι R. — 30 παρὰ τὰς V.
 1039, 43 leg. εἰσθεσις. — 46 καὶ om. V.
 1040, 48 Στεροῖς Ald.
 1046, 2 μάντις ἐστὶ V. — 7 ὄν. τοῦ γιν. V. — 9 Eupolis imitatur Æschyli Sept. c. Th. 39 Ἐτεόκλεις, φέριστε Καδμείων ἀναξ. DIND.
 1053, 28 ἀπὸ τῶν θεολόγων V.
 1060, 42 παρομιμακῶς ὡς ἀπὸ V.
 1063, 48 scribebatur βλασφημισαντος. Deinde legendum videtur εἰς τὴν σὴν κεφ. — 49 ἔπερ ἂν εἶπες V.
 1067, 10 διὸς σημειῶν V. διοσημείων διαλεγόμενοι Ald. — 12 πολὺ V., qui 13 alterum ἐν om. — 17 ἐπὶ τοὺς κέφους V. — 19 κέφους Hemst. ad schol. Pluti 913. Legebatur κούφους.
 1069, 24 γὰρ om. V. Ἰεροκλήν Ald.
 1071. Cum hoc scholio conf. schol. Equit. 123, Av. 963. Totum excerpit Suidas s. Βάκις. — 28 Βάκις δὲ, 29 πρεσβύτατος ὁ Βοιωτός, δευτέρως Ἀττικὸς V.
 1074, 42 τὰ ὠπτημένα Ald.
 1078, 51 alterum τὸ om. V. — 5 τὰς ὠδ. V.
 1081, 13 κλῆρον λέγουσι, 19 ὑμῶν δυστυχῶσι V. — 21 ποτέρου Dindorfius et Meinek. Com. I, p. 130, quem vide. — 23 λεσβιάζειν G. βιάζειν V. Conf. Meinek. l. c.
 1086, 37 ἡμεῖς V. — 38 Ἄλλως om. V., qui τοῦ εἰρημένου. — 39 μετήνεγκε Dindorfius. Legebatur μετήνεγκαν. — 40 οὔτε om. V. — 41 scribebatur οὐδ'. — 42 γέννηται V.
 1094, 52 addit Ald. εἶδος ποτηρίου Λακωνικοῦ μονώτου ὀστρακίνου, ὃν ἐρισκὸν καλοῦσι πλυτάριον. ἐπειδὴ μεριστὸν ὕδωρ ἐλάμβανον οἱ ναῦται, κώθωνας εἶχον. καὶ κωθωνίσαι, μεθύσαι, ὡς τὸ, « ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνίζόμενος ἀφ' ἡμέρας. » Quæ hic et ad Equit. 597 inserta sunt ex Suida s. Κώθων, Κώθωνες et Κωθωνίσαι.
 1095, 1 Σιδύλλια V.
 1101, 11 ἔτι προήδεα V. — 12 οὔτε προΐασιν οὐδὲν V. [G. ?] οὔτε προΐασιν οὐδὲν Ald. οὐδὲν οὔτε προΐασιν V.
 1103 ἢ τοὺς Ald. ἢ τοῦ β. V., qui 16 τοῦ om. Idem codex ad v. 1105: καὶ ἐν ἐκθέσει ἐπεὶ κ' ἄλλοι. παρὰ τὸ ἀπ' αὐτοῦ εἰρημένον αὐτοὺς τοὺς στίγους ἀποκρινόμενοι πρὸς αὐτὸν οὐς ὀλίγω πρότερον αὐτοὺς εἶπε μὴ ἐπιτρέπων τὴν εἰρήνην γενέσθαι. Quæ emendatius leguntur in scholio v. 1112.
 1109, 22 Ἀπόπεμπε om. V. — 23 μετασχούσα—βλάσφημον V.
 1112, 27 αὐτοὺς, οὐπω τὴν V.
 1115, 30 Συγγεῦσε τῶν σπλ. om. V. συγγεῦσθαι Ald. et in lemmate συσπλαγγεῦσθαι.
 1118, 33 scribebatur ἐπιδραμουῦντες.
 1123, 39 οὐδὲν ὄντως V. Ald. — 42 ἐπὶ γῆς Ald.
 1126, 45 τόπος, 46 ὁ Ἀπολλ., 48 ἐκείσε V.
 1134, 30 εὐκάστοτα [sic] V.
 1137, φέρει V. ἔχειν Ald.
 1144, 42 γράφουσι ἄφαισε V. Qui fortasse ἄφαισαι voluit. DIND.
 1147, 48 οἶνα γὰρ, 51 τὰ φυτὰ V.
 1148, 1 καὶ Ἀρχιλόχου παρδοκὸν δι' ἐπιόιον V. Fortasse Ἀρχιλοχος, παρδοκὸν διὰ χωρίον. DIND.

Ald. de sequentibus nihil nisi καὶ Σιμωνίδης. — 2 συμπαρδακῆσιν ἱμάσιν. Correxī ex Strabone 13, p. 619, ubi ex Simonide affertur σὺν πορδάκοισιν ἐκπεσόντες ἱμάσιν (recte Tyrwhittus εἴμασι). DIND.

1150, 5 πρὸς τὸ πρ. V. — 6 χυτρίπην Ald. — 12 sq. Θεόπομπος V. In Ald. non sunt 11, 12 Αἰσχ. usque ad Θεόπ.

1158, 15 ἀρωτρώματα Ald. — 18 εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. De his Ammon. p. 62 Valck. citat Dind.

1159, 26 sq. sic in Ald., τοὺς ἀρρενας δὲ ἄδοντας τῶν τεττίγων. οὕτως Ἀρίσταρχος. Verbo λέγεσθαι superser. γενέσθαι in V. a m. rec.

1162, 28 sic V. ἐν τοῖς γεωργικαῖς G. Singularem numero utitur Athenæus 3, p. 75, D; 82, C.

1164, 30 legebatur αὐτάρ. Correxī ex Photio et Suida s. Φῆτι et schol. Plat. p. 211 (445 Bekk.), ubi αὐτάρ ἤγαγε καὶνὸν (τὸ addit Porsonus) φῆτι τῶν βοῶν. In Etym. M. p. 795, 33, ἤγαγε καὶνὸν φῆτι. DIND. Meinek. Com. I, p. 442 sq. — 33 καλεῖται G. — 34 codex ἄλλο σπέρμα φῆτι. Mediam vocem delevit Bergk. Comment. p. 345.

1165, 39 sq. τὴν ὄψιν Ald. Menandri fragmentum (p. 4) integrus servatum ab aliis grammaticis.

1173, 4 κόκκηρα V. non G. — 5 μᾶλλον om. Ald.

1174, 9 αἱ Κυζικηναὶ Ald.

1176, 16 ἢ δὲ K., 17 sqq. φρουρῶν ποτ' αὐτὸς, ἐκίνον δὲ γυναῖκα κολύβου καὶ παιδα καὶ γέροντα

καζηνὸ τὴν ἡμέραν τὸν σκύθον ἐκκ. V. Correxī Hermannus Opusc. vol. 5, p. 296. ἐδίνουον posuit Dindorfius. Post στατήρων excidisse quædam vidit Meinek. Com. I, p. 510.

1177, 24 κομ. λεχθέντα ἐν Μυρμηδόσιν V. — 25 vitiosum est ἀπὸ δ' αὐτε, quod nec primo nec secundo senarii pedi accommodari sine vitio potest. Nihil ad hujus loci emendationem confert scholion codicis Ravenatis Ranar. 932, ubi tanquam Æschyli verba afferri videntur ἐπὶ δ' αἰετὸς ζουθὸς ἱππαλεκτροῦν. Trium hæc videntur versuum fragmenta esse. . . ζουθὸς ἱππαλεκτροῦν | στάζει ο — ο — ο — ο — ο — ο — | κηρὸς λυθέντων φαρμάκων πολλὸς πόνος. DIND.

1178, 31 ἀν ταχθῶ G. ἀνταχθῶ Ald. — 35 λέγουσι καὶ ἀξιούσι V.

1182, 40 ἀντὶ τοῦ τρίτου om. G., qui προσώπω.

1183, 51 sq. δεήσει γεγενῆσθαι V.

1189, 16 immo δ' ἄλωπεκες. Vide annotationem ad hunc v. DIND.

1191 sic V., κορωνίς. εἰσασι γὰρ οἱ ἔποκονται κάστι κατ' ἀρχὴν προαναφώνησις τὸ ἰοῦ ἰοῦ. ἐξῆς δίστιχοι (scr. δὲ στίχοι) ἱαμβικοί (ἱαμβοὶ G.) τρίμετροι καταληκτικοί (scr. ἀκατάληκτοι).

1196, 30 κεχολλυβισμένοι V.

1204, 42 utitur celebribus Eupolidis verbis.

τῶν ἀκρωμένων V. — 49 καταστολήν, i. e. καταστροφήν. DIND.

1210, 1 φησι καὶ Ὅμηρος φράζαντες V. Deinde legebatur καὶ σάκος. — 3 ὅ ἐστι δ' ἐπ' ἀλλήλους, 5 φερῶν V.

1219 ἐνεγκε τὰς ἰσχάδας additum ex V. Scholion om. G. — 18 εἶπεν V. τῶν ἰσχάδων Ald. Respicere videtur scholiasta ad v. 1153, ubi genitivo usus poeta dixit ὧν ἐνεγκε. DIND. αἰτ. λέγουσιν Ald.

1222, 21 ἵππων ὑπὸ τοῖς V.

1224, 24 ἀλυσιδωτοὶ Kust. Cum diphthongo iterum in schol. v. 1227.

1227, 30 ἐπὶ τοῦ δίδου Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 327, B. — 31 ἀβροδαιτωμένους, 33 ἔσον σοῦ Ald. κατέστηκεν V.

1227, 37 τεθέντι V., non G.

1230, 40 πρ. αἰμάξαι, 41 ὡς φησι τὸν Σωκράτην ἂν, 44 sq. ἡ πρώτη δὲ ἀναγκαιότερα V.

1232, 49 sq. θαλαμῖαν δὲ εἶρηκε V. — 51 θ. γίνεται V., non G.

1234, 52 τριηράρχους et infra τριηράρχοι Ald. — 5 ἄλλως add. G., om. V.

1239, 18 δῆλον δὲ Dind. V. δῆλον καὶ, Ald. δῆλον.

1242, 29, 30 προΐζειν—μέρος om. V. — 37 Στρατιώταις. Μοίραις est ap. Athenæum 11, p. 487, E; 15, p. 668, A, qui βάβδον δ'. — 38 scribebatur ἀχύροισι. — 45 ἠρτημένον V. ἀπὸ μὲν τῆς Ald. — 47 καὶ om. V. Qui hæc ad v. 1243, καὶ ἔρματα στρατιώταις περὶ τῆς βάβδου, βάβδον δὲ ὄψει τὴν κοτταβικὴν ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην, ex superiore scholio corrigenda.

1244, 52 ἠρεῖτο τὸ ἀγγ. V. ἠρεῖτο τὸ G. ἤρθη τὸ Ald. — 11 Meinek. Com. I, p. 83, restituit ὀξυβάφων ἦν ἐπιπλέοντων πλῆθος, ἄπερ etc. ἄπερ καταλούειν ταῖς λάτ. V. — 13 ἐστὶ τις V., non G. — 15 Σικελικῆς V. Ald. — 16 scribebatur Μεσήνιος. — 19 ἀπὸ τοῦ V. — 25 ἐν om. V. — 26 καλουμένω V. Ald. — 28 ἐκάλουν sqq. ex Athenæo 15, p. 667, C, sq. — 30 ἀγκυλητὸς Athenæus. ἀγκυλητὸς V. (qui ἔλεγεν) Ald. — 34 καταβαλλομένην Athen. καταβαλλομένην V. κυβαλλομένην Ald. — 39 ἐπίκειται ἐπ' V. — 41 καταδύειν Athen. Legebatur καταλούειν. — 44 ἐν Λινῶ addit V. Recto accentu ap. Athen. p. 668, A. — 45 οἰνοπόται V. cum Athen. οἰνοπότη Ald.

1258, 9 ἑαυτοῦ V.

1283, 23 εἰσθέσει, 24 ἰβ' Ald. — 25 ἐκθέσει ἐπικὰ codex.

1300, 4 Ὑποκρινόμενοι V. Ex quo accesserunt scholia versuum 1301—1353.

1301 præstat Ἀρχιλόχου. DIND.

1310, 19 ἦν om. V., qui ἐστὶ pro ἔτι.

1329, 33 πάντα κώλων, 34 βραχέων καταλήκτων, 35 τοῦ κόρου codex.

1335. Hæc verba habet Ald. præfixo lemmate
 τρυγήσομεν αὐτήν. Recte Dobræus corrigere vide-
 tur ἐν τισιν οὐ φέρεται τὰ δ' μέτρα, *quattuor versus*.

In fine scholiorum adscriptum in V. κεκώλισται
 πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ Φαείνου καὶ
 Συμμάχου. Similiter in fine Nubium.

AVES.

ARGUMENTUM I. 4 τῆς ὁδοῦ Kusterus. Lege-
 batur τοῖς ὁδοῦ. — 11 post Μονοτρόπῳ Ald. addit
 ἔστι δὲ λέ'. Non posse hanc fabulam trigesimam
 quintam dici ostendi ad Fragn. p. 37 sq. ed. Lips.
 p. 524 ed. Oxon. DIND.

ARG. II. 26 ἐπὶ Kusterus. ἐπεὶ R. V. Ald. —
 27 τὰ om. R. Idem ἐγγειρηθέντων. — 29 κωμικῆς
 Ald. — 31 τούτῳ duo codices Brunckii. — παρ-
 ρησία. Libri ἐκκλησία. Vocabulum omittunt
 Brunckii membranæ (non Reg. 2712, in quo
 Aves non leguntur, nisi fallor egregie). — 34-36
 ἄλλην τινὰ—καθεστῶτων om. R. αἰνίττεται, ὡσανεὶ
 συγκεχυμένων τῶν καθεστῶτων Brunckii membra-
 næ. — 2 προδείσθαι R. — 3 Ἀθηναίων Brunckii editio.
 Ἀθηναίων R. V. τῶν Ἀθηναίων Ald. — 4 τῶν ὄντων
 om. R. V. αὐτοῦς R. ἐαυτοῦς V. Ald. — 5 στίχος
 Dobræus. Legebatur στίχος. — 10 γῆς ἀπάσης
 Ald. — 16 καὶ τοὺς θεοὺς V. Ald. — 19 τῶν ποιη-
 τῶν τὰ ἐν ταῖς τραγωδίαις τερατολογούμενα αἰεὶ μὲν
 διελέγγειν Brunckii membranæ, lectione, ut supra
 aliquoties, interpolata. ἐν μὲν ἄλλοις ex uno codice
 addidit Brunckius. εἰ μὲν R. — 20 διελέγγειν R.,
 qui τὴν om. — 22 παρὰ τῆς V. — 23 Καλλιστρά-
 του Kusterus. Libri Καλλίου. — 30 ἐπερωθήη Ald.
 — 33 ἡμῖν post θάλασσαν ponit R. θάλατταν
 Brunckii editio. θάλασσαν R. V. Ald., quæ 34
 ἔσωθεν.

ARG. IV. 16 δύναιτ' ἂν V. — 19 παραλήφονται
 R. V.

SCHOLIA.

1, 31 τινὶ δένδρου, 33 τὸ—τὸ, 34 τὴν ἐλπίδα V.
 Ald.

2, 38 παρακελευόμενος V. Ald., qui omittunt
 πορεύεσθαι. — 39 γὰρ et καὶ ἐν ἄλλοις om. V. —
 40 κρώζει γὰρ V. Ald. κρᾶζει—ἐκτέταται om. G.
 πλανύττομεν om. R. — 1 Ἄττικῶς δὲ παρήχται V.
 Ald.

4, 3 sq. εἰς τάναντία om. R. τὸν στήμονα Suidas
 s. Προφορουμένω. τὴν στ. libri scholiorum.

8, 21 καὶ τυπτόμενον Suidas s. Ἀποσποδῆσαι.

10, 22 sq. ἐντεῦθεν δύναιο δ' ἂν R.

11, 30 post ἕτερος indicavi lacunam. Excide-
 runt enim nonnulla, in quibus fuit nomen poetæ
 cujus illa sunt verba ἔχων—νόμον. DIND. — 33
 ἀποδημίας V. κίθαρωδός. Conf. Hesych. s. Ἐξηγε-
 σιδαλκίδαί. — 34 Καρνείων Valckenar. ad Hero-

dot. 7, 206. Καρίων Ald. Ἰκαρίων, 35 παναθήναις,
 36 εἰς ξένον V. — 38 οἶδ' Dobræus. οἶ δὲ V. Ald.
 — 39 sq. ἀνομ. Ald. Sunt hæc alterius per-
 sonæ verba. «In fine versus excidisse videtur
 νῆ Δία vel simile quid.» Meinek. Com. I, p. 588.
 — 40 δειλὸς Dobræus. Legebatur δεινός. Post
 κόλαξ Dobræus addit ὁ δὲ ξένος (Excestides).
 Meinekio scribendum videtur ὁ δὲ κόλαξ ἔσθ', ὁ δὲ
 νόθος, ξένος δ' ὁ τέταρτος.

13, 46. Ὀρνέων legisse videtur Didymus. DIND.
 — 47 Ὀρνέαι V. Ald. — 48 δ' Dobræus. Legebat
 δύο. Μαντινεῶν V. Ald. — 51 ἀντὶ τῶν V.
 ὀρνεοπωλείων Ald.

14, 4 in R. Φιλοκρά.

15, 8 λέγειν Dindorf. Legebatur λέγει. — 12
 δεικτικῶς corruptum videtur ex δυϊκῶς. DIND. —
 17 σημανεῖν Dobræus. Legebatur σημαίνειν. — 18
 δειξαντας Dobræus.

17, 27 Ἀσωπόδωρος Suidas s. Θαρρελείδης, ad-
 ditis nonnullis de Didymachia, Asopodori fratre:
 quod nomen ex Διδυμίας corruptum esse ostendi
 in Thes. H. Steph. vol. 2, p. 1417, B. DIND. — 28
 καὶ μικρός V. — 32 τινα εἶναι V. Ald. — 34 τῆς et
 φησὶ om. R. Fort. φασί. — 35 εἴρηται R. — 38
 γέγονε G.

19, 40 ἤστην Porsonus. — 41 οὐδὲν om. V. Ald.
 — 42 τουτέστιν om. R.

20, 46 Ἀντὶ τοῦ R., qui 47 κατὰ—ἔπου om.

22, 50 πανταχοῦ V. Ald. ἀποκεκλιμένης R.

23, 52 Ὡς ἤδη. Scholiasta in libro suo legebat
 ἤδ' ἡ κορώνη: vide annotationem meam ad v. 23.
 DIND. — 1 δὲ R. pro γράφουσι.

31, 6 Ἀκέστωρ. οὗτος ἦν R. νόσον νοσοῦμεν τὴν
 ἐναντίαν Σάκα. Σάκας ὁ Ἀκέστωρ. οὗτος δὲ V. Conf.
 schol. Vesp. 1221. — 8 Σάκαι Suidas s. Σάκας.
 Legebatur Σάκας. Σ. γὰρ V. Ald. Post Θρ. V. sic
 pergūt, ἄλλως. Σάκας οὗτος ἐστὶ τραγωδίας—Σάκας
 γὰρ ἔθνος Θρακίης εἰσι. Θεόπομπος. — 9 legebatur
 Σάκα. — 12 Σάκας (vel Σάκαν) ὃν οἱ Dobræus, Σά-
 κον οἱ V. Ald. δὲ addidit Dindorf. — 13 Κλεοβου-
 λῖναις Kusterus. Legebatur Κλεοβούλοις. ὁμῶς Σά-
 καν εἰκὸς Bentleius. Ἀκέστορ' ἐστὶ τὰρ ὁμῶς Bergkiius
 Commentt. p. 123. — 14 συστραφῆ Dobræus.
 συστρέφῃ V. Ald. συστρέφῃ Bentleius et Meinek.
 34 Τοῦτο ὡς ἐπὶ ὀρνέων R., reliquis omissis.
 Scholion om. V.

35, 18 sq. ἀμφοῖν ποδοῖν ἐκ τῶν ὀρνέων V. Ald.

- 19 ἢ ἐκ — πλέουσιν habet Suidas s. Ἀμφῶν.
 38, 26 οἱ πολλοὶ V. Ald.
 39, 29 τὸ Bentleyus. αὐτὸ V. Ald.
 42, 36 μὲν οὐ βιάδος Meinek. Com. I, p. 543. —
 38 τισσῶν corruptum. τί σοφῶνος ὦ V.
 43, 40 οἰκίσαντες Suidas s. Κανῶν. Legebatur
 οἰκίσαντες. ἐν τῇ V. Ald.
 45, 46 δ' ἐκ V. Ald., qui omittunt τοῖν. — 47
 κανῶν ἔχοντες R.
 50, 52 ὑψηλὸν τόπον R.
 54 R. habet παίζει πρὸς τῶν σκέλει.
 57, 6 πιθαιῶς V. Ald.
 58, 9 προπαροχυτόνως R. ἀπὸ — ἔποποι om. V.
 Ald. δὲ περισπωμένως, 11 ἐὰν δὲ R.
 60, 14 τοῦ om. R.
 62, 19 εἰς ὄρνεα ἔλθειν V. τὰ ὄρνιθια R.
 63, 21 ὑμᾶς R. — 27 sq. λέγειν σε κάλλιον ὄρνε-
 οῦ θηράει ἔσμεν V. ὅδ
 66 R. habet ἀντί τοῦ οπο (scr. τοῦς πόδας) ἐρώτα
 καὶ περιθλέπου ἵτι ἔσμεν ὄρνιθες. ὡς ὑπὸ τοῦ δέους
 ἀποπατησάντων ὑ τοῦς πόδας. — 36 καὶ μὴν om.
 Ald. — 37 legebatur τὰ πρὸς, ἵτι om. V., qui σα-
 φέστερα. — 38 σημασίαν τὸ ἔροο ἔρου, μετεβλήθη
 Ald. Hoc dicit scholiasta, EPO more antiquo
 scriptum ambiguum esse utrum ερου an ερω
 significet : unde factum ut alii ἐροῦ τὰ, alii ἐρώτα
 legerent. DIND.
 68, 46 ὄνομα om. V. Ald. — 47 δὲ om. V.
 69, 50 τερατικὸν R. Ald.
 76, 6 δὲ om. R.
 78, 9 Εὐπόλιδι, ὡς εἴρηται Ald. Conf. schol.
 Equit. 980, ubi v. notam. Draco Straton. p. 86,
 22 : ἡ δὲ τορῆνη Ἀττικῶς ἐκτέταται. Εὐπολις δὲ αὐ-
 τὴν συστέλλει πανταχοῦ· ubi πανταχοῦ post Ἀττι-
 κῶς transponendum videtur. DIND.
 79, 10 Παρὰ τὸ τρέχω om. V. Ald. Pergit R.
 ἐπεὶ συνεχῶς αὐτὸ εἶπε. — 11 πέπαιγε V. παρὰ τὸ
 τρέχω R. Ald.
 82 sic in R., μύρτα καλεῖται ἵτι (scr. ὁ) τῆς μυρ-
 σίνης καρπὸς — ἐσθίειν. σέρφος δὲ σκοληκῶδες ζωῦ-
 φιον. — 16 παροιμία. Conf. schol. Vesp. 351. —
 19 σέρφος δὲ V.
 85, 22 τοῦ om. V. Ald. θερ. τοῦτο τὸ ἔπος R.
 91 εἶρ. τὸ ὡς R.
 92, 30 sq. ἡ — εἶπεν om. V. Ald. Idem ἀλλ' ἐν —
 ὄρνιθες.
 95, 39 τι om. V.
 96, 42 ἐπιτίσαι V. — 44 δύνανται δὲ R. καὶ om.
 V. — 35 εἰ ἐφόβει V. Ald.
 102, 2 δὲ om. R. — 4 ταῶς. ἢ ἔπαιξε τὸ γενικὸν
 εἰπὼν, εἶτα ἐπαγαγὼν τὸ εἰδικόν. τὸ Ald. — 6 sq.
 ποικιλότητα τῆς ἐσθῆτος, 8 ἔπειτα ἐπ. G.

- 109, 17 Δικαστῆς R. — 18 ἐν om. R., ex quo
 19 τόπω additum et ex Suida s. Ἡλιαστῆς. τοῦ om.
 V. — 20 πέπονθε δὲ τοῦτο Suidas, om. R.
 111, 24 οἱ μισοδικασταὶ Ald. — 25 καὶ τῶν ἀγρ.
 et δὲ τοῦς τε ἵππ. V. Ald.
 121, 30 εὐερον scribendum. — 31 τῆς εὐερίας
 V. et Suidas s. Εὐερον. ἀπολέλαυχ' Ὑπέρβολος Do-
 bræus. Legebatur ἀπολέλαυκεν ὁ Ὑπέρβολος. Me-
 trum est Eupolideum. ἀπολέλαυκεν V. et Suidas,
 omisso ὁ Ὑπέρβολος. — 32 ὡστ' αὐχμώτατος Do-
 bræus (sed v. Meinek. Com. I, p. 671). ὡστὲ αὐ-
 χμώτατος Ald. ὡστὲ ἀθλιώτατος V. ὡστὲ ἀθλιωτάτη
 Suidas. — 33 Πυλαία (πυλαιαν sine acc. cod. Paris.
 A) γλώσσαν Suidas. Πυλ. om. Ald. πυλαιαρχωγλώσ-
 σαν V. βροτῶν Suidas. — 35 ὁ βαλεῖν fortasse cor-
 ruptum ex ἡμαλῆν. εὐάερον πόλιν interpretatur
 etiam Suidas. DIND.
 122. Conf. schol. Ran. 1459. — 39 σκεπασμα
 V. στέγαστρον scholiasta Platonis p. 250 Ruhnk.
 (466 Bekk.) : Σίσυραν · Ἐρατοσθένης σίσυραν φησὶ
 στέγαστρον ἐξ αἰγείων δερμάτων τετριχωμένον· σι-
 σύραν δὲ τὸ ἐκ τῶν κωδίων ἡραττοῦμενον ἀμπεχόνιον,
 δ γούνην φασίν. Vide annotationes ad Etymol. M.
 p. 1030, et Hesychium. DIND. — 43 ἐξωμίειαν
 Ald. — 45 Νεφ. ἐνέωσι σύρσει, 46 βέτην V. et infra
 βέτην. — 47 ἀνδρόχαιον V. Deinde ἀνδρόχην Por-
 tus. ἀνδρόχην Ald. ἀνδρόχην V. De ἀνδρόχην vide
 Schneider. ad Theophrast. vol. 5, p. 311. Cete-
 rum non intelligere me fateor quomodo Erato-
 stheni in mentem venire potuerit hoc nomen
 cum illis comparare de quibus hic agit scholiasta.
 DIND. — 48 αὐτοῦ μετέχουσαι Ald. — 51 τινές et
 53 τι om. V., non G. — 1 ἀλλ' ἐγκατακλιθῆναι δ. τὸ δὲ
 ἀλλόκοινον, τούτέστι τὸ ἐγκατακλιθῆναι Ald. δὲ κα-
 τακλιθῆναι G.
 123, 4 Ἀθηναίων, 5 λεπτόγαιον R. λεπτόγειον
 Suidas s. Κραναῶν.
 125, 9 Σκελίου hic et infra V.
 126, 17 οὕτω φησὶ R., ex quo 18 μισῶ addi-
 tum.
 129, 19 πρώϊαν, 20 πρώ V. πρώϊ V. Ald. — 23
 ἔξεις correxit Dindorfius, probante Meinekio.
 132, 25 ὡς om. V.
 134, 29 τότε γ' ἔλθης V.
 135 ἐν εἰρωνείᾳ om. V., τὸ νῆ Δία addit R.
 139, 33 κύριον. In codice est κῆ.
 141, 36 Ἄ. τ. περιεπλ. et γὰρ om. V.
 142, 40 Ἄ. τοῦ et 42 δὲ om. R.
 147, 47 ὑπηρ. καὶ ταχυδρόμοι Suidas s. Σαλα-
 μινία. — 48 ἐγκαλουμένους R. et Suidas. ἦν καὶ
 Suidas.
 149, 52 καθ' ὑπεριν V. Ald. — 53 Τριφυλλίας
 R. Ald. Schneider. ad Xenoph. Hist. Gr. 3, 2, 25

citatur Dindorf., qui 54 correxit quod legebatur πολλὴ τῆς, ex Suida s. Λέπρεον, qui τῆς Πελοποννήσου omittit. — 1 αὐτὸ V. Ald. λεπρᾶν conjecit Toupius ad Suidam, qui 4 post λεπριῶσι sequentia omittit.

151, 14 sq. Suidas s. Βδελύττεσθαι, οὗτος εἶγε λέπραν. ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ κακοπράγμων καὶ ὀψοφάγος καὶ λάλος. — 15 Σκευαῖς Pierson, ad Mær. p. 122. Legebatur Σκύθαις. — 17 πῶς ἄρα Dindorf. et Meinek. Com. I, p. 739. Μελανθίου Dindorf. Legebatur Μελανθίους. — 18 alterius personæ verba. — 19 εἶχε δὲ V. Ald.

152, 21 Ὀπούντιοι τόποι R.

153, 25 συκοφάντης om. Ald. πονηρὸς Suidas s. Ὀπούντιος. ὀπούντης πονηρὸς V. ὀκνηρὸς Ald. R. habet glossam ἔχουν τυφλός.

156, 29 εὐύφων Suidas s. Τριβή. Conf. annot. ad Soph. Trach. 602. DIND. — 30 εἰς συντριβὴν καὶ V.

157 Ἀντὶ τοῦ ἄνευ om. R.

158, 37 κίβδηλεύεται R., qui seqq. omittit, et Suidas s. Κίβδηλια. ὑπὸ Χίων positum ex scholio proximo, quocum conf. Etym. M. p. 512, 43, Suidam s. Κίβδηλον et quem Gaisfordus citat, schol. Gregor. Naz. Stelit. 1, p. 7. ὑποκίς V. Ald. ὑπὸ Κίσις δεδομένον Suidas, qui fortasse δεδολωμένον voluit. DIND. — 38-46 om. etiam Suidas. — 46 addit Ald. μήκων δὲ ὄνομα φυτοῦ ἢ σπέρματος οὐκ ἄδηλον. ἔστι δὲ καὶ μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τοῦ πολύποδος τοῦ ἰχθύος, ὃς κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἷον ἐκίςτις ἐν ἑαυτῇ ἔχουσα τὸν θόλον, ὡς φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τοῖς περὶ ζώων. Quæ inserta sunt ex Suida s. Μήκων.

160, 48 τινὰ om. V. — 49 στέφονται R. ἐστεφανοῦντο Ald.

162 καὶ θαυμαστικὸν om. V.

167, 9 σκωπτικὸς R. et Suidas s. Τελέας. σκωπτίλος V. Ald. λέγει οὖν ὅτι (hoc om. V.) ἐὰν V. Ald. — 11 δὲ om. R. διαβάλλεται Ald. — 13 τὸ Τελέα V. τῷ Τελέα G.

168, 16 γλ. φθέγγεται Suidas. — 19 scribendum τέτρακι.

175, 26 ὦστε, 27 εἰ τὸν τρ. R.

179, 28 sq. τὸ προειρημένον Suidas s. Πόλος. τῶν προειρημένων V. Ald. — 29 τόπος Suidas. καὶ τόπος V. Ald. — 30 δὲ additum ex Suida. — 35 ὡς om. V. et Suidas.

181 ὑπετυμολογεῖν V. Ald. Frequens in libris scriptis corruptela ἐτομολογεῖν pro ἐτυμολογεῖν. Hinc natum ὑπετυμολογεῖν, quod ἐτυμολογεῖν scriptum oportebat, ut scribit Rav. DIND. τὴν πόλιν V. Ald.

183 Οἶον εἰς τὸ R.

186, 45 Εὐχ. γὰρ οἱ ὄρνεις οἱ πάρνοπες R. — 46

ἀκρίδος—κόνιωπες V. λέγουσι additum ex R.

186, 48 κατὰ τῶν M. Kusterus ad Suidam. Μηλίων Palmerius. Μηλιαίων V. Ald., om. Suidas s. Λιμὸς Μηλιαῖος. Μηλιέων Bekker. «Melios fame ad deditioem adactos esse ab Nicia asserit scholiastes. Sed de Nicia nulla post pacem Thucydidi 5, 32, mentio, neque extra urbem cum imperio fuisse videtur. Diodorus quidem diserte Νικίου στρατηγούντος Ἀθηναῖοι εἶλον Κύθηρα καὶ Νίσαιαν, τὴν τε Μῆλον πολιορκήσαντες ἤβηδὸν ἀπέσφαξαν, nempe Athenienses: non Melum quidem ductu Niciæ, sed alio tempore atque Cytheram etc. Nescio ergo an reponendum apud schol. Aristoph. Τισίας: vide Thucyd. 5, 84, et Plutarch. in Alcibiade p. 199. Caute Strabo 10, p. 484: Ἀθηναῖοι δὲ πατε πέμψαντες στρατεῖαν ἤβηδὸν κατέσφαξαν τοὺς πλείους. Vide Aristoph. schol. ad Aves 362, ubi Niciæ consiliis deberi hanc deditioem ait. Wass. ad Thucyd. 5, 116.

Non video quomodo Suidæ et scholiastæ Aristophanis Melios fame coactos se Niciæ dedidisse scribentibus contra disertam narrationem Thucydidis fides haberi possit. DUKER. ibid. Scholiastæ error fortasse ex prima Atheniensium in Melios ductu Niciæ expeditione progenitus. Neque in rechte, quod anno ante Aves ab Aristophane in scenam productas Melum oppressam prodit: redacta enim in victoris populi potestatem est anno Olymp. 90 quarto. Id rerum gestarum ordo a Thucydide diligentissime digestus evincit. WESSELING. ad Diodor. 12, 80. — 53 M. γάρ V. ἔστι om. R. — 2 ἐπιέσθησαν Porsonus. ἐπέσθησαν libri et Suidas. — 11 Βουοῖτιαν. ἢ οὕτως. μόνον γὰρ τότε διοδοῖν, 12 ὅτ' ἂν δὲ καθ' ἓνα καὶ εἰρηνικῶς ἢ καθ' ἓνα R. εἰρηνικὸν V. Ald.

192, 14-16 sic in R., Τοῦ ἀέρος νῦν λέγει. διαφορῆσεται, διαπέμψεται R. — 15. Scholiastes Hesiodi Theogon. 116, p. 393 Gaisf.: Βακχυλίδης δὲ χάος τὸν ἀέρα ὠνόμασε, λέγων περὶ τοῦ αἰετοῦ, Νωμᾶται δ' ἐν ἀτρυγέτῳ χάει. Quæ non diversa esse poetarum loca recte suspicatur Ruhnkenius Epist. crit. I, p. 91 ed. sec. (175 ed. tert.). Nam ἀλλοτρίῳ ex Aristophane in lyrici verba per errorem intulisse scholiastam manifestum est. πωτᾶται Suidæ cod. Paris. A s. Χάος. DIND.

194, 21 Plutarchus V. Demosth. c. 9: Ἐρατοσθένης μὲν φησὶν αὐτὸν ἐν τοῖς λόγοις πολλαχοῦ γεγονέναι παράβακχον· ὁ δὲ Φαληρεὺς Δημήτριος τὸν ἔμμετρον ἐκείνον ὄρκον ὁμῶσαι ποτὲ πρὸς τὸν δῆμον ὡς περ ἐνθουσιῶντα «μὰ γῆν, μὰ κρήνας, μὰ ποταμούς, μὰ νάματα.» DOBRÆUS. Sequitur in Ald. ad v. 195, κομψότερον: κομψὸν, περίτρανον, περιλαλον, πανούργον, ἀπατητικὸν, πιθανόν, τεχνικόν. καὶ κομψεία ἐλαφρία, ἀστεϊότης, πιθανολογία,

ἀλαζονεία. Quæ inserta sunt ex Suidæ glossis duabus. DIND.

199, 23 ἢ om. R. — 26 φησὶν om. V.

202 R. hæc tantum habet, τόπος σύμφυτος.

203, 29 Ἐπεὶ ἡ Πρόκνη γαμετὴ αὐτοῦ ἦν, ἥτις R. — 30 εἰς ἀηδόνα. Videtur hic scholiastes putare, Procnen uxorem Terei in lusciniam transformatam fuisse, quum sit vulgata, et melior, credo, opinio, eam in hirundinem, Philomelam vero sororem in lusciniam, mutatas fuisse : et sic quidem ex nominis notatione ratio suadet. Nam Philomela ἀπὸ τοῦ φιλεῖν τὰ μέλη dicta est, quod lusciniæ apprime convenit; quæ et plus et multo melius canit, quam quæcunque altera avis; nullo modo vero hirundini, quæ vocem exilem, raucam et minime gratam emittit; et plures ex antiquis ita censuerunt. Hyginus certe, qui de fabulis ex professo scripsit, cap. XLV eam totam fabulam narrat, et Procnen in hirundinem, Philomelam in lusciniam mutatas asserit : quod a quodam antiquo Græco procul dubio acceperat : forte ex Nicandro in Ἑτεροουμένοις. Et maximæ auctoritatis poeta Virgilius Georg. 4 ita sentit, quum ait :

Absint et picti squalentia terga lacerti
pinguibus a stabulis; meropesque, aliæque volucres,
et manibus Procne pectus signata cruentis.
Omnia nam late vastant, ipsasque volantes
ore ferunt, dulcem nidis immitibus escam.

Quæ omnia hirundini conveniunt, nequaquam lusciniæ. Nam hirundines apes et alia insecta volatilia assequuntur volando, et ea depascuntur : at lusciniæ vermes terrestres, erucas, et alia id genus sectantur : et ibi nugatur serio Servius, qui sic scribit : *Nomen posuit pro nomine. Nam Philomela in hirundinem versa est.* Et Virgilio vim facit, ut eum ad suam traducat sententiam, et ei errorem attribuit, ut Procnen pro Philomela posuerit. Et quamvis in eodem libro inferius eam rursus proferat sententiam Virgilius, dum ait :

Qualis populea mœrens philomela sub umbra,
amissos queritur foetus, quos durus arator
observans nido implumes detraxit : at illa
flet noctem, ramoque sedens miserabile carmen
integrat, et mœstis late loca questibus implet.

Ubi palam Virgilius per Philomelam lusciniam intelligit : nulla enim alia avis (præter lucifugas, quæ dirum quid ejulant) nocte canit. Ibi tamen pertinax Servius rursus Virgilio vim facit, et ait : *Philomela pro quavis ave : nam species est pro genere.* Et rursus ad hæc verba ejusdem libri :

Revocato a sanguine Teucri :

SCHOL. ARISTOPH.

ait solitos esse poetas nomina de vicinis mutare, et adducit hoc exemplum :

Et manibus Procne pectus signata cruentis.

Pro Philomela. Contra Servium tamen aperte pugnat Martialis Epigr. lib. 14

Flet Philomela nefas incesti Tereos, et quæ
muta puella fuit, garrula fertur avis.

Nam muta puella non fuit Procne, sed Philomela; nec avis ulla magis garrula quam lusciniæ, quæ canendo fere rumpitur. Tamen, ne quid dissimulem, scholiastes videtur sequi Aristophanis sententiam, qui satis clare innuit, se putare uxorem Terei in lusciniam, ἀηδόνα, mutatam fuisse, dum Epopem seu Tereum dicentem inducit, τὴν ἐμὴν ἀηδόνα, et, ἄγε σύννομέ μοι : et multo expressius, quum ait lusciniam alloquitur, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυον Ἴτυν. Itys enim erat Terei et Procnes, non vero Philomelæ; et Aristophanis sententiam secutus est Varro. Sed in ea quæstione non est altercandum, utra sit verior sententia, quando fabula ficta et a veritate aliena est. Sed quum conveniat lusciniæ nomen philomelæ, iis accedo, qui Philomelam lusciniam vocant, Procnen vero hirundinem. PALMER.

209, 35 δὲ om. R.

212, 45 sqq. Cum hoc recentissimi grammatici scholio confer Eudociam p. 327. DIND.

216 Ἠχὼ ἀντὶ τοῦ ἡ φωνή σου. ἀντὶ τοῦ χωρήσει R.

217, 15 Ἐλέγοις τοῖς θρήνοις R.

218, 19 Ἀντὶ τοῦ om. R. — 20 γὰρ κυρ. R.

225 διελέγοντο V.

228, 33 τὸ δὲ ἐποποιὶ καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ Ald. — 34 τῆ φωνῆ om. V. Ald.

231, 40 κοινῶς R. V. — 41 εἶπεν· ἐπεὶ οὐ V. Ald. — 44 τῆ om. R.

244, 12 ὁ ελεῖος Ald. ὁ ελεῖας V.

245, 17 ἐσθίετε. Hæc interpretatio spectat ad κάπτετε, cui superscripta est in V. DIND.

249, 20 ελεῖα V. Ald.

250, 29-42 iisdem verbis leguntur apud Eudociam p. 36. — 37 παρὰ τῷ σὺλλῳ. Imo vero παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Lucianus etiam in initio Halcyonis, ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, et plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. HEMSTERHUS. ad Lucian. Halcyon. c. 1, p. 178. Vir doctus penes quem olim fuit exemplar meum editionis Kusteri hæc adscripsit : « Σὺλλῳ] Eudocia p. 36 dat τύμβῳ, quod habet et Varinus, unde sua hausit ψευδευδοκία, quæ, nisi me omnia fallunt, est ipse Varinus. V. me ad Varinum. » Recepti Hemsterhusii emendationem. τύμβῳ vero

scripturæ corruptæ σίλλω interpolatio esse videtur. DIND.

256 εισηγούμενος Suidas s. Κανός. Legebatur ἐξηγούμενος.

261. Hæc duo scholia in V. leguntur ordine inverso. — 2 ἴσρεια Ald. — 3 κικυμοίδας V. Ald. — 6 τῆς φωνῆς V. — 10 διὰ τὸ om. V, habet G. — 11 ἔχειν (sine δὲ) τὸ πτερὸν κύμιδος (sic etiam Ald.) λέγεται V.

266, 16 μεταβαλλόμενον Suidas, ubi genitivum habet codex Bruxellensis. — 18 φασὶ om. Suidas s. Χαραδριός. αὶ om. V. — 19 μελωδίαν ποιῶσι Suidas. — 21 ἀποκεκρυμμένως Ald. ἀποκεκρυμμένον G. — 23 φησὶ malit Dindorf. — 24 περιέργως Suidas. καὶ—περνάς (πέρνας V.). Hipponactis versus est, apud Suidam sic scriptus, καὶ μὴν καλύπτει (καλύπτῃ Paris A)· μῶν χαραδριὸν περνᾶς; apud scholiastam Platonis p. 121, καὶ μὴν (scr. καὶ μιν) καλύπτει· μῶν χαραδριὸν περνᾶς; DIND.

267, 28 Οἴμαι καὶ πάντα τοῦ ποικιλομένου, οἶ V. εἶναι δὲ οἴμαι καὶ πάντα τοῦ G. — 29 ὀρνέου περιπταμένου V. sine τιος.

268, 34 εἰσθέσει Ald. — 38 ὁ ἔποψ V., non G.

272, 44 φοινικίος Kusterus ad Suidam s. Φοινικίους. φοινικίους Suidas. Legebatur φοινίκεος.

275, 46 sq. Ἐκ τοῦ Σοφοκλέους ἀρχῆ V. — 49 om. G. εἰ om. V., qui εἶπε παρηλλαγμένην τὴν χροιάν.

276, 3 εἰς ἡδόνων V. Legebatur τί (τίς Suidas s. Μουσόμεναις) ποτ' ἔσται. Correctum ex versu Aristophanis. ἄλλος codices Suidæ, cujus ed. Mediol. ἄλλος. V. ἄλλο. — 4 ἀκρατοῦς. In scriptura corrupta ἀβρατεὺς consentit Suidas, qui ὄν σθένει omittit, quod fortasse ὄσον σθένει est. DIND.

277, 6 τὸ om. V. — 8 ὄρνεις V. ὄρνις G. et Ald. — 9 legebatur δεόντως. Fort. εἰ καὶ ὄντως. DIND.

279, 12 ἐπειδὴ ἕτερος ὄρνις V.

281, 17 σὲ τὸν V. Videtur σὲ τῶνδε scripsisse. DIND. λέγω om. V. Deinde idem Φερεκλεῖ. — 20 ἐγὼ ὁ ἔποπος, 23 ὁ Σοφοκλῆς Ald. — 27 τραγωδίας Kusterus. Legebatur κωμωδίας consentiente Suida s. Προκέφαλος et Φιλοκλῆς. Vide Meinek. Hist. Com. p. 521 sq. — 30 Φιλοκλεῖς δύο, vide Clinton Fast. Hell. vol. 2, p. xxxv. — 31 legebatur γὰρ ἄρης. Suidas s. Φιλοκλῆς, Αἰσχύλου δὲ τοῦ τραγικοῦ ἦν ἀδελφιδούς, καὶ ἔσχεν υἱὸν Μόρσιμον τὸν τραγικόν, ὅστινος γίνεται Ἀστυδάμας ὁ τραγικός, τούτου δ' ἕτερος Φιλοκλῆς τραγικός. Bæckhius ad Marmor Parium, epoch. 67, totum locum sic emendavit: γεγόνασι δὲ Φ. δύο τρ. π., εἷς μὲν ὁ Φιλοκλῆς υἱός, ἕτερος δὲ ὁ Φιλοκλῆς ἀπόγονος. ἐκείνου μὲν γὰρ ἦν Μόρσιμος, ἐκ τούτου δὲ Φι-

λοκλῆς καὶ ἕτερος Ἀστυδάμας, ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικ. etc.

283, 42 ὅπερ ἐστὶ ψεῦδος. Accusat scholiastes Comicum falsi eo, quod primus Callias fuit Phænippi filius; sed non ideo mendax Aristophanes. Nam ab illo primo Callia alternatim Hipponici et Callia sibi invicem successerunt plures. PALMER. De Callia gente v. Bæckh. De œcon. civ. Athen. vol. 2, p. 15, Schneider. ad Xenoph. De vectig. 4, 15, Meinek. Hist. Com. p. 131 sqq. Scribatur Φανίππου, quod Dindorfius correxit ex Herodoto 6, 121

285, 46 πορνοσκοπίαν anonymus.

288, 49 δξύνεται Boissonadius ad Herodian. Epimer. p. 284. βαρύνεται Suidas s. Κατωφαγᾶς.

290, 53 ῥήσασπις καὶ διαβάλλει τὸν Κλειώνυμον V.

292. Hæc scholia V. hoc ordine habet, 2. 3. 1. — 1 τρέχοντες ἔχουσι V. — 7 πῆχων ὡ' aut ὀργυῶν σ' Idelerus in Commentatt. philolog. Acad. Berol. 1812, p. 177. — 18 sq. corrigendum videtur ἔθεν καὶ Καρικαὶ ἐλέγοντο οἰκήσεις. καὶ κάρηνα αἱ ἀκροπόλεις. κάρηνα per ἀκροπόλεις explicant grammatici respicientes versus Homeri II. B, 117: ὅς δὲ πολλὰν πολίων κατέλυσε κάρηνα. DIND.

296, 24 κατὰ ταύτην V.

297, 28 ἐνταῦθα Ald. Comparandum scholion Equit. 589.

299, 31 βάλλε δὲ βάλλε κηρύλος εἶην V. Ald. Correxī βάλε δὲ βάλε κηρύλος εἶην ex Suida s. Κηρύλος. Quæ sunt Alcmanis verba apud Antigon. Caryst. Hist. mirab. 27 et schol. Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. p. 946, 11. DIND. — 32 κήρυλον, 33 κήρυλος. — 36 ἐσηματίσται Suidas.

301, 47 Ἄλλως, quod præcedenti scholio, infra post λεχθῆναι μόνον collocato, præfixum in V., hic addidit Dindorfius. — 49 ἐπαγάγη Ald. ἀπαγάγοι V. — 52 μόνου V.

302, 5 κόροιδος et mox κοροίδων V. — 8 ἀναγραφόμενος Bastius Append. ad Epist. crit. p. 36. Legebatur ἀναγραφομένοις.

303, 14. Locum hunc sic scribendum et distinguendum esse puto: εἶτα πυρίς. Ἐρμιππος Τετραμέτροις. Quæ autem sequuntur, καὶ Θεμιστοκλέους τὸν πρῶνός etc., emendatione itidem indigent, sed non absque ope meliorum codicum, ni fallor, tentanda. Kust. μύρμηξ Ald. In Hermitippo qu. an legendum κοπρώνης. Nescio, sed credo ὡς τις ὦν κοπρώνης. DOBRÆUS. — 17 περὶ τὴν γραφὴν Dobræus.

304, 19 κερχνῆς G. κερχνῆς V. Ald. — 20 οὐκ ἀναγέγραπται (ἀνεγεγράφει G.) V. οὐ ἀλλὰ κερχνή

Ald. ἀλλὰ κερουμή V. ἢ κολυμβᾶς Bentleius ad Callimach. p. 469.

307, 24 οὗτος dubium. πιπύζειν G. πιπύζειν Ald.

319, 43 ὑπόπτειον δὲ αὐτοῦς V. ὑπόπτειον αὐτοῦς G. εἶναι om. V.

322, 48 θηρατὰς Ald. ἡμαρτημένων V

326, 53 ἐμοὶ γὰρ εἰσιν V.

329, 19 νεμόμενοι V.

336, 22 Ὅτι ὕστ. V.

348, 48 πάντα ταῦτα V. — 50 legebatur καὶ ἐκείσε καὶ δεῦρο μηδάλως τίσση (μηδ' ὄλωσ τίση V.).

— 51 παρὰ πᾶσι correxit Dindorfius ex scholio 424. Legebatur παραπλήσιον. De re ipsa conferendum scholion ad Vesp. 1326. Post τοιοῦτον V. ponit illa superiora γράφεται—ρύγχος, l. 43 seq.

353, 2 κατὰ τὸ δεξ. Ald.

357, 7 κἂν μείνωμεν V. — 9 legebatur διὰ τὸ μέλος.

358, 10 Οὐδ' om. V. Qui ad hunc versum, πολεμει (πολεμει G.) προσπακουστέον τὸ (τὸ om. G.) πρὸς τὴν χύτραν.

361 Μείζον τὸ τρ. V.

363. Suidas v. Ὑπερακοντίζεις integrioribus scholiis in hunc locum usus fuisse videtur; quippe qui sic habet: Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν τὸν στρατηγούντα μηχαναῖς καὶ τοῖς στρατηγήμασι. Σύμμαχος πρὸς τὴν Μηλίου πολιρχίαν. Φρύνιχος Μονοτρόπῳ «ἀλλ' ὑπερβέβληκε πολὺ τὸν Νικίαν στρατηγίας πλήθει καὶ εὐρήμασιν.» ἢ ὅτι φρονιμώτατα Μηλίου λιμῶν ἀνεῖλεν. Hæc sane ex bene antiquis et optimæ notæ scholiis descripta esse apparet. Kust. στρατηγιῶν πλήθει τε κἀξευρήμασι Τουπίου. — 22 φρονιμώτατα om. G. γὰρ om. V. λιμῶν γὰρ G. Conf. ad schol. v. 186.

364, 24 οἱ γὰρ πρ. V. ἐλελεῦ Ald. — 25 Ἐρετρῆς V. Achæi versus apud Suidam s. Ἐλελεῦ hi sunt: ὦρα βοηθεῖν ἔστ'· ἐγὼ δ' ἡγήσομαι. προσβαλλέτω τις χεῖρα φαργάνου λαβῆ· σάλπιγγι δ' ἄλλος ὡς τάχος σημαίνειτο. ὦρα ταχύνειν· ἐλελεῦ.

368, 31 συμπατριῶται V. συμπατριῶτα G. ζυμπατριῶτας Ald.

369, 35 ἀπέκτενον tres codd. Suidæ s. Φεισόμεθα, i. e. ἀπέκτενον. Eustathius p. 1604, 9: ἢ δὲ ἐν τῷ ἀνευκατο ἀνηγέκατο τροπῇ τοῦ εἰς ν καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐφάνη γίνεσθαι, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ αἰεὶ αἰὲν, φαεινὸν φαεινὸν, κλεινὸν κλεινόν. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κτείνω κτέννω· οὐ γὰρ ἔστι καὶ ἐν τῷ, τὸ παλαιὸν λύκους ἀπέκτενον ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ νόμος ἦν λυκοκτονεῖν (scr. λυκοκτονεῖν), καὶ τῷ κτείναντι μὲν τέκνον λύκου τάλαντον δίδοσθαι, τῷ δὲ τέλειον δύο. Κτέννειν tanquam vitiosum ab criticis ubique rejici solet, etsi non raro ab libris fide dignissimis oblatum. Sic in Isocratis Panathen. p. 263,

D, ταῖς πολιτείαις ταῖς οὐκ ἀρεσκουσῶσαι μαχομενος καὶ καταλύων καὶ τοὺς προεστώτας αὐτῶν ἀποκτείνων, codex Urbinas ἀποκτείνων. In Stephano Byzant. v. Δυρβῆται: οὗτοι οὔτε ἀδικοῦσιν οὔτε ἀποκτείνουσιν ἀνθρώπων οὐδένα, liber Seguerianus (Montefalc. Bibl. Coisl. p. 282) ἀποκτείνουσιν ἀποκτείνει Nicarchus in Anth. Pal. 11, 395. DIND. τῆ om. V.

374, 41 legebatur ἀπολλύμεθα. ἀπολλύμεσθα V Correctum ex Suida s. Ἀπ' ἐχθρῶν.

379, 49 sq. οἱ—Ἀθηναίους—ταπεινὰς ἔχειν τὰς πύργους Dobræus. Legebatur οὐς—Ἀθηναῖοι—ταπεινὰς ἔχειν τοὺς πύργους. (ταπεινὰς πύργους ἔχειν V.)

383, 1 παρὰ τὸ om. V. — 2 ὡς ὑποδεισάντων Ald. ὑπὲρ τοῦ V., non G.

386, 10 ἐξῶθεν τῷ τρυβλίῳ V. — 11 δὲ om. V.

390, 21 ἐξόπλος V. ἐξ ὀπλων Ald. — 22 καθωπλίσει V. καθοπλίσει Ald. — 23-25 sic in V., παραίνει ἂν (μὴ G.) παντάπασι ἀμελεῖν μῆτε μὲν φανερώς πολεμεῖν. τουτέστι (hoc om. G.) δεῖ καὶ μὴ φοροῦντας αὐτὴν ἐγγύθεν ἔχειν. Scholion sequens om. G.

395, 33 Καλλίστρατος Ald. Καλλιστράτης R. V. et codices Suidæ s. Κεραμεικός. Correxī ex scholio Pac. 144, ubi est ἡ Καλλικράτης. et ἡ fortasse hic quoque pro καὶ restituendum. Quo facto φησι præstabit vulgato φασι. Eadem hujus nominis corruptelæ sunt in libris Harpocratonis s. Ἐκατόμπεδον, Ἐρμαῖ et Κεραμεικός, libris tamen quibusdam recte Καλλικράτης præbentibus, ut scriptum apud Photium est s. Ἐρμαῖ p. 15, 17. Eximendum igitur hoc opus scriptis Callistrati a Clintono enumeratis Fast. Hell. vol. 3, p. 530. Ceterum Harpocratio s. Κεραμεικός inverso ordine Καλλικράτης ἢ Μενεκλῆς, ut scholiasta Pacis. In reliquis grammaticorum locis Μενεκλῆς ἢ Καλλ. Verba ἐν τοῖς ante συγγράμμασι ponit G. Numero singulari ἐν τῷ—συγγράμματι recte utuntur schol. Pacis et Harpocratio s. Κεραμεικός. Deinde περὶ Ἀθηναίων R. V. et Suidas. Hoc vitium corrigendum etiam apud Harpocratonem et Photium s. Ἐρμαῖ. DIND. φασιν οὕτω V. et Suidas. Legebatur φασι, omisso οὕτω. Suidas post οὕτως pergit ἔστι δὲ καὶ δῆμος Κεραμεικός. εἰσὶ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν στήλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις, ἔχουσαι ἐπιγραφὰς ποῦ ἕκαστος ἀπέθανεν. — 34 ἅπας om. V. Ald. Idem ἔνθεν καὶ ἐντεῦθεν. — 36-38 verba εἰσὶ δὲ—τετελευτήκασιν scholiastæ esse, non Meneclis aut Callicratis, observat Dindorfius. — 37 οἷον ἐν R. Ald.

399, 41 Ἀντὶ τοῦ παρὰ R.; quod ferri potest, si post ὄρνεα interpungatur. DIND. ἔστι δὲ τις ἐν Ἄργει ἰὰς π. Ald. — 43 λέγων ᾗ R. Ὀρνεάς R. V.

401, 53 Ὡσπερ G. In V. est Ὡσει ὀπλίτην κελύων ὡς εἶπε τὸ εἰ παρὰ τὴν ὄργην παρὰ τὸν Ὀμηρικὸν ἀσπ. — 2 codex ἐγχ. τῷ παῦσαι.

402, 5 μακρὰ π. om. R. V. — 6 πολέμια μόνον G.

409, 17 σοφὸν V., non G. οἰκιστήριον Ald.

417, 24 εἶη R. V. bis. — 28 ἐνικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ δύο R.

424, 32 sq. ὅτι πάντα τὰ (τὰ om. R.) ἐν τῷ κόσμῳ σῦνεισι καὶ τὸ τῆδε—γῆν (omisso λέγει) V. τὸ δὲ ταῦτα πάντα ἂ ἐν τῷ κόσμῳ ἐστί. τὸ τῆδε καὶ τὸ κεῖς' ἐτι. ἤγουν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν Ald. — 33 τὸ κεῖσε R. — 35 legebatur φησὶ καὶ τὸ κεῖσε. Ald. om. μὴ—ῆ. V. δεῦρο δηλὸς τις ῆ. — 36 τὸ τοιοῦτον Dindorfius correxit ex schol. 347. Legebatur τοιοῦτος. τὸ τοιοῦτος V.

427, 40 ἀφάτως, 41 μεγίστως Ald.

429, 4 φρόνιμος παιπάλημ' ὄλον R.

430. Infra post v. 436 V. a m. rec. κυρμα ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνοντες ἐν πᾶσι. ἄλλως. κύρμα ἐπιτακτικὸν παρὰ τὸ κυρεῖν—ἐγκεκυρηκῶς πράγμασι.—

47 ῆ R. pro Ἄλλως. — 49 πολλοῖς ἐντετυχηκῶς V.

433, 53 μετεώρημαι V. μετεώρισμαι Ald.

436, 7 ἐπιστάτης δὲ R. ἐπιστάτης Suidas s. h. v. ἐπιστάτη δὲ θηλυκῶς V. Ald. — 9 ταῖς ἐστίας R. et Suidas. τὰς ἐστίας V. d. — 13 τινα Suidas. ὄντινα V. — 14 ὡς παρὰ ταῖς Suidas. ὡς ταῖς V. ὡσπερ ἐν ταῖς Ald. — 16 ἔχων V.

437, 20 Οὐ τοὺς V.

440, 25 δὲ om. V. — 26 ὄτος R. pro ὅτι. Ex eodem ἦν additum. τῆ ὄψη R. — 27 διαπληκτιζόμενος Suidas s. Διαθήκην. πληκτιζόμενος R. V. πλησιαζόμενος Ald. διέθετο Suidas. — 28 φίλω V. — 29 ὡς αὐτὸν. Suidas. — 31 τὸν Παναίτιον Suidae codices. Idem ὡς καὶ ἐν. — 32 sq. αὐτὸν λέγει om. V. εἶναι λέγει αὐτὸν Suidas. — 34 μαχαίρας R. μαχαίρ' V. μαχαίραις Suidas. — 35 καὶ—φησιν. ἡ καὶ om. Suidas, qui 36 αὐτόθεν οὖν φησιν αὐτὸν μαχαίροποιόν. — 37 μάγειρος καὶ μικρ. Ald. — 38 αὐτοῦ R. V. et Suidas s. Γυνὴ μεγάλη et s. Διαθήκην. — 39 οὔσης· μικροφυῆς αὐτὸς ὢν Ald.

442, 41 τὸν πρωκτόν om. V. Ald. — 42 που om. R. V. — 44 τιμωρίαν ἐργάζεται V. κωμωδίαν ὀρίζεται R.

444 Ὑπισχοῦμαι om. R., qui συντίθημι ἀντὶ τοῦ συντίθεμαι V. Scholion om. G.

445, 48 sq. τούτοις ὡς πᾶσι τοῖς κριταῖς νικᾷ χαριέντως καὶ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς νίκης. ἄλλως V. — 49 ἔκριναν γὰρ Suidas s. Ὀμνυμι. Pro ε' legebatur οί, quod om. V. et Suidas.

448, 5 εἰς τὰς χύτρας R. V. ὀπλίτου V. — 6 νῦν μενὶ libri.

450, 10 φυλάρχων Dobræus. Legebatur φυλετῶν.

454 om. V., qui 38 ὃν ἡμεῖς.

461, 40 Ὅτι om. V., qui 41 παρασπονδοῦμεν.

462 R. habet εὐτρέπισται. — 46 Εὐτρέπιζεται. ἡ μ. κατὰ V.

463, 50 στέφανοι Suidas s. Κατὰ χειρός. Legebatur οἱ στέφανοι.—51 μέθης καὶ θέρμης Suidas.

465, 52 Καὶ εἰ τούτου, 1 Θεσπρωτείας V., qui om. λαρινὸν, ἀντὶ τοῦ om. R. — 3 ὡς λιπ. V. βοσκοῦ R. νομέως Ald. βοσκοῦ haud dubie fuit in V., qui nunc a correctore habet βωμέως, unde in G. factum βωμαλέου. — 5 R. habet πείσει.

471 R. habet glossam ἀντὶ τοῦ ἀνέγνως. — 7 Ὅτι et 8 ὁ om. V. — 9 Ἰάδμων vocatur ab Herodoto 2, 134, et ab Suida s. Αἰσωπος. Ἰδμονος est apud Heraclidem Ponticum in Gronovii Thesaurο vol. 6, p. 2827, cujus verba descripsit scholiasta. τοῦ σοφοῦ Portus: quae correctio optime convenit Ἰδμονος nomini. Sed in κωροῦ consentit Heraclides. DIND. — 10 πρῶτων Heraclides. Legebatur πρῶτος. — 11 leg. ἀναβιῶναι. — 12 τὸ σῶμ'. ἐγώ. ψυχ. Suidas s. Ἀναβιῶναι. ἀνήκειν vir doctus apud Gaisfordum ad Suidam, alii ἐπανάκειν (Meinek. Com. I, p. 640). Legebatur αὐ ἤκειν. Apud Suidam ἀπὸ νίκης. Egregie hos versus restituit Cobet. Observatt. crit. in Plat. com. p. 95 sq., τεθνάναι. B. τὸ σῶμα γε. ψυχὴ δ' ἐπανάκειν, ὡσπ. A. π. — 14 εἰσιν om. V. — 16 Μνησίμαχος Menagius ad Diog. L. 2, 18. Legebatur Μνησιλοχος. — 19-24 sic in Ald., εὐδοκιμηκέναι. περὶ δ' Αἰσώπου καὶ ἐν Σφηξί. τὸ δὲ πεπάτηκας ἀντὶ τοῦ—εἶναι. φαίνονται δὲ τοιοῦτον—λέγομεν.

475, 25 Ἐπεὶ δὲ V., i. e. ἐπειδὴ. ὁ κορ., 26 τὸν Ald. De Platone v. Ruhnken. ad Timæum p. 164.

480, 33 sq. Ὅρνεια—εὐρισκόμενα—ζητούν (ζητούντο G.) V. — 35 ἄλλως, ἐπαίξε δὲ V. — 36 παρὰ τὸ ὄρως G.

484, 39 δὲ στρατηλάτης V. Ald. Μέμφιδας V. — 41 πρ. τῶν ζυγγραφοῦν οὕτως G. — 44 μάχη om. Ald.

487, 51 τῷ (scr. τὸ) τιαιοφορεῖν, 53 κίταριν V.

494, 10 ἐν τοῖς τικτομένοις R. et qui recte ἐπὶ habet Suidas s. Δεκατεύειν. ἐν τοῖς γεννηθεῖσι V. Ald. Deinde καὶ τὰ ὀνόματα τότε ἐτίθεντο. ὅτι τὴν δεκάτην εἰστίων ἐπὶ τοῖς τικτομένοις καὶ ἐν αὐτῇ etc. V., qui ante ὅτι ponere debebat ἄλλως. — 11 τίς σε Suidas. Legebatur μάτερ. — 12 δεκάτῳ V. τόκον Ald. — 16 μᾶλλον τότε Ald.

498 habet Suidas s. Ἀπέβλισεν.

501, 24 ἐκυλινδοῦντο Suidas s. Ἰκτινος. — 25 πέσας V., πέρσας G. pro παῖζας. V. pergīt οὖν φησὶ βασιλεὺς, φησὶ τὸ κ. — 26 βασιλείων V. et Suidas. In R. ἐστὶ δὲ ἴδιον β. τὸ γ. — 29 ἔαρ εἰς ἡμᾶρ ἐσ. V. — 31 αὐτόν R.

503, 33 ἐν om. V

507, 41 εἶποι R., qui ἄμα τῇ φωνῇ ἐξήρχοντο, pro quibus ψωλοὶ ἤρχοντο V. Ald.

510, 46 sq. proximo scholio postponit V., præfixo ἄλλως, omittit R. — 49 δωροδοκίας V. Ald.

515, 9 εἶπεν ἐπὶ (ἐκ codex) τῆς κεφαλῆς additum ex R. ὁ om. V. — 10 δ' ἀνασκάπτρω V. δ' ἀνά σκῆπτρα G. γ' ἀσκήπτρω Ald. « Scribendum δ' ἀνά σκάπτω. » Dindorf. — 11 init. ἀετός G. σκηπτοβάμων recte Victor. — 12 εἰώθασι, 14 γλαῦκαν R. — 15 ὡς θερ. δὲ V. Ald.

521, 21 Σωσικράτης Kusterus. Legebatur Σωσικράτης hic et apud Zenob. Proverb. 5, 81. De Sosicrate dictum ab Hemsterhusio in Anecdotis vol. 1, p. 197, et ab Geelio in Biblioth. critica nova vol. 1, p. 62. Legebatur τῷ 16'. Correxī ex Zenobio. DIND. — 22 δεξάμενος, 24 οὐδένα οὐκ ἔσθ' V. — 26 δὲ om. R., καὶ om. V. — 27 Σύβαριν. Vide Taylor. ad Lysiam vol. 2, p. 107 Reisk., Wesseling. ad Diodor. 12, 10. DIND. σύβασιν V. σύμβασιν G. — 30 καὶ om. R. — 31 Εἰς (τὸ add. G.) αὐτό. ἔτι V. — 32 δὲ καὶ V. — 33 πολλῆ γὰρ ὑστερον Κρατῖνος ἐν τῇ Νεμέσει. Fallitur scholiastes qui Cratinum in Nemesi fabula longo post Aves editas tempore, h. e. post Olymp. 91, 1, Lamponis ut vivi vigentisque mentionem injecisse scribit; quod falsissimum esse vel ex eo intelligitur, quod Nemesis fabula post Periclis obitum doceri vix potuit. V. Plutarch. Pericl. c. 3. ΜΕΙΝΕΚ. Hist. Com. p. 44. Post ζῶντα addebatur καὶ ταῦτα πολλῆ ὑστερον.

523, 37 μάνας V., om. R.

527 ἔστιν εἶδ. R. ἔστι δὲ om. V. παγίδας, εἶδος G.

530, 45-47 Ὅτι—συντονίας post κατασθλοῦσιν ponit V., præfixo ἄλλως, quod Dindorfius ante βλιμάζειν addidit. — 46 καλλ. ψηλαφῶν φησὶν αὐτά V. — 47 legebatur συντομίας. — 49 τοὺς ὄρν. Ald. Cum his confer Etym. M. p. 200, 46, qui ex plenioribus ad hunc versum scholiis sua petiisse videtur.

531, 52 ἔτι οὐ R.

533, 1 συντρέθουσι G. — 2 sq. ἡδύοσμος. προσάρτυμα. σίλφιον : τὸ ἐν Λιβύῃ γενόμενον. θεραπεύει δὲ (δὲ θεραπεύει V.) πολλὰ, ἔστι δὲ καὶ πολυτίμητον V. Ald. Ad voc. προσάρτυμα hæc Kusterus : « In Ms. Vat. U. rectius πρὸς τὸ ἄρτυμα. Deinde additur, ἔπερ ἐν Λιβύῃ γίνεται. θεραπεύει δὲ πολλὰ. ἔστι δὲ πολυτίμητον. » — 5 μοι om. V.

535 lemma γλυκὸ καὶ λιπαρόν in R. V. — 7 παρὰ τὸ χέεσθαι Ald. παραχέεσθαι V.

538, 11 Κενεβρίων κατὰ V. κατὰ μεταφορὰν τοῦ στοιχείου Ald. — 12 νεκριμέων R. — 14 οὐκ ἔσται κεν. Ald. — 15 Scribebatur κενέβριον. Erotianus p. 204 : Κενέβρεια : τὰ νεκριμαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης « οὐκ ἔσθ' ὃ κενέβρειον « ἔταν θύγς τι καλεῖ μ. »

539, 25 χαλέψαι in κλέψαι corruptum ap. Sudam s. Χαλεπωτάτους,

540, 27 Ἐρ. δὲ ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων V.

547, 33 sq. ταῦτα—λέγειν ante ὡς εἰ εἶπεν collocat V., omisso δέ.

553, 41 sq. Ὀνομα ὄρνέου. ἔπαξεν ὡσεὶ R., qui 44 καὶ ἔτι ὄρνις καὶ om. Idem Κεβρίονι.

555, 48 om. R., ἡ μάχη om. V.

556, 50 Βοιωτούς. Immo Δελφούς. DOBREEUS. Qui βουλομένους. Legebatur βουλομένοις. — 52 λέγει om. V. — 1 οὗτος δὲ R. ὁ τότε καὶ Ald. καὶ om. R., qui ἔθεντο. — 11 τρίτῳ ἔτει. I.onge brevius tempus intercessisse, illum autem numerum negliger inspecto Thucydide posuisse scholiastam ostendit Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 258. Deinde πρὸς Βοιωτούς dicere debebat. Conf. Hesychium in Ἱερὸς πόλεμος cum annotationibus interpretum. DIND.

558, 559 habet G., qui 18 τὸ πληθυντικὸν ἠδῆ.

562, 22 Πρὸ τ. θ. om. V. — 23 προσενέμασθαι habet R.

565, 29 φαλόν V. Eadem Athenæi opinio est 7, p. 325, B. DIND.

566, 30 δὲ ποσ. V. — 31 δὲ et 32 καὶ om. R.

557 R. habet τὸ δὲ μελιτοῦτα ἀρσενικῶς (vel ἀρσενικόν). ἔστι δὲ ἐπιθετον τῶν ναστῶν.

568, 41 μοιχεύς V., non G. — 43 ἔτι om. V. — 44 σπερμάτιον δ R.

570, 45 Ὡς om. R. aut V., alteruter totum scholion.

574. Νεωτερικόν. Vide Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 301. Ἀρχέννος R. V. Ἀρχένους Ald. Ejusdem nominis corruptelæ sunt apud Plinium H. N. 36, 5, *Archermus*, *Achermus*, *Chermus*, *Anthermus*. Ἀρχένεος sculptor antiquissimus est in monumento apud Bæckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 38, quod nomen comparavit Silligius in Catalogo artificum p. 51. Deinde libri φησι καὶ τὸν Βουπ. DIND.

575, 5 αὐτοῦ om. Ald. ὕμνοι Berglerus. κύμινος V. Ald.

579, 6 ἂ om. R. V. — 7 ἐκλήθησαν R. ὠνομάσθησαν Ald.

580 εὐρετής codex.

581 ἀντὶ τοῦ οὐ δυνήσεται post προρέειν ponunt R. V. Totum scholion om. G.

582, 13 Ἐπιβουλεύεται V. ἐπιβουλεύετε Ald. — 14 ἡμᾶς V., non G., qui omittit scholion ad 584.

588, 24 οἶνανθ', 25 στάζει καὶ Ald.

598, 36 κυπρόθεος V. Σιδώνιος Ald. — 37 sq. σκάφη κατὰ τῶν θεῶν V.

601, 42 παροιμιαικῶς V. (non G.) Ald.

609, 49 verba καὶ τοῦτο respiciunt ad scholion v. 575. — 51 γενεὰς ζῶει V.

614, 2 glossam τιμοις habet V., om. G.
 617, 3 εὔρεμα V. θνητῶν G.
 618, 5 Ἐνταῦθα μ. V. Scholion om. G.
 620, 9 φασιν Ald. Veram lectionem habuit etiam Suidas s. Κομάρους.
 626, 27 πίπτων R.
 629 Ἐπαγγεῖλάμενος θμοια V.
 637 Χαριέντως εἶπε om. V.
 639, 42 διὰ om. R. — 44 υἱὸς Ἀλκιβιάδου. Inepte. Alcibiades auctor fuit expeditionis Siculae, Niciae autem patri nomen fuisse constat Nicerato. In Ἀλκιβιάδου consentiunt Suidae codices s. Μελλονικῆν, ubi ed. Mediol. Νικηράτου. DIND. ἀνεβάλετο Suidae codex A.
 640, 46 νεοσίαν V. Ald. — 48 ἐκ παραλλ. τὸ αὐτὸ habet R.
 645, 49 prius καὶ om. V. — 51 κυρίως R. V. pro Κριδός.
 648, 3 ἐπάνητι etiam Suidas s. Ἐπανάρχουσαι. Ald. ἐπανάρθηθι. — 4 καὶ μεθ' V. καὶ om. R. G. et Suidas. καὶ μεθορμίσαι Ald. — 5 θραύση. R. V. et Suidae libri praeter A, qui καὶ θραύση. Pergit Suidas τὸ δὲ πάλιν. — 7 ἄσας Suidas. ἀνίσας R. ἀνύσας V. ἐν ἡσας Ald.
 654, 15 sq. R. habet οἶον ἐπὶ ταύταις ταῖς συνθήκαις.
 662, 28 Πρόκνης φησὶν ἐνακρυπτομένης R., qui αὐτοῦ δὲ omittit.
 673, 41 sq. ὡς ἐν θ. πρ.—ἐχουσα. ἄλλως. ἀφελόντα τὸ προσωπεῖον R. ἀπολέψαντα δέον φαγεῖν. ὡς—ἐχουσα. ἄλλως. ἀφελόντα τὸ προσωπεῖον V.
 676, 51 ὄρνιθος πάντων, 52 μὲν δοκεῖ V.
 682, 4 πολλάκις γὰρ V. Ald.
 683, 8 ὅτι τὸ ἔαρ R. ὅτι ἔαρι V. τελοῦνται R.
 685, 15 Παράβασις G. R. in margine habet παραβάσεις.
 687, 21 πρ. καὶ τὰ R.
 691 καὶ γένεσιν θεῶν R. V.
 695, 36 αὐτοῖς, id est Ἄττικοῖς. Pro ἀνεμιαῖον legebatur ἀνεμίδιον hic et in verbis Platonis, consentiente Suida s. Ἄνεμος. Veram scripturam habent grammatici in Bekkeri Anecd. p. 81, 32; 401, 14. DIND.
 697, 41 περωτοῦ Dobræus. Libri περοῦ τοῦ. — 42 μὲν καὶ R. V. δὲ καὶ Ald.
 703 Λεῖπεται ἴν' ἢ υἱὸς V. υἱοὶ δηλονότι G.
 704, 44 τὸ om. R. V. — 47 ὃ Λεύκιππε Bentleius. Legebatur ὡς Λεύκιππη (λευκίππη V.). ὃ Λεύκιππη Suidas s. Ἄει τοῖς. Versus haud dubie Hipponactis.
 705. Scholion hic om. V. : habet glossam ἀποταξαμένους, qua caret G. Infra post scholion v. 719 V. διὰ τὴν νεότητα ἡναγκάσαμεν ἀκαίριος

ἔταιρεῖν. — 49 μετὰ om. R. — 50 ἀκ. ἐρεῖν R., qui 51 om. διेम. δὲ σ. — 52 idem μετέδωκεν.
 707 R. V. habent glossam τὸν ἀλεκτρούνα (τὸν ἀλέκτορα G.) et V. δεδωκότες ἡμῶς (ἡμῖν G.).
 709, 3 τὸ Ἡσιόδειον, 4 φράξο δ'—φωῆς V. ἐπακούσαις Ald., om. R.
 711, 10 sq. om. R.
 712, 13 προσπ. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ R.
 713, 14 Ἐν τῇ Ἑλλάδι Ald. καιρῷ om. R. Ald. — 16 πέκειν δὲ om. V., una cum ποκάζειν om. R. Totum scholion om. G.
 715, 18 σημ. δὲ ὅτι om. R. σημειωτέον ὅτι V. ἐν συστολῇ δὲ εἶπεν τὸ πρ. R. Absurde, quasi alia hujus verbi mensura esse possit. DIND.
 717, 19 γὰρ om. R.
 721, 23 Ἐπειδὴ συμβόλους Suidas s. Ξύμβολον. Ξυμβόλους V. συμβούλους Ald. — 24 ξυναντῶντα ξυμβόλους Ald. Masculinum posuit, ex quo καὶ additum, Suidas, τοὺς πρῶτα συναντῶντας καὶ—προσημαίνοντας. — 25 legebatur προσημάντος. προσημαίνοντας V. 28 καλλόποδας — καλλοιωνίστους V. Eadem diversitas apud Suidam s. Ὀνον ὄρνιν et Οἰωνοί. — 29 συμβολικῶς V. et libri Suidae s. Ὀνον, praeter Paris. A. — 32 ἀνέστη R. a. pr. m. pro ἀναστήσεται. καὶ ἀνέστη Dindorf. addidit ex Suida.
 724, 39 καὶ et 43 συμμετρῶ om. R., qui 44 τῷ καύματι. Ibid. δὲ τῷ ἔαρι V., in quo glossa μακρὸν τὸ πνίγος, quam om. G. Scholion 728 om. R.
 731 lemma παιδῶν παισίν correxit Dindorf.
 733, 1 T. ἐν παροιμίᾳ V. τ. καὶ ἐν Σφηξίν. ἐν παροιμίᾳ δὲ Ald. — 2 κεκτημένον ὄρνιθον V. Ex quo 3 Dindorf. ἔταττον addidit, correcta scriptura codicis ἔλαττον. Idem cod. φασί.
 734, 6 μέλλετε etiam Suidas s. Γάλα ὄρνιθον. φήσετε Ald.
 737, 27 ὁ λόγος—ποιητοῦ om. V., qui infra post ἀναφαίνω ponit ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. ἀντὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων (haec quatuor verba om. G.). τὰ γὰρ πλείστα τῶν ἀνθρώπων ξουθὰ φαίνεται. — 28 ὄρνιθον R. Ald. — 30 τὸ τῆς R. V. — 31 post ἀναφαίνω addit R. superiora illa ἢ ὅτι ἐνκεχυμένοι ἐν ταῖς λόγμασι εἰώθασιν φωνεῖν. Sequentia ξουθῆς—φαίνεται hic omittunt R. V.
 745, 35 post διατριβαί addit R. ὁ λόγος ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. et τὰ γὰρ πλείστα τῶν ἀνθρώπων ξουθὰ φαίνεται. — 36 τῇ Πέζ om. V.
 749, ἢ additum ex R. Veram lectionem esse ὡσπερὲ μάλιστα annotavit Dindorfus.
 750, 39 sq. τραγοδοτικούς V. μελοποιίας R. δὲ om. R. V. — 41 νῦν om. V. — 45 δὲ om. R. — 47 δὲ καὶ τῇ V. — 49 εἰρήχασι V., non G.
 755 R. habet νόμον νῦν τὸ ἔθος.

759, 4 οἱ δὲ πλῆκτρα Suidas s. Αἴρε πλῆκτρον.
— 5 ἐμβολα τὰ χ. V. τὰ ἐμβολα χ. R.

762, 9 Σπίνθαρος κομ. R. V. — 11 pergit R.
καὶ Κάρ. προείπομεν ὅτι—πολλαχοῦ καὶ—ὅτι Κάρ.
V. autem ὡς Φρύξ δὲ καὶ (hæc om. G.) δ (δ δὲ G.)
Φιλῆμων κωμωδεῖται. ὡς Κάρ. πρὸς δ εἶπομεν ὅτι
ξένος οὗτος πολλαχοῦ καὶ παρὰ τοῖς (τοῖς om. G.)
— ὅτι καὶ Κάρ.

764, 12 delendum fortasse πολλαχοῦ, ex ver-
bis proximis πολλαχοῦ δὲ καὶ, ut videtur, illatum.
Scholiasta si hoc dicere voluisset, πολλάκις πο-
tius dixisset, de quo confer exempla ad scholion
Thesmoph. 840 afferenda. Προείπομεν autem
referendum ad schol. v. 11. DIND.

765, 17 πάππος R. V. ἐπιδεικνύει Ald. — 19
ἐκ τε φρατρίας R. Ald. — 20 ἀναγράφει Bentleius.
Legebatur ἀναγράφω. Deinde πάππος avis intel-
ligitur. — 21 sq. in V. supra post ὅτι καὶ Κάρ
leguntur sic scripta, τρίτη μοῖρα δὲ εἰσὶ (τρίτη δὲ
μοῖρα ἐστὶ G.) τῆς φυλῆς (φιλίας G.) ἡ φρατορία
οὐστίνας τριτοῦς λέγει. — 22 τριτὸν Ald.

766, 23 scribebatur hic et infra constanter
Πισ—. — 24 scribebatur οὕτε περὶ, quod rectum
est si scribatur οὕτε τίς δ Πεισίου. — 25 scribeba-
tur Χείροσι, Πυλαίαις. — 28 θανάτω Ald. τε om.
V., ex quo 29 accessit καὶ ἐδημεύθη (adde ἡ οὐσία).
— 33 Φαίνεται εἶναι (hæc om. G.) λέγεται εἶναι
V., et in marg. a m. sec. γρ. βούλεται. — 34 scri-
bebatur Χείροσι. — 35 πρῶτον Porsonus. Lege-
batur πρῶτα. Meinekius πρῶτα μὲν οὖν. — 36
Πεισίαν—Δυτρέφη (scribebatur Δυτρεφῆ). Hæc
nomina locum non habent in metro anapæstico.
Videtur addidisse scholiasta, quemadmodum
Eupolidis versibus in scholio Nub. 997 Hippo-
cratis filiorum nomina sunt adscripta. Suidas:
Πισίαν : τρία κνύδαλά φησιν Ἀριστοφάνης, Πισίαν,
Ἵσφρούνα (ἰσφρούνα Paris. B et Bruxell.), Δυτρεφῆ.
DIND. Quæ Hanovii quoque et Meinekii senten-
tentia est Com. I, p. 153. Bergkio Comment.
p. 242 ipsius esse Cratini verba videntur, et
versus glyconeus præmisso critico : quod metrum
cum tetrametro anapæstico consociatum
deprehendebat in fragmento Comici veteris ap.
Plut. Mor. p. 27, C. Conf. Meinek. ib. p. 161.

767, 39 Εἰς αὐτό V. πρό Ἄλλως. Idem pergit
ὁ πέρδιξ πανουργία ἐξαπατᾷ τοὺς θηρευτάς. εἰ οὖν
καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ βούλεται ὁμοίως αὐτῶ γενέσθαι.

768, 44 sq. καταλαμβανόμενοι ὑπὸ τῶν ἀνθρώ-
πων μηχανῶνται οὕτω τὴν σωτηρίαν R., qui 46 γὰρ
om. — 49 κατεγν. ἐπὶ φυγῆ, 52 φυγεῖν V. — 1
scribebatur τιθεῖσιν. — 6 ἐπισπωμένως, 8 διαδράσκει
V. διαδιδράσκει G.

769 in V. adscriptum ἡ ἀντιρῶδὴ ἤτοι ἀντιστροφῆ.
772, 14 πτερύγων Ald. τὸν ἥλιον R.

774, 16 Θράκης ποταμὸς—ἔχων V. — 18 οἱ
ὄρνιθες Victor.

782, 25 τὸν ἱερέα V.

787, 31 μικρῶν R.

790, 35 sq. λόγιος. διεβάλλετο δὲ ὡς καταγέσας
τὰ στρώματα αὐτοῦ. ἐξετλ. R. ἄλλως δὲ V. et Suid.
s. Χεζητιῶν. δὲ om. Ald. — 36 καὶ οὐέσας V.

793, 38 ὑμῶν ἂν ὅστις R.

794, 41 βουλευταῖς βουλευτικὸς R. V. ἐφήβοις
ἐφηβίης V. — 42 δὲ om. R. ἀπὸ ἀντι θ. V. Ald. ἀντι
τοῦ ἀπὸ θ. Kusterus.

798, 43 τῶ om. V. — 44 ἱμαντάρια Suidas s.
Δυτρέφης. Legebatur αἱμαντάρια. — 49 καὶ ἀπὸ
(ὑπὸ V.) τῆς Δυτρεφούς V. Ald. — 51 καὶ πολυ-
πράγμων additum ex R. — 52 καὶ ξένον grammati-
ci, non comici esse videtur. Quod ex Suida
confirmari monet Meinek. Com. I, p. 626. τὸν

μοῖσις V. τὸν μου G. — 1 Ἀττικῆς G. θάλινα, 2 ἱππ.
καὶ ἐπλ. V. Qui in fine addit οὗτος πολυπράγμων.

799, 5 sq. Verba Παρά—Αἰσχύλου spectant ad
proximum ξουθὸς ἱππαλεκτροῦν, de quo vid. schol.
Pac. 1177. DIND. Μυρμηδόνων V. γε... δὲ ἀρτίως
(ἦδη Ald.) μέγ. R. sine ὅτι.

800, 9 ἐντιμότερος R. τιμώτερος Ald.

801, 13 sqq. ἐξῆλθον καὶ (δὲ Ald.) οἱ δύο ἐπιτε-
ρωμένοι καὶ ἄλλοι καθὼς εἶπομεν habet G.

806, 19 ἀποκεκομμένῳ Ald. — 21 τῶ ἐχθρῶ, ὁ
δὲ κ. τῶ προμετώπῳ κεκοσμημένος V.

807, 25 sqq. Æschyli versus affert Suidas s.
Οὐχ ὑπ' ἄλλων (ubi primum versum omisit) et
Ταυτὶ μὲν. — 25 δδ' Suidas. Legebatur ὡς δὲ. ὅδ'
ἐστὶ μύθων τῶν Λιθυκῶν τὸ κλέος scholiasta A-
phthonii in Walzii Rhett. vol. 2, p. 12. μῦθος V.
— 28 αὐτῶν Ald. αὐτοῖς V. — 29 ἀλισκόμεθα Suid.
Ceteri ἀλισκόμεθα. Vide Porson. ad Eurip. Me-
deam 139, VIII, qui aliorum scriptorum locos
quosdam indicavit, quibus Galenum adde vol. 5,
p. 144 ed. Charter. : καὶ τάχ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ
τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλισκόμεθα. DIND. — 30 αἰετὸν
V. τρωννύμενον καὶ λέγοντα V. Ald. — 31 ταῦτα
om. R.

809, 38 Ἐν τισιν om. V. — 39 τοῦτο ἐπ. V. Ald.

816, 44 sq. legebatur οὐδ' ἄσπαρτον. — 49 μοι
αὐτὸν R. V. — 50 ἡ χειρὶα δὲ V. παρεοικυῖα R.

822, 3 Προεῖρηκεν V. Ald. — 5 εἰς μὲν, Rhegi-
nus, de quo vide Kuster. ad Suidam s. Θεαγένης.
Hic et 6 ὁ om. V. — 7 περατίτης, voc. dubium,
omittit Suidas.

823, 13 τὸ om. V. δὲ om. R.

825, 22 εἰπεῖν et 23 αὐτῶν om. V. Ald. ὑπερ-
βάλλοντο V. ὑπερέβαλον Ald.

827, 26 ἔφερον R. — 27 Παναθηναίων Berglerus.
Legebatur Ἀθηναίων.

- 828, 31 ἐνιαχοῦ fortasse scripsit. DIND.
 832, 36 Ὅτι om. R.
 833 hic om. V., illa autem, Μῆδος — μάχιμος, infra post αὐτὸν μετέβαλε l. 5ο habet, omisso δὲ post Ἄρεως.
 835, 47 ὑπὸ Ἄρ. R., ex quo 5ο sq. τοιοῦτον et ὡς—φυλακῆς addita.
 836 Δίδυμος om. V., qui sic, Τὸ γὰρ Πελαργικὸν — νεοττός, φασὶ τὸ—κείσθαι. — 5, 6. Locus non est integer. Nam post πελαργὸν verbum aliquod desideratur vel παρελάθειν vel παρελίθειν, in sequentibus autem vel Περσικὸν in Περσικὸς, vel νεοττός in νεοτόν mutandum. DIND.
 839, 11 πηλὸν ὀργάζειν Ruhken. ad Timæum p. 180. Legebatur πηλὸς ὀργάζειν.
 841, 15 sq. ἴνα—φυλακῆς post καίειν ponit V., præfixo ἄλλως.
 842, 18 οἱ τὰς Suidas s. Κωδωνοφορῶν. Aberat αἱ. — 20 καὶ τούτους ἐφόβουν Suidas. — 21 ἀναφθέγγονται V. Post ἀντιφθέγγονται addit R. ὅπερ ἐθεασάμην καὶ τὸς ἔγωγε ἐν τῇ ἐμῇ πατρίδι τελοῦμενον. Est librarii additamentum. — 22 legebatur Εὐριπίδην. — 23 δεδεγμένον V.
 846 Παίρων φησὶν εἶπεν αὐτῷ παρ' ἐμέ R. φησὶ τοῦτο V.
 852 παρήνεσα R. V. Scholion om. G.
 853, 45 οὕτως ἔλεγον R. — 46 πομπὰς etiam Suidas s. Προσόδια. θυσίας Ald. — 47 προσόδια om. R. — 48 τοῖς λυρικοῖς V.
 857, 49 βοῆ ὁ R. χοαί, ἀλλήτης εἴρηται (εἶρ. δὲ καὶ V.) ὅτι καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις ἠύλουν V. Ald. Locus hic emendari potest ex scholiis interlinearibus codicis Vat. U, in quibus sic legitur: Πυθιάς βοή. ἀντὶ τοῦ ἀλλήτης. ἠύλουν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις. Kust. — 50 Ἄλλως om. R. αὐλοῦ Portus. αὐτοῦς R. V. Ald. — 51 scribebatur πυθαυλῆς. — 52 καὶ—Πηλέως hic om. R. V., sed supra habent τοῦ παιᾶνος (παιῶνος V.) εἰκός. ὡς (ὡς om. R.) τοῦτο ἐκ Π.
 858, 2 ἀλλήτης. Χαῖρις κιθαρωδός R. V. — 4 ὁ addidit Musgravius apud Porson. ad Toup. Emend. vol. 4, p. 481. μετὰ Μέλητα (Μέλητος Suidas s. Χαῖρις) ἦν, ἔχ' ἀτρέμας. ἐγ' ὄδα V. Ald. Correxerit Porsonus. Dobræus, quem sequitur Meinek. Com. I, p. 257, μετὰ τὸν Μέλητα δ' ἦν — ἔχ' etc., quæ sunt alterius personæ.
 859, 9 εἰσθέσει Ald.
 861, 16 τῶν βίβλων V., qui 17 τῆς εἰ om.
 864, 28 εἰσθέσει Ald.
 865, 32 ἔμιξε δὲ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν θεῶν R. V.
 873, 41 Παρὰ τῶν φωνῶν V. — 43 τίς ἢ om. Ald. — 45 legebatur ἱερὸν αὐτῆς ἰδρ. — 47 ἀμαράνθην V. ἀμαρέθην G. — 48 ἐκεῖ κρινὸν Dobræus. Legebatur ἐκ τοῦ κρηῦ. — 50 τὴν ὠγαμέμνων Bentleius. Le-

gebatur τὴν ὠγαμέμνων. — 51 λείπουρα Ald. — 52 scribebatur Μυρινούσιοι. — 1 Πειραιεῖς Portus. Legebatur πείρα ἐπὶ. ἐπὶ (ortum ex syllaba εἰς) delevit Meursius. Φιλαίται Hemsterhus. ad Pollucem 9, 74. Φιλιάται Ald. φιλαύτης V. Ibid. Βραυρωνίαν V. Βραυωνίαν G. Φαυρωνίαν Ald. — 3 φασιν Ἄρτ. ὄρνιθα καλ. ἔστι γὰρ ἀρτεμικολαινίς V. — 5 Ἡ κύων om. V. — 7 κύνα πρ. Ald. προσαγόρευον V. προσηγόρευον G. — 8 ἔτι om. V. Ald., qui ἐπειγομένην — τίκτειν. Deinde καὶ om. V.
 874, 18 εἰσθέσει Ald. — 22 ὁ αὐτὸς θεὸς V. Ἡρακλεώτης est Nymphis, cujus tredecim fuisse περὶ Ἡρακλείας libros constat ex Suida. Harpocratio, Σαβοί—οἱ μὲν Σαβούς λέγεσθαι τοὺς τελοῦμενους τῷ Σαθαζίῳ, τοῦτέστι τῷ Διονύσῳ, καθάπερ τοὺς τῷ Βάκχῳ Βάκχους. τὸν δὲ αὐτὸν εἶναι Σαθαζίον καὶ Διονύσον φασιν ἄλλοι τε καὶ Ἀμφίθεος δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας· ubi librorum varietates sunt ἀμφιέλεος, ἀμφιέλεος, ἀμφιέλεως, corruptæ, ut videtur, ex Νύμφης. Pro β' scribebatur ἰβ'. Correxerit ex Harpocrate. Neque enim probabile est circa finem demum operis de hac re dictum esse. DIND.
 — 24 legebatur συλλογιζόμενος. — 26 θίασον V. — 27 καθάζειν idem, non G. — 28 σεβασμὸν V. — 31 λέγουσι om. V. Ald. — 32 αὐτῷ κοινή τῶπος V. τὰς βάκχας R. τοὺς βάκχους Suidas s. Σαθαζίος. Et sic Plutarchus quoque Moral. p. 671, E. — 33 Ὑας om. V., spatio vacuo, quod in G. expletum est verbis καὶ φρυγίλος καλεῖται. Εὐάιος R. V. Εὐβάιος Ald. Legendum est Εὐῖος: ut recte ad marginem exemplaris Postelwaythiani emendaverat vir doctus. Bacchum enim ab acclamatione illa bacchantium εὐοῖ dictum fuisse Εὐῖον, res satis nota est. Sed quod idem vir doctus pro Ὑαν scribendum censebat Εὐαν, non possum non emendationis illius gratiam ei facere. Bacchum enim dictum etiam fuisse Ὑαν, vel Ὑην, dubitare nos non sinit Plutarchus in libro de Iside et Osiride pag. 364, ubi inquit: Καὶ γὰρ Ἑλληγες καλοῦσι τὸν Διονύσον Ὑην, ὡς κύριον τῆς ὑγρᾶς φύσεως, οὐχ ἕτερον ὄντα τοῦ Ὀσίριδος. Vides Plutarchum satis clare innuere, Bacchum vocatum esse Ὑαν, ἀπὸ τοῦ ὕειν, i. e. pluere: unde simul apparet omnem mendi suspicionem ab illo loco abesse. Kust. In vett. edd. est Εὐβάιος, quod Toupius (Em. in Hesych. vol. 4, p. 126) in Εὐάιος mutandum censuit; Vossius, qui de his rebus acutissime scripsit (mythol. Br. vol. 2, p. 3), tanquam si nihil obstaret, sub vexillo retinuit; mihi Εὐῖος vel Εὐῖσιος legendum videtur, ab εὐοῖ, ut Lacones pro εὖ σοι (bene sit) dixisse auctor est Etymol. M. p. 391, 10; quod Baccho ob inventum tympanum (βρόπτρον enim scribendum est pro κάτοπτρον) acclamatum fuisse Arignote tradit

ap. Harpocr. p. 132. » LOBECK. De morte Bacchi dissertat. 2, p. 1, qui de his nominibus iterum dixit Aglaoph. p. 1044. Ὑγῆς καὶ Σαβάκιος Larcherus in annotationibus ad Etymol. M. Orioni additis p. 196. ἔστι δὲ εἶδ. V. — 34 τοῦτο δὲ G. — 35 ὀρνίθειον Portus. Legebatur ὀρνιθόθειον.

875, 38 Ὅτι ἐπὶ τοῦ G., qui 39 sq. ἐπαίξει—προσεικάσας omittit.

877, 41 παρὰ τὸ τὰ V. — 42 καὶ om. R. — 44 διαβάλεῖν Suidas s. Κυβέλη. — 46 καὶ δυσγ. om. R. Ald. — 46 fortasse præstat προειρήκαμεν vel προεῖρηται, colo post Σύμμαχος posito, ut hæc ipsius Symmachi verba sint. Respicitur ad Ran. 1437. DIND. — 47 φαίνεται R. V. — 50 παρήσαν Suidas s. Κλεόκριτος, sed πάρεσι s. Κυβέλη. — 51 scribendum παρ' Εὐπόλιτι, nisi κομωδομένου excidit. DIND. Δήμη V., qui 52 ἄλλως. Ἡρ. — 1 Ἀττικοὺς τὸ στρ. Kusterus. Ἀττικὴ στρουθός V. Ald. — 3 Τρύφων. Kusterus. Legebatur τρυφόν. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 42, 14: σημειώδης τὸ στρουθὸς ὀξυρόμενον. ἰσχυρῆς (corr. Χάρης) δὲ φησὶν Ἀττικοὺς βαρύνειν τὸ ὄνομα, ὡς καὶ Τρύφων μέμνηται ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσώδιος. ἐν δευτέρῳ om. V.

880, 7 Χίσι V. Ald., qui omittunt ἐπειδὴ—προσῆν. — 8 ὅταν R. — 11 κοινὰς et 13 ὁμοίως om. Ald. — 20 Δηλικῶν Meursius Lectt. Attic. 3, 5. Legebatur χαλικῶν. Conf. Ruhnken. Histor. orat. in Reisk. Oratt. vol. 8, p. 149.

883, 31 πελέκας, vide Lobeck. in Wolfii Anal. 3, p. 58. προσενεκτέον καὶ ἀλίθιας R. — 33 πελεκᾶς δὲ Ald. et Suidas s. Πελεκάντι. — 34 πελεκᾶς καὶ πελεκᾶ V.

884, 37 καταράχαι V. — 38 ἀντὶ ἐδωλίῳ εἰδώλιος. Sed in loco Aristophanis legitur ἐρωδιῶν. Quamobrem aut in textu legendum ἐδωλιῶν, aut in scholiis, quod malo, ἀντὶ ἐρωδιῶν εἰδώλιος. BENTL. ad Callimachi fragm. p. 469. — 39 αἰγίθαλος V. Ald. Ante verba οὐτ' ἐρισάλπιγξ aliquid excidit, nisi οὐτ' corruptum est. Ceterum hæc avis rectius ἤρισάλπιγξ dici videtur ab Hesychio. DIND. ὑπὲρ τὸν V.

893, 51 μὴ δυναμένου R. δυναμένου καὶ αὐτοῦ V. Ald. Deinde corrigendum αὐταρχῆσαι arbitratur Dindorfius.

895, 2 β' ποδὸς Kusterus. α' ποδὸς Ald. — 3 καὶ β' addidit Kusterus.

899, 11 ἐνικὸν Bentleius. ἐαυτοῦ Ald., et R., ut videtur.

902, 13 ἀπὸ παροιμίας οὖν V. Ald.

904, 25 Εὐχεται R. Ald. τις om. V.

911, 27 Διὰ τοῦτο V. ὁ δούλος G.

913, 29. Annotatio περισσὰ τινὲς ταῦτα ad verba κατὰ τὸν Ὅμηρον referenda videtur, a metricis, ut videtur, ejecta. DIND.

915, 34 τὸ ὀπητρὸν, 35 τετριμμένον V.

918, 36 Τὴν τοιάυτην R. Vulgatum habet Suidas s. Κύκλια. — 37 ἔλεγον. παρθενεῖα δὲ ἀντὶ Ald. παρθένεια Schweighæuserus ad Athen. 14, p. 631, D, vol. 7, p. 444: nam sic hæc differre, ut παρθένεια sint ἂ οἱ παρθένοι ἦδον, παρθενεῖα vero τὰ εἰς παρθένους ἄδόμενα. — 39 Ἄλλως om. V., habet G. ἦτοι κατὰ. V. — 40 προσώδια libri et Suidas. — 42 τὰ παρθενεῖα om. V. Idem διδόμενα.

922, 4 δὲ om. R. Ald., quæ ἄλλως. σαφ.

924, 9 ἦ om. R. V.

926, 12 sq. recte alii scriptores ὁ τοι λέγω et δμώνυμε.

929, 15 Πινδάρειον V.

930, 18 ἐν om. V. Ald. Δωρισμὸν Gelenius. διορισμὸν libri.

933, 25 legebatur σπ. καὶ βύσσα. Correctum ex Suida s. Σπολάς. — 29 εἶρκεν V., qui τοῦ om.

935, 34 τοῦ ου Pierson. ad Moerin p. 339.

940, 49 ἐπιμένοντα V. ἐπιβαίνοντα G. — 50 φασὶ V., non G. Ad verum proximum adscriptum in V. τῆς διανομῆς ἔχου τὸν βίον, quæ om. G.

941, 51 Καὶ om. V. — 52 τὸ ἐκ V. Νομάδεσι Ald. hic et in lemmate. — 53 ὡς V. ἀμαξοφόρητον Hermannus. Scribatur ἀμαξοφόρητον. — 54 post πέπαται legebatur ἀκλεῆς ἔβα τῶνδε (ἀκλεῆτε βάτην δὲ V.), quæ ex inferiore versu sunt illata. Servari possunt, si ita corrigatur ἀκλεῆς δ' ἔβα: λαβῶν γὰρ — ut novi scholii initium fiat. λαβῶν δὲ Berglerus. Aberat δὲ. 1 legebatur καὶ ἦται αὐτὸν καὶ ἀρμάδιον (ἀμάδιον V.). Male Berglerus ἀρμάτιον, quum litera δ indicio sit syllabas διον e proximo δῆλον esse natas. Addidi πρὸς ex scholio Aldino allato ad v. 944. DIND.

942, 5 ἀπαίρουσιν Suidas s. Νομάδες et Ὑφκντοδόνητον. Legebatur αἴρουσιν.

944, 8 δῆλον ὅτι χιτῶνα αἰτεῖ πρὸς τῇ σπολάδι. ἀκλεῆς Ald. φησὶν om. R. — 9 πέπαται δὲ κέκτεται om. V.

946, 19 sq. ἐπὶ ἀρσενικῶν V. Deinde legebatur χιτῶνος. δὲ om. R. V. οὐδετέρου Ald., a correctore positum, qui non perspiceret mentem scholiastæ.

949, 23 τὰ et 27 τὸ om. R.

952, 34 τῆς νιφοβόλας R. V. — 36 τοῦ om. V. Ald. — 37 δοκῆ—ἔχειν om. Ald., quæ post λέξεων addit ἀπατῶντας μηδὲν δὲ λέγοντας διαβάλλη τοὺς ποιητάς. Quæ ex scholio v. 950 sumpta sunt.

954, 41 τὸ δὲ περιχώρει πρὸς τὸν ἱερ. φησὶν ἀντὶ τοῦ π. καὶ πέρινε Ald. περίρρινε V.

959, 51 εὐφημιάσθω V.

961, 54 ἐπὶ τοῖς χρησιμοῖς Suidas s. Φάλυος.

962, 2 delendum οὕτως, quum non apposita sint ipsa Philetæ verba. DIND. — 6 τῆς om. R. — 7 ἐν τῷ θ' V. Deinde legebatur τὰ τε ἄλλα πολλὰ.

Correxit Dindorf. ex schol. Pacis 1071. — 8 τοῦ Βάκιδος τοῦ Βοιωτοῦ V.

966, 12 ἄλλως. οὕτως V. — 13 τὸ λυσιτελοῦν V. Ald.

968, 16 legebatur hic et infra eis τὸ μ. κτίσαι. Correctum ex Athenæo 5, p. 219, et Suida s. Eὶ τὸ μέσον. — 22 λύκου. τοὺς γέροντας V. Deinde Dindorfius corrigendum putat φησι. μιμεῖται —.

974, 27 φησὶ om. R. Ad v. 976 in V. Ἀριστοφάνης τὸ ἐκ τοῦ ἀναλαμβάνειν γελιοῖσθαι, quæ om. G.

978, 30 αὐξήσεσθαι R. V. — 32 δὲ om. V. Eadem quæ R. omittit G. Ἰππεῦσι, ubi vide schol. ad 1010.

983, 37 χρησμὸν om. R. χρησμούς G.

984 Σπλ. ἐπιθυμεῖν R.

988, 39 χρησμολογεῖ R. V. — 44 sq. Σύμμαχος — ἦν addita ex R., quibus verbis omissis Ald. post μανιώδη φησὶ habet τὸν Διοπέθη τὸν βήτορα. — 45 ὡς καὶ Ald. — 46 scribebatur Ἀμφικτυόσι. — 48 sq. scribebatur ἀνὴρ — μεταδραμῶ. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 981. — 50 Κόνω Florens Christianus. Legebatur Κοινῶ. — 51 αὐτοὶ διδάσκειν Dobræus. Legebatur αὐτοῖς διδοσθαι δεῖν. Schneiderus De scholl. Aristoph. p. 65 αὐτοὶ φασὶ δεδόσθαι.

994, 12 Καὶ δίδυμος σου τί R. Δ. οὐ πρὸς τὸ τί V. τουτί G. — 13 ἐπ. τοῦ θεοῦ G. Sequentia om. R. G. Verba οἶον — πάρετ habet V. DIND.

997, 17 τουτέστιν R. V. — 18 ἀνάθημά τι Suidas s. Μέτων. ἀναθήματα R. ἀνάθημά τι V. Ald. — 19 ἀτρονομικόν Suidas. τὸν δῆμον V. et deteriores libri Suidæ. — 20 τοῦτο μὲν οὖν V. δὲ pro γὰρ Ald. Libri. Λευκωνέα. — 23 τοῦ addidit Dindorfius. Idem de his conferri jubet Ideler. in Commentatt. Academiæ Berol. 1814, p. 239, et in libro De chronologia vol. 1, p. 326, et C. O. Müller. in Ephemer. Gottingensibus a. 1822, fol. 47, p. 459. — 26 πᾶν ὃ περιλαμβάνεται Dobræus. Legebatur ἐπάνω παραλαμβάνεται. — 27 οὗ Dobræus. Legebatur ὁ. Sensus est, alii quærent an sita fuerit rnyx in demo Colono, a quo diversus fuerit alter Colonus ὁ μίσθιος. μίσθιος Meursius Reliq. Attic. cap. 6. Legebatur μίσθος. Vid. Harpocrat. s. Κολωνίας. — 30 ἐν τοῖς δρισμοῖς. Vide Casaub. ad Athen. 12, p. 540, D. — 33 φροντιῶν Dindorfius. Legebatur φροντίζων. ταύτης omittit Suidas s. Μέτων. Λευκονοειὺς V. et Suidas. Λευκωνειὺς Ald. Deinde legebatur οἶδα (οἶδ' Suidas) ὁ τὰς. οἶδα ab librario additum censebat Dindorfius. Aliter alii; v. Meinek. Com. I, p. 589. — 35 Χαβρίου Bentleius. Legebatur χωρίου. ὡς addidit Dobræus. εἰρηται, in argumento fabulæ. — 36 κατεμηνγήσατο Suidas. κατὰ μηνγήνην τέως (τε V.) οὔσαν V. Ald. — 37 κατεσακ.

αὐτῶ om. V. — 38 legebatur τῶ δῆμῳ. Eadem corruptela schol. Ran. 86. Scribendum γὰρ pro δὲ, ut supra l. 20. Ald. Λευκωνέα. DIND.

1001, 41-43 proximo scholio postponit R. præfixo ἄλλως, scribens Ὡς πνιγυὲς οὖν περιέχεται. — 43 δὲ οὗτος ὁ Ald. — 45 καθάπερ R. — 46 φησὶ V. φησὶν ὁ Ald., quod om. R.

1005. Scholion hoc om. V.

1009, 4 ὁ Θ. οὗτός ἐστιν, 5 γεωμ. περιβόητος R.

1013, 10 ἐκ Λακεδαίμονος Ald. — 11 ξενηλασίας γέγονε V., quod in γερονυίας mutandum foret, nisi ex scholio inferiore illatum videretur. DIND. — 12 σιτοδείας V. σποδιᾶς Ald. et Suidas s. Ξενηλατεῖν. — 13 τῆ om. V. τριακοστῆς ῥ' R. Aut hic numerus, quem om. Ald., aut superior corruptus. Videtur superior. DIND.

1020, 23 ὅτι οὐ γεωμετρήσεις V. Ald.

1021, 29 Σαρδανάπαλλος scribendum ubique. — 32 καὶ μυρίζεσθαι om. Ald. et Suidas s. Σαρδ. — 34 πεπυρπολημένος G. τῶ οἴκῳ R. V. — 35 ἐπὶ τῶ V. Ald. De inscriptione sepulcri accuratissime disseruit Nækius in libro de Chœrilo p. 238 sqq. — 37 legebatur Ἀγγίλλον. — 39 post ἄξια addit R. ὠρίζετο δὲ οὗτος ἐν τρυφῇ τὴν εὐδαιμονίαν, sequentibus omissis. Ἑλλάνικος. Callisthenem ἐν β Περσικῶν nominat Photius Lex. p. 500, 12. DIND. — 43 Κιλικίας Gelenius. Λυκίας V. Ald. — 46 ἐπίγραμμα. De quo vide Nækius p. 218-243. — 50 ὅσ' ἐφαγόν τε καὶ V.

1022 sq. λαχὼν—ἀρχὴν om. R. V. Post ἀρχὴν addit Ald. ἄλλως. οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ἐπὶ πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἐκάστοις πεμπόμενοι ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο. οὗς οἱ Λάκωνες ἀρροστὰς ἔλεγον. Quæ ex Suida sumpsit s. Ἐπίσκοπος.

1035, 11 οὗ V. pro οὗτος. μελετῶν τὸν νόμον ὃν G.

1042, 19 post πόλις addit V. ἦν δὲ καὶ (καὶ om. G.) ὑπὸ Ἄθω.

1046 εἰς τὸ om. V.

1047, 26 ἀναγομῆνον G. — 28 Μῆνες fabula aliunde nondum cognita. — 29 sq. sic in Ald., ἐς τὸν μουνιχίωνα : ἐς τὸν μαιμακτηρίωνα γὰρ εἰσιν αἱ χρ.

1053 om. V. ἀποπάτησας fortasse corruptum ex ἀπεπάτησας, quod proximo versui adscriptum fuit. Ad v. 1052 in V. ὀφειλὴ τῆ θεῶ, quod om. G. In gl. ad v. 1054 codex ἀποπατήσας ἀποτίλας. DIND.

1063, 1 λέγει om. R., qui μῦας. — 2 γὰρ om. V., qui ὡς λαδέγω. G. λαγῶ.

1065, 3 κάλυκος καὶ V.

1069 sic in R., Δάκετα μικρὰ ἔρπετὰ, σκορπίο καὶ τὰ λοιπὰ.

1073, 10 εὐτέλιζεν R. V. — 11 τῆς additum ex

R. et Suida s. Διαγόρας — 12 χ. पुल्ल R. πόλει V. στήλη Suidas. Post πόλει addit V. πλάττεται τὸν συκοφάντην. — 13 Μελάνθης Ald. Conf. schol. Pluti 846. — 15 sic etiam Suidas. τὸν μὲν ἀποκτείναντα—τὸν δὲ ἀγαγόντα Ald., quæ 18 om. καὶ μικρὰ ποιῶν. Κρατερός. Conf. schol. Ran. 320. — 20 οὐδὲν γὰρ κελεύει vel οὐδὲν δὲ κωλύει Bergkiius Comment. p. 176, ut scholiasta dicat nihil obesse quominus Diagoram ante Meli expugnationem exterminatum esse statuamus. — 21 Μέλαν δὲ V. Μένανδρος δὲ Ald. — 23 prius καὶ om. V., qui Πελανεῖς. — 25 ἀργύριον V. — 26 ζῶν G.

1074, 28 εἴπετι τινα V. δ' ἐν V., non G.

1075, 30 ὑποβολῆ R. — 31 μηδένα G. Lacunam probabiliter explevit Schneiderus De scholl. Ar. p. 21, ὅστε μηδ' ἐν Ἄδου σῶζεσθαι τινα. — 32 πλασιάζονται Ald. πλαγίζονται adscripter Victorius. Schneiderus confert schol. Homeri II. Δ, 59 : πλαγιασθεὶς δὲ ἐντεῦθεν Ἡσίοδος νεώτερόν φησι τὸν Δία. ἐν om. V. Ald. — 35 συνομοσίους R. V., non G. Voc. suspectum, fortasse ex συνομόσαντας corruptum. DIND.

1077, 38 προσενεκτέον R.

1079, 40 δ σπίνος additum ex R. — 42 ὡς om. V.

1081, 46 κορυζῶσιν Suidas s. Κόρυγος. Libri κορυζῶσιν. — 49 βιαίως δὲ τὸ ἐγγεῖ, κρεμύοντες Ald.

1083, 52 ἰσῶν V. — 54 γλωσσημαντικὸν V. Ald.

1088 ἀντιφῶν ἦτοι ἀντιστροφή adscriptum in V. — 11 τὸ πληθυντικὸν R.

1091, 14 γενικὴν Kusterus. Legebatur ἐνικὴν. Scholiasta πνίγουσ' legit. — 15 ἡ—θερμασία ἐπίκειται Dobræus. Legebatur ἐν—θερμασία ἐπίκεινται. — 16 ὅμιν V. Ald.

1094 Ἐν κόλπῳ τῶν φύλλων. ὡσεὶ R.

1095. Eustath. ad Homer. p. 396, 1 : σημειωτέον δὲ ὅτι τὸν μὲν μέγιστον τέττιγα ἀχέταν καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Πausanίαν, κερκώπην δὲ τὸ ἐλάχιστον τέττιγον, τὸ δ' αὐτὸ καὶ καλαμαῖον, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο τιτιγόνιον, ἴσως παρὰ τὸ τιτίζειν. κερκώπην memorant Ælian. N. A. 10, 44, et Liban. vol. 4, p. 143 : sed γένος σίγιον, quod dicit schol., alibi nominatum non vidi. DIND. — 21 τὴν σκοπὴν G.

1099 R. habet τὰ μύρτα ἐσθίειν post πεπανθέντα. — 27 γάρ et 29 ἀντι τοῦ om. V., qui ibid. πλέον δὲ δ.

1102, 34 αὐτοῖς V. Ald.

1104, 36 δν ἐλ. V., qui 37 δὲ om.

1106, 40 τετραδράγμοις, 42 sq. χαράγματα ἦν τετραδράχμων, 44 τότε γὰρ γλαυδὲ ἐπίσημον, 47 μάτελα ἦν V.

1108, 49 λεπίζουσι γὰρ R.

1110, 51 στεγάσωμεν R. V. ἀέτωμα R. τὰ γὰρ τ. ἰ. στεγάσματα Suidas s. Ἀετώματα. — 52 αἰετοῦς V.

1112, 3 Ἄντι τοῦ et 4 Δίδυμος et ὡς om. R.

1113, 5 Κυρίως τῶν ὀρνίθων δ λεγόμενος πρόλοχος. ἐκότερον δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Δίδυμος δὲ Ald. — 6 κυρίως additum ex R. et Suida s. Προηγορεῶνας. προλόγους R. V. et Suidæ codex Paris. A. — 8 ἐκ τοῦ V. συναθροίζειν Ald. ἀθροίζειν Suidas.

1114, 10 μὴ κρίνητε μὴ ἡμᾶς R. V. — 11 τίθεσθε Ald. — 13 sq. τῶν ἀνδρ.—κεφαλαῖς om. G. — 16 ὅμιν V.

1121, 27 ὡς Ὀλ. V. ἡ om. Suidas s. Ἀλφειός. — 31 ἄλφιον V.

1126, 38 legebatur Ἡσιόδωρ.

1128, 42 δούρειος V. Reperta est hæc inscriptio in rudibus acropolis; v. Rossium Journ. des Sav. 1841, Avr. p. 244 sqq.—44 ὅ om. V. ἐν ἀκροπόλει R. V. præfixo lemme ὑπὸ τοῦ πλάτους ἀν (οἶν R.). ἐν ἀκροπόλει δὲ Ald.

1133, 48 Οἱ et 49 οὗς om. R. V. — 50 ἄραιντ' ἀν Ald. ἀν ἄρετ' R. V. ἀν ἄραιτ' G. — 51 ἐνόμισαν om. R. Ald.

1137, 53 τὰ om. V.

1138, 9 περιτύουσι R. Ald.

1141, 14 Ὀνοματοποιεῖται R. V., qui 15 om. ἐν.

1142, 17 ὅ om. R. Ald. — 18 sic etiam Suidas s. Λακάνη. Λεκάνη δὲ τὸ κοινὸν Ald. — 19 ἀπὸ τοῦ λα ἐπιτατικὸν μορίου καὶ τοῦ G.

1145, 22 τῶν ἄλλων εἶναι μᾶλλον τὰς χῆνας V. μᾶλλον τῶν ἄλλων εἶναι τὰς χῆνας G.

1148, 27 παρὰ additum ex R. τοῦτο οὖν ἐπαίξεν. ἐπαίξεν οὖν (sic) ὡς ἀν (hoc etiam Ald.) ἐζώσμη. V. — 28 φησι om. R. Ald. — 29 ζέουσι R. G. ζαίουσι V. ζύουσι Ald.

1150, 31 sq. βαστάζουσιν αὐτὸν ὥσπερ εἰώθασιν βαστάζειν τὰ παιδία infra post ἐμφανίζειν habet V., om. G. — 33 δὲ om. V. — 34 τῶν ὄτων V. — 37 χρῶνται V. et Suidas s. Ὑπαγωγεύς. ἐχρῶντο Ald. — 39 sqq. οἱ δὲ πηλόν τινα, καθὼς καὶ Ἐριππος « ζύνεστι γὰρ δὴ δεσμῶ μὲν οὐδενί, τοῖσι (τοῖς codex Δ) δ' ὑπαγωγεῦσι τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις » Suidas. Non videntur hæc Hermippi verba esse. DIND. Vide Meinek. Hist. Com. p. 97. ὡσεὶ εἶπε (εἶπεν V.) κεκλείδωται (hoc om. V.) ὅτι βάλανοι λέγ. V. Ald.

1161, 51 διὰ om. Ald.

1163, 2 ὡς κατὰ τῶν ἔργων ὡς ἐκπλαγέντος αὐτοῦ V.

1177, 12 κατὰ τοῦ V.

1181, 19 κίμινδης Ald.

1192, 39 καὶ τὸ V. — 41 παῖδου R.

1203, 48 sq. καθὼς ἐπτέρωνται αἱ τριτῆρες καὶ τὰ πτερὰ Suidas s. Κυνῆ. καὶ—χιτῶνα accessit ex R., qui ἔχειν, 50 διαπέτασθαι. διαπέταται Ald. διατέταται Suidas. — 51 πέτασσαν R. hic et infra. Idem om. δ — 52 ἐπὶ τῆς Ald. et fort. R. κυκλὰς Tou-

pius Emend. vol. 2. p. 465. κυληγῆς Ald. συληγῆς R. V. — 53 κυνηῆς Toupius. Legebatur κυνη. δὲ τὸν κυνέα, 2 φορεῖν V., ex quo additum ὡς. Idem τὴν κυληγῆν, 3 τὸ πέτασον.

1204, 9 ταχυθανατοῦσαι V. ταχὺ θανατοῦσι G.

1206, 13 Ἐπεὶ δὲ V. — 18 ἐπὶ τὸ R.

1215, 24 παραιτεῖται, vide ad schol. Pac. 854.

1218 Ἀντὶ R. Χάους Ald. Scholion om. V.

1222, 27 sq. Ἀντὶ—παίξει δὲ om. V. Ald.

1227 πράξτε V. πράξεται R.

1240, 43 φησι om. R.

1242, 48 fortasse γράφει: quanquam incerta correctio est, quum ex sequentibus verbis nonnulla excidisse manifestum sit. Dobræo corrigendum videbatur ὁ μὲν Καλλίστρατος γράφων, τοῦτο ἐκ Λικυμνίου Σοφοκλέους, φησὶν ταύτης αἰ διδασκαλίαι οὐ μέμνηται. Recte fortasse postrema corrigi: sed Callimachi nomen nihil causæ erat cur mutaretur. Quæ desunt sic explet Schneiderus De scholl. Ar. p. 86, ὁ μὲν Καλλίμαχος «Ἀριστοφάνης γράφων οὕτως· Α. β.,» φησὶ, «ταύτης—οὐ μέμνηται.» DIND. Λικυμνίους, 49 οὐδὲν μέμν. V. Sequentia 15-17 ἐν δὲ—γέγραπται in fine post κεραυνοβολούμενος ponit R. σχολικῶν R. V. — 50 ὑπομνήματα Ald. Fort. ὑπομνημάτων. — 51 ἐπιγραφόμενοις, 53 εἰ τοιοῦτό τι λέγει κεκεραυνομένον. V. — 3 Λικυμνίους δὲ V. Ald.

1243 legebatur ἀναζητημάτων. Correctum in Lexico septemvirali s. Πάφλασμα, ubi ἐκθρασμῶν pro ἐκπρησμῶν scriptum.

1247, 10 ἔστι δὲ ἐκ Ν. Αἰσχ. infra post τὸ ζῆον l. 12 ponit R. — 11 scribendum videtur ἐξέρριπται δὲ (nisi ἐνέρραπται δὲ scripsit) τὸ Ἀμφίονος ἐκ παρθιδίας. Hoc enim dicere debuit, quoniam hæc parodia esset Æschyli verborum, coniecisse Pisthetærum illud dictum totum in Jovem, quamvis ei non Amphionis, sed Jovis esset domus nominanda, HERMANN. Opusc. vol. 3, p. 53. Legebatur enim ἐξ. δὲ τ' Ἀμφ. ἐκ μονοιδίας. Recte autem Hermannus ἐνέρραπται, nisi προσέρραπται malis, quod legitur infra in scholio ad v. 1377; προσέρριπται ad v. 696. DIND.

1250, 13 παρδάλων Ald. — 16 ἀντὶ τοῦ ὁ γίγας R.

1256, 19 ἐμβάλλεσθαι Suidas s. Τριέμβολον. — 22 post οὖν aliquid excidisse videtur, quo τριέμβολον explicaretur. DIND. τριέμβολον οὖν ἐπίφθεγμα τάχους Suidas. τρ. οὖν ἀντὶ τοῦ (ἀντὶ τοῦ om. G.) ἐπ. V. Proximum εὐράξ πατάξ dicit.

1258, 25 ἐπίφθ. τάχους ἀντὶ τοῦ εὐρ. R. — 26 εὐρ. συμμιγῆσομαι Ald. χαμίτυποι R., qui αἱ πόρνοι om. — 27 idem habet παρὰ Μενάνδρῳ R. ἄρης Bentleius. Legebatur ἄρης. Ceterum dubitari potest an hæc non Menandri verba sint, sed Ari-

stophanis Equit. 1127, τοῦτον δ', ὅταν ᾗ πλέως, ἄρας ἐπάταξα. Lucianus Amor. c. 53, ab Dobræo indicatus, εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κωμικόν, αὐτὸ ἐπάταξα. DIND.

1267, 43 Τὸ τῆδε ἀντὶ τοῦ V. Idem τῶδε τῶ. — 44 ἔστι πόλις R. πόλις ἀντὶ τοῦ δι' ἀέρος V. Scholion hoc om. G.

1269, 46 Ἄττικὸν om. V. — 47 ἔστι—αἰτιατικὴ—εὐθείας Ald. ἔστι—αἰτιατικὸν—εὐθείας G. — 49 post νοστήσει addit V. (non G.) ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ὁ κήρυξ. αἰτιατικὴ ἀντὶ εὐθείας.

1273, 4 Οἶον εἰς σ., 5 κελυφαὶ R. V. καταγγέλλειν Ald. — 6 ἀκούει R. — 7 εἴρηται Ald. — 8 αὐτῶ R.

1281, 13 sq. τοῦτο—τότε infra post πένητα ponit V., sic, ἄλλως. τὸ ἐλακωνομάνου ἐῖπε—τότε. — 15 ῥυπῶντα G.

1282, 16 sq. Εἰπὼν—ἔσωκράτου om. V., qui τοιοῦτοι γὰρ καὶ οἱ. — 18 sic habetur in R., οἱ φιλόσοφοι ἐκόμων, ὡσαύτως καὶ οἱ Λάκωνες.

1283, 21 οἱ om. V. — 22 sq. Ἀφροδίτης τὸ γ παρῆθεντο V. — 24 τε addit Dindorfius. Conf. Meinek. Com. I, p. 848 sq. — 25 σκυτάλια ἐτοίμως (sic) τὰς V. — 26 τοὺς om. V. Post τραχήλους indicavi lacunam. Sequuntur verba corruptissima poetæ ignoti, in quibus παύσει fortasse in πρίσει mutandum. «Epicharmo lubens adscripserim, nisi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud schol. Aristoph. ad Av. v. 1285, ἡ πλαγείς (vel παισθείς· nam vulgatum παύσει nullius est pretii) βράκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρῦξ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula teste Hesychio, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχην, Σικελοί.» HEMSTERH. ad Lucian. vol. 1, p. 363. Φρῦξ ἀνήρ de ministro publico intelligit Toup. ad Suidam s. Φρῦξ ἀνήρ, ceterum dubitat Sophronis an Epicharmi hæc verba sint. Non esse Epicharmi manifestum est. DIND. — 27 κατασχύτα Φρ., 29 εἰς πόλεμον V. — 34 sq. Ald. εἰς αὐτὸ καὶ ἀνελίττοντες παρεῖχον τὸν ἱμάντα τῶ ἀποφέροντι. τοῦτο δὲ ἐποιοῦν, ἵνα μὴ μανθάνωσιν οἱ ἀποφέροντες τὸ δηλούμενον ἐν αὐτῶ. ὁ δὲ στρατηγὸς λαβὼν αὐτὸ, καὶ περιελίξας τῆ παρ' αὐτῶ βράδῳ ἀνεγίνωσκε. λέγεται οὖν καὶ ἡ ἐπιστολὴ καὶ αὐτὸ τὸ ξύλον. Διοσκορίδης δ' ἐν τοῖς περὶ νομίμων, τοὺς δανείζοντας ἐν Σπάρτῃ διαίρειν σκυτάλην δύο παρόντων μαρτύρων, καὶ γράφειν τὸ συμβόλαιον ἐν ἑκατέρῳ τμήματι, καὶ τὸ μὲν ἐν τῶν μαρτύρων διδόναι, τὸ δὲ δι' ἑαυτοῦ ἔχειν. ἐχρῶντο δ' αὐτῶ καὶ ἄλλοιως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ μβ'. Quæ interpolata sunt ex Suida s. Σκυτάλη, qui hæc non ex scholiasta, sed ex Photii Lexico descripsit. DIND. καὶ ὁ στρ. V. — 36-39 om. G. Πάλιν et καὶ om. V., qui 37 τὸ σκυτάλη V.

1288 sic in Ald., ὡς ἐπὶ—λειμῶνας. ἐπαιξε δὲ εἰς—βιβλία, τουτέστιν εἰς τὰ ψηφίσματα.

1289, 45 pro voc. διελόντι R. διὰ, V. διατί.

1292, 53 καὶ ἀηδής Ald. — 54 εἴρηται V., qui I om. ἄλλως. — 6 καὶ μὴ Πέρδιξ χθές ἦν χωλός R. γ' Porsonus. Legebatur γάρ.

1294, 14 ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας. Idem poeta, diversus, ut videtur, a Strattide, qui Atalantam scripsit, citatur ab Hesychio s. Διονυσιοκουροσπορώνων. DIND. Conf. Meinek. Hist. Com. p. 225.

— 15 Ταξίαρχη V. Ταξίαρχαις Ald. — 17 αὐτὸ V. — 20 post Αἴγυπτον exciderunt syllabae tres, velut ἄγοντα. φέροντα οἰκείας λέξεις scripsit Portus, sententiae, non metro consulens. DIND. — 20 Κρ. δειλίας V. τουτέστι δ' Dobraeus. Legebatur τουτέστι δὲ. φέρον διέφρον Ald. V. Meinek. Com. I, p. 31 sq. — 22 Κιφησόδημος V.

1295, 24 ἦν om. V. ἐν τῷ ἄνω Ald. om. V. — 25 δὲ καὶ R. Ald. Post ἦν V. Ald. καὶ om. — 27 διὸ om. V. — 28 ὅτι οὐ μόνον (δμώνυμον V.) ἀναίσθητον, τοῦτο γάρ (γάρ τοῦτο V.) καὶ φανερόν, ἀλλὰ καὶ πονηρόν V. Ald. — 29 Θεαγένην καὶ Φιλοκλέην R.

1296, 30 Αἰγύπτιον V. — 31 μακροσκελοῦς R. μακροσκελοῦς V. μακρὸσκελοῦς G. — 32 μέγας καὶ ἰσχνός Ald. ἔστι δὲ Χαῖρ. R.

1297, 35-43 sic in R., Τοῦτον καὶ Εὐπολις ὡς ἄλλον διασύρει, Συρακόσιον δὲ ἢ ὡς ξένον ἢ ὡς πονηρόν.—36 Πόλεσι Kusterus. πύλεσι V. πύλαις Ald. — 37 sq. κυνιδίοισι τοῖσιν Benteius. Legebatur κυνιδίους τοῖς. — 38 τειχίων Dobraeus. Legebatur τειχίων. τὸ om. Ald. — 39 ψήφισμα, v. Meinek. Hist. Com. p. 40. — 41 ψῶρ' ἔχε corruptela manifesta. Sensus probabilem restituere licet, ψώρα δ' ἔχοι Συρακόσιον. Sed plura hic excidisse videntur. Proximum ἐπιφανῆς in ἐπιφανῆς mutandum videtur et ὄνομα intelligendum. DIND. Elegantem conjecturam Cobetus protulit, cujus v. Obs. critt. in Plat. com. p. 38 sq. αὐτῷ om. V. — 44 Didymi excidit explicatio. DIND. — 45 Μιδίαν R. V., non G. — 46 γύρω Paulus Leopard. Emendat. 2, 5. Libri πυρῶ. σάϊρω Lobeck. Aglaoph. p. 1316. Sed verum vidisse Leopardum Dindorfium observat ex Suida in Ὀρτυγοκόπος. — 47 σκοπεῖν V. — 48 Ἀριστοφάνης. Immo Plato. Scholiasta Luciani vol. 2, p. 696 : ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγοκόπος ἦν, ὡς Πλάτων Περιαλαγῆ. καὶ ὡς πονηρόν δὲ καὶ κόβαλον καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστῆν Φρόνιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. Deinde in V. spatium vacuum quod absurde explevit librarius in G. verbis Μειδίας δ' ἐκεῖ ὄρτυξ ἐκαλεῖτο. DIND. — 49 χρηστόν γε Bergk. Commentt. p. 425. Χρηστόν (τὴν ἄνδρα) μηδὲ κατὰ τὸν Μειδίαν τὸν ὀρτυγοκόπον Cobetus l. c. p. 171. — 50 ὁ αὐτός. Immo Phrynichus. Apparet plura in antecedentibus excidisse : nisi

haec olim inferius lecta sunt post Φρόνιχος ἐν Ἐφιάλτη. Vide Cobet. l. c. DIND. ἀλέκτορος V. ἀλέκτορα G. — 51 δὲ καὶ εἰς V. — κλοπῆν Schneiderus Descholl. Arist. p. 77. Libri κλοπῆς. — 53 συκοφαντίαν Dindorfius. Legebatur συκοφαντία. — 54 scribebatur Ἐπιάλτη. ὁ δὲ—εἰώκει om. G. — 1 ἦκειν V. ἦκον Ald. — 2 ἐν om. V. — 4 Διονύσιος; δὲ ὁ Ζώπυρος. Nisi legendum Dionysius et Zopyrus. Nam ut Laertius 6, 100, notat, Dionysius et Zopyrus Colophonii sub Menippi cynici nomine libros ediderunt. FABRICIUS Bibl. Gr. vol. 2, p. 802 (4, p. 413 ed. Harles.). — 5 εἰπεῖν ὀρτυγοκόπου V.

1299, 7 ὁ δὲ λέγεται ὁ μ. ὄρτ. ἢ παρὰ R.

1301, 11 corrige χειλιδοῖ ex scholio v. 1410.

1303 om. G.

1309 R. habet glossam εἶδος κοφίνου. — 19 Ἡ ἀρρίχη θηλυκῶς V. — 22 νῦν ἔτι Suidas s. Ἀρρίχους

1310, 29 οἶνον ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα Ald. — 33 ἴσταθι αὐτοὶ καὶ ἴστη πίπλημι πίπληθι. Ἀττικοὶ δὲ τελείαν ἀποβολὴν τῆς εἰς μι ποιούμενοι πίπλη λέγουσιν ὡσπερ καὶ κατὰ τοῦ τῆμι V. Ἀττικοὶ δὲ τ. ἀ. τῆς μι ποιῶσι, πίπλη λέγοντες καὶ ἐμπίπλη Suidas s. Ἐμπίπλη.

1317, 51 δῆλον ὅτι τὰ πρὸς V.

1323, 53 addit V. πρὸς τὰ ἄνω γράφεται καὶ μετασχεῖν, quae om. G. τὸ δὲ ἐξόρμα R.

1329, 4 Ἀποφατικῶς R. — 10 εἰσθέσει Ald.

1331, 14 κύκνον καὶ ἀηρόνα V. Ald. καὶ ὅτι R. V.

1337, 28 πρόσεισι δὲ V.

1342, 41 Ἀριστοφάνους conjecit Dindorf. — 43 ἔγωγε Ald.

1354, 52 Κύρβεις R. V. — 4 κύρβεις Ald. κύρβιδες V. — 5 κατὰ τῶν V. — 6 libri Θεόπομπος. Scribendum Θεόφραστος. Inter Theophrasteos hic liber recensetur a Diogene Laert. 5, 50. Emendationem vero plane confirmant Porphyrius et Photius, illa ipsa verba, quibus κύρβεις a Corybantibus nomen invenisse dicuntur, ex Theophrasto afferentes. Alter De abst. anim. 2, 21 : μαρτυρεῖται δὲ ταῦτα οὐ μόνον ὑπὸ τῶν κύρβειων, αἱ τῶν Κρήτηθὲν εἰσι Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα τινὰ πρὸς ἀλήθειαν. Sic ille locus scribendus. Alter Lexico : Κύρβεις.— Θεόφραστος δὲ, ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων· τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι. RYHNKEN. Hist. crit. oratorum p. 163 ed. Reisk. — 7 φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης. Vide Suidam v. Ἀντιπελαργεῖν et nos ad illum locum. KUST. — 8 αὐτοὺς R. V. μέροςπας habet Aristot. H. A. 9, 13, cui ἀερόποδας restituendum esse ostendit Schneiderus vol. 3, p. 399. — 9 καὶ om. R. Ald. μὲν αἰτὸν R. — 13 addunt V. Ald. περὶ μὲν οὖν τοῦ (τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν. περὶ τοῦ V.) τοὺς πελαργοὺς ἀντιτρέφειν τὸν πατέρα Ἀρι-

στοτέλης ἱστορεῖ, προσθεῖς αὐτοῖς καὶ τοὺς ἀέροπας, λέγων οὕτως· περὶ μὲν οὖν (οὖν om. V.) τῶν πελαργῶν ὅτι ἀντιτρέφονται, θρυλεῖται (θρυλλεῖται V.) παρὰ πολλοῖς. φασὶ δὲ καὶ τοὺς ἀέροπας τοῦτο ποιεῖν. Quae omittunt R. G. et Suidas.

1363, 24 αὐτὸν R.

1365, 31 αὐτῶ χειρὶ δίδ. Victor.

1372, 51 ταῦτα om. V., qui perit τὰ ἀνακρέοντα. Fort. Ἀνακρέοντεια. — 52 δὴ additum ex Hephast. p. 52, qui priorem versum attulit. — 53 ἐμοὶ παῖς ἐθέλει Porsonus. Legebatur ἐμοὶ θέλει.

1374. Hoc scholion om. V., qui 7 ἀνόητον.

1377, 12 διαβάλλειν R. — 15 παραπέτομαι V.

1378, 19 φιλόρα V. et Suidas s. Φιλύριος. φιλόρα Ald., et in lemme φιλλύρινον πολιτεῖαν. — 20 ποιῶσα V. — 22 ὡς om. V. Ald.

1379, 27 ὡς ἐπὶ V. — 28 οὐ λέγεις om. R. χεῖρα σφόδρα schol. Equit 1085. — 30 ἢ παχὺν ἐπεὶ, 31 τὸν κυλλὸν V. — 34 χαλδὸς ἦν Ald. — 38 πολλὸν om. V.

1381, 42 Λυγύφθογον ἐφη R. Scholiasta λιγύμογθος legit. DIND.

1383, 4 πετάμενος V. Ald. — 5 ἀεροδινήτους Ald. — 7 ἔθος—ἕμα δὲ om. V.

1387 Οἶον om. V., qui ἐστὶ γὰρ (γὰρ om. G.) τῶν. Ald. κατὰ τῶν.

1393, 16 sq. γὰρ σοὶ τὰ ἐξ ἀέρος δ. V. γὰρ διέμι σοὶ δ. G. — 19 διθυράμβων V. et Suidas s. hac v. διθυραμβοποιῶν R. Ald. Conf. ad 1404.

1395, 20 αὐτὸν V. — 23 Εἰς τὸν ἀλάδρονον R. — 24 ἐναιυτῆ συνθ. V. ἐν τοιαύτῃ σ. G. ἐνια δὲ τῆ σ. Ald.

1401, 35 ὄντα et 36 δὲ om. R., qui 37 δόξης.

1402. 39 παταχθεῖς Valck. ad Herodot. 5, 120.

1403, 41 ἐγκύκλιον G. ἀντὶ πατρὸς ὡς Εὐφρόνιος V. — 43 λαγὸν Ald. λέγον V. Λασὸν Gelenius. Λάσος apud Suidam s. Κυκλιοδιδάσκαλος. — 45 Δήμαρχος μὲν V. Ald. — 46 Καρναῖκοις, 49 διθυράμβων V.

1406, 52 Λεωτροφίδη V., qui 1 δὲ om. — 3 sq. λεόντιος Gelenius et φᾶναι Portus. Bergkiius ὡς Λεόντιος, εὐχρως τεθνάναι τε καὶ γ. Locus nondum intellectus. Conf. Meinek. Com. I, p. 800. — 6 Κέρκροψιν R. V. Κέκροψιν Ald. Adde οἱ γὰρ πενόμενοι ex Athenæo 12, p. 551, B. — 7 Hermipus βούδια scripserat, quod ex hac fabula memorat Antiattic. in Bekk. Anecd. p. 85, 29. DIND. Hos versus habet etiam Suidas s. Λεωτροφίδης. — 8 τοῦ μάντιδος V. τῆς μάντιδος G.

1410, 11 ἐπεὶ V. ἐκ δὲ πρ. R. — 13 δ' οὖν R. — 14 Ἄλλως om. R. Ald. — 16 γὰς Seidlerus in Niebuhr's Museo Rhenano vol. 3, p. 220. Legebatur γάρ. Conf. ad schol. Thesm. 169. ἀπυπεράτων R. ἀπὸ περάτων Ald. ἀπὸ περράτων Seidlerus. ἦλλον V. Ald. παναλιopes R. V. Similem

Ibyci locum apud Athen. 9, p. 388, E, comparavit Kusterus. — 18 κλητὰ ἔαρος καὶ ἀδ. V. Ald.

1415, 21 Τοῦτο om. V.

1417, 24 χελιδόνα V., non G.

1421, 33 sq. τοῖς Ἡραίοις—Ἐρμαῖα. Photius: Πελληνικαὶ χλαῖναι, διάφοροι. καὶ τοῖς νικήσασιν τὰ Ἐρμαῖα ἐδίδοντο. Qui locus notandus est, quod firmat lectionem inter Ἐρμαῖα et Ἡραῖα fluctuantem apud schol. Aristoph. ad Av. 1421. Pellena celebrata esse Ἐρμαῖα certum est e scholiaste Pindari ad Ol. 8, 156; 9, 147. RUMKEN. ad Timæum p. 216. χλαῖναι—γίνονται infra post τίθεται ponit R., sic, οἱ δὲ ὅτι χλαῖναι διάφοροι ἐν Πελλήνῃ ἐγίνοντο.

1422, 38 ὁ τὰς νήσους συκοφαντῶν, 39 ἔχων V.

1426, 46 οὖν additum ex R., qui αὐλητῆρι.

1429, 1 ἐν τοῖς στόμασι ψ. ἐν τῷ πέτεσθαι Ald.

1432, 6 βαδίζων σκάπτειν (σκάπτειν V.) οὐκ V. Ald. Correctum ex schol. Vesp. 959.

1442, 10 scribebatur πιτυνοπλόκος.

1455, 16 ἐπὶ τὸ R.

1456 V. habet glossam προκαλέσομαι.

1457, 20 Ἄντι—Ἀττικῆ om. V. δικασθεῖη Ald. — 24 ἐν ᾧ ἐκείνου R. V. πλέων post ἐνθάδε G.

1459, 27 ὑπὲρ τοῦ R. V. — 28 βραδέως φθ. R. αὐτοῦ R. V.

1463. Conf. Hesych. s. Κερκυραία μάλιστα et Zenob. Prov. 4, 19. Ald. ubique Κερκ—. — 34 παρὰ om. V. Ald. — 36 κερρήσθαι V. — 36 ἐλεφαντοκόποις Ald. — 38 v. Meinek. Com. I, p. 597. δὲ V. Ald. — 39 legebatur Ἀριστοφάνης. Correctum ex Hesychio. — 43 sq. αὐτὸν om. V.

1467, 49 συντόμως Kusterus. συντόμως Junt συντόμως ἀναχωρήσεις ex Suida s. Ἀπολιθάσεις sumptum. — 51 οὐκ εἰς κόρμημας V., ex quo καὶ additum et ex Suida s. Οὐκ ἀπολιθάσεις.

1471, 10 ἀντὶ τοῦ R. τὸ δὲ ἐξῆς Ald. om. V. πολλὰ παράδοξα καὶ θαυμασία εἶδομεν R. πολλὰ καὶ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα καὶ ἴδομεν V.

1473, 15 ἀλλά τε V. στήλη καὶ Ald. ὑψιπέτηλον om. R. V. — 16 πετομένων τὰ Ald. — 17 εἶπεν V., om. G. ἔκτ. εἶδεν ὄρνιν, ἐπ. Ald. — 18 καὶ om. R. Ald.

1474 sic in R., Καρδία ὀνομά ἐστι πόλιος Θρακικῆς. καὶ ὡς ξένον αὐτὸν κωμῶδει. ἦς οἱ πολῖται Καρδιανοί. οὗτος ἐν μὲν τῇ εἰρήνῃ—βίψασπις. — 22 ἐστὶ πόλις V. τούτην V., τοῦ τὴν G. pro τούτεστιν. οὐκ ἔχει x. Ald.

1478, 28 Μουνηχιῶνι. Conf. schol. 1047. — 29 γυμνάζονται R. V.

1480, 31 ἕως τοῦ φυλλορροεῖ om. V. — 32 ἐπεὶ δὲ V. Ald. ἦν δ Ald., quae δὲ om. — 35 διάγειν R.

1487, 37 ἀπὸ τῶν R. V. — 38 Ὀρέστης ὁ Τιμ. om. V. — 39 παρατυγχάνοντας R.

1490, 42-44 ἤρωα—Ὀρέστην hic om. R., sed post αἰγὴν ἔχειν addit, ὁ δὲ Ὀρέστης λωποδύτης. ἤρωά φησι διὰ τὴν—σίον. — 44 οἱ ἤρωες δυσόργ. R. δυσόργητοι etiam Suidas s. Ὀρέστης. δύσοργοι Ald. — 46 Συνεφθόις Heringa. συνερίθοις R. V. συνερίθοις Ald. Post hoc voc. indicavit Dindorf. lacunam. ὁ om. V. — 47 οὐδ' ἤρωσιν εἰς τοῦτο δύναμιν, ἀλλ' V. οὐδ' ἤρωσιν. . . . ἀλλ' R., spatium vacuo. οὐδ' ἤρωες κείς τοῦτο δύνανται, ἀλλ' Ald. ἀποπλήκτως R. V. — 48 δύναται—κέκτηται R. — 50 Τιτανωπάσι V. τῆ τανωπάση Ald. τιτάνω πασιφάης G.

1493, 52 καὶ additum ex R. et Suida.—1 αὐτῶ ἢ τὰ ἴδιεξιά ὀφθαλμοῦς κεφαλῆς. ἕμα R. — 2 ἤρωσι R. et Suidas. ἤρων V. ἤρωσι Ald. διεστρέφοντες de- teriores libri Suidae.

1494, 8 αὐτοῦς R. V. Fort. αὐτοῖς.

1498, 11 sq. ἐξήταξον εὐκαίρως Ald

1502, 15 Ἀντὶ τοῦ post σκορπίζει ponit R. σκορπίζει νεφέλας Kusterus. εἰ (εἰς G.) εὐδίαν V.

1503, 19 legebatur πρεσβύτερος.

1508, 28 Κατασκευάσμα, huic voc. κατασκε- πασμα superscriptum in cod. Paris. A Suidae s. Σκιάδειον. — 29 τὸ σκιάδιον addidi V. Conf. Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 343. DIND. — 31 τοῦτο αὐτῶ, 32 Ἀττιλοῖς V.

1514, 37 ἀκριβέες Suidas s. Πηνίξ' ἐστίν. ἀκρι- βῶν V. Ald. — 40 prius τὸ om. R. V. οὐδὲν et τῶ Ald. et Suidas.

1521, 42 sq. Δίδυμος· ὡς περ βάρβαροι post τρέφονται ponit R. — 43 δέ om. R. V. — 45 δέ om. R., post Θράκην ponit V. — 2 οἱ om. R. V.

1522, 3 φησιν om. V. — 4 παρέξει V. Conf. ad scholion Pac. 430. — 5 τῶν ἐμποριῶν hic om. R., sed habet ut glossam. V. τὴν ἐμποριάν.

1527, 7 Ὅτι om. V.

1536, 15 sq. Σωματοποιεῖ—γυναῖκα post κα- λῶσι ponit V. praefixo ἄλλως. Ibidem habet R. ἢ ὡς γυναῖκα σωματοποιεῖ αὐτήν. — 17 δοκεῖ τὰ V.

1541, 26 δικαστοῦ V. — 29 θεωρηκοῖς R. — 30 τῶν νῦν κληρικῶν εἰς ἐφόδια, 31 ὁ ἄν V. — 32 σι- τίσεως R. ταμίαι δέ—σιτίσεως non videntur esse Androtionis verba.

1546, 39 legebatur ὁ παροπτῶντες. Correctum ex Suida s. Ἀπανθρακίζομεν, cuius tamen cod. Paris. A ipse quoque ὁ παροπτῶντες praebet. — 41 sq. ἐπεὶ ἄλλα μέγ. V. ἰσχύοντα G.

1548, 43 Οἱ μὲν φασί V.

1551 R. habet ταῖς γὰρ κληφόροις ἐπάνω τῶν κεφαλῶν σκιάδεια ἐπέκειτο. — 49 Θεοῖς Kusterus. Non opus. DIND. — 50 Meinek. Com. I, p. 390 : • Legendum videtur ἐντετοιμμένος. Describi enim

videtur aliquis qui canephororum habitum imi- taretur, quas capillis farina conspersis in pu- blica pompa incessisse constat ex Aristoph. Eccl. 732. » ἐνέκαψα λανθάνων Porsonus. Lege- batur ἐνεκα ψαλάθων. ἐνέκαψα restituerat Valckenar. ad Herodot. 2, 93. — 51 Νικοφῶν δὲ Ald. ἐγγειογαστόρων V. ἐγγειογαστορα G. ἐν Χειρογα- στόρων Ald. γέννα αὐτὸς Ald. γέννα ὁ οὔτος (quod ὁ οὔτος esse videri potest) V. Probabilis Dobrai conjectura est ὡς γεννάδα, σὺ δ' (vel νῦν vel δεῦρ') αὐτὸς ὀλίγον ἀνάγαγε | ἀπὸ—. DIND. Vix dubito quin verum sit, γενναῖος ἴσθ', ὡς οὔτος, ὀλίγον ἀναγε (vel ἀνάγαγε) δὴ | ἀπὸ etc. MEINEK. Com. I, p. 853.

1553, 7-9 ταῦτα—φιλοσόφους infra post καύ- ματος l. 17 ponit R. praefixo ἄλλως, post scho- lion v. 1558 habet V. — 10 Ἄλλως addit Din- dorf. — 13-15 τετραποδηδὸν—ἴσης addit idem ex Suida s. Σκιάποδες. — 16 καταδύσεις Suidae cod. Paris. A. οὐκ ἐγ. V. Ald.

1555, 20 δ' ἔτι V. δὲ ἔτι R. — 21 malim ῥυ- παροφοροῦντας. Neutrum verbum aliunde cogni- tum. DIND.

1556, 25 ἐστράτευε V. — 26 τῆς στρατιᾶς Por- sonus. τῆς σῆς (σῆς om. R. V.) στρατείας Ald., πάσης τῆς στρατιᾶς Cobet. Obs. critt. in Plat. com. p. 127, qui delet ἀνὴρ. 27 καὶ om. Ald. — 28-30 Fragmentum hoc Hermippi quid aliud ap- pelles quam disjecti membra poetae? Certe omnia sic turbata sunt, ut ea absque ope meliorum codicum ad numeros suos revocare difficile sit. Kusr. Emendationem tentavit Meinek. Hist. Com. p. 179 coll. Com. I, p. 385. et Cobet. l. c.

λλ
p. 128. — 30 φασιν G. — 31 βαβυ V. διαβάλλει G. δῶρ' αἰτῶν conjecit Dindorfius, quo recepto Bergkiius ἢ δῶρ' αἰτῶν ἀρχὴν πολέμου μετὰ Πεισάν- δρου πορίσειεν, probabiliter statuens ex parabasi petitum esse verum. — 35 μέγας ὁ κίνδιος R.

1559, 38 ἐν Ἄδου R. — 41 ἄλλου τινός. ἀντὶ καμήλου ἄμνον V.

1563, 46 εἰς λαίμοις Ald. — 49 λῆμα R. λαίμα Benteleus. — 1 ἐκτόλμων Suidae codices.

1564, 4 φαίνονται om. R., qui καταδεδοικότες.

1567, 18 περιστελλόμενον R. περιστελλόμενος V. στελλόμενον Ald. — 19 περιβαλλόμενον R.

1569, 20-22 Ὅτι—περιβέβληνται om. V. — 21 σαθρὰν Suidas s. Λαισποδίας. σαθρὰν R. Ald. — 23 δὲ om. V. — 25 δὲ delet Elmsleus ad Eurip. Med. p. 109. Ad locum Eupolidis respiciunt Plutarch. Mor. p. 712, A, Eunap. p. 99. — 28 ἐν τῇ ἡ' Ald. et Suidas. — 29 sq. Φιλύλλιος— Πλυνητρίαις Casaubon. Animadv. ad Athen. 7, 23. Legebatur Φιλύριος (Φιλύριος V.)—Πλυνητρίαις. — 30 εἶχε Suidas. ἐγεί V. Ald. — 31 Στρατίς G.

Στράτων Ald. — 32 Παισί Jungermann. ad Pol-
luc. 7, 65. Legebatur Παιῖσι. — 33 legebatur
Δημήτριος δὲ καὶ πάντες τὸν Ἰζίονα λέγουσιν. Hic
quædam mendosa esse puto, quæ sic in inte-
grum restituo : Δημήτριον τὸν Ἰζίονα πάντες λέ-
γουσιν ἐν ταῖς etc. Demetrius enim grammaticus
cognomento vocabatur Ἰζίων, ut docet Suidas
v. Δημήτριος ὁ ἐπικλῆν Ἰζίων. Kust. Correxī Δη-
μήτριον et delevi καὶ. Πάντες intelliguntur omnes
interpretes, quorum excerptis usus est scholia-
sta. Sic in schol. Equit. 1381, Vesp. 1326. Sim-
pliciter Ἰζίων apud Suidam s. Λαισποδίας. DIND.

— 35 κτήνως V. κτείνως G. — 36 σπονδεῖν V.

1582, 50 Ἔστι δὲ τὸ σίφιον εἶδος λαχάνου
ἡδυσμού R. — 51 πρόκνισμα V. — 53 ἐπὶ τὸ R.

1590, 7 λέγει om. V.

1591 εἰσῆχται et πολεμεῖν ἀποφαίνων Ald.

1594 R. habet glossam ἀντὶ τοῦ εὐδινάς.

1598 Εἰ καὶ ὄλωσ καὶ R. V.

1603, 26 τὸν ἄρ. R. — 28 αὐτὸν V. — 29 τὴν
om. R.

1611, 34 sq. τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ὄρνιθας R. V.

1614, 38 καὶ ἑαυτὸν R.

1620, 47 ὅσον μόνιμοι Ald. — 48 παρὰ Ἄριστο-
φάνους G. — 49 sq. περι—γυνή. Est Archilochi
versus secundum probabilem conjecturam Ja-
cobsii ad fragm. 27, p. 302 ed. Gaisford. Et
παχεῖα ex hoc versu afferre videtur Eustath. p.
1329, 36. DIND. παχεῖα καὶ μισ. Ald. — 50 ἐξη-
γούντο R. — 51 τί ἐστὶν V.

1628, 5 τούτου V. εἰώθ. καὶ R. Ald. τοὺς βαρ-
βάρους διαλεγόμενος (διαλεγόμενους G.) V.

1648, 22 Ὅτι τὸ R. V. — 23 καὶ om. V. — 25
εὐρημένη Bentleius. Libri εἰρημένη.

1653, 31-33 Εἰ μὴ—οὐσα infra post περι τῶν
γνησίων R. V. — 31 Εἰ μὲν R. V. — 32 ἐστὶν ὡς
μὴ V. — 33 ἐταίρους R. Ald. συγκληρόνομος R. μο-
νόκληρος R. V., sed μονοκληρονόμος Suidas s. Ἐπί-
κληρος. Conf. ad schol. Vesp. 583. — 36 οὖν om.
R. Deinde scribebatur ἦς. V. Ald. ἂν ἢ Ἄθ. —
37 ἐπικλήρου R. V. γὰρ ὡς ὄντων γν. R. — 38 ἐπὶ
κλήρου R. ἐπικλήρου V. — 49 prius καὶ om. R. —
41 οὐ προσποιούμενος. Conf. schol. v. 302.

1656, 44-46 γράφεται—τοῖς γνησίοις infra post
τὸ νοθεῖα l. 49 ponit V. præfixo ἄλλως. — 47
Ἄττικοῖς R. V. μέχρι δέκα Meursius Lectt. Attic.
1, 21, comparato Harpocrat. s. Νοθεῖα. — 49
post νοθεῖα addit R. ἄλλως. εἰ τὰ μὲν χρήματα ἔμοι
καταλείπει ὡς νόθω, τὴν ἀρχὴν δὲ τοῖς γνησίοις. —

50 ἐδίδοσαν V. Ald. — 51 κληρονομεῖν R. Ald.
1669, 7 τοὺς φράτορας Ald. τὴν εὐγένειαν R.

1671, 12 τὸν om. V. βλέψαντος R. τί δῆτ' εἰς
τὰ ἄνω πράγματα ἀποβλέπει V. — 14 τί δὴ τὰ
ἄνω R.

1678, 19 γαμεῖ R. V. γάμω παραδίδομι G. Post
γαμεῖν addit Ald. οὕτω Δίδυμος. Δίδυμος—ὄρνιθιά-
ζει referendum ad βατίζει v. 1680.

1680, 21 Καὶ μὰ, 23 αὐτῶ V. — 25 βομφάλη
G. — 27 καθολικῆς V., qui φησὶν et δὲ om. Fort.
εἰς τὸ βαδίζειν vel τὴν βᾶσιν vel τὴν βᾶδισιν, ut in
scholio proximo. 28 Τὸ τελευταῖον et sequen-
tia spectant ad v. 1684. DIND.

1681, 34 ἢ om. R. V. αἶ γε μὲν πορ. R.

1688, 42 φησὶν ἐκόπησαν, 43 τὸν ἄριστον R.

1694, 51 νῦν om. R. — 53 παρὰ τὰ R. — 1 ἀκρο-
πόλει. Legebatur ἄργει. Correctum ex scholio
proximo. ἄσται Bentleius. Sequentia verba spe-
ctant ad v. 1694, ubi πέπαικται scriptum pro
πεποιήται. — 3 Ἴστρος om. V. — 4 ἐν τῇ κωμῳδίᾳ
G, τοῖς om. R. — 5 οὕτω δὲ ὀνομάσθαι R.

1699, 17 τῶν om. R. V.

1701, 20 τὴ πληθυντικὸν R. V. — 22 ἐστὶν δὲ V.

1705, 28 δικολόγων Lobeck. ad Phryn. p. 643.
— 29 γλῶσσαν V. et mox γλῶσσα. — 35 ἄλλως ha-
bet R., licet sequentia verba omittat.

1706, 42 ἰσχύσει Victor. — 44 Ἄντι τοῦ τῆς R.

1717, 53 εἰλησιν V. — 1 λέγει δὲ τὸ Toup.
Emend. vol. 4, p. 130.

1720, 12 τὸ δὲ ἐξῆς ἀναγε (sic) δίεχε ἀντὶ τοῦ
Ald.

1736 sic R. Legebatur ad v. 1740, ὑμῶν ὦ
ὑμέναι' ὦ : ἦδετο τοῦτο ἐν τοῖς γάμοις. εἴρηται δὲ
τοῦτο ἐν τοῖς Μενανδρείοις. Omittit V.

1737, 29 μηθένος Ald. μήτε ἐνός R. V.

1744 τοὺς περι V.

1745, 5 γινομ. R. et Suidas s. Χθονίας. γενομ.
V. Ald.

1758 ὁ Πεισθέταιρος om. V. Ald.

1764, 29 Ἦρ. γεγιστῶν ἄθλων αὐτοῦ R. ἄθλον
αὐτοῦ V. — 30 aberat ὦ et legebatur Ἠράκλεις
αὐτός τε καὶ Ἴδλαος. Vid. ad finem scholiorum in
Acharn. — 31 αἰχμητῆς R. δύο libri δὲ om. R. —
32 ἑαυτοῦ V.

In fine scholiorum in hanc fabulam subscri-
ptum in V. est παραγγέλλεται ἐκ τῶν Συμμάχου
καὶ ἄλλων σχολίων. Eadem verba ex codice Lei-
densi protulit Dobræus.

LYSISTRATA.

ARGUMENTA primus edidit Kusterus, ex codice, ut videtur, Palatino. Codice Augustano usus est Brunckius. DIND. Sunt etiam in *Put.*, i. e. exemplo editionis Frobenianæ, cujus marginibus Claudius Puteanus scholia ascripsit ex libro optimo et, si novitias aliquot glossas detraxeris, Ravennatis simillimo. Servatur in bibliotheca Regia.

ARG. I, 3 sq. *ὁμοῖοιαι δὲ ἀναπ. μὲν* Ms. Kusteri. *ὁμῶσα* Baroccianus (Gratiani de S. Bavone, i. e. Joannis Alberti, in *Observv. miscell.* Amstelod. vol. 7, p. 125). — 5 *ἀλλήλοις* Brunckius. *ἀλλήλων* R. *Put. K.* (i. e. Kusteri editio). — 6 *ἐμπριλάς* ex R. Aug. [et Bar.] accessit [*Put. ἐμπριλάς*]: lacunam posuit Kusterus. Fort. ἐν πύλαις. Sed desideratur etiam verbum finitum respondens proximo *αὐτῇ δὲ—ἀπαντᾷ*. DIND. Fabula ipsa et quæ sequuntur μετὰ τῶν οικείων monstrosi vocabuli correctionem certam ostendunt EICHPÍΔAC, εἰς πατρίδας, ut sit τὰς μὲν ἔξω (exteræ mulieres) ἀπιούσας εἰς πατρίδας. Nam ἔξωπιούς quoque ab hoc loco alienum est. R. *Put. καταλείπουσα*. Defendi potest structura sine verbo finito, quamquam integrum esse locum minime præstiterim. — 10 *ὀλίγων*, 11 *τοῦτων* K. — 14 *ἐπιτρέψουσι* Brunckius, incertum de suo an ex codice Aug. *ἐπιτρέπουσι* R. *Put. K.* — 15 *ταμειδονται* *Put. K.* — 16 *καταπαύσωσιν* R. *Put. Aug.* — 17 *καταπληγείς* R. *Put. τὸ θράσος* K. *Put.* — 21 *ἐγκαρτεροῦσαι* K. *Put.* — 23. Ex loci sententia facile intelligitur quid significet participium *χυτροτομοῦσα*, *irridens, ludibrio habens, ludificans*. Genuinum esse Græcum verbum *χυτροτομεῖν* nec affirmare nec negare ausim: quibus secus videbitur, per me licet legant *κερτομοῦσα*. BRUNCK. *ἀπαγγέλλεται* *Put.* — 24 *σπουδάζειν* *Put.* — 26 *ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας* scire velim quomodo intellexerint editores. Mihi sunt tenebræ, nisi scribas *ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰ περὶ τὰς γυναῖκας*. — 27 *οἱ Ἀθηναῖοι* addidit Kusterus. Post *πρέσβεις* in Aug. est lacuna, quam Brunckius quinque punctis designavit. — 32 *ἀναμνήσασθαι* K. *Put.*, in quo inesse possunt vestigia vocabuli *φιλίας*, quod hoc loco excidisse puto. τῆς om. R. *Put. Aug. παλαιὰς—γενομένας* Aug. *Put.* — 33 *γενομένας* K. *εὐνοίας* de suo addidit Kusterus. — 34 *ἐκάστους* K. — 35 *Κλεύκριτον* *Put. Λεώκριτον* K. Est olymp. 92 ann. 1.

ARG. II. Ἄριστ. γρ. addidit Dindorfius. — 10 *τιθίμενοι* et *ἐξώρισαν* Brunckius. Libri *ἐξέρρησαν*.

SCHOLIA.

Ἐκλ. — στρατόν additum ex L. Bar.

2, 14 *φασί* Porsonus. Libri *φῆσι*. — 15 *δεῖν* R. et Suidas s. *Πανικῶν δέματι*. Ceteri *δεῖ*. — 17 *ἔστι* L. Ceteri *ἔτι*. — 18 *ἐκκείμενος* restituit Dindorfius ex Photio p. 196, 15, ad HSteph. Thes. v. *Κωλιάς*, et *ὅμοιος* ex eodem Photio et R. *καὶ οἱ μὲν οἰκοῦντες (ἐνοικ. K.)* L. K. — 19 *Γεν. γὰρ* R.

8, 24 *ἐσχυρωπακέναι* L., 25 *τοιοῦτον* L. Bar., 27 *κυανέχσιν* Bar. Ceteri *ἐσχυρωπηκέναι—τοιοῦτο—κυανέοισιν*. — 28 *Διὸς μέτωπον* schol. Hom. II. O, 101 et Suidas s. *Τοῦσοπιῖν*. Ceteri *μέτωπον Διὸς ἐκταθῆ* schol. Hom. *ἐκτανθῆ* L. ἐν ταύτῃ K. *ἰάνθη* Suidas.

17, 31 *ἐστράγγευσεν* Berglerus. *ἐστράγγευσεν* R. Ceteri *ἐστράτευσεν*. Bar. in fine scholii: *σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ ἐπικύπτειν καὶ στρατεύειν*. *Put. διέτριβεν, ἀνεβάλετο*. — 33 *καὶ χαριέντως* R. *Edehatur καὶ χάριτες*. Verbum de suo addidit Dindorfius.

20 *Put. ἀναγκαῖα καὶ πρὸ πάντων*.

25 *Put. περὶ αἰδοίου οὗ καταλαμβάνεις*. — 4 *εἶναι* om. L. K. — 5 *καθὼς* sὸ R. Bar.

27, 6 *ἠρρημένον* etiam Suidas s. *Ἐρριπτασμένον*. L. *ἠρρημένον*, quod *ἔρριμμένον* esse posse animadvertunt Gaisfordus ad Suidam et Dobræus. *εὐρημένον* Bar. — 7 « *στροφᾶσθαι* (quod *στροφᾶσθαι* potius scribendum) L. » Dindorf. Kusterus ex eodem codice *στροφεύσθαι* enotaverat. — 9 *μεταφ. ποιῖν* Bar., qui sequentia omittit. Suidas *ὅπως εἶ ἔλθη*. Scribendum videtur *ἔως εἶ ἔλθη*. — 10 *ἄχρις ἂν εὐρεθῆ* τὸ Suidas.

33, 15 *ἡμῖν τε τοὺς Λακεδαιμονίους* R. Excidit *εἶναι*.

36, 21 sq. *ῥῆκουν—Ἐγγελεῖς* addita ex R. Conf. Unger. *Paradox. Thes. I, p. 20 sqq.* — 22 *ὦν καὶ* L. — 24 *addit* Bar. *ἔθεν καὶ οἱ λεγόμενοι ἐγγελεῖς, περὶ ὧν φησιν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Βοιωτικῶσι*.

43, 30 *scribebatur* *ψιμμυθίω*.

45, 32 *Κιμπερίνα* R. *Κιμπερίνα? Ταραντίνα* R. Ceteri *Ταραντίνα*. — 33 sq. *οἱ στατοὶ οἱ ὀρθοὶ (οἱ στατοὶ superne adscriptum in L.) χιτῶνες ὀρθοστάδιοι καλοῦνται* L. K. — 36 *λαβὼν* om. Bar.

48, 39 *δὲ βοτάνη* R. — 42 *φαίνεται* Bar. — 44 *τὰ* om. R.

55, 47 sic R. Ceteri *Οὐ γὰρ (γὰρ om. L.) μὰ Δία μετὰ βρ. R. βραδύτητος*.

56, 51 *ἀκριβῶς* om. L. K. ἢ Bar. pro *οἶον*.

58, 53 *διηρεῖτο* libri præter R. qui *γὰρ* om. — 1 *δὲ* ex R. accessit. — 3 *τῶ ἄστει* Bar. *περὶ τὸ ἄστου*

in schol. Vesp. 1223. μέχρι Πυθίου in margine habet L. — 4 Πάλλαντι R. Ceteri Πάλλαντι. Sunt hæc ex Philochoro: v. Strabon. 9, p. 392.

60, 8 μικροῦ om. Bar., qui pergit καὶ ἵππος κέλῃς ὁ γυμνός, διὰ τοῦτο ἐπήγαγεν ἀκάτιον. — 9 λέγεται, 11 ναυτικός δὲ ὁ Σαλαμίνιος R. — 12 addit Bar. τὸ δὲ ὄρθρια γράφεται καὶ ὄρθια. Quæ sequuntur scholia v. 62-126 absunt a cod. L.; ex Bar. edidit Kusterus.

62, 13 οἱ et 14 ἄλλως om. R. καὶ ἄλλως K., qui om. εἰκότως. ἐπειδὴ K. — 16 Θεαγένης K. κοπάστῃς, R.

64 scribendum Ἐκάτειον τὸ, ut interpretatio docet. τὸ ἐκ τῆς Ἐκ. codex. DIND.

67, 19 Ἀττικῆς om. K., qui 21 καὶ παρὰ et κινεῖς.

80 εὐσωματεῖς R.

81, 27-30 sic in R., ὡς αἱ Ἀττικαὶ νῆ τὸ θεῶ. λέγει δὲ τοὺς Διὸς κούρους. λακωνικῶς φθέγγεται.

83, 35 ἐστὶ additum ex R. et Suida s. Ψαλάσσετε.

89, 40 Put. κομφῶς καὶ πανούργως καὶ τεχνικῶς ἔχουσα τὸ αἰδοῖον παρατετιλμένον. — 41 γὰρ αὐτοῦ, 44 βλήγωνα K.

90 παῖζει — κεχηνέαι om. K., non Bar.

91 R. habet lemma. Ceteri cum superiore scholio jungunt Κορινθία δὲ ἡ πόρνη.

92 φύς. τοῦτο λέγει μὲν οὐ σώφρων δέ Put., præcedentibus huc delatis. Quid sint φύσεις explicat Ducang. in Gloss.

94 ἕμας K., non Bar.

103 sic R., Εὐκράτης στρ. Ἄθ. ὡς δωρ. δὲ καὶ πρ. καὶ ξ. κομφοδεῖται.

105 ἐκ τοῦ (sic) τάξεως Put

106, 7 Οἶον om. K. — 8 ἅμα τὸ R. ἀπεισιν καὶ οὐκ ἂν ἀπέλθοι τῆς μάχης Suidas s. Ἄλλ' ἐμός.

107, 9 sq. Σκόπτει — καὶ additum ex R. Habet etiam Put. — 10 μοιχοὺς τοὺς Μιλησίους K. — 11 R. addit scholion ἀπέστησαν γὰρ τῶν Ἀθηναίων.

109, 14 παῖζει δὲ om. K., qui χρωμένας. — 18 αἶς R.

113 Τὸ om. K. ἢ om. etiam Put.

114, 20 παρ' ὑπ. δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀμπέχεσθαι K. Lemma præfixit Dindorfius.

115. Errorem scholiastæ notavit Schneiderus in Lex. Sequitur in K.: 116. παρταμοῦσα θ': γράφε, παρταμοῦσα δ' ἤμισυ.

117 Ταύγετος ὄρος Λακ. K.

118, 27 δυσχερῶς K., et R. ut videtur. Ex Put. addidi τοῦ.

126, 31 ἢ μύλλετέ additum ex R. et Suida v. Μυῖτε. μῶν γὰρ K., non Bar.

133, 35 Ἄλλο τι Δ (? ductus ejusmodi, quem non extrico) χέλευε Put.

135 Ἀντὶ τὸ R. Ἀττικοὶ om. L.

138, 39 Ἀντὶ τοῦ hic et 42 om. R. Put. — 21 τὰ παιδιὰ ἐν σκάφει Put. σκάφην Bar.

139, 43 sq. κατὰ τινας additum ex R. — 44 λαβῶν σκάφος Μελανίππη συνεσῆλθεν Bar. ἀνῆλθεν Put. Addunt hic L. K. εἰς τὴν Τυρῶ δὲ Σοφοκλέους αἰνίττεται καθέισαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος. — 45 καὶ om. Bar. κυλ — R. Ceteri καλ —, præter Put., cujus ductus hic obscuriores ostendunt ανχ — vel αγκυλινδουμένων, fortasse, quod apud Suidam est s. Οὐκ ἐτός, ἐγκυλινδουμένων. — 46 ὁ δὲ v. et seqq. om. etiam Put. — 47 ἐσμὲν L. et Suidas. ἴσμεν K. — 48 τῇ additum ex Suida.

140 Πρὸς τὴν Λαμπι R. sine λέγει.

143 Κοιμᾶσθαι additum ex R. Ἀττικόν. «Immo Λακωνικόν: nisi scholiasta ὑπνῶν ab Atticis dictum voluit dicere ut ῥιγῶν.» DIND.

145, 53 Λέξις ἢ ἐκ τούτων δυναμένη L. Δυναμένη Bar. Δυναμένη δηλονότι ἀγαθὰς ἐπινοίας εὐρίσκειν Put.

146, 3 δηλονότι τῆς Bar. sine τὸ ἀπ. Eadem habet Put. ad v. 143. Referendum ad τουτογί v. 147.

148 Δήμητραν R.

150, 9 τὴν ἀμοργίαν sive ἀμοργίον Put., qui lemma habet ἀμοργίους. Deinde libri omnes et Suidas s. Ἀμόργεια habent insulæ nomen Ἀμοργούτος. — 10 Θηραία Piersonus ad Mærin p. 44 ex Etym. M. p. 85. Legebatur Θήρια. L. Θηρία. Put. et Suidas Θήρια.

151, 11 τὸ γυναικ. αἰδ. Bar. — 12 τοιοῦτον L. Ceteri τοιοῦτο.

152 lemma habet Put. ἦτοι πλ. K., quæ om. Bar.

155 sic Bar., Ἡ ἴστ. παρ' Ἴβ. καὶ Εὐριπίδῃ. ἀλλ' ἐσεῖδε μαστὸν εἰσβαλὼν ξίφος φίλη παρενιδίαν. — 15 Πυραῖος L. Temere K. Λέσθιος. — 16 ἀλλ' om. K. ὡς εἶδε R. L. εἰσίδεν (sic) Put. — 17 φίλ. ἐδ. om. K. Habent R. Put. — 18 præcedenti scholio antepontum R. Put. Καὶ μασθὸς R. Μασθὸς Put. μάλα K.

158, 22 ἀπολαβεῖν Bar. — 24 ἄλλο Suidas s. Κόνα δέρειν. Legebatur ἄλλως. Ex eodem Suida Dindorfius addidit αἰθίς. — 25 Σγῆμα — αἰδοῖον infra post εὐρίσκειται ponit R. Qui habet cum Put., Τὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων λέγειν διὰ τὸ εἰρημένον Φερεκράτους· ἐν γὰρ τοῖς — εὐρίσκειται. Post εὐρίσκειται eadem habet Bar. sic scripta, τὸ δὲ ἀπὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸ εἰρημένον Φερε. Hæc ex sequenti scholio illata putat Dindorfius. At quæ ibi l-

guntur φλωαρία φησὶ τὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων sunt nihil. Ejusmodi aliquid dixit scholiasta, τοῦτο ἐκ τῶν ἀπολωλότων, εἰ δὴ τὸ εἰρημένον Φερεκράτους· ἐν γὰρ τοῖς σωζομένοις τοῦ κωμ. etc. Sic in simili re schol. Ranar. 13.

162, 32 δῆλον ὅτι R. Ceteri δῆλον ἐστι. — 36 ἀρμόζει K. — 39 μὴ παρ. om. etiam Bar.

173 sic in Put., Οὐκ ἂν γένοιεν (sic) εἰρήνη τοῖς Ἀθηναίοις ἐὰν θαλασσοκρατῶσι. καὶ τὸ ἄβυσσον παρὰ τῇ ἀκροπόλει. καὶ γὰρ ἀπέκειντο X. τάλ. Præmittit Bar. ἀντὶ τοῦ σπουδῆς τὸ λαθεῖν τὸ ἀργύριον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς θεοῦ. — 41 ἀγομεν, 42 τὸ δὲ ἀργ., 43 ἦν K. — 44 ἀπέκειτο Suidas s. Ἄβυσσος. Legebatur ἀπέκειντο. — 45 ἀπὸ Καλλ. L.

179 Put. προσδοκουμένας θ. ταῖς πρεσβυτάταις.

180, 52 ἀ λέγεις om. Put. ἔχειν R.

184 Σκύθας et sequentia om. Put.

188, 4 ἐπὶ Θήβας apographum Bentleianum codicis Leid., teste Blomf. ad Æsch. Sept. p. 1. Sed Θήβαις esse in codice arguit silentium Dindorfii.

189, 8 sq. εἰ μὴ—τετράπ. om. Put.

191, 11 τὸ λευκὸν ἵππον additum ex R. τὸ λευκὸν ὅτι φαλλὸς τὸ αἰδ. Put. λευκὸς μὲν, 12 ἵππον δὲ K. (L. Bar.)— 13 iidem διὰ τὸν ἵππον τῶν, nisi quod L. τύπον. — 14 λευκὸν ἵππον Put. Qui addit scholion ad v. 193: Ποῖ ἀντὶ τοῦ τίνος ἕνεκα λευκόν. οὐ μοι δοκεῖ ἀγαθὸν εἶναι λευκὸν ἴσσαι ἵππον.

195, 16 ἐτίθετο K. — 18 οἱ om. Put. — 21 κωμῶδεϊ Put.

198 ἄφατον ἀντὶ τοῦ ἀφάτως Put.

200. Scholia v. 200-266 absunt a codice L., edita ex Bar.

201 ἡσθεῖη: εὐφρανθεῖη Put.

202, 25 ἱεροῦ K., non Bar. Ad sequentem versum Put. φιλικῆς δεξιῶσεως.

205, 27 μιμουμένη Put. Legebatur μιμημένη. Bar. μιμημένος. τουτ. τους ἱερεῖς addidi ex Put.

208, 31 πρώτη καὶ K., non Bar. — 32 ἔλαχον Dobræi conjectura inconsideratius recepta. Hoc dicere non poterat Calonicæ. Libri omnes αἱ Λάκαιναι. ὅτι κλήρω esse videtur δηλονότι κλήρω (ad λάχης), depravatam ob præced. φησίν. Πᾶσαι in sequenti versu exponit scholiasta supplendo αἱ Λάκαιναι, ob vocativum qui sequitur, Λάζυσε πᾶσαι τῆς κλικῆς, ὃ Λαυπιτοῖ. Deinde in Put. ἐμπεδῶς ἀσφαλίσαστε. Pertinet ad v. 211.

216, 34 articuli τοῦ loco in Put. est lacuna octo novemve literarum. In eodem ταῦτα—δρκον sunt novum scholion.

217, 39 ἀγευστος γάμου Valckenar. Anim. ad Ammon. p. 41, conjectura probabilis. DIND. ἢ (i. e. ἦ) ἄζευκτος Put. ἄζυγος K.

221 ἐπικαυθῆ habet Put. ἐπιτανθῆ ἐν ἐμοί Bar. 227, 44 καὶ om. Put., qui οὐ συντ. ut novum scholion habet.

229, 46 ἐν om. Put. cum lacuna latiore.

231, 48 δέ habet solus R. — 52 ὅτι addidi ex Put.

238, 3 οἶον om. K. οἶον καὶ ὡς om. Put., qui habet sequens lemma. — 4 prima persona καταλείψομαι tolerari non potest. Bar. καταλείψομαι, in quo veræ scripturæ vestigia, servatæ in Put., Κατάλειψόν μοι, ἔπως etc. — 5 ἄρξεται K.

244, 8 ἐν συνθήκῃ Put. — 9 ὄμηρον R. ὄμηρα Put. — 10 λέγει K.

245 in Put. ἡ σύνταξις· ἡμεῖς δὲ σὺν ταῖς ἄλλαις γυναῖξιν ταῖς ἐν τῇ πόλει οὐσαις, εἰσιούσαι ἐν ἀκροπόλει ἐμβάλλομεν τοῖς (sic) μογλοῦς καὶ ἀσφαλῶς τὰς θύρας κλείσομεν.

247 Put. habet lemma ἐφ' ἡμᾶς. Idem addit μετὰ δόλου. ἢ γὰρ ἐπὶ τῇ αἰτιατικῇ συντασσομένη δόλον δηλοῖ.

250 ἐπὶ τοῦ K. Ad præcedentem versum Put. τουτέστιν ἐὰν μὴ συνέλθωσιν καὶ ὁμονήσωσιν ἐκείνοις, δηλονότι οἷς ἡμεῖς εἴπομεν· ἐπὶ τε τὸ (l. τῷ) ποιῆσαι εἰρήνην, οὐ δυνήσονται τὰς πύλας ἀνοίξαι.

252 ἀντὶ τοῦ ματαίως Put.

253, 19 Στρ. χῶρει Δράχης K. Dubitat scholiasta chorusne an Strymodorus pronunciet versus 254, 255.

262, 20 ἄγιον βρ., 22 ἀντὶ τοῦ addita ex R.

266, 24 om. K. In Put. post Φιλοῦργε lacuna est. — 25 κύριον om. Put. K. ἐπίθετον πανοῦργε Bar.

268 ad μετῆλλον hoc scholion refert Put.

270, 29 Ὑπὸ K. Bar. — 34 τὴν om. Bar. συνέρρει K. « Ad locum Eupolidis respexit scholiasta Platonis p. 332 ed. Bekk. » Dindorf.

273, 36 ὦν στρατ. om. Bar. Put. — 39 καὶ αἰρεθεῖς Bar. — 41 καταλαβόντων L. τὰς οὐς. ἐδῆμ. καὶ τὰς οἰκ. κατέσκη. K. — 43 κατεψηφίσαντο K., non L. ἐν στήλῃ χαλκῇ K. Bar. — 44 τὸ ἀργ. Put.

279, 49 ἄκοσμος R. et Suidas s. Ἀπαράτιλος. Ceteri, etiam Put., ἀκόσμητος.

282, 51 Καὶ γὰρ τὰς R., qui hæc καὶ—ἔλεγον in fine ponit post κατέχειν ἀσπίδας. Non ita Put., qui habet 52-54, omittit 1, 2 ἐπὶ—ἀσπίδας. Ὅτι om. Put. — 51 ἐπιστάσθ' Bar. — 1 ὡς τὸ K.

283, 4 λέγει Bar.

284, 6 περιγίνομαι R. περιγεγένημαι Bar.

285, 7 Παροξυτόνως, ἀντὶ K. — 9. Tetrapoli accensetur Οἰνὴ. Ita Strabo 8, p. 383 et Steph. Byz., frustra dubitante Berkelio. Ms. tamen (Barocc.) Οἰνὼνη, quæ Æacidarum est insula.

ALBERTUS. Deinde legebatur Προβόλιθος, Τρι-
κόρινθος, quæ correxit Dindorfius.

288, 15 τὸ om. R. Bar. σιμὸν δὲ Bar. χωρίου
τοῦ πρὸς τὴν Κ. γ. τὸ πρὸς L. γ. τοῦ πλησίον τῆς
ἀκροπόλεως Bar. — 16 ἢ ὄν. γ. additum ex R. —
18 Πλάτων Elmsleius ad Acharn. 377. Legeba-
tur πλατὸν, etiam ap. Suidam s. Σιδῶς. — 19 δεῖ
idem Elmsl. restituit. Legebatur αἰεῖ.

289, 21 ἄμπρον R. et Suidas s. Ἀμπρεύοντες.
ἄμπρος K. Bar. σχοινίου R. — 22 sq. habet Put.

291 sic in Bar., ἐξεπιώκατον. ἀντί τοῦ ἐθλιψαν.
τῷ ξύλω. διί. μέρος. — 24 ἢ ἐλίψατον L. ἢ ἐθλιψαν
K. om. R. — 25 δοῖκῶς L. καὶ δοῖκῶς R. *ἐνιμέρος K.

293. Hoc scholion ad v. 297 refertur in Put.,
qui ἔχων δι'.

294 Put. τῆς ὁδοῦ (quæ verba non sunt in
Frobeniana) δηλονότι μὴ μετὰ etc. — 29 δὲ om.
Bar., in quo τούτο παρεπιγραφή refertur ad v.
296.

298, 31 μου R. L. Put. με Bar. πρὸς K. — 33
καχὸν Ἀήμιον K. — 34 hæc a superioribus dis-
juncta in Put. sunt sequentis scholii vice.

300 Ἀντί τοῦ om. R. Put. Qui ad sequentem
versum habet glossam ἔδαξε. — 44 δὲ om. R.

308 ἐγκαταθέντες videtur fuisse in codice quo
usus est Puteanus. — 46 φαῖνον R. Bar. φαῖον Put.
φαῖνόμενον L. ἀμπελινῶν Put.

309 lemma habet Put. χρῖον γὰρ R.

312 habet Put. τὸ φορτίον : τὰ ξύλα. Scholion
Ὑπὸ φησι ad v. 311 καπνῷ πιέζειν refert.

313 lemma habet Put. — 52 Κρατερὸς Bar. Ceteri
Καρτερὸς. — 53 φησὶ ταῦτα R. Put. Ceteri
ταῦτά φασιν. — 1 Στρατονίκου Put. — 3 τῆς θεοῦ
R. Ceteri τοῖς θεοῖς, quod τῆς θεᾶς scribendum
esse monuerat Meierus De bonis damnat. p. 181,
215. — 4 κατακεχόφθαι L., qui 5 om. κατ' αὐτοῦ.
— 9 πλείον K.

316 Put. : σὺν ἐμοὶ κομίσεις.

320, 16 τινες om. K. — 17 ἀλλήλας R.

321, 19 ἔσται R. Nūn et 20 καὶ et αὐτῶν (hoc
cum lacuna) et 21 ἄνωθεν et 22 ταῖς om. Put. —
24 Ὄνομα R.

326, 27 Μήπως ὕστερον Put. ὕστερον etiam R.
et Suidas s. Μῶν. Ceteri ὕστερος.

327, 30 κνεφαία habet Put., omittit ἢ ἐσπερία.
— 31 idem τὴν οἰκίαν ὑδρίαν δηλονότι. Ravennas
in poetæ verbis οἰκίαν habet pro ὑδρίαν.

329, 33 οὐ γ. βάπτ. in fine post κρήναις po-
nit Suidas.

332 Ἐπάρασα τὴν ὑδρ., περικατάζει αὐταῖς τὸ
ξύλον Bar. Sic Albertus. Confer scholion 357,
ubi adde Put.

336 Ἐπέργεσθαι R. Ceteri, etiam Put., σπέρ-
χεσθαι.

337, 42 ὑποκαύσαντας R. ὑποκαύσαντες Put. —
44 Ὡς om. etiam Put.

343 Ἀπὸ x. Put. Scribebatur Κατὰ κοινοῦ.
Idem cod. ad sequentem versum : ἀντί τοῦ ἐφ' ὄν
ἐνεκα, ἤγουν περὶ τῆς εἰρήνης. Delendum videtur
ἐφ', ex poetæ verbis illatum.

349, 51 συσβ. R. ἐσθεννύειν L. Put. σθεννύειν K.

354 Τί φοβείσθε, τί τρέμετε Put. Qui versu 358
habet ἀγγεία (ad κάλπιδας), 361 ὄνου (ad βουπά-
λου), 362 τὰς γνάθους δηλονότι.

365 Ἄντ' L. Ad v. 366 Put. ἤγουν τὰς πολιὰς
ἐκσπάσω.

367, 11 ἐξανύσω habet Bar., ἐξοίσω ἐξώσω L.
ἐκθηρίσω Put.

370 σκενάσωμεν τὸ K. et Bar. ut videtur.

372, 17 ὦ om. R. Put.

376 Put. habet ὀπτῆσω. σταθεύω τὸ ὀπτῶ. — 20
σταθμεύειν L. Bar., et infra similiter. — 22 κρεά-
διον Bar. In Acharnensium versu est στάθευα.

378, 27 Κρητί Albertus. Scribebatur Κρήτη.
380 Δινεύσεις Bar.

381 in Put. Ἀχαρνάϊων (sic) ποταμὸς ὁ Ἀγελῶς.

385 Ἀπὸ τοῦ L. Bar. Lemma est τρέμων.

388, 45 βούλεται Bekkerus. Legebatur βου-
λεύεται. — 50 ἔτι L. ἔτι K. — 52 ὀπλίτας Dindorf-
fius et Dobræus ex v. 394. K. ἅπαντας, Bar.
πάντα. — 1 fort. πεπωκυῖα. Dubito an πεπωκυῖα
dixerit eo sensu de quo in schol. ad v. 395. — 2
ἑωσῶν Kusterus. Libri ἑουσῶν. Put. habet ἤγουν
αἱ ἑορταὶ τοῦ Διονύσου πυκναὶ καὶ συνεχεῖς. Σαβάζιος
δὲ ὁ Διόνυσος.

389 Put. ἤγουν τὸ τὸν Ἄδωνιν καλεῖν ἢ θρηγεῖν.
— 13 ὑπογράφουσι Bar.

395, 21 ἐπόρνευσεν Bar.

397, 25 Δημόστρ. Bar. Φιλόστρατος K. — 26
καὶ om. K. — 27 Δήμιος Kusterus. Legebatur
Δήμω.

403 Put. πάσχομεν (ad δίκαιά γε). ἀλυκὸν ἐν
ἀλλῇ βίβλω. ἤγουν δρυμύν. — 33 legebatur Ἄλυ-
κοῦς. Bar. ἀλυκόν. Correxit Dindorfius collato
Steph. Byz. s. Ἄλυκος. — 36 ἀρχόμεθα L.

408, 40 ὡς πρὸς—τινος om. P.

410 τὸ om. Put., qui post δὲ et post κακέμφα-
τον lacunas habet.

413 τὴν βάλανον Put. ψελλίου Put. Bar. Addit
Put. τῆ γυναικὶ δηλονότι (ad ἐκαίνῃ), et ad v. 414
ἐξ ἡμῶν (ad τις), ad 416 : Ἀντί τοῦ τῶν ποδῶν,
Ἄττικῶς. τοῦ ποδὸς ἐν ἀλλῇ βιβλῷ (sic). In multis
enim τοὺς πόδας.

417, 46 sq. Μέρος τοῦ σανδ. proximo scholio
postponit R., om. Put. — 47 ἀπὸ τοῦ ζ. R. sine
ἀντί τοῦ. — 49 γὰρ καλ., 50 συνέχειν ἐξαγόμενον K.
Bar. Scholia ad 419, 420 habet Put.

421, 2 διηρέθησαν R. x' R. L. γ' Put. Bar. K.

εισηγαγόμενοι Bar. βέλτιστα om. etiam Put. — 3 τῆ πόλει Put., recte. κατὰ τὴν K. L. — Scholia 422-437 om. Bar.

422 δέντος, χρεία ὄντος Put., qui ad v. 424 οὐδεμία χρεία.

426 lemma τί κέχρηνας habet Put. et λέγει in fine ponit.

427 Ἄντι τοῦ ὡς μ. R. — Put. ad v. 429 ἐνθένδε δ' ἐγὼ, ἐν ἄλλῃ.

439, 12 καὶ Ἄγραυλος Brunckius. δὲ ἢ Ἄθ. Put.

443. Hoc scholion cum additamento Ravenanisi Put. habet ad v. 447, νῆ τὴν ταυρόπολον, et schol. 447 omittit.

444, 18 προσθήης ταῖς R. Put. et Suidas s. Κύαθος. προσθήης τοῖς R. In Put. cum lacunis ταῖς . . . μίξουσι γὰρ κύαθον . . . κολλῶσι . . . θεραπεύεται. — 21 ὑπωπιασθήσῃ καὶ τυφθήσῃ Suidas.

447, 24 ἔστι καὶ ὅτι τὴν R. — 25 intelligendus est Xenomedes Chius historicus a Dionysio memoratus vol. 6, p. 818 Reisk. Ejus nomen in Ξενομήδῃ corruptum in scholio Victor. ad Hom. II. Π, 328. Ἐνομήδης ὁ τὰ θεῖα γράφας citatur ab Etym. M. p. 445, 8, ubi codex Paris. ἐνομήδης, id est Ξενομήδης. DIND.

448, 27 στενάξεις K.

453, 31 ὄ R. om. ceteri, etiam Put. — 32 ὑπάρχουσι ἢ (? ductus obscurus) λόχοι Put. — 36 ε' L. Bar. ε' K. πλόας L. — 37 sic L. Bar. Μεσοάγης K. Μεσοάτης O. Müller. Dor. vol. 2, p. 238. Conf. schol. Thucyd. 4, 8, § 9. — 38 νικηριτῶν L. νικηριστῶν Bar. Scribe Σκυριτῶν ex Thucydide. Vide Valckenar. ad Herodot. 9, 53, O. Müllerum Dor. vol. 2, p. 233. DIND.

457, 39 Ὡὰ πολλοῦσαι K. — 40 ὄσπρεα R.

460. Pertinet ad versum 461, μὴ σκυλεύετε. Put. ad v. 459 γρ'. οὐκ (sic) ἔλξετε, ὁ καὶ κρείττον. Multi enim cum Rav. οὐκ ἐξέλλκετ'.

472, 50 sq. R. et Put. Ὅτι οἶδεν (εἶδεν Put. Scr. οἶδει) τὰ περὶ τῶν ὀφθαλμῶν μέρη κοῖλα. — 52 κοιλοῖδ. Put. κοιλοιδίωντας K.

474 Put. ἤγουν μηδὲ τὸ τυχὸν ποιῶσα.

475 delendum lemma. Recte Put. κινήσει, ἐρεθίσει. ἀπὸ τῶν μελ. μετ. βλίττειν (ceteri βλήττειν) γὰρ—μέλι.

477, 3 ἄλα κιν. καὶ καταγρ. Ὁμ. R., ex quo 5 ὅτι δίοιτο additum. τὸ χερσαῖον λέγει parenthesi inclusa addiderat K., quæ non sunt in L.

482 Ἄντι τοῦ καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι ἔλαβον τὸ ἱερὸν τέμενος Put. (ad ἐφ' ὅτι).

483, 6 τὸ ex Put. additum.

484 sic Dindorfius. R. ἀντισπατικὸν γὰρ τὸ μ. Put. ἀντι πεστικὸν (sic). Glossa in L. ἀντιπαιστικός. K. ἀναπαιστικός.

485, 9 ἀπείραστον et 11 περιπολούντων R. Put.

et Suidas s. Ἀκωδόνιστον. K. ἀπείραστον—περὶ παραλούντων. Ibid. κώδωνι Suidas, qui non habet τοὺς γὰρ—ἐξετ., 14-16.

490, 20 τῆς et 21 alterum καὶ ex R. — 23 seq. vide schol. ad Av. 1556, Meinek. Hist. Com. p. 177 sqq.

493. Hæc non video quo pertineant.

511, 34 ἡμᾶς R. βουλευσαμένους Bar. βουλευομένους K. om. R.

512, 36 γελάσαι Put. sine δέ.

513 Put. παραγράψαι: Ἦγουν παρὰ τοῖς ἄλλοις γεγραμμένοις ἐκέισε καὶ ἄλλα γράψαι.

514, 39 ἀνὴρ τις ἐν τῇ στήλῃ R., quod restare videtur ex scholio aliquo ad παραγράψαι. Put. ὁ ἀνὴρ δὲ ἔφη ἂν, τί ταῦτά σοι. οὐ σιγήσει; ἔφη ἀνὴρ τις ἐν τῇ στήλῃ. — 40 τοῦτο R.

519, 43 ἀνήσεις R. — Ad v. 522 Put. νοθετῆσαι.

524 sic Put., Ἐν Ἀττικῇ οὐκ ἔστιν ἀνὴρ λόγου ἀξίος ἡμῶν, δηλονότι οὐκ ἔστι πολέμιος ἐν τῇ χώρᾳ. ἢ ἄλλος τις ἔφη οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει. — 46 Λεῖπει om. R. — 48 ἡμῶν R. Put.

530, 52 Κάλυμμα Put. K. Præmittit Put. Εἰς τὸ σιωπῆσαι (ad κάλυμμα), quod ad v. 531 legitur. — 53 ὅτι παρρησ. et καὶ πάλιν φυλάττουσιν. ὅτι οὐδὲ R. Put., i. e. ni fallor, κεφαλὴν καλύπτουσιν, ὅτι etc. Illa certe quæ leguntur, καὶ πόλιν φυλάττουσιν, ab hoc loco prorsus aliena sunt.

537, 4 ἴνα R. ἢ ἴνα K. Conf. schol. 690, 4. — 5 γὰρ ἦν K.

542, 11 Ἄ. τοῦ om. R. — 12 καματηφόρος R. κόπος K.

549 ex R. Put. et Suida s. Τῆθη emendatum. — 18 ὄσπρεα, 20 κορέσειε τήθεα K., quocum consentire videtur Bar. Ib. δὲ om. R. ἀκαλ. λέγουσι μὲν δὲ τὰς θαλ. Put. — 22 κνίδα Put. ἐς ὄσον ἂν ἀπ. Suidas. Ib. ἔχη, 23 τὰ σπέρματα τὰς σφαιρας K. — 24 sq. ἐπειδὴ καὶ . . . δριμεῖαι δὲ στερραῖ . . . ἦσαν. καὶ γὰρ Put. Unde 25 vitiosum γενναῖαι corrigas. Ib. ἐπεὶ οὖν—μητριδίων om. Put. — 26 δὲ λέγει R. Put. — 28 τοιαῦται R. Put. L. Bar. τοιαῦται δὲ καὶ αἱ γραῖαι Suidas, recte omisso δριμεῖαι. γὰρ om. R. Apud K. erat δάκνουσι δέ. αὔται γὰρ ἦσαν.

550, 33 sic. R. Put. ὅτ' ἂν μὲν (γὰρ L.) κρατῶμεν K. ἀλλήλαις παρακελεύονται in principio scholii ponunt R. Put. R. ante ἀλλήλαις habet μὴ μελήσετε.

556, 39 et 40 quid sibi velint illa τινὰ δὲ—τινὰ δὲ, quæ in R. legi perhibentur, nemo facile dixerit. τινὲς μὲν—τινὲς δὲ recte Put., alterum etiam ceteri codd. Priore loco K. τὸ δὲ νῆ. — 40 αὐτὸ Dindorfius addidit ex L., ignorant R. Put. — 42 λαχνοπωλῖος χυτροπωλῖος R.

558, 43 τοὺς R. Put. et Suidas s. Κορύβαντες.

τοῦ χοροῦ K. — 45 sq. ἄλλοι δὲ ἐννέα om. Put. R. habet ἄλλοι θεοί. Pro παῖδες esse ὄπαδοί in schol. ad Vesp. 9 monet Dindorfius.

563 recte R. Put. πέλιτη, ἀσπίς ἔτυν μὴ ἔχουσα. Dele 564, 51 ἰσχαδόπωλιν : ἰσχὺν μὴ ἔχουσαν.

564, 52 ἐλάας K. — 53 φασὶ δρυπέπεις R. om. Put.

566 lemma φούλως habet Put.

575, 2 οἰσπώτη recte Put., qui 3 om. Διονυσάλ. cum lacuna. — 3 οὐκ ἀλλὰ R. καὶ ἄλλα Put. Sunt codices qui οὐκ ita decurtant. οὐ καλὰ K. — 4 βόλιτα—κωσπώτην Porsonus Advers. p. 284. Libri βόλιτα—καὶ οἰσπώτην.

576, 5 τοὺς μοχθηροὺς additum ex R., sed verior ne non recte enotatum, quum illa ipsa verba apud Aristophanem legantur. Recte Put. τριβόλους τοὺς κακοτρόπους. ἔστι δὲ τριβόλος ἀκ. φ. K. ἔστιν ἀκανθῶν φ.

577, 8 ἀπό—ἐρίων additum ex R. et Suida s. Συνισταμένους. — 10 φασὶ καὶ ἐπὶ K. — 11 εὐνοιαν Suidas. Legebatur εὐνοια.

578, 16–18 Put. ταῖς ἀρχαῖς διαζῆναι : τῶν γὰρ ἐρίων etc. Idem 19 ἐπὶ et 21 τοῦ ἐρίου omittit cum lacunis. — 23 διαλύσαι γρή, quod Dindorfius addidit ex Suida s. Διαζῆναι, habet Put.

581, 29 Ἐπιτίμους Dobræus. Legebatur ἐπιτόμους. — 32 οὕτως L. — 34 τῶν om. K.

589, 37 ἐπιφέρομεν K., qui 40 om. λέγουσα.

592 Ἄ. τοῦ om. R. τὸ om. Put. ἡμῶν K.

597 sic in Put., ὀττειομένη : κληδονίζομένη. αὐ γὰρ—γαμηθήσονται. περὶ γ. χρῆσιμ.

600 Put. habet lemma. Εἰς—σῶμα post τεθήσει ponit R. τεθήση K.

601, 52 μισθὸς habent L. Bar., Suidas v Μελιττοῦτα. om. R. K. — 53 καὶ additum ex R. στέφανον et διηγωνισμένους L. διηγωνισμένων codex Puteani, qui corrigat ex Suida. — 54 Διὰ τοῦ δήμου ἄξω ἀντὶ R.

603 Put. habet lemma καὶ ταύτας. — 4 ἐν ἄλλοις δὲ Put. δραγμαὶς R.

607 legebatur δῆλον κωλύεις ἀναπλεῖν. κωλύεις om. R.

609, 9 τοῖς κ' προβούλοις τοῖς Put. — 10 ἐκ τῆς συναρχίας R. Put. ἐν ταῖς συναρχίαις K. συνεργίαις Bar. εἰς προβούλους (sic) Put. εἰς ἔστιν K.

610 βεβρεγμένος Put. K.

612, 14 τῆς τρίτης Bar. τὸ om. R. — 15 ἐφέρετο K.

613 Put. habet lemma τὰ τρίτα. — 17 ποιούμεν R.

615 τουτέστιν ἐγχειρίσωμεν K

616 Put. habet lemma τζόι.

619. Scholiorum ordinem intervertit R. Put. sic, τούτου τοῦ Ἰππίου κατέσχευ ἡ τύρ. — 51. οὗτος

ἐποίησε—Λακεδαιμόνιοι. τεττάρων ὄντων—Θουκ. φησί. — 21 τεττάρων Put., qui om. τῶν. — 22 εἰκότως δὲ Put. — 24 τυραννίαν R. et Suidas s. Ὀζειν. τυραννίδι ἐπέθετο Portus ad Suidam. — 25 ἐπὶ ἔτη τρία, οἱ δὲ δ'αἰ, Ἡρόδοτος 5 Put. « Quum Herodotum 5, 55, quattuor Hippiae imperii annos numerare videret Wesselingius, in scholio verborum sedem mutari voluit. Recte, si de solo Hippia dixerit scholiasta. Sed scholion ad Vesp. v. 500 iisdem ferme verbis perscriptum comparanti vix dubium videbitur quin de Pisis- stratidarum cunctorum tyrannide egerit scholiasta : ut annorum numeros ad alterius loci exemplum corrigi oporteat, ἔτη ν', οἱ δὲ μ', Ἡρόδοτος δὲ λς'. » DIND. — 26 sq. τοὺς Ἀθηναίους posui ex Put. et Suida. Edebatur τοῖς Ἀθηναίοις. — 27 κατ....φορεῖν....μὴ Put. προσενεγκεῖν R. Put. περιενεγκεῖν Bar. — 28 κατέλευσαν Meursius Pisis- str. c. 19. Legebatur κατέλευσαν. Conf. schol. v. 1153. οἱ om. R. K.

622, 30 in Put. γρ' ἐς Κλεισθένους. ἐπεὶ δὲ οὗτος. Rav. enim et alii codd. ἐκ Κλεισθ. in verbis poetae. — 31 καὶ add. R. Put.

628 Διαλλάττω δοτικῇ ἢ δὲ πρόθεσις οἶμαι πλεονάζει Put.

629, 36 χαινόντων R. et Suidas s. Διαλλάττειν. κεχρησμένων χαινόντων Put. χαιρόντων K. et Suidas edit. Mediol.

630 Put. ἐπὶ τυραννίδι : ἔνεκα τυραννίδος.

632, 40 Ἐν μυσίνῳ κλάδῳ κρύπτω ξίφος R., ex quo edita πρός τὸ—σκολιοῦ ἔστιν. — 42 φορέσομεν R. et Suidas s. Ἀγοράσω. φορήσω idem s. Φορήσω. φορήσομεν Put. φορέσομαι K. — 45 κατέβαλον Suidas. κατέλαβον R. Put. κατέβαλλον K.

633 Νῦν ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ δ. μ. Ἄρ. Put.

636, 52 ἡμῖν R. γενήσεται L.

642, 53. Οἶμαι K. Εἰ μὲν Suidas s. Ἀρρηφορία, quod hic scribebatur ἀρρηφορία. — 1 εἰ δὲ Suidas, qui ἐρσεφορία K. ἐρσιφορία.

643, 3 ἡ ἀντὶ τοῦ ἡα R. (et Put. cum lemmate ἡ δεκέτις), ubi ἡα etiam ἔα esse potest. DIND. ἀντὶ τοῦ ἡσαν Put. — εὖ γεγον. Put. εὐγεγονῶν R. εὐγενῶν K. — 5 τῆν om. Put. — 6 εἰσὶ δὲ K. μύλωνες Put.

644 Τῆ σποί (sic) Ἄρτ. Put. ὡς Δήμ. K.

645. Comparandus Suidas s. Ἄρκτος. — 10 legebatur ἀρκτωμιμούμεναι. — 17 ἀρκτον ἡμέραν. Disertiora de his ap. Suidam, qui sequentia οἱ δὲ—(23) αὐτῇ ignorat. — 20 de versu Euphorionis. v. Meinek. p. 147. Corrige typogr. vitium Ἀγγιῶλον. — 21 ἀγιάσαι Bar. — 24 Βραυρώνιον, τόπος Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἐτελεῖτο. κροκοῦτον ἄρκτος : ἄρκτος τις δοθ. Put. ἐδόθη— καὶ ἡμερώθη K. τῆς om. Put.—25 ἐπαίξει πρός αὐτὴν Put. recte.

Suidas προσπαλζειν αὐτῆ. — 28 πᾶσαν παρθένον Put. rectius. πᾶσαν om. K. — 30 ἱμάτιον om. K. Idem φοροῦσα.

646, 38 καὶ ἀσπίδας R. Put., qui sequens scholion ita cum hoc conjungit, ἐλογχρυσούς καὶ ἔρμαθούς ἐχουσαι τῶν ἰσχάδων. καὶ οὕτως ἐπόμπευον. — 41 καὶ om. K.

651, 43 καθότι τίκτ. Put. — 45 ὥστε R. Put. et Suidas s. Μηδικῆ et Παππῶν. ὅταν ὡς K. συμβάλεσθαι R. — 46 χρέματα, ἅπερ ἔταξεν Ἀριστείδης δοῦναι τοῖς συμμάχοις εἰ—πολεμοῖεν Put. recte, ut vel ex Suida apparet. — 47-49 ἀνδρας εἰσφέρει: ἀντὶ τοῦ γενεῶ. τοῦτὸ φησιν, ὅτι—πολεμοῦντας Put. — 47 τοὺς πολίτας L. — 49 Ἄ. τοῦ om. R.

653. Imo 654 cum lemme εἰτ' ἀναλώσαντες. — 52 sq. παρέταξεν corrigendum ex Put., in quo hæc suo loco posita esse vidimus ad l. 46. ταῦτα δὲ ἔταξεν, 53 εἰ τοῖς βαρβάρους Suidas.

656, 3 sq. ἀγειν. ὑποδήματι. ἀψηκτῶ: σκληρῶ καὶ ἀμαλάκτω R. Excerptit Suidas s. Ἀψηκτῶ.

660, 5 Ἄ. τοῦ om. R. πρόσθεσιν Put.

664 lemma habet Put. — 10 ἐν συκοφύλλοις R. Put.

665 habet Suidas s. Λυκόποδες. Conf. Photium p. 235, 17. — 12 τοὺς om. K. — 14 ἔλαβον scribendum ex Suidæ codice Bruxell. — 15 λύχου Put. κεκαλυμμένους idem et Suidas. — 16 καίεσθαι K. περιέχοντος. ἄλλοι δὲ, διὰ Put. ἢ διὰ Suidas. — 17 ἐπίσημον K. — 20 Ἰππ. αὐτῶν τυρ. Bar. — 21 τὸ Λειψ. om. L. Suidas τὸ Λειψ. τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος, εἰς δ etc.

666, 22 sq. περὶ τὴν Πάρνηθον ex R. recepit Dindorfius, cujus hæc nota est: « τὸ ὑπεράνω Πάρνηθος K. (Idem in Put. sine τὸ.) τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος Suidas et ὑπὲρ Πάρνηθος dixit Hesychius. Λειψύδριον τὸ ὑπὲρ Παιονίης ap. Herodot. 5, 62; ὑπὲρ Σπάρτης Eustath. ad Hom. p. 461, 20. De forma autem Πάρνηθος, ἢ, pro Πάρνης conf. schol. Nub. 322. »—τινες additum ex L. et Suida. Sunt Alcæonidæ.

667 Put. habet lemma ὅτε ἤμεν.

669 Ἐλαφρόνα Put

673, 27 Ἄ. τοῦ om. R. Pro tribus his verbis habet Put. προσεχεῖς (sic). — 29 προσεχῶς L. Bar.

675, 30 Ἄρτ. — Ἐφεσία ex R. additum, qui Λυγδαμίδος. Herodotus 7, 99 Λυγδάμιος. — 31 αὐτῆ συνεμ. et καθ' Ἑλλ. K. Qui in fine addit ἦν δὲ τὸ γένος Ἐφεσία.

676 lemma διαγράφομαι habet L. Correxit Dindorfius. Idem correxit περιαιρῶ R. περιαιρῶ K. — 34 ἐπάρασαν τοῖς κατεγνωσμένοις K.

679 sic Put., Ἐν τῇ ποικίλῃ στοῦ γραφῆν ἐποίησεν ὁ M. — κωμωδοῦμενος. λέγεται δὲ ποικίλῃ διὰ

τὴν γραφῆν. — 40 λεγομένην R. — 41, 42 Μήκων K. Φανόχου R. L. Φεινόχου Put. Φανίλου Bar. Φανίχου K. — 42 καὶ om. Put.

680 λέγει addidi ex Put.

682 Ἄ. τοῦ om. R. ἀνεγείρεις R. Put.

683 Ἦν τὴν Put. ἦν om. ceteri.

684, 48 σε δαιβόμενον R. Id est δαιρούμενον. DIND.

685 ξαινόμενον K.

688, 53 ἄν om. R. — 54 lemma αὐτοδάξ habet Put., deinde ὀργιζομένων.

690 Put. om. 1, 2 Ἰνα—εὐτελῶν, habet sequentia et scholion 694. K. L. sic: Ἰνα μὴ δικάσῃ. ἢ Ἰνα μὴ εἰς ὄραν ἔλθῃ, μὴδὲ πολεμήσῃ. παίζει δὲ ἀπὸ τῶν εὐτελῶν, οἱ (οἱ om. L.) εἰς τὸν etc.

695, 7 Ἄ. τὸ ὡς om. K. — 8 τῶνδε τῶν ἀετῶν Put. αἰετῶν K. — 9 ἐπὶ τοὺς, 10 ἀναλύονται L. Bar.

698, 13 κελύοντες Kusterus. Legebatur κωλύοντες. Ib. καὶ τί R. Put. ἢ τί K.

701, 15. Legit scholiasta Ravennas ταῖς παισί. DIND. Et ταῖσι παισὶ ex codice quo utebatur enotavit Puteanus. Τὸ γ om. Put., qui 17 post φίλον

pergit εἰς (sic) Τηλέφου Εὐρύπι.

703 Τὰ κωλύοντα Put. omisso ψηφ.

706 Ἐκ Τ. Εὐρ. hic iterum Put., addens ἀνασσα πράγους: γυνή τις πρὸς Λυσιστράτην λέγει.

715 Put. ἢ: ἢ ἐν ἄλλῃ βίβλῳ.

720 κακέμφοτον K.

721 Put. sic: ἢ τοῦ Πανός: ἐν τῇ ἀκροπόλει τὸ ἱερὸν τοῦ Πανός.

722, 22 Εἰλυσπ. R. Ἴλυσπ. K. — 34 εἰλεῖν Dindorfius ex Hesychio s. Κατελυσπωμένην. Legebatur εἰλεῖσθαι. τροχίλιος Bar. τροχίλιον K.

723 Put. lemma habet ἐπὶ στρουθοῦ.

729, 41 κακὰ R. — Sequenti versu Put. habet σῆς σέως ὁ σκόληξ. Et posito lemme scholii quod omittit ad v. 732: πρὸς τὴν κλ. τῶν σέων, ὅτι..... σέυσεσθαι, quod male lectum.

734, 47 τὸ ἀπ. K. ἢ habet Put., sed omittit 48 καὶ—ἀπέλθης. Recte Bekkerus ἀπελθεῖν καὶ χρεῖζης, μὴ ἀπ.

735 ita Put., Ἄμοργίς (sic, ut Suidas in ea v.) κυρίως ἢ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνεται ἱμάτια (ἐνδύματα Suidas) ἀμόργινα. ἅμα καὶ ἐπὶ ἀνδρείου αἰδοίου παίζει. γίνεται ἐξ αὐτῆς βάμμα ἐρυθρόν. — 50 ἀλεπίστῳ Bar. — 51 ὑπὸ τὴν R. L. et Suidas. — 52 κάρπαθον L. Bar. — 53 ὅτι τι K., qui om. γίνεται.

738 habet Put.

739, 6 δὲ εἰς τὸ K.

743, 8 ἐπειδὴ δὲ Bar. — 9 sq. περικεφαλαίαν—κύνειν in Put. recte adscribitur versui 751, ἐχρουσα τὴν ἱερὰν κυνῆν. Conf. schol. 757.

746 ὡς ex R. additum. Sequentis scholii lemma est τί τοῦτ' ἔχεις.

755, 15 τίκτουσιν αὐται Put.

757, 16 sq. Δέον—κύειν om. Put. — 17 γὰρ εἶπε K. — 19 κειμένους om. Put. κειμένους R., quod verum; κείμενα non scripsit ob præcedens ὀνόματα.

762, 24 καὶ R. τῶν K.

770 ἔηλον Put. K., om. R. χρῆσμός addidi ex Put.

772 Put. : τὰ ἐπικρατέστερα, ἤγουν καταπονῆσει τοὺς ἀνδρας. — 31 ποιήσει R. θήσει. λέγει δέ K.

773 Ἐρωτῆ additum ex R.

776 καταπυγνίστερον lemma in L. — 36 τῶν χελιδόνων posui ex Put., et est haud dubie in R. qui habet τῶν γυναικῶν. K. τῆς χελιδόνος—τῆς γυναικός.

780 Put. καταλείφωμεν.

785 R. habet glossam παριστορεῖ.

795 τοῦ μισ. K. μισουμένας τὰς R. Put. hic habet βδελυττόμεθα, quod inepte ponitur ad v. 796 post ἐσμέν.

796 Διὰ τὸ βδελ. K.

798, 46 Οἶον omnes præter K., qui om. κλαύσει R. Put. Ceteri κλαύση. — 48 ἵνα μήτε φάγῃς... σκόροδα Put. cum lacuna. Idem om. μεγάλους. — 47 δακρύσεις recte Put., qui om. ἢ οὐ πολ., quæ accesserunt ex R. L. Bar., quorum postremus πολεμήσειν.

801, 54 Οἰνοφύταις Put.

804, 4 legebatur Ἀσώπου. (Put. Ἀσωποῦ). Correxī ex schol. Pac. 347. DIND. καὶ om. R. Put.

808 sic in Put., Τίμων τις αἰδρωτός ὁ μισάνθρωπος καλούμενος. ἦν δὲ καθάρως (sic : Suidas v. Τίμων, ubi eadem, καθάρως. « Scribendum κατάρατος ». Kust.) ἀθάτοις ἐνὶ σκόλοισι περιειγμένους Ἐρινύων ἀπορρώξ· ὅν φασι ἀπὸ ἀχράδος—γενέσθαι οἷον ἀκάνθαις τετριγγωμένον καὶ σκληροῖς σκόλοφι καὶ παπτάλοισι (sic) ἠφανισμένον. ἀντὶ τοῦ σκυθρωπός. — 8 ἀπὸ ἀχράδος R. Put. et Suidas s. Ἀπορρώγας et Τίμων. ἀπὸ χαράδρας K. — 9 χλωρόν R. ἱατρὸν Put. et Suidas s. Τίμ. — 10 τὸν τάφον et 11 ὑπὸ θαλ. cum sequentibus om. Put. ἀβατον γεν. R. Put. et Suidas. αὐτοῦ γεν. ἄβ. K. — 12 Πειραιῶς L. et Suidas. πειραιῶς R. πειραιῶς K. φερούση Kusterus. Legebatur φηγούση, ut in codicibus Suidæ s. Ἀπορρώγας, quorum in Bruxelensi superscriptum φερούση. Editiones Suidæ ἀγούση.

809, 14 Τετριγγωμένος R. et Suidas s. Ἀπορρ. Idem s. Τίμων, τετριγγωμένος. Put. τετριγγωμ. Recte Kusterus τετριγγωμένος. Legebatur τετριγγωμένος. Deinde καὶ σκληροῖς σκόλοφι Put. et Suidas s. Τίμων. — 15 Ἄλλως R. ἢ σκ. K. et Sui-

das s. Ἀπορρ. ἠσφαλισμένος Kusterus. Legebatur ἠφανισμένος consentiente Suida.

815, 20 ἔφυγε K. Scholia quæ sequuntur versuum 817-889 ex R. primum edidit Dindorfius.

822 recte Put. ἢ ἐν εἰρωνείᾳ.

826 (corr. 827), pro his Put. τουτέστι γηραιὸν καὶ γονὴν μὴ ἔχοντα, ex mala acceptione loci.

832 (corr. 831). Ad versum 832 Put. κεκαλυμμένον, ad 833 Ἀφροδίτη δῆλον (δηλονότι), et τὰ Κύθηρα νῆσος.

834 Put. τουτέστι—διανοίας ἔχε (ἔχου?) εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς.

839 om. Put. Idem ad sequentem versum habet ὑπεροπεύειν (sic) : ἀπατᾶν, et superius scriptum παραλογίζεσθαι καὶ τὰ τούτων (sic recte pro ταύτην) παρακολουθούντα, ut ad ὀπτᾶν καὶ στρέφειν referre voluisse videatur.

840, 36 ita Put. ad 841, ἤγουν ἐκεῖνα ἃ τῇ κύλικι συνομοσάμεθα—συνουσιάζειν.

844, 40 addit Put. σταθεῖν τὸ ὀπτᾶν ὦ. Et ad 845, ὁ σπασμός καὶ ὁ τέτανος, ἤγουν ὁ γαργαλισμός καὶ ὄρεξις τοῦ ἔρωτος.

847, 41 om. Put., qui 849 recte ἢ ἐν ἡμ. σκ.

852, 44 τινός om. Put.

862 et 863 continuanda ut in Put. et ad 863, τοῦθ', referenda.

864, 52 ἔθθεν Put. pro ὅπου. Idem ad 866, in quo codices ξυνῆλθεν : ἤγουν σὺν ἡμῖν ταῖς γυναιξί.

869 Put. : ἀντὶ τοῦ ἔστουζα ἐβδελυξάμεν τὰ βρώματα. στύζω γὰρ καὶ στύγω τὸ μισῶ. ἢ ἀνατεταμένον ἔχω τὸ αἰδοῖον.

871 (ad μὴ κᾶλει) Put. : πρὸς Λυσιστράτην ἢ Μυρρίνη ταῦτα λέγει. τούτῳ, ἤγουν ἕνεκα τούτου τοῦ ἐμοῦ ἀνδρὸς Κινησίου. Et ad 872, ἤγουν τί με ἀποφεύγεις καὶ οὐκ ἔρχῃ ἐνταῦτα (sic).

873 sic Put., τὸ πλήρες αὐτόσε, ἀντὶ τοῦ αὐτόσε ἔνθα οὐ εἶ. οὐ καταθήσομαι ἐκ τῆς ἀρποπέλει, ἀλλ' ἀπιθι γαίρων.

875 Put. : οὐ καταθήσομαι. καὶ γὰρ εἰ μὴ χρεῖαν μοῦ εἶγες, οὐκ ἂν ἐκάλῃς (sic) ἐμέ. οὕτως οἶμαι. ἢ οὕτως· χρεῖαν ἐμοῦ οὐκ ἔχων, εἰς μηδὲν καλεῖς. διὰ τοῦτο οὐκ ἔρχομαι.

877 Put. habet ἀντὶ τοῦ ἕνεκα τοῦ παιδός. Omitit 878.

881 ἀθήλατον, ἄτροπον—μαστοῦ Put. Qui om. μὴ θηλ.

887 Put. hæc habet, χαλεπαίνει, et μεγαφρονεῖ (sic), ἀποσεμνύνεται.

894 Put. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ, et ad 895 (χειρὸν) ἀντὶ τοῦ κάκιστα.

896, 17 sq. μέλει σοι om. R. — 19 sq. pro his Put. κρόκη τὸ ἰδιωτικὸν (l. — κῶς) ὑφάδιον. Idem ad v. 897 : ἐμοὶ νῆ Δία οὐ περὶ κρόκης μέλει· ἀλλὰ τὰ

τῆς Ἀφροδίτης ἱερά, ἃ ἔστιν ἀνοργίαστα, ἤγουν ἀτε-
λέστατα ὑπὸ σοῦ καὶ ἀνεόρταστα, καὶ τῆς Ἀφροδίτης
οὐκ ὄργιασας καὶ οὐκ (sic) εἴωρτασας.

898, 21 sic R. ἀτελέστατα Put. K., sed ille ad-
dito ὑπὸ σοῦ. — 22 τῆς Ἀφροδίτης Bar.

907. Hoc scholion ad v. 910, ποῦ γὰρ ἂν etc.,
refert Put. — 29 ἀπότως (sic) Put. — 30 πλειό-
νος K. ἐκοιμήθη ad κατεκλίνης referendum v. 906.

911 Put. lemmatis instar τοῦ Πανὸς ἱερόν.— 34
Πανίου R. Put.

913, 36 πρότερον .. μπεδὸν Put. — 38 ὑπὸ τὴν
φέρουσαν R. Put. — 39 τὴν K. φλεγρεω δη δ' (i. e.
δὸν) ex R. enotatur. In Put. est φλεγρέω.....

Ἡδὸν. Ut valde incertus sit ille Φλεγρεώδης λει-
μῶν. In scholio ad Av. 1694 est Φαληρικόν.

923, 42 sq. ἐπὶ τόνου R. ἐπὶ τοῦ ἐπιτόνου Put.
928, 47 Ἡρακλῆν L. Ἡρακλῆ K. — 49 sq. αὐτῶ
θῆ R. προσκ. θῶ K.

931 Put. τὴν ζώνην.
933 sic R. Διεφθαρμένον ἱμάτιον K. — 53 ἀκαμ-
πτον R. Put.

943 Put. habet lemma διατριπτικόν, omittit 5 sq.
Παρά—βραδυτήτος, quorum priora παρά—ἀναβάλ-
λεσθαι ponit post Σύριον l. 10. — 7 καὶ om. Suidas
s. Μύρον διατριπτικόν. Post γίνεται Put. addit δηλοῖ
δὲ τὸ κακέμφατον.

947, 12 in Put. lemma ἀλάσαστρον.
951, 16 post ἄπεισι pergīt Put. ὁ δὲ ἀνὴρ—
δδύρεται.

956, 21 αὐτὴν Bar. — 22 καὶ additum ex R.
— 23 νοεῖσθαι K.

957, 24 Ὁ Φιλ. om. etiam Put.—26 τίτην.....
μισθ. Put.

961, 28 δύνη R.
962, 30 τὸ K., qui ποία λιθὰς σειρήν. Pluralem
dedit R., ποία R. L. Bar.

973, 34 ζύλων R. et Suidas s. Θωμούς. ζύλου
Bar. ζύλα K. — 35 πυρῶν R. et Suidas πυρῶν K.

974 Put. : ἀνέμου συστροφῆ ἢ πυρός. πρηστήρι :
καυστικῶ. καταλείψας, in quo verbi ξυγγογγυλίας
interpretatio, ut κατακάμψας, latere videtur. Idem
ad 976 ἀπέλθοις.

980, 40 διατεταγμένους Bar. ἀπὸ κοινοῦ—εἰπεῖν
om. Put. κοινοῦ ἔπου R.

982, 43 μίγνυσθαι R. et Suidas s. Κονίσταλος·
μίσγεσθαι K. Put. habet Κονίσταλος, ὅ τὸ (l. ὅτι)
πλεῖον αὐτοῦ μέρος ἦν αἰδοῖον.

983 ita Put., κυσάνιε (sic) : νεανία, ἐφηβε, ἢ
εὐτελέστατε. κυρσός—λάχανον. κυρσανίους δὲ καλοῦ-
σιν οἱ Λάκωνες τὰ..... καὶ τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώ-
πους. Supple μεράκια ex Suida v. Κυρσάνιε. — 45
κυρσός γὰρ Put. Bar. et Suidas. κυρσός γὰρ R. κυρσίως
δὲ K.

985, 46 alterum τὸ om. R. — 47 ἐξέτεινε—χειρὶ

R. L. συνέχει—χειρὶ K. Put. habet : το μάλης ἴσως
τόπος ὑπογαστρίας.

988, 52 ἡλαῖος ἄλαιος παλαιός Bar.
991, 5 τὸ ἐν, 6 καὶ τὸ ἄλλο R.

992, 8 δείκν. αὐτοῦ τὸ αἰδ. K.
995, 9 R. om. Ἄ. τοῦ, 10 addit πᾶσα. In Put.
ὀρθῆ πᾶσα Λακεδαίμων.

996, 11 Πελλάνα γυνὴ ἑταίρα Put., qui 13 om.
πόλεως. — 14 αὐτοῖς K.

998, 17 sq. Ὁ νοῦς—Λαμπιτῶ om. Put.
1000, 22 ἤγουν ἀπὸ R. et Suidas s. Ὑσπλάτι-
δος, quod erat etiam in lemme scholii, corre-
ctum ex Bar. ὥσπερ ἀπὸ K. ων

1001, 24 sic Put., ἀπήλαον, ἤγουν ἤλαυνον,
ἀπήλασαν.

1004, 30 verbo θίγειν adscriptum in Put.
γρ' σίγειν.— 31 idem γυναικεῖο αἰδοῖο εἴωσιν ἡμῶς.
ἀντὶ τοῦ τοῦ μύρτου δωρικῶς.

1007 τὸν om. R. Put. sic, πρὸς κήρυκα λέγει.
1013 lemma ποιτάμοι in Put.

1014 sic Put., ἡ χορὸς ἢ Κινησίας ταῦτα λέγει.
Idem ad 1016, ταῦτα συνίεις ὅτι ἀμαχαι (sic)
ἔσμεν;

1019, 38 ὕπακ. τὸ ἔχειν Put. K.
1023, 40 Ὅτι ἀπεδύς. R. Put.

1032, 50 Put. post ὀφθαλμοῦ l. 48 pergīt, ἐμπίς
δὲ ἔστι ζῶον.— 51 legebatur Τρικορίνθω. Put.
τρικορινσω (sic). Τρικορούσω Suidas s. Ἐμπίς.—
53 Τρικορίνθιοι Bar. Desinunt hic scholia codicis
Leidensis.

1033, 1 τὰ et 2 φησι om. Put.
1037 Put. : ἀλλὰ μὴ ὥρας : τουτέστιν ἀλλ' οὐ
κατὰ τὰς ὥρας καὶ τὸν καιρὸν ἴκοισθ' ἂν· νῦν δὲ γέ-
ροντα ὄντα με κολακεύετε.

1038, 4 verba Ἐν παρ. τ. ἔλ. in Put. adscri-
buntur versu 1039. λέγουσι K. — 5 sq. κακὸν—
κακοῦ, Susarionis qui dicitur versus, de quibus
v. ad Prolegom. c. 9.— 6 οἰκεῖν additum ex R.,
qui τὸ ἐόν.— 7 ἀμφαγαπάζων R. Put.

1043, 10 δὲ ἔστιν om. Put.— 12 τὰ om. R.
1064 corrigendum videtur ἐν ἄλλῳ γρ. ἔδεσθε,
quam veram esse lectionem in annotatione
diximus. ΔΙΝΘ. In Put. est γρ' τέθυχ' ὥστε τὸ
χρῆα.

1072 δέον εἰπεῖν ἀνεωγθ. Put.
1074, 29 γρ. καθελκόμενα—αὐτοὺς suppleta ex
Bar., qui præbet etiam τὸ—δὲ πλεκτόν. K. ἐπεὶ
... ἀγγεῖον.— 30 δὲ om. R., τὸ δὲ et 31 εἶναι om.
Put., qui πεδήσαντες, recte.— 32 δεσμοῦσι Put.
δεσμεύοντες R. omisso καὶ sequenti.— 33 ἤκον
K.— 34 εἶκασεν Put. K.

1078, 35 ἐντασιν R. ἔκτασιν Put. ἐπίτασιν K.
1079 Put. lemma habet τετερωῶσθαι (sic).— 38
φαίνετε, ἤγουν χ. Put.— 39 τὸ om. R. Put. Schede

Bentleii (apographum Barocciani, ni fallor) in Diar. class. Lond. fasc. 27, p. 146: ἐν ἀλλῳ δὲ τεδεριμῶσθαι (sic) γράϊας.

1080 K. ἀλλ' ἔπα θέλει: ἔπου θέλεις. Et ad v. 1081 ἑλσών: ἀντί τοῦ ἑλλών.—42 ἀγέτω R. λεγέτω Bar. θέτω K.

1083, 43-45 Οἱ—ἰμάτιν in fine post ἐαυτῶν ponunt R. Put., et est recentius additamentum.—45, Λέγει τοὺς Ἄθ. τεταμ. φαίνονται δὲ et sequentia usque ad l. 48 Put. habet ad v. 1082. δὲ om. etiam R.—46 οἱ et παῖδες om. K.—47 διατρίβοιτο Put.—48 ἀφίστανται R. Put. ἀφιστᾶν K.

1085 Ἄντι τοῦ μέγα ex R. accessit.

1087 est in Put.: οὐτοῖ τοιουτοῖ: κατὰ ἀνδρὲς καὶ ἡμεῖς τοιούτο (τοιούτοι). ἀνατεταμένοι ἐσμὲν οἱ εἰσι καὶ οὗτοι οἱ Λάκωνες. Prima verba κατὰ Ἄνδρέαν (nam hoc ipsum compendio illo monstratur) referenda esse videntur ad novitium illum grammaticum, cujus scripta duo recenset Fabricius. Iterum memoratur in scholiis Puteaneis ad The-smoph. 702. An alia ejus vestigia exstent in Aristophanicis, ignoro.

1089, 1 οἱ δὲ σπ. Bar.

1090 συσκόπτοντες Put.

1093, 7 τις om. Put., in quo 8 ἐξ . . . μετὰ cum lacuna. προσελθεῖν K.—9 ἀπογυμνήθησαν (sic) Put.

1094, 11 Σικελίαν Put.—12 καθέσεως Hemsterhusius. Legebatur καταθέσεως.—14 Θουκυδίδης, ad cujus 6, c. 61 v. notam Dukeri, qui l. 15 οὐ adjecit; nam K. φησι περικοπ.—Scholia 1099-1237 ex R. primum edidit Dindorfius.

1099 ἄνδρες om. Put., qui ἐκδεδειραμένους.

1105, 22 Put. ἂν λῆτε, ἤγουν βούλητε (sic). παίζει παρά τὸ λύειν τὸν στρατόν (quæ l. 20 sq. om.)· ἢ διαβάλλει τινά.

1110, 23 πόθῳ, θέλξει Put. ἴξ R. ἐστιν om. Put., qui 24 κακίας. καὶ Θεόκριτος. Idem ad 1112 λέγομεν ἢ βουλόμεθα.

1113, 25 ἀλλήλους R. Put. ων

1114, 27 Put. ἐξυπηρευομένην. Qui sequens scholion habet ad 1116.

1119, 31 ἐπὶ om. Put., et 33 om. ἢ prius.

1125 οἱ στίχοι ἐκ Put.

1129 Put. habet lemma μιᾶς τε γέρνιος.—38 idem ἀλλήλαις (sic).

1130, 40 Ἄλλως om. Put.—42 idem om. ἑλος—Ἐρεχθέως, de quibus verbis Dindorfius: «Hæc annotatio dubitari potest an non sit referenda ad verba Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ, præsertim quum scholiasta totum versum dicat. Tragicæ dictionis colorem habent et præcedens versus [ad quem reliqua scholii ascribuntur in Put.] βωμοδὸς περιρραίνοντες ὥσπερ ξυγγενεῖς, et qui mox

sequitur ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων στρατεύμασιν.»

1132 om. Put. εἰς δ. ἐ. μὴ μ. R.

1137 Put. habet lemma εἴτ' ὃ Λάκωνες.

1138 Put. οὐκ οἶσθ'. Περικλείδης, στρατηγὸς Λακεδαιμονίων (quæ infra l. 3 om.). ταῦτα δὲ οἴσυντ.

1141 Put. recte ὅτε πολ., omisso σημαίνει, ad τότε referens.

1144, 8 πλατεαῖς R. Put.—9 olymp. 78, 1.—

10 παρράγη (sic) ὑπὲρ (l. ὑπὸ) τῶν σεισμῶν καὶ Put. ὄδιον R. Put.—12 ἀπέστησαν Put. Qui sequens scholion omittit.

1152 καὶ γὰρ καὶ τῶν Suidas. s. Κατωνάκη.

1153 in Put. lemma ἱππίους (sic).—19 Aristoteles ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ut liquet ex scholio 666. Rem totam uberius narrat Herodotus 5, 62-65. DIND.—22 ἐμισθ. γὰρ ἐν Δ. Put.—24 Ἀρχιμολιον Herodotus. ἀρχιμολιον R. Put. ἔπεμψεν Put.—28 hinc corrigenda esse Herodoti c. 65 verba Πελασγικῶ τέλει monet Dindorfius. Sequentem glossam om. Put.

1162 Put. habet lemma λώμεσθα.—33 τριχῶν Put. περιβολήν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν περιβολαίων. τουτέστιν, ἣν ἔχομεν καὶ περιβαλλόμεθα Suidas s. Τοῦγκυκλον.

1164 ψηλαφῶντες—ἐπιθυμοῦντες Put.

1169, 36 sq. ταῦτα—κόλπος om. Put.

1170, 40 τὰ πεμπρικὰ τέλη Put.

1180 om. Put., qui pro verbis 50 sq. τοὺς—σύμμαχοι habet ὡς μοιχοῖς.

1184 Put. nihil nisi ὦν ἐδεσμάτων.

1189, 53 sq. om. Put. «Hæc duplicem fabule chorum fuisse docent.» ΜΕΙΝΕΚ. Com. I, p. 484.

—1 πορφ. καὶ λεπτῶν π. Put.

1213 Put. refert ad 1214, τὴν ἐμῆν.

1218 Put. recto ordine, φορτικὸν μὲν ἐστι τὸ εἰσελθεῖν—ἰμῖν. τὸ πρᾶγμα—δρᾶμα.

1237, 27 Αἴαν ἀίχμητά ap. Athen. 15, p. 695, C. δεδήλωται ἤδη referri ad scholia in fabulas deperditas observat Schneider. De scholl. Ar. p. 35. δὲ om. R. δ δὲ νοῦς om. Put., qui habet lemma ἄδοι.—29 ἐκ τῶν Bar. σκολιῶν Put. λέγ. δὲ ὅτι K.—30 δεῖ Dindorfius. δὲ R. δέον Put. οὐ K. τῆς ποιητρίας Λακωνικῆς, ἧς μέμν. Put.

1242 habet Put. post scholion in v. 1248, post κύρσανιους, l. 2.—36 Βοιωτῶν, 38 ὅτι δὲ ἔτ. Put., quod verum videtur. καὶ ex R. additum.

—41 γὰρ ἐστι Bar. παραλειψομένους Put.—42 καὶ Κορινθίας K., qui om. μὲν. γὰρ addidit Dindorfius, habet Put., qui om. ὄγχετο. Ad voc. φυσατήρια recte idem habet l. 47, τοὺς—φυσᾶν.

1243 Put. habet lemma διποδιάζω.—46 ἀρζει—καλῶς addidi ex R., deleto ἢ ante διποδία [quod est etiam in Put.]. In apographo scholiorum Cantabrigiensi, ex quo scholia edidit Ku-

sterus, legi ἀρξη γὰρ αὐτοὺς διποδία καλῶς ex literis Dobræi cognovi. DIND. Meinek. Com. I, p. 109, ἀρξει γὰρ αὐτὸς διποδίας καλῶς, ex Runkelii correctione, addens « Ante καλῶς fortasse excidit καλῶς. »

1246 Put. : ὄρχομένους (sic) : ἀντὶ τοῦ μ. ὄρχ., quæ non suo loco ponuntur infra l. 3.

1247, 48 Ἄντι (τοῦ) ὄρχησον. ἀρχεται τῇ ἰδίᾳ δ. Put. Edebatur τῇ Ἰάδι δ., quod recte correxit Giesius De dialecto Æolica p. 316, cetera sic constituens : ἀρχεται τις φουσῖν τοὺς αὐλοὺς· ὁ δὲ Λάκων τῇ ἰδίᾳ δ. φθέγγεται. Fortasse ex superiori glossa irrepserunt verba τοὺς αὐλοὺς φουσῖν, vel ex παρεπιγραφῇ, τοὺς αὐλοὺς φουσῖν (πολυχαρίδας ille). K. φ. τοὺς αὐλ.— 49 ὁ δὲ νοῦς om. Put. Λάκων. ἀντὶ τοῦ ὄρχμ. R. — 50 τὴν σὴν, quia codex Rav. et alii τὰν τεὰν habent in verbis poetæ. Ad 1248 Put. μνημοσύνη.

1251, 7 οἱ om. R. Put.

1252 sic Put., θεῖκελοι : τὸ πλήρες θεοείκελοι, θεοὶς ὄμ., προέκρουον δὲ, προεμάχοντο, recte.

1253 Put. habet lemma ποττὰ κάλα.

1255, 12 τοὺς κάπρους Put. κάπρους K. sine artic. ὄσπ. τ. x. et 13 γὰρ om. K. Verba συνεβοήθουον—Λακεδαίμονιοι habet Put. ad v. 1244, et iterum ad v. 1250.

1257, 15 Περὶ τοὺς K. — 16 πολλὸς Porsonus. Libri πολλὸς, περὶ τὸ στ. K. — 17 βορρᾶς Put. βορῆς K. — 18 ἐρρήν κατὰ Porsonus. Libri ἐρρηκῶτα.—

Scholia 1259–1276 et 1297–1311 ex R. primum edidit Dindorfius.

1259 ἐπὶ—χωμῶδεῖ Put. habet post scholion sequens, K. in fine præcedentis, post στόμα, uterque omissis ὡς ἐναφ., quæ habet Bar.

1274 habet etiam Bar., qui 27 vitiose τοὺς νομοφύλους.

1281, 29 τοῦ M. K. Μελίτου R. Put.

1283 in Put. lemma Μαινάσι. Cum eodem distincti βλέπει, quod ad δαίεται refert.

1286 Ἦραν τὴν Ἀριάδην enotatur ex R. Verum præbuit Put.

1287 Εἶτα δὲ τοὺς ἄλλους θ. x. Put., qui 37 om. τῆς.

1299 Put. recte κλείουσα καὶ ὑμνοῦσα, θεόν.

1300, 42 sq. οὕτω—Ἀθήνην om. Put.

1308 ὡς. εἶτε Put. distinguit.

1313, 1 Ὠσπερ.—βακχῶν om. K.

1316, 4 ποικ. om. K. παραπλέκεται, ποικίλλεται. σκεπάσελετε (sic) τῇ ἄμπ. Put.— 5 ἢ ἀντὶ τοῦ σκεπάζετε K. σκέπασον R., de quo Dindorfius : « Legit scholiasta παραμπύκιδδε, et recte quidem. » Iterum inspiciendus Rav., quum Put. σκεπάσατε monstret.

1317 in Put. γρ'. πάδδῃ. ὄϊον πῆδα. R. πηδᾶν.

1318 Put. ὄσπερ, sine ἔλαφος.

1319 Ἄντι τοῦ om. R. Put. sic, γρ' πόη. ποι-εἶτε κρότον τὸν ὠφελούντα τὸν χ.

1320 θεὸν Put. Et ad v. 1321 πολεμικῆν.

THESMOPHORIAZUSÆ.

Hæc scholia ex R. primum edidit Bekkerus, deinde longe accuratius excusso codice Dindorfius. Puteanus Frobenianæ editionis exemplo, quod in bibliotheca Regia servari dixi, scholia quædam adscripsit aliunde ducta et recentiora.

1, 5 ἐπέγραψεν Dindorfius. Codex ἀπεγρ.— 6 Χοιρίνη R. et Suidas s. Εὐριπίδης, cuius tamen codex Bruxellensis Χοιρίλλην, « ut Vita Eurip. in codice Havniensi regio 3549. Restitui scripturam in qua consentiunt vitæ Euripidis scriptores. » Dindorfius. Alterum nomen Fritzschius tueri conatur versu 289.— 9 ἀλλύοντος codex.

2 excerpit Suidas sub Ἄλοῦ, verbis leviter mutatis. Suspectum est Ἐξωθεν, quod ex lem-mate ἀλοῦν ἄνθρωπος ἐξ ἔωθινου ortum videtur. Eadem fere Schneideri sententia est De scholl. Ar. p. 7. DIND.— 13 τύπτειν καὶ ἀλ. codex. καὶ delevit etiam Schneider.

5, 17 ἢ δεῖ Dindorfius. Codex obscuris literarum ductibus ἦδη vel ἦδου.

11, 18 λόγων μνησαι codex. Delevi μνησαι, quod ex gl. v. 25 irrepsit. Χωρὶς initium est lemmatis χωρὶς γὰρ αὐτοῖν. Nam ad αὐτοῖν refertur explicatio τοῦ ἀκούειν καὶ ὄρᾶν. DIND.

18 λείπει ὡς. Error grammatici vitiosa scriptura ἀκοήν δὲ χράνης decepti. DIND. Intelligerem si scholiasta in codice suo invenisset editorum aliquot scripturam ἀκοῆς δὲ χράνην.

21 Put. (ad ὄϊον) ἐπὶ θαυμασμοῦ. Deinde : ἔδει εἰπεῖν, ὄϊον τὸ σοφοῖς ἀνδράσι συνομιλεῖν τινὰ, εἶτα ἀναμνησθεὶς ποιητοῦ τινός, εἶπε πῶς ἐστιν τοῦτο τὸ αἰ σοφὰ ξυνουσίαι.— 27 τὸ ex inferiore scholio addidit Bekkerus.— 31 hoc lemma post scholion v. 41 legitur in codice.— 35 alios testes collegit Fritzschius p. 8 sq.— 38 ἢ transponendum ante ὄσπερ cum Schneidero p. 4.— 39 σύμπτωσις vel

συνέμπτωσις γενέσθαι τῷ Dindorfius et Schneiderus.

22 Put. μάθοιμι δηλονότι, ad πῶς ἂν οὖν, ut videtur.

25. Hoc scholion a m. rec. in codice. Put. ad v. 27, ἤγουν διὰ τὸ θυρίον.

32, 5. Ex hac computatione aut Agathon 414 primum vicerit, aut Thesmophoriazusæ 413 data fuerit. Sed Agathonem novimus Euphemo archonte vicisse atque eorundem scholiorum alio loco hanc Aristophanis fabulam sexto anno ante quam Euripides mortem obierit actam fuisse traditur, quod tempus alia testimonia confirmant. Itaque inter primam Agathonis victoriam et Θεσμοφοριαζούσας actam *quinque*, non tres anni interjecti fuerunt. CLINTON. Fast. Hell. p. xxxiii ed. Krüg.

39, 14 ante πᾶς excidisse videri εὐφημος recte animadvertit Dindorfius.

52 καταχρηστικῶς δὲ προοίμια Suidas s. Δρύοχοι, post νεὸς l. 21.

53 οικοδομούντων Bekkerus. Codex οἰκούντων.

61 codex συγκάψας.

68, 35 τὰς abesse malim. DIND. Idem ad τὸ σημείον, l. 39: « Quod plerumque dicitur σημείωσαι vel σημειωτέον. »

80, 41. Eandem questionem proponit Hesychius, Τρίτη Θεσμοφορίων: ζητεῖται πῶς ἅμα μὲν λέγει τρίτην Θεσμοφορίων εἶναι, ἅμα δὲ μέσην, τετάρτων οὐσῶν ἡμερῶν. Cum proximis scholiastæ verbis consentit Photius p. 87, 21: Θεσμοφορίων ἡμέραι δ'· δεκάτη (δεκάτην dicit Πυανεψιδῶνος) Θεσμοφορία (sic κατ' ἐξοχὴν dicta), ἐνδεκάτη κάθοδος, δωδεκάτη νηστεία, τρισκαιδεκάτη Καλλιγένεια· et omissa dierum mensis notatione Alciphro 3, 39: ἡ νῦν ἐστῶσα σεμνοτάτη Θεσμοφορίων ἑορτή· ἡ μὲν γὰρ ἀνοδος κατὰ τὴν πρώτην γέγονεν ἡμέραν, ἡ νηστεία δὲ τὸ τρίμερον εἶναι παρ' Ἀθηναίους ἑορτάζεται, τὰ Καλλιγένεια δὲ εἰς τὴν ἐπιούσαν θύουσιν. Dissentit Plutarchus, qui νηστείαν diei decimo sexto Pyanepsionis adscribit, suo potius, ut opinor, errore quam, quæ Prelleri sententia est, librariorum culpa, in Vita Demosth. c. 30: κατέστρεψε δ' ἕκτη ἐπὶ δέκα τοῦ Πυανεψιδῶνος μηνός, ἐν ᾗ τὴν σκυθρωποτάτην τῶν Θεσμοφορίων ἡμέραν ἄγουσαι παρὰ τῇ θεῶν νηστεύουσιν αἱ γυναῖκες. Ceterum quam Photius κάθοδον dicit, non diversam esse ab ea quam ἀνοδον vocat scholiasta, ex scholio 585 apparet. Ἀνόδου nomen Στηνίους tribuit Photius p. 538, 9, die nono mensis Pyanepsionis celebratis: conf. schol. ad v. 834. DIND. — 44 scribebendum τρίτη δὲ οὐ. — 45. Ejus usus poterat scholiasta celebriores quoque testes citare, Hesiodum Op. 698: πέμπτῳ ἔτει (i. e.

πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ). Pindarum fr. Thren. 6: πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας· τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδᾶθη· fr. inc. 54: τέκν' ἔπεφνε—δωδέκ' αὐτὸν δὲ τρίτον, nisi hic quidem exciderunt reliqua. SCHNEIDER. ibid.— 46 ἑκαταῖα codex, quod correxit Dindorfius. Poetæ lyrici verba esse videntur, ἑκαταῖα δ' ἕκ. σ.— 1 ἀποδεκάτην codex.— 3 κατὰ Καλλιμαχον Prellerus in Zimmermanni Diario a. 1835, p. 787, probante Dindorfio. τρίτην codex.— 5 sq. Hoc dicit scholiasta, esurientes quosvis per jocum dicere solere mediam se agere Thesmophoriorum diem, νηστείαν dictam. Sic Athenæus 7, p. 307, F: ἄνδρες φίλοι, μὴ καὶ ἡμεῖς νηστείαν ἄγομεν, Θεσμοφορίων τὴν μέσην, ὅτι δίκην κεστρέων νηστεύομεν; DIND.

83, 13 ἀντὶ ἐν τῷ τῶν Θεσμοφορίων codex.

94, 16 οὕτως δὲ Suidas s. Τεργάζειν. οὕτως καὶ codex.

101, 28 scholiastæ sententiam pervertit Suidas s. Μύρμηξ et Χορικός posito imperfecto ἐποίησεν, nisi hic librarii error est. DIND.— 29 ὑπεκρίνετο idem s. Χορικός, non s. Μύρμηξ.— 30 ὑπὸ σκ. codex. ἀπὸ σκηγῆς Schneiderus p. 5, recte. Idem verba ὡς πρὸς χορὸν explicat his scholiastæ Nub. 1356: οὕτως ἔλεγον, ὅταν τοῦ ὑποκριτοῦ διατιθεμένου τὴν βῆσιν, ὁ χορὸς ὀρχηται.

105 εὐπίστως πρὸς τὸν θεὸν Suidas s. Σεβίσαι. τὸ addidit Dindorfius.

121, 38 Φρυγίῳ codex.— 39 τῆς Ἀπ. vel τῆς τοῦ Ἀπ. malit Dindorfius.— 47 an non τοῦ περὶ Ἀπ. de Apolline dictum esse illud ἄρσενι βοῶ documentum addit poeta fulgorem emicantem. De perὶ etiam Fritzschiom cogitasse video, quem conf. p. 40— 49 habet Suidas s. Ἀρσενι.

127 ἀντὶ τῆς codex. Correxerit Dindorf.

129, 4 παρεπιγραφῆν codex.— 5 sq. ὁ γέρων εἰς τὴν θηλ. αὐτοῦ καὶ λαγνεῖαν ἀποβλέπων Suidas s. Ὀλολύζει.

130, 7 φασὶ Bekkerus. Codex φησὶ. Idem 8 et 10 πεποιεῖσθαι.

131 habet Suidas s. Κατεγλωττισμένον, qui 11 ἀντὶ τοῦ πολλὰς.— 12 καταμειγμένον apud Bekkerum, quod non videtur in codice esse.

137 Bekkerus retulit ad v. 136; sed recte Meinekius quoque Hist. Com. p. 362 a verbis τίς ἡ τάραξις incipit. Ceterum Æschyli potius quam Aristophanis locum expressum fuisse ab Eubulo, bene monuit Fritzschiom.

152 τοῦ om. codex. Non satis video quid sibi velit aut quo pertineat hæc glossa. Sequens scholion ad v. 151 referendum.

162, 43 δὲ ἀντικρυς codex.— 44 Ὀρνισαί, v. 1410.— 45 τίνες δὲ ὠκεανῶ τὰ σὰ πτερά. τουθ' [sic] ὡς ὄρν. codex. Vide notata ad schol. Av. 1410.— 46

οὐδὲν ἔχον codex. Σφηξίν, v. 1 234, ubi v. scholia. — 47 ὄνηρ codex. — 48 μένειν Dobræus. μὲν εἶναι codex. — 50 corrige λέγων. Typothetæ lapsus λέγω. ἀλλ' inseruit Dindorfius. — 52 Πελοποννήσιε codex.

198, 2 supplendum videtur ὄηλον ὅτι vel φανερόν ὅτι. DIND. — 3 οὐκ ἄλλον codex. In eodem post κορυδὸν tenuia tantum supersunt literarum vestigia αντωνυσίου. Dindorfii est αὐτὸν ὀνόμασεν ἀλλ' ἢ (codex ἄλλη). — 5 indicavi lacunam. Codex literis prope oblitteratis λελυθημαί θθεν [apud Bekkerum β δην], quæ tanto minus in integrum restitui possunt, quum plura excidisse manifestum sit. λελυθημαί simile est verbo λελύπημαί. DIND. Quum in hac fabula de poetis dixerit Teleclides, τάλαινα esse possit Poesis vel musa Æschyli avi, cui vim fecerit Philocles. Conjeci:

Ἄλλ' ἢ τάλαινα Φιλοκλέα βδελύττεται,
ὅτι [γύννις] ἐστὶν Αἰσχύλου φρόνημ' ἔχων.

Quorum prius βδελύττεται non improbabile existimo; sed pro γύννις aliud vocabulum desideratur ductibus literarum et præcedentibus verbis μικρὸς καὶ αἰσχροὺς accommodatius.

199. Zeugma scilicet notare voluit, quod hac solvebat ratione: τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασιν ἐκφεύγειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν φέρειν. Cave existimes scholiastam aliter legisse. FRITZSCH.

215. De Cratini fabula v. Dindorf. ad fragmenta Aristoph. p. 94 ed. Lips. et Meinek. Com. I, p. 53 sqq.

220 scrib. αὐτοῦ . . . Hæc fortasse de proximorum verborum γενναῖος εἰ explicatione supersunt. DIND.

221 apud Bekkerum καλ. . . εἶναι.

224, 24 sic Dindorfius. Codex ιε. . . α τῶν ἱερείων.

232, 29 προβάλλεται, 31 sq. δὲ εἶρηκε, διότι εἶψ. Suidas s. Ψιλός.

245 Put. αἰθάλης, στακτῆς. Conf. Suidam v. Ἄσβολος.

246 Put. : μεταξὺ πρωκτοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος.

258, 43 καὶ ὡς γυνή Suidas s. Περίθετος. Codex ὡς γυνή καλ. — 44 λέγουσι δὲ καὶ malit Fritzschius. — 45 παντευχίαν δεῖ Meinek. — 46 codex ἐνσταθι.

261, 49 εἰσεταιμένον Suidas quoque s. Κτινίς, ἢβι Porsonus ἐκτεταμένον. Poterat probabilius εἶστι τεταμένον. DIND. Ita etiam Fritzschius.

273 addidi δς et lacunam indicavi. Excidit epitheton aliquod filiorum vel numerus. Conf. schol. Nub. 1001. DIND. Fritzschius δς εἶχεν υἱὸς ὠώδει.

274 habet Suidas s. Ἀρδην, ex quo additum 3 τοῦ, 5 τοῦτο δηλοῖ. Post quod vocabulum ille pergīt ἀντὶ τοῦ πάντας.

281 Put. τῆς ἀναδόσεως τοῦ καπνοῦ.

284 Put. ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα ἐτίθουν. Idem ad 285 (287?), δὲς ὡστ' ἔχειν με. Ad 286 (287?) ἔλλειπτικὸν τὸ σχῆμα. Ad 288, δὲς λαθεῖν.

289, 18 μύρτιον Dindorfius. Codex μύρτον.

291, 21 πεδαρίσκον, 22 κατοφερῆ codex. Put. habet προσέχειν τὸν θαλλῆον (sic) ἐμοί.

346, 45 sq. Dativum ἐταίρα legit hic scholiasta. Codex ἐπὶ τὸ πρ., 47 et 48 ἐτέρα. — 50 ἐταίρα recte corrigit Dindorfius.

363, 5 scribendum videtur ἀπηγορευμένα [sic Suidas s. Ἀπόρητα] vel ἐπὶ τῶν ἀπηγ. DIND. Qui comparandum monet schol. Ran. 362.

373, 12 prius ἢ additum ex Suida s. Ἐπιστάτις, qui om. alterum περὶ.

380, 16 ἀντὶ τὸν codex. Recte Dindorfius ἀντὶ τοῦ τὸν στ.

383 γυνή pertinere videtur ad 381, χρέμπτεται γὰρ ἤδη.

389, 23 Suidas s. Ἐπισμῆ, οἱ δὲ μεταφ. ἀπὸ τοῦ σμήχειν, ὡς ἐπιτρέβειν. — 25 Διόδωρος intelligendus videtur lexicographus, cujus Ἰταλικὰς γλώσσας e Pamphilo citat Athenæus 11, p. 479. SCHNEIDER. p. 94. οἱ δὲ ἐξ ἔθους Suidas. — 27 ὡς τὸ σμώχειν Schneider. p. 55.

392 Put. (ad μυχοτρόπους) μυχία ἢ Ἀφροδίτη.

393 conf. Suidam s. Οἰνοπίπας, qui 35 οἰνοπίπας, 36 μύζειν ἢ μύζαν.

395, 39 γενέσθαι Suidas s. Ἰκρία, quanquam apud hunc quoque tres codices γένηται, ut hoc loco R.

397 pertinent ad v. 390 sq., σπουπερ ἐμβραχὺ εἶσιν θεαταί.

401, 44 αὐτὰ ὄρα (i. e. ὄρα) ἐστεφανηπλόκου Seidlerus.

416 Put. Ἰλυρικούς κύνας.

423, 9 κλεις ἐστὶν codex. — 10 περιτιθεμένου Suidas s. Λακωνικά.

427, 14 ἀπὸ θρ. codices Suidæ s. Θριπηδέστατον.

429 Put. κυρκανᾶν ἀκριβῶς ζητεῖν, ἀπὸ τῆς κύρκης (i. κυρκάνης).

441 habet Put. verba 20 οὐκ ἀπὸ—συμμέτρην. Idem, Ξενοκλῆς, υἱὸς Καρκίνου, κομψοδεῖται ὡς ἄξεστος ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἀλληγορικῶς (sic), quæ leguntur in schol. Ran. 86. — 21 ἐν ἤθει δὲ Fritzschius, sine probabilitate.

458 ἐκδοτικούς Suidas s. Συνθηματιαίους. Codex συνεχδοτικούς

481 est etiam ap. Zonaram I, p. 669 et grammaticum in Catal. codd. Nanian. p. 493.

489, 38 ἀγυεὺς codex.

500, 45 refertur ad codicum scripturam ὅπ' αὐγάς (αὐγάς) ὄϊον. — 46. Hæc sic sunt corrigenda, ἀλλ' ὄνπερ οὐνεκ' ἦλθον ἅ μ' εἰπεῖν. λέγε. Nam ita in libro suo scriptum invenisse videtur scholiasta pro ἅ (ἕα) μ' εἰπεῖν: quo factum ut ἅ produci putaret. DIND. Sic statuendum puto: revera in antiquis libris scriptum fuisse AM (ἅ μ' pro ἕα μ'); quod quum pro ἅ μ' acciperetur, vocabulo non hujus loci, et verborum structura et metrum periit. Quæ incommoda ut sarcirent, critici quidam λέγε vertebant in βούλομαι,

ἀλλ' ὄνπερ οὐνεκ' ἦλθον (ἅ μ') εἰπεῖν βούλομαι, deleto vel relicto ἅ μ'. Certe relictum erat AM in exemplo quo utebatur scholiastes: qui quum de βιαίῳ συστολῇ loquatur, AM haud dubie cepit pro ἅ (ἕα) μ', et egregium sane exemplum nactus est violentiæ prosodiciæ: ἀλλ' ὄνπερ οὐνεκ' ἦλθον, ἅ μ' εἰπεῖν. ΑΓ. βούλομαι.

504 Put. θεραπεύματα εἰς τὸ ταχέως τεκεῖν. Et ad 505, πλεονάζει τὸ τὸ ἄρθρον.

506 κηρίον de melle accipiebat scholiasta. Vide Bergler. et Fritzschiū p. 184.

509, 1 καλοῦσιν Suidas s. Ἦτρον.

516, 3 τὴν προάνθησιν correxi ex schol. Pac. 199 (et Photio p. 193, 7, Suida et al.). Codex . . . απινων literis evanidis. Potest tamen etiam τὰ ἀποπίπτοντα scribi, τὸν προαποπίπτοντα κύτταρον dixit Theophrast. H. Pl. 3, 7, 3. DIND. — 6 sqq. Quæ in scholio Veneto Pac. 199 leguntur, e vetustis ad Thesmothiazusas scholiis fluxisse, audacter contendo: sunt enim tam ab illo loco aliena, quam ad nostrum unice accommodata: Λυκόφρονά φησιν Ἐρατοσθένης τὸ κύτταρον λέγειν ἐν ᾧ αἱ φηγοὶ ἐγκάθηται, οὐκ ὀρθῶς. κυττάρους γὰρ καλοῦσι τὰς τῶν κηρίων καὶ σφηκίων κατατρήσεις, ὡς καὶ ἐν τοῖς Σφηκῖν εἶρηκεν, « ὥσπερ—κινούμενοι. » Apparet sententiam hujus loci aliquanto melius a Lycophrone quam ab Eratosthene perspectam esse. Deinceps alius grammaticus, correcturus scilicet Eratosthenem, hujus viri sententiam magis etiam infuscavit, δεῖ οὖν sqq. Retinet enim apud cellam, ac præterea voces tam arcte connexas, στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον, ineptissime divellit. Melius quam ceteri ultimus scholiastes. Hic demum Lycophronis vestigia pressit. FRITZSCH. — 9 τῶν μελικήρων mavult Schneider. p. 6. — 10 πῶμα Suidas s. Κύτταρος et Πύσιον. Codex σῶμα.

519, 13 εἶτα δὴ θυμ. Matthiæ p. 342 recte.

532 εἰ μὴ glossema est particularum πλὴν ἄρ' ἢ. ἄλλη γυνή autem proximi versus lemma est, pro quo γυνή τις scriptum in textu codicis. DIND.

533, 20 κατὰ τῆς Bekker. ἐκ τῆς codex.

536, 23 βουλομένη recte corrigi Fritzschiū. Sequentia ἐπειδὴ ἐπὶ σκηνῆς εἰσὶν fortasse ad τὰ δουλάρια referenda, v. 537. Put. habet: εἰμενοῦν τις ἄλλη δηλονότι γυνή ἐστι, τοῦτο ὅπερ λέγω ποιῆσαι (sic), εἶδ' οὐ μὴ ἡμεῖς αὐταί. Ad 538, ἤγουν τὸ αἰδοῖον.

566 codex μὰ τοῖν—μὰ ταῖν. Utrumque μὰ ab librario illatum, qui non perspexisset mentem scholiastæ. Ad verba μὰ τὸ θεῶ observat grammaticus nominativum et accusativum terminationem habere masculinam, sed genitivo et dativo casu non τοῖν θεοῖν, sed ταῖν θεαῖν dici. Ταῖν θεαῖν est in Vesp. 378, ubi Rav. male τῶν θεῶν. DIND.

567, 40 ἐπὶ additum ex Suida s. Ἐκποκιῶ, ὅτι omittente. Idem πολλὸν παρετυμ. δέ.— 42 ὡς addit Schneiderus p. 100.— 43 ἀνδρῶν Suidas.

572, 45 ἐστὶ δ' codex et Suidas s. Ὀμοῦ.

585, 52 accuratius dixisset διὰ τὴν θέσιν τοῦ θεσμοφορίου, quod templum Athenis in edito loco prope acropolin situm erat. FRITZSCH.

600, 2 κρύπτειαι Bernhardus ad Suidam v. Κρυπτεία. Apud Platonem est ἡ κρύπτειαι. — 3 de Euripide recte dubitat Dindorfius. — 4 codex κρύπτεται. Bernhardus l. c. κρυπτενταί. Κρυπτεῖται confidenter, ut solet, projecit Fritzschiū.

616, 10 οὔρων Suidas s. Στραγγουριῶ. — 11 sq. idem χρῆσθαι αὐτοῖς. φυλάττονται γὰρ πολλὰ πτύειν καὶ οὐρεῖν καὶ ἀπομ.

624, 19 corrige typhothetæ omissionem, ἐποιοῦν πρὸς τὸ ἱερόν.

631 habet etiam Put. ad προὔπινομεν, qui ἀλλήλεις.

646 γε Dindorfius. γὰρ codex. Παρατετήρηται referri posse ad schol. Avium 448 de νυμνεί annotat Fritzschiū.

648, 29 δυσθμονίσαι Suidæ s. hac v. et s. Ἰσθμός. Codex δυσμωνίσαι.

656 codex ἐγκυκλίων.

658, 35 sic in Put., ἀντὶ τοῦ τὴν ἀγορὰν, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τὸν λαὸν πυκνοῦσθαι. — 36 ἐπεποιήγτο Schneiderus p. 5. Codex ἐπεποιήτο. — 37 πυκνὴ σκηναὶ Dindorfius et alii. Codex σκηνῆ πυκναί. — 38 idem vir doctus nunc (conf. fragmenta p. 501, a) referre malit ad Pac. 731, ὡς εἰώθασιν μάλιστα περὶ τὰς σκηνας πλείστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.

678 Put. (ad ἔσται) τοῖς ἀνθρώποις δηλονότι.

680 habet Put., et: παράκοπος δὲ φρενίτης, ἤγουν τῶν φρενῶν τραπέει.

682, 41 codex Ἀλεξανδ. Alexandrum media comædiæ poetam intelligit Meinekius Hist.

Com. p. 488, verbaque hic apposita in tetrametrum redigit,

ἦσαν ἄνθρωποι δὲ πέντε καὶ γυναῖκες τέτταρες.

688, 45 literarum aliquot formæ α . η β ο apparent in codice. Rectius de hoc loco tradere scholiastam Acharn. 332 monuit Fritzschi. Idem et Schneiderus p. 8 corrigunt l. 50 ἐν ταῖς μασχάλαις. — 51 recte apud Bekkerum κατεχουσσὼν.

693 Put. ἐπὶ τῶν μηρίων : ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῶν β. — κείσθαι, non ἀποκείσθαι.

697, 1 Ἀριστοφάνους—Θουκυδίδου codex.

702. Ad hunc versum mire annotat Put., οὕτως ἐνόησεν Ἀνδρέας, nihil amplius. Conf. ad schol. Lysistr. 1087.

710 poetæ Cobetus eleganter restituit ἦκει γ' ἔθεν οὐκ ἔξει. Quod legit qui tertiam interpretationem scripsit. De prima quid statuendum sit ambiguum est. Sed fieri potest ut ἦκει ἔθεν ἦκει legerit, quod percommode explicatur, *ex inauspicato loco venisti.* — 5 codex ὁ συμμαχῶν. Qui legisse videtur, ut observat Fritzschi, ἦκει ἔθεν ἦκει φαύλος, ἀποδράς τ'—.

726 Put. τάσδε μὲν : ἦγουν ἡμῶς τὰς γυναῖκας.

729 idem ἡμίκαυτον ἄνθρωπα.

730, 14 post ὡς obscuri literarum ductus in codice, qui σημαίνει potius significare videntur quam quod sensu postulante posui παιδίον. DIND. — 15 ἔχει ἡ ἀσχο codex.

746, 24 τοῦ om. codex.

747, 27 post Σκίρος vel in vicinia plura excidisse videntur: quo fit ut sequentia quoque in integrum restitui nequeant. DIND. — 31 κατὰ τὸν Schneiderus p. 5. Codex καὶ τὸν.

754, 33 malim αἵματος δεκτικόν, ut est in schol. Lysistr. 1211, πλέγμα δεκτικόν ἄρτων. DIND. — 34 Odys. Γ, 444.

760 Put. μίκα ἀντὶ τοῦ μικρά. Et ad 761, ἐξήρησατο, ἐφόνευσεν. Ad 770 (πλάτας) κώπας.

771, 46 αὐτὰ Bekkerus. Codex ἐαυταῖς. — 51 περιπεσεῖν Suidas s. Παλαμῆδης.

773, 53 ἀγαλλεται Bekkerus, ut Suidass. Ἀγαλα et alii grammatici. Codex ἂν λέγεται.

804, 15-17 ab imperito homine profecta, qui et ἐν Θράκη non sine feodo scripsit errore et de certissima re inepte dubitavit. FRITZSCH.

808, 23 περὶ τοῦ ἐπιλαγχάνειν sqq. explicatur ab Harpocrate s. Ἐπιλαχῶν. De Platonis loco v. Meinek. I, p. 670 sq. et Cobet. Obs. in Plat. com. p. 136-8. — 25 ἀτὰρ οὐ Hanovius Exercit. crit. I, p. 93. Codex ἀγαρου habere videtur. — 26 πῶς οὖν ἦν codex. οὖν delevit Bekkerus. — 27 lacunam indicavit Dindorfus. μηδέπω scripsit

probante Meinekio Fritzschi. — 28 δὲ Bekkerus. Codex μὴ. — 29 dele parentheses signa. — 30 habet Put.

811, 32 lacunam notavit Schneiderus p. 8, ὅτω γὰρ εἰῶθαι vel ejusmodi aliquid excidisse statuens. — 33 ἀπλῶς πεντήκοντα idem.

825 Put. ἦγουν ὁ (sic) κάμαξ σὺν αὐτῷ τῷ ζίφει.

828, 41 conf. Meinek. Com. I, p. 568. Put. ἐν τῷ στρατῷ. Idem ad sequentem versum, ἦγουν τὸ σάκος.

834, 48 ἐπὶ Σκίρω Fritzschi ex Stephano Byz. v. Σκίρος : Σκίρα δὲ κέκληται, τινὲς μὲν, ὅτι ἐπὶ Σκίρω Ἀθήνησι (τῇ Ἀθηνῶν) θύεται· ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τῶν γιγνομένων ἱερῶν Δημήτερι καὶ Κόρη· καὶ ἡ εὐροτὴ αὐτῆ Ἐπίσκιρα κέκληται. Codex R. ἐπισκυρα.

838 εἶδος κ. δ. habet Put. — τοῦ om. codex.

In libris quibusdam lectum fuit ὑστάτην.

840, 53 εἶπεν codex. « Verum nunc mihi videtur quod conjeci πολλάκις εἶπον, quod non tam ad verba Seleuci quam in universum ad dubitationem de matre Hyperboli, toties ab Aristophane et in superstitionibus et in perditis fabulis exagitati, referendum. Similiter πολλάκις εἶπον dictum in schol. Venet. Vesp. 1281; πολλάκις εἶπομεν in schol. Ven. Pac. 116; πολλάκις εἶρήκαμεν ib. 499, 1295; πολλάκις εἶρηται sæpius in scholl. Ranar., etc. Conf. ad schol. Av. 764. Deinde codex προβάλλει ὁμηρικῶς. Ὁ Ὀμηρικὸς est Seleucus, cujus illud fuisse cognomen constat ex Suida s. Σέλευκος. Suo nomine appellatur infra in scholio v. 1175, hic vero cognomine solo, ut Apio in schol. Pac. 778. DIND. Aliorum minus probabiles sententias v. ap. Schneiderum p. 55 sq. — 3 Ξενοφάνην Thucydides 6, 8 et schol. Acharn. 269.

848, 8 ἄκων γὰρ codex. Correxerit Dindorf.

852 brevius Suidas s. Κοικύλλεις.

868, 19 legendum κόρακες, διότι μέχρι ex Suida s. Τί οὖν ἐστὶ ζητῶν.

870, 22 Menander apud alios οἶσθ' ὅ τι ποίησον, fr. inc. 298. — 24 verba οἶσθ' οὖν ὁ δρᾶσον leguntur in Hecuba v. 225, et in nonnullis codd. Gregorii Cor. p. 19 est vel Εὐρ. ἐν τῷ Πολυδώρου δράματι vel Εὐρ. ἐν Πολυξένη τῷ δράματι. Itaque aut Euripides eadem posuit etiam in Polyido, aut grammatici scribere debebant [!] Εὐριπίδης (Ἐκάθη καὶ Ἀριστοφάνης) Πολυίδου. FRITZSCH.

897 et 898 sunt in Put. — 34 Bekkerus vitiose Οἰνηίδος ediderat.

904 Put. ἀφασία : ἀπορία λόγου.

910, 41 οἰωνός ap. Bekkerum, οἰωνός codex.

912 Put. ἐσχάρας οἱ παλαιοὶ τὰ τοῦ γυναικείου αἰδοῦτου χεῖλη ἔλεγον. Sic alii quoque grammatici legerunt: v. Fritzschi. p. 352.

917, 47 indicavi lacunam. Excidit enim Aristophanis grammatici de vocabulorum λαμπάς et δᾶς discrimine observatio, cujus postrema tantum verba supersunt οὐ τῆ λαμπάδι εἶπεν, ἀλλὰ τῆ δαδί (nam sic deletο νη scribendum), ὡς δῆλον εἶναι θτι ἑκατέρως ἔλεγον, in quibus de alio quodam loco agi videtur, velut Vesp. 1390, in quo τῆ δαδί dictum fuit eo sensu quo hic τῆ λαμπάδι. Excidisse autem nonnulla manifestum est ex verbis sequentibus ἀνάξιος—λέγων, quæ non habent quo referantur. DIND. Neque Fritzschi his lucem attulit.

921 codex κενόβουλος. Corregerunt Dindorfius et Fritzschi.

924 Put. ὑποχωρητέον, ἀπιτέον.

935 Put. habet ὁ πανούργος Εὐριπίδης, ἀπὸ μεταφορῆς τῶν τὰ ἱστία βραπτόντων.

940, 8 γυμνόν με in codice legitur post δῆσαι. Mutavit Dindorfius, hæc Cratini verba esse existimans.

941, 11. Commentum ineptum, quod non apparet quomodo Eupolidis loco confirmari possit. Scholiastæ errorem repetit Suidas s. Ἐστιᾶν, omisso tamen fragmento Eupolidis. Non minus mirabiliter Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 37, 24, ut ἐστιᾶν τῶδε dici ostendat, Homeri verbis utitur δαίνυ δαίτῃ γέρουσιν. DIND. Defendere observationem grammaticorum conatur Lud. Dindorfius ad HSteph. Thes. v. Ἐστιᾶν. — 11 παρ' non est in codice. — 12 post θατέρω videntur nonnulla excidisse, quibus ista doctrina de constructione verbi ἐστιᾶν confutaretur. MEINER. Com. I, p. 445. Imo ipsa potius verba Eupolidis excidisse videntur. Tacite δευτέρω scripsit Lud. Dindorfius, qui ξενίεσθαι interpretatur Mirari, ut grammaticus dicat: Proinde neque apud Aristophanem neque apud Eupolidem (ad cujus commentatorem aliquem fortasse respicitur) hæc constructio mira et inaudita videri debet. Codex ὥστε οὐδὲ ἐκεῖ οὐδὲ ἐνθ.

947, 17 καὶ τὸ παῖσω πάλιν παιζοῦμαι Schneiderus p. 6, quod verum videtur. Apud Homerum est φιλοπαίγμονος.

948 Put. ἀντὶ ποιῶμεν. — 22 ἀνέχομεν codex et Suidas s. Ἀνέχομαι.

956 Put. (ad ὕπαγε) ἡσύχως πως. Ad v. 964, τοὺς ἀνδρας εὔ, κακῶς τὰς γυναῖκας.

973 habet Suidas s. Τελεῖα et Put., qui 31 omittit γάμοις sine lacuna. — 32 διὸ et ἐκαλεῖτο ἡ om. idem.

986 habet Put. Et ad v. 993, τὸ ἐν ὕμνοις πρὸς τὸ νυμφῶν. Ad v. 995, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ βωμῷ ἐν ᾧ τὸν σῦα (sic) ἔθυσον.

1001 ἀντὶ πρὸς αἰθρίαν. βαρβαρίζει γὰρ ὁ τοῦ.

Put. Qui sequentium quoque glossarum prope dimidiam partem habet.

1007, 39 ἤγουν ψ. ἵνα πύταξῃ (sic) σοι: ἀντὶ τοῦ ἵνα φυλάξῃ σοι Put. Rav. quoque φυλάξῃ σοι.

1011 ὁ ὥσπερ Put. Qui ad v. 1014, εἰ μὴ βούλοιο σώσειν ἐμὲ δηλονότι.

1015, 46 φίλοι μοι codex.

1018, 49 πρὸς Αἰδοῦς σὲ τὰν ἐν restituit Seidlerus. — 50 ἀπόπαυσον idem. Codex ἀπόπασον. — 51 codex ut videtur πόθου. — 52 ἀποσπάσματα Bekkerus. Codex ἀσπάσματα. Hæc sic in Put. ad v. 1015: διὰ τὸ λαμβάνειν ἀσπάσματα (sic) ἀσυνδ. τὸ δλ. γ. Cum his jungenda esse l. 54, γίνεται, ὡς ἐν κωμῶδιᾳ, recte dixit Fritzschi.

1022, 2 πολυποινωτάτην ap. Bekkerum.

1031, 9 τὴν ξιφοθήκην codex.

1033 sic Put., Γλαυκίτης ὀφθαλμός, ὃς κωμῶδειται.

1040 præmittit Put. τὸ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ γὰρ οἶμαι. — 15 idem Ἄνδρ. ἀπὸ κοινῆς καὶ τὸ γοῦσθε, ἐμὲ δηλονότι τὴν λιτομένην τὸν φῶτα ἢ τὸν Εὐριπίδην, omittens 16-19. Multa de scholiis ad hunc versum Fritzschi, quæ v. ap. ipsum.

1056, 28 Ἄνδρομέδης Put. Idem 35 om. ἡ.

1067 Put. διφρέουσα (sic), ἤγουν ἐποχουμένη τοῦ δίφρου τῶν ἀστέρων τοῦ ἱεροῦ αἰθέρος δι' Ὀλύμπου.

1070 Put. ἤγουν κύκλω τῶν ἄλλων παθῶν ἂ πέπονθα. Ad v. 1071, ἐκληρωσάμην. Ad v. 1081, ὀστούζειν τὸ θρηνεῖν.

1086 θαυμάζει γὰρ τὴν ἡχὴν ὁ βάρβαρος. Put. Qui ad v. 1087 ἀντὶ τοῦ κλαύσαις ἄν.

1096 Put. καὶ ἐνταῦθα (ut versu 1007) βαρβαρίζων τῆ δοτικῇ χρᾶται ἀντὶ αἰτιατικῆς.

1097 ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν γύναιον Put.

1098, 3 ἐστὶ Περσέως ἐξ Fritzschi.

1099 Put. Περσέα ἔχειν εἰς τοὺς πόδας τὰ πτερά.

1103, 7 τί λέγεις Put. recte. Prius τοῦ omittit. Γοργῶ et 9 Γοργός idem. — 8 idem γραμματέως recte.

1119, 17 τὸ νῶτον, 18 ἀγαγόντι, 19 περάνειν Put.

1175, 30 βάρβαρον καὶ ψυτικὸν ἄσμα. καὶ Περσικὸν ὄρχ. Suidas s. Τερηδών, reliqua scholii parte omissa. Codex Rav. καὶ Περσικὸν τὸ κλάσμα καλεῖται καὶ τὸ Περσικὸν ὄρχημα. De voc. ὄκλασμα conf. Polluc. 4, 100, de quo loco dixi ad Aristoph. fragm. 321. DIND. Fritzschi malebat βαρβαρικὸν καὶ Περσικὸν τὸ ὄκλασμα καλεῖται, καὶ ἐστὶ Περσικὸν ὄρχημα. — 32 τῆς ἱατρικῆς codex. Emendavit Dindorfius.

1185 Put. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οἶμοι ὡς ριπῶ (sic). τὸ τιθῆιον δὲ ὥσπερ γογγύλη.

1190 Put. recte οὐ φιλήσεις.

RANÆ.

ARGUMENTUM I. 1 et 3 τὸ om. R. παρέγειν R. Ald. — 4 τὰ om. V. — 5 ἤ vel ἦ R. V. δι' ὄν Ald. — 7 ὄρμαται, 13 ταῦτα δ' ἐν V. — 18 διὰ τε ἐκ R. διὰ τὸν ἐκ V. ἀγνοίας R. V. — 19 μὲν οὖν τιος V. — 20 παρελθόντες Brunckii membr. — 22 ἐξιῶσαι R. ἀξιῶσαι V. ἐξελάσαι Ald. — 23 ἐντίμους om. R. V. — 25 μονόκωλον R. Ald. — 29 sq. καὶ τοῦ τραγωδικοῦ θρόνου legebantur supra post ἔχοντος. Post τιμῆς transposuit Brunckius: ego malim post ἀντιποιησαμένου. DIND. — 34 προσάγοντος R. V. — 36-38 οὐ δεδήλωται—ἄντα. Annotatio inepta, quam Ald. infra post Δικαίρχος ponit, R. V. autem post argumentum metricum exhibent. DIND. — 37 codex Reg. 2821, quem, in scholiis Regionum optimum, accurate tractavit Dübnerus, ἐκεῖσε πρὸς τὸν Ἡρ. — 39 εὔ καὶ φιλοπόνοος πάνυ, 1 Ἀντιγένη ἐπὶ Ληναίῳ. Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα. Φρόνιχος Ald. Ληναία R. λιναιά V.

ARG. II. Dindorfius inscripsit Ἀριστοφάνους γραμματικοῦ. ἄλλως inscriptum in V. — 7 τὴν σκυτάλην Ald. ἀναγαγεῖν Brunckius. ἀνάγειν libri. — 11 προσέκοπτε Ald. — 13 γ' om. R. V. — 14 οὐ μὰ δία γ' Ald.

ARG. III. 5 sq. καὶ ὄτου—Πλούτωνα supplevi ex cod. quarto Regio. BRUNCK.

ARG. IV est recentissimi grammatici declamatio, cujus partem primam, a verbis ὁ παρὼν ποιητῆς usque ad ἐξέθετο δρᾶμα l. 45, inveni in codice Taurinensi 34. DIND. Et est in Regio 2821. — 19 Ἀθηναίων ἀρχ. χαρ. ὅπ. Taur. Reg. — 23 μεταρσιολόγου Ald. — 24-30 om. Taur. Sunt ab alio grammatico addita: quare seclusi. DIND. Habet Regius. — 25, 26 θεολογίας ὡς Reg. reliquis omissis. — 31 ψευδοτύπου Beckius. ψευδοτόπου Ald. Recte Reg. ψευδοτύπου. — 35 φέρεσθαι τινῶν αἰθερίων ἀνθρώπων. ὡς Ald. — 36 Σάτυρος. Σύαγονν dicere voluit (de quo vid. Eustath. ad Homer. p. 4, 26). Monuit Fabric. Bibl. Gr. vol. 1, p. 371. In Σάγαρις corruptum apud Diog. L. 2, 46. DIND. — 37 Κέρκοψ Ald. κέρκων Taur. Reg., quasi Κερκύων voluissent. Κέρκωψ Diog. L. — 38 τοξικῆς—μουσικῆς Taur. Reg. — 41 οὐρανόις λήρωις ἀντιπ. Reg. — 43-45 ἐξομοιουμένου (sic Beckius: nam Ald. ἐξομυμένου)—θορυβωδέστατα om. Taur. Reg.

SCHOLIA.

1, 25-29 Ald. et Θ. ponunt post πινυτός l. 33. 26 τοῦ ὄμου V. τὰ στρατεύματα Θ. Ald. addit γελοίου χάριν· διὸ καὶ ἀστεῖόν τι λέξει βουλόμενος

SCHOL. ARISTOPH.

ὑπὸ Διονύσου κωλύεται. — 27-29 om. etiam Θ., post v. 3 ponit V. cum lemmate εἶπω τι τῶν εἰωθότων. — 30 τῶν om. V. Θ. εἰθισμένων Ald. — 31 τοῦ om. V. Θ. M. τῶν ὀνομάτων R. — 33 συνετός Θ. σώφρων M.

3, 37 καὶ τὸ ἐν R. Fort. ὁ ἐν. Addidi δευτέραις ex R. Θ. (qui β) et M. DIND. — 38 ὁ additum ex Θ. M. — 39 οὐ δία R. τοῦ πῶς οὖν δύν. V. — 40 σκεύει R. — 41 δέ om. Θ. Pro his V. τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γὰρ ἐστ' ἤδη χολή. ἐνταῦθά φησὶν ὁ Διονύσος μὴδὲ τοῦ θλίβομαι ἀνέχεσθαι. Sic etiam M., nisi quod δὲ—ἐνταῦθα omittit.

4, 43 sq. ἀντι—πονηρόν ἐστιν in fine post λέγοντας ponit V. — 44 πικρόν Dobræus. Legebatur πονηρόν. μοχθηρόν Θ. — 45 ἔλεγεν αὐτῷ δία V. πολλὴν γίνεσθαι τὴν Ald. ἐπιδαψ. ἐπὶ τῆς παιδείας (scr. παιδιᾶς) φορτικόν. συνεχῶς V.

8, 7 μετατιθεῖς Θ. (et Reg., qui addit ἦτοι ἐξ ὄμου εἰς ὄμον μεταλλάσσω καὶ μεταφέρων). ἡ μετατιθέμενος V. om. R. — 8 τοῦ ὄμου Θ. Ibid. τὰ νάφορον—βαστάζουσι om. R. V.

9, 13 φέρω V. Omittit hoc schol. etiam Θ.

10, 14 εἰς τὸ αὐτὸ δὲ V.

11, 18 Ἀντὶ τοῦ πλην ἐκεῖνο ἐφ' ᾧ ἂν ἐξεμέσαιμι. ἄλλως οἶον V. Ἥγουν Θ. — 19 λέγεις τοῦτο ποιῆσαι, τότε V. Fortasse μέλλεις τοῦτο ποιῆσαι. τότε εἰπέ—ἄλλως addita ex R. V. Θ. et Suida s. Μέλλω. — 20 καὶ τότε καὶ ὅταν λέγεις V. νῦν καὶ ὅτε λέγεις Θ., qui om. ἄλλως. — 21 βῆστα γὰρ μάλλον R. Θ. ἂν additum ex R. — 22 ἐξεμέσαιμι ἐὰν εἶποις Θ.

13, 28-30 omittit etiam Suidas s. Λύκις. — 29 ἑαυτοῦ V.

14, 32 malim λέγουσι. DIND. λέγεται δὲ καὶ Λύκος Suidas. οὐδὲν διαφέρεται Θ. M. Post φέρεται addit V. γράφεται σκευὴ φέρουσι. — 35 λέγεται om. R. ἡ δὲ γραφὴ τριχῶς Ald. ἡ δὲ γραφὴ διχῶς, ἡ γὰρ σκευὴ φέρουσι ἢ σκευηφοροῦντες. λείπει οὖν τὸ ὦν οὔτοι εἰώθασιν ποιεῖν τοῖς σκευηφοροῦσιν M. ἢ γὰρ R. V. Θ. ἡ γράφεται Ald. — 37 σκευηφόρους V. — 40 sq. λείπει οὖν τὸ, ὦν εἰώθασιν οὔτοι (οὔτοι εἰώθασιν Θ.) ποιεῖν τοῖς σκευηφόροις Θ. Ald., ceteris omissis. ἀκούειν ἀπλῶς om. V., spatio relicto.

18, 49 ἀπὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ M. κατὰ τὸ παρ' Ἡσιόδῳ Reg. — 53 γὰρ Θ. pro οὖν et om.

19 ὦ καὶ (?) ψεῦ· εἶτα στίχον Reg.

22, 9 ἀμφιφορεῖς M. φησὶ V. M. — 12 ὅσπερ παῖδα additum ex R., qui om. καὶ. φέρει Ald.

23, 14 ὁ Ξανθίας add. V. — 15 αὐτοῦ Θ. Cujus scholio sequenti l. 22 addit Reg. νοεῖται δὲ καὶ

ἑτερόν τι αἰαχρὸν, ἀποσκώπτουτος τοῦ ποιητοῦ τούτου ἔνεκεν.

25 Ἀντί τοῦ om. R. βαστάζῃ V.

28, 28 τὸ μὰ V. Θ.

32, 31 sq. Ἀντί—κατά τι μέρος, ἢ om. V. — 32 βάσταζον. V. βαστάζων G

33, 35 Ἀντιγένους Petitus. Ἀντινοῦ V. Ἀντινοῦ Θ. M. Ald. ὅτε περί Ald. ὅτε om. V. Ἀργινούσας Suidas s. Οἴμοι. — 36 ἐνίκων δὲ V. ναυμαχίαν Θ. M. συμμαχία τῶν δούλων Suidas. — 38 λέγει om. V. φησι χαρ. Suidas. — 39 ἐναυμαχίειν V. et Suidas. — 40 Ἀρχίνουσα M. In eodem gl. est ἐν Ἀργινούσαις δηλονότι. — 41 ἀντικρῦ Θ. ἀντικρὺς ceteri. Μαλίας M. Ceteri Μανίας Ald. Tzschuck. ad Strabon. vol. 5, p. 376 citat Dindorf.

35, 46 βλασφημίας V. Θ. et Suidas s. Πανοῦργος. ἀτιμίας Ald.

38, 47-51 Πρώτων—τίς εἶη om. etiam M., scholio proximo postponit V. — 47 Πρώτερον V. — 48 τῷ add. Θ. ὁ om. V., qui ὅστις εἶ. — 53 τινὲς δὲ R. γράφεται Ald. γράφεται δὲ V. Θ. M. οἱ δὲ Suidas s. Κενταυρικῶς. — 1 τρυφερός Ald. Addunt Θ. et Reg. narrationem de Centauris, οἱ κένταυροι δὲ κατὰ τὸν μῦθον ἄνδρες ἦσαν διφυεῖς ἐξ ἵππων καὶ ἀνθρώπων συγχέμενοι, οἱ ἵπποι μὲν (ὄντες add. Reg.) τὰ κάτω, ἀνθρώποι δὲ τὰ ἄνω· ὥστε καὶ τις ἰδὼν αὐτοὺς τὴν ἀρχὴν εἶη, ἵππος ἀπερεύγεται ἀνθρώπων, καὶ ἀνθρώπος ἀποπέδεται ἵππων. μυθεύονται δὲ καὶ τοῦτο, ὡς ἀπὸ τῆς νεφέλης ἐγένοντο, ἦν Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ παρήκασε θέλων τὴν πρὸς αὐτὴν τοῦ Ἰξίονος μαθεῖν ἔρωτα. καὶ γὰρ ὡς οἶδεν (εἶδεν Reg. recte) Ἰξίον τὴν εἰκασθεῖσαν τῇ Ἥρᾳ νεφέλην, Ἥραν τῷ ὄντι ταύτην εἶναι νομίσας, συνεγένετο ταύτῃ καὶ ἐγγημε. ἵπποκένταυρον ὄδεν (Reg. recte καὶ ἔτεκεν ἵππ. ἦν δὲ τὸ) ἀπὸ τούτου γένος λίαν μάχιμον.

40, 6 αὐτῷ R. — 8 δειλὸν καὶ σχηματιᾶν Θ. καυχηματιᾶν V.

41, 12 Ἥρ. ἀλλὰ μὴ R. ἢ οὕτως μὴ Θ. Ald.

46, 14 φόρ. κροκωτὴν Ald. — 15 δὲ om. R. φοβερός addidit Dindorfius ex sequentibus sumptum. Ἡρακλέως γὰρ R. Post λεοντῆ libri addunt κροκωτὴν (κροκωτὸς R. V.) δὲ, ἵνα ἦ φοβερός. Ib. ἢ κροκωτῷ Ald. — 17 μετάξῃς κροκοειδοῦς Reg. ματάξῃς E.

47, 21 Κόθορνος δὲ ὅτι V. Ὅτι δ Θ. M. Ald. — 22 οἱ δὲ—ἀρμόττει (ἀρμόζει Θ.) post δύναται ponunt V. Θ. M. Ald. — 23 λέγεται Θ. M. δὲ λέγεται V. — 25 αὐτὸν ἀρμόζειν Θ., qui om. 26 sqq. ἐκπλήττεται—ἀνδρῶα. Regius: Κόθορνος κυρίως τὸ ἀμφοτεροδέξιον ὑπόδημα· ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς τὸ γυναικίον, ὃ φασὶν ἰδιωτικῶς φέλλοκαλήγον· γυναικίωδες γὰρ ὦν Διόνυσος καὶ ἐνδύμασι καὶ ὑποδήμασι γυναικίους ἐχρῆτο. — 31, 49 νῆος V. M. — 50 κατὰ μεταφορᾶς Θ. ἐκ μεταφορᾶς M. — 33

σῦβυρτίου (sic) R. σβυρτίου V. συραντίας Θ. σιρυντίου M. συμβυρτίου Ald. — 37 ἀπ., Κλεισθένης Suidas s. Ποί.

51, 43 λέγει om. Θ., post Ἡρακλῆς ponit R. τὸ σφῶ additum ex R. V. Θ. M., in quibus est τὸ σφῶ. Pergit V. καὶ γὰρ δύο στίχους εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ εἰς τὸ ἐξηγρ. Ib. δύο om. Θ. M. — 47 φασὶ Διόν. R. V. φασὶν ὡς Διόνυσον λέγειν ταῦτα M. — 49 δηλούντων Suidas s. Κᾶτ' ἔγωγε.

53, 4 δὲ om. R. — 5 Ὑψιπύλην, Φοινίσσας, Ἀντιόπην R. V. — 6 προεισῆλθεν Dindorfius. προσῆλθεν R. προσῆκται V. Θ. « Fort. προεισῆκται. » DIND. — 7 legebatur συκοφανητέα τὰ τ. R. συκοφαντεῖται δὴν τὰ τ. Θ. συκοφανητέα ἦν ταῦτα.

55, 9 ἔστι δὲ Θ. — 13 νυνὶ additum ex R. νῦν λέγεσθαι V. Addit Ald. quæ ab Musuro aliove infimæ ætatis grammatico adjecta esse ipsum exordium docet, Ἄλλως. γράφεται μακρός. ἵνα δ Κροτωνιάτης νοῆται, ἀνὴρ μεγάλῳ σώματι παρὰ τῆς φύσεως κεκοσμημένος, ὡς τοῖς ἔρωσι παρέχειν ἐκπλήξιν. « ἐγένοντο δὲ αὐτῷ ἐξ ἐν Ὀλυμπία πάλη νίκαι· μία δ' ἐν παισὶν ἐξ αὐτῶν. Πυθοῖ δὲ ἐν τε ἀνδράσιν ἐξ, καὶ μία ἐνταῦθα ἐν παισὶν. ἀφίκετο δὲ καὶ ἑβδομον παλαίων ἐς Ὀλυμπίαν, ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐγένετο οἷός τε καταπαλαῖσαι Τιμασίθεον πολίτην τὸντα αὐτοῦ καὶ ἡλικία νέον. λέγεται δὲ καὶ ὡς κομίσειεν αὐτὸς αὐτοῦ τὸν ἀνδριάντα ἐς Ἄλτιν. λέγεται δὲ ἐς αὐτὸν καὶ τὸ ἐπὶ τῇ βροίᾳ καὶ ἐπὶ τῷ δίσκῳ. βροίαν μὲν δὴ οὕτως εἶχε βιαζομένην, ὥστε αὐτὸς λυμῆνασθαι πέλζων. ἰστάμενος δὲ ἐπὶ ἀθλημμένῳ τῷ δίσκῳ γέλωτα ἐποιεῖτο τοὺς ἐμπίπτοντας τε καὶ ὠθοῦντας ἀπὸ τοῦ δίσκου. ἀποθανεῖν δὲ ὑπὸ θηρίων φασὶν αὐτὸν. ἐπιτυχεῖν γὰρ αὐτὸν ἐν τῇ Κροτωνιάτιδι αὐαινομένῳ ξύλῳ· σφῆνες δὲ ἐγκείμενοι δίστασαν τὸ ξύλον· ὁ δὲ ὑπὸ φρονήματος ὁ Μίλων καθήσει τὰς χεῖρας ἐς τὸ ξύλον· ὀλισθάνουσι τε δὴ οἱ σφῆνες, καὶ ἐχόμενος ὑπὸ τοῦ ξύλου λύκοις ἐγένετο εὐρημα. μάλιστα δὲ πῶς τὸ θηρίον τοῦτο ἐν τῇ Κροτωνιάτιδι πολὺ τε νέμεται καὶ ἄφθονον. » ταῦτα δὲ φησὶ κατὰ λέξιν Πausanίας (6, 14) ἐν δευτέρῳ Ἡλείων. Pausanias loco utitur Suidas s. Μίλων, qui non ex scholiasta Aristophanis, sed ex Pausania ipso excerpit. DIND.

56, 15 ὄλον φασὶ R. Θ. ὄλωσ φησὶ V. φασὶν ὄλον Ald. τὸν στίχον Ἡρ. Kusterus. Ἡρακλῆ, 16 ἡράσθη Θ. — 17 ἀτταταὶ R. G. Θ. Ald. ἀππαπαὶ V. — 28 ἡράσθαι V. Θ.

57, 19 Γρ. καὶ ἀπαπαὶ Θ. ἄλλως. τὸ ἀππαπαὶ V., et sic hoc loco G. quoque, qui supra ἀτταταὶ. ἀτταταὶ et ἀππαπαὶ oxytona Ald. διὰ τούτου om. V. διὰ τούτου Θ. M. οὐ καταθεμένου Ald. et, omisso οὐ, V. οὐν καταθεμένου M. οὐν κατατιθεμένου Θ. Correxit Kusterus, collata Suidæ glossa, Ἀππαπαὶ: συγκαταθετικὸν ἐπίρρημα. εἰρηκότος γὰρ τοῦ Ἡρακλέους « ἀνδρὸς ἡράσθης; » τοῦτο ἐπεφθέγγατο. — 21 τοῦ om. V.

58 R. habet Ἀττικῶς. ἀντί τοῦ ἔχω γὰρ κακῶς. τὸ δὲ ἀλλὰ παρέλκεται.— 26 ἀλλὰ om. Θ. Καλλ. οὐδ' ἀλλ' ἤρα (ἤραx G.) V. Correxīt Dindorfius ex schol. Nub. 23a.

63 sic V., τὸ δὲ ἔτνος δασύνει ἀθάρας. ἄλλως. δσπρίου πισσινου ἦτοι κυάμου. ὡς ἀδηφάγον—κωμωδοῦσιν.— 3a δσπρίας πισύνου Θ. πισσινου Ald.— 33 δὲ om. M., qui δασὺ ἀθ. Θ. om. εἶδος, spatio vacuo. Ἰστέον ὅτι οἱ Θ.—34 μάχας ἐρρωμένοι Reg.

64, 37 Δ. σοι ὡς V. Ald. Δ. σε ὡς Θ. διδάσκω σοι om. M. ὑπερβαλῶ Θ. Reg. ἄρα ἐκδιδάσκω τὸ σαφές ἦτοι τὸ διάπυρον τοῦ πόθου οὐ ἔχω διὰ τοῦ αἰνίγματος τοῦ ἔττους, ἢ ἵνα φράσω ἄλλως.— 38 ἢ ἄλλω Ald. ἢ ἑτέρα φράσω ἀντὶ τοῦ ἀγγελῶ V.—39 οἶον ἄλλω τρώπῃ additum ex V. ἡμίστιχον Ald.—40 Εὐριπίδου Ὑψιπύλης R.

67, 41-43 Τινὲς διορίζουσι—αὐτὸ. ἄλλως. τινὲς βούλονται ἐν πρόσωπον ὄλον V.— 42 ὄλον ante ἐν ponunt Θ. M.— 43 sq. αὐτῶ ὄτω. καὶ αἱ γραφαὶ φέρουσι τελευτήσαντα τὸν υἱὸν Εὐριπίδου δεδοχῆναι αὐτοῦ ἐν ἄστει ἡμωνύμως.— M.— 44 αἰ om. V.— 45 ἡμωνύμων G. ἡμωνύμως V. Ald.— 46 ἐν τῷ πρώτῳ ἑτεριφυγένεια (ἑτεριφυγένειαν G.) V. Error librarii, qui vocabuli ἄστει obscurius scripti litteram primam pro nota numeri accepit. Deinde ἀλκμαίω διονα βάχχ. V. Scribendum videtur Ἀλκμαίωνα τὸν διὰ Κορίνθου: vide praefat. ad Eurip. Alcest. p. 9. DIND.

72, 49 συμμαχῶν Θ. σύμμαχος V.

73, 51 sic Ald., Ἰοφῶν υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης· ὅς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐγρήτο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσῆγαγε δὲ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρωσ παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησὶν αὐτὸν εἰπεῖν, εἰ μὲν εἰμὶ Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἰμὶ· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγῶναι (scr. παραναγῶναι). οὐ μόνον δὲ Χοιρίλω καὶ τοῖς περὶ Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου, ἀλλὰ καὶ Ἰοφῶντι συνηγωνίαστο τῷ υἱῷ. τοῦτο γὰρ μόνον ἐστὶν ἀγαθόν: ἡγωνίαστο Ald. Quae Musurus interpolavit ex scriptore Vitae Sophoclis. Υἱὸς—ὁ Ἰοφῶν om. Θ. M.— 52 sqq. ἡγωνίαστο etc. om. Θ.— 54 εἰρηκῶς τραγωδίαν (codex τραγωδία) additum ex V. εἰρηκῶτος τραγωδία G.

75, 2 προσελθὼν Dindorfius. Codex παρελθέτω. In G. ἀγαθὸν φασὶ παρελθέτω καὶ ἔψεξεν αὐτόν.— 3-6 om. etiam Θ. M.— 5 ἢ πρότερον ἐν τῇ V.— 6 addit Ald. ἦν γὰρ ὁ Σοφοκλῆς Αἰσχύλου μὲν ἔτεσιν ἐπὶ τὰ νεώτερος, Εὐριπίδου δὲ καδ'. Adjecit Musurus negligenter descripta ex Vita Sophoclis, ubi legitur νεώτερος ἔτη δεκαεπτὰ, Εὐριπίδου δὲ καλαιότερος εικοσιτέσσαρα. DIND.

78, 7 γὰρ om. V. M. ὁ additum ex R.— 8 Ἰοφῶν om. Θ. M.— 9 ποιήματα additum ex R. ἀποβαλὼν Ἰοφῶν οὐ μόνον ἐπὶ V. οὐ μόνον δὲ ceteri. ἐπὶ τῷ om. Θ. τῷ addit Portus; habere videtur M.— 10 ἐπιγράφεται V. τραγωδεῖται Θ. M. ἐπὶ τῷ τὸ V. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ M.— 11 μαλακὸς Θ. M. μακρὸς V. Ald.— 11 Νικοστράτος V. Νικοστράτου G. om. V. non G.— 12 Ἀρίστωνος G. νόθους V. non G.— 13 codex Θεοδοωρίδος Σικυμνίας. Deinde τὸ δὲ (δὲ om. M.) κωδ. om. R. V.— 14 ἀντὶ τοῦ add. R. οἶον M. In Θ. est κωδωνίσω ἢ κωμωδήσω ἢ δοκιμάσω, ὅτι etc.— 16 κώδωσιν additum ex V. et Suida s. Διακωδωνίσω.— 16 φοφοδεῖς V. M. et Suidas. φοφώδεις Ald. Hinc ad finem scholii sic ut editum est V., quocum fere consentit Suidas. εἶεν, ἢ (ἢ om. Θ.) εἰ θόρυβον ὑπομένειν δύνανται (ὑπομένοιοιεν Θ.), μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν (μήπως—ἐμβληθεῖεν om. Θ. M.) καὶ τοὺς ὄρνυγας. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακρούοντες. τινὲς δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. (τινὲς δὲ—νομισμάτων om. Θ. M. Addit Reg. καὶ ταῦτα γὰρ οἱ χαχύτεροι διὰ τοῦ ἤχου δοκιμάζουσιν.) τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλακῶν. Δημήτριος γὰρ (δὲ Θ. M.) φησὶν ὅτι κατὰ τὰς φυλακὰς εἰ ἐγγρηγόρασι, κώδωσι διεσήμαινον (κώδωσιν ἐσήμαινον M.), ὅπως ἂν φθέγγωνται (φθέγγηται M.). βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἴππων καὶ τῶν ἀγγείων. τὰ δὲ ἄλλα (λοιπὰ Θ.) ἐσχεδιάσται Θ. M. Ald.— 17 sq. οἱ γὰρ—μάχην Dindorfius addit ex Suida.— 20 φυλακῶν Suidas. Libri φυλακῶν.— 21 τὰ δὲ ἄλλα ἐσχεδιάσται, id est, *reliqua vero sunt falsa* (vel *ficta, et commentitia*). Hoc enim sensu σχεδιάζεσθαι apud scholiastas interdum accipitur. Sic ad Vesp. v. 1169, εἰ δὲ μὴ ἐσχεδιάσται τὸ διαλακῶνισον, *nisi διαλακῶνισον est vox ficta*. Et ad Nub. v. 967, ταῦτα δὲ σχεδιάσαι ἔοικε. Et ad Aves v. 873, τοῦτο δὲ μήποτε ἐσχεδιάσται (Et ib. 557, ἐσχεδιάσται δὲ ὑπ' αὐτῶν.) Vide praeterea scholiasten infra ad v. 1400, Hesychium v. Πιτανάτης. KUST.— 23 sqq. δύνανται. τὸ δὲ τοὺς φύλακας ἐγγρηγορέναι κώδωσι διεσήμαινον, ὅπως ἀντιφθέγγωνται Suidas.— 24 καὶ τὸ κατὰ V.

82, 28 ἀπλοῖκός τις καὶ V. et γὰρ pro δὲ. Reg. ἀπλοῖκός καὶ ἀφελής.

83, 30 τραγικὸς π. Ald. Scholion om. Θ. M.— 31 Τιταμένου. ὅς κωμωδεῖται εἰς V. ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο Ald.— 32 κωμωδοῦ υἱὸς V. Correxī ex Suida s. Ἀγάθων, *cujus cod. Paris. A κωμωδιοποιός. DIND. Σωκράτους Suidas. διδασκαλείου G. διδασκαλίου V. ἐιδασκάλου vulgo apud Suidam: sed duo codd. διδασκαλείου, unus διδασκαλίου. Hinc usque ad l. 34 sic in Θ. Ald., ποθεινὸς τοῖς φίλοις: τοῖς σοφοῖς. οὗτος δὲ ὁ Ἀγάθων κωμωδοποιός τοῦ*

Σωκράτου [sic] διδασκάλου (τῆς Σωκράτους διδασκαλίας Θ.), ἀγαθὸς τὸν τρόπον κ. Reg.: Ὁ Ἀγαθὸν οὗτος ποιητὴς ἦν κωμωδίας δεξιὸς, καὶ τὸν τρόπον ἀγαθός. κατηγορήθη δὲ ὅτι ἀπέδρασε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Ἀρχέλαον.

84, 37 παρ' V. σὺν ceteri. παρ' αὐτῶ om. Suidas, qui παραχθέντων.

85, 39 λέγει δὲ Θ. ὡς ἂν R., qui εἶπε R. Ceteri περὶ τὰς. — 40 τῆς additum ex V. — 42 διατριβὴν additum ex R. ἀναστροφὴν habet Reg. τοῦτο δὲ om. M.

86, 44 Ξενοκλῆς addit post Καρκίνου Ald., δ Ξενοκλῆς V., omittit R. — 46 Δάτις, quod Δῆτις scribendum fuit, addunt R. V. Tres filii Carcini memorantur ab scholiasta Pac. 778, Ξενοκλῆς, Ξενοτίμος, Ξεναρχος, totidemque, sed nominibus non additis, a Pherecrate ap. schol. Vesp. 1502; duo, Ξενοκλῆς καὶ Ξενοτίμος, ab scholiasta Nub. 1264, secundum nostrorum librorum lectionem: nam vulgo tres, Ξενοκλῆς, Ξενοτίμος, Δημότιμος. Datis tragicus, Carcini filius, memoratur ab schol. Pac. 288. Quæ inter se conciliare conatus est Meinekius Hist. Com. p. 513 sqq. DIND. — 47 γεγονότες om. V. — 48 Φαύλλου μὲν Meinek. p. 516. — 49 τῶν δὲ δήμων Θ. τὸν δὲ δήμον V. τῶ δὲ δήμῳ Ald. Χολαργέτης Θ.

87, 50 sq. Οὗτος ἄσημος τραγῳδός R., qui post μνημονεύοντες addit ἔστι δὲ τραγῳδίας ποιητὴς μοχθηρός. V. ποιητὴς καὶ μοχθηρός καὶ ἄσ. — 51 δὲ om. Θ. τῆς et 52 φωνῆς addita ex V. φησὶν om. R. με V. — 54 εἰδείξε δοῦλος V. δ δ. Θ. M. sine ὡς.

91, 2 πλέον ἢ σταδίου R. — 4 ἀντὶ τοῦ et 5 καὶ om. V.

92, 7 πατεῖσθαι G. ὀπᾶσθαι V. στεμφύλων Dindorfius. Legebatur σταφύλων. Reg. σταφυλῶν. — 11 ἐπικαλύπτεσθαι Θ. Apud Suidam est ἐπὶ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι, corruptum ex τοῖς φ. ἐπικαλύπτεσθαι. DIND. κρύπτεσθαι Reg. — 12 Ἄλλως et sequentia om. Θ.

93, 17 π τῆ ἐν R. — 19 ἂν εἶρπε R. Θ. Legebatur ἐνεῖρπε. ἐκ φυῆς R. — 20 μουσεῖον R. Ceteri μουσεῖα. — 22 ἐν om. R. — 23 sqq. habet Reg. et minus integre Ald. supra post καὶ γὰρ l. 21.

94, 30 περιστηκότας Θ.

100 sic Ald., ἐξ Ἀλεξάνδρου Εὐριπίδου, καὶ χρόνου πρόβαινε πόδα. καὶ ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους (σοφῆς Berglerus), ὄμνυμι δι' ἱερὸν αἰθέρα, οἰκῆσιν Διὸς Ald. εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου Εὐριπίδου— καὶ εἰς τὴν Μελανίππην Σοφοκλῆς M. — 43 ἱερὸν R. V. — 44 τὸ δὲ et ἔστιν om. K. Ἀλεξάνδρου R. V. — 45 προῦβαινε Elmsleius ad Eurip. Bacch. 887. πρόβαινε libri. Ibidem ποῦς.

102, 46 ταῦτα ἐξ libri præter R.

103, 49 Ἀττικῶς. ὁ δὲ Διόνυσος λέγει καὶ υπερβαλλόντως μοι ἀρέσκει V., ex scholio proximo. — 50 σημειῶσαι Θ. — 1 sq. ἵνα τὸ ν codex. — 4 Ἀττικοί (om. Θ. M.) μᾶλλον Ald. — 9 τουτέστιν— ἀρέσκει om. V.

105, 14 fortasse Ἀνδρομέδα. Neque enim hæc in Andromacha leguntur, cuius fabulæ locus aliqua ex parte similes comparabat Berglerus v. 237, ὁ νοῦς ὁ σὸς μοι μὴ ξυνοικοῖη, γύναι et 581, πῶς; ἢ τὸν ἄμὸν οἶκον οἰκήσεις; Post Ἀνδρομάχη Suidas s. Μὴ τόν addit ἢ (ἔχον Toupius) οὕτως. DIND. — 15 γὰρ βλέπω V.

106, 16 ἀληθῶς ἢ additum ex V. — 18 οἶονεὶ R. οἶον ceteri. — 19 ἔχυντο om. R.

107 in Reg. εἰοικεν ἀποσκοπτεῖν εἰς Ἡρακλῆν ὡς πολυφάγον· ἐλέγετο γὰρ ὄλον βοῶν ἐσθίειν.

113, 23 sq. habent Θ. M. — 24 οὐ δύναται R. — 25 ἄλλως. ἐκνεύσεις δῶν ἀπὸ τοῦ ἐκτρ. καὶ ἀποφεύγειν, ἔταν V.

115, 31 κόρις οὐκ ἔστιν codex. Fortasse præstat ὄπου δὲ ῥυπαρία οὐκ ἔστι, κόρις ὀλίγιστοι. DIND.

121, 39 θρανάτια R. θανάτια V. Θ. M. θρανίτια Ald. Dindorfio corrigendum videtur θρανία ex Suida s. Θρανίον. ταπεινά τινα R. et Suidas. τὰ στενὰ V. τινὰ Θ. M. Ald. — 40 διφρίδια—λέγονται R. et Suidas. διφρία—ἐλεγον V. Θ. M. Ald. ἢ om. V. — 41 θρῆνις V. Ald. ὑπὸ δὲ θρῆνις (θρῆνις G.) V. Est ex Il. Σ, 390. ἰστάμενοι additum ex R. et Suida. Post ἀπαγχόμενοι ponunt V. Θ. M. — 42 δὲ αὐτὰ V.

122, 46 θερμοῦ R. θερμόν V.

123, 49 Ὅτι om. R. — 50 τετρ. δὲ ὡς R. V.

125, 2 sq. καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ποδῶν οὗτος ὁ θάνατος ἄρχεται V. οὗτος om. R. — 3 πρῶτον αὐτὰ R. V.

127 sic V., Ἀντὶ τοῦ εὐθεῖαν. οὕτως δὲ Ἀττ. ἀ. τοῦ κατωφερῆ. αἱ γὰρ τοιαῦται ὁδοὶ εὐκολώτεραι καὶ ταχύτεραι. Reg.: Ἄναντες καὶ κάταντες τὸ αὐτὸ ἔστιν· πρὸς δὲ τὴν σχέσει τῶν ἀνιόντων καὶ κατιόντων λέγεται οὕτως.

131, 10-12 Τοῦς—Προμηθεῶς in fine scholii habet V., post scholion v. 133 inde a verbis ἐγένοντο δὲ τρεῖς λαμπαδοδρομαίαι. — 11 τρεῖς γίνονται V. — 12 Κεραμικῶ R. V., non G. De re v. Schneideri annotationem ad Xenophontem De vectigalibus p. 170. Ib. Κεραμικός V., non G. — 18 ἑαυτὸν ἀφεῖναι V.

133, 19-21 Ἀντὶ τοῦ—οἱ δρομεῖς δηλονότι in fine scholii ponit V., præfixo ἄλλως. — 20 ἴητε M. ἀφήτε hic et paullo post M. et Suidæ ed. Mediol.: ἀφίετε cod. Paris. A. — 21 δὲ om. R. V. — 22 ἀφήτε R. — 23 σαυτὸν ῥῖψον κάτω Suidas. ἴητε ἀντὶ τοῦ M. ἐναίαντι V. ἐν αἰαντι G. Id est ἔναι

ἀντὶ τοῦ, ut apud Suidam legitur. — 24 δεύτερον τοῦ ἑσ' αὐτῶν V. — 25 πρώτου, 26 επικαλούντων Ald. — 32 χορησθῆναι, 33 ἴω καὶ ἔημι Reg.

134, 42 ἔτι πρὸς Ald. φησὶ additum ex R. — 47 ἔγκ. ἔπου ἂν V. ἔγκ. οἱ ποιηταὶ Θ. — 49 ὁ παρέφησις τὸ Θ. M.

138, 50 δύναται ἂν χωρῆσαι V. — 51 λέγουσι libri præter R.

139, 52-54 Τύνον τὸ μικρὸν καὶ τυτθὸν ὁμοίως τὸ νήπιον ἢ τιτθὸν—καθεστηκός. ἄλλως. συνάγων—μικροῦ V. — 52 τοὺς δακτύλους καὶ τὴν παλάμην κολάνας Ald. — 53 μικροῦ V.

140, 5 δὲ V. οὖν ceteri, om. R. διὰ om. V. — 7 οὖν R. — 10 ἦν δὲ καὶ etiam Θ. M. ὕστερον δὲ ἦν τρ. Ald. Reg. ὕστερον δὲ καὶ τρ. ἐγένετο. Ib. στρ. βλακείας Suidas s. Ὀβολοῦ et Φεῦ. — 12 ἦν om. V.

142, 14 Περιθέου V. Reg. : Θεσεὺς καὶ Πειρίθους συνέθεντο ἀρπάσαι τὴν Περσεφόνην, ἔρωτα σχόντος αὐτῆς τοῦ Πειρίθου. κατελθόντες οὖν ἐν τῷ ἄδῃ κατεσχέθησαν, καὶ ὁ μὲν Πειρίθους ὡς ἀρπαξ τῷ Κερβέρῳ κατάβρωμα γίνεται· Θεσεὺς δὲ ὡς συνεργὸς ἀλλ' οὐχ ἀρπαξ κατασχεθεὶς ἐδέθη· ὕστερον δὲ Ἡρακλεῖ κατελθόντι διὰ τὸν Κέρβερον, πάντα Θεσεὺς τὰ ἐκεῖ ἀκριβέστερον ὑποτίθησιν.

146, 21 Ὅτι additum ex R. τινὲς δὲ V. τὸ R. — 22 στρατίδι G. Legebatur Ἀταλάντῳ. Correctum ex Suida s. Σαῶρ, qui Ἀταλάντης posuit. ἀταλάντου M. — 23 ψ. γὰρ R. — 24 δέδεικται R. Θ. M. Legebatur ὁ Ἀτάλαντος. Sequentia sic in V., ἀποπάτημα, χέσμα. ἀεὶ νόον (νέον G.) δὲ ἀεὶ ῥέον, et infra τοὺς κολ., quam gl. om. G.

151. Hoc scholion post scholion v. 153 ponit V., præfixo ἄλλως. — 30 ὑπόψυχρος R. et Suidas s. Ἡ Μορσίμου. ψυχρός V. Θ. καὶ ψυχρός Ald. πάνυ φαῦλος καὶ αἰσχροὺς Reg. — 31 δὲ Σοφοκλέους M. ἀγαθὸς ἰατρός V. Θ. M. — 32 μικρός V. Θ. μικρὸς τὸ σῶμα M. Ἄστ. V. et Suidas. Legebatur Ἀμφιδάμαντα.

153, 35 Ἐπρεπεν ἵνα καὶ τοὺς τὴν πυρρήχην μανθάνοντας τοῦ Κινησίου μετ' ἐκείνους ἐκεῖ κολάζεσθαι. Κινησίας δὲ ἦν διθ. V. — 36 πύρριχον R. et Suidæ s. Πυρρήχαις codd. Paris. A et Leid. ἔτι om. R. — 37 ἐχρήτῳ V. ἐχρήτῳ R. Ceteri ἐχρήσατο. — 43 ὀκνηρὸς libri et Suidas s. Πυρρήχαις. Scribendum σμικρὸς cum Kustero. DINN. κατεσκευαστικώς V. et Suidas. κατασκευαστικώς Ald. — 44 κατησχημονηκῶτων G. — 46 χοροῖς V.; qui ἐπάδων. Ceteri ἐπάδων. — 47 Θεβείας Φιλοκλέους υἱὸς addit V., ex scholio præcedente de Morsimo. Ἰθηνάιος Meinek. Hist. Com. p. 229. — 48 ἐχρῶτο Ven.

159, 3 Ἀντὶ τοῦ ἐγὼ ὁ ὄνος εἰμὶ μεμνημένος· καὶ γὰρ τοῖς μυστ. V. — 4 ἄστεως V. ἄστεως ceteri et Suidas s. Ὅνος. — 5 διὰ τὸ om. V. — 6 οὖν et τι om.

R. πάσγοντι Θ., om. M. — 8 μίγνουσιν. ἔστι (εἰσι G.) δὲ οἱ εἰδότες τὰ μυστήρια. παροιμιώδης V., ex scholio v. 158. Reg. post alia, ἢ τὸ ἄγων ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἀγόμενος, ἀπιὼν εἰς μυστήρια, ἦτοι εἰς τὴν Ἐλευσίνα, ἐνθα τὰ μυστήρια ἐτελεῖτο. τὸ γὰρ ἄγειν ἐνταῦθα οὐ τὸ φέρειν, ἀλλὰ τὸ ἀπιέναι, ἵνα ἢ ὄνος ἄγων μυστήρια, ἦτοι ἀπιὼν εἰς τὴν τῶν μυστηρίων ἑορτήν· τὸ γὰρ ἄγειν ἐνταῦθα ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας λαμβάνεται, κατὰ τὸ Λαοδίχην εἰσάγουσαν, ἀντὶ τοῦ ἀπιούσαν καὶ πορευομένην εἰς Λαοδίχην.

160, 10 γελοῖος V., qui 11 om. εἰπόντος.

169 sic V., ἀντὶ τοῦ μὴ εὖρω ἦγουν ἐὰν μὴ ἔχω ἀργύριον. λέγει δὲ τὸ (ἵνα λέγη τὸ G.) ἀργύριον (ἐὰν μὴ εὖρω add. G.). — 19 γράφεται δὲ καὶ ἂν δὲ μὴ ἔχω, ἦγ. ἐὰν δὲ μὴ Ald.

173, 23 δὲ om. R. αἰρεῖ V., qui ἢ δὲ ὀρ.—αἰτεῖ infra post τὸν μισθὸν ponit. — 24 οὖν om. R.

174, 26 σκευοφορεῖν Θ. M. — 27 εἶναι om. V. Qui post αἰτεῖ (v. ad l. 23) sic, τοῦτο πρὸς τοὺς βασιτάζοντας αὐτὸν ὁ νεκρὸς φησι.

175, 29 Ἀντὶ τοῦ ἐὰν ζυμβῶ σοι V. Legebatur ἐὰν ζυμβῶ σοι. γράφεται δὲ καὶ ἵνα, quæ om. R. — 30 συμφωνήσω R. Θ. τι additum ex R. ἐὰν Heynius ad locum Homeri. Legebatur καί. — 31 καὶ additum ex V. Θ. Scribatur βέξωμεν.

177, 32 sq. μίαν ἡμίσειαν δραγμῆν· ἢ γὰρ δραγμῆ ἐξ ὀβολοῖ εἰσιν M. — 34 Οἶον (om. G.) ἀπολοίμην. ἐνοχλούμενος δὲ V. — 36 τὸ additum ex M. — 37 εἶναι om. V. ἦν M. — 39 ἄλλως. ἐν ἦθει V. ἦγουν Ald. ἢ οὖν Θ. τυχοῦσαν. ἢ διὰ τὸ μοχθηρὸν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τοῦτο λέγει M. — 40 βίος om. R.

180, 44 ὦ ὄπ. Ald. ὦπ. R., qui δὲ om. παραβαλοῦ οἶον ἔμβα V. reliquis omissis. ὄρησον R. Θ. — 45 τῆναι R., qui γὰρ, reliqui δὲ. Reg. : τὸ ὄσπ ἢ καὶ ὄσποπ, ὡς προῖον λέγει ὁ ποιητής, ἀπήχημά ἐστι τῶν κωπηλατούντων, ἐκ τῆς ὠθήσεως τῶν κωπῶν τοιαύτην φωνὴν διὰ τῶν χειλέων προΐεναι εἰθισμένον. καὶ ἔστι ποιά λέξις. Τὸ δὲ παραβαλοῦ ἔοικε πρὸς τὸ σκάφος λέγειν ὁ Χάρων, οἶνει πλησίασον ὦ σκάφος τῷ τῆς λίμνης λιμένι.

181 om. G. Glossam τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην habet R. — 50 λογίου, 51 ὄρχιστρας V.

184. Scholion om. Θ. M. — 53 αὐτὸ οἱ Dobræus. Legebatur αὐτοὶ. σάτυροι Bentleius. Legebatur σαπροί.— 54 tertium χαῖρ' ὦ Χάρων om. R. — 1 εἶπου R. θυμῆ Ald. Ἄλλως V. ἢ οὕτω Ald., om. R., qui ὑπονοουμένους. — 4 καὶ αὐτὸν βούλεσθαι V. et, omisso καί, Ald.

186, 7 Κηρύσσει ὁ Χάρων καὶ ὡς τόπους καταλέγει. λήθης δὲ πεδίων χωρίον διατετύπωκεν ἐν ἄδου οὕτω λεγόμενον ὡς καὶ τὸν αὐαῖνου λίθον. Ἄλλως. τοῦτο V. Sic etiam M., nisi quod in fine λίθον, ἀπὸ—ἀλίθωντας εἶναι. τοῦτο et quæ sequuntur.—

8-17 Θ. M. Ald. sic, καταλέγει. οὕτω γὰρ κηρύσσειν εἰδῶσιν οἱ τὰς ναῦς ἔχοντες, ὅτε πρὸς ἑτέραν ἐκπλεύσειν μέλλουσι χώραν, ὡς ἂν ἀκούσαντες οἱ ἐκείθεν ἀποδημήσαντες τούτους μισθώσαιντο. κατὰ τὸ ἄνω οὖν ἔθος καὶ τὰ ἐν ἄδου σχηματίζει. Αἰθῆς δὲ πεδίον, χωρίον διατετύπωκεν ἐν ἄδου, ὡς καὶ τὸν Αὐαίνου λίθον ἔπλασεν, ἀπὸ τοῦ αὐαίνεσθαι τοὺς νεκροὺς καὶ ἀλίβαντας εἶναι. (οὕτω γὰρ—ἀλίβαντας εἶναι om. Θ. M.) ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου καὶ τὸ ἀδύνατον τῶν καθ' ἄδου δηλοῖ, τοῦ, ἢ ἐξ ὄνου πόκας. ἀδύνατον γὰρ πόκας ἀποκείρασθαι τῶν ὄνων. φαίνεται δὲ καὶ παροιμιώδεις εἶναι ὄνου πόκον, τὸ ἀχρηστον· οὐδὲ γὰρ αἱ τοῦ ὄνου πόκες χρησιμεύουσιν. ἡ παροιμία δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀνηγνύτων καὶ ἀνυποστάτων· παρόσον τὸν ὄνον οὔτε πέζαι τις δύναται, οὔτε κάρσαι. λέγεται δὲ καὶ ὄνον κείρεις, ἐπὶ τῶν ἀνηγνύτοις ἐπιχειρούντων. (καὶ ἀνυποστάτων—ἐπιχειρούντων om. Θ. M.) ἐν ᾧ τρόπῳ et cetera. — 9 τὸ ἦς V. — 10 sq. ἀδύνατον δὲ π. ἀποκείρασθαι τὸν ὄνον, 13 τετύπωκεν R. — 14 πλάσας et αὐάσθαι, 16 τῆ παροιμία, 18 χύτραν ποικίλην καὶ κόπρον ἀναθυμίας V.

187, 22-24 γράφεται ἐνθάδε Κερβερίην ἀντὶ τοῦ Κιμμερίην. ἄλλως. τοὺς Κιμμερίους παίζει παρὰ τὸ Κέρβερος V.

188 ὀρμήσειν V.

189, 34 λέγειν om. V. ὡς χαρ. libri præter R.

191, 35-53 εἰ μὴ νευαυμάχηκε φασὶν οὐχί (νευαυμάχηκε ξα φησὶν οὐχί G.) περὶ χρημάτων πατρίδος—πράττειν. ἦσαν οἱ δοῦλοι—ἰδίων νεκρῶν καὶ κρεῶν τῆν εἰς Ἀργινούσας φησὶ ναυμαχίαν. Ἄλλως V. — 36 ναυμαχίσαντες om. M. — 37 ἀλλ' ἦ, 38 τῶν σωματων. φησὶ δὲ ὅτι οὐ, 39 καὶ οὐ περὶ πατρίδος M. — 42 δὲ om. M. — 44 στρατηγῶν οἱ ὑπομείναντες ἀπώλλοντο M. — 46 τῆς om. M. — 49 τί γὰρ M. μόνον om. V. — 50 ἀπελαύνει V. μόνον ἐκόλωσεν Ald. ἀπέλασε μόνον, ἀλλ' οὐκ εἰ τις καὶ τῶν ἐλευθέρων μὴ, 51 εἴη δ' M. sine ἦ. — 52 λέγειν V. M. — 53 αἱ et γὰρ om. R. — 2 ἄρξει R. V. ἄρξει Ald. Correctum ex Θ., qui hoc unum scholion habet, τὴν ναυμαχίαν τὴν ἐν Ἀργινούσαις λέγει. τῶν σωματων λέγει. καὶ Σοφοκλῆς, τοιοῦτος ὃν ἄρξει τοῦδε τοῦ κρέως. γρ. νεκρῶν. — 3 οὖν et alterum τῆς om. R., qui αὐτοῦ. — 4 γεγονότων, 8 δὲ τοὺς V. Qui ἠγωνίσαστο, non G.

193, 11 περικυκλεύση Ald. περιελεύση Reg.

194, 14 Ὅπου ξηραίνονται οἱ ἐν ἄδου. ἄλλως, ἀπὸ τοῦ αἵους V. Ἀπὸ τοῦ etiam ceteri præter R. — 16 λίθου om. R. V. Θ. δὲ τὸ V. Reg.: Ἦν μὲν ἀληθῶς τόπος τις οὕτω καλούμενος Αὐαίνου λίθος· ἐνταῦθα δ' ἐσχηματισμένως φησὶν αὐαίνου λίθον, ἦγ. τὴν παρὰ τῷ ἄδῃ ξηρότητα, ὡς ἀπὸ τοῦ αἵου τὸ ξηραίνω. — 17 ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵνου, 18 τινὰ ὡς et ἀγος γέγονας V.

196, 27 ἐκ τῆς οἰκίας ἰών R. ἐξῶν τῆς οἰκίας ceteri.

197, 30 Ἀκούσας ὁ Διόνυσος ὅτι κάθιζε ἐπὶ κόπτην ἐπάνω τ. κ. ἐκ. V.

204, 48 καὶ om. V. — 49 ναυμαχίαν τὴν κατὰ Ξέρξου Ald. μὲν om. V.

208. Scholion metricum om. etiam Θ. M. In Reg. annotatur scribi etiam ὡσοῦπ, ὡσοῦπ.

209, 24-26 βατράχων—ἄλλως ex V. Nihil præter verba τούτου (τούτῳ Θ.) κέχρηται ὡς ἐφυμνίῳ τῷ κώλῳ habent R. Θ. et (qui τούτῳ τῷ κώλῳ κέχρηται ὡς ἐφυμνίῳ) M. — 24 δὲ ποιῶν codex. — 25 δὲ om. G. — 26 λιμνῶν καὶ κρηνῶν ὀφείλων εἰπεῖν οὕτως εἶπεν Ἀττικῶς. ταῦτα δὲ Θ. Ald. — 30 λημναίων V., ex quo 31 οἱ additum.

213, 34 προσφέρειν om. Θ.

216, 36-41 ἀπὸ—ἐορτάς post ἰαχοῦμεν l. 42 ponit V., præfixo ἄλλως. — 37 λήμναις et λήμναι, 40 Ἐκάβη V. χοραστάδας Ald. — 41 Νύσα V. — 42 glossam ἀντὶ τοῦ ἰσχυοῦμεν [sic] habet etiam R. Scribendum videtur ἀντὶ τοῦ ἠχοῦμεν. DIND. — 44-47 scholion recentissimum omittunt etiam Θ. M. Reg., qui hæc, τὸν Νυσήιον, τούτέστι τὸν τιμώμενον ἐν Νύσῃ τινὶ τόπῳ τῆς Ἀττικῆς, ἐφ' οὗ ἱερὸν ἦν Διονύσου. ἢ τὸν et cetera quæ habet Θ. l. 43. — 49 γενόμενος V.

218, 52 Ἄθ. γινομένη τῷ Διονύσῳ add. Ald. Scholion om. M. — 2 θύειν αὐθ' ἔχουσι, τῶν. V. ἔχουσι om. Ald., ante ἔθος ponit Θ. — 4 ἅπαντες Θ. οἱ additum ex R., qui 6 παραγινομένους. ὑπὸ τῶν Θ. ἀποθανόντων R. Θ. et schol. Acharn. 1076. θανόντων Ald. Ceterum Theopompi locus in G. sic scriptus est, servata forma orationis recta, Θεόπομπος ἐκτίθεται, μετὰ τὸ σωθῆναι τοὺς ἐν τῷ κατακλισμῷ πεφευγότας ἀνθρώπους. ἡ ἡμέρα πρώτως ἐθάρρησαν χύτραν τῷ πυρὶ ἐπιστῆσαι καὶ ἐν αὐτῇ ἀφεψῆσαι τὰ ἐμβληθέντα, καὶ τὴν ἡμέραν καὶ ἐορτὴν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ποιήσαντες χύτρος ἐκάλεσαν. ἔθνον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδενὶ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, Ἐρμῆ δὲ χθονίῳ ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων καὶ τῆς ἐφομένης χύτρας ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐν τῇ πόλει. οὐδὲς τῶν ἱερέων ἐγέετο. οἱ δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐκεῖσε παραγενομένοι ἐγέοντο τῶν χυτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων τὸν Ἐρμῆν ἐξιλιάσκοντο. ἡμέρα δὲ τὰς χύτρας ἐκείνας ἦσαν ἐψοῦντες καὶ οὐ νυκτί. Tum pergīt ἦγοντο δὲ καὶ ἀγῶνες ἐκεῖ οἱ χύτρινοι etc. — 7 αὐτόθι ante ἀγῶνες V. οἱ om. Θ. καλούμενοι χύτρινοι (χύτρινοι Θ.) V. Θ.

219, 13-16 om. etiam Θ. M.

222, 17 Ὅ om. R., totum scholion om. V. M. — 18 ἐπὶ τὸ R. — 19 Ἡρόδοτος Θ., qui 20 κατὰ omittit. βαρῶναι αὐτό R.

223, 21-27 om. etiam M. — 24 sq. τράμιν—ἰσχίον Θ. τράμιν—ἰσχίον Ald. ὄσχεον Kusterus ad Suidam s. Ὀρρον. — 28 sq. ὄρρος δὲ τὸ καλούμενον πύρρον, 30 τὸ—ταυρὸν, et ὄσφυν, ὄρρον ὡς ὄρβον

codex. Hunc accentum si probavit Timachidas, scribendum ὄρρον ὡς ὄρμον. DIND. — 34 ἐτοιμολογεῖται V., non G. — 35 τὸν ὄρρον additum ex G.

228. Scholion metricum om. etiam Θ. M. Regius in duodecim κῶλα dispescit. — 1 τοῦτο om. R. — 3 sq. ἢ οὐχ οὕτω ὅτι R. ἢ ὅτι οὐχί (οὐ M.) M. Ald. — 4 ἡσυχίαν ἀγει R. κατὰ ἡσυχίαν ἀλγεῖ M. Ald. καταχλευάζει V., qui αὐτοῦς et καὶ om. — 6 περιεργαζόμεθα V.

230, 8 ἐπειδὴ om. V., qui 9 δοκεῖ ὁ Πᾶν. αἰγιόταν libri præter V. — 10 κερατοβαλῆς codex. — 11 ἐπὶ τὰ κέρατα Suidas s. Κεροβάτης. Post ἀκρωτήρια pergit V., ἄλλως. ὅτι οἱ ἀρχαῖοι—ὡς περὶ λύρας (ex scholio v. 231). ἄλλως. κεροβάτας ἐπειδὴ χηλὰς ἔχειν δοκεῖ τράγου. διὸ καὶ αἰγοβάταν καὶ τραγοβάμονα λέγουσι. Δίδυμος etc. Reg., ἢ ἐν τοῖς κέρασιν ἦτοι τοῖς ἀκροῖς τῶν ὄρων βαινῶν. — 13 κερράτινον R. et Suidas. ἤπερ V. ὡς R. ἱστορεῖται γὰρ Suidas. — 14 ἔχειν Ald.

231, 18-22 Ὅτι οἱ—ἦσαν post καλάμων l. 23 ponit R., præfixo ἄλλως. 19 καλάμου ἀντὶ τοῦ κερατίου V., qui om. ἐχρῶντο. Hic addit Ald. Σοφοκλῆς—λύρας, quæ om. R. et Suidas, infra in alio scholio exhibet V. ἢ om. V. et Suidas. ἤδεισαν V. ἔδησαν G. — 20 ἀναφαίροντας V., qui 21 om. ὡς. ὡς καὶ νῦν Suidas. ἐκ om. V., qui 22 τὸ παλ. γὰρ. νευρῖναι Θ. Ἄλλως om. R. Ald. ἐπειδὴ M. ἢ ἐπεὶ Ald. καὶ γὰρ ἐπισυριγγῆ δὲ ὁ Πᾶν V. ἐπὶ σύριγγι ἦδεν ὁ Πᾶν G. — 23 ἦτις ἦν V. ἐστὶν om. M. Post καλάμων pergit Θ. ἄλλως. ἐξ οὗ ἢ σύριγγ—νευρῖναι ἦσαν. M. autem, ἢ ἐξ οὗ σύριγγ· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἐχρῶντο ἀντὶ κέρατος. — 24 ἢ χῶδῃ codex. Deinde scribendum videtur ἢ διότι ἀπὸ. DIND. — 25 κέρας codex. — 27 Αἰχμαλωτίσι Ald. αἰχμαλώτοις V. σου Ald. et Pollux 4, 62. σοι V. Restitui σοῦ, id est σοι δ: cuiusmodi est μοῦ ex μοι δ contractum, de quo dixi in annotatione ad Vesp. 902. DIND. — 28 ὡς περὶ Pollux. ὡς περὶ V. ὡς περ Ald. — 30-32 om. etiam Θ. M.

236, 37 λείπει—χερσί om. V., qui 39 ἐνόησεν V.

241. Scholion metricum om. etiam Θ. M. Regius tredecim κῶλα facit. — 1 οὐσῆς additum ex scholio Aldino, quod vide ad v. 244.

243 R. habet glossas ἐσκιρτήσαμεν et εἶδος βοτάνης.

244, 8-12 sic in Ald., φλέως λοχμῶδες φυτὸν, οὗ μνημονεύει Θεόφραστος. πρόδηλον ὅτι ποτάμιός ἐστι βοτάνη, ὡς βούτομον. διὸ καὶ τὸν κύπειρον προσέθηκεν, ὡς καὶ Θεόκριτος.

ἐθεν βούτομον δὲξ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀμφιράμῳ.

πόθεν ἐν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέως; τοῦ δὲ ἡλίου λάμποντος καὶ θαυμαστῆς οὐσῆς αἰθρίας τὸ τῶν βατράχων γένος ἄνω καὶ κάτω πρὸς τὰς λίμνας

χωρεῖ. καὶ πρὸς τὴν γῆν ἔσθ' ὅτε ἐκφέρεται ἐπὶ κύπειρον καὶ φλέω καὶ τῶν τοιούτων βοτανῶν ἐφαλλόμενον. Totum locum om. V. Neque in Θ. M. ullum est vestigium versus ex Theocrito adscripti et postremorum verborum τοῦ δὲ ἡλίου—ἐφαλλόμενον. — 8 Φλέω R. Θεόφραστος, vide Schneiderum vol. 5, p. 537. — 9 ποτάμιος om.

R.: habet Suidas s. Φλέω. ποταμία M. — 13 κύπειρον hic et infra V. Annotatio inepta grammatici φλέως et φελλεύς confundentis. Deinde montem Φελλέα dicit, de quo v. Steph. Byz. DIND. — 16 περὶ G.

246 in principio scholii v. 240 ponit V., qui 20 ἡλιον δὲ, 22 ἐπὶ τῶν. χειμάρων G. ποταμῶν τῶν πληρουμένων ἐκ τῶν ὑετῶν ὅπως μὴ παρασύρονται V. Tum pergit ἄλλως. ὅτι etc.

247, 24 Ἐνυδρον δὲ ἐν βυθῷ χορείαν, ὅτι οὐκ ἂν δύναίτο φθῆγασθαι κατὰ βυθὸν, ἀλλ' ἄνω κερράγασιν. ἄλλως. τὴν V., qui ἄνω κέρραγεν. Ceteri ἀνέρραγεν. — 26 εἶρηται Ald.

249 R. habet πομφόλυγες αἱ φυλκταινώδεις δῖναι ἀπὸ τοῦ παφλάζειν. Verbis ἢ ὅτι (sic) τῶν ἐξ ὑετοῦ—τινα 32-35 præmittit Reg. πομφόλυγας παφλάσματα οἱ παλαιοὶ φασί, τὰς ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν βατράχων ἀνιεμένας φωνάς· παφλάζει γὰρ καὶ ἀναφέρεται τότε τὸ ὕδωρ ταῖς τούτων φωναῖς, ὡς ὑπὸ πυρὸς τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῷ λέβητι· ἢ ὅτι etc.

251. Scholia metrica hic et v. 257 om. Θ. M. — 46 τὸ λέγειν φησὶ M. τὸ δὲ ἐξῆς τὸ λέγειν Ald. τὸ—ἐμαθον M. Θ., qui schol. 252 habet, non M.

257, 3 sqq. Spectat hæc annotatio ad v. 268. Verba l. 6 sq. διαλελοίπασιν—ad v. 268 iterum ponit V., διαλελοίπασιν καὶ χορὸς ἐγγόνει λέγοντος τοῦτο τοῦ Διονύσου. Parachoregema in chorum mutari dicit scholiasta. DIND. — 6 γέγονε M. — 7 Διόνυσος λέγων libri præter R.

260, 9 δύναται R. ὅσον δύνηται G. ἐξισχύη G. ἐξισχύει V. ἐξισχύσει R.

263. Scholia metrica hic et v. 269 om. Θ. M.

268, 19 σιωπῶσι λοιπὸν οἱ Ald.

269, 24 Reg. μζ', quod recenti manu in μη mutatum. — 29 παῦε M. παραβαλοῦ δὲ idem. παραβαλοῦσι V. Θ. παραβάλλουσι R. πλοιαρίῳ G.

270, 35 ὅτι om. M., qui 36 ἀρσενικῶς φησι καὶ οὐχὶ τὸ ναῦλον. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἡμῖν ἢ ναῦλος τῆς νεώς. V. Ald. ἀλλ' οὐχί. — 37 ἐστι R. Θ. ὅτι Ald. «Addidi alterum ἢ ναῦλος, quod Suidæ quoque restituendum s. Ναῦλος. Est versus poetæ ignoti.» DIND. — 39 διὰ δύο R. Ceteri ἐν τοῖς δύο. — 40 λέγεται καὶ οὕτω ναῦλλον R. — 41 Ἄδου γὰρ V.

280, 4 ἀλλ' om. R.

282, 7 πρὸς τὰ Ald. Scholion om. R.

286, 12 δ om. R. Θ. — 14 αὐτόν om. R. V.
 293, 18 πεμπόμενον R. Reg. ἐπιπεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσιν, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν Ald. Quæ verba ex Suida s. Ἐμπουσα illata videntur. Pro δυστυχοῦσιν apud Harpocrationem legebatur στοιχοῦσιν, cui Bekkerus τοῖς δυστυχοῦσιν ex tribus codd. substituit. στοιχοῦσιν, *iter facientibus*, defendit Valesius ad Sozom. H. E. 8, 6, a Kustero indicatus. DIND. καὶ τὰς μορφὰς ἐναλλάττον habet Reg. — 19 οἶον R. V. Θ. M. ἐνιπούσα καὶ ἔμπουσα Reg. Qui pergit, ἕτεροι δὲ αὐτὴν ὄνου σκέλος ἔχειν φασίν, ὅθεν καὶ ὄνοσκελίδα καὶ ὄνοκωλίδα καλοῦσι. φιλοῦται δὲ διὰ τὸ συγκοπὴν παθεῖν αἰολικῶς· τὰ τοιαῦτα γὰρ ἐντελῆ μὲν ὄντα δασύνονται, συγκοπέντα δὲ αἰολικῶς φιλοῦται, ὡς τὸ ἄλλομαι ἄλμενος, ἱερεὺς ἱερέυς· ἱεράξ ἱρηξ, καὶ τὰ τοιαῦτα. — 21 δοκοῦσι δὲ V. Θ. M. — 23 Ἐταγνηταῖς Θ. Ταγνηταῖς M. — 24 χθονία θ' Ἐκάτη σπειράς ὄφρων Porsonus. Legebatur χθονίας Ἐκάτης πείρα σοφῶν. ἐλελιζομένη Seidlerus. Legebatur ἐξελιζομένη.
 294, 28 ὄνοσκελεα V. ὄνοσκελίδα vocat schol. Eccles. 10, 48 et Sozomenus Hist. eccles. 8, 6. Conf. scholium ex Regio cod. modo editum. — 30 post γινόμενον addit R. προσενεκτέον ἐν ἐκτάσει τὸ α' σύνθηες γὰρ αὐτοῖς. « Quæ ad αὐρα spectare videntur v. 314. » Dindorf. τινὲς ὄνον τὸ πρόσωπον ἐν λέγουσι R. τινὲς ὄνον ἐν πρόσωπον λέγειν Θ., quod præstare videtur Dindorfio. — 31 βόλιτος (sic etiam Θ.) γὰρ κυρίως τὸ τῶν κάπρων ἀποπάτημα V., quæ om. G. τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα Θ. Reg. : βόλιτον δὲ κυρίως ἢ τῶν βοῶν κόπρος, ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ὄνου παρελιπται.
 297, 33 sq. in V. Θ. M. infra post ὃ Διονύσου τὸν ἱερέα ponuntur, præfixo ἄλλως in V., præfixo ἢ in Θ. M. In R. est ἱερέως τινὸς ἀκολουθοῦντος αὐτοῦ μέμνηται. μέμνηται ante ἀκολουθοῦντος ponit G. — 35 scribendum ὃ τοῦ Διονύσου ἱερέυς, DIND. — 36 περιελθὼν ὃ κρυφθεῖς G. — 41 θεαῖς Kusterus. Scribatur θεαῖς. τετίμητο M. ἐτετίμη. ἱερέως V. — 42 Διός M. πρὸς συνήθειαν οὖν Θ. M. προσυνηθῶς ἂν οὖν V. πρὸς οὖν συνήθειαν Ald. — 43 Ἡ ἡδὴ ἦν Θ. M., qui om. 45-51. Ea qui scripsit, refert scholium Regii his verbis conceptum: Οἱ μὲν φασίν ὅτι καὶ ἱερέα μετ' αὐτῶν εἶχον· ὑπερ ἄτοπον· οὐ γὰρ ἐμφαίνεται τοῦτο ἐν τοῖς προλαβοῦσι· τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει· οἱ μεγάλοις—νῦν λέγει πάνυ φοβηθεῖς ἢ καὶ διασύρων τινὰ τῶν φαύλων ποιητῶν, οὕτινος εἰκὸς εἶναι τὸν στίχον τοῦτον, ἐνταῦθα τέθεικε τοῦτον. — 49 κατὰ μίμησιν οὖν Reg. — 51 διασυρόμενον Kusterus κατασυρόμενον Ald.
 298, 52 ἡ ὃ om. V. — 53 Ἡρακλέα R. Ἡρακλῆν ceteri.
 299, 1 συνεχὲς Dobraus. Legebatur σύνθηες. — 3 ὃ om. Θ.

300, 4-6 Πιθανῶς—εἰπεῖν ὅτι om. R. — 6 ἐστι additum ex V. τοῦ πρώτου Ald.

303 om. M. — 10 ὑποκριτῆς οὗτος ὃ Ἡγέλοχος V. ὃν Dukerus. Legebatur ὅς. — 13 αὖ omittunt R. Θ. γαλῆν R. — 15 post σκώπτει addit Ald. καὶ Στράτις, « ποῖ, ποῖ, πρὸς θεῶν, ποῖ ποῖ γαλῆν γαληνά, ἐγὼ δὲ ὦμην σε γαλῆν λέγειν ὄρω. » καὶ Σαννυρίων δὲ ἐν Δανάη, « τίς ἂν γενόμενος εἰς ὄπην γενήσομαι; φέρ' εἰ γενοίμην γαλῆ' ἀλλ' Ἡγέλοχος με μνησσειεν ὃ τραγικός. ἀνακράγοι' ἂν οὗτος εἰσιδῶν· ἐκ κυμάτων γὰρ αὔθις αὖ γαλῆν' ὄρω. » Quæ ex scholiasta Euripidis illata omittunt libri et Suidas s. Ἡγέλοχος. — 17 οὐ προσηνέγκατο, 19 γαλῆν V. — 22 λέγοντες G. λέγουσι, 24 προσενέγκασθαι V. — 27 ἐπὶ τῶν —λυπηρά habet Suidas, in capite scholii posita. Ceterum 26-30 ἐστι—τετρατεύονται non videntur exstare posse in R. V. — 31 Ἡλέκτρα. Electram pro Oreste nominat: de quo dixi ad schol. Pluti 639. DIND. Post 32 pergit Reg.: καὶ φασίν ὡς ἔχει λόγον καὶ πρὸ Εὐριπίδου εἶναι τινὰ ποιήτριαν γέλοχον (sic) καλουμένην τοῦτο γράφειν, καὶ διὰ τοῦτο σὺν Εὐριπίδῃ καὶ αὐτὴν περισύρειν. ἢ γυνὴ τις ἦν ἐν Ἀθήναις πάνυ τούτῳ τῷ ἔπει χρωμένη πρὸς τὰς ὁμιλίας ὅταν δεήσῃ. Deinde de histrione, ἐν τῷδε τῷ στίχῳ ἀποπνίγεσθαι μέλλων, ἔστη εἰς τὸ γαλῆν· χρόνου δὲ ἰκανοῦ διεληθόντος, ἐξεφώνησε τὸ ὄρω· οὐ χάριν καὶ ἐκωμωδῆθη.

308, 33 Διός M. R. habet ὃ τοῦ Διονύσου ἱερέυς παρὰ τὴν ὑπόνοιαν διὰ τὸ ἐπυρρίασε, πρὸς τὸ ὠχρίασε. πυρὸς γὰρ ἦν ὃ ἱερέυς κατὰ φύσιν. — 34 ἦν φύσει V. Idem habet gl. ὃ ἱερέυς· πυρὸς γὰρ ἦν κατὰ φύσιν, quod om. G. — 39 ὄντος V. Θ. ὄντων G. ἔχοντος Ald. τοῦτους ἀπρ. Θ. Fort. τὸ τοῦς ἀπρ. — 40 Παιδαρίους Θ. Εὐπολις. In Αἰξίν, ut colligi potest ex glossa Hesyehii, ἱερέυς Διονύσου: Εὐπολις Αἰξίν, Ἰππόνικον σκώπτων ὡς ἐρυθρὸν τῇ ὄψει. Seq. I. ὀνομάζει Hemsterhus. ad Hesyeh. νομίζεσθαι Ald. νομίζεσθ' V. αἰγίπυρον V. Θ.: quam scripturam vocabuli probat Eustath. p. 307, 29. αἰγίπυρον Ald. Post αἰγίπυρον addit Ald. εἶναι, quod debebat Hemsterh. et omittit V. DIND. — 42 ἔχειν, herbam scil. αἰγίπυρον. HEMST. Intellige Demetrium Ixi-nem. — 43 πρὸς τὸ ἐπυρρίασε. Imo πρὸς τὸ ὠχρίασε.

311, 47 γὰρ ἦν ὃ R. Idem ἢ om.

312, 52 ἐνδοθεν V. ἐνδον Ald. Lemma om. Θ. M. Totum scholion om. R. σημειῶσαι V. Ald. — 53 ἐνδοθεν Ald.

314 om. etiam Θ. M. De scholio Ravennate ad hunc v. referendo v. ad schol. 294, 30. — 7 αὐρα Reg. — 11 μυστικωτάτην Ald. μυστικώτατον Θ. « δύο ποιῶσι, scil. στιγμάς, i. e. novam personam loqui faciunt. Vide ad 28, 51, 891, Acharn. 899. Sed ubi δύο διπλαῖ, ad Eq. 722, i. e. post καθυβρίσαι, alia scena, non persona. » DOBRÆUS.

316 Reg.: Τῶν μυστῶν ὁ χορὸς ἄδει καὶ ἐν τῷ ἄδῃ τὸν ὕμνον, ὃν ἦδε συνήθως ἐν Ἐλευσίνι εἰς Διόνυσον. συνίδρυτο γὰρ καὶ συνετιμᾶτο τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Περσεφόνῃ (« Eleusine, quare jam apud inferos quoque, » multis addit, eadem repetens ad v. 324). ἀνθ' ὧν αἱ μὲν τῶν ξηρῶν καρπῶν πάροχοι, ὁ δὲ τῶν ὑγρῶν. γίνεται δὲ Ἰαχχος ἀπὸ τοῦ ἰάχειν (sic) τὸ ἠχεῖν. λέγεται δὲ οὐ μόνον ὁ ἐπὶ τῷ Διονύσῳ ἀδόμενος ὕμνος Ἰαχχος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος, ὁ καὶ Βάχχος ἀπὸ τοῦ βάζειν οὕτω καλούμενος.

320, 20 καὶ om. R. M. ὡσπερ Σωκράτης additum ex V. ὡς καὶ Σωκράτης R. — 23 τοὺς θεοὺς post μνημονεύειν φησὶ legebatur. Transposuit Kust. — 26 sq. διαχλευάζοντος — καταψηφισάμενοι V. Ceteri χλευάζοντος — καταψηφισάμενοι. — 27 τὸν μὲν ἀναίρησοντα V. Θ. — 28 δὲ ζῶντ' αὐτὰ (τῷ G.) V. κομίσαντα Θ. — 29 δύο. Sic etiam schol. Avium 1073. Dobraeo τέτταρα corrigendum videbatur ex verbis Aristophanis Av. 1078, ἣν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον | λήφεται τάλαντον, ἣν δὲ ζῶντ' αὐτὰ γ' ἀγάγη, τέτταρα. Quam parum certam rationem esse Dobraeus ipse postmodum videtur sensisse. DIND. τοὺς om. V. Θ. — 30-32 ὡς — Πίνδαρον om. M. ἀλλ' V. Θ. pro ὡς. Κρατερὸς V. et schol. Av. 1073. Κρατερὸς ceteri. — 31 Τηλεκλύτου V. Θ. Τηλεκλήτου Ald. Τηλεκλείδου ἢ Τηλεκλύτου dicit Suidas s. Διαγόρας. παῖς om. V. γένος τῶν αὐτοχρόνων Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ V. γ. τὸν χρόνον Σιμωνίδου καὶ Πινδάρου Θ. τοῖς χρόνοις ὧν μετὰ (scr. κατὰ) Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδῃν dicit Suidas. 33 Hesyehius, Διαγόρας: Διδόωρος (corrig. Ἀπολλόωρος) ὁ Ταρσεὺς ἀναγινώσκει περισπῶν δι' ἀγορᾶς, διὰ τὸ τοὺς μύστας βακχάζειν (ιαχάζειν Albert.), τούτῃστιν ἄδειν τὸν Ἰαχχον δι' ἀγορῶν βαδίζοντας. DIND. Sequentia om. M. καὶ φασιν V. Θ. καὶ φησιν G. καὶ Φερεκράτης Ald. — 34 ἄστεος V. Θ. ὃν ἄδουσιν ἐξ ἀγορᾶς G. — 35 ἐξήντα Θ. γέγονε — Διαγόρου habet Suidas s. Ἰαχχος — 36 μεγέθει Θ. et Suidas. μεγέθους V. κομωδούμενος ἐπὶ μεγέθους om. G. Μύραις V., non G. — 37 γὰρ ἢ νῦν δὴ ὅστι, καὶ δοκεῖ γέ μοι recte correxit Bergkii Commentt. p. 321, *major est quam modo fuit*. Legebatur γὰρ ἦν. νῦν δ' ἐστὶ καὶ δοκεῖ δέ μοι. δ' ἐστὶ Suidas. δὲ ἐστὶ V. Θ. Alterum δέ om. Θ. Cetera sic ego emendanda esse censeo, ἐὰν τοσοῦτον ἐπιδιδῶ δι' ἡμέρας, μείζων ἔσ. Δ. DIND. — 38 ἐάν τι om. Θ., spatio vacuo. ἐπιδίδωται V. ἐπιδίδεται G. Θ. Apud Suidam ἐάν τις (ἔτι cod. Leid., omisso ἐάν) ἐπιδιδῶ τῆς ἡμέρας (ἔτι addit ed. Mediol.) μείζων (ἔτ' addit ed. Mediol.) ἔσται. ἐπιδιδῶ καθ' ἡμέραν Toupius. — 39 Διαγόρου non est ap. Suidam, qui versum explet addito τοῦ Τερθρέως. — 40-42 om. etiam Θ.

324. Scholion metricum om. etiam Θ. M. —

8 τριστιγία Dindorfius. Legebatur τριστοιγία. — 15 ἐστὶν ἢ εἰκάς R. ἢ ἐγκάς ἐστὶν V. ἐγκάς ἐστὶν Θ. Ald. ἐξάγουσι R. Legebatur ἐξάδουσι. Plutarchus Vita Camilli c. 19, περὶ αὐτῆν τὴν εἰκάδα τοῦ βοηδρομιῶνος, ἢ τὸν μυστικὸν Ἰαχχον ἐξάγουσιν· similiterque in Vita Phocionis c. 28. Quos locos comparavit Kusterus. — 16 συνίδρυται τῇ Δήμητρι, vide Spanhem. ad Callimach. pag. 705. Kust. — 18 Διονύσου Dobraeus. Legebatur Διόνυσον.

326, 24 τῷ λειμῶνι Θ. Ald. τὰς om. M. — 25 ἐπιουῶντο om. Θ. διὰ τὸ τὰ R.

329 Regius: Ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν κρατὶ σῶ δῆλον ἐποίησεν ὅτι ἀρσενικόν ἐστὶ τὸ κρατὶ· οὗ ἢ εὐθεία ὁ κρᾶς. εὐρηται γὰρ καὶ κανὼν ἐπὶ τούτῳ ἐν παλαιοῖς βιβλίοις, ὅτι τὰ εἰς ας ἀρσενικὰ δεξύτονα μονοσύλλαβα, περιτοσυλλάβα κλίνονται καὶ διὰ τοῦ ντ, οἷον Ζᾶς Ζαντὸς, ὁ σημαίνει τὸν Δία, Πρᾶς Πραντὸς, ὄνομα πόλεως, καὶ πᾶς παντὸς. σεσημειῶται τὸ ὁ κρᾶς κρατὸς, διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλινόμενον.

330, 32 μυσίνῳ V. Θ. μυσίνων R. μυσίνης Ald. — 34 κισσίνῳ· ὅτι ἡ Δημήτηρ οἰκειῶς εἶχε πρὸς τῷ τῆς μυσίνης φυτῶν ἐν δὲ τοῖς διονυσιακοῖς, καὶ (?) ἀμφοτέροις Reg. Quæ confirmant Fritzschi (De carmine mystico Ar. p. 33) sententiam jam per se veram, verba 35 sq. ὅτι — ἀνιέρωτο transponenda esse post κισσίνῳ. — 35 διὰ τοῦ μυσίνου Θ. τῆς μυσίνης Ald. — ἀνιέρωτο V. Ald. ἀνιέρως Θ. — 37 οἰκειῶται codex hic et paullo post. — 39 Σάμῳ μόνῃ θεῶν. Codex σάμῳ ἐκ δὲ μυσίνης ἐκ δὲ τοῦ πάθους δεισιδαίμονι θεῶν. Ejecit Dindorfius quæ ex alio scholio illata fuerunt. — 40 ἐπεὶ G. ἐπέισε V. — 43 τῷ Διονύσῳ, 44 πέμψαντα G. — 47 καὶ τῆς ἀμπέλου addidit Dindorfius.

331, 50 δὲ τὴν om. R. — 51 ἣν οὐδεὶς οὐκ ἂν τις R.

338, 8 Θεσμοφορεῖς R. Θεσμοφορίῳ V., qui hæc verba τοῦτο δὲ (δὲ om. G.) εἶπε — τὸ ζῶν infra ponit post θύουσι τὸ ζῶν [?]. Eodem loco habet Θ., in quo recte Θεσμοφορίως. DIND. — 12 sq. γενικῆ κρεάων κρεῶν. τοῦτο δὲ Θ. — 13 χοῖρον παθεῖν V. — 17-20 om. etiam Θ. M. τῇ κόρῃ ἦγουν τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Περσεφόνῃ καὶ αὐτῇ τῇ Δήμητρι Reg.

339, 21 alterum ἢ om. R., qui 22 εἰλητὸν εἰλητῆν ceteri.

340, 23 Τὸ ἐξῆς V. Ald. ἐγειρε ἀστῆρ ἐν χ. τ. φλ. λαμπάδας V.

343, 27 ἐπὶ τὴν Θ. ἐπεὶ τινὰ νυκτὸς R. — 32 λαμβάνοιτο Θ. Sequentia om. etiam Θ. M. 35 sqq. habet Reg.

344, 40 ἄνθη ἀνακείμενα V. δὲ om. R. — 41 ἀντὶ λάμπεται R. Quod ἀντὶ τοῦ λάμπεται esse potest.

345, 44 ὡς — λέγει R. καὶ (καὶ omittunt Θ. V.)

Ὁμηρος, θεῶν ἐν γούνασι κείται V. Θ. M. Ald. 346, 47 sqq. om. etiam Θ. M.

351, 9 δάπεδον. τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσι πάνθηρον, παντοδαπῶν ὀρνέων δεκτικόν R. V. Θ. Tum addit R. λειμῶν γὰρ ὑπόκειται καὶ ἄνθη ἀνειμένα τοῖς μύσταις ἐν τῷ πεδίῳ. Quæ ex scholio v. 343 sunt repetita.

354, 18 sq. ἐπὶ τοῦτον τὸν χρόνον λέγει Ἀρίσταρχος μεμ. Ald. Conf. schol. v. 372, 440. ἐπὶ τοῦτον V. — 19 τὸν χρόνον om. M. μετρικὰ V. μέτρια G. — 20 χρόνον V. χρόνον ceteri. εἴ τι ἄρα M. Locus non integer esse videtur. συνειδὲν Θ. M. συνειδέιν V. συνιδεῖν G. σύννοιδεν Ald. — 21 καὶ om. M. Idem σύζυγον. ἐν σύζυγον scribit Fritzschiuss De carm. myst. Ar. p. 50. — 22 διχορίαν Θ. διχορείαν ceteri. — 23 ὡς τὸ εἰς V. καὶ εἰς δώδεκα Θ. — 24—34 om. etiam Θ. M.

357, 36 Πρὸς addidit Dobræus. Idem aliter expressit Suidas s. Ταυροφάγον, addito φασὶ ψεύδεσθαι post ἔπαθλον. Ἀρίσταρχον Suidas. Legebatur Ἀριστοζένον. — 37 οἰομένους R. et Suidas. οἰόμενος ceteri. ταῦρος ναυτῶν τὸ V. Ib. εἴρηται—(44) δράμασι infra post τῶν θυόντων l. 48 ponunt V. Θ. et (qui hæc tantum verba οἱ δὲ ἔτι—τῶν βακχῶν habet) M. — 38 παρὰ τὰ Ald. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ G. — 39 καὶ ἔτι R. et Suidas. — 40 ἐπιτιθέασιν Ald. ταυροφάγον δὲ ἴσως αὐτὸν τὸν Κρατῖνον λέγει, ἢ ὡς λαίμαργον κωμωδῶν, ἢ ὅτι ἔπαθλον ἐλάμβανε ταῦρον Reg. Ib. οἱ δὲ ἔτι V. Θ. et Suidas codex Paris. A. — 41 ἔλον om. Suidas. Idem ἀποδιδόασιν μητέρα Κρατῖνου ἦτις βακχ., lectione absurde interpolata, ut recte judicare videtur Dindorfius. Improbabilia suspicatur Fritzschiuss De carm. myst. p. 55. — 42 ἄ εἰσι, 43 τολμηρόν Suidas. τολμηρὰ V. Θ. M. οἱ δὲ λέγουσι τολμηρὰ R. βακχῶν M. et Suidas. βάρχων Ald. Sequentia om. Suidas. τολμηρῶς R., qui 44 βωμολόχοις δὲ om. — 45 πρὸς κολακείαν Ald. — 47 μετενήνεκται V. μετήνεγκται R. Ald. μετήνεκται Suidas s. Βωμολόχος. ἐπὶ τῶν idem. Legebatur ὑπὸ τῶν τὸν βωμῶν V. — 48 ἐλιπάρουν Suidas. τι λαβεῖν V. Θ. περὶ τῶν R. — 50 legebatur τὸ μηδὲ Kr. — 2 sq. ταῖς βάρχαις G. τὰς βάρχαις V.

362. Lemma esse debebat τὰ πόρρητ'. — 10 τοὺς ποιήσαντας. Quod plurali numero usus est, indicio esse videtur alios alium ejus fabulæ auctorem perhibuisse. MEINEK. Hist. Com. p. 70. Notat grammaticus ἀπόρρητα, quod *interdicta* apud Aristophanem significat, de *secretis* dictum in fabula Pherecratea. Ceterum comparetur schol. ad Thesm. 370. DIND. Recte. Fritzschiuss De carm. myst. p. 57 nemo facile assentietur, τοὺς ὑποπέψαντας corrigenti. — 11 ἤκουσαν Dindorfius. Legebatur ἤκουσιν. ἤκουσεν Dobræus. — 12

ὡς νῦν ἐκ (fort. ἐπὶ) τῶν μυστηρίων ἔθος Θ. — 13 καὶ — οἶδεν non satis intelligo. Videtur nonnulla excidisse. DIND. Fritzschiuss tentat ὄν καὶ αὐτὸς ἐν Νήσοις vel ἐμπροσθεν vel ἐνδοτέρῳ (infra 381) οἶδεν. καὶ αὐτὸς—ἐξάγεσθαι om. M. εἶδεν Θ., qui ἀπόρρ. ἦν τὰ ἀπ. — 14 οὖν M. ἀποφέρει Θ. Ald. — 16 τοῦτον ἀποπέμπειν V., qui 17 τὰ ἀπόρρητα post Ἀθήνηθεν ponit. Delendum esse videtur Dindorfio. — 18 ἀπόρρητα ἦν τὰ V. ἀπόρρητα τὰ Θ. Ald. τὸ πρὸς M. — 20 ἢ ἐξ Αἰγίνης Fritzschiuss. ἐμπορεῖον V. — 21 ὁ Θωρακίων ταξ. R. ταξίαρχος M. et Suidas s. Θωρακίων. — 22 τῶν om. R. — 3 ἑαυτοῦ etiam Suidas. αὐτοῦ Ald. ἑαυτῶν duo codices Suidas. Πελοποννησίους ναῦς προδιδούς καὶ Αἰγίαν τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα Reg. — 24 sq. δὲ om. M. Θωρακίων γρ. V. Θωρακίωνα γρ. Θ. Idem μιμούμενοι. Apud Suidam, οἱ δὲ ἔτι τὸν Θωρακίωνα μιμούμενος ὅς ἦν Αἰγινήτης ταξίαρχος etc. « Bis corrigere licet Θωρακίων. Fuit enim Θόρικος pagus tribus Acamantidis, cujus pagi qui esset, tam Θορίκιος quam Θορικεὺς appellabatur. At Θορικίων ὢν quum permire dictum est, tum metro prorsus repugnat. Fortasse ex Suida reponendum Θωρακίων γρ. ἀντὶ τοῦ τὸν Θωρακίωνα μιμ. » FRITZSCH. l. c. p. 59.

363, 27 om. R. V. Regius : Εἰκοστολόγος, πρὶν καὶ τελώνης ὑπάρχων (Thorycion) καὶ τῆς κάτω μοίρας. οἱ τελῶναι δὲ πρότερον μὲν πεντηχοστὴν μοῖραν τῶν ἀπαιτουμένων ἐλάμβανον, καὶ πεντηχοστολόγοι ἐκαλοῦντο· εἶτα εἰκοστολόγοι, καὶ τελευταῖον δεκατολόγοι.

364, 32 γράφας ὁ Θωρακίων Suidas s. Ἀσκώματα. ἐπεμψε R. — 33 ἀσκώματα τὰ ἐν ταῖς κώπαις σκεπαστήρια ἐκ δέρματος, οἷς χρῶνται ἐν ταῖς τριήρεσι Suidas. ὁ ἐν, 34 καθὰ ἢ V. καθ' ὃ τρήμα ἢ Suidas. — 35 πόλις Λακωνικὴ V., om. G. « Somniabat de ea Epidauro, cui cognomen fuit ἢ Λιμηρὰ. » Fritzschiuss. Δυρράχων est in Θ., librario de Epidamno cogitante.

365 προσέιτο γὰρ χρήματα πολλὰ (πολλὰ χρήματα Θ. πόλειως χρήματα M.) Κύρος Λυσάνδρῳ τότε εἰς πόλεμον V. Θ. M.

366, 41 εἰσήνεγκε δρᾶμα καὶ Suidas s. Κατατιλῆ. — 42 κατετίλησεν αὐτῆς Suidas. κατετίλησεν αὐτὴν V. κατετίλησεν αὐτὴν M. καθωμίλησεν αὐτὴν Θ. — 4 ἠρυσίασε Suidas. ἐγεφυρίαζε, cavillabatur, illudebat, Hermannus ap. Fritzschiuss, qui ex Aldino scholio ponit ἐπανηγυρίαζε. — 43 εἰς αὐτὴν Θ. M. Sequentia om. etiam Θ. M.

367, 50 εἰς ἀργύριον codices. Conf. schol. Eccles. 102. — 52 ἰστάμενοι iidem.—1 διὰ τὸν Ἀγύριον Brunekius.

368. Cum hoc scholio compara Philemonis Lexicon v. Τέλος et Favorinum. — 8 Euripidis ex

Polyido versus apud schol. Homeri II. K, 56 sic scriptus, μάτην γὰρ οἶκον σὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος. Vide Valckenarium in Diatr. p. 202. Unde correxī scripturam codicum (etiam Reg.) μάτην εἰκοστὸν τόδ'. DIND.

372, 22. Ἀρίσταρχος. Conf. schol. v. 354. — 23 ἔλου τοῦ R. δια τοῦ Ald. Διαττον V. — 25 περὶ Θ. M. παρὰ V. Ald. Post χορὸν addit V. ἔτι δ' χορὸς τὸ ἄλλο μετὰ τοῦ χοροῦ τῶν καθ' ἑδου' et, οἱ τοῦ χοροῦ μύσται ἀλλήλους παρακελεύονται. Hæc om. G., qui om. etiam scholia 374, 376. — 29 τὸ om. V.

378, 23 ὑψώσεις τὴν σώτειραν τοῖς V. — 33 ἔστιν—θύουσιν om. G. ἔστι γὰρ V. Ald. τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀθηνᾶν dicit M.

384, 49 ἔως τοῦ (τὸ V.)—φρένας om. G. ἄλλο ἔως V. Significat his verbis librarius scholion quoddam esse describendum usque ad verba τίς σὰς παρήειρεν φρένας, qui Archilochi versus est apud Hephæstion. p. 129. DIND.

395, 3 φαίν. ἐπίκαιρον Διονύσου R. Reg. : Ὁραῖον θεὸν λέγει τὸν Δ., ἐπεὶ κατὰ τὸν καιρὸν et quæ sequuntur l. 4, 5. — 6 legendum ex Reg. ὅτε ὄδευον ἀπὸ—Ἐλευσίνα, πρ.

398 om. etiam Θ. M., iidemque infra l. 21-25, ubi πάντα δ' εὐπετῆθεοῖς ex Euripidis Phæniss. v. 701 confert Dindorfius.

401, 28 ἄστεος V., et mox R. — 36 ἐπὶ γὰρ V. altero loco : nam bis hoc scholion (inde ab εἰκοσι π.) habet, hic et infra post scholion v. 439. Καλλίνου V., non G. Καλλίου Ἀριστοτέλης φησὶν V. altero loco. Ἀριστοτέλης. « In didascaliis. » CASAU. ad Athenæi 6, p. 235, E. — 37 ὅτι δυσὶν V. altero loco. — 38 ἴσως additum ex V. ἴσως καὶ περὶ τὸν Α. ἀγ. ἦν τις V. altero loco : unde vulgatum παρὰ correxīt Dindorf. ἦν τις post ἀγῶνα ponit G. — 39 ἀγῶνα add. G. et altero loco V. εὐστολή V. οὐ σχολή G. et altero loco V. Deinde sequentia δ' ὕστερον ad finem om. V. loco priore, ubi G. addit δὲ ὕστερον—περιεῖλε Κινησίας. Ib. χρόνῳ. δι' οὗ πολλοὶ ὕστερον καθάπερ τὰς χορηγίας περιεῖλε Κινησίας Ald. sequentia omittens. χρ. δὲ ὕστερον οὐ πολλοὶ καὶ καθάπαξ τὰς χορηγίας περιεῖλε κινησίας G. loco priore : nam altero consentit cum V.—41 ἐφ' σκηπῆ μὲν. Requiritur μέμνηται vel simile quid. DIND.

407 συνήθεια ἦν τὸ ἐπ. ὅπότε ὁμολογοῖεν ἡ συνομολογοῖεν—M. Referenda hæc ad v. 508, κάλλιστ' ἐπαινώ. DIND. Reg. ad hunc versum : βαρέως τοῦτο φησὶν· οὐκέτι τολμῶν κωμωδῆσαι εἰς τοῦμφανές Ἀρχῖνον καὶ Ἀγύρριον, οἱ κωμωδῆθέντες τοὺς μισθοὺς τούτων ἠλάττωσαν.

415, 3 παρεμβάλοντος Ald. et G. παρεμβαλλόντος [sic] V.

416 om. etiam Θ. M. — 7-9 τὸ δὲ—φησὶν Regius habet ad v. 410, νῦν δὲ κατεῖδον. δὲ om., 8

ἀποσκώπτων. Ad 415 certe referenda esse monuit Fritzschi. l. c. p. 83. — 10 νόμος. Ficta ab scholiasta lex. Monuit Schœmannus De comitiis p. 106. — 11 sq. ἐξ ἄλλ. ἐν Ἀθήναις κατοικήσειν ἐθέλοντας, διαβιβάζοντας οὐκ ὀλίγον ἐνταῦθα χρόνον, εἶτα εἰς πολίτας ἐγγράφασθαι, 13 δ' Ἀρχ., 14 τοὺς συμπολίτας Reg.

418, 20 εἶπε φράτορας additum ex Θ. φράτορας εἶπεν V. διαβάλλωσιν Θ. — 21 ἡ δὲ παροιμία om. Θ., qui οὐκ ἔφερεν. — 22 sq. ὀδόντας—ἡ Suidas s. Φραστῆρας. ὀδόντας συγγενεῖς (συγγενεῖς om. Θ., sed habet ut gl.) εἶπεν. ἡ libri.— 23 παίδων R. et Suidas. παίδων ceteri. παίδων τῶν φροντῶν τοὺς ὀδόντας τῆς ἐπταετίας καταλαβούσης Reg. — 25 χρ. παῖς Ἀθήναις Ald. οὐκ ἴσχυσε M. — 26 οὗτος δὲ libri præter R., qui οὗτος—χθονός scholio priori anteponit. — 27 sq. δὲ ἐστὶ ἡ ξένης R. δὲ ἐστὶν ἡ ξένης (ὁ ξένος G.) V. δὲ ἡ ξένης Θ. δὲ ἐστὶ καὶ Ald.

420, 31 alterum τὴν om. V. Θ. M. Recte τοῦ vel τῶν Fritzschi l. c. p. 91.—32 νεκρῶν potius legit Apollonius. Monuit Kusterus. — 33 ἄλλ' ὅτι—λέγει libri præter R.— 35 κατετρίβημεν Θ. M.— 36 sqq. om. etiam Θ. — 44 ἵνα G. ἐπεὶ οἱ νες [sic] ὅτι οἱ λέγοντες ἵνα V.

421, 47 εἶπε παρ' ὑπόνοιαν, δεικνύς ὅτι πᾶσαν πονηρίαν εἰργάζοντο Reg. — 48 post αὐτῶν addit V. τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας. χαριέντως ἐξ (scrib. ἀντὶ τοῦ) πολιτείας εἶπεν εἶπε μοχθηρίας διὰ τὰ κακὰ αὐτῶν, quæ om. G.

422, 52 τὸν Καλλίαν· Κλεισθένης γὰρ ἦν υἱός M. — 1 γὰρ om. V. Reg., qui apud poetam habet τὸν Κλεισθένης cum gl. υἱόν : Τὸν Κλεισθένη τοῦτον, ὃ υἱὸς ἦν ὁμοίως τοὺς τρόπους, διασῦρει κἀνταῦθα ὡς φαυλόβιον, καὶ τὸ γένειον λείον καὶ ξυρῶντα (ex corr. ξυρῶντα) τὰς τρίχας καὶ ἐπὶ τὸν Σεβίνον πορνεύμενον. διὸ καὶ δεινοπαθοῦντα τοῦτον λέγει ἐπὶ τῇ τελευτῇ Σεβίνου.

423, 6 προετίθεισαν R. — 9 ἅμα καὶ Θ. Reg. : Ἐν ταῖς ταφαῖς ἦτοι ἐν τῇ μνήματι τοῦ Σεβίνου, τίλειν τὸν πρῶκτον ἑαυτοῦ, παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.

427, 11 ὀνοματοποιεῖται V. Θ. M. — 12 τοῦτον M. — 13 δὲ om. R. ἐμφαίνει οὗτος, 14 περαινόμενος V. Θ. μόνον R. μόνου ceteri. αὐτῶν om. V. ὁ om. iidem et V. — 15 οὗτος καὶ R. V. εἰ om. V. Θ. M. — 16 μαλάσειν R. Ald. — 18 πόστης Reg. — 19 ποιητῆ om. M. — 20 Ἀττικὸς Θ. Ἀνάφλυστος Fritzschi. Sequens scholion om. etiam M.

429, 22 τὸν ἵππον εἰς, 23 πολλαχῆ—λαμβάνεται Θ. ἵπποπορνε. Diogenes Athen. 13, p. 565, C. Vide Alciphron. 1, 38 et Bergler. 3, 33, p. 346. DOBREUS. — 24 ὁ Καλλίας πανταχοῦ ὡς Suidas s. Ἴπποπορνε. κωμωδεῖ τοῦσδε ὁ Καλλίας Θ. καὶ om. V., qui πάθων, G. φαγῶν.— 26 ἡ τοῦ κτηνοβοῖτου

om. V. Θ. Regius: Δέον εἰπεῖν Καλλιαν τὸν τοῦ Ἴπποβίου, διαβάλλων αὐτὸν ὡς πάνυ πόρνον, τὸν Ἴπποβίου φησιν, ἤτοι τοῦ μεγάλως πορνεύοντος· τὸ γὰρ ἵππος πολλαχθῶ ἐπὶ μεγέθους ἐκλαμβάνεται. — ἢ τὸ Ἴπποβίου ἀντὶ τοῦ τοῦ ἵππου (sic) συνουσιάζοντος, ἤτοι κτηνοβάτου.

439, 36 τοιαῦτα M. λαλούντων Θ. — 37 Κορινθίους M. — 38 sq. καὶ—ἕως οἱ R. ἐπέμενέ τε οὖν αὐτὸ λέγων, οἱ δὲ ceteri. — 39 σιγαθέντες Θ. εἰσαχθέντες M. συγχανθέντες G. συγχανθέντες καὶ εἰς ὀργὴν τραπέντες Ald. — 40 Κόρινθον τουτέστι τὸν κήρυκα Ald. — 41 ταυτὸ R. ταῦτα Θ. M. τὰ αὐτὰ Ald. τὰ αὐτὰ λεγόντων πραττόντων V. — 42 Διὸς παῖς R. βασι. Κορινθίων V. — 43 post Κορινθίους addit Junt. Μεγαρέας φασὶ Κορινθίων ἀποίκους, πολλὰ τοῖς Κορινθίοις κατ' ἰσχὺν τῆς πόλεως ὑπέκειν· ἄλλα τε γὰρ πλείονα τοὺς Κορινθίους προστάσσειν, καὶ τῶν Βακχιαδῶν εἴ τις τελευτήσῃ, (διώκουν δὲ αὐτοὶ τὴν πόλιν,) ἔδει οὖν Μεγαρέων ἄνδρας καὶ γυναικῆς ἐλθόντας εἰς Κόρινθον συγκαθεύειν τὸν νεκρὸν τῶν Βακχιαδῶν. ὡς δὲ ὕβρεως οὐδὲν ἀπέλιπον οἱ Κορινθιοὶ, τὰ δὲ τῶν Μεγαρέων ἔρωτο, καὶ πρὸς ἐλπίσι τοῦ μηδὲν παθεῖν ἀποστάντας αὐτοὺς, ἀλλ' ἀφείναι· πέμπουσι δὲ πρέσβεις οἱ Κορινθιοὶ, κατηγορήσαντας Μεγαρέων· οἱ προσελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἄλλα τε πολλὰ διεξήλθον, καὶ τέλος, δικαίως στεναξοὶ ὁ Διὸς Κόρινθος, εἰ μὴ λάθοι δίκην παρ' αὐτῶν. ἐφ' οἷς παροργισθέντες οἱ Μεγαρεῖς, τοὺς πρέσβεις λίθοις ἔβαλον, καὶ κατὰ μικρὸν ἐπιβοησάντων τινῶν τοῖς Κορινθίοις, καὶ μάχης γενομένης νικήσαντες, φυγῇ τῶν Κορινθίων ἀποφυγόντων ἐφαπτόμενοι, κτεινόντες ἅμα παῖσιν τὸν Διὸς Κόρινθον ἐκέλευον. ἔθεν φησὶν ὁ Δήμιον ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἄγαν σεμνυνομένων καὶ δεινῶς ἀπαλαττόντων τὴν παροιμίαν τετάχθαι. Quæ ex scholiasta Pindari sunt illata Nem. 7, 155. DIND. — 44 παρὰ τὸν G. τῆγ παρὰ τοῦ V. — 48 τιμᾶτε G. τιμᾶται V. — 49 βασιλείως habet G., om. V.

440, 12 πρὸς αὐτὸν R. — 13-35 om. Θ. M. 36-38 om. M. Conf. schol. v. 354. — 37 διαιρεῖν Θ. — 38 οἰκοδομούμενος V.

459 om. M. — 51 τοῦ ἰδίου τουτέστι πολ. V. τοῦ τοῦς τουτέστι πολ. Θ., qui 52 τοῦτο om. εἴρηται κατὰ παραγωγὴν Ald. δὲ om. V., prius καὶ om. R. V., alterum ὁ om. R. V. Θ. — 4 ἢ συμπολίτας Reg.

460 om. etiam Θ. M.

465 τί δὲ—λέγει V.

467, 20 τὰ τῶν Θεσειῶν [sic] V. Εὐριπίδην V. Sequentia corrigenda sunt ex scholio v. 475. — 23 πολλὰ ἐν codex.

469 sic R., οὕτως Ἀττικοὶ τὸ ἔχη ἀπὸ τοῦ ἔχομαι δευτέρου προσώπου. ἄλλως. ἀντὶ τοῦ μέσον ἐλήφθη, ἐκ μ. τ. ἀθλ. R.

470, 31 sq. om. etiam Θ.

473, 39 συγγεῶ. Scribebatur συγγεῶ. Correxuit Matthiæ. Futurum ἐχεῶ memorat Chæroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1290. DIND. κόμαις δὲ μὲν Θ. — 40 βανῶ τε πεδόσ' Matthiæ. βῆναί τε δ' Θ. Ald. βάνατε δ' V. — 41 αἰματοσταγεῖν V. Θ. ὕσσονται Bentleius. Legebatur βεύσσονται. In addendis Dindorfius: « Probabilior nunc mihi videtur Barnesii correctio αἰμοσταγεῖ πρηστῆρε βεύσσονται κάτω. »

474, 42 πλεύμονα πνεύμονα R. Reg.: Πλευμόνων ἀντὶ τοῦ πνευμόνων· οἱ μὲν γὰρ Δωριοεῖς τὸ λ εἰς ν τρέπουσι, τὸ ἦλθον ἦνθον λέγοντες· οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ ἐναντίον.

475, 44 sq. Μύρινα—μύρεσθαι om. R. — 45 τῶ et 46 μύριναν om. V. Ald. — 47. Ταρτησίας γαλῆς mentionem facit Ælianus Var. Hist. lib. 14, 4, ubi vide Perizonium. De urbe vide Sam. Bochartum De colon. Phœnic. lib. 1, cap. 34. Kust. — 48 Ταρτησὸς R. et Suidas s. h. v. Reg.: Ταρτησὸς πόλις Ἰθρηρίας περὶ ποῦ τὰ Γάδειρα· ἄλλοι δὲ φασὶ περὶ τὴν Ἄσρον λίμνην. λέγει δὲ ταῦτα πάντα, ἴν' ἐκπλήξῃ τοῦτον διὰ (τὸ) τοῦ τόπου ἀσύνηθες. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὡς οὐ μόνον ἰχθύς ἐστὶ μύρινα, ἀλλὰ καὶ θηρίον ἦν τι περὶ τὸν εἰρημένον τόπον οὕτω καλούμενον, χαλεπὸν τοῖς ἐντυγχάνουσι καὶ δυσάντητον. — 51 ἐπὶ πλησίον suspectum est. DIND. ἐπιπλύνσιον V. — 52 Εὐριπίδου, 53 οἷς ἐνταῦθα παίζει Θ. Conf. schol. v. 467.

477, 1 Οἱ Τιθράσιοι ἀπὸ R. — 2 οὐκ ἦκ [sic] δὲ V. οὐχ ἀπλῶς δὲ G. — 5 sq. Τιθρασὸς—Λ. ἐν ᾧ αἱ Γ. κατοικοῦσιν εἰς τὸ ἐκείσε πεδίον Reg.

479, 9-17 sic R., ὅτι πρὸς τὸ—εἰς τοῦτο. ἰδὼν δὲ—πλουτοδότα. Idem præterea habet glossam τὸ κάλει θεὸν ὡς πρὸς τὴν θυσίαν· et, τὸ κάλει θεὸν ὡς πρὸς βοήθειαν λέγει. — 10 οὕτως om. V. — 11 pro οὕτως R. ἄλλως, et οὕτως addit post ἀποδεδώκασι. — 16 ante ἐκκέχυται R. habet compendium quod vel ἐπιλέγουσιν vel ἐπιλέγει vel ἐπιλέγεται notat. ὡς ἐκκέχυται λέγεται (λέγει V.) ceteri. — 17 τοῦτο. ἐγκέχοδα. παροιμία ἀντὶ (ἀπὸ G.) τοῦ χέζω. κάλει θεὸν πρὸς β. V. τοῦτο. ἔχεσα ὑπὸ τοῦ δέους. ἐστὶ δὲ μέσος παρακείμενος. ἀπὸ τοῦ χέζω χέσω κέχοδα ὡς ἀπὸ τοῦ φράσω πέφραδα. (Hæc etiam in Reg.) πρὸς β. Θ. — 20-24 om. etiam Θ.

481, 25 φροντίζω, ὠκριῶ V. Θ. φροντίδων libri præter R. — 26 sq. ὠρακιᾶσθαι δὲ λέγουσι—ὠκριᾶσθαι Θ., qui ἀπὸ—αἰκίζιν om. — 28 τούτῳ δὲ Θ. — 29 θλ. γὰρ καρδίαις τοῦτο γίνεται V. Parum probabile mihi videtur Sophoclis illum versum esse, quem Brunckius inserta post τὸ particula δὲ ab hiatus liberabat. Accedit ad hoc inepta illa et nimis supervacanea annotatio τοῦτο δὲ πολλοῖς γίνεταί. Quamobrem vestigia codicis Veneti secutus sic hæc corrigenda esse puto, ὠρακιᾶσαι δὲ λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ὠκριᾶσαι. τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν

ἐν Ἀμφιάρειω σατυρικῷ. θλιβομένης γὰρ τῆς καρδίας πολλοῖς τοῦτο γίνεται. Apud Suidam s. Ὠρακιάσας scriptum καὶ Ὠρακιάσας λέγουσι τὸ ὑπὸ φόβου ὠχρῶσαι θλιβομένης τῆς καρδίας· τοῦτο δὲ πολλοῖς γίνεται. παρὰ τὸ τὴν ὄραν αἰκίζεσθαι, ὅ ἐστι τὴν μορφὴν. DIND. Regius: Ὠρακία κυρίως ἡ ὠχρίασις, ὡς οὖσα τῆς ὄρας καὶ τῆς μορφῆς αἰκία καὶ ἀλλοίωσις. ἢ ἀπὸ τοῦ ὄρα ἢ φροντίς· οἱ γὰρ ἔμφοβοι ἀπὸ δέους γινόμενοι ἐμφρόντιες γίνονται. — 3ο τοῦτο γὰρ Θ.

484, 36-39 sic R., τῆσι γὰρ τὸν σπόγγον—χάριν λαμβάνει γὰρ—πρωκτόν.

487, 40 ἐγὼ om. V. — 41 sq. τοῦτο—λέγει R. θαυμαζῶν δὲ τοῦτο λέγει ὁ (ὁ om. V.) Διονύσιος ἐκ τῶν ceteri. — 43 οἰκίον τὸ σ. V. τὸ σ. οἰκίον Ald. — 44 τὸ δὲ et seqq. om. etiam Θ.

489, 46 Οἱ γὰρ ὑπὸ τοῦ φόβου Ald.

490, 49 corrigendum Ἀπεμαζάμην. DIND. — 5ο Πλούτωνι V., ex quo 51 ἐτι additum.

494 Ἀντὶ τοῦ ἄγε. γράφεται ληματίας (hoc om. G.). ἀντὶ τοῦ μέγα φρονεῖς. λῆμα γὰρ τὸ φρόνημα V. λῆμα ἐστὶ τὸ φρόνημα. ἀντὶ τοῦ μέγα φρονεῖς· et inferius, τὸ ἴθι νῦν ἀντὶ τοῦ ἄγε R. — 8 legebatur γρ. οὖν καί.

496 V. habet οἱ γὰρ φοβούμενοι με τῶν σπλάγχων αἰσθάνονται.

498, 14 Οὐκ ὀφείλεις λέγειν V.

499, 18 τῶν Ἡρ., 19 Ἡρακλεοξάνθαν R.

501, 20 Ἀντὶ τοῦ ὁ om. V. — 24 ὁ om. V. Θ. ἢ ἐμίγη ἐκείσε Ἡρακλῆς. ἔστηκεν οὖν ἐν τῷ τόπῳ ἐκαίνω Ἡρακλέους εἰδῶλον ἐπιφανέστατον Reg. — 26 legebatur ἀλεξίλακον. Vide Hesych. s. v. Ἐκ Μελίτης μαστιγίας. KUST. — 27 πάνυ προσφυῶς τοῦτ' εἰπὼν, ὅτι δούλος ὢν ὁ Ξανθίας ὡσπερ Ἡρακλῆς μέγα ἐφρόνει λαβὼν τὴν λεοντὴν καὶ τὸ βρόπαλον Reg. — 28 Γελάδου V. Θ. Legebatur Ἐλάδου. Ἀγελάδου Meursius. Γελάδων Tzetzta quoque dicit Histor. 7, 929; 8, 325. — 3ο μέγαν λοιμὸν, vide Hemst. ad schol. Pluti v. 179. — 32 ὑπονοεῖσθαι V. ὅτι ἤρχε respicit ad legem, τὸν ἀρχόντα μὴ κωμῶδειν. — 33 ὠνομάσθαι Dobræus. — 35 παρασκευάζει δὲ Θ., qui ἅμα τῷ recte fortasse omittit. Idem 38 om. μᾶλλον. — 4ο legebatur Ἡρακλέα. — 43 Οἶου Valckenar. Diatrib. Eurip. p. 292. Legebatur Ἰοῦς. Et Κοθωνιδῶν loco legebatur Κολωνῶν. Κοθώνων Θ. Κηδῶν Valckenarius.

505, 53 ἢ—σχιζομένων additum ex R. — 2 τὸν ἐριγμὸν Pierson. ad Moer. p. 158. ἐτυμολογοῦσι idem. ὁμολογοῦσι Ald.

506, 6 κατερευκτῶν, 7 ἄ^π ἐσχισμένων, 10 Ἡρ. ἢ οὕτω λέγε· κατερευκτῶν ἤτοι ἐσχισμένων κυάμων, ἢν' ἢ τὸ ἔτνους ἐρμ. τ. κατερευκτῶν Reg.

507, 15 πυρῶν. Legebatur νεοπύρων. — 18 κόλλικας Dindorfius. Legebatur κύλικας. Reg. κόλλα-

βοι τὰ κοινῶς λεγόμενα κολλίκια. — 19 κολλάβου, pro κόλλοπας, rebentioris linguæ vitio, quod notavit Phrynichus p. 193 ed. Lob. — 20 καθάλλικα Reg.

512 sic R. λείπει τὸ λέγεις. ἢ ἀντὶ τοῦ ἕασον R. ἀντὶ τοῦ ἕασον om. V. Θ.

516, 36-43 om. etiam Θ. M.

518, 47 ἢ om. R., ex quo additum ἐκ τῶν ὀβελίσκων.

520 addit Ald. τὸ δὲ παῖς τῷ Διονύσῳ λέγει.

522 glossam ἀληθῶς ἐνόμισας habet R. Reg.: Οἱ μὲν φασιν ὡς ἐπειδὴ τὸ μὴ ἀντὶ τοῦ ἄρα καὶ ἀντὶ τοῦ οὐ λαμβάνεται, εἰκὸς ἐστὶ καὶ τὸ οὐ μὴ μόνον ἀρνητικὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἄρα λαμβάνεσθαι. σὺ δὲ οὕτω λέγε· οὐτὶ που σπουδῆν ποιεῖς ἀντὶ τοῦ οὐ διὰ σπουδῆς ποιεῖς τοῦτο ὅτι σε παίζων Ἡρακλέα ἐποίησα; εὖ οἶδα ὅτι οὕτως ἔχει, οὐκοῦν ἀπόστηθι τούτου· ἢ πρὸς τὸ οὐτὶ που στίξον· τὸ δὲ λοιπὸν κατ' ἐρώτησιν. Et paullo post idem: Ἀπαντες ἐνταῦθα τὸ οὐ ἀντὶ τοῦ ἄρα φασί· λέγοντες ὡσπερ τὸ μὴ ἀντὶ τοῦ οὐ καὶ ἀντὶ τοῦ ἄρα, οὕτω καὶ τὸ οὐ μόνον ἀρνητικὸν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἄρα. τὸ δὲ ἐστὶ τοιοῦτον· εἰώθαμεν ὅταν τι οὐ σαφῶς γινώσκωμεν, κατ' ἐρώτησιν εἰκαστικῶς προσφέρειν, θέλοντες διὰ τῆς ἐρωτήσεως μαθεῖν εἰ τοῦτό ἐστιν ὃ εἰκάζομεν. — 5 ἐποίησα σε R.

527, 12 αὐτὰ etiam Suidas s. Οὐ δῆπου. ταῦτα Ald. οἶον οὐ διατάζω om. G.

534, 18-27 om. etiam Θ., totum scholion om. M. — 28 ὅτε ἐφ. διὰ τὰς R. ὅτι ἐφ. τὰς ceteri. — 29 διακόνου R. Ceteri Αἰακοῦ. — 3ο τοῦ ἄδου additum ex R. — 33 δὲ om. R., qui hæc verba in principio scholii collocat. — 34 ἐπὶ additum ex R. Post αὐτοῖς addit V. ἰδὼν τὸν Διονύσον ὁ χορδὸς ἀποτιθέμενον μὲν τὰ Ἡρακλέους σύμβολα ὅτε ἤκουσε φόβου ἄξια, εἶτα πάλιν ὑστερον λαμβάνοντα ταῦτα, ὅτε ἤκουσε περὶ δεῖπνου, ἀποδέχεται αὐτόν.

536, 38 ἐς additum ex Suida s. Ταῦτα μὲν. — 39 δίκης σ' Porsonus. — 40-44 om. etiam Θ.

541, 3 ὁ Θηρ. γέγονε V. ὁ Θηρ. om. Θ.—5 scribebatur Στηριεύς. Στηριεύς Suidæ codd. s. Δεξιός. τὸν δῆμον Ald. — 7 scribebatur Ἀργινούση. ἀργεν libri optimi Suidæ s. Ἀργέου et Δεξιός. De forma nominis conf. ad schol. Nub. 6. — 8 ἀπαγωγῆ Suidas. Legebatur ἀγωγῆ. αὐτὸς Θ. et Suidas. αὐτῷ V. Ald. — 9 Καλλιζένους V. Θ. et Suidas, qui κατάστασις. Legebatur μετὰστασις. — 13 εἰς τὴν V. — 14 ἀπεκάλου, 15 ἀντιπολιτευομένων Suidas. — 16 ἐαυτῷ Suidæ libri optimi: editi ἐαυτοῦ. — 18 ὑποδέσεις Suidas. ὑποθέσεις V. ὑποδύσεις Θ. Ald. — 19 ψηφίσασθαι ἐπιζήμια Suidas. Legebatur ἐπιψηφίσασθαι ἐπὶ ζήμια. — 21 post εἶνα libri addunt καὶ εἰς τοῦτο ὡς μὴ γνήσιος πολίτης λέγεται

- (λέγεται V.), quæ om. Suidas, qui γνήσιος—υἱός. Libri γνήσιον—υἱόν. — 22 αὐτὸν ἐπ. Suidas. αὐτὸν ἐν πρώτῳ ἐπ. libri. Sequentia om. Θ. et Suidas, habet Reg., qui 26 sq. Κῖον· ἦν δὲ ταῖς ἀληθείαις Χίος. ὅθεν διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο κόθορονος.
- 542, 28 Ἐν γὰρ (τῇ add. Θ.) Mil. libri præter R. Sequentia om. etiam M. — 30 διάφορα γίνεται Θ., qui om. sequentia. — 36 om. Θ. M. ἀμίδα—οὐρ. om. V. τινὲς οὐρ., τὸ—ἀγγ. R.
- 543, 37 τὸ δὲ ἀνατετραμμένος ἀντὶ τοῦ ἀνακ. R.
- 544, 41 συνόντα Θ. om. R. ὡςπερ ἐνειθίζόμενος V. ὑπερειθίζόμενος R. ἐρειθίζόμενον M. — 42 ἐδρατόμην τοῦ αἰδ. V. Θ. ἐδραττόμην φησὶ τοῦ αἰδ. M. καὶ δραττόμενος τοῦ αἰδοῖου Ald. ἀντ' ἐμαυτοῦ R. τοῦ om. etiam Θ. — 43 γνούς et πρότερος addita ex R. — 44 τὰ αὐτὰ R. ταῦτα Θ. ταῦτα ceteri. με additum ex R.
- 545, 45 Ἀντὶ τοῦ R. — 46 διακονεῖ R. διακονῶ V., quod post Διονύσω ponit G. — 47 ἀν om. V.
- 548, 51 sq. Ἀντὶ τοῦ τούς(τους om. V.) ὀδόντας εἰπεῖν τούς χοροὺς εἶπε libri præter R. — 52 ἐστιν om. V.
549. Scholion metricum om. etiam Θ. M. Regius: Πλαθάνη κυρίως ἢ πλατεία σανίς· νῦν δὲ ὄνομα ὄηθεν μιᾶς τῶν ἐν ἄδου πανδοκευτριῶν· ἦν ἢ ἑτέρα πανδοκευτρία καλεῖ, ὡς ἀν κατάστωσιν ὡς Ἡρακλέα τὸν Διόνυσον, καὶ δῶ τιμωρίαν ὧν ἐζημίωσεν αὐτάς εἰς τὰ ὄνια, καταπαγῶν αὐτὰ ὅτε κατῆλθεν ἐπ' ἀναγωγῇ τοῦ Κερβέρου. — 6 νυνί M. — 7 δὲ om. V. ἔκαστος V. Θ. — 8 ἡμιωβολίου R. et Suidas s. Ἀνημιωβολιαία. ἡμιωβολιαίου Ald. ἢ ὀμα—πωλούμενα om. Suidas. — 9 τοῦ ἡμιωβολίου Salmasius, teste Jungermano ad Polluceum 9, 64. Kust. ἀνημιωβολιαίου Θ. — 10 ὀνόματα Θ. et Suidas. Ceteri ὄνομα.—οὕτως additum ex Suida. ἀν' ἡμιωβολιον, ἀνημιωβολιαίον Salmasius. ἀνημιωβολιαίον etiam Θ., qui sequentia om. Libri ἀνημιωβολιον, ἀνημιωβολιαία. πρὸς τὸ γ. δηλοῖ V., sequentibus omissis. — 13 τὸ γ. Ald. — 14 scribebatur ἐφημένα. ζεστά R. — 21 ἐπισημιοῦται codex.
- 555, 28 πρὸς ταῦτα R.
- 558, 33 Οἱ Ἀττικοὶ οὐδετέρως φασίν V. οἱ om. libri præter Θ. οὐδετέρως τὸ τάρχηος R.
- 562, 43 πικρὸν om. V. Θ. M.
- 563 R. hoc ordine ἐπαίρων—γυναικάς. τὸ—διδόναι πανταχοῦ.
- 566 om. V.
- 567, 4 scribendum videtur τῷ Καλλιστράτῳ. DIND. — 5 πρὸς τοῦτο R.
- 569, 11 ἄδου ἦν R. V. — 12 Ὑπέρολος libri præter R. — 14 εἰς Θ. pro περι, om. V. αὐτὸν R. De morte Hyperboli vide schol. Pac. 681.
- 570, 16 τέσσαρες ἐπὶ σκηνῆς R. σαφῶς ἐν τῷ θεάτρῳ V. Θ. M. Ald. Sed V. in fine scholii v. 566 addit παρατηρητέον ὅτι τέσσαρες ἐν τῇ σκηνῇ διαλέγονται. — 17 διαλέγονται. καὶ ὅτι τέσσαρες ἐν τῇ σκηνῇ διαλέγονται Θ. διαλέγεται. παρατηρητέον δὲ ὅτι τέσσαρες τῇ σκηνῇ διαλέγονται M.
- 576, 23 Ἐπὶ λάρυγγι τοὺς ἄρτους κατέφαγες. ἢ τινὶ τῶν ἐντέρων μέρει. κόλικας ἢ V. ἢ τοὺς ἄρτους R. τοὺς ἄρτους M. — 25 δὲ om. R.
- 578, 27 τὴν κρόκην Suidæ ed. Mediol. s. Ἐκπηνιέται. — 28 πηνί' ἐξ. Θ. πηνίου ἐξ. Ald. Sequentia om. etiam Θ. M. — 31 διφθόγγου γράφεται Portus. διφθόγγου γραφεῖται Ald. — 32 ἐκπηνιέται, 33 τιμ. ἐξελάσει, 34 ἐξάξει, ὡςπερ ἐξάγει ὁ σκόληξ τὴν μέταξαν· π. γὰρ ἢ μ. ἢ ὅτι πηνίον λέγεται τὸ νῆμα τῆς ἀράχνης ὡς ἀπὸ τοῦ πένω τὸ ἐνεργῶ. ὡςπερ οὖν ἐκεῖνο τὸ πηνίον ἐκ τῆς πυγῆς ἐκείνης ἐξέρχεται, οὕτω φησὶ καὶ ὁ Κλέων ἐκ τοῦ στομίου αὐτοῦ ἀφελκῶν ἔσται ὡς πηνία τὰ καταβρωθέντα. ἐστὶν οὖν θέμα ἐκπηνίζω etc. Reg. — 38 τὸ δὲ προσκαλούμενοι ἀντὶ τοῦ ἐνκαλῶν R. — 39 addit V. ἂ ἐφαγεν ἡμῖν ἐφελκύσει κατηγορῶν αὐτοῦ. πρὸς τὰ παρ' αὐτοῦ ἄνω εἰρημένα, quæ om. G.
- 579, 40 ὁ om. V. — 42 κελευσθεὶς Ald.
- 588, 51 μάντεσσιν, 52 καταφορβᾶν R. Reg.: Τὸ δὲ γλάμων οἱ μὲν ὄνομα αὐτοῦ φασίν, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ὀλήμας ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχων καὶ αἰεὶ τζυμβλώττων (sic)· ἄλλοι δὲ φασὶ τὸν ἀκάθαρτον καὶ αἰσχρὸν σημαίνειν τὴν λέξιν. ὅποιον οὖν ἀν σημαῖνοι, ἢ λέξις ἐναυθα ἐπὶ σκόμματι καὶ διασυρμῶ. τὸ τοῦ Ἀρχεδήμου ὄνομα ὡς ἐρωμένου ὄντος τῷ Διονύσω.
- 590, 1-6, et infra 20-28 om. etiam Θ. M. — 7 δὲ om. V. ἐστὶ πάλιν Ald.
- 605, 28 sic R. τὸν Κέρβερον (Κέρβερον om. V.) κύνα V. Ald. τὸν κλέψαντα τὸν κύνα et τὸν κλέψαντα τὸν Κέρβερον habet Θ.
- 607, 33 μὲν om. V. τὸ om. Θ., qui 34 αὐτὸν. Pro his ὄν—βαρβάρων R. habet ὀνόματα τοξοτῶν βαρβάρων. ὀνόματα δούλων. — 35 ὡς δούλων—βαρβάρων om. V. Θ.: sed habent glossam ὀνόματα δούλων (δούλων om. G.) τοξοτῶν βαρβάρων. δὲ om. R., qui 36 ἐν τῷ εἶεν. Ib. et infra l. 42 καὶ μάγει (μάχη Θ.) R. V. Θ. καὶ τοῦ μάχη Ald. — 37 τὰ ἀλλότρια R. — 38 scribebatur μάλλον ὑπερφοῦ. — 41 ἐπὶ τὸ R. — 42 τοῦ Ξανθίου Θ. — 43 οὖν om. R.
- 611 R. habet τὸ μή ἀντὶ τῆς οὐ χροῶνται. — 50 ἀπιθάνως Ald. ἐκ τῆς, 51 γὰρ τὸ Θ.
- 618, 6 sq. τὸ δὲ ἐν—κλίμακι in fine scholii habet R. — 8 καὶ Ὁμ. V. — 11 μάστιγις G.
- 621, 13 Ἐπειδὴ V. et Suidas s. Βασανίζειν. ἐδαίροντο Suidas. — 18 ἐστὶ χαλεπώτατα V. Θ. — 19 πανταχοῦ V. Θ. M. — 21 τοῦ γητείου Θ. et Suidas (qui addit τουτέστιν ἀμπελοπράσου, ἢ, ὡς τινες, πράσου φύλλῳ). τῷ γητείου V. τῷ γητείῳ Ald. — 23 παιδίῳ R. παιδὸς ceteri.
- 625, 27 Ξανθίου. Imo Διονύσου, cui tribuitur in codice Vaticano. DIND.

627 λέγει τὸ κατάθου R. ταῦτά (τοῦτό V., non G.) φησι ceteri.

628, 33 τὸ δὲ ἀγορεύω om. V. — 35 Ὁ om. R. V. Θ. περὶ R.

636, 37 δευτέρου προσώπου libri præter R. — 38 Ἀττικῶς Θ. — 39 αὐτὸν λ. V., et τινὲς γὰρ φασι. — 41 om. etiam Θ.

638, 43 Ἀττικῶς R. κατὰ τοὺς (τοὺς om. Θ.) Ἀττικοὺς ceteri. Reg. : Προτιμῶ τὸ προκρίνω ἀπὸ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς, οἷον προκρίνω τὴν ζωὴν τοῦ θανάτου. προτιμῶ δὲ τὸ φροντίζω κατὰ τοὺς Ἀττικῆς, οἷον οὐδὲν προτιμῶ σου ἀντὶ τοῦ οὐ φροντίζω σου.

644, 46 ἢ additum ex R. — 47 παρατραπέντα Θ. αἰσθασθέντα Ald. αἰσθανέντα Θ. αἰσθανθέντα Reg., qui 47 pergit ἢ παρακινήσαντα ἀντὶ τοῦ παρακινήθέντα, τούτεστιν ἢ τοπικῶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβάλλοντα, ἢ μεταμείψαντα τὴν χροίαν ταῖς ὁδύναϊς ταῖς ἐκ τῶν πληγῶν. ἢ δακρύσαντα.

645, 50 πιθανὸν R. πιθανῶς ceteri. — 52 Διόμεια V., qui 53 ἄτε. Θ. Ald. ὡς ἄτε.

647, 7 κίνησις καὶ additum ex R., qui ἐπεὶ sine ἢ. ἢ ἐπειδὴ ceteri.

649, 11 σπεύδεις V. Ald.

651, 15 καὶ Ῥιανός additum ex R. Ὁ Διόμος οὗτος ἐρώμενος ἦν Ἡρακλέους, ἀφ' οὗ καὶ Διομῆς φυλὴ ἐν Ἀθήναις. ἐν τῷ τόπῳ οὖν ταύτης τῆς φυλῆς Ἡρακλέους ναὸς ἦν, ἐν ᾧ ἐτελεῖτο κατέτος ἐορτῇ τῷ Ἡρακλεῖ ἢ καλουμένῃ Ἡράκλεια Reg.

652, 18 δαιρόμενον Ald. τυπτόμενον M.

653, 22 ἔφοδον om. V. — 24 συμβαίνει Θ. Reg. συμβαίνει Ald.

655 R. habet ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπιστρέφει (scrib. ἐπιστρέφει).

659, 34 τοῖς θεοῖς V.

661, 38 αὐτό V. — 40 ἱερὸν Θ.

662, 42 τὸ καθαίρειν βιωμούς V. Addit Reg. εὐρηται δὲ παρὰ Λουκιανῶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ σποδοῦ βινεῖν.

665, 44 Παρὰ τὸ ἐκ Σ. ἐκ V. Θ. Sophoclis fragmentum Th. Bergkii probabiliter restituit, Πρόσειδον, δεσ Αἰγαίου ἔχεις | πρῶνας, ἢ γλαυκῆς μέδειες εὐανέμου λίμνας ἐφ' ὑψηλαῖς στομάτων σπιλάδεσσι. — 46 γλυκῆς μεδέεις (hoc etiam Θ.) εὐανέμου V. σπιλάδεσι V. Θ.

675 om. etiam Θ. M. — 3 προσφωδιακὸν Ald. hic et alibi non raro.

679, 23 στρ. Ἀθηναίος R., ex quo 24 ἔλον additum. — 26 Κλεοφῶν. διαβάλλεται δὲ ὡς ξένος καὶ ἀμαθὴς καὶ φλύαρος R. — 27 ἔλεγον M. — 28 τῶν om. Θ. τῶν πρωτείων om. V. τῆς πόλεως om. M. Regius : Ἦν δὲ οὗτος ὁ Κλ. ἐκ Θράκης τὸ καταρχὰς ἔλθων δὲ εἰς Ἀθήνας καὶ λόγων ἀσχέσας παιδείαν, πρῶστη τῆς πόλεως· ἐν ᾧ καὶ Ἀριστοφάνην λελύπη-

κεν, ὅθεν καὶ κοιμῶδει αὐτὸν οὐδὲν ἕτερον κατ' αὐτοῦ λέγειν ἔχων. Idem ἀμφιλόλοις, ἦτοι μακρολόγοις καὶ πολυλόγοις.

681, 29 διαβάλλη Ald. — 30 ὡς om. V. Θ. Θρήσσης M. et infra Θρήσσα. οὗτος γὰρ ὁ Θ. — 31 καλούμενος om. G. Ξενοφῶν V., et mox Ξενοφῶντι, λυρποῖος Taylor. in Vita Lysiae p. 125 ed. Reisk. et Schneider. ad Xenoph. Hist. Gr. p. 79. Legebatur τυρποῖος, consentiente Suida s. Φιλοτιμότεραι. τυραννοποῖος (γρ. τυρποῖος) Θ., qui sequentia omittit.

684 Reg. εἰ μὲν πρὸς τὸ νόμον στίξης, τὸ ἐξῆς ὡς ἀντὶ τοῦ ὄντως ἐρεῖς· εἰ δὲ ὑποστήξης, ἀντὶ τοῦ ὅτι.

685, 41 αἰ λ. καὶ αἰ μέλ. habet sola Ald. cum Reg. — 42 ἴσοι V. — 45 Εὐριπίδου R. Θ. ταῦρω M. — 47 δὲ V. pro σε. om. Θ. ἐσώσασά σε apud Euripidem. — 48 πρὶν σ' V. πρ. τ' Θ. M.

686, 52 ὅπερ Ald. ὅσπερ M. — 1 τοῦ λόγου Θ., qui ὁ ποιητῆς om. συμβουλεύη V. Ald. — 2 τι post λέγη ponit R. Sequentia om. etiam M.

688, 7 ἐπιτίμους Spanhemius. — 8 κατασύστασις, 9 καθὼν ἐφ. R., qui 11-14 sic, τὰ δειμάτα τὰς—εὐλαβουμένων. ἴσως—κατακληθείς. Ib. ἐνταῦθα V. M. Ald. — 13 κατακληθείς V. κατακλεισθείς M. — 14 τῶν φοβουμένων Θ. Ald. τῶν εὐλαβῶν M. — 16 Ἀνταῖω V. Ἀνταίου M. — 19 ὅταν et καὶ om. V. καὶ om. Θ. — 20-23 om. etiam Θ. M. : habet Suidas s. Παλαίσμασιν et Φρυνίγου. — 22 τοῦτον τὸν κομ. Meinek. Hist. Com. p. 147. — 24 Φρυνίχου παλαίσμασι. Φρυνίχος στρατηγὸς ἐγένετο, ἐφ' V., in quo hoc scholion supra positum est ante Ἄλλως. ἴσως. — 25 στρατηγῶν Suidæ ed. Mediol. s. Φρυνίγου. Legebatur τραγικῶν, consentientibus Suidæ codicibus et illic et s. Παλαίσμασιν. Scholiastæ hoc est commentum, quem frustra Meinek. l. c. p. 148 corrigit reponendo πολιτῶν. De vocabulis στρατηγός et τραγικός confusis v. annot. meam ad Sophoclem p. 72. DIND. Regius : Ἐπειδὴ αἰσχυρῶ ποιητῇ ὄντι πεισθέντες τινὲς ἀτιμοὶ γεγονάσιν ὡς αἰσχυροὶ· ἢ ὅτι τὰς τῶν πραγμάτων περιπετείας Φρυνίγου παλαίσματα ἐκάλεσεν, ὅτι ὁ Φρ. οὗτος τραγικὸς ὢν ποιητῆς ἐν τινι δράματι αὐτοῦ Ἀνταίω καλουμένῳ γράφει τούτου τοῦ Ἀνταίου καὶ Λίθου ὄντος καὶ Ἡρακλέους ταλαίσματα.

692, 28 sq. ἔως—δεσπότας et 29 δούλους om. Θ. M. — 31 Πλαταιῶν V. ναυμαχῆσαντας Θ. M. — 32 post Σαλαμίνα pergit M. τὸ δὲ χρῆναι Καλλιστρατὸς φησιν—.

694, 33-36 Ἀντί—αὐτοῖς om. Θ. — 34 Ἑλλάνικος, vide Clinton. in Fast. Hellen. vol. 3, p. 608. DIND. — 36 συμπολιτεύσασθαι R. συμπολιτεύσθαι ceteri. διεξιῶν—Καλλίου additum ex R., qui πρὸ omittit. — 37 sq. Καλλιστρατὸς—δέεν in principio scholii ponit V. συναλιφῶν V. — 38 τὸ δὲ

Θ. εἶναι om. V. Sequentia om. M. Regius: Πλάταια πόλις γίνεται ἀπὸ τοῦ πλάτη ὃ σημαίνει τὸν (sic) κόπην, διότι οἱ Πλαταιεῖς λίμνη παροικούντες ἀπὸ κωπηλασίας ἔζων. ὡς περ δὲ ἡ Θέσπια ἐν μὲν τοῖς ἐνικοῖς προπαροξύνεται, ἐν δὲ τοῖς πληθυντικοῖς ὀξύνεται· Θεσπιαὶ γὰρ τὸ πληθυντικόν οὕτω καὶ ἡ Πλάταια ἐνικοῦς μὲν προπαροξύνεται, πληθ. δὲ ὀξύνεται· Πλαταιαὶ γὰρ λέγεται· καὶ ὁ πολίτης αὐτῆς Πλαταιεύς· ἡ αἰτιατικὴ τῶν ἐνικῶν τὸν Πλαταιᾶ, ἡ δὲ εὐθεία τῶν πληθ. οἱ Πλαταιεῖς, καὶ ἡ αἰτ. τῶν πλ. τοὺς Πλαταιεῖς καὶ Πλαταιᾶς. πολλὰ δὲ λόγος ταύτης τῆς πόλεως, τὰ τε ἄλλα καὶ ὅτι τάφους φασὶ καὶ τρόπαια εἶχεν ἀγαθῶν ἀνδρῶν τῶν τὴν Ἑλλάδα ἐλευθερωσάντων καὶ τὸ βασιλεῖον στρατεύμα δουλωσάντων.

698, 43-45 sic R. Ceteri λέγει στρατηγῶν—τῶν (τῶν om. V.) περὶ Ἀργίνουσαν ναυμαχησάντων τῶν σωθέντων ἐκ τῶν ἰ' (ἐν τῷ δέκα V.) — 45 ἀργίνουσαν συναυμαχησάντων R. Ceteri Ἀργίνουσαν. Dindorfius posuit quod scholiastes alibi constanter sequitur. — 46 καὶ additum ex Θ. — 47 ἐκώλυθησαν, οἱ δὲ τέσσαρες ἐφυγον Θ. — 48 ὡς Ἄρ. V. μετακαλεῖσθαι Ald. Conf. schol. v. 688. δεῖν addit Dindorfius. καὶ ἐπιτίμιος Dobræus. — 49 ἦν περὶ Αἰολίδα V. — 2 αὐτῶν τῶν αὐτῶν Θ. αὐτῶν τῶν M. τῶν ἐν τῷ Ald. — 3 κατακλεισθεῖς M., ut in scholio v. 688.

703, 4 ὑπερφρονήσωμεν καὶ additum ex R. — 6 συμμαχήσασιν Θ. Ald. In M. scholion hoc est, εἰ δὲ ὡς μεγάλα ἁμαρτήματα μὴ θελήσωμεν ἐνδοῦναι, ἀλλ' ὑπερφρονήσωμεν μὴ συνείναι συμμαχήσασιν, οὐ δόξομεν ὑστερον καλῶς φρονεῖν.

704, 9 περὶ Αἰσχύλου M. παρὰ τὸ Αἰσχύλου Ald. ἔστι δὲ—Ἀρχιλόγῳ (τῷ Ἀρχ. M.) addita ex V. M. — 12 ὁ Διονυσιακός Ald. et M., ut videtur.

705 scribebatur βλαθησώμεθα.

706 R. habet glossas ἀντὶ τοῦ τιμωρηθῆναι ὀφείλει· et εἰ δύναμαι κρίνει. — 15 Φοίνικος ἢ Καινέως Bentleius. Legebatur Φοινίκης ἢ καὶ Οἰνέως. εἰ δὲ τὸ ὀρθὸς V. Θ. M. — 16 ὃ addit Bentleius. ὅτι οὐ δ. Θ. Qui 19 sq. om. οἰμώζεται—χρόνον.

709, 22 sq. Ὁ Κλειθένης φαίνεται περὶ, 24 οὗτος. μικρὸς δὲ ἦν τῷ σώματι R. Reg., in quo est Κλειθένης: Ὁ Κλειθένης οὗτος μικρὸς ἦν τὴν ἡλικίαν, ἀπόγονός τινος βαλανέως. κωμωδεῖται οὖν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὡς ταρακτῆς τῆς πόλεως, ἴσως δὲ καὶ προσκεκουρῶς Ἀριστοφάνει.

710, 25 ὀπόσης R. ὅσοι V. ὅσοι Ald.—27 σμήματα V. hic et 28. σμήματα R.

711, 30 ταῦτα πάντα x. Reg., qui præmittit κυχησιτέφρου καὶ ψευδονίτρου κονίας καὶ κιμωλίας γῆς.

712, 34 sq. αὕτη ἢ νῆσος V. Θ. νήσων (νήσων om. R.) αὕτη R. Ald.—36 Ἐρυθρέων Θ. Ἐρυθραίων

V., qui 38 εἰ om. — 40 τῆς λοιπῆς τῆς τοιαύτης R. λοιπῆς τοιαύτης V. Θ. τοιαύτης λοιπῆς Ald.

715, 46 εὐπλοῦς V. Post ἔνοπλος pergīt R. τὸ δὲ πλήρες ἐνδιατρίφει εἰδῶς τάδε. προσεποιεῖτο δὲ ὡς φασὶ καὶ μανίαν εἰδῶς ὅτι μισεῖται etc. — 49 αὐτῷ. ἴσως τῆ (τῆ om. V.) βακτηρία συνεχῶς (συνεχῶς om. V.) ἐχρῆτο ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ (καὶ et τοῦ om. V.) δειπνοῦ ἐπανερχόμενος V. Θ. Pergit Θ. ἤγουν οὐκ ἄοπλος διάγει, ἀλλ' ἐν χειρὶ ξύλον φέρει προσποιούμενος μανίαν, εἰδῶς ὅτι μισεῖται. πολλοὶ γὰρ αὐτῷ ἀπειλοῦσι.

717. Scholion metricum om. etiam Θ. M. — 4 τὸ δὲ ἐξῆς τὸ αὐτὸ, 9 οὔσι συγχρόμεθα Ald.

720, 12 Ἑλλάνικος Bentleius. Legebatur ἀλλὰ νικᾷ. Conf. schol. v. 694. χρυσοῦ V.

721, 15 οὐδὲ κατακεκατηλευμένοι V. Ceteri οὐ.

723, 18 ἀκριβῶς om. V.

725, 22 νομίσματος V. — 25 Καλλίου, conf. schol. Eccles. 810. — 27 νομισμάτων Θ.

730, 29 εἰσβάλλομεν R. ἐκβ., ἐλαύν. V. — 33-35 om. etiam Θ. M. — 35 φαρμακοῖσι—καθάρμασιν om. V. — 37 ἐπιβεβουλευμένους Reg.

736, 41 Κατὰ R. ἀπὸ (ὑπὸ M.) καλοῦ R. V. M. et Suidas s. Ἄξιον. ἀπὸ τοῦ Θ. ἐξ ἀξίου γόνυ τοῦ Ald. καὶ ἀπ. Θ. M. ἀπατᾶσθαι M. Tum addit sola Ald. ἐπὶ τῶν ἐθελόντων σεμνῶς δυστυχεῖν, quæ sunt in Reg., qui ineptias quasdam addit. — 43 ἢ τοῖς φαρμακοῖς Θ., qui seqq. omittit.

738, 46 sq. Πλ. οἰκέτης om. V., qui τὸν Ξανθίαν. Metricum scholion et sequens 740 om. etiam Θ. M.

741, 3 ἐξελεγχθέντων ἀττικῶν V., reliquis omittit. — 4 δὲ om. R.

743, 5 ἀντὶ τοῦ ὀμώζε, τουτέστιν ἐφευγόν, 6 αὐτὸν, οἰμώζε εἶπον, εἰ Ald.

745, 10 φαίνεται Θ. φαίνονται V. Ald. οἱ δὲ τὰ R. οἱ δὲ τὰ Ald. — 12 post καλοῦνται pergīt Suidas (s. Ἐποπτεῦσαι) οἱ δὲ τῷ ἐξῆς ἐνιαυτῷ, ἔφοροι καὶ ἐπόπται. ἐγὼ οὖν, φησὶν, ὅταν etc. Dicit scholiastes mystas anno post initiationem, sive mysteria suscepta, ad illorum ἐποπτεῖαν admissos fuisse: quam sententiam adversus Scaligerum non male tuentur Dionysius Petavius in notis ad Themistium et Ismael Bullialdus ad Theonem Smyrnaeum p. 218 seqq. Kust. οἱ δὲ παραλαμβάνοντες R. V. — 19-28 om. etiam Θ. M.

750, 31 ὃ R. ὃ ceteri. ὁμοίωτατε R. Reg.: Ἐπειδὴ καὶ ὁ Ξανθίας καὶ ὁ δοῦλος ὁ τοῦ Πλούτωνος ὡς δοῦλοι συγγενεῖς λέγονται, Δία ὁμόγγιον καὶ συγγενικὸν ἀνακαλεῖται ὁ τοῦτο λέγων. Sequentia mirum si sint in V.; nam habet Reg., qui 33 recte omittit ἴσως. — 34 τὸ δὲ et sequentia om. Θ.

756, 41-46 om. etiam Θ. M. — 41 ἑταιρεῖος Reg. ἑταιροῖος Ald. — 48 εἶπεν σύνδουλος R. λέγει

οὖν (οὖν om. M.) ὀμόδουλος M. Ald. λέγει οὖν ὀμό-
δουλος οἶον (ἢ ὡς Θ.) σύνδουλος V. Θ.— 49 δὲ om.
R., in quo scholion ab his verbis στιχτέον ἐπὶ
incipit. εἰς τὸ μαστ. M. ἐπὶ τὸ R. Θ. ἐπὶ τῷ Ald.
πυθάνονται, 50 σιωπῆς V.— 51 γινόμενον θύρωτον
Θ.— 53 τῆς om. V. καὶ om. R., qui 54 λοιδορισμός.

761, 1 Ἀπό τινος additum ex R., qui ἐστίν,
ceteri ἦν.— 2 αὐτοῦ R. V. ζυντεχνῶν R.

775, 776. Scholia ad hos versus om. R.— 14
τοὺς om. Θ. σαθρὸν Dobræus. Legebatur σαπρὸν.
στρεψίμαλλος Θ. στρεψίμαλος M. στρεψίκαλλος V.
στρεψίμελος Ald.— 15 Εὐριπίδου Θ.— 16 sq.
καμπῶν—τουτέστι παραλογισμῶν Dobræus. γρά-
φεται καμπῶν τουτέστι παραλογισμῶν Ald. γράφεται
καμπῶν ἀποπαραλογισμῶν Θ. γράφεται καὶ κάμ-
πτων λογισμῶν, ἴν' ἢ ἄμα μὲν— M. Καμπῶν V.
Glossa in Reg., τῶν καμπῶν τοῦ μέλους.— 19 δίδει
Ald. δίδῃ Θ. M. διδυμύσχοις V. δὲ καὶ Θ. λογισμῶν
γράφει M. Sequentia et scholion 776 omittunt
Θ. M.

781 om. V.— 32 φησί Ald.

790, 37 ὑποκεχωρηκός τοῦ Σοφοκλέους Ku-
sterus.

791, 38 Καλλ. φησιν ὅτι M.— 40 σκέψασθαι V.
— 41 post κακόξενον Ald. addit τινὲς δὲ τὸ νυνὶ δ'
ἐμελλε τοῦ Κλειδήμιδου φασὶν εἶναι, ἔφεδρος δὲ ὁ μὴ
πλανώμενος ἐν τοῖς ἀγῶσιν εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς
νικῶσιν. καὶ Σοφοκλῆς «καὶ μοι δυσθεράπευτος Αἴας
ζύνεσ' ἔφεδρος,» ἤγουν ἔσχατος καὶ ὡς ἔφεδρος
εἰλείφθη μοι Αἴας εἰς κακόν. Scholion ex Suida con-
fictum s. Ἐφεδρος. DIND. Regius: Ἡ τὸ νυνὶ δ'
ἐμελλεν ἔφεδρος καθεδεῖσθαι τινὸς ποιητοῦ ἐστὶ Κλει-
διμήδους (sic) καλουμένου, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἔφη
Κλειδιμήδης λέγει, ὡςπερ διασύρων αὐτόν. ἢ Κλει-
διμήδης τις ἦν καὶ τότε ἀπέθανε, καὶ ἐν γέλῳ τούτου
προβάλλεται ταῦτα λέγοντα. ἔφεδρος δὲ ὁ—μυχέσα-
σθαι (42-44). ἄλλοι δὲ φασὶ τὸν Κλειδιμήδην τοῦτον
ὑποκριτὴν εἶναι Σοφοκλέους.

798, 50 τῶν ὑπὲρ τῶν R. ὑπὲρ τῶν κατ. Θ.—
51 εἰσφερόμενον R. εἰσφερόμενα V. Θ.— 53 ἴστατο
et Δράμασι R. ἴσαντο et δράματι ceteri.— 54 ἀπὸ
τοῦ τῶν, 2 ἀγῶσιν ἀπεδέδοτο Θ. ἀπεδέδοκτο ceteri.
— 4 libri ἔγωγε. ἀγκύσαι Θ. σου τὸν V. Θ. σταθμὸν
Brunckius. σφυγμὸν libri. — 5 προστάττωσι V. Ib.
scribendum φράστερες. DIND.— 6 προάγων R. προ-
αγαθὸν ceteri. προσαγαθὸν Meierus De gentilitate
Attica p. 16.— 8 εἰσφερομένων Meierus l. c. Le-
gebatur ἐκφερομένων.— 9 μὴ ἔλαττον Valesius ad
Harpoerat. p. 124. Fallitur. Deinde legebatur
σταθμοῦ τινος ἀπὸ τοῦ. ἀπὸ delevit Kusterus. ἀπὸ
τοῦ ὀρισμένου omittit Suidas s. Μεταγωγεῖν. DIND.
— 11 ἀμῶνται Θ.— 12 sqq. εἰάν τις εἰσῆγαγεν εἰς
τοὺς φράτορας υἱὸν ἐνήλικα γενόμενον, παρίστατο
αὐτῷ ἐν ὀρισμένῳ σταθμῷ, πρὸς δ' ἔδει etc. Suidas.—

ARISTOPH. SCHOL.

14 παρίστη Θ. (qui post ἱεραῖον ponit). παρέστα
Ald.— 15 καὶ μὴ μείον Θ., qui om. 19-22 Ἄλλως
—ἐκάλουν. Libri μείον παρασχέιν. Corrigendum
μείζον. Κεκωλυμένον ἦν (μείζον recte addit Meie-
rus) εἰσάγειν, inquit Pollux 3, 53. DIND.

799 om. R. V.

800, 27 ζύμπυκτα V. σύμμικτα R. σύμπυκτα Θ.
σύμπηκτα M.— 28 εἰς Εὐριπίδην R.— 31 et se-
quentia omittunt etiam Θ. M.

809, 49 Ἄντι τοῦ om. R., Ἄντι—ἄλλους om. V.
Θ. M.

812, 3 ἐπιπλήττωσι R.— 4 τοῖς δούλοις R. Θ.
τοὺς δούλους V. Ald.

814. Scholion metricum om. etiam Θ. M.—
16 οἶα γάρ Θ. οἶον V.— 17 ἐν R. et Suidas s.
Ἐριδρεμέτας. εὐθὺς ἐν ceteri.— 18 εἰς R.— 18-23
πέδον ἕως ἀδαμαντίνων Θ. M.— 19 ἄδροντον V.
ἄδρατον G. R. Ald. Correxī ἄδροντον, ut scriptum
est apud scholiastam Homeri II. E, 78. DIND.—
20 μόλειν V. μέλειν G.— 25 ἀδαμαντίνος V., non
G. ἀδαμάντινος duplici accentu Θ. ἀδαμάντινος M.

818, 36 χαρακτηρίζει ἐκάτερον R. reliquis
omissis.

819, 37 σκινδαλμός δὲ R. σκινδαλμῶν ἦτοι λεπτῶν
καλαμοξεσμάτων (sic) Reg.— 39 παράβουλα V.
περὶ R. παρὰ ceteri.— 40 παρ' αὐτοῦ V. ἐπ' αὐτῷ
Εὐριπίδης M.— 41 τοιοῦτον εἶ V. Ald.— 44 δια-
γλύματα V.

820 φρενοτέκνος ἀνδρὸς τοῦ Αἰσχύλου ἀμυνο-
μένου τὰ ἱ. ρ. R. τὸ ἐξῆς φρενοτέκνος φωτὸς ἀμυ-
νομένου τὰ ἱ. ρ. V.

822, 1 Ὠς R.— 5 sq. ἐν—χαίταν om. Θ.

824, 21-23 habet V.— 21 τὰ om. R.— 22
κινδαλάμους V., non G. σκινδαλάμους Θ.— 23 πί-
νακες R.

825, 27 σεισμους R. Θ. σεισμένους V. Ald.

826, 35 sqq. R. V. habent verba ὡς φθονουμέ-
νου—σοφία (l. 40), quibus caret G. Reg.: Λίσπην
φασὶν εἶναι ζωφίον τι σφόδρα λεπτόν· ἀφ' οὗ καὶ οἱ
τὰ ἰσχία λεπτοί, λίσποι λέγονται. ἐναῦθα δὲ παρ'
ὑπόνοιαν εἴρηται ἀντὶ τοῦ φωνητικῆ, ὡς ἀπὸ τοῦ
λίαν καὶ τοῦ ἔπω τὸ λέγω.

830 om. Θ. M.

833, 6 διανοεῖται Kusterus.— 9 εἰσιῶν, καὶ ἐν
ταῖς ἀρχαῖς τῶν δραμάτων ἑτερατεύετο addit Suidas
s. Ἀποσεμύνηι.

838, 15 Φρόνιχος, ἀθύρωτον. Verba nimis ex
abrupto illata. Exciderunt nonnulla, redinte-
granda ex Suidæ glossis, Ἀθύρωτον στόμα: οὕτως
ἀθύρωτον οὐκ ἀπύλωτον. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις
καὶ Φρόνιχος. Et, Ἀπύλωτον στόμα: ἀθύρωτον, ἀλλ'
οὐκ ἀπύλωτον. Ἄρ. ἐν Β. καὶ Φρόνιχος. Apparet ex
his Phrynicum intelligi non grammaticum, sed
comicum. DIND.— 16 γράφουσιν V. et Suidas s.

Ἀθύρωτον. γράφοντες Θ. et Suidas s. Ἀπόλυτον. γραμματικοὶ Ald. ἠνεωγμένον Suidas.

839, 19 Ἦτοι R. et Suidas s. Ἀπεριλάλητον. Ὄιον ceteri. ἢ—περιλάλησαι (codex παρά λαλήσαι) addita ex R. et Suida.—21 βαρυρήμονα R. V. Sequentia et 22 καὶ συνδ. om. etiam Θ. M. et Suidas s. Κομπορακελορρήμονα.—22 φορτία διὰ ξ. R.

840, 25 δὲ om. R., ex quo Κλειτοῦς additum.—26 εἴρηται δὲ παρ' Εὐριπίδου Θ.—27 τὰ Εὐριπίδου Dobræus. Legebatur τῷ Εὐριπίδῃ.—29 ἀληθες ἀντὶ τοῦ ὄντως δὴ σύ R. Sequentia et schol. 842 om. Θ. M.

844, 40 κότος δὲ ὄργῃ ἐπιτηροῦσα, i. e. κότος est ira ulciscendi tempus observans. Vide Diog. Laert. 7, 114, et ibi interpretes. Kust.

846 Φιλοκτ., Βελλεροφ. R.

847, 48 ἐπὶ Kusterus. Libri ἐν.—49 μέλινα et in textu et bis in schol. Regius, unde scholium sumpsit Brunck.

848, 2 δὲ om. R., qui 3 σφάζειν R. σφαγιάζειν ceteri.—4 διὰ τοῦτο R.

849, 6 τοῦ om. V. Ald.—7 εἶναι δοκεῖ V. Θ. 9 Κρήσαις Θ. τοῖς Κρήταις Ald.—11 ἐν τοῖς Κρησι om. V., non R.—12 Ἄλλως et sequentia om. M. Κανάχης—ὡς τινες om. Θ., qui 13 τῶν ἀδελφῶν, 14 sq. τοῖς ἀδελφοῖς, omittens μίγνυσθαι et 16-20 καὶ γάμους—χρήσασθαι.

852 Reg. — νοεῖ, τουτέστι πονηρὸν ἀναθιβαζομένου τοῦ τόνου διὰ τὴν ἐκλιψιν ἢ γεωργόν, ἐπειδὴ προλαβὼν εἶπεν αὐτὸν τῆς ἀρουραίας θεοῦ παιδα.

855, 29 Ὡσεῖ Θ.—30 ἰδιαίτατα V. Ald.

864, 36 ἔφη R. ἔλεγε ceteri.—37 φέρω R. Θ.

868, 39 κομψῶδες Ald.

869, 43 πάρεστιν τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τῷ R. σύμμαχον V. Θ.

874, 45 legebatur τῷ (τὸ R. V. M.) προσοίσατε ὡς ὑπογραμμὸς τις ὦν. προάσατε Valckenarius Animadv. ad Ammon. p. 219. « Etymol. M. p. 782, 4 : Ὑπογραμμὸς, προγραμμὸς τις ὦν. ἢ γὰρ ὑπὸ ἀντὶ τῆς πρό· ὡς καὶ ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης· Ὑμεῖς—ὕψασατε· ἀντὶ τοῦ προάσατε. Egregie locus hic facit ad illustrandum et supplendum scholiasten nostrum, cujus verba deformata et truncata hodie circumferuntur. Sic enim procul dubio scripserat : τὸ ὑπάσατε ἴσον τῷ προάσατε· ὡς ὑπογραμμὸς, προγραμμὸς τις ὦν. Nam quin scholiastes noster cum Etymologo ὑπάσατε pro προάσατε in loci hujus textu olim legerit, nullus dubito. Kust. Comparat Dindorf. scholion Venetum ad Vesp. 55.

875. Scholion metricum om. etiam Θ. M.

877, 7-9 Τῶν τάς—ἢ om. M.—7 sq. διὰ τῶν λ. et ἢ τῶν τύπους—τυπτόντων om. Θ.—9 ἀλλήλων R., om. M., qui 12 σαφέσι.

881, 14 πρίσματα Θ. M.—15 λεπτολογοῦντα libri præter R.

886, 16 sq. τῶν δήμων R. Θ. M. (sed in gl. Θ. παρόσον Ἐλευσίνας ἦν τὸν δήμον). τὸν δήμον V. Ald.—17-19 ἢ ἔτι etc. om. etiam Θ. M.

889, 24 Ἄτε νῦν V. δὴ om. M.—25 ὦν καὶ νῦν V. Θ. M. ἐπλασεν R. V. Θ. ἐπλασεν Ald. ἀνέπλασεν M.—28 ἴδιον V.

892, 31 αἰθέρα Ald.—32 δὲ om. R. ἐπὶ τῷ Ald. et Θ. M., ut videtur.—33 συστρέφειν V. Θ.—35 sq. et scholia 895 et 905 om. etiam Θ. M. 896, 46 ἢ δὲ πρὸς R. Θ.

902, 5 τῇ βίνῃ V., non G. τῇ βίνῃ Θ. et Suidas s. Κατερρινημένους.

910, 20 τραγωδοποιητὴν R. τραγῳδίας ποιητὴν ceteri.—21 ἀφελεστέρου Θ. ὁ om. R. M.

911, 23 Ὡς om. V. δράματι R. δράμασι ceteri.—24 ἐγκεκαλυμμένον Θ. δὲ om. R. Θ.—26 λουτροῖς R. V. Θ., sed λύτροις Θ. in glossa.—27 sqq. etiam Θ.—28 Μυρμηδόσι V. Ald.

913, 30 ἀποκρατοῦντα Valckenar. ad Herodot. 3, 46. ἀποκρατοῦντα V. Θ. ἀπρακτοῦντα Ald.—31 sq. τὸ δὲ—Νύδη om. Θ.

916, 35 ἔτι οἱ πολλοὶ R. πολλοὶ δὲ ἐν ceteri.

918 Τὸ τί M. ἐνδείξεως Θ. ἐπ' ἐνδείξεως M. ἐπιδείξεως ut videtur R. V. ἐπιδεικτικῶς Dobræus. Scholion 920 om. Θ.

921, scrib. ex Reg. καὶ πρὸς Διόνυσον καὶ πρὸς Αἰσχύλον ἀρμόζον. πρὸς μὲν τὸν Δ.—36 ὑπάρχων—καὶ τοιαῦτα idem.

922, 49 γίνεται Piersonus ad Mœrin p. 343. Legebatur τινές.—50 legebatur ἐκτείνουσι. ἐκτείνουσι V. Θ. M.

926, 5 ἀγνωτα—ἀγνωτος Suidas. Legebatur ἀγνωτα—ἀγνωτός.—6 σχηματίζεται Θ.

928, 9 ὡς πολλοὺς V.

929, 11 αἰετούς Θ. Ald.—12 δὲ om. R., ex quo τὸ ἢ additum.—13 ἢ τὸ γρ. V.

931, 15 τὸ R. τὰ ceteri.

932, 19, de Æschyli fragmento v. ad schol. Pac. 1177. τὸ δὲ—μεγάλου habet V. (non G.), ex quo correxi quod in R. est ἵππον. Γράφει R. V. Θ., quasi nomen grammatici alicujus exciderit. γράφεται est in M. κολοκτρύονα R. V. κολεκτρύονα Θ. Ald. καλεκτρύονα M. Hesychius, κολοκτρύων : ἀπὸ τοῦ κολοῦ (κολοβοῦ?), ἀλεκτρύονος μεγάλου γέγονεν. Ceterum tota annotatio referenda ad v. 935, ubi κολοκτρύονα pro καλεκτρύονα in textu habet Rav. Deinde Περσικὸν ἀντελάθεις ἴμοιον R. λάθεις Περσικὸν αὐτὸ ἴμοιον V. λάθεις Περσικὸν αὐτῷ ἴμοιον Θ. Ald. νάθεις Περσικὸν ἴμοιον αὐτῷ M. Correxī ex glossa Suidæ, Κολοκτρύων : γένος τι Περσικὸν ἀπτελέθεις ἴμοιον ἔστι. DIND. Sequentia om. etiam Θ. M.—23 μὴ εἶναι τι, 24 ἐξίοντα θα-

λάττης, 25 ἐνέγραψε τοῦτον σημεῖον τῇ ἑαυτοῦ ση-
μαίᾳ, καὶ 27 κηρύττειτο. γράφεται δὲ ζουθὸν καὶ
ζουθόν. καὶ ζουθὸς μὲν σημαίνει τὸν ταχὺν, ἀπὸ τοῦ
ζα ἐπιτακτικοῦ μορίου καὶ τοῦ θέω. ζουθὸς δὲ ἢ ὁ ξαν-
θὸς ἢ ὁ ἐξερχόμενος εἰς τὰ ἄνθη ἐκ μεταφορᾶς τῶν
μελισσῶν Reg.

934, 30 διαβάλλη R. V. M. Scholion v. 938 om. G.

942, 39 λόγους Reg. — 42 εἰώθασιν οἱ R. Θ. M.
— 43 ἢ et δὲ om. R. — 44 sq. etiam Θ. M. et
Suidas s. Ἰσχανα. — 47 λευκοῖς om. Reg. — 49 γρ.
λευκοῖς om. etiam Θ. M.

943, 41 πτισάνης Θ. πτησάνης V. πτυσάνης Ald.
— 52 sq. γράφεται—ἐκλεγόμενος om. Θ., γράφεται
—μονωδικῶς om. M.

944, 5 σιτίσεως V.

947 sic R., Ὅτι ἐπη καλοῦσι καὶ τὰ ἱαμβία.

952, 17 Τὰ om. R. φησὶν οὖν πρὸς ταῦτα ὁ (ὁ
om. Θ.) Διονύσιος libri præter R. — 20 οὖν ὅταν,
23 τοῦτο V. — 25 παρεξετάζεσθαι Reg.

958, 31 ὑπονοεῖν om. V., totam annotationem
om. G.

962, 37 Οὐ om. R. σφροσύνην Ald. — 38 sq.
ἀπὸ—αὐτοῦς in initio scholii habet R.

963, 40-43 om. etiam Θ. M. Reg. addit Μέ-
μνονα δὲ λέγει τὸν Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας υἱόν, οὗ
μὲνηται καὶ Διονύσιος ὁ γεωγράφος. — 44 sq. φησι
παρήγαγε χρωμένους κωδωνοχιτίνας M.

965, 48 τρέφων R. V. Θ. στρέφων M. Ald. —
49 αὐτὸν φησιν V. Θ. φησὶν αὐτὸν ceteri. — 50 δα-
σὺς dicit scholiasta Eccles. 97. δὲ εἶην καὶ καθέην
V. — 51 pergit R. οὔτος αὐθάδης—θρασύς. καὶ ὁ
Μεγαίνετος δὲ τοιούτος. ὀνόματα δούλων. — 54 στρα-
σὺν

τηγιόντων V. στρατηγιόντων Θ. στρατηγούτων M.
ἄλλως additum ex R. Reg.: Μάνας τοὺς δούλους
ἐκάλουν, ὡς καὶ Πυρρίας καὶ Τιβίους, ἀπὸ τινῶν
φουλοστάτων δούλων· νῦν δὲ ὡς ἀναίσθητον τοῦτον
Μάνην κέκληκέν· ἦν γὰρ αὐθάδης καὶ θρασύς.

966, 4 ἀνατείνει R. et Suidas s. Σαλπυργολογ-
χυπηνάδαι. — 6 μὲν om. libri. — 10 ἐπιμελομένους
M., qui om. διὰ—ἀναίσθητον. — 11 ἀναίσθητον καὶ
μανικὸν Ald. — 18 τὴν σάρκα Reg.

967, 23 ἀστείως R. καὶ πιθ. om. Θ. — 24 πα-
λίμβολον καὶ om. V. — 25 ἀποδεικνύναι V. Ald.

970, 30 τὸν γὰρ τὸν V. — 32 κακοβουλεῖ Hem-
sterhusius in Anecdosis vol. 1. p. 200. Legebatur
κακοβουλεῖ. κακοβουλεῖς V. ἐκακοβόλησεν—ἐπε-
τύγγανε posuit Suidas s. Θηραμένης. ὁ om. V. —
34 τελείως om. Θ. ἀγνοῶν R. Κεῖος V. M. — 36
Κεῖος M. δύναται om. V. — 38 τις ἦν Θ. τοῖς καιροῖς
Θ. M. et Suidas s. Ἀγγίστροφοι et Θηραμένης.
Accusativum defendit Toupius exemplo Athenæi
12, p. 513, B. — 40 inepte Musurus in Ald.

addit καὶ Κόθορνος. Λουκιανὸς Ἐρωσιν «ὡς καὶ
ἔγωγ' ἀν εὐξάιμην, εἶπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θη-
ραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἴν' ἄμφω νεικηχότες
ἕξιστοι βαδίζοιτε.» Reg.: Οἱ Ἀθηναῖοι ἐγθρωδῶς διέ-
κειντο πρὸς τοὺς Χίους· ὁπότε τοῖνον ἐκρατήθη τις
Χίος παρ' αὐτῶν καὶ τύπτεσθαι ἐμελλεν, ἔλεγεν, οὐ
Χίος ἀλλὰ Κίος εἰμί.

971, 41 τὸ πλήρες. Scholiasta enim scriptum
invenit μέντουγῶ. Sic igitur lemma corrigendum.
DIND. Annotationem om. G. μέντοι R. τοιαῦτα
μέντοι ceteri. Sequentia om. etiam Θ. M.

976 οὐ πολέμοις R. οὐκέτι πολέμῳ V. μηκέτι πο-
λεμῶν Ald. Scholion om. G.

983, 3 μικροφυγίας V. — 4 παραδείγματα V.
Reg. ὑποδείγματα Θ. M. μικροπρεπείας βήματα
lemma excerpti apud Suidam. Conf. schol.
Equit. 830. Reg.: Ταῦτα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους
κωμωδῶν ἀποσκώπτει, ὡς μικροπρεπεῖς καὶ περὶ τὰ
εὐτελεῖ ταῦτα καταγινομένου.

986, 6 καὶ ἀπ. M. Sequens scholion om. V. —
8 Ἄχρι M. καὶ om. Θ.

990, 11 μὲν φησιν Ald. ὀνοματοποιεῖσθαι V.
— 12 εἰ δὴ, 14 οὔτινες Πλ. V. Θ. Πλούτωνος λέγον-
ται Θ. — 15-18 Ἄλλως—ἢ om. V. — 15 μαμό-
θρεπτοι R. Δίδυμος δὲ Θ. Scribebatur Μαμμάκου-
θος. Μαμάκυθος R. — 16 scribebatur Μελιτίδης.
Sed infra Μελιτίδην relinquendum scholiastæ
recentiori. διεβάλλοντο Ald., quæ 17 post Κόροι-
θος addit μήποτε δὲ γραπτέον εἶη Μαμμάκουθιοι διὰ
τὸν στίχον. — 18 ἢ om. V. Θ. καὶ—μωρός om. G.
Post μωρός addit Ald. τοῦ δὲ Μελιτίδου καὶ Κοροί-
θου καὶ Λουκιανὸς ἐν Ἐρωσι μὲνηται.

992 scholion metricum om. Θ. M. — 33 λέγει
ὁ χ. R. in gl.; sed λέγει om. in scholio. ἑαυτοῦ M.

995, 36 ὅτι ἐμφαίνει R. συνεμφαίνει M. — 37
καθὰ R. — 38 ὑποπεπτωχότες Suidas s. Μή σ' ὁ
θυμός. — 40 τὰς ἐλαίας V. Θ. τὰς ἐλάας M. — 43
ἐλαίων libri præter R. Sequentia om. etiam Θ.
M. — 45 ἴσταντο Reg.

1000, 52 τοῦτο δὲ et sequentia om. Θ. M. Po-
strema ἐν ἄκρῳ—μέσον in Θ. M. — 5 sq. om. Reg.

1004 om. Θ. M. Nihil nisi αὐξ. καὶ μεγ. εἰπῶν Ald.

1005, 11 τὴν τέχνην V. Θ. M.

1011, 13 Ἄλλ' R. ἀντὶ τοῦ ceteri. — 14 καὶ αἰ-
σχροτέρους additum ex R.

1012, 18 ἐπιτηδεύεται Ald. γελοίου οὖν libri
præter R., qui 19 ἀπέθανον. Tum addit Ald. βρα-
χυπαραληκτεῖ δὲ ἐνταῦθα, quæ est annotatio
inepta grammatici, vitiosæ, qua librarii uti so-
lent, scripturæ τεθῆναι assueti: quam mensuram
uno in loco admisit Æschylus. DIND.

1014, 20 ἀντὶ τοῦ δειλοῦς om. R., qui 21 τὴν
πόλιν. — 23 πανούργους om. G. Scholia v. 1017-
1047 om. M.

1017 Ἄντι τοῦ μεγάλους in fine scholii V., qui ἐκ μεταφ.

1021, 30 προτέρως V. Ald. — 31 ἀκρίβως V. Ald. — 32 ἀπελλέγγουσιν R.

1025, 41 ἐνταῦθα Θ.

1026 43 δὲ om. V. — 44 τὸ καὶ V. τῷ om. Θ. τῷ κατὰ τοῦτο Ald.

1028, 48 ἱαυοῖ, ὅ ἐστιν ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διόνυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπελθούσης Ald., quod habet Reg. — 49 ὑπόκεινται libri præter R. — 54 δὲ τοῖς Θ. — 4 διττὰς γενομένη τὰς καθέσεις Dobræus. διττοῦ γενομένη τοῦ θανάτου libri. Fortasse plura verba exciderunt, in quibus mentio esse facta potuit τοῦ θανάτου Δαρείου. DIND. — 10 καθέσεις. Casaubonus ad Athenæi 6, p. 235, E. καταθέσεις V. θέσεις ceteri. — 12 delendum Δαρείου. Nam grammatici illi legebant περὶ τοῦ Ξέρξου τεθνεώτος. DIND. — 14 καὶ ἔστι δ Θ. — 15 ἐκείνου Dobræus. Legebatur ἐκεῖ.

1033, 18 Τὸν Μουσαῖον, vide Meurs. Lectt. Att. 2, 19. Kust. Reg. οἱ μὲν υἱὸν Ὀρφέως εἶναι φασίν· ἄλλοι δὲ Εὐμόλπου καὶ Σελήνης. — 19 περιλύσεις R. V. Θ. Ἡὲ λύσεις potius dici solent. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 643. DIND. — 20 συντέθηκεν V. συντέθεικεν Θ. Ald. — 21 addit Ald. φέρεται δὲ καὶ ἐπιτάφιον οὕτως ἔχον, « Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὐδας, Μουσαῖον, φθίμενον σῶμα' ὑπὸ τῆδε τάφῳ. » ἐνταῦθα δὲ καὶ θεραπείας νοσημάτων καταδειξίαι λέγεται. Epigramma Musurus intulisse videtur ex Diogene Laert. 1, 3, quemadmodum scholio Nub. 331 epigramma in Herodotum inseruit ex Stephano Byzantio. DIND.

1036, 28 χρυσογένει Παντακλήης σκοπῶν Θ.

1038, 32 τότε τὸ χρ. R. πρῶτον τὸ χρ. Ald. τὸ χρ. πρῶτον V. Θ. — 34 ἰφθίμη V. — 35 ἵππουριν additum ex R. Glossam τὴν ἵππουριν habet Θ. καθύπερθεν ἔνευε om. V.

1039 nihil nisi glossam ἐκ τοῦ Ὀμήρου habet Θ. — 37 sq. ἦν—Ἀθηναίων in Reg. ad v. 1036 de Pantacle.

1042. Ἄντ. ὁμοιοῦν om. R., ex quo 48 Διὰ τὸν Ἴππόλυτον et 49 ἐστὶν et 50 λέγει sunt addita. Ib. οὐ μὴ et sequentia om. Θ. — 51 ὑπακούοντος αὐτῆς, 52 ὡς ὀῆθεν Reg.

1047, 4 διαβάλλη Θ., qui 5 τὸ δὲ et sequentia om.

1057, 20-22 sic R. Ceteri ὄρος Φωκίδος. οἷον ῥήματα παραπλήσια ὄρεσιν. Reg. addit ἦτοι ὑπέρογκα. — 21 Λυκαβητὸς R. — 22 ἦ τὸ et sequentia om. etiam Θ. M. Παρνασσῶν Reg. Ald.

1066, 35 sq. sic R. Ceteri Συστραφεῖς ἢ περιειλ. — 36 ὄλειν Ald. εἰλεῖν R. συστρέφειν R. συνέχειν ceteri. Reg. : Ὡσπερ ἐπιμελούμενος καὶ ἐπιμελούμενος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ συντάξεως, οὕτω καὶ εἰλούμενος καὶ εἰλόμενος.

1068, 43 περιῆλθον R. cum Polluce 9, 47. Legebatur περιῆλθεν. ἐς Θ. εἰς ceteri. καὶ ἐς τὰ Θ. — 44 ἅμα φαίνεται M. ἰχθυοπωλεῖα Ald. et R., ut videtur. — 45 ἀγοράζων R. ἀγοράσων M. γλύφων R. et Suidas s. Χιτών. πουφῶν M.

1071, 49 διατραφέντας Θ. διαστραφέντας R. Ὡ. στραφέντας Ald., quæ 50 post ὀρμηῆσαι addit καὶ διατρίβοντα ἐν τῇ ἀγορᾷ πολλοὺς κτᾶσθαι τοὺς ἐραστάς· quæ habet Reg. δὲ σημαίνει libri præter R. — 1 περὶ τῆς V. περὶ τοῦ ceteri. — 2 ἄτιμοι γὰρ R. Reg. : Π. καὶ Σ. τριηρεῖς ἦσαν ὑπηρέτιδες τοῖς Ἀθηναίοις, ὧν τοὺς κωπηλάτας παράλους νῦν ὀνομάζει.

1073, 4 παρασχ. ἢ παρακελευσματικὸν κωπηλασίας Ald. In Θ. glossa ἐπιφώνημα ναυτικὸν παρακελευσματικὸν εἰρεσίας. τὸ ῥυπαπαῖ additum ex R.

1074, 6 sqq. Locus est insignis de generibus et ordinibus remigum apud veteres, quem attigerunt omnes qui de re navali veterum scripserunt. Vide inter alios Scaligerum ad Euseb. Chron. num. 1230, Palmerium in Exercitatt. ad Memnonis Fragm. p. 176, et Meibomium De fabrica triremium pag. 31, 32 ed. Amstelod. Kust. Vide Dukerum ad Thucydidem 8, 29. — 7 θαλαμῆς R. θαλαμαχεῖς Suidas s. h. v. — 8 πρὸς τὰς Suidas. — 9 τρεῖς om. V. ἐρετῶν Suidas hic et 10. Legebatur utrobique ἐρετῶν. — 11 θαλαμίται. Quum paullo post θαλαμίτης in θαλάμιοι sit mutatum ex V. Θ., hic quoque θαλάμιοι corrigendum videtur. Et sic etiam in scholio ad Acharn. 161. DIND. — 12 ἢ θρανίτης δ Suidas. Verba quæ sequuntur, tanquam additamentum indocti et recentioris Græculi, rejiciunt Scaliger et Palmerius locis laudatis. At eadem ut antiqua et bona retinet et defendit Meibomius De fabrica trirem., cujus interpretatio (licet in ceteris de remigum apud veteres ordinibus docte scripserit, eosque melius et aptius quam alii collocare mihi videatur) hic tamen mihi non satisfacit. Quare inclino potius in eam sententiam, ut credam, verba hæc scholiis antiquis addita fuisse a sciolo aliquo, qui putaret, remorum versus sive ordines in veterum triremibus non fuisse alios supra alios extractos, sed in longum porrectos, sive in eodem tabulato navis juxta se omnes collocatos : prout censuit etiam Lazarus Bayfius in libro De re navali, qui falsam illam opinionem ex solo hoc loco scholiastæ nostri probare et defendere nititur. Kust. Vide Dukerum ad Thucyd. 4, 32. — 13 θαλάμιοι V. Θ. θαλαμίτης Ald. et Suidas. Vulgo πρῶραν. — 14 sq. οἷον—παρδεῖν om. Suidas. οἷον παρασυγκαθέδρα et παρδεῖν Θ. παραδεῖν ceteri.

1075, 17 ῥυπῶσαι additum ex V. Θ. — 18 ἢ κ. αἰγῶν om. Θ.

1076. Hoc scholion et proxime sequens om. etiam Θ. M. Regius : Τιτούσας μὲν ἐν τοῖς ἱεροῖς ὡς ἡ Αὐγή ἢ θυγάτηρ Ὑαλέου (sic), ἱέρεια οὖσα Ἀθηναῖς, ἐν τῷ ἱερῷ γεννᾷ τὸν Τηλέφον· μιγνυμένας δὲ τοῖς ἀδελφοῖς, ὡς Κανάκη τοῦ Αἰδίου θυγάτηρ, ἣτις ἐμίγη Μάχαρι τῷ ἀδελφῷ.

1082, 34 παρὰ τῷ G. — 35 Φρύξου G. Ald. — 38 Φρύξου V. Ald. — 39 αὐτὸ λέγει εἰρημένον libri præter R. μήποτε ταῦτον παρ', 40 λέγει Θ., qui om. 43, 44. V. om. 44.

1084, 45 τὸ γρ. R. V. — 47 sq. ὁλεθρος γραμματεὺς συκοφαντῶν sunt Demosthenis verba p. 269, 19, ubi tamen non additur συκοφαντῶν. De sequentibus, quæ om. etiam Θ., R. habet τῶν τὸν δῆμον κολακούντων καὶ πειθόντων. — 51 δὲ λέγει τοὺς περὶ τὸν δῆμον μίμους· μιμηλὸν γὰρ ζῶον ὁ π. ἢ τὸ δημοσιόχων καὶ τὸ ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ταῦτον νοητέον· ποικίλον γὰρ ζῶον καὶ πανοῦργον ὁ π. Reg.

1087, 2 sq. ἐν—γυμναζόμενοι in fine scholii ponit R. — 3 sq. γυμναζόμενοι. ὅτι τῆς λ. ἀγῶν R. γυμναζόντες, ὁ τῆς λ. δὲ Ald. ἀγῶν τρίτον ceteri. ἀγῶν τρίς Kusterus, et mox Προμηθεῖς, Ἥφαιστεῖς, Παναθηναῖοι. Vide Schneider. ad Xenoph. De vectigal. 4, 51, p. 170. Reg. : Ὅτι τρίς τοῦ ἔτους λαμπαδονικὸς ἀγῶν ἐτελεῖτο ἐν Ἀθήναις, ἐν τοῖς Παναθηναῖοις, ἐν τοῖς Προμηθεῖς καὶ ἐν τοῖς Ἥφαιστεῖς. ἐτελεῖτο δὲ ὁ λαμπαδικὸς οὗτος ἀγῶν ἐν τῷ Κεραμειῷ.

1093, 9 Οἱ τὸ V. Θ. M. 10 δῆμος τῶν R., qui ἐγένετο. Ceteri ἤγετο. — 12 πλείστον Θ. πλείστον ceteri. — 13 sqq. restituendum esse censeo : ὅτι ἀγομένου τοῦ ἐν τῷ Κεραμειῷ ἀγῶνος τῆς λαμπαδος, ἔθος ἦν τοὺς ὑστάτους τρέχοντας τῶν δρομέων τύπτεσθαι etc. Kust. — 16 vide Hesychium s. Κεραμεικαὶ πληγαί, qui locum hunc illustrat. — 18 δὲ om. R. πύλαις—ἀγῶνος om. G. Θ.

1096, 22 πλ. τε καὶ πλατείας Ald. Reg. πλατείας τὰς πλευρὰς φησί. ἐπειδὴ καὶ πλευρὰ ἀπὸ τοῦ πέλεια εὐρεῖα παράγεται. Scholion 1099 om. etiam Θ. M.

1103, 35 τῆς ἀντιλογίας ποιείσθαι R. — 42 ἀποκινδυνεύοντες Ald.

1112, 45 σοφισμοῖς Ald. μαθήμασι M.

1114, 47 Δ. ἔλεγον οἱ παλαιοὶ Suidas s. Δεξιούς. — 49 διαδιδρ. στρατιώτας φιλοδίκους καὶ συκοφάντας idem. φιληθόνους Ald., cujus lemma αἰ φύσεις δ' ἄλλως ante ἐν l. 52 delevit Dindorfius. ἐν εἰρ. λέγει Ald. Scholion om. Θ. M.

1116 om. V. — 53 παρωξυμένοι R. M. — 1-3 et scholion 1119 om. etiam Θ. M. — 11 δὲ om. R.

1124 R. habet glossam τὰς Χοηφόρους. — 14 scribebatur Ὁραστίαν.

1126, 17 Τὸ πατρῷον R. Reg. : Ἀπὸ τοῦ δρᾶ-

ματος Ὁραστίας τοῦτο. πατρῷα δὲ κράτη οὐ τὰ Ἀγαμέμνονος νοητέον, ὡς τινες φασίν, ἀλλ' οὕτως· ὁ ἐποπτεύων τὰ κράτη τὰ πατρῷα, ἦτοι ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας, ἐπιτηρεῖν. δέον δὲ — (21-23) — ὅτι πατρ.—γέρας. Et ad v. 1139· Ὁ μὲν Αἰσχύλος πατρῷα κράτη λέγει τὸν Ἑρμῆν ἐποπτεύειν, ἦτοι τὰ ἀπὸ τοῦ Διὸς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται· ὁ δὲ Εὐριπίδης νοεῖ πατρῷα κράτη τοῦ Ὁρέστου, ἦτοι τὰ ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐ χάριν καὶ ἡ ἀμφιβολία.

1130, 27 scribebatur ἰάμβια.

1136, 31 ἀπατωμένου V. Ald. — 32 ἀλλ' addi-

tum ex R. Θ. γέ μοι om. R., qui πέλει. Ἄλλως. οὐ μέλει et quæ sequuntur 33. — 35 ἤμαρτες idem.

1144 om. M., 36 sq. om. Θ. — 40 τὸν om. V. — 41 ὡς κρ. V. Θ.

1146, 44 ὑποπτεύειν R., qui ὑποχθόνια. Ceteri καταχθόνια.

1149 om. M., 45-48 ζητοῦσι om. V. Θ. — 47 sq. τὰ δ'—ζητοῦσι om. Reg. — 49 ὑποσπεύδειν Θ. καὶ additum ex R.

1150, 2 ἀποφάνσει Dindorfius. Legebatur ἀποφάσει. — 3 παραγώγης V. παράγωγος Θ. Fortasse παραγώγως.

1159, 11 ἐμπροσθεν, 13 ποιητῆ Θ. ποιητῆς V. Ald. De fragmento v. Meinek. Com. I, p. 655. ὡς et sequentia om. etiam Θ.

1162 διαφορὰν R. G. διαφορὰς V.

1168, 31 ὀξυτόνως Θ., qui 32 τοῦτο et sequentia om. Reg. : Οὐ γὰρ ἀνεκλήθη ὑπὸ τῶν ποιησαμένων αὐτὸν ἐξόριστον· οἱ γὰρ κύριοι τῆς χώρας οἱ ποιήσαντες αὐτὸν ἐξόριστον, ἐκεῖνοι ὄφειλον τοῦτον ἀνακαλέσασθαι, καὶ τότε ἤρμοζεν αὐτῷ τὸ καταλθεῖν· οἱ γὰρ τὰς διώξεις ποιούντες, ἐκεῖνοι πάλιν ἐπανάγουσι τοὺς αὐτοὺς ὑπομένοντας.

1178 κᾶν τι ἐλ. τι βῆμα ἢ π. τι εὐρῆς R.

1185 om. M. — 49 post Λαίου addit Ald. Euripidis verba μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχα δαιμόνων βία. εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς. Et 50 : Λαῖε Λαβδακίδη, παιδῶν γένος ὄλιβιον αἰτεῖς· δώσω τοι φίλον υἱόν. ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ σοῦ παιδὸς χεῖρεςσι λιπεῖν φάος. ὡς γὰρ ἔνευσε Ζεὺς Κρονίδης Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας, οὐ φίλον ἤρπασας υἱόν· ὁ δ' ἠῤῥατό σοι τάδε πάντα. Oraculum addidisse videtur Musurus, ex Argumento Phœnissarum sumptum. DIND. — 1-8 om. etiam Θ. M. — 4 sqq. τὸ γεγονέναι καὶ εἰς ἄ. ἡλ. ἐλθ. ἀπέκτεινε τὸν ἐαυτοῦ πατέρα, οὐ μέντοι πρὸ τοῦ γεγονέναι, ἐροῦμεν ὅτι ἠνίκα ἐσπάρη, ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ μετὰ τῶν ἄν. ὁ Δ. ἦν, ἐπειδὴ παρὰ τῶν θεῶν τοῦτο κεκέρωται Reg.

1190, 9 παρασκευῆν V. — 11 χυτρίζεις R. διὸ καὶ ἐγχευτρίζειν ἐλε. οὐ τὸ τοιοῦτον Reg. — 12 sq. om.

Θ. Reg. : Ἦρρησε ποιητικῶς, ὃ καὶ εἰσήρρησε λέγεται, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς εἰσεφθάρη ἤτοι μετὰ φθ. εἰσηλθεν. οὗ τὸ θέμα ἔρρω τὸ φθειρόμαι, ὃ μέλλων ἐρρῶσιν ἔτεροκλίτως.

1196, 14 Ἀργένουσαν duo codices Suidæ s. Ἐστρατήγησε. Scribebatur Ἀργίνουσαν. Conf. ad schol. Nub. 6. — 15 δυστυχῶς R. δυστυχῆς ceteri. — 16 Θράσυλος M. Θρασύλλογος V. — 17 Λυσίας addidi ex R., correctæ codicis scriptura χύσις, quod Λύσις potius esse videatur. Sed Lysias dicitur a Xenophonte Hist. Gr. 1, 7, 2. DIND. — 20 ἐλλήσποντα V., non G. Reg. : Ὁ Ἐρ. οὗτος στρατηγὸς ἦν Ἀθηναίων πάνυ ἀγρεῖος καὶ ἀτυχῆς· καὶ κεκλοφῶς δημόσια πράγματα. ἐξώσθη δὲ πατρίδος, ἐπειτ' εἰς Πέρσας ἀπελθὼν, κάκεισε τοῖς ἑμοίοις ἐπιχειρῶν, ὑπέστη πολλὰ δεινὰ καὶ πονήρως τὸν βίον κατέλυσε.

1202, 23 sq. μικροπρεπῶς γὰρ ἔλεγον κωδάριον, ληκύθιον, θυλάκιον Suidas v. Ληκύθιον. — 24 hoc dicit scholiasta, non θύλακον, quod metri lex postulabat, sed θυλάκιον dixisse poetam, quoniam exempla versuum Euripideorum infra proposita θυλάκιον ἀπόλεσεν postulent, non ferant autem θύλακον ἀπόλεσεν. DIND.

1211, 32 Ὑψ.—ἀρχή om. V. ἢ om. R. — 35 ἕτερος V.

1213 Προσήρτησε—ἀπόλεσεν post Δελφίσιν habet V. sic scripta, πρὸς τὸ χορευῶν προσήρτησε—ἀπόλεσεν.

1219, 40 ἐκ Σθενεβοίας Ald. ἐκ om. V., qui δὲ utrumque omittit. Regius : Ὑφέσθαι ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σφοδροῖς ἀνέμοις πλεόντων καὶ ἐνδιδόντων τὰ λαίφη.

1225, 48 Σιδῶν πόλις ἐστὶ Φοινίκης. ἐστὶ δὲ τοῦ Ald. Φρύξου G. Ald. — 49 ἀρχή ἐστὶ V. Θ., qui sequentia omittit. Totum scholion om. M. — 50 addit Ald. οὗ χειρὸν δ' ἂν εἴη καὶ τὸν Κάδμου δοθέντα χρῆσμον ὡσπερ τι ἐπεισὸδιον εἰσενεγκεῖν οὕτως ἔχοντα· « φράζω δὴ μοι μῦθον, Ἀγήνορος ἔχγονε Κάδμε. Ἦοῦς ἐγρόμενος προλιπὼν ἴθι Πυθῶ δῖαν, ἠθάδ' ἔχων ἐσθῆτα καὶ αἰγανέην μετὰ χερσὶ, τὴν διὰ τε Φλεγύων καὶ Φωκίδος, ἔς τ' ἂν ἴκηαι βουκόλον ἠδὲ βόας κηριτρεφέας Πελάγοντος. ἐνθάδε προσπελάσας ξυλλάμβανε βοῦν ἐρίμουκον, ἢ κεν δὴ νώτοισι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔχησι λευκὸν σχῆμ' ἐκάτερθε περίπλοκον, ἤτε μήνης· τήνδε σὺ ἡγεμόνα σχεῖν ἀτρέπτοιο κελεύθου. σῆμα δὲ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει. ἐνθα κέ τοι πρῶτιστα βοὸς κέρας ἀγραυλοιο ἤξη τε, κλίνη τε πέδιφ γόνου ποιήεντι, καὶ τότε τὴν μὲν ἔπειτα μελαμφύλλω γθονὶ βέζειν ἀγνώως καὶ καθάρως, γαίη δ' ὅταν ἱερά βέζεις, ὄρθω ἐπ' ἀκροτάτῳ κτίξεν πόλιν εὐρυσάγειαν, δεινὸν Ἐνυαλίου πέμψας φύλακ' Ἀίδος εἰσω. καὶ σύ γ' ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸς ἔσσει αἰθις, ἀθανάτων λεγέων ἀντήσας, ὄλιβι

Κάδμε. » Quæ Musurus intulit ex scholiasta Eurip. Phœniss. 641. DIND.

1227, 53 sqq. sic in R., ἐν ἴσω—πρίωμαι. ἀλλως. ὠνήσει τὴν λήκυθον καὶ ἀπόδος ἀντὶ τῆς ἀπολωλύτας. Reg. πρίημι ἀχρηστον, deinde explicat ἀποπρίω formam.

1229, 8 τὸ ὠνήσομαι R.

1233 Τῆς ἐν Ταύροις Ἰφιγενείας ἢ ἀρχή. τὸ λοιπὸν (λείπον Θ.)—κόρη R. Θ. δὲ om. V.

1235, 12 ληκύθιον R. M. Ald. ἀπόδος ὅ ἐστι πώλησον Θ. M. — 13 ἐπιλ. γὰρ V. Θ. M. λήψη V. M. — 13-17 διὰ—αὐτῶ om. Θ. — 16 δοκεῖς ὡσπερ ὀφείλειν αὐτὴν Reg. recte.

1238, 21-36 om. etiam Θ. M. — 21 Piersonus apud Valckenar. Diatr. Eurip. p. 137, θύων ἀπαρχὰς οὐκ ἔθυσε παρθένω | Ἀρτέμιδι. — 22 εὐφορησάσης et 26 συνεκάλεσεν Kusterus. εὐφορήσας—συνεκάλεσαν Ald.

1240 πολύβοτρον in libris quibusdam legi dicit pro πολύμετρον, ex conjectura grammatici, ut videtur. DIND. — 39-41 ἀκόλ.—γρ. omittit videtur R., non V.

1247, 47 συκώματα Dindorfius ex scholio inferiore. Legebatur σαρκώματα. — 49 ἢ Θ. M. pro Ἄλλως. Idem om. 53 et seqq. et scholium 1251. — 2 προήρτησε τὸν λόγον. φησὶ, καὶ μὴν ἔχω, ὡς αὐτὸν ἀποδείξω, 3 μετατίθεται ὁ τ. Reg.

1251, 18 ἐκθέσει Portus. εἰσθέσει Ald.

1259, 27 οἶον om. Θ.

1262, 33 ἄπαντα Θ. ἀπὸ ληκυθίου et 34 διαφθερῶ R. Θ. ἀποληκυθίου—οἶον ἀποφθερῶ ceteri. σοι τοὺς Θ.

1263, 35 ἀπαριθμῶσι libri præter R. — 37 τὰ μέλη πάντα Θ. — 38 τῶ ψήφῳ [sic] Θ. τῶ δ ψήφῳ V. Legebatur τῶν ψήφων. Scripsi τῶ ψήφῳ. Videtur ex hac annotatione colligi posse in fabulis quibusdam spuris, velut Μεταλλεύσι Pherecrati, exempla quædam masculini articuli τὸ cum femininis nominibus, quale est ψῆφος, fuisse inventa. De orationis autem usu in fabula illa Pherecrati adscripta quævisse Eratosthenem ex Photii glossa Eὐθὺ Λουκέου p. 32, 12 colligimus. DIND. — 40 ἐσολοικίσθαι Θ.

1264, 42 δίαυλον V. hic et infra.—43 fortasse καὶ ἀλλαγοῦ πολλάκις. DIND. Regius : Δ. λέγεται ὅταν ἡσυχίας παντοίας γενομένης ἡ αὐλητρὶς ἄση. — 48 et sequentia ad finem scholii om. etiam Θ. M. Regius : Τὸ Φθ. Ἄγ. καὶ τὰ ἐξῆς πάντα Αἰσχύλου μὲν εἰσι μέλη, προσφέρει δὲ Εὐρ. εἰς γέλ. etc. — 50 ἐξ ἄλλων δραμάτων Reg., quod malebat Dindorfius. — 51 καὶ εἰσὶν—οὐκοῦν καὶ αὐτὸς μὴ ζῆται πάντα εἰδέναι, ἀλλ' ὅσα οἶόντε Reg., qui cetera om.

1266, 23 Ἐξ—Ψυχαγωγῶν om. G. — 24 αὐτὰ om. Θ., qui 25 καὶ ἐπιφέρει, et om. 26 sq. — 27 scribebatur Ἀχιλεῦ.

1270 ἐκ Τηλέφου Αἰσχύλου habet R. Regius : Τιμαχίδας τοῦτο φησὶν ἐν Τηλέφῳ δράματι Αἰσχύλου. Is codex omnia fere habet quæ ex Timachida referuntur, ex ceterorum grammaticorum notationibus prope nihil.

1274, 42 ἢ οἱ Θ. Regius : Τοῦτο ἀπὸ τίνος λέγεται πρὸς τινὰς διάγοντας ἐν τινὶ ἄλσει πλησίον ὄντι ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, ἵν' εἰπωσιν οὗτοι τῷ νεωκόρῳ ἀνοίγειν. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ δράματος Αἰσχύλου τῶν Ἱερειῶν.

1275. Hoc scholion versui 1264 adscribitur R. Θ. — 45 ἢ R. — 47 τὸ ἰχκ. in R. Θ. om. Ald. οὐ πελάθεις om. Θ.

1276, 50 βουδωνιῶ—βουδῶνας om. G. βουδωνιῶ δὲ om. R. V. Reg. : Βουδῶνες λέγονται μὲν τινὰ περὶ τοὺς νεφροὺς μέρη. λέγονται δὲ καὶ φύματά τινα ὀγκώδη ἐκ κόπων ἢ καὶ ὕλης μοθηρᾶς γινόμενα. εἰώθασι δὲ ταῦτα φύεσθαι ἢ ἐν τοῖς κοίλοις μέρεσι τῶν μηρῶν ἢ ἐν ταῖς ἀγκάλαις.

1281, 1 δ om. R. ὅπερ Θ., qui 2 ἰστάμενοι om.

1285, 8-15 et 18-20 om. etiam Θ. M. — 17 δισπασμένως R. δισπαρμένα ceteri.

1286 R. habet ἐκ Σφίγγος Αἰσχύλου. — 23 ἀσυνετοποιοῦντα Ald. ἀσύνετα ποιοῦντα καὶ ἄμουσα Reg. δὲ om. M. καὶ additum ex V. Θ. — 25 προσθέσεις V. — 32 δορὶ εἶπεν Reg.

1291, 35 sq. om. Θ. M. Ad 1294 R. habet ἐκ Ὁρησῶν Αἰσχύλου. — 39 Ἀπολλόδορος M.

1296, 41-43 om. Θ. M. — 45 ὄν—φλόμον om. G. Vide Lobeck. ad Phrynich. p. 294. τὸ φλατ additum ex R. — 46 τὸ παρόμιον (sic) V. Θ. τῷ φλέφ τὸ φλαττό libri præter R. οὖν om. Θ. — 47 πολλῶν V. τόπος : ἔστι δὲ ἄνθος ὁ φλεῶς R.

1297, 49 γὰρ om. V. — 50 σχοιῖον· ἦτις ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐν τοῖς φρέασιν ἀπῆρώρηται Ald. ἴμ. δὲ ἔστιν ἢ κοινῶς λεγομένη ἀνέμη, δι' ἧς ἀνέλκουσι τὸ ὕδωρ· ἦτις ἐν πολλοῖς τῶν φρεάτων ἀπῆρώρηται Reg.

1298, 1 φημί V. εἰς—αὐτὰ R., nisi quod αὐτοῦ scriptum est. αὐτὰ ἐκ (ἀπὸ G.) τοῦ καλοῦ εἰς τὸ καλὸν V. Θ. Ἐγὼ—μετήνεγκα om. M. Ald. — 3 τραγικὸν Suidas s. Ἐγὼ μὲν. εἰς om. V. Θ. M. ταῦτα V. — 5 ἐπιτυγχάνοντα τοῖς κιθαρωδικοῖς Ald.

1299, 7 ἦνεκω δὲ V. ἦνεκον δὲ G. τοῦ ἐνέκω Θ. — 8 sq. Φρ. τῷ μελοποιῷ R. μέλη ποιῶν φανεῖν δρεπόμενος Reg. — 9 μελοποιὸς ἡδύς R. ἡδὺς ἐν τοῖς μέλεσι (δ add. V. Θ.) Φρύνιχος ceteri. ἀηδὴς ἦν ἐν τοῖς μέλεσιν Reg. — 11 μετενήνεκται Θ. ὁ R. καὶ ὁ Θ. καὶ V. Ald. προσεῖπε Ald. Ad v. 1301 Reg. : Εὐρ. οὐ κατὰ τὰ ἐμὰ προφέρει, ἀλλὰ ξένα καὶ νόθα ἄδει, οἷόν ἐστι τὰ πορνογενῆ γεννήματα. σχολία δὲ etc.

1302, 12 μελῶν τινων ἐν συμποσίοις γινόμενων Ald. et gl. in Θ. μελῶν τινων παραθαλασίων (sic)

Reg. in gl. σχολία R., qui λέγονται om. παροιμία Gelenius. παροιμία R. V. Θ. M. Ald. παραθαλάττια Reg., quod ortum videri potest ex παραθοῖνα. παροιμία μέλη in scholio codicis Veneti, quod inter Prolegomena de comœdia legitur, capite 12 fine, in nota. — 13 post ἄσματα addit Ald. Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος ἐποποιὸς τοιοῦτον ἔγραψε σχολίων κατὰ τοῦ Πλούτου, οὗ ἡ ἀρχή, « ὠφελὲς ὡ τυφλῷ Πλούτε μήτ' ἐν γῆ μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανήμεναι, ἀλλὰ Τάρταρόν γε κείειν, κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά.» τούτοις ἔοικε τὰ ὑπὸ Περικλέους εἰσηγηθέντα· ἔγραψε γὰρ ψήφισμα τοιοῦτον ὁ Περικλῆς, Μεγαρέας μήτ' ἀγορᾶς μήτε θαλάττης μήτ' ἡπείρου μετέχειν, ὅμοια τιθεὶς σχολία τοῖς Τιμοκρέοντος. καὶ αὖθις, νόμους ἐτίθει ὥσπερ σχολία γεγραμμένους. ἄλλως. σχολίων ἢ παροιμίας ὥδῃ, ὡς μὲν Δικαίκαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων, ὅτι τρία γένη ἦν ὥδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἓνα ἐξῆς, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετοιτάτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει, ὁ δὲ καλεῖται σχολίων· ὡς δ' Ἀριστοτένης καὶ Φύλλις ὁ μουσικός, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες, παρὰ μέρος ἐξῆς μυρρίνας ἔχοντες ἦδον γινόμεας καὶ ἐρωτικά σύντονα· ἢ δὲ περίοδος σχολία ἐγίνετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν σχολίων. ὑπόμνημα ἔγραψε Τυραννίον περὶ τοῦ σχολιοῦ μέτρου, ὁ προετέθη αὐτῷ ὑπὸ Γαίου Καίσαρος. σχολίων τὸ βῆδιον, κατὰ ἀντίφρασιν, μέλος τι ὀλιγόστιχον. Horum priora Musurus sumpsit ex scholiis Acharn. 532; sequentia de Dicæarcho, Aristoxeno et Phyllide, quæ Platonis quoque in scholiis leguntur p. 103, iterumque ad scripta sunt Vesp. v. 1239; una cum postremis ὑπόμνημα—ὀλιγόστιχον ex Suida transcripsit s. Σκολίων. DIND. δὲ om. R. — 14 εἰσὶ R. Θ. M. ἢ—δουλικῶν om. etiam Θ. M. Sed Θ. habet gl. δουλικῶν, et V. (non G.) βαρβαρικῶν. Καρικὰ δὲ τὰ φαῦλα, παρόσον οἱ Κῆρες δούλοι καὶ μισθοφόροι ἦσαν. λέγει οὖν ὅτι φαύλους καὶ ἀθλοῦς λόγους αὐτὸς ποιεῖ καὶ οἶους αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς πένθεσι μελοδοῦσι κατὰ νεκρῶν Reg. — 15 lemma Μελίτου correxit Dindorfius. Μέλῃτος R. V. Μελίτος ceteri. — 18-20 χορείων—Εὐριπίδου om. V. Θ. M. — 19 ψάλα

Ald. ψάλα R. Regius : τὸν Μελίτον οἱ μὲν φασὶν ὑποκριτὴν Εὐριπίδου, οἱ δὲ ποιητὴν τραγικῶν ἄμουσον καὶ ψυχρὸν ἐν τῇ ποιήσει, τουτέστι φαῦλον πάντη καὶ ἀνωφελῆ, καὶ πονηρὸν τοὺς τρόπους.

1305, 21-23 om. etiam Θ. — 25 τὸ διὰ R. Horum similia in Reg., qui in fine : πρὸς ταύτην γὰρ (Musam Euripidis) ὀστρακοκρότητον οὖσαν τάδε εἰσὶν ἐπιτήδεια ἄδεσθαι. — 26 Ὑψιπύλην. Conf. Photii Lexicon p. 180, 12. — 28 Didymi verba affert Athenæus 14, p. 636, D. DIND. — 29 κογχάρια καὶ Θ. M. κογχύλια etiam Athenæus, qui

ἐνρυθμον. εὐρυθμον Θ. ἄρυθμον M. εὐρύθμως V. Ald.

1308, 31 λέγει et αὐτῆ om. Θ. — 32 αἰσχροποιεῖ libri præter R. — 34 λεσθίην V. — 35 πλησιάζειν καὶ μολύνειν τὸ στόμα Ald. Sequentia om. M. — 36 τοῦτο V. Θ. τοῦτο R. ἐπ' αἰσχρότητι Ald. αἱ Λέσβιαι Meinekius Com. I, p. 339. — 38 τοι V. Θ. τις Ald. σοι Eustath. ad Homer. p. 741, 22. Comparandus Homeri locus II. I, 270, δώσει δ' ἐπτά γυναικας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας, Λεσθίδας. — 39 καλὸν γε Eustathius. καστρία V.

1309, 40 χαρακτηρίζει R. χαρακτηρίζω V. χαρακτηρίζουσι ceteri et Reg., qui τὴν Εὐρ. ποιήσιν ὡς ἔκλυτον. Sequentia om. Θ. — ἀλκωνίτιδες etiam Reg. Quod librarii errore Dindorfius scriptum putat pro ἀλκωνίδες.

1310, 48 Διὰ τὸ R., qui 49 παίζει et δὲ om. — 50 καὶ οὐ καθ' ἑξῆς idem. Habet ἐξ Ἰφικνεύειας Εὐριπίδου post scholion v. 1315. — 52 Ἀδλίδι. Imo Ταύροι: videtur enim respicere ad v. 1089, ὄρνις, ἃ παρὰ πετρίνας πόντου δεῖραδας ἀλκυὸν ἔλεγον οἶτον αἰείδεις. DIND.

1311, 1 τὸ ἐξῆς βράνισι χροῖα νοτίαις R., licet in sequentibus quoque βράνισι et χροῖα habeat.

1314, 3 Ἡ δὲ V. Θ. M., qui hæc proximo scholio postponunt. παρέκτασις Reg. εἰ εἰ εἰλίσσετε R. εἰσειεὶκλήσετε V. εἰ εἰ εἰλήσεται M. εἰλίσσετε Ald. — 5 εἶδος ἀράχου. τὸ δὲ δακτύλοις παίζων λέγει Reg. — 6 τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων Ald. τῶν δακτύλων τὰ ἄκρα V. ἄρθρα interpretantur Hesychius et Suidas s. Φάλαγγες: ἄκρα Suidas s. Φάλαγγ. Restitui ἄρθρα: de quo vide van der Linden in Medicina physiologica p. 639. DIND.

1315, 8-12 ad ἀράχου om. etiam Θ. M. — 10 εἰλίσσετε Reg. — 12-15 habet R., ὑφάσματα. ἐξ Ἡλέκτρας Εὐριπίδου. V. M., ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου. Θ., ἐκτεταμένα ὑφάσματα. ἐκ Μελεάγρου καὶ ἐξ Ἡλέκτρας Εὐριπίδου. Postrema etiam in Reg. Idem codex: Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι φυσικῶς ἔχει τὸ ζῶον τοῦτο, ἦτοι ὁ δελφίς, φιλεῖν τὰ μέλη καὶ τοὺς αὐλοὺς· οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι πλησίον τοῦ μαντείου τοῦ Ἀπολλωνίου ἦν λίμνη τις, ἐν ἣ κατῴκει δελφὶν μαντικός. εἰσερχομένοι οὖν τισὶ μετὰ νηὸς, ὁ δελφὶν περὶ τὴν πρῶραν φαινόμενος μαντείας ἔλεγε καὶ χρησμούς. καὶ τούτου μὲννηται ἐνταῦθα.

1320, 19 τὸ R. V. τὰ ceteri, qui 20 οἶνανθα φέρει. Ibid. ἔστι δὲ ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου R. — 22 ἐκ Φοινισσῶν Εὐριπίδου· ἡ Ἰοκάστη φησὶ πρὸς Οἰδίποδα Reg.

1323, 25 δὲ om. R. ἐκτὸς προστ. Ald. — 27 ἀπὸ μέρους om. Reg.

1328, 30 δὲ om. V. — 31 ἄστρον V. Θ.: sed ἄντρον Θ. in glossa. Qui sequentia et 35 sq. omittit.

1331, 36 ἔπη ἢ ἔκ — Εὐριπίδου, ἢ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἐπλάσθησαν κατὰ μίμησιν τοῦ κατὰ τὴν Ἑκάβην δράματος Εὐριπίδου· τοιαῦτα γὰρ ἡ Ἑκάβη ἐκεῖ διέρχεται τὸν περὶ τοῦ παιδὸς ὄνειρον ἰδοῦσα Reg. In quo sequitur scholium metricum longum quadraginta κῶλα usque ad φωράσω persequens. — 37 τὰ accessit ex V. τὸ R. — 39 αἴρομαι G. Θ. αἴρομ' Ald. αἴρο V. — 40 οὕτω additum ex Θ.

1338, 51 Τημενιδῶν Dobræus. Legebatur Εὐμενιδῶν.

1340, 53 Ἀπονίσφωμαι· ὅπερ εἰώθασιν ποιεῖν ἐν τοῖς ὄνειροις. τοῦτο δὲ Ald. καὶ — Αἰσχύλος post τῶν ὄνειρων I. 1 ponit R. — 54 δὲ om. R. Hæc in Ald. sic, παρ' οὗ (hoc etiam Θ.) ἀποδιοπομπεῖσθαι εἰώθει. — 2 ἀξυνάρτητα V. Post πᾶσι R. Θ. habent ἅτε δὴ Γλύκωνός τινος γυναικός (γυναικός τινος γείτονος Θ.) οὕτω καλουμένης.

1344, 7 Αἰσχύλου R. V. Εὐριπίδου ceteri. R. habet glossam ἀντὶ τοῦ ἑωθινή. — 9 legebatur διαθέντων. διαθέντων Θ. διασωθέντων αὐτογράφων Dobræus. Post διαθέντων legebatur Νύμφαι ὄρεσιγόναι (ὄρεσιγόναι V.), quæ delevi positus lacunæ signis, addidi autem Νύμφαι. Nam Æschyli verba fuerunt, Νύμφαις κρηναίαις κυδραῖσι θεαῖσιν ἀγεῖρω—, de quo constat ex Diogenis epistola in Notices et Extraits des MSS. vol. 5, 2, p. 241: οἵτινες (οἱ τραγικοί) Ἦραν τε τὴν Διὸς παράκοιτιν ἔφασαν εἰς Ἱέρειαν μεταμορφωθείσαν τοιοῦτον βίου σχῆμα ἀναλαβεῖν, νύμφαις κρηναῖσιν (κρηναῖσιν Boissonadius) κυδραῖς θεαῖς ἀγεῖρουσαν Ἰνάγου Ἀργεῖαις ποταμοῦ παῖσιν βιοδώροις. Deinde legebatur Ἀργεῖου ὑπὸ ποταμοῦ. Correctum ex Platone De republ. 2, p. 381, D, qui hoc versu utitur Æschyli non nominati, et ex Diogene. Respicit ad hæc verba Pausanias quoque 8, 6, 6. De quo vide quæ ad Æschyli fragm. 159 dixi. DIND. — 10 παισὶ libri. — 11 ἄλλως τε δὲ οὐδὲ, 12 Αἰσχύλω Θ. ταῦτα ἤρμοξε Ald. ταῦτα ἤρμοξε τὰ τοιαῦτα Θ. Qui sequentia omittit, sed addit glossam, αἱ ἐν τῷ ὄρει γινόμεναι ἀμαδρυάδες (ἀμαδρυίδες Reg.) βοηθήσατε. ἔστι δὲ ἐκ Ξανθρίων Εὐριπίδου.

1353 om. G. τὰ αὐτὰ R. ταῦτα V. Θ. M. τὰ τοιαῦτα Ald., quæ in fine addit ἀνεπέπτατ' ἀνεπέπτατο καὶ τὰ λοιπά.

1356, 23 τῶν Κρητῶν M. Qui cum Θ. sequentia omittit. — 24 respici videtur ad Lycophr. Alex. v. 1297. — 25 ἐπειδὴ ἐν, 28 καὶ τὸ Reg. — 26 Βρετόμαρτις Meursius in libro de Creta 4, 3. Βρετόμαρτις Ald. βρετὴ μάρτις Reg.

1367, 42 Τινὲς φασὶ τὸ ἐνταῦθα τὸν Θ. ἐνταῦθα etiam R. ἐνθάδε V. Ald. — 43 τὸν δὲ Αἰσχ. V. τὸ δὲ ἐξ. Θ. δὲ om. R.

1369, 44 τὸν om. R. — 45 τυροπωλικῶς Θ. Reg. ἐριποπωλικῶς E. ζυγοστατῆσαι Reg.

1370 om. etiam Θ. M.

1374, 1 ἐστὶ om. Θ. M. — 2 χρῆσθαι om. Θ., qui 5 τι μοι. — 6 τοῦ γράμματος V. — 7 ἐπελθόντων Θ.

1378, 11-15 om. etiam Θ. M. — 16 νῦν additum ex V. — 17 τῶ πόλει Regius. Legebatur τῶ πόλει, quod om. V. Θ. — 18 σῶ V. δὲ om. R. — 19 addit V. ἀμφοτέροι λέγουσι τὸ ἰδού, quæ om. G.

1380, 21. δώσω Θ. R. habet glossam τοῦτο ἐκ Μηδείας.

1383, 24 καταστρεφόμεναι ἤγουν addita ex R.

1386, 27 R. V. (non G.) habent ἐκ Νιόβης Αἰσχύλου. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου, similiterque Θ. M.

1400. Cum hoc scholio comparandus Eustath.

p. 1397, 19: κύβον διχῶς ἔλεγον, αὐτὸ τε τὸ ἀναρριπτούμενον. — ὅθεν παροιμία τραγικὴ τὸ, αἶε γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι. — καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα, ὅθεν λυθείη ἂν καὶ τὸ ζητούμενον ἐν τῷ παρὰ Ἀριστοφάνους κωμωδομένου στίχῳ, βέβληκ' Ἀχιλλεύς δύο κύβῳ καὶ τέτταρα καὶ ἐξῆς. λέγει γὰρ δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ἔκειτο δ' ὁ στίχος ἐν τῷ Εὐριπίδου Τηλέφῳ σὺν ἄλλοις ἰαμβικαῖς, ἔνθα κυβεύοντας τοὺς ἥρωας εἰσήγαγε. περιηρέθη δὲ ὄλον ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον, χλευασθέντος ἐπ' αὐτῷ τοῦ ποιήματος. et Photius, p. 602, 8: τρις ἐξ ἢ τρεῖς κύβοι. οἱ μὲν τρις ἐξ νίκην, οἱ δὲ τρεῖς κύβοι κενοί. καὶ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ τοιοῦτον, βέβληκ' — τέτταρα. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἀναρριπτούμενων βόλων, δύο μὲν κενοὺς αὐτὸν φησι βάλλειν, ἓνα δὲ τὸν τέταρτον. διττὸς οὖν ὁ κύβος ὅτε ἀναρριπτούμενος, εἴτε κενὸς εἴτε πλήρης εἴη, καὶ ἰδίως ὁ κενός. ὅτι δὲ ὁ τρις ἐξ βάλων κατώρθοι — καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι παρίστησι, τὰ δεσποτιῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι | τρις ἐξ βαλοῦσης τῆς ἐμῆς φρυκτωρίας. — 35 κυβεύοντα V. — 36 ὁ Ἄρ. Θ., qui 40 καὶ om. Θ. τις τὸ V. pro τοῦτο. «Τοῦτο de ipso illo versu βέβληκ' Ἀχ. intelligendum est, quem Eupolidi quoque cognitum fuisse dicit; et rectius fortasse scribitur τοῦτον.» MEINKE. Com. I, p. 567. — 42 ὁ Διόν. Θ., qui om. 43-49 præter verba ἔθος — λέγειν α' β' γ' ε'. et ἐκ Μελεάγρου. ἐκ Γλαύκου Ποτνιαῖος. — 43 τοῦτο ἐκ Μυρμ. ἐστὶν Αἰσχύλου, 44 δύο, δ', τρία, ε' Reg.

1406, 1 πολλὰχοῦ R. πανταχοῦ Reg. Ald.

1408, 4 καὶ ὡς V. M. ὡς Ald. καὶ Θ. — 8-10 om. etiam Θ. M.

1413, 14 sq. ἐναντίον ὅτι μάλιστα ἤδεται R. — 15 ὡς καὶ V. καὶ ὡς ceteri.

1418, 21 οὐκ ἐστὶ δὲ ἄλλου Θ. — 22 αὐτῷ V.

1422, 27 τὸν ναυτικὸν V. — 28 δυσγερανθῆναι R. — 30 καθ' ὃν Ἀλκιβιάδης ἐφυγεν Θ., qui 35 γεγόνησι et sequentia omittit.

1425, 52 δραστήριον διὰ τὰς νίκας Ald. διὰ τὰς νίκας ut glossam habet Θ. δραστήριον τὸν Ἀλκιβιάδην Suidas s. Σίφωνιοι. μισεῖ R. ἐχθαίρει ceteri. Thucydidem 6, 15, comparat Dukerus.

1427, 2 καταδέχεσθε V. καθόλου Reg. — 4 βραδέα Reg.

1432, 7 φρόνημα etiam Suidas s. Οὐ γρή et s. Σκύμνος. φρόνημα ἔχοντα Ald. sola. ἀνατραφεῖ Suidas s. Σκύμνος, non s. Οὐ γρή. — 8 τιθασεῦσαι Suidas utrobique. — 10 prius ἢ om. Suidas utrobique. τροφοφορεῖν R. Θ. M. φέρειν Reg. Sequentia om. M. Reg.: Ἀποσκόπτει καὶ εἰς τὸν πατέρα Ἀλκιβιάδου, ὅτι κακὸς ἦν τῇ πόλει. — 11 παραγραφῆ Dobræus. παρήγαγε γράφας V. παρήνευε γράμμα Θ. Potest etiam παραγέγραπται corrigi. Simili corruptela in schol. Vesp. 1239, ἀναγέγραφε abiit in ἀνάγει γραφῆν. Dixi de hoc loco ad Fragmenta p. 28 sqq. ed. Lips., p. 518 ed. Oxon. DIND. — 12 τοὺς V. τὸ ceteri. — 14 ἀποφηνάμενος Kusterus. Libri ἀποφηνάμενον. ὁ om. Θ. ἀντι

— λέγων Dobræus. ἀντακούειν ἐκεῖνον αὐτὸς (αὐτὸν Θ.) ἢ λέγων libri. — 15 τὰ παρ' αὐτοῦ Αἰσχύλου λεγόμενα Θ. — 16 δὲ om. V. — 17 ἀποφαντικῶς Θ.

1437, 23 τῷ Κλεοκρίτῳ R. — 24 περιβάλλοι V. μεταρσίους R. — 25 αὐροφόροις γενομένοις Θ., qui 27 καὶ post δὲ omittit. Regius: Ὁ Κλεοκρίτος οὗτος μοχθηρὸς ἦν ἀνὴρ καὶ κωθρὸς, φίλος Κινησίου. κωμωδεῖ δὲ αὐτοὺς ὅτι τε τοιοῦτοι ἦσαν καὶ ὅτι τὸ ἀνέκαθεν ὄξος ἐπόλουν. λέγει οὖν ὡς, εἰ ναυμαχῆσουσιν οὗτοι, ἡ πόλις σωθήσεται. καὶ τοῦτο μὲν παλίων φησὶν. εἴτα ἐπάγει ὁ ἀληθὴς φρονεῖ περὶ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως, λέγων, Ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα.

1440, 37 λαμπάδος V. ἡ ὄξις additum ex V. Θ. — 38 ἐνδιασκευάσασθαι V. — 40 et sequentia om. etiam Θ., et in sequenti scholio 3-5.

1452, 6 συναθεταῖ Θ. — 7 ἀκυροῖ V. κυροῖ Θ. ἀκριβεῖ Ald. Vide Dindorfium ad Fragmenta loco supra indicato.

1453, 10 legebatur Τιμόθεος. Reg.: ὡς καὶ ἄνω ἔφην.

1455, glossam ἀντὶ (τοῦ Reg.) οὐδαμῶς habent R. et Reg.

1459, 17 ἐξωμῆς ἢ ἀπλοῖς (διπλοῖς Suidas s. Σισύρα) Ald. Sequentia καὶ ἄλλ. — 23 ἐκδύση om. etiam Θ. — 19 legebatur ἀφίλετο. — 23 sq. ὁ δὲ — συμφέρει in fine scholii ponit R. Sic etiam V. Θ., qui tamen hoc quoque loco ὁ δὲ νοῦς μῆτε χρηστὸν μῆτε φαῦλον (χρηστὸς μῆτε φαῦλος Suidas) addunt. — 24 μῆτε φαῦλος ἢ ὀχληρὸς Ald. συμφέρει V. — 25 sq. Est locus corruptus, et procul dubio mutilus; ejus sensum tamen (si in re tam obscura divinare licet) hunc esse puto: χλαῖναν et σισύραν in uno tertio convenire (sic enim in-

terpretor illud ἐκ τρίτου τὸ αὐτό), at differre ea ratione, quod σισύρα sit vestis ex pellibus caprinis facta; χλαίνα vero ex lana. Sic ergo scripserat forte scholiastes: ἑτι χλαίνα καὶ σισύρα (ἐν τισι καὶ σισύρα γράφεται) ἐκ τρίτου τὸ αὐτό· πλὴν διαφέρει, ἑτι ἢ μὲν σισύρα, etc. Quod autem σισύραν a quibusdam σισύραν appellatam fuisse ait, confirmari etiam potest testimonio Ammiani Marcellini 16, 5, ubi ait: *Et σισύρα, quam vulgari simpliciter sisurnam appellat.* Joannes Tzetzes tamen in scholiis ineditis in Nubes v. 10 (ubi comicus ait, ἐν πέντε σισύραις ἐγκοροδύλημος) tria haec, σίσυς, σισύρα, et σισύρα sic distinguit: Διαφέρει σίσυς, σισύρα, καὶ σισύρα. Σίσυς, πᾶν εὐτελὲς καὶ βακῶδες περίβλημα. Σισύρα, δέρμα ἀτριχον, πολλοῖς τισι, μᾶλλον δὲ μονασταῖς φορούμενον, ὡς ἱμάτιον. Σισύρα δὲ μαλλωτὰ ἐπιβλήματα στρωματῶν χρησιμεύοντα. Eadem fere habet idem Tzetzes ad Lycophronem v. 634, qui locus cum hoc conferri potest. Kust. Scholion mutilum esse recte judicavit Kusterus, cuius tamen parum probabiles conjecturae sunt. Illud ἐκ τρίτου (corruptum fortasse ex καὶ τρίτον) documento est de tertia quadam hic agi forma vocabuli, quam σίσυς esse constat ex scholio Av. 122. DIND. δὲ om. R. Θ. ἐν τισιν οὖν R. οἷον ἐν τισι οὖν Θ. καὶ ante σισύρα additum ex R., qui ἐκ τρίτου omitit, ἐν τρίτῳ V. — 26 βαίτη. Legebatur βαπτῆ. Idem vitium in schol. Vesp. 737. Potest tamen etiam βαπτῆ corrigi. Conf. schol. Av. 122. DIND.

1462, 35 ἀνίησι V.

1463, 39 Ἄλλως et sequentia om. Θ. — 40 τὴν πολεμίαν περιπλεῖν V. — 43 εἰσβαλόντων Reg.

1465, 48 ἐκέλευεν R. ἐκέλευσεν ceteri. — 51 εἴσω Θ. εἴσω ceteri. — 52 οὖν, 1 τὸ δὲ et τοῦτο R. — 3 sq. ἔξω τούτου γίνηται Suidas s. Περικλῆς et Τὴν γῆν. γῆς ἦν V. M. ἦ om. Θ. — 10 δὲ om. R. — 11-15 νοεῖται—διδόντων om. Θ. Glossam ἀντὶ τοῦ ἐμὲ λάβε habet R., et R. V. τινὲς Πλούτωνα λέγουσι (λέγειν V.) τὸ κρῖνοις ἄν.

1478, 28 Ἄλλως et sequentia om. Θ. Glossas ἐξ Ἴππολύτου, et τὸ δὲ λοιπὸν τὸ καθανεῖν δὲ ζῆν habet V. (non G.), et ἐξ Ἴππολύτου Εὐριπίδου R. Legebatur ἐξ Ἴππολύτου. Correctum ex schol. Eurip. Hippol. 191. — 30 ὑπνοῦν—καθανεῖν om. schol. Euripidis. Delendum τό. — 31 παύζων φησι, 35 ἐκ τῶν κ. Reg.

1482 om. etiam G. Θ. M. — 45 λείπει διὰ V. λείπει δὲ Ald. — 46 τὸ additum ex R. Λείπει—ἀναγκαίους habet M. In R. est τοῖς συγγενέσι καὶ ἀναγκαίοις.

1491, 49 τὴν om. Θ. Ald. — 2 Ἄλλως et sequentia om. Θ. ἐνταῦθα κωμωδεῖ Reg. recte.

1497, 9 Συντεταγμένοις M. ^{στυγ} γυμνοῖς Θ. — 10 οὐκ ἂν εἰδείης Θ. οὐκ ἂν εἰς δέον M. — 12 σκαριφίζειν Reg. τοὺς om. Θ. τοῖς ζωγράφους R. — 13 πρῶτον τὰς εἰκόνας, ὅ φησι σκιάζειν Reg. 13-17 καὶ σκαρ.—λεπτόν om. Θ. M. Conf. Harpocratonem v. Διεσκαριφισάμεθα, et Etymologum ead. v. ubi eadem explicatio verbi. — 18 sq. ἦγουν—γραφίς om. Θ. M. σκάριφος δὲ ἡ τῶν ζωγράφων γραφίς Reg.

1499, 21 Ἐνλείπει R. — 22 apud Homerum est τέθηκε. Sequens scholion om. Θ. M.

1501, 30 Πάντες Θ. Reg. αὐτὴν οἱ θεοὶ Θ. — 31 sq. 23. τοῦτο ἔφη ὁ Πλ. V. εἶπε δὲ ὁ Πλ. ἡμετέραν Θ. εἶπε δὲ πόλιν ἡμετέραν M.

1504, 34 Ἴσως τι σχοιῖον δίδωσιν libri prater R., qui 35 καὶ εἴ τι τοιοῦτον, et post τοιοῦτον interpungit, σύμβολον θανάτου ut glossam habens. Quam rationem confirmat schol. v. 1506. — 36 ὡς ξένος et sequentia om. R. Regius: Ὁ Κλεόκριτος οὗτος ἢ ὡς γέρον ἐμελλε τεθνήξασθαι μετ' ὀλίγον, ἢ ὡς ἀγγόνης ἀξία πράττοντι τὸν θάνατον ἀπειλεῖ. διὸ καὶ ὁ Πλούτων πέμπει αὐτῷ σχοιῖον τι, ἵνα δι' αὐτοῦ χρήσηται ἀγγόνῃ. αὐτὸς τε καὶ οἱ αὐτοῦ σύμβουλοι φορολόγοι, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα λέγει.

1506, 48 ξυμποδίσας δὲ om. R. Reg.: Δέον εἰπεῖν, καὶ τῷ Ἀρχονόμῳ τόδε δὸς, ὃ δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτως εἰπεῖν, τόδε δ' Ἀρχονόμῳ εἶπε. καὶ ἔχει ἐνταῦθα ὁ δὲ σύνδεσμος ἔμφρασιν καί.

1513, 50 legebatur Λευκολόφου. Λευκολόφου Θ., qui 51 τῶν om. τούτους etiam Suidas s. Ἀδείμαντος. τούτων V. Ald. — 52 στρατηγῶν Θ. — 53 παρεγγεγραμμένον Dobræus. Legebatur παραγεγραμμένον. — 1 γὰρ αὐτῷ Θ. Post αὐτούς Ald. addit ἀντὶ τοῦ στιγματῆσας καὶ μαστιγῶσας (διὰ τῶν νόσων add. Reg.). Ut glossam habet Θ. στιγματῆσας τοὺς καὶ μαστιγῶσας. — 2 μέμνηται om. R. — 3 Πόλεσι οὐ περὶ τὸν Ἀδείμαντον R. — 4 ἀργαλέα idem codex teste Bekkero. — 5 Λευκολοφίδου Meinekius. Legebatur Λευκολόφου. Postrema τοῦ Πορθάονος ex R. accesserunt.

1528, 13-15 Ἡ—ἀποπερατοῦσα om. Θ. M.—17 πρῶτον V. πρῶτα ceteri.

1532 R. habet glossam τοῦτο εἰς βάρβαρον τὸν Κλεοφῶντα. — 7 ἐκ om. Θ. — 8 verba ἐπὶ τοῦ Καλλίου loco mota et supra post ναυμαχίαν inserenda videri animadvertit Cobet. Obs. crit. in Plat. com. p. 158. — 9 ἐλθεῖν V. Θ. Ald. De Cleophonte vide Schneider. ad Xenoph. Hist. Gr. p. 78. — 11 ἐπιστρέφειν V. — 12 κωμωδεῖται καὶ βάρβαρος Ald. — 15 μαχέσθω Θ. Ald. μαχέσ (sic) R., qui φησὶ om. — 16 ξένοι om. V. Ald. — 18 αὐτῶν R. Ceteri αὐτῶν. Reg.: Ο δὲ Κλεοφῶν

οὗτος καὶ τινες ἄλλοι βάρβαροι ὄντες καὶ πρὸς Ἀθή-
νας ἐλθόντες ἐπολιτογραφήθησαν, καὶ ἐκίνουν τὰς
πόλεις εἰς μάχας καὶ πολέμους. λέγει οὖν ὡς ἡ παύ-

σάσθωσαν ταῦτα ποιεῖν, ἢ, εἰ μὴ βούλοιντο, ἀπελ-
θόντες εἰς τὰ πάτρια, ταύτην τὴν γνώμην ἐχέτω-
σαν.

ECCLESIAZUSÆ.

ARGUMENTUM I. 5 περιθέτους ποιῶσι καὶ —
ἀναλαβάνονται Ald. — 6 προασκ. καὶ προνοήσ., 7
μία δὲ R.

ARG. II. om. R. — 17 τὸ κοινὸν Ald. Articulum
om. Γ. — 18 χρῆσθαι Γ. Ald., quæ sequentia
omittit, addita ex Γ.

SCHOLIA.

1, 20 προσέρχεται R. — 22-25 διὰ τὰς — ἐκ-
κλησίαν. Apertum est hæc ad v. 23 esse referen-
da, ubi non liquet εταίρας an ετέρας legerit
scholiasta. DIND. εταίρας καθαγιζομένης Γ. ὁ πρὸς
Dobruæ (collato schol. Av. 168). Legebatur
πρὸς ὁ. — 23 πῶς Ald. Post hoc voc. fortasse ali-
quid excidit. DIND. — 24 λάβωμεν, 27 sq. ἐλαύ-
νεται ἐν τροχῷ, ἀλλ' ἐν τύπῳ γίνεταί Γ.

2, 2 λύγνου Ald. — 3 βύμης—δραμῆς om. etiani
Γ., qui 3 ξύμβολον.

10, 5 δὲ λ. om. Γ. — 6 ὅτι οἱ R.

12, 7 λέγει et 9 om. Γ.

14, 11 τὰ ταμεία, ἐν οἷς ὁ σίτος Γ. Ald., quæ
περιμήκη.

18, 13 Σκίρα ἑορτὴ α, οἱ δὲ Δημήτρας R. — 14
ἢ δὲ Δήμητρα Γ. — 16 addit Ald. Ἄλλως. Σκίρα
ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίους, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιρροφο-
ριῶν. φασὶ δὲ οἱ γράψαντες περὶ τε μηνῶν καὶ ἑορτῶν
τῶν Ἀθηνῶν, ὡς τὸ σκίρον σκιάδιον ἔστι, μεθ' οὗ
φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως εἰς τινὰ τόπον καλούμενον
Σκίρον πορεύονται ἢ τε τῆς Ἀθηνῶν ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ
Ἥλιου. κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεσοουτάδαι. σύμβολον
δὲ τοῦτο γίνεταί τοῦ δειν οἰκοδομεῖν, καὶ σκέπας δὲ
ποιεῖν, ὡς τοῦ χρόνου ἀρίστου ὄντος πρὸς οἰκοδομίαν.
καὶ Ἀθηνῶν δὲ Σκιράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἣν Φι-
λόχορος μὲν ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος ἀπὸ Σκίρου τινὸς
Ἐλευσινίου μάντιως κεκλήσθαι, Πραξιῶν δὲ ἐν δευ-
τέρῳ Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος τοῦ συνοικίσαντος
Σαλαμίνα. Σκιράδα δὲ Ἀθηνῶν Θησεύς ἐποίησεν, ὅτε
ἐπανάθῃ ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον. Inserta sunt
ex Harpocrate, præter postrema Σκιράδα—
Μινώταυρον, quæ ex Suida sunt s. v. Σκίρος. DIND.

22, 19 ἔδρας R. τι Γ. Ald. — 20 ἐσκώμψη Γ.—
21 sq. ὥστε δεῖν τὰς γυναῖκας τὰς (τὰς om. Γ.) εταί-
ρας χωρὶς τῶν ἐλευθέρων καθέζεσθαι. οἱ δὲ ὅτι τὰς
γυναῖκας καὶ τοὺς ἀνδρας χωρὶς καθέζεσθαι (χωρὶς
βαδίζεσθαι) Γ. Ald.

34 Ἄντι τοῦ ἦς. Γ. κινῶσα R.

36, 27 τὸ κνίσμα δὲ Ald., κνῦμα δὲ Γ., σου omit-
tentes. — 28 κνησιμῖον Γ. γνασιμῖον Ald.

38, 30 καὶ κατωφερῶν Suidas s. Σαλαμίνιος. Li-
bri ἢ καταφερῶν.

45, 33 ἔκαπτον Porsonus. ἔκοπτον Ald. ἔκω-
πτον R.

46 lemma Μελιστίχην est in R.

49 εἶρηκεν Ald.

56, 41 Λέγει δὲ R. — 42 δὲ om. Ald.

64 ὡς τὸ μέλ. Γ. μελανθῆναι ὡς ὁ ἀνὴρ Ald.

66, 1 αὐτὸν Ald. — 2 πρὸς ζυράν additum ex
R. ὀλη Γ.

71, 4 ἦν—δημαγωγός in fine scholii ponit R.
— 7 conf. Meinek. Hist. Com. p. 183.

77, 9 τις om. R. — 10 εἶναι φησι Γ. — 11 τὸν
Λαμίαν Ald. τὸν om. Γ. Post Λαμίαν Meinek
Hist. Com. p. 65 addit λέγουσι δὲ καὶ θηλυκῶς
Λάμιαν. — 12 Κράτης Meinek. Legebatur Φε-
ρεκράτης. — 13 vide Meinek. Com. I, p. 241.

88 καὶ φέρουσα καὶ ζαίνουσα αὐτὰ Γ. καὶ ζαίνου-
σα ἔρια R. καὶ ἔρια ζαίνουσα αὐτὰ Ald. Scholia 89
et 94 om. Γ.

97, 29 οὗ R. οὕτω δασὺ Γ., qui Καὶ et ἦν om.
Pergit R. λέγει οὖν τὸ, Γ. λέγει τὸ αἰδ.

102, 32 Οὔτος στρ. Γ. — 33 καὶ ἀρξας—συνέτε-
με post γυνή ponit R. Λέσβω Meursius Lect. At-
tic. 6, 4. Λήμων R. Ald. et Suidas s. Ἀγύρριος.
Λήμω Γ. Conf. Xenoph. H. Gr. 4, 8, 31, Diodor.
14, 99. — 35 τὸν πώγωνα Γ. — 37 λαυθάνει ὡς
γ. R.

105, 38 Νῦξ—ἔτι addit R. Tum pergit τὸ δὲ
ἐξῆς ὑπέρβατον τούτου etc. — 39 καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς
Γ. ἔνεκα R. ἔνεκεν Γ. μοι (pro τοι) οὔνεκα Ald.

109, 43 βκ' ἀργύριον Bentleius. Legebatur δ κ'
ἀργύριον, ἀλλ' ὅταν ἀργύριον Suidas s. Θεῖ. Sequens
scholion om. Γ.

114 παρὰ τὸ τὴν τύχην ἢ κατὰ συντυχίαν Γ.

115 ἢ om. R. τὸ πλήρες ἢ ἐμὴ ἐμπειρία Ald.,
quæ 122, 1 om. καὶ. Scholion 124 om. Γ., qui 4
τοὺς πώγωνας.

126, 5 sq. Σηπία—εἰκασία hic om. R., sed post
ὀπτηθείσαι addit ἀπρόλογος δὲ ἡ εἰκασία.

128, 10 ἐν ταῖς ἐκκλησίαις περιστῆραρχος ἐκαλεῖτο.
Ald. περιστῆα δὲ λέγονται Γ.

129, 12 αὐτοῦ Γ. — 13 γὰρ πρὸς R.

- 133, 16 οί om. Γ.
 139, 20 Μανικά addit R., et præterea κατ' ἐρώτησιν, quod referendum ad v. 141.
 146 addit Ald. ὡς καὶ ἀλλαγῶ, τοὺς ἀλλοτρίους ἀμῶν στάχως, τούτους ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει. Inserta ex Suida s. Ἀφαιανθήσομαι.
 148 ἀνύεται, ὅπερ λοιπὸν οὐκ ἂν γένοιτο Ald., in quo proximum lemma erat διερεισμένη.
 150 Οἶον additum ex Γ. διαταξαμένη Ald.
 153 om. Γ. Ad v. 154 addit Ald. λάκκος ἐμποιεῖν: Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων ὀρύγματα ὑπὸ τὴν γῆν ποιῶντες εὐρύχωρα καὶ στρογγύλα καὶ τετράγωνα, καὶ ταῦτα κονιῶντες, οἶνον ὑπεδέχοντο καὶ ἔλαιον εἰς αὐτά. καὶ ταῦτα λάκκος ἐκαλοῦν. Inserta ex Suida s. Λάκκος, qui ex Photio descripsit.
 155, 34 τοῖς θεοῖς Ald.
 193, 50 Λακεδαιμονίων. Imo Ἀθηναίων, ut monet Petitus.
 198 Ἐβάρου R. Γ.
 201 Κατ'—ἀμαθῆς in fine post κύριον ponit R., ὁ γὰρ omittens. — 3 τὸ δὲ—κύριον om. Γ. Idem scholia v. 203-478 omittit.
 203, 5 καὶ ἠβούλετο R.
 220, 23 τὰς καινὰς Suidas s. Χρηστῶς. — 25 κρηθὰς Dobræus. Legebatur τρέχας.
 243, 35 Ἀντὶ τοῦ om. R. hic et l. 27. In Ald. præcedit scholion ἐν ταῖς φυγαῖς: τόπος τοῦ δικαστηρίου ἀποκεκρυμμένος. — 37 κηρύττεσθαι ἐπὶ Ald.
 253, 46 ἔλέγετο δὲ Ald.
 254, 255 sic in Ald., ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας, ὁ λημῶν. ἐκωμωδεῖτο δὲ ὅς συκοφάντης καὶ ξένος καὶ κλέπτῃς. ἐς κυνὸς, πυγῆν: παροιμία, ἐς κυνὸς πυγῆν ὄρᾶν καὶ τριῶν ἀλωπέκων. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμιῶντων.
 257, 1 Καὶ μετὰ τούτου additum ex R. — 2 παρὰ τὴν Ald.
 265, 10 alterum οἱ om. R., ex quo accessere Ἐν—αἶρειν.
 267 γυμνωθεῖσαι Ald.
 289, 26. Sequitur in Ald. θεσμοθέτης, ἀρχή τις Ἀθήνησιν, ἐξ ὄντων τὸν ἀριθμὸν· καίτοι ἐκ τῶν καλουμένων ἐννέα ἀρχόντων. καλοῦνται δὲ οὕτως ἐπὶ τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον. ὅτι δὲ τοὺς νόμους οὕτω διώρθουσαν κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον, εἴρηκεν Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Illata ex Harpocrat. s. Θεσμοθέται.
 292, 33 Ἡδόμενος δριμύσει. καὶ R.
 295, 37 μηδὲν πρὶν φθέγγῃ R.
 298, 41 Ὅπως R., qui 47 ὁ om.
 318, 1 ἢ τὸ ἀναβ. R.
 319, 4 Ἀντὶ τοῦ et ὑποδέδεμαι om. R.
 338 ἀποπον φανερώς Ald.
 351, 21 ταῦτα οὖν R.

355 habet iisdem fere verbis Suidas s. Ἄπια et partim grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 425, 1. — 27 ἀρπάζετε Suidas.

356, 30 Λακεδαιμονίους Ald. et Suidas s. Ἀχράς.

361 est recentioris grammatici scholion, ductum ex schol. Vesp. 155. DIND.

366 καὶ ὁ Ἀντισθένης δὲ ἰατρὸς θηλυδριώδης habet Ald.

369, 48 Εἰλήθειαν R.

390, 14 τρίτον φθέγγεται, 16 Παρὰ τὰ Ald.

395 Ald.: Τοῦ ὄρθρου δηλονότι. τοῖς πρυτάνεσι: τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν φ', ἢ ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικούντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα. ἐπρυτάνευσον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις αἱ δέκα φυλαὶ κλήρω λαχοῦσαι. Inserta ex Harpocratiōne s. Πρυτάνεις.

404, 26 scribebatur τιθύμαλλον. — 27 γὰρ οἱ R., qui καὶ πατρίδας cum Suida s. Γλάμων et Τιθύμαλλος. Ald. καὶ ἐκ πατρίδος. — 28 ὑπὸ R. τῶν βοτανῶν Suidas. τὴν βοτάνην R. τὰς βοτάνας Ald. — 32 δηλονότι om. R., qui 36 γέλωτος ἕνεκα.

426, 38 πένης, ἢ ἢ ὅτι R.

433, 41 ἀνέκραγον, 43 διασκευασθεῖσαι Ald.

446 κυχρᾶν etiam Suidas s. Συμβάλλειν. καὶ χρᾶν Ald.

473, 10 ἀκούουσαν—βουλεύεσθαι addita ex R. ἀκούουσαν Suidas s. Γεραίτερος et Μῶρα. Idem post Ἀθηναῖαν addit τῆς κατάρας.

502 λέγουσι Γ. — 21 δεσμούσας Ald.

511 Ἀντὶ τοῦ ἡρέμα Γ. Idem scholia v. 519-627 omittit.

540 fort. θερμαινόμεν. DIND. θερμαινοίμι Ald.

567, 46 ἐνέχυρα φέρειν καὶ διδόναι Ald.

587, 50 τῶν δὲ ἀρχαίων ἀμελεῖν addit Suidas s.

Ἀντ' ἄλλης.

596, 1 κἄν R. — 2 ἐρωτῆς πότερός μοι Ald.

602 Ad hunc v. Ald. καὶ Δαρεικοῦς: εἰσὶ μὲν χρυσοὶ στατῆρες οἱ Δαρεικοί, ἡδύνατο δὲ ἕκαστος αὐτῶν ὅπερ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενος χρυσός. οὐκ ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρὸς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιότερου βασιλείως ὀνομάσθησαν. λέγουσι δὲ τινες δύνασθαι τὸν Δαρεικὸν δραχμὰς ἀργυρίου εἰκοσιν, ὡς τοὺς πέντε Δαρεικοὺς δύνασθαι μνᾶν ἀργυρίου. Inserta ex Harpocratiōne s. Δαρεικοί.

611 addit Ald. μεῖρακα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἶρηται, καίτοι Ἀμμωνίου λέγοντος μεῖρακιον καὶ μεῖρακα ταύτη διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν μεῖρακιον ἐπὶ ἀρσενικοῦ, τὸ δὲ μεῖραξ ἐπὶ θηλυκοῦ. ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναιδῶν. ἐρεῖδειν δὲ συνουσιάζειν.

652, 31 δέκα πηχῶν Ald. ὅτι R. Γ. ὀψινόν Suidas s. Δεκάπουν σκιάν. ὀψινόν R. ὀψέ Γ. Ald. Quæ addit ἄλλως. τὸ παλαιὸν καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον καὶ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν, καὶ οὕτως οἱ

μὲν ἔμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δὲ ἀπήεσαν ἐπὶ τὰς ἐστιάσεις, οὐδ' ὑπὸ τηρήσεως οὐσης αἰτίας, ἐφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι εἰς πόσας ὥρας προήκει. Inserta ex Suida s. Δεκάπους σχιά.

658 Ἄντι τοῦ κάμοι δοκεῖ τοῦτο συμφέρον Γ. Ald.

663 Ald. τῆς αἰκίας: αἰκία εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικὸν ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης, ἧς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἐστὶν ὀρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφεται, ὁπόσου δοκεῖ ἄξιον εἶναι ἀδίκημα, οἱ δὲ δικασταὶ κρίνουσιν. Inserta ex Harpocrate s. Αἰκίας. Scholia v. 665-825 omittit Γ.

681 κληρωτικὰς Ald.

685, 51 τοῦ θ R. — 52 ἵνα κάμπωσιν: ἀπὸ τοῦ — ἐκ τῶν Ald.

724, 12 κατωνάκης δουλικὸς R.

737 Ἐμπλέκτρια—γυναῖκας habet Suidas s. Κομμώτρια. — 30 ἡ ἀλεκτορίς, 33 κίθαρωδὸς Ald. ὁ om. R.

757, 43 τὰ πρασσόμενα Ald. — 44 τῷ δὲ R. πομπὴν αὐτὰ ὡς Ald.

794, 50 γένοιτο etiam Suidas s. Σύμβολα. γένηται Ald. ἐπετελοῦν Suidas sine οὐκ.

809, 3 χοροδιδάσκαλος temere Portus. DIND.

834 κοινοί Γ. — 17 γὰρ εἰσι ταῦτα Γ., qui om. scholion 840.

842, 22 Ὀπτᾶται. τότε γὰρ R.

844, 25 φασουλίων Γ. — 27 ναύταις δὲ R. Scholia v. 862-880 om. Γ.

868 πᾶσαν τὴν R. — 42 τῶν ἐψημάτων Ald.

883, 45 οἱ τρυφηλοί Γ.

904, 2 τὰς χεῖρας Γ. κατὰ μίαν R.

906, 5 κοσμίον etiam Suidas s. Ἐπικλιντρον. κλισμοῦ dici debuisse animadvertit Kusterus. ὄφιν om. R. ὄφιν δὲ ἡ τὸ αἰδοῖον Ald., omissis ἡ τὸ ζῶον. Scholia 915, 918 om. Γ.

915, 8 ὄρθον (immo τὸν ὄρθον) τὸ αἰδοῖον ἔχοντα Berglerus.

920, 10 λαιχάζουσιν Dindorfius. Scribebatur λαιχάζουσιν. Portus λειχάζουσιν. Ald. ἀπὸ τοῦ πρώτου στ. Scholia 922-996 om. Γ.

929, 17 βοτάνη δηλοῖ R. μᾶλλον βοτάνη, 18 τὸ πρόσωπον, 38 δὲ παιτὸν πᾶειν Ald.

998, 45 πρὸς θάνατον Γ., qui reliqua scholia omittit.

999 τοῦτο ὡς ἐταῖρα οὔσα R. omisso φησι.

1007, 52 κατέβαλες Portus. Legebatur κατέλαβες.

1020 ὑπὸ τῆς β. Ald.

1021, 3 εἴρηκεν R. — 7 τι μὴ Ald., quæ om. μὴ ἐξεῖναι et 8 οὐδενός.

1026. Ald. ad hunc v. ἐξωμοσία: ἐνορκος παραιτησις δι' εὐλόγον αἰτίαν. ἐξωμοσία, ὅταν τις φάσκη ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην, εἴτα καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν οὐκ εἰσαγωγίμος ἡ δίκη, εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιῶν, ἐδίδοτο αὐτῷ ἐξωμοσίᾳ χρῆσθαι, καὶ οὕτως διεγράφετο ἡ δίκη. καὶ ἐξωμόσατο, ἀπηγόρευσε. καὶ ἐξωμόσασθαι τὸ μεθ' ὅρκου ἀπαρνήσασθαι πράξιν τινα διὰ νόσον ἢ πρόφασιν ἑτέραν τινά. Inserta sunt ex duabus glossis Suidæ.

1029, 16 ἀνδροφόνους Ald.

1034, 20 Εἶδος κοσκίνου, 25 ἔγημε Ald.

1056, 31. Conf. schol. Ran. 225. — 32 δαίμωνας Ald.

1058 μαλακίων: μαλακῆς ὑποκοριστικῶς habet Ald.

1073, 45 παρὰ τῶν νεκρῶν: παρὰ τῶν πλειόνων Ald.

1086, 47 οἱ om. R. πορθμεῖς Ald

1089, 52 κρινόμενον etiam Suidas s. Εἰσαγγελία. ἀποκρινόμενον Ald. Vid. Schneider, ad Xenoph. Hist. Gr. 1, 7, 20, et Hudtwalcker. in libro De diatetis p. 95. Sequentia om. etiam Suidas. Fortasse Κρατερὸς δὲ. DIND. Vide Meinek. Com. I, p. 54 sq.

1101, 5 λήκυθος δὲ, τουτέστι διωδηκυία τὸ πρόσωπον Suidas s. Φρύνη.

1121, 13 [corrigendum videtur Ἰδαίους, cum Bergkio Comment. p. 111. Obscura et, ut videtur, defecta sunt quæ de Cratino traduntur. DIND.

1158, 9 τῶν ἐκλεγόντων, 10 εἰπεῖν ἐκλήθη Ald. Scholia 1165-1174 accesserunt ex R.

1165 βυθμός ἐστὶν οὕτω καλούμενος Suidas s. Κρητικός.

PLUTUS.

Argumentis Pluti caret R.

ARG. I om. V. Thomæ Magistro tribuit Ald.: nam Vitæ Aristophanis, quæ proxime præcedit, inscriptum est Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου σύνοψις τοῦ τε βίου Ἀριστοφάνους καὶ τῆς τοῦ δράματος ὑποθέσεως. Est in Regio codice 2821, in quo nihil de Thoma. — 1 τὸς om. Reg. — 5 sq. μετὰ τοῦ οικείου

θεράποντος ἀπελθόντα εἰς τὸ μαντεῖον Ἀπόλλωνος καὶ διερωτῶντα περὶ Reg. — 12 ἐντύχοι, τούτῳ Reg. ἐντύχη, τοῦτο Ald. — 18 αὐτοῦ τοῦ Πλούτου Reg. et duo Brunckii. — 20 ἐβουλεύσαντο duo codd. Brunckii. ἔσχον Reg. Ald. — 25 μόνοι Reg.

ARG. II. 29 ἐπερωτᾷ, 32 καὶ γέροντι Ald. — 5 τε καὶ ἄλλων V. — 7 τοιαῦτα Ald.

ARG. III. 10 τις om. V. — 13 ἀναθρέψει, 14 τοῖς τρόποις, 15 φαῦλος V. — 18 ὡσαύτως, id est, ut in *argumento superiore*.

ARG. IV. 21 Ἀλκαίω, 22 διδάξει V.

RG. V. Hæc accesserunt in ed. Juntina a. 1525. Margini Aldinæ adscripsit Victorius in exemplari meo. DIND. Sunt in Regio.—26 δὲ om. Vict. — 29 τὸν χρωφειλέτην Vict. — 31 legebatur ἄτη. Correxerit Hemsterhusius ex Hom. II. I, 373.

ARG. VI est etiam in Regio, præfixo ἄλλως, sine Aristophanis nomine. — 3 ἀκολουθεῖν, 4 περιτύχοι Reg. ἀνέρι ob versum posuit Dindorfius. Libri ἀνδρὶ. Post. Πλοῦτος Hemst. delevit δ', quod legebatur. Neque habet Reg., qui soluto versu ὀπτάνεται τούτῳ ὁ Πλοῦτος τυφλὸς ὢν. — 5 ἤγαγεν Reg. Ald. — 7 ἀπήγαγον Scaliger et codex Regius. Legebatur ἀπῆγον. — 8 versus non integer. Post ἡ δ' excidit fortasse ἀναφανείσ'. διεκώλυεν autem si in fine versus positum fuit, διεκώλυεν scribendum. DIND. Reg. κἂν ἡ Π. τοῦτο διεκώλυεν. — 9 οὕτως Dindorfius. Libri ὅμως, quod servandum fuisse videtur.

SCHOLIA.

1, 11 τῆς τοῦ codex. — 23-26 post ἀνδρὶ l. 28 ponit Ald. Hoc loco a manu rec. habet V. Scholia ad v. 1-10. om. Θ., habet glossemata. — 23 θαύματος Ald. — 26 τύχην Pauwius [et sic V.]. Legebatur μάχην. Τύχην *conditionem, sortem servilem* vocat: ut ad v. 21, οὐδὲ μὴν δούλοις ὀνειδίζουσα τὸ τῆς τύχης ὑποδείξ. Τύχαι παρ' Ἑλλησιν, inquit schol. Eur. Hec. 865, καὶ αἱ ταπειναὶ τάξεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑποτεταγμέναι, καὶ αἱ δψηλαὶ καὶ ἐπικρατούσαι· ubi, quas dudum pro πράξεις reposueram, τάξεις habet cod. Dorv. Τύχην inter alia Suidas interpretatur ἐπιτήδευμα. HEMST. — 28 post ἀνδρὶ sic pergit G. ἀργαλέον δὲ ἀντὶ τοῦ χαλεπόν. εἶρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλγους ἀλγαλέον καὶ ἀργαλέον. χαλεποῦ δὲ ὄντος—ὑπηρετῆ (v. schol. ad v. 2). τὸ δὲ ὡς ἐπιτάσειος λαμβάνουσι δηλωτικὸν ἀντὶ τοῦ λίαν, ἵνα ἡ τὸ κοινοῦ, σφόδρα. ἄλλως, ἀργαλέον τὸ δυσχερὲς καὶ δύσκολον. πεποιήται δὲ πρὸς τὸ ἔργον. ἡ διάνοια πλεκτὴ ἔκ τε σχετλιασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ. τὸ γὰρ ὡς ἐπαμφοτερεῖ, ἡ ἐπίτασιν δηλοῖ. ἀπαυδᾷ δὲ οὐ πρὸς τὸ τῆς ψυχῆς (corr. τύχης) σκληρὸν, ἀλλὰ πρὸς τὸ τοῦ δεσποτοῦ ἐπαχθέος. Breivius R. ἀνδρὶ. ἀργαλέον δὲ ἀντὶ τὸ (corr. τοῦ) χαλεπόν. εἶρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλγους ἀλγαλέον καὶ x. τ. τοῦ λ εἰς ρ ἀργαλέον. χαλεποῦ δὲ ὄντος τοῦ δουλεύειν, χαλεπώτερον—ὑπηρετῆ. Ib. ἀργαλέον additum ex R. G., om. Ald. et Suidas s. v. Ἀργαλέον. — 43 νηυσὶ—πέλασσε om. R.

2, 12. Σχέσις apud grammaticos est habitus

quidam statusque rei certus per præpositionem aliamve orationis partem expressus: veluti παρὰ dicitur σημαίνειν τὴν ἐκτὸς aut τὴν ἐξω σχέσιν, quod utrumque habet Etymol. p. 651, 30; 652, 44, quando vim illam τοῦ ἐξω sive ἐκτὸς vel in se continet, vel vocabulo, cui agglutinatur, conciliat. Παραφρονεῖν igitur hunc in modum erit, *extra sanam mentem esse; παρανόμος, extra legem positus*. Eustath. ad II. B, p. 217, 21, id agens, ut nunquam a poeta præpositiones in verbis componendis frustra cumulari ostendat, exemplum affert ex Od. Z, 88, ὑπεκπροέλυσαν: ἐκεῖ γὰρ, inquit, ἡ μὲν ὑπὸ πρόθεσις τὴν κάτω σχέσιν δηλοῖ, ἡ δὲ ἐξ τὴν ἐκτὸς, ἡ δὲ πρὸ τὴν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Apud Etymol. in Μετάφρονον: ἡ μετὰ σημαίνει καὶ τὴν ἄνω σχέσιν, ὡς τὸ μέτωπον quomodo, monente Thoma, τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῦσαν genitivum jungunt Attici. Apollonium scholiastes reprehendit ad Arg. 1, 242, qui in πόθι significationem motus posuerit: ἔστι γὰρ τῆς ἐν τόπῳ σχέσεως δηλωτικόν· quæ τοπικὴ σχέσις appellatur ab Apollon. Alex. De synt. 4, p. 329, 330. HEMST.

5, 31 ἀνάγκη μετέχειν τὸ ποιητικόν, 33 γὰρ τῆς V. ἀποτίεται R. εὐρύοπα Ζεὺς om. V. — 34 ἡμαρ ἄγῃσι R. — 35 αὐτῷ διαπράττοντος ἐν τῷ V. — 36 μὴ δύνασθαι ποιεῖν Hemst. ποιεῖν ἄρ' οὐ λέγεται V. ἀλλὰ om. Ald. — 39 τοῖς ἀπειθοῦσι πρὸς τοὺς δεσπότης Junt. [et Reg.] Capiendum quasi scriberetur, τῶν πληγῶν, αἱ ὀφείλονται τοῖς δούλοις, ὅπερ ἀπειθοῦσι τοῖς δεσπότηταις. Significat scholiastes, τὰ κακὰ posse dupliciter intelligi, vel stultitias herorum, et, quæ inde proveniunt, calamitates, vel verbera et plagas, quæ servis immorigeris debentur et intentantur. Sequentia jure improbat HStephanus App. de D. A. p. 83; nam si his locis adhibiti non essent articuli, potius ἔλλειψις eorum fuisset dicenda. Tum observari jubet pleonάζειν active usurpatum pro, *uti solent articulorum pleonasmō, adhibere solent articulos supervacuos*: quod tamen pluribus exemplis non caret. HEMST.

6 τὸν τοῦ σώματος κύριον: τοῦτο ἀντὶ τοῦ τινὰ ἕκαστον. ἔγγιστα γὰρ οὗτος κυρίως. ἡ ἑαυτοῦ τὸν δοῦλον οὐκ ἔᾶ κρατεῖν ἡ τύχη. (Ad v. 7) ἀντὶ τοῦ ὀνησάμενον. ὅσον αὐτὸν ἑαυτοῦ τὸν δοῦλον οὐκ ἔᾶ κρατεῖν ἡ τύχη. ἄλλως, ἀντὶ τοῦ τὸν etc. G.

7, 1 sq. sic G. et Suidas s. Ἐωνημένοι. λέγουσι γὰρ διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὰς τοῦ ῥήματος κλίσεις V. Ald. — 2 τὸ πᾶν οὐκ G. Perverse autem scholiasta de participio plurali ὀνησάμενοι præcipit quod in universum de aoristo præcipi debebat. Nam πρίασθαι veteres Attici dicere solebant, non ὀνήσασθαι. V. Lobeck. ad Phryn. p. 138, et

Aglaoph. p. 876. DIND. — 4 ἀγορ . . . Θ. Plene Reg., qui sequentia quoque habet. — 9 Καρικὸν Reg. Junt. Correctum ex Synesio.

8, 10 παρ' ἐπιγραφῆ codex. — 18 corrigendum λοξοὺς καὶ ἀσαφεῖς. Reg. λοξοὺς ἦτοι ἀσ. — 19 post δίδωσι pergit V. ἄλλως. τρίποδι χρῆται—πρὸ τ' ἔόντα. χρυσὸς δὲ ὁ τρίπους—τίμιος. ἄλλως. ἐτραγικεύσατο—δὲ καὶ τὸ—βλμος. τινὲς φασὶν οὕτω—ὡς ἰχθύς. οἱ δὲ ἀγοράσαντες—αὐτὸν τὸν τρίποδα.

9, 26 διὰ τοὺς τρεῖς καιροὺς, confer Fulgent. Mythol. 1, 16. KUST. — 28. Ad versum Homeri schol. ἔστι γὰρ τελείου μάντειος τὸ ἐπίστασθαι τοὺς τρεῖς χρόνους ἀκριβῶς. HEMST. ὅς V. ὅς τ' ceteri. ἦδει V. — 29 sqq. De hac historia vide quæ con-gessit Menagius ad Diog. Laert. 1, 28. KUST. — 30 μισθωσάμενοι G. βῶλον, 31 ἦ et βῶλον V. Deinde pergit ἡγόρασαν οὖν τινές· εἶτα ἀννήχθη τρίπους χρυσοῦς. ἐφιλονεύουν οὖν περὶ αὐτοῦ καὶ ἔλεγον οἱ ἄλλοι ὡς ἰχθύς, οἱ δὲ ἀγοράσαντες ὡς πᾶν τὸ ἀνὶόν ἡγοράσαμεν τῆ ἑαυτῶν τύχη. οὕτως οὖν— Ἀπόλλων. ὁ δὲ ἤτησεν αὐτὸν δοθῆναι τῷ σοφιστῆ. προσήγαγον οὖν τοῦτον τοῖς ἐπτά σοφοῖς. — 35 delendum secundum illud καὶ πᾶν : nisi potius existimes, quum ex binis exemplaribus inter se comparatis, quorum in uno πᾶν τὸ ἀνὶόν, in altero πᾶν ὁ τι τύχοι fuerit, hæc scholia describerentur, utraque librarium conjunxisset. HEMST. Recte; v. schol. Paris. infra l. 3. — 39 sq. Oraculum hoc attulerunt Diodor. Exc. Vat. p. 15 ed. Mai. et Diog. Laert. 1, 28. — 40 τίς σ. Diod. τίς (i. e. ὅστις) σ. Diog., recte. DIND. σοφία πρῶτος πάντων Diod. τούτου Diog. Legebatur τούτω cum Diod. τρίποδ' αὐδῶ Diod. et Diog. Legebatur τρίποδα δῶ. — 41 ἕκαστος οὖν V. — 42 sq. εἶναι μὴ (corr. μὲν) λέγων, ἔχειν δὲ σοφώτερον ἑαυτοῦ. ἔδοξεν οὖν ἀναθῆναι αὐτὸν τῷ Ἀπόλλωνι σοφωτέρῳ πάντων. ὅθεν ὁ λόγος ἐσχηκέναι αὐτὸν (αὐτὸν om. G.) τὸν τρίποδα V. — 45 θέσπιν φῶδῃν Hemst. θεσπιωδεῖν R. θεσπεδωδεῖν Ald. — 46 Θέμιν R. et Suidas s. Θεσπιωδεῖ. θεόμαντιν Ald. Hemsterh. : « Θεσπεδωδεῖν Suidæ jam ætate vox mendosa. Scribendum est sine controversia παρὰ τὸ, θέσπιν αἰοδῆν· sic enim malo quam, quæ propius ad literas accedere videantur, θέσπιν φῶδῃν, vel θέσπιν ἄδειν, ut ipsum illud Homericum Od. A, 328, ad originem vocis demonstrandam adhibuerit. Eustath. p. 1420, 17 : Θέσπιν αἰοδῆν, ἥτοι θεῖαν καὶ ὡς ὑπὸ θεοῦ ἐσπομένην ἥτοι λεγομένην· τοῦτο δὲ συνθέντες οἱ μεθ' Ὀμηρον θεσπιωδεῖν λέγουσιν, ὁ δὲ ὁλοῖ τὸ μαντεύεσθαι. Deinde Suidas pro θεόμαντιν præbet Θέμιν. Themidi sane suum in tripodem et sortes Delphicas jus constat jam ante Apollinem : imo omnibus oraculis et vaticinis verbis numen præesse dicitur Themidis, ut ait Ammia-

nus Marcellin. 21, 1, p. 287 : unde rationem verbi θεμιστεύειν repetere grammatici solent. Verum non video Themidi, quæ dudum pristinas sedes Phæbo cesserat, quis sit locus, nihil ad interpretationem verbi θεσπιωδεῖν conferenti : nam non metuo ne quis similitudine duarum priorum literarum niti velit : quare tenendum est θεόμαντιν, quam Pythiam vatem intelligo Apolline plenam. Θεομάντις et χρησμοδοί junguntur a Platone Apol. Socr. p. 17, E, et Men. p. 427, D, quemadmodum a Galeno lib. 1 ad Hippocr. II. διαίτ. βξ., θεομάντις καὶ χρησμολόγοι. Jam porro quicumque cogitarit, quam inusitate dicatur μαντείας ἄγειν, haud difficulter mihi largietur reponendum esse ἄδειν : hoc enim vestigio, quod alioqui nullum est, ducimur ad fontes verbi θεσπιωδεῖν· præterquam quod confestim sequitur οἱ ἀδόμνοι χρησμοί. Nunc eadem opera liquet aptius isto pacto locum totum posse constitui : ἡ δὲ λέξις ἡτυμολόγηται παρὰ τὸ θέσπιν αἰοδῆν, ἢ παρὰ τὸ τὴν θεόμαντιν ἐκεῖ τὰς μαντείας ἄδειν· non enim duplicem diversamque notationem proponit, sed unam duntaxat, quam additis hisce ἢ παρὰ τὸ τὴν θ. ε. τ. μ. φ. illustrat et confirmat. » — 46 χρυσὸς V. — 47 ἀδόμνοι. Ald. In qua sequitur recentissimi grammatici additamentum : καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφορῶς ἱστορούμενα ἐν τοῖς Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν διείληπται. ὃν δὲ τρόπον τὸ ἐν Δελφοῖς εὐρέθη μαντεῖον, Διόδωρος ἐν τῷ ἑκκαίδεκάτῳ τῶν ἱστοριῶν βιβλιοθήκης (c. 26) οὕτω πως φησίν· « ὄντος γὰρ χάσματος ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, καθ' ὃν ἦν τὸ ἄδυτον, καὶ περὶ τοῦτον γενομένων αἰγῶν, διὰ τὸ μήπω κατοικεῖσθαι τοὺς Δελφοὺς, αἰεὶ τῷ χάσματι τὴν προσιοῦσαν καὶ προσβλέψασαν αὐτῷ σκιρτᾶν θαυμαστῶς, καὶ προΐεσθαι φωνὴν διάφορον· τὸν δὲ ποιμένα θαυμάσαι, καὶ προσελθόντα τῷ χάσματι ταῦτο παθεῖν ταῖς αἰξί, καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα. τῆς δὲ φήμης διαδοθείσης, πλείους ἀπαντᾶν ἐπὶ τοῦτον τὸν τόπον, καὶ τοὺς πλησιάζοντας ἐνθουσιάζειν· δι' ἧς αἰτίας νομισθῆναι τῆς γῆς εἶναι τὸ χρηστήριον. καὶ πολλῶν ἀφανιζομένων διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν, προσφῆτιν μίαν καταστήσαι. ταύτη δὲ κατασκευασθῆναι μηχανὴν, ἐφ' ἣν ἀναβαίνουσαν ἀσφαλῶς μαντεύεσθαι, ἔχουσαν τρεῖς βάσεις, ἀφ' ὧν αὐτὴν τρίποδα κληθῆναι. θεσπιωδεῖν δὲ τὸ ἀρχαῖον παρθένον λέγεται διὰ τὸ ἀγνόν. ὕστερον δὲ Ἐχεκράτη τῆς χρησμολογούσης ἐρασθῆναι διὰ τὸ κάλλος, καὶ συναρπάσαντα βιάσασθαι. διὸ νομοθετῆσαι τοὺς Δελφοὺς (τοὺς Δελφοὺς huc transposuit Portus. In Ald. legitur post βιάσασθαι) γυναῖκα πεντήκοντα ἐτῶν παρθενικῆ σκευῆ χρηστηριάζειν, καθάπερ ὑπόμνημά τι τῆς παλαιᾶς προφητίδος. » — 49 ἔρριπτον, 50 δόντος, 3 ἔχρ. αὐ· τοῖς ὁ Ἄπ., 4 εἰς τοὺς, 7 οἶδε Reg.

11. Scholiis et glossematis ad 11-45 caret Θ. — 10 θυοῖν R. θυεῖν Ald. β' V. — 11 τοῦδε μέν. R. sine τοῦ θεοῦ, quod om. V. « θεσπίσεως V. et, ut opinor, R. » DIND. θεσπεσίας Ald. τε om. V. — 12 καὶ μὴν καὶ τῆς κατὰ μουσικῆς R. sine ἐπιστήμης. τὴν om. V. — 14 ἀπέπεμψε Hemst. ἐπεμψε R. Ald. — 15 θεσπίσεως R. Legebatur θεσπεσίας. « Τὸ προσεχὲς τῆς ἐκεῖθεν ἐξόδου, paullo durior locutio, hoc sensu capienda: *artis vaticinandi mentionem fecit propterea quod jam modo templo Pythico exierant.* » HEMST. προσχερῆς R., ex quo addita 16 sq. τὴν δὲ—αὐτῆς ἔχων. — 17 legebatur τριῶν δέ. Est hoc alius scholii initium. — 20 ἔχων. προσθεῖς δὲ καὶ τὸ σοφὸς τὴν, 24 περὶ τῆς V., qui 26 οἰκειῶν. μᾶλλον ἀρετῶν Ald. ἀρετῶν μᾶλλον Portus. In fine addit Ald. ἤπερ ὠφέλησεν· καὶ διὰ μὲν τῆς μαντείας ἐτάραξεν· διὰ δὲ τῆς ἱατρικῆς μελαγχολᾶν ἐποίησεν· διὰ δὲ τῆς σοφίας, ὅ ἐστι φρονήσεως, καὶ τὸ φρονεῖν αὐτὸν ἀφείλετο. τοῦ δὲ ποιεῖν (v. 14) ἢ παραλήγουσα κοινή, καὶ οὐ χρὴ ποιεῖν γράφειν. — 28 καὶ τὸ μὲν Reg. — 29 παρῆκε addidit Hemst. Regius habet infra, χρεῖαν ἔχειν ἐνταῦθα παρῆκε. — 33 μάτην Hemst. et Reg. μάντις Dorv. — 34 ἀπιστῶν σοφὸς ἐξ R. — 12 οὐ μὲν V.

15, 42 ἐκ τοῦ κατὰ τὸν πεπτα^ε R. Legebatur τοῦ παράπαν. Vera scriptura etiam in schol. Ven. est. — 43 προσήκειν R. Legebatur προσήκει. Correctum ex schol. Ven. τῷ τυφλῷ G. — 47 τοῦ κατὰ V. — 48 sqq. Eadem Moschopolus habet, additis Aristophanis verbis, in Ἀττικῶν ὀνομάτων ἐκλογῇ. HEMST. — 49 ἔλλιπώς Reg. recte, ut solet.

17, 3 V. pergīt ἄλλως. βραχύ. τῇ λέξει δὲ ἐχρησάτο ἐπιτείνων—εὐτελής. ἢ εἶδος νομίσματος μικροῦ ἀνθ^υ (ἔθεν G.) καὶ γρύτη τὰ μικρὰ σκεύη. (v. 21.) ἢ στεφανηφορία—. In R. est οὐδὲ γρύ. τὸν. . . ὄνυχος λέγει. τινὲς δὲ τὸν γρυλλισμόν, τουτέστι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. ἢ εἶδος μικροῦ νομίσματος. Et inferius, τυχ. . . καὶ μικρο. . . ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὄνυ. . . ῥύπου. — 4 ῥύπος legebatur hic et infra. Reg. ubique ῥύπος. — 9 ῥυποπόλης. Adsentior H. Stephano in Γρυτοπόλης ad hanc scholiastæ vocem notanti: *forſan ῥυποπόλης scripsit*: quamvis enim me non fugiat, quid ad defendendum ῥύπον pro *frivolis, minorisque pretii mercibus* afferri possit, hoc tamen præfero. HEMST. Corruptius etiam Suidas s. Γρῦ, ἔθεν καὶ γρύτη καὶ γρυτοπόλης, ἔπερ οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γρυτοπόλης. — Ibid. γρυτάρης. Forma vocis satis demonstrat originem in citeriore tantum Græcia quærendam: similiter enim atque ἀμαξάριος et ἀμαξάρης, βασταγάρης et βασταγάρης, κουρσάρης et κουρσάρης, νοτάρης et νοτάρης apud Suidam, φουρνάρης et φουρνάρης dicuntur, sic et γρυτάρης, γρυτάρης,

Scrutarius, de quo simul et ῥυποπόλη Hadr. Junius in Adag. egregie docuit. Hujus generis longe plura v. ap. Ducang. in Glossario. Tale est μωλονάρης schol. Eq. 253. Hic igitur potius scribendum arbitror, ῥυποπόλης, ἢς καὶ, vel κοινῶς γρυτάρης. Quæ sequuntur, κέχρηται—μόνον δοκεῖ τι, superius subjicienda sunt post ὄνυχος ῥύπος, l. 4, unde dissimilibus insertis male separantur: constat hoc itidem ex scholio codicis Dorv. Factum autem fuit non raro, dum interpretationes diversæ ex diversis libris atque enarratoribus excerpuntur, ut quædam, temere congestis pluribus, alienum locum occuparent. HEMST. — 10 ἀποκρίσεως V. et Victorius in libro Poggiano. ἀποχρήσεως Ald. — 15 δοκεῖ τι Junt. et Victorius. V. infra ad l. 23. δ' ὅτι V. Ald. — Ibid. εἴρηται δὲ—ἐχόντων. Hunc solum istis locum attribuit Ald. et caret scholio, quod totidem fere verbis iteratur ad πράγματα, v. 20, in Juntina. Portus non hæc tantum sede sua deturbavit, sed insuper ista, τὸ δὲ σχῆμα (ῥῆμα ed. Genevensis, erratum arbitror typorum) παρ' ὑπόνοιαν, adnotationi ad v. 20 subjecit. Non probo: certe in πράγματα qualis sit figura præter expectatum cadens, nullus video; quæ tamen hic intelligi quodammodo potest, quod post excitatam responsi spem per καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενου subito sequatur, τὸ παράπαν οὐδὲ γρύ. Ceterum ista εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πολυκτημόνων ἀνθρώπων etc. eum in modum capio, ut significet scholiastes, Aristophanem in illis ἀποκρινόμενου οὐδὲ γρύ consuetudinem imitari hominum opulentorum, qui præ fastu aliis, præsertim tenuioris fortunæ hominibus et servis, respondere graventur, atque interpellationibus ingratis molestiam sibi creari superba taciturnitate demonstrent. Quamobrem si alterutro loco hæc eradenda sunt, posteriore malim; ideo præcipue, quod apud Suid. in Πράγματα, ubi hoc ipsum παρέξω πράγματα exponit, ἀντὶ τοῦ ἐνοχλήσω, nihil istorum appareat; nec Dorv. aliud habet, quam inter versus δώσω ὀχλήσεις. HEMST. Victorius in libro Poggiano ante εἴρηται inseruit: πράγματα τὰς ὀχλήσεις. — 20 τινὰ Hemst. τὶ Dorv. et Reg. — 21 οὐδὲ Reg. οὐδὲν Dorv. — 23 μόνον δοκεῖ τι. τινὲς δὲ φασιν ἐκ τῆς τῶν χοίρων φωνῆς, ἣτις λέγεται γρυλλισμὸς, παρωδῆσθαι τοῦτο Reg.

21, 34 ὅτι καὶ R. Legebatur οὖν. Ib. μαντείου οἱ χρῆσ. . . (fort. οἱ χρηστηριαζόμενοι) addit R. — 38 διακόσμησις additum ex V., qui 39 om. τὸν cum Ald. ἀπιούσι δούλους τε καὶ ἐλευθέρους ἰσοτίμως ἐδίδοτο, οὐδὲν Ald. εἰσιούσιν ἐγγυτάτω (corr. ἐδίδοτο) ἰσοτίμως πᾶσι δούλους τοὺς ἐλευθέρους τυχεῖν (fort. πᾶσιν, ὅστε δούλους τοῖς ἐλευθέρους τυχόν) ἐν ταυτῷ

μετρεῖσθαι ἀξιώματι, κατὰ τὴν ἐνταῦθα εἰσοδον, οὐδὲν V. — 41 οὔτε μὴν R. V. — 42 δυσωπτικῶς R. Ald. Post δυσωπτικῶς pergit V. ἄλλως. ὅτι καὶ (corr. ὅτι οἱ ex G.) ἀντικομιζόμενοι (corr. ἀνακομιζόμενοι) ἐκ τοῦ μαντείου ἐστεφανηφόρου καὶ οἱ χρησόμενοι. καὶ ἄλλως. ὅτι πάντες οἱ εἰς θεὸν δρῶντες καὶ ἀπὸ θεοῦ ἐπανιόντες ἐστεφανηφοροῦντο (corr. ἐστεφανηφόρου), θεοῦ ἰσοτέλειαν δούλου καὶ ἐλευθέρου διδόντος. — 43 sq. ὁ Καρίων—τοῦτό φησι om. R.

22, 46 ἂν οὐ μᾶλλον ταῖς κεφαλαῖς V. De hoc scholio R. hæc tantum habet, ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς ἢ πρὸ τῆς τοῦ στεφάνου περιθέσεως ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς δεχόμενος τὰς τῶν πληγῶν. . . — 47 λέγεται γὰρ G. — 51 ταῖς κεφαλαῖς V.

23, 1 sqq. sic cod. Paris. « Hæc fere scholiastæ fuit mens : *si aperte λῆρος ad herum dixerit Carion, intelliges, Frustra militare; nihil agis; istis enim tuis dictis non absterrebor; quo minus interpellem te : sin vero apud se dixerit λῆρος, sive tacite, ut non audiatur (nam istud, Οὐ γὰρ π. clara voce protulit ut ab hero exaudiretur), tum, inquam, λῆρος per se significarit, nugax es, et garritor, qui ista dicas.* Quod sequitur post ed. Ald. invectum non satis capio, etiamsi refingas, ut sane faciendum videtur, τινὲς δὲ φασιν ἐσηματισμένως εἰρησθαι λῆρος ἀντὶ τοῦ, μαντικῶς· an voluit ex quorundam sententia figurate dici λῆρος, quasi vaticinandi, id est, nugandi (non aliter sæpe de vaticiniis Comici loquuntur) facultate præditus, quia jam modo reversus ab oraculo fuerat? Cic. Pro Sext. § 13 : *vaticinari atque insanire dicebat.* » ΗΕΜΣΤ. εἰ μὲν ἐμφανῶς τὸ λῆρος πρὸς τὸν δεσπότην εἶπεν ἀντὶ τοῦ περιτολογία, νοήσεις. εἰ δὲ εἰς τὸ οὐ γὰρ παύσομαι πρὶν ἂν φράσης μοι, εἰς ἐπήκουον αὐτοῦ εἶπεν. τὸ δὲ λῆρος καθ' ἑαυτὸ, οὕτως εἶποις Ald. νοήσεις. εἰ δὲ καθ' ἑαυτὸν εἶπε τὸ λῆρος, ἤγουν ἡσύχως ὥστε μὴ ἀκουσθῆναι τὸ οὐ γὰρ παύσομαι κτλ. Junt. In Hemsterhusii editione (et Regio cod.) scriptum ἀντὶ τοῦ περιτολογία νοήσεις· εἰ δὲ καθ' ἑαυτὸν εἶπε τὸ λῆρος, ἤγουν ἡσύχως, ὥστε μὴ ἀκουσθῆναι (τὸ [δὲ add. Reg.] οὐ γὰρ παύσομαι, πρὶν ἂν φράσης μοι, εἰς ἐπήκουον αὐτοῦ εἶπεν) τὸ δὲ λῆρος καθ' ἑαυτὸ οὕτως εἶποις κτλ. Postrema sic in Reg., τὸ λῆρος ἀντὶ τοῦ φλύαρος εἰ ταῦτα λέγων. τινὲς δὲ φασιν etc. — 6 ὅ ἐστι φλυαρεῖς. Ἄλλως et καὶ om. G.

25, 15 sqq. Similia tradunt Suid. et Moschop. Ἄττ. Ὀν. Ἐκλ. in v., verbisque ipsis parum discrepant. ΗΕΜΣΤ.

27, 28 sq. τὸ κερδάλειον καὶ—παραλογίζου habet R.

29, 45 παρ' Ἀττικῶν (scr. Ἀττικῶς) R. — 46 post σκοπός V. a m. sec. habet οἰδὰ φησι πρὸς τί ἀνίττεται τοῦ δράματος ὁ σκοπός. Eadem annota-

tio est in R., sed omissis illis ἀνίττεται δὲ—σκοπός.

30, 47 sq. Τινὲς—ἱεροσῦλοι om. R., ex quo of. Ceteri καὶ.

31, 50 Λιμοῦ et 51 τινὲς etiam Suidas s. Συκοφάντης. λοιμοῦ et ὅτι Ald. τὰς ἀφιερωμένας συκῆς V. — 52 ἐκακηγόρου V. — 1 ἄλλοθί που Reg. « Conf. Philem. Lex. techn. ap. Boisson. ad Philostr. Her. p. 320. » Bast. in margine exempli Regiæ bibl.

33, 25 sqq. Scholion recentius ex Suida (s. Ταλαίπωρος), ut videtur, insertum. Duo autem ab Suida versus memorantur Antimachi, alter πωρον τίν' ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο, alter πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος· unus ab schol. Soph. OEd. Col. 14 (qui πωρεῖν pro πενθεῖν ab Eleis dici annotavit), πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος· et ab schol. Eurip. Orest. 392 (382 Matth.), ταλαίπωρος παρὰ τὴν πόρην, ὁ δηλοῖ τὸ πένθος. Ἀντίμαχος, πόρη τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος. Πορητὸς per ταλαίπωρία, πένθος explicat Hesychius : quod vocabulum Antimacho esse restituendum animadvertit Sopingius, falsus tamen ille in eo quod poetæ verba esse putavit πωρητὸν δ' ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο. Nam sic potius est corrigendum, coagmentatis duobus apud Suidam versibus, πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος | θέντο. quod probabilius videtur quam ἕκαστος | — — ἔθεντο. DIND.

34, 29 ὄχγῳμην addidit Dindorfius. — 32 ἀρχεται G. pro ἀντὶ τοῦ. — 35 ἀφέντων G., qui om. ἐκκενωθῆναι—γῆρας. ἐγγὺς ἀπωλίας (sic)—γῆρας a m. sec. habet V. — 38-40 ἐκκενωθῆναι—βέλη exscripsit Suidas s. Ἐκτετοξεῦσθαι.

35, 46 οὔπω corruptum. Post δεσπότην sequitur in codice γράφεται προστιθέμενος οὖν ἑαυτοῦ υἱὸν Ἀριστοφάνης. Quæ non intelligo, nec leguntur in G. DIND.

39, 51 Εὐριπίδους G. — 52 sqq. sic scripta sunt in V. In Ald. est ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων : Τραγικώτερον ἀπεφῆναιτο προσδιασύρων, ὡς φασιν, Εὐριπίδην. ὁ δὲ νοῦς, τί ἐφθέγγατο ἐκ τῶν στεφάνων τῆς προφητίδος; ἐστεφανηφόροι γὰρ ἢ Πυθία. ἐπεὶ οἱ τρίποδες δάφνη ἦσαν ἐστεμμένοι. τὸ δὲ ἐκ τῶν στεμμάτων, ἐπεὶ οἱ μαντευόμενοι. In R. hæc tantum leguntur, τραγικὴ λέξις, ἐπὶ τῶν στεμμάτων τῆς προφητίδος. ἐστεφανηφόροι γὰρ ἢ Πυθία et inferius illa, ἐπεὶ οἱ μαντευόμενοι—ἐριτίμων. Post ἐριτίμων autem (l. 12) V. pergīt σαφῶς εἰπεῖν ἐμαντεύσατο. τραγικώτερον εἰπεῖν ἀπεφῆναιτο πρὸς διασυρμόν. Quorum priora sic sunt corrigenda, εἶπε : Ἐμαντεύσατο, et referenda ad v. 40; posteriora, in quibus delendum εἰπεῖν, ad hunc ver-

sum spectant. Apparet ex his lectionem Aldinam προσδικασύρων—Εὐριπίδην corruptam esse ex πρὸς διασυρμέν—Εὐριπίδου. DIND. — 53 τὸν additum ex G. — 3 γράφει V., qui 5 γεγραφοίτες. Ceteri γράφοντες. — 6 κατὰ πρόθεσιν V. — 7 ἀμφιάσαντες G. ἀμφιστάντες Ald. « Ἄβρωῦ epitheton ineptum quorsum spectet, ignorare me fateor : debuerat potius scripsisse δάφνης vel δαφνίω. Proxima non minus intricata, nisi profundo vulnere laborare putes, grammatici recentioris atque imperiti notas praeferunt : ἐχειροτόνουν videtur posuisse pro porrigebant. » HEMST. τῷ μαντ. R. μαντιπόλει V., non G. ὁ δὲ ἐντυχῶν—τὴν ἀπόκρισιν τοῖς προτεινομένοις ἐποικίτο R. Ald. — 10 ὅτι στεφάνην ἔστ. Ald. — 12 ἐξαδύτοις V. ἐξ ἀδύτων G. ἐξάλυτος ο litteris evanidis R.—14 ἐχρησμούδει. Dorv. Totam hanc notam recentioris alicujus Graeci ejusdemque Christiani esse, cuius facile subolere potest. KUST. Unde fluxerint, aperiet OEumen. ad A. A. 16, 16, p. 130, D : Λέγεται ἡ Πυθία αὐτὴ γυνὴ τις οὕσα ἐπικαθῆσθαι τῷ τρίποδι τοῦ Ἀπόλλωνος, διαιρούσα τὰ σκέλη· εἴθ' οὕτως πνεῦμα πονηρὸν κάτωθεν ἀναδιόδομενον, καὶ διὰ τῶν γεννητικῶν αὐτῆς διαδύομενον μορίων πληροῦν τὴν γυναῖκα τῆς μανίας, καὶ ταύτην τὰς τρίγας λύουσαν λοιπὸν βακχεύεσθαι τε καὶ ἀφρὸν τοῦ στόματος ἀφιέναι, καὶ οὕτως ἐν παροιμίᾳ (lege παρανοίᾳ) γενομένην τὰ τῆς μανίας φλέγγεσθαι ῥήματα. Non dissimilia in aliorum ad hunc locum commentariis traduntur. Vide Origen. In Cels. 3, p. 125; 7, p. 333. Conspirat Josephus in Hypomnest. ap. Th. Galeum ad Iamblich. De myster. p. 215 : Ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τοῦ τρίποδος ἀσχημόνως ἐπικαθημένη διὰ τῶν γυναικείων πόρων τὰς μαντικὰς ἀποκρίσεις ὑποδέχεται. HEMST.

41 om. G. In R. ὁ τινι (scr. ὄτινι) ἐξίων ἐκ τοῦ ἰ. δ.

47. Scholia ad v. 47-57 om. Θ. — 53 Κατὰ τὴν R. Ald. — 54 δὲ om. R., qui ut Ald. τὸ τῆς πολιτείας, sine αὐτῶν ἦτοι. — 1 δυσσίμητον διδάσκειν R. δυσκίνητον διδάσκειν Ald. διδάσκειν, quod recte om. V., ortum est e lemme ἀσκεῖν. μὴ ἐρ-χέσθαι Θ. DIND.

48, 3 a m. sec. V., om. G. — 5 ὀηλονοτιῆ καὶ τυφλῶ V. a m. sec. — 6 τὸν πονηρὸν V. νοῦς γὰρ ὄρᾳ etc. Epicharmi sententia, de qua v. Wyttenbach. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 671. — 7. Ex his congruentem sensum vix efficies, nisi legeris vel, ὅτι (Chremylus) καθάπερ ὁ τ. etc., vel καὶ γὰρ οὕτως (ὁ πηρὸς τῶ νῶ) καθάπερ ὁ τ. etc. HEMST. — 10 τουτέστιν Ald. — 11 post ἀνοήτω pergīt V. ἀντὶ τοῦ μωροῦ. ἀντίκειται τὸν Πλούτον ἐπὶ χλεύης. ἢ πρὸς τὸν Πλούτον ἀντιτόμενός φησιν, ἢ τὸν πονηρὸν τῶ νῶ. τὸ δὲ ἐξῆς—τὸ μὴδὲν ἀσκεῖν ὑγιές. Deinde ὄλλα addidit Kusterus.

51, 29 sq. ἀντὶ—ζυγοῦ om. G. — 36 ἡμῶν Junt.

57, 39-42 sic in V., ἀπειλητικὴ ἢ πεῦσις τοῦ θεράποντος. καὶ τῷ λόγῳ πεισθέντα (πεισθέντι G.) βέλτιόν σοι σεαυτὸν ἐξεῖπειν ἢ βιασθέντα. Ἄλλως, ὡς μὴ λέγοντός σου βλαίον τι διαπράξομαι. τὰ ἐπὶ—λέγειν οὖν γρηὶ λόγῳ πεισθέντα βέλτιόν σοι ὅ ἐστιν ἐξεῖπειν ἢ βιασθέντα—διαπράξομαι. In R., ὡς μὴ λέγοντός σου β. τι διαπράξομαι. Et post v. 81 : ἄγε δὴ σὺ πρότερον. ἀπειλητικὴ γὰρ ἢ πεῦσις, ὅσον λόγῳ πεισθέντα βέλτιόν σοι ἐστὶν ἐξεῖπειν. . . . ασθέντα. — 40 ἄνω quorsum pertineat non capio : legendum est, nisi fallor, ἄγαν. HEMST.

61, 6-11 τὴν κληδόνα—Ἄλλως om. Θ. — 7 ὡς Ἄπ. R. οὕτως—νηί hic om. V., qui post ἐδήλωσεν alterum ponit scholion τὴν κληδόνα—νηί. — 9 sq. ὄρνιν καλοῦσιν om. V. — 10 τὰ ἕμοια R. Ald. — 12 sq. eum in modum praefert Dorv., ut supra τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ explicatio sit adscripta τὴν μαντείαν τοῦ Ἀπόλλωνος, tum reliqua ἐπειδήπερ — ἐμαντεύοντο in margine ponantur. Pro ἐκφρακτικῶν non deterius est Suidae ἐκφρακτικῶν in Ὅρνις. HEMST. ἐπειδὴ Θ. Qui scholia ad v. 64-204 omittit.

64, 17 ταύτην εἰς ὄρκον Junt. (et Reg.) Ignoratio loquendi formulæ praeposteram emendationem peperit : λαμβάνειν τινὰ ὄρκον, ut ποιέσθαι, de quo H. Vales. ad Sozomen. H. E. 7, p. 307. HEMST.

66, 21 ὅτι οὐ—ἐθελήσετε R., omissis praecedentibus et sequentibus. — 22 μόνον φησὶν ὃ τᾶν, ἀλλὰ πρὸς β, ὡς Kp. V. — 23 scribendum ἄρα γ', nisi haec versus in fine versus posita fuerunt. DIND. — 30 πώμαλα, ἀρνήσεως ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. ἐστὶ δὲ ἀττικῶς, ἢ πόθεν δωρικῶς. ἢ δὲ λέξις ἀττικὴ, ἢ (scr. ἦ) γραικικὴ, ἦγον σκλαβικὴ. Venet.

67 a m. sec. habet V., om. R. G. Τινὲς ἐν προσώπῳ λέγουσιν αὐτὸ εἶναι τοῦ δούλου, ἢ ἢ βέλτιόν ἐστὶ πεισθέντα εἰπεῖν ἢ βιασθέντα (haec ex schol. v. 57), τινὲς δὲ τοῦ Πλούτου R. Idem scholion V. infert post κατακλασθῆ (v. 70) sic scriptum, λέγουσιν αὐτὸ θείναι τοῦ δούλου, ἢ ἢ βέλτιόν σοι ἐστὶν π. εἰ. ἢ β. τ. δὲ τοῦ π. Tum sequuntur illa, οὕτως τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ (del. τοῦ) τῆς γενικῆς λέγουσιν. οὕτως καὶ ἀντὶ τῆς δοτικῆς αἰτιατικῆς. ἐστὶ δὲ Ἀττικῶν. — 32 Τινὲς et 33 τοῦ δούλου om. V.

72, 37 ἀλλ' ἦν πύθοισθέ (scr. πύθησθέ) μ' ὅστις εἰμ' ἐγὼ lemma habet R. ἐπὶ κρημόν τινά Ald. Pergit R. οὕτως Ἀττικοὶ αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς λέγουσιν. — 43 τὸ om. R. — 49-51 ἡμεῖς—ἀφήσομεν om. G. Sola illa, τὸ ἀπολυθῆναι. ἰδοὺ ἀπολύομεν. τοῦτο δὲ—αὐτόν, habet R.

75, 1 sq. τὸ μέθετόν με vñ V.

77, 24 ἦ ἔην εἴποτ' ἔην γε V.

78, 25 μιαρώτατε addidi. In sequentibus πρὸς

τοὺς θεοὺς delendum. Alio modo sententia scholiastæ expressa est in V., μὴ (hoc delendum) πεφεισμένως ἀνδρῶν εἶπεν ἐνταῦθα, ἵνα μὴ κατὰ τῶν θεῶν εἰπὼν κακίους πάθει προσεῦξῃ (scr. προσεῦξῃ vel ὑποεῦξῃ). ὅτι (scr. ἢ ὅτι) ἐν σχήματι ἀνδρὸς φασί (scr. ἐφάνη). εἰκότως οὐκ ἔγνω αὐτὸν εἶναι Πλούτων, οὕτως βυπῶντα καὶ ταπεινὸν ὄντα τῷ σχήματι. DIND. — 28 δὲ om. R.

83, 38 ἀντων. πεποιήται R. — 39 τὰ γὰρ ἀόριστα τῶν πρ. etiam Suidas in Αὐτότατος. Kusterus legendum putat τὰ γὰρ ὀριστά, quæ vox haud scio an apud grammaticos sit in usu pro τὰ ὀρισμένα. Laborare videtur πραγμάτων, cujus vice si reponas προσώπων, sensus erit non abhorrens: pronominum enim tertiæ personæ qualitas est infinita, ut grammatici Latini loquuntur. Mox malim, ἢ ὄν ἢ ἀντωνυμία etc. HEMST. ἀνεπίστατα R. — 40 ἀντι οὐσίας λαμβάνεται V. Qui 41 post μέρη addit, ἐπαίξε το αὐτότατος. οὐ γὰρ ἐπιδέχεται ὑπέρθεσιν ἢ ἀντωνυμία. Regius: Τὰ γὰρ περὶ τὴν οὐσίαν θεωρούμενα δέχονται τὴν ἀνεσιν καὶ ἐπίτασιν, ὅσον λευκότερος ἢ μελάντερος—αὐτὴ δὲ ἡ οὐσία οὐκ ἐπιδέχεται τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἥττον· οὐδὲ γὰρ λέγεται ζῶον ἐτέρου ζώοτερον οὐδὲ ἀνθρώπος ἀνθρώπου ἀνθρωπότερος· τὸ γοῦν αὐτὸς etc.

84, 48-51 τὸν Πατροκλέα—Πελαργοῖς sic in V. In R. Ald. ἐκ Πατροκλέους ἐργουαι: Εἷς ἦν τῶν τὸν Λακωνικὸν βίον ζηλοῦντων Ἀθηναίων (Ἀθηναῖος R., omissis præcedentibus verbis, quæ infra habet l. 52 post προσείσθαι), πλούσιος μὲν σφόδρα, ἄλλως δὲ κακόβιος τις καὶ φιλοργήματος καὶ σκνιφὸς κωμωδεῖται, ὡς ἐν (τοῖς add. R.) Πελαργοῖς. — 49 κνιπὸν V. Forma σκνιπὸς utitur Suidas, qui hunc versum explicat s. Πατροκλῆς. — 52 τῆς om. V., habet Suidas. εἶα προσείσθαι R. et Suidas. εἶα om. V. — 2 ἡῦχμει Dindorfius. ἡῦχει codex V., qui addit ἐπειδὴ δὲ πλούσιος μὲν σφόδρα ὢν, διὰ τὸ μὴ λούεσθαι κωμωδεῖται.

88, 10 Ἴνα, φησι, τὸ V. — 11 τῆς ῥήσεως ἐπὶ τὴν ἡλικίαν ἀνεγένεχῃ καὶ τὸ Ald. — 12 ὢν addit Hemst. — 14 καταλείπειν R. Ald. καταλαβὼν V. — 15 ὁ om. R. — 16 βουλόμενον, 18 ὃν τοῦτο ὅτι V., qui 19 om. πάντες ἂν διὰ τὸ πλουτεῖν, et 22 τὴν ἀρετὴν post ἀνθρώπους ponit. — 24 τῆς om. idem. — 25 οὐ μὴν διὰ Ald. δι' V. sine τῆς.

90 lemma omittit et ἄλλως ponit V. — 29 ἐχρῶντο, scilicet οἱ δίκαιοι. ἐκεῖ codex. ἐκεῖνοι sunt οἱ ἀδικοι. DIND. — 30 ἄλλως. παρόδηται ἐκ τοῦ, 31 ἐκρυσαν δὲ θεοὶ V. — 32. Quæ post Hesiodi versum sequuntur, male affecta sunt, atque a priore forte annotatione divulsa per errorem huc transierunt. HEMST.

93, 39 εὐρ. δὲ καὶ πρὸς γεν., πλὴν σπανίως Reg. 94, 40 sq. συμφωνῶ solum habet Suidas, reli-

quis, quæ inepta sunt, omissis. HEMST. — 43 ἔστιν μετάφρασις τοῦ R. — 44 ἤδη om. V., qui in fine ταχέως τὸ ἤδη. — 45 om. G.

98, 46 διὰ δὲ, 47 φασὶ πόλιν V. — 48 ἀποσκώπτουτος R. ἀποσκώπτουτα V. ἀποσκοποῦντα G. Ibid. πονηροὺς ὄντας V.

99, 49 φασί V.

103, 3 τὸ ἀντιβολῶ additum ex V. — 7 τούτους V. et Suidas s. Πιθοῦ. τοῦτον R. Ald. δὲ οἱ om. Suidas. οἱ om. V.

106, 11 καὶ μόνον Schæferus. ἢ μόνον Junt. Paris. Reg. τὸ οὐχ Paris., non Reg.

109, 13-15 sic in V., ἀληθῶς. τέχνην τὸν δόλον Ἀττικοὶ λέγουσιν. τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές ἐστιν. ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἢ καθάπαξ. ὁ γὰρ τόνος etc. Postrema post ἄλλως sunt etiam in Rav. — 16 τὰ σημαίνοντα V. — 17 τὸ ἀδιάφορον libri. Post ἀληθές subjici debebat, ἀτέχνως, ἄνευ τέχνης, ἀμαθῶς, ἀμελῶς, [ἀνεπιστημόνως in Reg.] aut simile quiddam, ut commode sequeretur, ὁ γὰρ τόνος etc. Habet Suidas, licet Aristophanis loco, quod alioqui solet, non posito, aliunde sua videatur quam ex his scholiis hausisse. Τὸ ἀδιάφορον τῆς χρήσεως hic alienum est, ubi præcessit διαστῆλαιν: præciso capite integrior erit lectio, τὸ διάφορον τῆς χρήσεως quemadmodum Etymolog. in Ἡρία: ὁ διάφορος τόνος διάφορον ποιεῖ καὶ τὴν σημασίαν· et in Πούς: ὀνόματα πρὸς διάφορον σημαίνοντα διάφορον ἔχοντα καὶ τὸν τόνον. Non satis apte conglutinata puto, quæ separatim inveniebantur binis in codd. quorum in uno, ὁ γὰρ τόνος διαστῆλαιν τὸ σημαίνοντα, in altero fuerit, ὁ γ. τ. δ. τὴν τῆς τέχνης στέρησιν, καὶ τὸ διάφορον τῆς χρήσεως. HEMST. τῆς τέχνης et κατὰ περισσοῦ V. περισσοῦ ὄντος R. — 18 post χ pergit R. τέχνη γὰρ ὁ δόλος παρ' Ἀττικοῖς. τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές. — 21 τι ἢ μὴ, οὐκ ἔστι Ald.

111, 39 ἀλλ' ἅπαξ ἀλλ' ὁμοῦ πάντες R. — 40 ἅπαξ Dobræus. ἀπαξάπαντες Ald. ἅπαξ ἅπαντες R. — 41 τάττεται melius congruit. Δύο μέρη τοῦ λόγου et ὑφ' ἐν τάττεσθαι plerumque grammaticis quasi opponuntur; velut apud Etymol. in Ἄμβωμοῖσι. Propterea duplex observatio: prima veteris grammatici, qui separatis orationis partibus scribi volebat, ἅπαξ ἅπαντες; quam in exemplari suo solam invenisse Suidam patet: altera serioris, ὑφ' ἐν ταῦτα τάττεται. HEMST.

115, 43 τυφλώσεως V., ex quo 44 additum τῶν ὀφθαλμῶν. Ib. φασί Ald. om. V. — 46 ταύτης γε V. παύσει Ald. ἢ σ' ἔχει Valckenarius apud Dobræum.

119, 52 lemmati τὰ τούτων addit Hemst. Τὰ τούτων τῶν ἀνθ. libri præter R. — 53 λαμβάνει αὐτὸν V. — 1 post δευτέρῳ addit V. ἄλλως. τὰ

τῶν ἀνθρώπων πάντα, Ald. τὸ δὲ μῶρα μεταξὺ.

121, 9 νόστος additum ex Suida s. Περινοστέιν. κυρίως δὲ G. ἢ ἐπ' V. — 10 ἀφίξις Ald. τοῦ τόπου V. — 11 μετάβ. καὶ πορεία om. Suidas.

122, 17 ὅ ἐστι—μέρος infra l. 22 post ἰδρῶν infert V. Sic etiam Suidas s. Ὀρρωδεῖ, qui inter ἰδρῶν et ὅ ἐστι recte interponit, ἔστι δὲ τὸ φοβεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ὄρρου. Post μέρος autem V. pergit, ἄλλως. κυρίως ὄρρωδεῖν ἐπὶ τῶν ἀλόγων τῶν τὴν οὐρανὸν σεῖόντων ἐν τῷ φοβεῖσθαι καὶ τὰ αἰδοῖα ἐπικρύπτειν (ἐπικρυπτόντων G.) μετὰ τῆς οὐρᾶς. Ib. μεγαπάγειον G. — 18 μὲν om. V. — 19 σεῖοντας V. — 20 ἐν τούτῳ R., non Suidas. — 22 πρῶτος R. et Suidas. πρῶτον Ald., et ante εἴθεον V. ἤγουν ὁ πρῶτος codex Taurin. 145 apud Peyron. Annotat. ad Etym. M. p. 991. ἤτοι ὁ πρῶτος Reg., Junt., quæ ἰδρῶν om. — 28 ὁ οἱ κοινοὶ κολοράδιν φασίν Reg.

123 R. habet ἀντὶ τοῦ ὄντως Ἀττικῶς. — 29 sq. τὸ ὄντως. Ἀττικὸν δὲ τοῦτο ἀληθές προπαροξυτόνως. ἔστι δὲ V. Cum Ald. consentit Suidas in Ἀληθές. δηλοῖ Suidas. δηλῆ Ald. — 31 θαυμαστικὸν καὶ προπαροξυτόνον Ἀττικῶς Ald. — 33 τούτου V.

126, 34 καὶ om. R. V. τὸ ἐὰν νῦν R. — 35 ὡς sp. V.

127 om. G.

133, 45 Ἄπερ, 46 ταῦτα R. Ald.

134, 51 καὶ additum ex R., qui τοῦ om. Idem ἀντικρὺ καὶ παραλαπαρῆν Ald. ἀντικρὺ δηλονότι.

137, 5 καὶ additum ex V. — 6 μέντοι Ald. θυμιάσειεν V. Ald. — 8 δὲ om. V. αὐτὸ τὸ πόπ. Reg., qui 11 ἰδιωτικῶς λαλάγγιον.

139, 13 ὑποστ. ἐρεῖς Reg. Dorv. νοεῖται Dorv. Pergit Reg. : εἰ δὲ συνημμένον τῷ ἐφεξῆς, ἀντὶ τοῦ δτι· ὁ καὶ κρεῖττον.

143, 32 οὔτι που Reg. recte. — 33 sqq. De his diversa præcipit Reg. : εἰ δὲ προπαροξυτόνως ἔστιν ἢ ἐγκλίνουσά λέξις, φυλάσσει μὲν καὶ οὕτω τὸν ἑαυτοῦ τόνον, προσλαμβάνει δὲ καὶ τῷ τέλει ἐτέραν ὀξείαν, ὅσον ἐνεκά σου θανατούμεθα. — 40 οὐ καινὸν etsi non improbem, malo tamen οὐκ ἄκαιρον. Hemst.

145, 45 οἱ γὰρ Ἀττικοὶ G. οὐ γὰρ Ἀττικοὶ V. ἀναπέμπουσι, scil. τὸν τόνον. — 46 κοινὸν om. G.

147, 52 πολῦτιμοι et ἐξευτελίξει V. — 53 sqq. in codice Parisino versui 128 adscripta ita leguntur : ἰστέον ὅτι ἐγωγε ἀνωθυμία διαφέρει τοῦ ἐγώ. τὴν μὲν ἐγωγε ἐπὶ ἀρχῆς μόνον τίθεσθαι, καὶ ἔστιν Ἀττικόν· τὴν δὲ ἐγώ ἐπὶ ἀρχῆς μεταξὺ, καὶ ἔστι κοινόν. — 2 διστακτικὸν reposui, præeunte Kustero, pro διαστατικόν. Apollon. De synt. 3, p. 261, ὑποτακτικὴν ἐγκλίσιον ab aliis appellari διστακτικὴν tradit : διστακτικῶς Ammon. in Βούλει. Hemst.

149. Ad hunc v. habet Ald. ἐπίσημοι ἐν Κο-

ρίνθῳ ἑταῖραι μνημονεύονται Λαῖς, Κυρήνη, Λαίαινα, Σινώπη, Πυρρίνη, Σικυώνη. Στράβων δὲ ἐν ὄγδῳ τῶν γεωγραφουμένων εἶναι φησὶν ἐν Κορίνθῳ Ἀφροδίτης ἱερὸν, ἐν ᾧ πλεῖν ἢ χιλίας ἑταιρίδας ἀφωσιωμένας τῇ θεᾷ προκείσθαι τοῖς βουλομένοις, ἕκαστον τῶν ἀφικνουμένων ὑπαγούσας, μηδένα μέντοι τῶν μὴ βίβη διαφερόντων προσσιμέναις· ἔθεν τὸ λεγόμενον πεπαρομιάζσθαι, « οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς. » Φωκίον (corrigere Σωτίων) δὲ ὁ περιπατητικὸς ἐν τῷ κέρατι τῆς Ἀμαλθείας Δημοσθένην ἱστορεῖ, Λαίδος αὐτὸν μυριάς δραχμὰς αἰτησαμένης εἰς μισθὸν παννυχίδος, « οὐκ ὠνούμαι » φάναι « μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν. » περὶ δὲ Λαίδος ἐν τοῖς ἐξῆς ἀκριβέστερον εἰρήσεται. Scholion recentissimi grammatici, compositum ex Strabone 8, p. 378, et Gellio 1, 8. DIND. — 13 Πυρρίνη, Σικυώνη R. Conf. Suidam s. Ἐταῖραι Κορίνθιαι. — 16 ἔστι om. G. — 17 sq. Regius A., Κυρήνη, Λ., Σ., Πυρρίνη, Σικυώνη.

151, 22 Ὅτι οὐ μόνον. G. Οὐ μ. ὅτι οὐ προσδιλέγονται, ἀλλ' οὐδὲ ὀρώσι σχεδόν R. Ald.

152, 28 ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζειν R. τὸ δὲ τρέπειν ἀντὶ τοῦ ἀντερεθίζειν V. — 29 οὐ σφόδρα R. V. ἄσημον V. Ald. ἄσχημον Kusterus.

153, 33 ἱερωτικῶς codex. — 34 corruptum est ἔτυχον. Fort. ἔφυγον. DIND. — 36 ἦσαν Hemst. οὔσαν codex. — 37 ἀπειστοι G.

155, 42 τοὺς πόρνους ἀρσενικῶς R. — 45 κατὰ τινα V.

156 Αἰτῶ καὶ αἰτούμαι Reg. — 49 δὲ om. R. — 50 διὰ διφθόγγου γράφουσι V. διὰ διφθόγγου γραφῶν R. διφθογογραφεῖται Ald. Sic autem Regius, διὰ τὴν τοῦ προσδιαλεγόμενου ἑνστασιν διφθογογραφεῖται.

159, 7 Οὕτω τῷ πρόσθε τῷ V., non male, si scribatur οὕτω τὸ τῷ προσθέτω. DIND. — 8 θεσμοφόροις Ald. — 9 ὅσ' ἦν περίεργ' Hemst. apud Dobræum et, ut videtur, V. ὅς ἦν περίεργος Ald. — 10 ὅσαις τε Porsonus et, ut videtur, V. ὅσαι ἐτι Ald. αὐτὰς Toupius. ἑαυτὰς V. Ald. πρόσθε V. Sequitur in Ald. ἢ περιπέττουσιν ἀντὶ τοῦ περικαλύπτουσι τὴν ἀσελγείαν. — 12 περιπέττειν δὲ V., qui 14 καὶ om. — 13 libri παραπέτασματος. Correxit Hemst., collato Eustathio p. 722, 32 : τὸ καταπέτασμα, ἔπειρ ὁ κομικὸς (Ran. 938) παραπέτασμα λέγει, δυνάμενον, ὡς εἰκὸς, ῥηθῆναι καὶ περιπέτασμα, ὡς δηλοῖ ὁ ἐξηγησάμενος παρ' αὐτῷ τὸ, Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. — 15 εἰώθασι γὰρ, 16 ποιεῖν ἄρτον. δοκεῖ Ald. εἰώθασι—μοχθηρίαν habet Suidas s. Περιπέττειν. — 17 ἵππου. Respicit ad v. 157.

160, 25 Οἱ μηχανοποιοὶ V. πλοίου κατασκευὴ R. πλοίων καὶ ἄλλων τινῶν V. sine κατασκ.

160, 30 λέγουσι additum ex Θ. — 31 μαθήματα πάντα Ald.

161, 39 Εὐραμεν κατὰ σοφίσματα. τὴν σύνταξιν δὲ παρὰ τὸ V. — 40 λέγε δὴ Ald. et fort. R. κατὰ σοφ. V.

165, 49 Ἄντι τοῦ πλέκει. μειδιασμοῦ δὲ ἔνεκεν περιπλέκει ἅμα τὰ γέλοια καὶ τὰ ἀστεία. (hæc om. G.) λωποδουτεῖ ἀντι τοῦ ἱμάτια συλατᾷ. λώπη γὰρ τὸ ἱμάτιον V. — 1 ὑπαίρεσθαι codex.

166, 3 lemma ὁ δὲ κναφεύει habet R. — 4 τῶν φαρῶν G. — 5 οἱ Ἄττικοι διὰ τοῦ V. τινὲς Ἄττικοι τὸ διὰ τοῦ R. — 6 δὲ διὰ V. οἱ παλαιοὶ etc. sunt alius scholiastæ verba, inserto δὲ post παλαιοὶ cum præcedenti scholio conjuncta. Ἄττικοι δὲ V. — 7 δὲ καὶ ἀκανθῶδες κνάφος, ᾧ V. Vulgatam scripturam habet Harpocratio s. Γναφεύς. — 8 post γνάψιν V. pergit, πλύνει τὰ δέρματα σὺν ἐρίοις κναφεύς, παρὰ τὸ κνώ, ὃ ἔστι ξύω. Ὀμηρος—γαλκείη. οἱ παλαιοὶ δὲ ἄττικῶς διὰ τοῦ κ. ἔστι δὲ ἀκανθῶδες, ᾧ ξύουσι δέρμα προβάτου. Ib. κν. μὲν οὖν Harpocratio. — 10 κνεῖ et κνήσται V. καὶ κνήστη Ald. Correctum ex Homero. — 12 Suidas γάνος adjective: quod satis placet; sed γάνος est frequentioris usus. Γνάπτειν autem oriri a γάνος, non intercedo quin pro futili grammaticorum nugacium commento explodatur. HEMST. γάνος Harpocratio. — 24 Reg. pergit τὸ γάνος, τὸ λευκόν. ἔστι δὲ καὶ κνάφος εἶδος ἀκάνθης. γνάπτω δὲ σημαίνει τὸ κάμπτω. — 25 scholion Taurinense edidit Peyron. ad Etym. M. p. 923. Est etiam in Reg.

168, 31-35 sic in Ald., παρατίλλεται: Ἔθος ἦν τὸν ἀλόγῃ μοιχείας παρατίλλεσθαι, ἵνα δοῦς ἀργύριον ποινηῆς (ποινήν Hemst.) λυθῆ. παρατίλλεται οὖν. — 35-41 διασειέται—ἐπασχον habet Suidas s. Παρατίλλεται. — 36 τοῦ om. V., habet G. δικτίλλεται Suidæ codex Paris. παρατίλλεται cod. Leid. διασειέται ed. Mediol. — 37 πένησιν hic omittit et τοῖς πένησιν post παρατίλλοι habet Suidas: quod præstat. παρατίλλοι Ald. — 38 sqq. Suidas, οἱ δὲ ἀποροῦντες μὴ δυνάμενοι χρήμασι λυτριῦσθαι τὴν φυγὴν δημοσίᾳ ταῦτα ἐπασχον. — 40 ταῦτα δὲ δημοσίᾳ R. — 41 ἐπασχε V.

170, 46 τῶν et λέγει et 47 γὰρ om. R. — 48 τῆ om. Ald. V., qui Πέρσαις.

171, 6 φιλοδικία R. et Suidas in ἐκκλησίαν. φιλονεικία Ald. Permiscet scholiasta mercedem iudicium cum mercede concionis populi. — 8 τὸ φιλοδικαίον codex. Scribendum τὸ φιλοδικον fuit aut τὴν φιλοδικίαν. DINN.

172, 14 οὐδαμοῦ R. Ald. — 15 sq. habet etiam Paris. — 16 correxi codicis scripturam τριττέρην. Τριττέριον et διττέριον ex Moschopulo et Niceta Choniata memoravit Ducangius. DINN. — 18 ἐκ τοῦ πλ. πάντως Reg.

173, 20-24 Φασὶ τοὺς—αὐτῶν. Ἄλλως ex V. hoc loco posuī, omissis quæ similia infra post

ἔτρεπον Κορίνθιοι exhibit Ald. φασὶ δὲ αὐτοὺς ὑφωμένους Ἀθηναίους ξενικὸν τρέφειν συμμαχίας χάριν. ἦν δὲ καταστήσας τοὺς ξένους ἐν Κορίνθῳ Κόνων—αὐτῶν. — 21 συμμαχία κεκοῖσθαι G. συμμαχίαν κεκοῖσθαι V. — 25 sqq. ὡς τῶν Ἀθηναίων etc. Ex adnotatione tota hæc priora tantum usque διεπράττοντο Suidas s. Ξενικὸν retulit, forma ora-

tionis mutata. HEMST. — 27 δὲ Κορινθίους V. δὲ Κορινθίους G. — 30 ἐνιοί—χρόνον V. ἰδίως—καιρὸν Ald. — 31 ὅς Portus. ὡς ἔσχατον V. ὁ Ald. — 32 εἰ μὴ ὅτι περ (ὡςπερ G.) δευτέρου V. Πλούτου om. Ald. — 33 sq. ἔχει γὰρ ὄρθος ὁ Κορινθιακὸς πόλεμος λεγόμενος συνέστη τρ. ἢ τέτρατι πρότερον V., qui 35 τοῦ om. ἐφ' Petitus Miscell. 1, 2. ἀφ' V. ὑφ' Ald. — 37 Λακεδαιμονικὸν Ald. μετὰ τὸν Πελ. πολ. V., ex quo καὶ additum. — 39 κατ' αὐτό V. Ib. συνέλαβον Dobræus. συνέβαλον Ald. συνέβαλλον V. — 45 sq. οὐ πολυστρατηγεῖτο V. οὐ ἐστρατηγεῖτο G. — 46 prius καὶ om. G. — 48 δακρύων V. Corruptum fortasse ex δ' ἀκούων. DINN. — 49 ἐνίκων G. ἐνίκουν V. ἡμεῖς G. — 50 sq. habet R., omisso δὲ. — 51 οὗς R. καὶ V. Ald. — 52 λέγεται ἢ, 54 ἐαυτῶν Reg.

174, 5 ὁ Πάμφιλος om. R. — 8 post ἦν addit Ald. οἶονεὶ πολιτευόμενος, quæ delevit Hemst. Suidas, Πάμφιλος, δημαγωγὸς Ἀθήνησι. καὶ ἐκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, καὶ φωραθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ κατελύθη, ὡς φησιν Ἀριστοφάνης. — 10 συκοφαντεῖν Hemst. συκοφάντην Ald. Quum autem Platonis Amphiarus nusquam alibi memoretur, ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν, quæ fabula complurium scriptorum testimoniis cognita est, coniecerunt Dobræus et Meinekius Hist. Com. p. 167, mutatione violentiore quam quæ probari posse videatur. Verba ipsa poetæ recte habebunt sic descripta, ut a Bergkio factum est in Commentatt. de com. Att. p. 381:

καὶ νῆ Δί' εἰ Πάμφιλόν γε φαίης
κλέπτειν τὰ κοῖν' ἅμα τε συκοφαντεῖν,

hac metri forma

σ ε υ - | υ ο υ - ο - ο

Quam rationem pridem ab me ipso inventam propterea deserui, quia Tragicorum versus ex syllabis illis compositi hanc omnes mensuram admittunt

σ ε ο - - | ο ε ο - -

cui prior quoque Platonis versus est accommodatus, sed adversatur alter. Verum quum Aristophanes alique poetæ versibus usi sint ex dimetro iambico et ithyphallico compositis, qualis est Euripideus

ἔπος ἦν' ἰππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ,

nihil impedit quominus monometrum quoque

iambicum cum ithyphallico compositum esse credamus, licet nulla dum alia hujus metri exempla innotuerint. DIND. — 12 δὲ om. R. V. — 15 συνδουστουχεῖν αὐτῶ Ald. Ceterum scholion hoc τινὲς—συνδουστουχεῖν, præfixo ἄλλως, scholio ad v. 175 (post κλέπτων, l. 31) adjungit V. — 16 δημ. δε ἀνεδημεύθη, 17 φησι et κλοπὴν, 19 δὲ ἀργύριος codex. — 27 βελωνοπόλῃν Reg.

175, 32 ὁ τὰς β. π. om. G.

176 Ἀργύριος Ald. et infra Ἀργύριον. — 36 post αὐτὸν fort. addendum κωμῳδεῖ. DIND. — 37 ὅτε G. ὅταν V., uterque πάσχη. Ἀθηναῖος et 38 τοσοῦτον et 40 στρηγιᾶ om. R. — 42 ἐκερδάκιζε Paris. (non Reg.). In libro Poggiano, qui idem scholion habet, scriptum est, ὅθεν πορίζεσθαι βίον ἐκορδάκιζε καὶ ἐπερδε—ἵνα λάβῃ ἀργ. — 43 λάβῃ Reg., qui 44 addit, ἕτεροι δ' ἐπὶ θρασύτητι τοῦτον κωμῳδοῦσιν.

177, 46 Φιλέψιος δὲ π. καὶ λάλος ἱστορίας λέγων ἐτρέφετο V. — 47 καὶ τερατώδης R. τερατώδης—κωμικός om. V. Post διαβάλλεται R. pergit λαλῶν ἱστορίας—ἐτρέφετο, ut V. — 49 δὲ καὶ ἱστορίας V. — 52 legendum ἔβλεγε, quod conjecit Dindorfius, ex Regio.

178 om. V., præter ea quæ infra ex eo apponuntur. — 10. Vera nominis forma Ψαμμήτιχος est, de qua v. Duk. ad Thucyd. 1, 104. Et Ψαμμήτιχος recte in schol. Vesp. 716. DIND. — 20 imo τῶν Περσῶν. — 22 τοῖς om. G. — 23 corrigendum μυριάδος τρεῖς ex scholio superiore. Conf. schol. Vesp. 716. DIND. Ad sequentia confer interpretes Thucydidis 1, 104 et 109. — 27 πρὸς τὴν Paris. — 28 ἀναπλώσαντες Paris., non Reg., qui etiam ἔλεσι. Ald. et Paris. ἔλλησι, quod correxit Hemsterh.

179, 37 ante ἵνα indicavi lacunam. DIND. Inter Chabriam (olymp. 91, 2) et Dioclem (ol. 92, 4) archontes anni intersunt quinque: quod ergo sequitur, ἔστι δὲ ἕως Διοκλέους ἔτη ἰδ', eorum initium est a Laide nata ducendum. Simul apparet, hæc eum in modum esse scripta, ut, quin priorem Plutum in manibus haberet, enarrator iste non dubitarit. HEMST. — 40 ἐπαίρειν. Potius duco ἐπαινεῖν. HEMST. — 41 Φάωνι Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 99, et Meinekius Hist. Com. p. 187. Legebatur Φαίδρω. — 42 Φιλοκλέους Hemst. Legebatur Διοκλέους. Fuit autem Philocles eponymus olymp. 97, 1. Post αὐτῆς excidisse videtur μεμνημένος. DIND. — 44 τὸν ἐν τοῖς Ἀριστοφανεῖς ἐγγεγραμμένον δράμασι. Scribendum, puto, τὸν τισιν Ἀριστοφανεῖς ἐπιγεγραμμένον δράμασιν, ut sensus sit, nomen Philonidis fabulis quibusdam Aristophanis inscriptum fuisse; sive nomen Philonidis pro Aristophanis in commissione fa-

bularum quarundam ab iudicibus comicorum, volente procul dubio et probante Aristophane, in catalogo victorum scriptum fuisse. Juvat hanc interpretationem quod legitur in argumento Ranarum, Φιλωνίδης ἐπιγεγράφη καὶ ἐνίκα. Et apud schol. Vesp. 1013: οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ, φησὶν, ἐπικουρεῖ ὁ ποιητὴς (Ἀριστοφάνης) τοῖς θεαταῖς, ἀλλὰ δι' ἑτέρων ποιητῶν λάθρα, ἐπειδὴ διὰ Φιλωνίδου καὶ Καλλιστράτου καθίει τινὰ τῶν δραμάτων. Confer nos etiam ad Equit. v. 510. Ut autem hoc loco Philonides ἐπιγεγραμμένος dicitur τοῖς Ἀριστοφανεῖς δράμασι, ita scholiastes Ran. 78 de Iophonite filio Sophoclis scribit, eum comicorum jocis exagitatum fuisse ἐπὶ τῷ ταῖς τοῦ πατρὸς τραγωδίαις ἐπιγράφεσθαι. KUST. Lege, Φιλωνίδην δὲ οὐ τὸν ὑποκριτὴν φησι, τὸν τοῖς Ἀρ. ἐπιγεγραμμένον δράμασιν. DOBRÆUS. Defendi potest scriptura vulgata. Deinde Hemst. οἴονται ἁμωνομῆα, qui articulum servare debebat. DIND. — 49 Nicocharis verba repetuntur in scholio ad v. 303, unde correctum ἦδὲ τ' ἀπ. Aldinæ. Rectius fortasse ἦδὲ τ' Meursius in Bibl. Attica. ἦ δὴ τ' Bentleius. — 50 Φύλλιος Jungermann. ad Pollic. 10, 93. Φύλλιος Ald. — 52 Λαίτω Casaubonus Animadv. ad Athen. 2, 27. καὶ Ald. — 1 sq. ὄνον τὸν Bentleius. ἀνόητον Ald. et καὶ οὐκ. — 4 ὠγαῶθ' Bergkii, Μελιτεύς Bentleius. ὄγαῶθ' ὁ μελίτου Ald. — 5 scribendum numeris melioribus ἔβλασταν πόλει. Videtur autem hic versus ex alio fabulæ loco sumptus esse quam qui præcedit. Vide Meinek. Com. I, p. 793 sq. — 5 ἐπαγομένης intulit Junt.: quod si veterum librorum fide factum constaret, amplecteremur forte: est enim ἐπάγεσθαι aliquando *allicere*, *blanditiis ad se perducere*, meretrici verbum utique conveniens; a qua potestate illa itidem dicuntur ἐπαγωγὰ, quæ vim pellacem magnumque lenocinium habent. Verum in ἐπάγεσθαι residet diversa quidem parumper, sed affinis tamen significandi virtus, *dolis aliquem capere*, *deceptumque suæ potestatis facere*: quod a Laidis insidiis, quas non tam Philonidæ, quam divitiis ejus struebat, minime abhorret. Iamblich. in Protr. ex Platone: ἐνεδρεύει καὶ θηρεύεται τὴν δόξαν ἐπὶ ἀπάτῃ, καὶ ἂ ποιεῖται, ταῦτα καλλωπίζεται ὑπαγόμενος τοὺς ἀνθρώπους: commode scholiastes ad Eq. v. 269, ὑπέργεται exponit, ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέγων, καὶ κολακεύει: elegantur Ion apud Athen. 13, p. 604, D, ὡς εἶ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα, *se bene callido commento decepsisse puerum*. Hæc pro veteri lectione firmanda sunt satis. Præterea distinctionem post Λαίδος sustuli, ut aptior oriretur sequentibusque congruens hunc in modum: *videatur autem amore fuisse captus Laidis istius*,

de qua paulo ante dixi, Siculae, *blandas insidias admoventis*: neque enim eum amaverit illa Lais, cui Diogenes (Cratetem alii auctorem dicti ferunt) *adscriptis erectum Græcorum intemperantiae tropæum*. Opportunum utique erat admonere, ne quis imprudens in eundem, qui sanè multos fefellerat, errorem incideret, de duabus eodem nomine meretricibus, una Sicula, quæ Hyecaris orta Corinthum fuerat venundata, altera vere Corinthia. HEMST. — 9 τούτω R., qui 10 ἐρῶν post πλοῦτον ponit. ἢ Α. διὰ τὸν πλ. G. — 11 Τιμάνδρας R. Πηγάνδρας V. Ἐπιμάνδρας Ald. Τιμάνδρας edidit etiam Hemst., «secutus Plutarchum in Alcib. p. 213, D, et Athen. 12, p. 535, C. Non quidem me fugit aliud ejus referri nomen ab eodem 13, p. 574, F, Δαμασάνδραν τῆς Λαίδος τῆς νεωτέρως μητέρα· sed illud quin ex comœdia, ubi Timandra, quæ Alcibiadem, tantum virum, amore domuerit, a Comico aliquo risus gratia Damasandra fuerit appellata, sit depromptum minime dubito: neque repertum iri credo, qui mihi neget, ad eandem, quæ scripsit Demetr. II. ἐρμ. § 326, ὁ τῆς Τιμάνδρας κατηγορῶν ὡς πεπορευκυίας, pertinere: unde licet appareat, auctorem hujus actionis Timandræ intentatæ haberi incertum et neutiquam reprehensionis immunem, Hyperidi tamen attributam fuisse nonnullorum judicio, Suidas ostenderit in Παιδάριον, siquidem ibi legendum est, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Τιμάνδραν, non, quod edd. obsidet, Τιμάνδρον.» HEMST. ἐκ Καρῶν R. V. Ald. Correctum in edit. Basil., in qua typhothetæ culpa expressum est ἐξ Ἰκαρῶν. — 16 sq. λέγουσι δὲ etc. Ordo orationis vetat ne quis hæc de alia dici existimet quam Timandra. Jam pone, Timandram olymp. 94, 1, quo mortem oppetiit Alcibiades, certe dignam quæ id ætatis juveni regum maximo grata comes adhereret. Quid ergo? ut aliqua saltem parte scrupulus eximatur, tentandum est, an inverso duarum periodorum ordine succurri possit: περιόχτος ἦν ἑταιρίς. ἢ δὲ Λαίς ἐπισημοτέρα γέγονε τῆς μητρὸς ἐν Κορίνθῳ· λέγουσι δὲ, ὅτι ἄμα Ἀλεξάνδρῳ ἀπεδήμησεν εἰς Πέρσας ἐκ Κορίνθου· ὕστερον δὲ

καὶ αἰθῆς ἀπεδήμησεν etc., non quod de ipsa Laide nihil impeditum restare putem; etenim hæc quoque nimium vetula, quam ut Alexandro placere potuisse credatur: sed quod persuasum mihi sit, in errore versari vel sponte sua lapsam enarratorem nostrum, vel pravo duci temere obsecutum, qui pro Thaide literæ similitudine deceptus Laidem supposuerit. Equidem in comitatu Alexandri neque Timandram, nec Laidem usquam inveni: at certos testes citare licet Clitarchum apud Athen. 13, p. 576, E, et Plutarch. in Alex. p. 687, A, qui non adfuisse tantum in Perside Thaidem, sed ejus etiam temulenta protervia factum doceant, ut subjectis facibus regia Persarum conflagrarit: tametsi de toto hoc negotio quid senserit, dum tacet Arrianus, satis clamat. Conf. et Vales. in Not. Maussac. ad Harpocr. p. 310. HEMST. — 19. Is Eurylochus, ut videtur, qui Socratem invitavit; Diog. L. 2, 25; Liban. vol. 1, p. 682 C (3, p. 59, 1 Reisk.). HEMST. in schedis Mss. Hippolochum a Plutarcho Mor. p. 767, F, vocari monet Bentleius. DOBR. — 23 sq. ξύλιναις χελώναις. Timæus an Polemo (uter enim tradiderit, per structuram orationis dubiam minus est apertum) crudele Thessalarum facinus narrat apud Athen. 13, p. 589, A: inde verbis iisdem fere sumsit scholiastes. Vicissim scholiastæ sua debent Suidas, qui hæc paucis omissis in v. Χελώνη descripsit, et Helladius ap. Photium p. 872, 20: nam, ne dubites, præcedit observatio de μονώτατος, quod licet a grammaticis pro solæco habeatur, usurpasse tamen Aristophanem monet; atqui tertius ab hoc versus eum superlativum offert. Ab alio fonte derivasse quæ scribit in Ἐρωτικῷ p. 768, A, Plutarchum non obscure liquet, ut qui referat, tum Thessalas in templum Veneris adductam Laida, lapidibusque obrutam interemisse, tum Venerem ex eo casu dictam ἀνδροφόνον: quæ tamen appellatio quandoquidem rei, cujus designandæ causa fuit imposita, convenire non videtur, forte melius in ἀνοσιοφόνου commutabitur. Sunt autem ξύλιναι χελώναι scabella lignea, quæ vel pedibus supponuntur, vel ascensum in lectos præbent: quare χελώνην Hesychius interpretatur ὑποπόδιον, ex Sext. Empir. Adv. mathem. 1, § 246: τὸ ὑπὸ ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον Ἀθηναῖοι καὶ Κῶοι χελωνίδα καλοῦσιν· unde dubitari non potest, quin, rejecta grammaticorum explicatione, eadem sit hujus vocabuli potestas amplectenda Judith. 14, 15. Notavit HStephan. in Thes., partim recte, partim secus. Ceterum iram Veneris, quæ cædem in mulierum formosissima patratam ferre non potuit, quin immissa peste ulcisceretur, solus

exposuit enarrator Aristophanis. Illud autem pestilentiae telum, quo majestatem laesam vindicarent, acerrimum in promptu habuerunt veterum dii: quamvis enim ratione propria τῶν λοιμικῶν παθῶν αἴτιοι censerentur Apollo ac Diana, ideo tamen neque aliis, si usus ferret, ejusdem mali inferendi negata fuit potestas. Vide schol. Euripid. ad Med. v. 273. Propter ursam Braurone sagittis confixam in templo Dianae λοιμώδης νόσος τοῖς Ἀθηναίοις ἐνέπεσε, teste Suida in Ἄρκτος. HEMST.

180 In V. hic est ordo scholiorum, ὁ Τιμόθεος οὗτος ζάπλουτος ἄμα—Ἀθηναίων, εἰς τοσοῦτον ἤρθη—τούτω. τούτου κατασκευάσαντος πύργου καὶ οὐκ ἀπὸ τύχης κατασκευακέναι φήσαντος, ἀλλ' ἀπὸ ἀνδρείας, ὀργισθεῖσα ἡ τύχη πένητα αὐτὸν ἐποίησεν—ὑπόνοιαν ἐμπέσοι γέ σοι. Ἄλλως. Τιμόθεος οὗτος εὐδαίμων πᾶν καὶ πλούσιος στρατηγὸς Ἀθηναίων εἰς τοσοῦτον ἤρθη τύχης, ὡς τὸν δαίμονα φαίνεσθαι (ἐν add. G.) ὄψει τούτω. καὶ ἐν Ἀθήναις δὲ ἐν εἰκόσι κοιμώμενον ἐποιοῦν αὐτὸν οἱ ζωγράφοι καὶ τὴν τύχην ἑαυτοῦ πλησίον φέρουσαν αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν. ὃς ὑψηλὸν πύργον ὡς πλούσιος ἐποίησε. (v. 184.) οἱ γὰρ πλούσιοι etc. — 34 τούτου Ald. — 38 διὰ τὸ πλούσιον, ἀλλ' V. sine ἐγένετο. — 40 ἄμα δὲ καὶ ὀλιγὸς ἀνὴρ Suidas s. Τιμόθεος om., et sane sunt inepta; tum om. etiam ὡς τὸν δαίμονα φαίνεσθαι ὄψει τούτω. HEMST. Suidae locum (s. Τιμόθεος) om. cod. Paris. A. οὗτος ζάπλουτος ἄμα καὶ ὀλιγ. V. — 41 ὃς εἰς R. et Suidas. τῆς τύχης Reg. Ald. τὸν δαίμονα R. et Suidas. — 42 ἐν praebuit V. φαίνεσθαι ὄψει R. et Suidas. ὄψει φ. Ald. Sequentia Suidas aliis verbis expressit. — 45 τὴν δαιμονίαν R. Sequentia 45-50, 3, 4 et 15 in Aldina editione hoc modo scripta sunt: τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ. ὃς ὑψηλὸν πᾶν πύργον ἐποίησεν ὡς πλούσιος. Ἐμπέσοι γέ σοι, παρ' ὑπόνοιαν—μέγας. ἀλαζονευόμενος δὲ—στρατηγοῦ μέμνηται. Κρατοῦσι γοῦν cet. Correxerunt Hemst. Suida duce. — 47 τὰ κατορθώματα Suidas. Quae de Timotheo scripsit Ulpian. ad Demosth. Olynth. 2, p. 30, A, neque re nec verbis multum ab enarratore nostro distant. HEMST. — 3 Παρ' ὑπ. τὸ ἐμπέσοι γέ σοι R. — 11 παροχός Paris.

184 post scholion v. 190 habet R. ἐπικτιώνται Ald. — 16 περιγίνονται τῶν πολεμίων Hemst. — 18 sq. τὸ ἐκ—πάντοτε om. G.

185, 20 Τὸ δὲ ἐπικαθίζεσθαι V. Τὸ δὲ ἐπικαθίζεσθαι G. τοῦ ζυγοῦ V. τῶν ζυγῶν habet Suidas s. Ἐπικαθίζεσθαι. — 21 καθέζεσθαι—λέγεται Ald. Alio verborum ordine V. καὶ γὰρ τὸ ἐπιβαροῦν ἐπικαθίζεσθαι. Scholion 187 om. R. — 23 sq. Suidas in Μὰ Δία: ἐπεὶ κατομοτικὸν—προτάτῃται αὐτοῦ τὸ ναί.

188, 25 φησὶ G. φασὶ V. — 29 Παρὰ τῷ Ὀμήρῳ V. — 31 φιλότιτος, πλούτου δ' οὐκ ἔστι κόρος V. — 42 τὰ Reg. τὸ Junt.

191, 44 χλανίδιον de edulio nusquam mihi lectum. SCHÆF. Non est in Reg.

192, 48 φακὴ V., om. R.

195, 8 ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐξ πρ. quid velit, intelligi potest ex Etymol. p. 324, 14: ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ εἰς x. HEMST.

197 in R. εἰ μὴ λάβῃ, λέγει τὸ ζῆν ἑαυτοῦ μὴ εἶναι ἡδύ.

198, 21 ἀντὶ τοῦ δέ (τοῦ λέγε V.) glossa ad τοι, ut videtur, referenda. Quamobrem δὴ corrigendum. DINB.

202, 42 sq. ἀντὶ—δυναμῶς om. G. δυναμῶς μου V.

203, 45 Ἄλλως. ἐπεὶ V. — 48 sq. χρημάτων. καὶ Εὐριπίδης· δεῖλδον V. — 51 θεὸν ed. Basil. θεῶν Ald.

204, 52 διπλασιάζουσιν. Hæc referenda videntur ad εἰς præpositionem post verbum εισδύς repetitam. Nam verba sic sunt construenda, εισδύς εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ εἶχεν αὐδὲν λαβεῖν. DINB. — 53 οἰκίας G. οἰκίας V. — 2 γὰρ et τῶν οἰκιῶν (οἰκειῶν R.) om. Ald. — 3 τις τῶν κομικῶν. Quis Comicorum elegantem sententiam Diogenis (eum enim auctorem prodit Diogen. L. 6, 51) his iambis expoliverit, equidem ignoro. Ejusdem dicti mentionem quoque fecit Eustath. ad Il. K, p. 812, 56. HEMST. — 6 πρόχλωρον—εἶναι addita ex R. V., Ἄλλως ex V. — 11 εἰσελθῶν R.

206 habet Θ., omisso τὸ ἐξῆς, insertoque post τέλειον, Ἄττικὸν δὲ ἐστὶ ὡς τὸ πώμαλα.

207, 15 ἐὰν λάβῃ om. G. Corrigendum fortasse δ' ἀν' λάβῃ, referendumque ad λαβεῖν v. 205. DINB. ἐκάλεσαν G. — 18 βουλευομένου Schæferus. βουλομένου codex.

209, 21 προθυμηθῆ V., qui 22 ταῦτα om. ὡς R. Ald. — 23 οὐδαμῶς V.

210, 27-45 sic in V., οὗ μέμνηται καὶ Ἀπολλώνιος· ὃς τοσοῦτον ὀξείως ἑώρα ὡς ἰδεῖν δι' ἐλάτης—Πίνδαρος. γεγόνασι δὲ καὶ Λυγκεῖς διάφορος (διάφοροι G.) παῖς Αἰγύπτου, καὶ ἄλλος Ἀμφιάρης, καὶ ἄλλος δ' Ἀλάκωνος Λυγκεῖς, οὗ μέμνηται Θεόκριτος· ὃς ἐλέγετο πᾶν εἶναι ὀξυδερκέστερος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ὄραν. τοῦτο μὲν εἴρηται (corrig. λεληθῆται), πρὸς δὲ V. — 27 Τοῦ ἀδελφοῦ Ἴδα, ὡς δ' αὐτὸς Θ. Λυγκεῖς, ὡς αὐτὸς Ald. ὡς Θ. pro υἱός. — 28 sq. ἐπεὶ δοκεῖ παρ' ἰστ. λ. Hæc quorsum pertineant, ægre perspicitur, nisi in Danaïdibus Aristophanem statuas, comica forte jocandi libertate, utrosque Lynceos, hunc Ægypti, illum Aphareï filium confudisse, alterique, quod alterius erat,

acumen visus incredibile tribuisse. Suidas: Αὐγ-
κέως ὀξυώτερον βλέπει· οὗτος ἐγένετο ἀδελφὸς
Ἰδα· ὡς δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσιν, υἱὸς Αἰγύ-
πτου· τοσοῦτον δὲ ὀξυώτερος ἦν etc. Quæ post
Apollonii versus sequuntur, nihil eorum in
Suida: et sunt sane notæ recentioris minusque
spectatæ. HEMST. — 31 Nem. 1, 115, modo is sit
locus, non alius aliquis ex amissis Pindari car-
minibus, quem in animo scholiastes habuit:
nam ibi quidem δρυὸς ἐν στελέγει sedentem Lyn-
ceus videt. HEMST. καὶ accessit ex Θ., qui 35
ἐνερθεν, 36 om. εἶς, 37 καὶ οὐ, 38-43 om. ἐν τῷ—
καρτερός Ἰδα. — 46 οὗτος om. V. Ib. εὔρε μετὰλλα
etc. Palæphatum descripsit c. 10, ubi v. Galeum:
item Apostolius 12, 13. HEMST. — 47 et seq. sic
in V. Θ., ἄλλων καὶ διὰ τοῦτο ἐρρήθη (εὐρέθη V.)
ὑπὸ γῆς ὄραν, ἐπειδὴ τὰ εἰρημένα τύχη τινὶ ἐπενόησε
καὶ εὔρε. — 51 ἀναφέρει. Omnes edd. περιφέρει·
nec discrepat Apostolius. Res ipsa postulat ἀνα-
φέρει, quod legitur in Palæphato: paulo ante:
ἀνέφερε τὸν χαλκόν. HEMST.

211 τὸ π. με βλέψαι om. Paris.

214 Ὁ om. V. ὁ Ἄπ. om. G.

215. Ad hunc versum in V. adscriptum συναί-
ρεσις et τοῦδε, quæ om. G. Corrigendum videtur
συναίρεσις, quod spectat ad ὄγαθέ. τοῦδε autem
suppletur ad φροντίζετε. DIND. — 11 χαλεπανῆ Θ.

220 in R. nihil præter hæc, σκετλιαστικόν. ἀντὶ
τοῦ ἀτυχεῖς, ἀθλίους. In V., πονήρους, ἀθλίους, ἀτυ-
χεῖς, ἀπράκτους, ὡς φημὲν, πονήρους ἡμῖν ἔχει τὰ
πράγματα. — 22 στικτέον εἰς τὸ π. quo pertineant,
parum exploratum habeo. Nonnihil ab his dis-
crepat Suidas in Πόνηρος: dubitabit autem nemo
quin vocis πόνηρος discordes interpretationes ex
diversis enarratoribus in unum sint conflatae.
Exemplo, quod ponitur, convenit illud Philo-
strati Her. p. 664, 15, πονήρους οὖν τὰ ἐμὰ εἶχεν.
HEMST.

221 om. G. — 26 πόνηροι καὶ Ald. — 29 ἀμετα-
βάτως πρὸς γενικὴν Kusterus.

222, 38 sqq. totidem fere verbis in Moscho-
puli Ἐκλ. Ἄ. Ὁ. leguntur. HEMST.

223 simile scholion in V. προπαροξυτόνως, ὅτι
σύνθετόν ἐστι τὸ ὄνομα, γεωργὸς ξυγγέωργος, σοφὸς
πάνσοφος, καλὸς πάγκαλος.

224, 46 aptius τοῦτο δέ. DIND. — 47 ἔστιν γὰρ
πετρώδης R. Θ.

226, 52 male ait τὸ μετέχειν nunc accusativum
regere nunc genitivum. Nam proprie semper re-
git accusativum. Quando autem genitivo jungi-
tur, id fit per ellipsin accusativi μέρος. Integra
phrasis enim est, μετέχειν τινὶ μέρος τινὸς πράγμα-
τος, ut hoc loco apud Comicum. KUST.

227, 3 Ποῖον τοῦτο δ V., qui ἔργεται post ἔχων

ponit, et om. ἐκ τῶν Δελφῶν. — 5 αὐτῆς τῆς θυσίας
Ald. et fort. Θ. τι addit Hemst. — 6 sq. ἄλλως
— λεβήτιον om. V. λοιπασθὲν R. Θ. λειφθὲν Ald.
Quum λοιπάς et λοιπαδάριον, quod per *reliqua-*
rium explicatur in Glossariis, recentiores Græci
dixerint, verbum quoque λοιπάζω exstisse vi-
detur, quod Ducangii Glossario inseratur. Sub-
stantivum λοιπασμὸς scriptori Philopatridis c.
20 pro vulgato ἐλειπασμὸς restituit H. Valesius
in annotationibus ineditis. DIND. — 7 ἔνιοι δὲ, τὸ
λεβήτιον. Non est, quod forte quis suspicetur,
lectio varia; sed nova interpretatio vocis κρεά-
διον· quo spectat glossa Dorv. τὴν χύτραν. Ratio
non dissimilis obtinet in κρεῖον apud Homer. Il.
I, 206, quod capiendum foret pro ipsa carne,
an pro lebete, veteres dubitarunt: v. schol. et
Eustath. p. 767, Hesych. in Κρεῖον, Κρήϊον.
HEMST. — 9 interpunctionem quæ in codice est,
κατεσθίονται. καὶ δαπανῶνται ἐψόμενα ἦν correxit
Schæferus, ἦν ad χύτραν referens. Bastio scri-
bendum videbatur ἄ. De κρεάδιον Bastius affert
Alciphron. 3, 22. DIND. Idem scholion Bastius
in notis mss. enotavit ex codice 2835, ubi ἐν ἦ
καὶ κρέα ἐδ. Regius noster (2821): Κρ. ἡ τμήμα
κρεῶν φησὶν, ἡ τὴν χύτραν, ἐν ἦ τὰ κρέα ἐψόμενα
ἔδονται ἡγουν κατεσθίονται καὶ δαπανῶνται βραζό-
μενα ἦν ἐν τῇ etc.

229 in R. adscriptum ἐπὶ τοῦ ἀνῦσαι. — 14 Τὸ
εἰσενέγκαι, 17 ἀνυσσον, ἡγουν σπεῦσον. περιφρασι-
κῶς, Ἄττικῶς Θ.

230, 18 Καὶ τὸ R. — 21 sq. πάντας εἰς τὴν ὁδὸν
ἔλεγον. Dorv.

233, 29-31 supra ad v. 219 adscripta habet
V. (non G.) hoc modo: δικαίως ἀδίκως τὸ ἀπλῶς
ἔρριπται οἷον πάση τέχνη. οὐ γὰρ οὐχ ὑπόκειται αὐτῷ
ἀδίκως οὕτως ἀπειλητικόν, ἀλλὰ μελικτικῶς προσαγ-
γέλλει. — 30 ἀπάση Ald. — 31 προαγγέλλει R. πα-
ραγγέλλει Hemst.

234 habet R. φορτικὸν ἡγοῦμαι· et 235, τοῦ
εἰσελθεῖν. τοπικὸν τὸ ἐπίρρημα, αὐτόθι. ὅπου, φησί,
εἰσελθῶ. Duplex in his proponitur explicatio
vocabuli αὐτοῦ, quod alii pro pronomine acce-
perunt interpretatique sunt τοῦ εἰσελθεῖν, alii pro
adverbio αὐτόθι significante. DIND. — 37 μὴ
om. V., non G.

236, 41 Τοῦ om. Dorv. — 42 ἀπολαύω Regius.
ἀπολάβω Paris.

237, 45 ἦν μὲν γὰρ εἰς φειδωλὸν: Φειδ. V. φει-
δωλὸς τις Ald. φειδωλὸς τις ὦν R. Θ. et Suidas s.
Φειδωλός: quod e proximo φειδωλός τις ὦν cor-
ruptum. τὸ εἶναι Θ. τοῦ διδοῦναι Paris. — 46 ὁ πε-
ρίφηρος additum ex R. V. (non G.) et Suida. «In
calculis sollicitè ponendis occupatus. Vide Sui-
dam s. Λογισταί. » HEMST. τινές—καὶ τὸ δοῦναι om.

G. τοῦ—τοῦ Paris., qui om. 47, ubi φειδωλός τις V. φειδωτός τις et τοῦ τ Θ. εἰς λ ἐγένετο φειδωλός V.

239, 53 προβολὴν V. Hoc scholion codex Paris. bis scriptum habet, primum sic: — φιλαργυρίας δηλώσῃ προκεκρυμμένης τῶν χρηστῶν φίλων· altero loco sic: — προκεκρυμμένος καὶ τῶν χρηστῶν φίλων. — 1 σημαίνῃ Junt. προκεκρυμμένης V. προκεκρυμμένην G.

242, 7 sq. sic in V., ἀφρόνως παραπλήχτην ἀπὸ τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῦ διὰ μεταστάσεως· ἢ ὅτι διὰ τὸν παραδέοντα κρουσμόν. Ἄλλως. παραπλήγῃ τὸν μωρόν. — 9 ἀσωτία Paris. πεπληγμένη etiam Suidas s. Παραπλήξ. παραπεπληγμένη Ald. Post διάνοια in libro Parisino statim sequuntur hæc: ἄλλως· ὅπερ πάσχουσιν οἱ παραπλήγες ἄνθρωποι, δι' ἀσωτίαν τεμνούμενοι, εἰς ἑαυτὸν μετήγαγε. Quæ sunt ex scholio v. 244.

244, 17 τὸ ἀκαρῶς, ἐξ οὗ Suidas s. Ἄκαρῆ. — 19 τὸ κείρομαι τριχός Ald. — 19-26 διὰ τὸ ἀτμητον, ὅπερ πάσχουσιν ἑκείνοι ὑπὸ τῆς ἀσωτίας γυμνούμενοι, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρει. Ἄλλως. ἐν ἀκαρεῖ [sic], τῶ ἐλαχίστῳ, ᾧ οὐχ οἷόν τε διακείραι καὶ διακόψαι διὰ τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καρῆσαι V. — 20 διακείραι καὶ om. Θ. Reg. Ald. — 25 μετήγαγε Θ., qui 27 om. Ἐλευθέρου.

245, 28-30 om. V. ἐπέτυχες Θ. ἔτυχες Ald. Regius: Μετρίου ἀνδρὸς, τοῦ διαμετροῦντος ἑαυτῶ τὸ ζῆν. ἀρετῆς γὰρ ἔστι τὸ ἐν καιρῷ μὲν, ὅτε δεῖ, φεῖδασθαι, καὶ αὐτὸν, ὅτε δεῖ, ἀναλοῦν. λέγεται δὲ μέτριος καὶ ὁ ἐπιεικὴς καὶ ταπεινός.

246, 33 ἔστι om. V., qui ἑαυτὸν, 34 ἀνδρὸς λέγει. — 35 τοῦ ζῆν V. Θ.

247, 36 Ἀρετῆ V. γὰρ ἐπὶ Ald. ἔστι τὸ τῶ Θ. — 37 ἀρμολογούμενος Θ. Ald.

248, 41 ἦ Schæferus. ἦν Paris. — 46 δεῖ νοεῖν Reg. pro πρέπει. In V. sic, ἵνα αὐτὸς ὑπ' αὐτῶν θεωρηθῆ. τὸ γὰρ ἰδεῖν σε ἀντὶ τοῦ θεαθῆναι σε. Ἀττικόν—ἄρθροις. λέγει δὲ αὐτὸν εἰσελθεῖν, ἵνα ἑκείνοι τὸν πλοῦτον ἴδωσι. τὸ δὲ ν πλεονάζει. ὅτι τὸ ν πλεονάζει. Postrema illa τὸ δὲ ν etc., quibus caret G., ad ταυτὸν v. 253 spectare annotat Dindorfius. — 47 τοῖς ἀριθμοῖς R.

253, 19 sqq. conf. Cæl. Rhodigin. Antiq. Lect. lib. 15, cap. 20, et Villoison. præfat. ad Homer. p. XVIII. — 40 supplendum ex Hephæstione, ut integra sibi constet sententia, κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον τοῦ Ἀλκαίου ἐκδοσιν· loquitur enim de illa, quam Aristophanes grammaticus curaverat, Alcæi editione. HEMST. — 45 ἦτοι ex cod. Paris. et Hephæst. additum. — 3 ἔδος—γεωργῶν om. G. Ib. θύμων: Ἀγριοκρόμμυον, ᾧ χρῶνται οἱ πένητες δι' ἄκραν ἀπορίαν· ἔστι δὲ τὸ ν βραχὺ Dorv., et similiter Reg. Ἄλλως, (quod om. G.) ταυτὸν

θύμον φαγόντε (φαγόντες G.) ἀντὶ τοῦ, 5 μετέχοντες V. θύμος etiam Suidas s. Θύμος. θύμον Ald. εἶδος εὐτελοῦς βοτάνης (βοτάνης om. G.) V. εὐτελής βοτάνη R. et Suidas. — 6-14 sic in V., ἀπὸ δὲ τοῦ θύμου, σημαίνει τὸ λάχανον, συνεσταλμένον δέ. Ἄλλως. οὐδετέρως τὸ θύμον καὶ βραχυπαράληκτως. ἐν γὰρ τῇ συναλοιφῇ (vocabuli ταυτὸν) ἐπισάγεται τὸ ν τῆς αὐτοῦ ἀνωθυμίας· εἰ γὰρ ἦν ἀρσενικόν, τὸν αὐτὸν ἦν καὶ οὐκ ἐγένετο (adde ταυτὸν). συστέλλει δὲ νῦν τὸ υ τοῦ θύμον καὶ βαρυνόμενον γὰρ καὶ ἐκτεινόμενον (corrig. e loco superiore θύμον. βαρυνόμενον γὰρ καὶ συνεσταλμένον σημαίνει τὸ λάχανον, ἐκτεινόμενον δέ) καὶ ὀζυόμενον δηλοῖ τὴν ψυχὴν. τινὲς δὲ φασιν—διαβάλλει. — 6 δὲ om. R. πεπαρώδηται Θ. — 10 καὶ ἄκ. accessit ex V. — 13 καὶ ἀρσ. κλιν. om. Θ.

255, 19 ἀθλητῶν ἐγκονεῖν· οὐ γὰρ V. Deinde Hemsterhusius, aliquid excidisse statuens, conjicit, ἐν κόνει γὰρ ἐκείνον τὸ ἔργον· ὅθεν καὶ ἀκονιτὶ λέγεται (vel ἀκονιτὶ νικᾶν λέγονται), ὅτε (vel ὅταν) πρὸ τοῦ τῆς κόνεως ἄψασθαι νικῶσιν. Suidas v. Ἐγκονεῖτε vulgatam tenet. — 20 κινῶσιν V. κυχῶσι G. om. Θ. — 22-24 sic V., τὸ δὲ μέλλειν ἀντὶ τοῦ μέλλειν καὶ (μ. καὶ om. G.) ἀναβάλλεσθαι κайρός οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ σπεύδειν. — 24 ἐγείρειν Hemsterth. conj., ut est in Etymol. v. Ἐγκονεῖν: οἱ γὰρ ἐπειγόμενοι τι πράττειν, κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν.

256 ἀκαμεῖ corruptum. Corrigendum videtur ἀκαματεῖ. DIND.

257, 28 libri συντόμως, quod nihil ad rem facit. Loquitur enim hic comicus de incessu sive gradu proprio et contento, i. e. συντόμῳ, a verbo συνταίνειν, quod de quavis contentione apud Græcos dicitur. Sic Eurip. Elect. 112, σύντατειν ποδὸς ὄρμηγ, i. e. accelera gradum. Et pro συντόμως Aristoph. infra v. 325 dixit συντεταμένως. KUST. σύνδεσμος ἀποδεικτικός (hoc ex scholio v. 261). προθύμως δὲ ἀντὶ τοῦ συντόμως, 29 βραχύτης V.

259, 34 σοι R. με Ald. om. V. — 35 λ. ὑπερβατὸν V. γε om. R. Ald.

261, 38 Σύνδ. ἀποδ. (scholio v. 259 additum) hic omittit V., sequentia autem post διὰ τὸ γῆρας l. 42 collocat sic scripta, ἄλλως. τοὺς γέροντας παῖζει—διὰ τὸ πεπληρωθῆναι αὐτῶν τὰ ὠτα γῆρα. — 41 καὶ ἐπεγγεῖται τῷ ἀδρῶν αἰσθήσεων V. οὖν om. R.

263, 49 Ἦγουν τοῦ Ald. Ἦ τοῦ R. Θ. — 50 διὰ libri om. præter R. τῆ γῆρα ταῦτα Ald. — 51 δὲ ἐξῆν Θ., qui habet 53 τοιοῦτος—πενήτων.

266, 5 ῥυπαίνω Regius. ῥυπάνω Junt. — 8 et 9 δὲ om. R. V. — 10 γ' οὖν V. γὰρ G. λέγει γὰρ Θ. δὲ om. R. Habet hæc Suidas s. Ψωλός et Μαδῶντα. — 11 μαδ. ἀντὶ τοῦ R. — 14 τοῦ δυσωδῖαν

Dobraeus, frustra corrigens infimi aevi scriptorem. DIND. — 16 ζαρομάγουλον, i. e. qui maxillas habet rugosas. Addendum hoc vocabulum Glossario Ducangii. *Idem*.

267, 26 κλήτην Paris. — 34 τῶν ἔπη Paris. ἴσον ἐστὶ τῷ Reg.

268 sic in V., τὸ ἐξῆς ὡς ἀγγελίας χρυσὸν διὰ τῶν ἐπῶν. ἀττικῶς (corr. Ἀττική) ἢ συνήθεια· ὡς δὲ πολὺπειροὶ et quæ sequuntur l. 40. — 36 ἀγγελίας ἐκ τῶν ἐπῶν R. ἢ om. Θ.

269, 40 τὴν πλουσίαν ὑπ. V. — 41 ἀπογραφὴν Ald. δὲ om. R. V. « Exscripsit Suidas usque ad πλούσιοι εἰσιν l. 47 in Σωρῶν χρημάτων ἀγγέλλεις, omissis σορὸς δὲ—ω μεγάλου, quæ in Ald. adnotationi finitimæ ad v. 270 subjuncta Portus in hunc commodiorem locum revocaverat. » Hemst. — 43 τὸ συνάγω R. σορὸς—μεγάλου om. etiam Θ. — 45 καὶ om. Ald. μεγάλου om. V. — 46 εὐθυνοῦντες Θ. Ald. — 47 εἰσιν om. V.

270, 51 post συμπτώματα in V. sequuntur illa θηλυκῶς (scrib. σορὸς δὲ θηλυκῶς) ἐπι—διὰ τοῦ ω.

271, 53 τὸ προκείμενον ἢ προκόμιον V. — 2 Ἄλως—ἄκος om. R. Θ. et Suidas s. Φενάκη. — 3 κυρίως δὲ V. omissis φενάκη. — 5 ἀπατουσῶν libri et Suidas. ἀπατωσῶν Hemst. τὸ ἐπέισακτον τῆς κόμης Ald.

272, 9 ἢ τὸ—μιαρόν additum ex V. — 10 ἢ om. Θ. βάσιν νεαροποιούσα· ἢ V. — 11 τίς ἐστίν, οἰνοει βάσεως Θ. Ald. ἢ τίς τῆς βάσ. G. καὶ ἐν πλεονασμῷ Θ. Ald. — 12 Ἄλλως ex V. additum. πάντες γὰρ οἱ Ald. πάντες δὲ οἱ Θ. — 15 ἀμύνεσθαι Ald.

274 Regius: Τοῦτο φησὶν, ὅτι κακῶς κρίνετε ὑπολαμβάνοντες ἐμὲ φυσικῶς τὸ ψεύδος φιλεῖν· οὐ γὰρ ἐφενάκισα ὑμᾶς, ἀλλὰ σεμνυνόμενος εἶπον.

275, 25 ἄξιος καὶ βλάβης G. — 29 post τὸ γενικόν addendum ἐπήγαγεν ex scholio Aldino. DIND. πέδαι G. πέδαις V. — 30 ἐξήρτηται G. ἐξήρτημένοι V. Uterque ἐμποδίζουσαι.

276, 33 ἰδικῶν R. — 34 χοίνικες etiam Suidas s. Χοίνικες. χοινικίδες Ald. — 36 ἰδιωτικῶς om. Paris.

277. Ad hæc scholia dissertationem edidit Georg. Fr. Schœmannus, ita inscriptam: Dissertatio de sortitione iudicum apud Athenienses ad scholl. Aristoph. Plut. v. 277. Gryphiswaldiæ 1820.—39 τῷ τάφῳ Θ.—42 τὸ πρᾶγμα [sic] V.—43 sequitur in V. ἄλλως. ἐν ταῖς Ἀθηναίσις—χωρὶς κλήρου δικάσαι. Ἄλλως. παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις—παρ' ὑπόνοιαν παίζει. — 44 ἔθος γὰρ R. V. Iudices κατὰ φυλάς divisos præter scholiastam unus memorat scriptor lexicæ rhetorici in Bekkeri Anecd. p. 262, 10: Ἡλιαία, μέγα δικαστήριον Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ τὰ

μέγιστα τῶν δημοσίων πραγμάτων ἐκρίνετο. ἦν δὲ χιλίων πεντακοσίων καὶ ἑνός. συνήεσαν δὲ οἱ μὲν χίλιοι πεντακοσίοι ἐκ τριῶν φυλῶν. Quodsi verum hi grammatici dicunt, non intelligitur quomodo fieri unquam potuerit, quod sæpe factum esse dicit Aristophanes v. 1167 hujus fabulæ, ut aliquis pluribus simul decuriis adscriberetur (οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ | σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν), nisi si tribum suam dissimularet atque, postquam inter veros tribules suos scriptus esset, aliam tribum mentiretur, ut etiam in hujus decuriam irreperet; qualis fraus non apparet quomodo vel tantillum temporis latere potuerit, quum, etiamsi forte non omnes tribules, at certe δημόται: noti inter se essent, ut alienum statim a multis agnosci oporteret. Manifestus in his error est grammaticorum illorum, sic, ut videtur, explicandus. Decem fuerunt iudicum decuriæ litterarum notis ab A ad K distinctæ: hæc, quum iudicia habenda essent, in sortem a thesmothetis conjectæ ex iisque totidem sunt eductæ quot iudicia eo die futura essent. Idem quum esset Athenis tribuum numerus et annua sortitio iudicum haud dubie tributim fieret, grammatici quidam decurias illas iudicum, quas δικαστήρια vocant Demosthenes p. 702, 24, Pollux 8, 124 et Harpocratio s. Ἡλιαία, cum tribubus (φυλαῖς) confuderunt, quæ plane ab illis se junctæ fuerunt, ita ut qui ejusdem essent decuriæ, tribuum diversarum, qui unius tribus, diversarum decuriarum esse possent. Hæc contra scholiastam monuit Schœmannus p. 16 et 20-23. Non melioris notæ absurdum illud commentum esse de decem iudicibus, verbis proximis expositum, εἶτα ἀπὸ μιᾶς—ἐπιούσιν δικάζειν, repetitumque in schol. v. 972, etiam a Valckenario notatum, ut ex ejus schedis refert Dobraeus. DIND. — 46 πέντε ἐλ. ἄνδρας V. — 47 τῶν εἶνα R. τὸν ἔννατον Ald. τὸν εἶνα τὸν Θ. et ed. Basil. — 48 τοῦ om. V. — 49 καὶ τὸ ψήφισμα, ὃ ἐστίν ὁ κλήρος delet Hemst. ψήφισμα pro tessera electionis dixit scholiasta, quod animadvertit Dobraeus. — 50 καὶ om. V. Fortasse delendum καὶ δικαστήν vel scribendum δικαστήν σε, deleto δικάζειν. DIND. κατέζεσθαι Θ. Ald. — 51 πρὸς ἕτερον τὰ παρ' Θ. — 53 φοινικῶν, de cæde similibusque criminibus, veneficiis puta, vulneribus occidendi animo inflictis atque incendiis: hæc enim vulgo τῶν φοινικῶν nomine designari solent; περὶ δημοσικῶν, de causis civilibus. SCHœMANN. p. 6. — 54 ἕκαστος δὲ V. sine καὶ. — 1 ἰδικῶν R. V. — 2 ἄλλο λεγόμενον β. Ald. ἄλλο β, γ, καὶ δ ἐς τὸ ε R. — 3 καὶ ε V. καὶ om. Θ. οὕτως addidi ex V. Dobraeo totum hoc τὸ δ καὶ τὸ ε καὶ ἕως τοῦ κ. δέκα γὰρ ἦν τὰ δικαστήρια τὰ πάν-

τα ἐν Ἀθήναις delendum videbatur. Sed probabilius est hic quoque errorem subsesse scholiastæ, qui ex decem iudicium decuriis collegerit decem fuisse Athenis dicasteria: quæ aliquanto plura fuisse constat. DIND. — 4 τὰ δικαστ. Ald. omit- tens τὰ πάντα. — 5 πυρῶ V. — 7 ἕκαστα Θ. — 8 post δέλτον addit R. παρ' ὑπόνοιαν δὲ λέγει σκώ- πτων τὸν γέροντα, reliquis omnibus carens. πινα- κίδιον Θ. Ald. — 9 τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Hoc quoque absurdum esse fierique plane non potuisse ostendit Schæmann. p. 8. — 10 πινακιδίω Θ. Ald. δὲ om. V. — 14 ἔχοντος τοῦ α, 15 καὶ ἐξῆς ὁμοίως V. Qui cum Θ. pergīt ἀπὴρχετο δὲ καὶ πρῶτον. In Ald. ἀπὴρχοντο δὲ καὶ πρῶτον. « Delevi ver- bum ex superioribus illatum. » DIND. — 20 κα- τηγορεῖτο καὶ additum ex V. Sequentia ad l. 36 om. etiam Θ. — 21 ἔρχεται, scil. in forum. eis τὸ non debebat delere Dobræus. Deinde l. 25 κατὰ φυλὴν ἕκαστος post ὃ γραμματεῖς sunt transpo- nenda cum Schæmanno p. 12, nisi negligentius locutus est scholiasta. DIND. δέκατος Luzac. De Socrate p. 70. ἐνδέκατος Ald. Schol. Vesp. 722 : θεσμοθῆται καὶ δέκατος ὃ γραμματεῖς κληροῦσι τοὺς δικαστὰς τοὺς τῆς αὐτῆς φυλῆς ἕκαστος. — 26 τὰ λα- χόντα Schæmannus p. 12. τὸν λαχόντα Ald. — 32 ἐγράφοντο δὲ στι, ἐπεὶ. Hæc mihi neque integra esse videntur, sed aliquot verbis in principio mutilata, neque ejusdem auctoris, cujus sunt priora, neque vero ullius pretii. Rursus melio- ris notæ hæc sunt : τὸ δὲ ὃ Χάρων τὸ ζύμβολον δι- δῶσι κτλ., pessimæ autem, quæ his subjungun- tur : δέον δὲ εἶπειν κτλ. Hæc omnia e diversis au- ctoribus nullo iudicio consarcinata sunt. SCHÆ- MANN. p. 13. ἐγράφοντο δὲ οὕτως. εἰ ἦν—Dobræus. — 33 γράμματα Hemst. apud Dobræum. γραμμα- τεῖς Ald. — 35 ista καὶ οἱ δικάζοντες sunt alius scholii initium. DOBRÆUS. — 35 sq. ἐκκληροῦντο δὲ ἵνα μὴ V. — 36 διαφθεῖρη τις τὸ δικαστήριον Ald. — 38 εἰσιόντων V., qui om. eis τὸ δικαστήριον. — 41 σύμβολον—δημόσιον Θ. σύμβολα—δημόσια Ald. τούτω Hemst. τούτων Ald. τούτων Θ. — 42 ἵν' οἱ Θ. ἵνα Ald. — 44 εἶδει δὲ, 45 ὅς ἐστι καὶ μ. Θ. — 53 ἰ' φυλῶν Kusterus. ἰδ' φυλῶν Junt. ἰδ' φυλῶν Regius. — 4 ἐλάγγανεν liber Poggianus et Reg. Legebatur ἐλάμβανεν. — 7 οὖν additum e libro Poggiano et Reg. λαχὼν iidem. λαχῶν Junt. — 8 alterum καὶ om. Pogg., non Reg. — 14 μέντοι Pogg. Reg. μὲν τῷ Junt. — 15 καὶ ἡ διάνοια τούτου om. Pogg. — 19 εἶναί σε Pogg. Reg. — 20 Χάροντα Pogg. Reg. Χάρων Junt.

278 om. etiam Θ. — 25 χρῶμα. Vel adjunctum verbum docuerit esse reponendum γράμμα : quis enim Græce sciens dicat ἐπιγράφειν χρῶμα? tum etiam, quod statim subsequitur, ἔχον δὲ τὸ αὐτὸ

γράμμα, quamquam illud ἔχον nihil habens, quo referri possit, præter δικαστήριον, itidem vitio vacare non videatur : nisi quædam interciderint, litera mutanda est, ἔχων, nimirum in ista δέλτω vel πινακίω, cujus ad præcedentem versum schol. meminit. Βάλανον autem non aliam intelligo, quam τὸν σφηκίσκον τῆς εισόδου : dicemus ad v. 301. HEMST. Post χρῶμα, ab Hemst. male in γράμμα mutatum, lacunam indicavit Dobræus. Quæ fortasse sic est explenda ut scribatur, τοῖς γὰρ δικαστηρίοις χρῶμά τέ ἐστὶν ἴδιον ἕκαστῳ καὶ γράμμα ἐπιγράφεται ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εισόδου. Non est aliunde cognitum hic usus vocabuli σφη- κίσκος, quod in σφηκίσκῳ mutandum videbatur Schæmanno p. 15, male illud pro ἀτόμῳ s. ἀτός accipienti. *Supercilium januæ* interpretatur Bec- khiius Corp. Inscr. vol. 1, p. 341. Mihi non de toto supercilio intelligendum esse videtur, sed de lapide vel ligno quod in medio supercilio ja- nuæ paullulum eminent superciliūque cunei instar in duas partes dividit : quod et σφηκίσκος et σφηκίσκος apte dici potuit. Huic igitur cunco inscripta fuit litera dicasterii, quemadmodum hodie numerum ædium non raro inscribi vides. Ὁ δὲ, id est ὃ δικαστής. DIND. — 27 τὸ ὁμό- χρονον. Conf. schol. Vesp. 1105 : ἐδίδοντο δὲ καὶ βακτηρίαι τοῖς δικασταῖς ὁμόχροι τοῖς δικαστηρίοις, ὅπου ἕκαστους εἰσελθόντας δικάζειν εἶδει, ἵνα τὸν δια- μαρτάνοντα ἀπελέγξῃ τὸ χρῶμα. Lexicon rhet. in Bekkeri Anecd. p. 220, 17 : ὁμόχρωμοι τοῖς δικα- στηρίοις ἐδίδοντο βακτηρίαι, ἵνα ὃ λαβὼν οἰουδὴ χρώ- ματος βακτηρίαν εἰς τὸ ὁμόχρωμον εἰσέλθῃ δικαστή- ριον, καὶ μὴ εἰς ἕτερον πλανᾶται διὰ τὸ πολλὰ εἶναι τὰ δικαστήρια. Sic βατραχιῶν et φοινικιῶν a co- loribus appellata memorat Pausanias 1, 28, 8. — 29 τὴν βάλανον glandem sive globulum esse ar- bitror, in summa scipionis parte impositum ; de quo ornamentis genere conf. Herodot. 1, 195 ; et exstant hodieque, præcipue in vasis quæ di- cuntur Etruscis, scipionum in hunc modum or- natorum exempla. Huic igitur scipionis glandulæ inscripta erat dicasterii nota. SCHÆMANN. p. 15. Falsam esse interpretationem Hemsterhusii su- pra ad l. 25 appositam vel ex eo cognoscitur quod ἔχον in ἔχων mutato opus habet : quod si scripsisset Aristoteles, μὲν non post ὁμόχρονον, sed post λαβὼν erat collocaturus. DIND. — 33 om. G. ἀντὶ τοῦ μέλλεις ἀποθανεῖν R.

279, 39-42 Εἶδος—αἰσχρός hic om. V., sed in- fra post ὄρχουμένου ponit τινὲς δὲ μόθωνα εἶδος εἶναι λέγουσιν αἰσχρῶς—αἰσχρός. — 40 τοὺς παρεπομένους dicit schol. Equit. 631, ex eoque Suidas s. Μόθω- νες. παρατρεφόμενος Harpocratio s. Μόθων. παιδὰς om. R. — 42 γὰρ et τοὺς om. V. — 44 legebatur

παραστήσαι. Correctum ex Θ. et Harpocrate. κακῆ περιέστησαν V. — 46 seq. ἤ — σπερμ. habet Harpocratio. — 49 Κόβαλο δὲ Θ., qui om. τινες.

283, 12 τὸς R.

285, 19 ἄγω, νομίζω, τὸ θυμῷ· καὶ τὸ συντρέβω Junt. Regius recte.

286, 24 βαρύνεται codex Cantabrig. ap. Kidd. ad Porsoni Miscell. p. 194.

287, 25 Τοῦτο παροιμιαστικός (-όν G.). ὁ Μίδας V. — 26 εἶχε V. Tum sic pergit, ἄλλως. παροιμιῶδες ἐπὶ τοῦ Μίδου. οἱ μὲν λέγουσιν αὐτὸν ὅσα ἔχειν ὄνου διὰ σὸν (δι' ἄ G.) εἰρήκαμεν. οἱ δὲ ὅτι ὄνους τοῦ Διονύσου παριόντας ἠδίκησε. διὸ ὀργισθεὶς ὁ θεὸς ὅσα ὄνου αὐτῷ περιῆψεν. οἱ δὲ ὅτι ὅσα ὄνου μεγάλα ἔχειν φύσει παρεσκεύασεν. οἱ δὲ ὅτι παροιμιῶδες ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ Μίδου, ἐπεὶ ὄνος μᾶλλον ἀκούει τῶν ἄλλων ζώων πλὴν τοῦ μυῦς. καὶ ὁ Μίδας δὲ πολλοὺς ὠτακουστάς εἶχε. λέγεται δὲ τούτῳ τὸν Πάκτωλὸν χρυσὸν βεῦσαι. λέγεται δὲ αὐτὸν εὗξασθαι ὥστε πάντα γενέσθαι χρυσὰ ὅσων ἄψεται, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸν ἀπολέσθαι τῶν βρωμάτων γενομένων. Ἄλλως. Μίδας βασιλεὺς ἦν τῶν Φρυγῶν. οὗτος ἔσχε δηλῆτορας (δηλήτορας G.), καὶ μανθάνοντες παραλλήλως (scrib. παρ' ἀλλήλων) τὰ πράγματα ἀπήγγελλον αὐτῷ. ἅτε δὴ οὖν ἀκούων τε ἄλλων ἔσχε τὴν ἐπωνυμίαν, ἣ ὅτι χώραν οὕτω καλουμένην ἔχειν ὄνου ὅσα ἐχειρώσατο καὶ ἀπὸ τούτου ἐκλήθη. R. hæc tantum habet, παροιμιῶδες ἐλέγετο περὶ τοῦ Μίδου ὅτι πολλοὺς ὠτακουστάς ἢ κόμην τινα εἶχε Φρυγίας ὅσα ὄνου λεγομένην. ἢ ὅσα ὄνου λέγεται τὸν Μίδαν ἔχειν διὰ τοὺς ὠτακουστάς . . . νοίαν ἐπειδὴ ὁ ὄνος μᾶλλον ἀκούει τῶν ἄλλων ζώων πλὴν μυῦς. οἱ δὲ ὅτι ὄνους τοῦ Διονύσου παριόντας ἠδίκησε. διὸ — φύσει εἶχεν. Θ. hæc omnia omittit. — 28 κόμην Φρυγιακὴν Suid. s. Μίδας. Κατέσχεν est occupavit, expugnavit. Diogenian. 6, 73: Μίδας ὄνου ὅσα: Ὅτι ὠτακουστάς εἶχεν· οἱ δὲ χωρίον αὐτοῦ φασιν οὕτω καλεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ λεγθὲν ἀνάλωτον· et totidem verbis Apostol. 13, 19. Vide Tzetz. Chil. 1, hist. 2. HEMST. — 30 αὐτὸν πάλιν. Locum esse sibi suspectum in margine libri sui notavit Kusterus: in Suida tantum, καὶ αὐτὸν εὗξασθαι, ceteris neglectis, quæ non magnopere desideres: transposito lenior evadet oratio: πάλιν δὲ λέγεται αὐτὸν εὗξασθαι. HEMST. πάλιν om. V. — 34 ὄνους τοὺς τοῦ Suidas. — 35 παρῶν Ald. ἔχειν αὐτῷ Suidas. — 44 ὑπ' αὐτῷ Paris. et Reg. Legebatur ὑπ' αὐτοῦ. λεγόμενά τε καὶ πρακτώμενα om. Paris. « Conf. Eudocia p. 290, et Phavorin. v. Μίδας. » BAST.

290, 49-53 habet margo Dorv. usque ad ἄδων, cui voci statim subjicit, τὸ δὲ ὅρ. τῆς λ. ἐστὶν ἀπήχημα. Θ. nulla ad hunc versum scholia habet præter illa, τοῦτο ἀπήχημα τῆς λύρας καὶ οὐ συνάπτεται τῇ συντάξει. — 52 καὶ ὁ Καρίων ἦν Reg. —

5-7 τοῦτο—κιθαρίζοντα om. Reg. « Post κιθαρίζοντα legebatur ἄλλως τε καὶ τὸ μέτρον συστέλλειν θέλει τὴν λο συλλαβὴν, quæ post ἀμαθεὶς transposuit Hemst., ego delevi. Illud tamen recte animadvertit Hemst., ab alio grammatico ista esse adscripta et inepte quidem. Nam quod dicit de lo syllaba necessario corripienda in vulgata cadit scripturam, non in conjecturam illam grammatici cujusdam, in qua metrum et θρεττανελοῦ et θρεττανελοῦ fert. » DIND. — 9-32 in V. hic est ordo scholiorum, Φιλόξενος διθυραμβοποιὸς πεποίηκε Γαλατείαν ὄραμα, ἐν ᾧ πεποίηκε τὸν Κύκλωπα ἔραν αὐτῆς καὶ κιθάραν κρούοντα καὶ ἐν τῷ κρούειν ἀπομιμούμενον θρεττανελοῦ θρεττανελοῦ. ἐστὶ δὲ καὶ τὰ περιγραφόμενα ἐκείθεν, ἀλλ' εἶα τέκνα θαμῖν' ἐπαναβώντες. Ἄλλως. καὶ μὴν ἔγωγε βουλήσομαι ὑμᾶς ἄγειν· διασύρει δὲ τὸν Φιλόξενον τὸν τραγικόν, ὃς εἰσήγαγε κιθαρίζοντα τὸν Πολύφημον. τὸ δὲ θρεττανελοῦ ποῖον μέλος καὶ κρουματίον ἐστὶ. Ἄλλως. ὁ Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν—ὄξυδόρχει. Ἄλλως. Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν—τὸ μέλος ἐκεῖνο. ἢ γὰρ κιθάρα κρουομένη τοιοῦτον μέλος ποιεῖ, θρεττανελοῦ θρεττανελοῦ. τινές—φωνήν. — 9 βουλήσομαι ὑμᾶς ἄγειν. Nam aliis placebat ex præcedenti repetere χορεύσαι vel χορεύειν, ut proximum scholion ostendit: βουλήσομαι χορεύειν, καὶ ὑμᾶς ἄγειν. HEMST. — 14 Suidas s. Θρεττανελοῦ codices τραγωδιοδιδασκαλον. — 15 prius τὸν om. R. — 20 χορεύειν R. — 22 sq. ἢ γὰρ—θρεττανελοῦ hic transposuit Dind. cum R. V. et Suida. Supra ante Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν l. 14 exhibet Ald. præmisso θρεττανελοῦ: Τὸν κιθαρωδόν et sequente ἄλλως, quæ om. R. Idem κινουμένη pro κρουομένη. Reg. ἀνακρουομένη. — 23 θρεττανελοῦ θρεττανελοῦ R. — 24 φωνήν. τὸν κιθαρωδόν hoc loco addit V., quod om. G. Sequentia om. R., habet Regius. — 25 Δωριεῦσι Reg. Ald. Correxerat etiam Hemst. — 26 τινὶ om. etiam Reg. — 28 τὰ μέρη K. Reg. Ald. — 29 ὄραμα δὲ V. omisiss καὶ ἐκεῖ. εἰσήγαγε Reg. — 30 τῆς om. V. « τοῦτο δέ. Hoc si mendo carere ponatur, nihil est prius, quam ut eam in suspicionem venias, excidisse unam, quæ huic respondeat, orationis partem: τοῦτο μὲν. . . τοῦτο δὲ αἰνιττόμενος etc. tum fabulam Cyclopis et Galateæ illo dramate pertractans, tum tacite respiciens ad Dionysium. Alioqui parva plane mutatione rectum erit, τοῦτον (scil. τὸν Κύκλωπα) αἰνιττόμενος εἰς Διονύσιον, quod fere malim. » HEMST. Reg. Γαλατείας, αἰνιττόμενος τὰ κατὰ τὸν Δ. Idem 32 post ὄξυδόρχει pergit: καὶ ἀνακρουόντος δῆθεν τοῦ Κύκλωπος τὴν κιθάραν, τοῦτο τὸ μέλος ἀπετελεῖτο. Deinde post plura ex superioribus, Veneti verbis l. 23 sq. subjicit, μιμούμενος οὖν καὶ οὗτος τὸν ἀγροικικὸν χορὸν τοῦτο

φυσίν. ἔστι δὲ καὶ τὸ «ἀγ' εἶα τέκεα θαμίν' ἐπανα-
βοῶντες» ἐκ τοῦ αὐτοῦ δράματος τοῦ Φιλοξένου.

291 τοῖς ποσίν. οὕτως. ἐτυμ.—πυγὴν habet Θ.

293, 40 προβάτια ποιᾷ κεχρηῆσθαι φωνῇ V. et
Suidas s. Βληχί. πρόβατα ποιᾷ φωνῇ χρηῆσθαι Ald.
— 42-45 sic in V., ἑαυτούς. τῶν ἐχόντων ἐν ταῖς
μασχάλαις δυσωδίαν. κινάβρη γὰρ ἡ δυσωδία ἢ ἐν
ταῖς μασχάλαις τῶν προβάτων ὑφισταμένη. κυρίως
δὲ ἡ τῶν κυνῶν βορὰ, κυνοβορά τις οὔσα καὶ κινά-
βρα. — 43 legebatur ἐχόντων ἢ κακῆν, pro quo
τὴν R. κακῆν post δυσωδίαν habet Θ. — 45 βρωσίς
Θ. Ald., quæ post οὔσα addit ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἦν,
ἐγράφετ' ἂν διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. Suidas s. Κινάβρα ha-
bet, ἢ δυσωδία τῶν μασχαλῶν τῶν αἰγῶν. et Κινα-
βρώντων αἰγῶν, τῶν δυσσομίαν ἀποπεμπουσῶν
(ποιούντων codices Gaisfordi) ἐκ τῶν μασχαλῶν.

295, 51 sqq. Suidas: Ἀκράτεια· ἀκρατιεῖσθε.
Ἀριστοφάνης Πλούτῳ Τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε· τουτέ-
στιν, ἀπεψωλημένοι ἀκρατιεῖσθε· ἀντὶ τοῦ, ὡς τράγοι
ἀκρατῆ πράξετε· ἐπεὶ μ. τ. σ. οἱ τ. λ. τὸ αἰδοῖον· τὸ
ἄκρον λείξετε, ὡς τράγοι. Cujuscumque culpa con-
fusa puto, et hunc in modum instauranda: Ἀπε-
ψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε· τουτέστι, τράγοι
δ' ἀπεψωλημένοι ἄκρ. etc.; nam τράγοι apte expli-
cari non possunt per id ipsum vocabulum, quod
in Aristophane connectendum est. HEMST. — 52
λείπει ἢ ὡς R. ὡς τράγοι· τὸ δὲ ἀκρατιεῖσθε ἀντὶ τοῦ
φάγοιτε. ἀκρατισμὸς γὰρ λέγεται τὸ πρωῖνον φαγεῖν.
ἢ Θ. Ald., quæ om. etiam Suidas. — 53 ἀκρατεῖς
G. πράξετε Suidas. οἱ τράγοι om. R. V. οἱ τράγοι
τὰ αἰδοῖα ἑαυτῶν καὶ ἑαυτούς λείχουσιν Θ. — 54
αὐτῶν τὰ R. αἰδοῖα. ἢ λείχετε τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοῖου
Θ. Ald. — 1 ἀντὶ τοῦ φάγοιτε om. G. Regius:
Ἀκρατιεῖσθε ἀντὶ τοῦ ἀκρατῶς τοὺς ὄργεις λείχετε.
λέγεται δὲ ἀκρατισμὸς ἐπὶ τῶν ἐκ πρωῖας ἐσθιόντων
καὶ πινόντων· καὶ Ἀκρατίζομαι τὸ ἀκράτου γεύομαι.
παρὰ δὲ Θεοκρίτῳ (1, 51) ἀκράτιστον τὸ οὐδενὸς
ἐγκρατὲς σημαίνει· ὅπερ ἀρμόζει καὶ ἐπὶ τοῦ παρόν-
τος.

298, 7-9 sic ex V. καὶ γὰρ παρὰ τῷ Φιλοξένῳ
πήραν ἔχων εἰσῆλθε R. Ald. — 10 ἐφεξῆς Θ. — 11
ποιήματι αὐτοῦ V. — 16 ὡς μελλούσης Jacobs. ad
schol. Theocrit. 6, 7. — 19 sq. εἰς τὸν οἰκέτην
ἀναφέρει Reg. recte. — 24 κραιπαλῶντα δὲ ἀντὶ
R. V. Θ. — 25 μεθύοντα—σφάλλασθαι om. R. V.
μεθύοντα, ἀπὸ τοῦ τὸ κᾶρα πάλλιν τοὺς μεθύοντας,
ἢ ἀπὸ τοῦ τῶν Suidas s. Κραιπαλῶντα.

300, 29 Μάτην etc. Ab Hesychio depromptum.
HEMST. — 31 lemma εἰκῆ δὲ καταδ. habet Θ.

301, 36 sq. σκηφίσκον—Ἄλλως huc transposita
cum V. Θ., quo loco etiam Suidas legit s. Σφη-
κώδεις. Præfixo Ἄλλως post σφηκώδεις φασίν l. 42
habet Ald. ὀξύμμενον R. ἀπεξυμμένον V. ἀπεξυ-
μμένον G. — 37 ἰσχνός ἐκ Θ. — 37 ἐπιτηδεύη

V. Legebatur ἐπιτηδέυεται. — 38 μακρὰ V. Θ.
et Hesychius s. Σφηκίσκοι. μικρὰ Ald., Suidas,
Photius p. 560, 12, Zonaras p. 1695, Etym. M.
p. 738, 39, Eustath. p. 897, 58. — 39 ξυνηγμένα
Θ. — 40 ἐπεκταμένην V. ἐπισυνηγμένην Suidas,
Hesychius, Etym. M. λίαν ἔχουσιν V., non G.
ἄγαν ἔχουσιν Hesychius. — 41 δὲ om. V., qui τοῖς
στόμασι.

302 om. etiam Θ. — 49 εἴχοσι Portus. ἔκτω Ald.
— 50 στίχῳ καὶ κώλῳ Kusterus. στίχων καὶ κώλων
Ald. — 51 ἀκατάληκτος. Jure Kusterus scholia-
sten reprehendit, qui primum versus esse dix-
erit τετράμετρον ἀκατάληκτον, qualis est Alcei pro-
latus etiam ab Hephæstione ejusque enarratore
p. 16, 86, quum sine dubio sit τετράμετρος κατα-
ληκτικός. Qui in tam manifestum errorem labi
potuerit, miror; nisi credibile putes eum repe-
risse, ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνα-
κυκῶσαν ἂν. HEMST. Regius: τὸ α' καὶ β', ἱαμβικά
τετράμετρα καταληκτικά, ὅμοια τοῖς ἄνω. — 6-8
Anacreontic. od. 38.

303, 13-18 Δέον—Ἄλλως leviter mutata infe-
rius exhibet V. δέον—ἐφαρμάκευον habet Suidas s.
Ἀπαίδευτοι. — 14 ὁ δὲ om. Θ. Deinde οὗτος ὁ Φι-
λωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθής καὶ ὠ-
δῆς addit Suidas. δὲ om. Θ. — 18 ἐφαρμάκευον ὡς
ὄντας κάπρους Θ., qui om. Ἄλλως. — 19 καὶ om. V.,
qui Κίρκη. — 25 Μελιτέα V. et infra Μελι-
τέως. Idem post ὠόδη addit Κίρκην δὲ λέγει τὴν
Λαίδα. — 26 Νικόχαρις, 27 ἡδὲ τ' Ald. ἀπαίδευτός
τε εἶ G. — 28 post Μελιτέως sequuntur in V.,
ἄλλως. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ὀδυσσεά, Φιλωνίδην εἶπε.
κωμωδεῖ δὲ τὸν Φιλωνίδην ὡς πόρνον καὶ πολλοὺς
παρασίτους τρέφοντα. ἦν δὲ καὶ ὠόδης ὁ Φιλωνίδης
(ὁ Φιλ. om. G.). τοὺς δὲ ἐταίρους αὐτοῦ κάπρους
εἶπε, τὴν δὲ Λαίδα Κίρκην, ἐπειδὴ τοὺς ἐραστὰς αὐ-
τοῦ (scr. αὐτῆς) ἐφαρμάκευε. Sequentia om. etiam
Θ. Ea in codice Parisino sic scripta: Ἄλλως. ἔστιν
ἡ Κύρκη ἐκ τῶν Λαιστρυγόνων, παρελθοῦσα πάσας
τὰς γυναῖκας μαγαίαις. προσέσχε δὲ αὐτῇ Ὀδυσσεὺς
μετὰ τὸ φυγεῖν—ἐκπέμψας (sine καὶ)—ἵπ' αὐτῆς
ἐγεγονέισαν διὰ τινος ποτοῦ, νυκτὸς εἰς τὴν τούτων
—μῶλυ—καὶ πρὸς μοιχείαν αὐτῶ συνέλθειν ἐπ.—
ἐμίγη καὶ ἐποίησεν υἱόν. Θέλων οὖν—ἐκείσε τῆς Λ.
— 33 ἦν ὁ τόπος, 34 διὰ τινος φαρμακοποιίας Reg.
— 40 αὐτὸν Reg. Dorv. αὐτῷ Ald. — 41 εἰς τὴν
Reg.

305 Reg.: Σκῶρ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σκατόν.
καὶ κλίνεται σκατὸς ἑτεροκλίτως.

307, 14 γρυλλισμός G. γρυλλισμός R. — 16
ὑπὸ et 17 καὶ om. Paris.

309 et 311 om. etiam Θ.

312, 32 εἰπεῖν ὅτι Θ. Reg. Ald. — 33 ἐπιφέρο-
μεν R. Reg. Paris. ἐπιφέρωμεν Ald. ἐπιφέρειν V.

«ἐπιπέρομεν dixit scholiasta, non ἐποίησμεν, qui κρεμῶμεν pro indicativo praesentis haberet.»
DIND. σοι om. V. δὲ om. R. V. — 34. Illa ἐρινεοῦ, quem vespertilionis in modum adglutinatū ὕλγυξ adprehenderat, ἐποχὴ sumta est ex Od. M, 432. Melanthii meritissimam poenam ad columnam suspensi graphice descripsit poeta Od. X, 175, 193. HEMST. τοῦ additum ex V. et Reg. Ceterum in V. supra post scholion v. 302 adscripta quæ huc pertinent δέον (δέον om. G.) εἰπεῖν τὸ ξίφος ἐπανατείναντες ὥσπερ δ' Ὀδυσσεὺς τῇ Κίρκῃ. — 35 στόματι Paris. — 38 sq. Ὡσπερ — ἀνέτεινεν habet Θ.

313, 41-53 sic in V., μίνθη κυρίως δὲ τράγος, καταχρηστικῶς δὲ ἢ ἀνθρώπου κόπρος, ἣ ἐκέχρητο —παταρῶν. Ἄλλως, μίνθη ἢ κόπρος τῶν αἰγῶν λέγεται. ἐπειδὴν — ἀηθίζονται. Ἄλλως, οἱ μὲν τὸν ἡδύοσμον — οἱ τράγοι. — 41 τὸν ἡδύοσμον. Dioscorides 3, 41: ἡδύοσμος, οἱ δὲ μίνθην, γινώριμον βοτάνιον· et Suidas in Μίνθη. Alibi neutrum genus scholiastes posuit: ad Ran. 1075: Μίνθη δὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἡδύοσμον· οἱ δὲ τὸν θύμον, ἢ κόπρον αἰγῶν. Hesych. Μίνθα, τὸ ἡδύοσμον, καὶ ἀνθρωπιεῖα κόπρος. Idem: Ψώϊζος, ἀφοδος ὑγρὰ, ἢ ὄνθος, δυσωδία, καὶ ἦν καλοῦσι μίνθην· οἱ δὲ αὐγμόν, ἢ μόλυσμα· sananivimus affectum locum et male tentatum. Ap. Etymologum itidem in Μίνθη pro μίθρον rectius est μίνθον. Κωμικὴ λέξις est liber comicorum vocabula complexus et declarans. Schol. Apollon. Rh. 4, 973, de orichalco quum diversas veterum opiniones exposuisset, addit: οὕτως ἦν ἐν τῇ κωμικῇ λέξει τῇ συμμίκτω· neque aliud existimo τὸ κωμικὸν λεξικόν, cujus idem mentionem fecit ad v. 1614. Auctorem Palamedem Etymologus indicat p. 145, 44: Παλαμήδης ἱστορικὸς ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν συναγαγών· ubi miror historicum vocari, qui fuerit grammaticus, eo-que titulo signetur a Suida: Παλαμήδης, Ἐλεάτης, γραμματικὸς, κωμικὴν καὶ τραγικὴν λέξιν, etc. Temporis quo vixit indicium Athenæo debemus, a quo Dipsosophistis adnumeratur ὁ Ἐλεατικὸς Παλαμήδης ὀνοματολόγος 10, p. 397, A. Idem sine dubio Palamedes, cujus auctoritate in verbis obscurioribus explicandis utuntur scholiastæ Apollon. Rh. ad 1, 704; 3, 107; 4, 1563, et noster ad Pac. et Vesp. ter quaterve. HEMST. Vide Bœckhium præfatione ad schol. Pindar. p. xix. DIND. κωμικῇ τάξει V. — 43 φυτόμενον V. φερομένου Θ. — 44 ἢ καὶ ἄλλως Ald. ἢ τοῦ τράγου κόπρος. παραχρηστικῶς. . . . ἐπειδὴν R. Scribendum videtur παραχρηστικῶς δὲ ἢ ἀνθρώπου κόπρος. DIND. — 45 ψυχμῶν V., qui 50 om. αἰ. — 52 οἱ δὲ om. Θ. — 53 ἐκέχρητο περιτρέθοντες V. Vulgatum habet Suidas s. Μινθώσομεν. — 54 ἐν om. Ald. et

Suidas. δυσεργῆτι Suidas. δυσριγεῖ Ald., corruptum fortasse ex δυσεργεῖ. Capræ δύσριγοι, aliosæ, dicuntur ab Aristotele et in Geopon. 18, 9, 5. Deinde τράγων, οἱ δὲ τῶ παταρῶ V. Scholion hoc pluribus verbis esse defectum censebat Hemsterhusius. Mihi ex superiore scholio inepte excerptum videtur. Illud quoque absurdum, quod stercus humanum hircis adhiberi dicitur. DIND.

314, 7-11 sic in V., Ἀρίστουλος αἰσχρὸς ποιητῆς καὶ ἐν ταῖς μουσουργίαις κεκηνῶς· ἢ ὡς μοιχὸς διαβάλλεται καὶ ἐπὶ μαλακίᾳ, μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις ὡς αἰσχροῦ καὶ ἀρρητοποιῦ. — 10 ὁ δὲ Ἀρίστουλος αἰσχρὸς ποιητῆς habet R. — 12 ὅτι ὡς ὁ Ἄρ. R. — 12 ἐπεσθε om. V. μητρὶ χοῖροι et sequentia om. V. Θ., qui om. etiam scholion v. 316.

317 ἀλλ' ὅτι ἐναντίον R. V.

321 V. hæc tantum habet, ἀντὶ τοῦ δι' ἡμέρας οὕτω κάμνειν ἐσθίων. μασάω μασσῶ δέ. — 34 sq. μασσῶ — μασσώμενος ὡς κλώμενος Ald. — 37 τῶ — δεήσεται habent etiam Reg. et Θ., in quo legitur δεήσειεν.

322, 38-41 Κορωνίς — δρῶ om. etiam Θ. Sequentia in V. hoc ordine, περὶ τοῦ — Ἀχαιοῦς. Ἄλλως, ὁ Χρεμύλος — καινότερον. — 41 Χρ. ὡς καὶ ξενισθεῖς Θ. — 42 τὴν προσηγορίαν V. — 45 τοῦ τε Kusterus. τοῦ V. τοῦτο Θ. Ald. — 46 Dionysius ille quis fuerit, inter tot Dionysios a Meursio, Vossio et Jo. Jonsio De scriptis. H. Ph. 3, 8 recensitos, definire non est pronum. HEMST. — 47 vide Thom. M. v. Χαίρειν, Menag. ad Diogen. Laert. 3, 61. KUST. αὐτὸ om. V. Θ. Uterque deinde γράφοτος δὲ αὐτοῦ πρὸς Ἄθ. ἐλόγτος τοὺς ἐν Σ., et 49 ὁ Κλέων Ἀθηναίος. — 50 περὶ τὴν σύνταξιν ἀσύστατον. Disputat scholiastes, ut Apollon. Alex. 3, p. 231, de usu infinitivi χαίρειν in hac epistolari formula, cujus rationem structuræ legitimæ repugnare monet, nisi quis imperativi vice Homericō more positum accipiat. Videntur tamen e duobus codd. in unum conflata esse binæ sententiæ similis periodi, quarum alterutra fuerat omittenda hunc in modum: λέγει δὲ (Dionysius) αὐτὸ κεῖσθαι περιττὸν, καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν ἀσύστατον. εἰ μὴ τις αὐτὸ λάβοι etc., vel, ἐκ δὲ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου φησὶν (Dionysius) ἀσύστατον, εἰ μὴ etc. HEMST. Post ἀσύστατον V. addit οὐ δὲ περιττὸν ὡς εἰσκειμένον. — 52 ἀντὶ om. Θ., qui προστακτικὸν Θ. — 1 ἐμφαίνει Dorv. — 4 ὄν Paris. Reg. ἦν Junt. Idem Reg. τούτω, ut legendum est.

324, 14-16 om. G. παρ' ὑπόνοιαν· εἰπόν γὰρ μὴ προσαγορεύειν ἀσπάζεται pro his ponit V.

325, 18-21 sic in V., μετὰ τάξεως καὶ σπουδῆς,

ἢ ἀντὶ τοῦ καθωπλισμένως, ἢ ἀντὶ τοῦ γοργῶς καὶ μετὰ συγκροτήματός τινος γοροῦ. τὸ δὲ οὐ καταβλακευμένως (καταβεβλακευμένως G.) ἀντὶ τοῦ σπουδαίως καὶ οὐ βραδέως. βλάξ γάρ. — 19 καὶ ante γοργῶς om. Θ. — 20 κατεβλακ. R. καταβεβλακ. Ald. — 22 καὶ μαλακία ἢ Θ. ὑπεροψίας ἀμέλεια R. βλακεία ἢ τρυφή Reg.

327, 33 sq. ἔταν bis G. ἔτ' ἂν V. Posui comma post πάλιν. Sed scholiasta fortasse scripserat ἔταν δὲ θέλη, πάλιν ἀνθρωπον. DIND.

328, 36-39 sic in V., δόξεις—πρακτικόν. ἢ ὡς αὐτὸν—σύμμαχον. Ἄλλως, ἀντὶ τοῦ θάρσῃσον. νομίζεις γὰρ εἶναι μὲν (scr. με Ἄρη) εἰς τὸ βοηθῆσαι σοι. τῷ Ἄρει· ἄκρω καὶ ἀπειλητικῶς βλέπω πρὸς τὸ βιαζόμενον. Illa τῷ Ἄρει—βιαζόμενον om. G. — 36 αὐτὸν V. ἑαυτὸν Θ. Ald. ἂν R. — 38 vix dubito quin a scholiaste scriptum fuerit ἀρείως καὶ ἀπειλητικῶς, Martis in morem, et comminatorio vultu. Suidas: Βλέπειν γὰρ ἄ. δ. μ' Ἄρη. ἐπὶ τῶν ὑπισχυομένων παντὶ σθένει πράττειν (Mich. Apostol. συμπράττειν, nihil amplius addens) καὶ συνάρασθαι πρὸς βοήθειαν. δόξεις με, φησίν, Ἄρεα ὄρῃν κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν· ubi primum post πρακτικὸν illud ἄκρω non comparat: deinde ἀντὶ τοῦ perperam, ut puto, deest: tum laciniam ed. Juntinae [et Regii], quod raro fit, excerptam vides. Notandum autem est, triplicem afferri interpretationem, unam alteramque pravam, tertiam satis commodam. HEMST.

329. Non constabat iudicum merces, vel salariū; sed id pro temporis ratione mutabant: scilicet aut ipse populus Atheniensis, aut populi moderatores et demagogi. Ἰστασθαι in eadem re sapius usurpat, ad Nub. v. 860; ad Av. 1540: οὐχ εἰστέχει δὲ αὐτοῖς τὸ τριώβολον· Hesyeh. in Δικαστικόν: οὐ μέντοι ἔστηκεν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο· quod ab Aristotele sumtum in Atheniensium Rep. scholiastes ostendit ad Vesp. v. 682. HEMST. Mercedem iudicum permiscet scholiasta cum mercede concionis populi, de qua loquitur Aristophanes. DIND. — 47 ὅ om. Θ.

330 R. illa οὐδείς ἐδίκαζεν—οὐκ εἰσῆρχετο in principio scholii ponit. Sic etiam Reg. incipit ἐν τῇ ἐκκλ. οὐδείς etc. — 51 Suidas habet ὠστίας in v. [quem locum om. cod. Paris. A.], ubi priora hujus adnotationis descripsit paulo plenius; posteriora totidem verbis in Τριώβολον, omissis ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δέ. HEMST. ὠστίας R. Reg. ἔξω ὠθῆν τὴν ἐρχομένην R., quasi ἔξωθεν ὠθεῖν voluisset. Sed ἔξωθεν Suidas. — 52 ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δὲ om. R. — 53 ἐπέβη τῶν ξε' ἐτῶν. ὅσοι οὖν τελ. Reg. φανερόν τι, certum quid. φανερώς Reg. — 6 πάντοτε om. Θ.

331, 11 παραχωρῆσαι uterque codex. Correxī ex G. et, qui παραχωρῆσαι με habet, V. DIND. Regius παραχωρῆσαιμι. καταλείψαιμι om. V. G.

332, 14 κατὰ τούτου Dorv.

338, 24-26 sic in V., διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἀργούς καὶ ἐν τοῖς κουρείοις καθημένους καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἰατροῖσι ποιοιμένους τὰς συντυχίας. τούτου ἔνεκεν εἶπεν ἐν τοῖς κουρείοις. — 25 καὶ pro ὡς, et κουρείων καὶ ἀργούς R. ὡς ἀργούς ὄντας καὶ διημ. ἐπὶ τ. κ. Reg. καὶ ἐν Hemst. καὶ οὐκ ἐν V. Θ. Ald.

— 26 ποιοιμένων Θ. Ib. ἐργαστήρια ἦσαν τὰ κούρεια Paris. Reg. — 30 μπαρμπερεία, id est βαρβερεία: de quo v. vide Ducang.

342, 35 Σκόπει V., non G. — 36 Ἄλλως. οὐκ ἀκολ., 37 ἀγωγῇ V. ἐπὶ—βλέπος om. G. — 42 φίλοις τῶν οἰκείων χρηστῶν Reg.

345, 46 τῆς εὐπραγίας Θ.

347 R. habet θεός: ἢ ὁ Πλούτος ἢ ἄλλος τις τῶν θεῶν.

349 in Dorv. λέγοντες—τὸ δὲ λέξας ἀντὶ τοῦ λέγε ψυχρόν· ἔχει δὲ οὕτω· λέγε ὅτι φῆς ἀνύσας τοῦτο ποτέ, τουτέστιν εἰς διασάφῃσιν καὶ τέλος ἀγαγὼν τὸν σὸν λόγον. — 4 ἀντὶ τοῦ μέγας V. ἀνύσας: Σπεύσας om. Θ., qui 5 εἰς τὸ ἂν.

351, 10 ἐπιτρέψῃ Reg. — 11 λέγω om. Paris. — 12 παντελῶς. Ἄλλως. πάντα V. — 13 Ἄττικόν δὲ τὸ καί μ' οὐκ ἀρέσκει, ὡς προεῖρηται (ad v. 69) Ald.

355, 25-29 nihil præter ἀντὶ τῆς ὑπό habet V., quod om. G. περισσῆ ἢ πρὸς. ἢ ἀντὶ τῆς ὑπό. ὄρθόν. ἴδιον ἀνδρὸς εἰρασμένου Θ. In R. scholion adeo evanuit ut hæc tantum legi possint. . . . πρὸς ἀνδρός. περισσόν. . . . ἀν. . . τῆς ὑπο. . . .

358, 33 ἀντὶ τοῦ μεταμέλη φροντίζεις V., quæ om. G.

359, 36 εἴληφε τοῦτο τὴν V. Θ. In R. nihil legi potest præter λείπει.

361, 41 Ἀπὸ δυσπετείας V., qui 42, Ἄλλως. οὐδείς etc. — 43 ὁ δοκεῖ V. Θ. — 46 ὕγιες Dindorfius addidit ex Platone.

363, 51 φράσαι Θ.

365 Dorv. versibus interpositum habet πρώην δὲ χρηστὸς ὢν καὶ νῦν πανούργος ἐστί. Vel ἦν, vel omittendum erat καί. HEMST.

368 in V. δεδιώς (ἄλλως. δεδιώς G.) θέλει εἰπεῖν, ὁμοίως εἰ πεπανουργευμένῳ.

369, 16 δὲ ἐστὶν ἐπὶ V. μάτην additum ex Suida s. Κρώζει et Οὐκ οἶδ' ὁ κρώζεις. Pro eo τὰ ἄνω habet V. θρυλούντων V. Θ. Reg. θρυλούντων R. Ald. ὡσπερ αἱ V. ἀπὸ τῶν θυρῶν· σὺ γάρ Reg. κορ. ἀντὶ τοῦ λέγεις R. — 17 περὶ τὸ κεκλοφ. με V. Θ. Reg. διαλέγει Reg.

370, 26 κοινωῆσαι—εἴρηται, et 30 ἄθλιος εἶ καὶ κ. habet Θ.

373, 33 & ελ. Reg. Dorv. και ελ. Junt.

376 Ναί οὐ θέλω et σύναπτε—κατηγορεῖς habet Θ., ex quo 39 τό μου additum.

377 om. Θ. In R. est λείπει ἀναλώματος.

379, 47 φράζας—πεφραγμένος et δὲ addita ex V. βυθός G. βυσός V. — 50 κοινωφέλῃμοι τοῦ Θ. Ald., qui omittunt τοῦ εὐρημένου—κέρδεσι. Pergit V., τινές ὡς Ὀμηρος ἐπιπλήσας νήματος—βεβυσμένον. — 1 καταστάς Paris. — 2 ἔχω Dorv. δωρ. ἡμῶν Reg. — 4 ἐπιθυμητικῶς G. ἐπιθυμητικὸς V.

381, 5. Illud ἐξοδιάζειν recentioribus quidem Græcis perquam usitatum, sicut ex Ducangio in v. Ἐξοδος compertum habemus; sed longe tamen vetustius, quam viri docti sibi persuaserunt, et magno intervallo ætatem eorum, quos citant testes, scriptorum superans, atque adeo veteri Græciæ non prorsus ignotum: ut enim taceam LXX interpretes, marmorea testamenti tabula monumentum egregium in Gruter. Inscr. Ant. p. ccxvi sæpe suppeditat ἐξοδιάζει et ἐξοδιαζέτω: itidemque columna Sicula, quam mihi D'Orvillius a se descriptam ostendit: eis δὲ τὰν κατασκευὰν τῆς στάλας ἐξοδιάζει τὸ τριακόντα μέρος· unde jure colligas Doribus in primis hoc verbum fuisse familiare, minusque mireris, quoniam eadem erat Macedonum dialectus, ad Alexandrinos pervenisse. Hinc ἐξοδιασμός, *erogatio*, in Gloss. Ἐξοδον, a quo vocabulo ista proficiscuntur, nonnunquam ita sumi monstrat Hesychii gl., Ἀνάλωμα, ἐξοδος· et narrator Theocriti 15, 35: verum insignis est tabulæ marmoreæ, quam ante designavi, locus p. ccxviii: γραφέτω δὲ καὶ τὰν ἔσοδον καὶ ἐξοδον τὰν γινόμεναν ἐπ' αὐτοῦ. Ex his aberrasse Suicerum liquet, qui ἐξοδιάζειν putaverit esse proprie, Sumtum ad exsequias impendere. De λογαριάζειν v. Ducangium et Vetus Rationarium: rarius apud Suidam ἀπολογαριάζω ad exponendum ἀπολογίζω adhibitum, et a Cangio prætermisum. HEMST. Conf. Valckenar. ad Adoniaz. p. 339, C. DIND.

383, 9 δὲ ἔστι V. κλάδος ελαίας solum habet Dorv. « Pro ἐρίῳ πεπληγμένος Harpocrat. et Suidas posuerunt στέμματα ἑστεμμένος· plura dabit Jos. Wasse ad Sallust. p. 360. » HEMST. — 10 ελαίας κατέγον κλάδον Ald.

385, 14 ζωγράφος ἦν Paris. Reg. — 15 ἔγραφε δὲ Dorv. ἔγραφεν οὖν Paris. Reg., qui recte Εὐρυσθέα, non εὐθώς. — 16 αὐτοῦ om. Dorv. — 18 περιελημένος Reg. περιεληυμένος Dorv. κατεστεμμένος Plutarchus. — 24 γὰρ om. V. — 25 sq. Ἦρ. τὸν ἐκ. om. etiam Θ. — 26 ἔμφυτον Hemst. — 27 sq. ζωγράφος· κατὰ δὲ τινὰς τρ. V. Π. τραγικός· κατὰ δὲ τινὰς ζωγράφος Θ. Ald. — 29 Ἄλλως. Πάμφιλον μὲν addita ex V. — 33 φασιν ἀμ-

πέλου Θ. Addit Ald. περικλυτὸς δὲ ζωγράφος δ' Ἀπελλῆς. — 35 οὐδεις φαίνεται V. — 36 Ἡρακλέος Θ. hic et infra. « Ἡρακλέους θυγάτηρ est sine dubio Macaria, quæ pro salute fratrum Atheniensiumque mortem voluntariam subire non detrectavit. Pausan. I, 32, 5. Zenobius autem 2, 61, et schol. Aristoph. ad Eq. v. 1148 ipsis fere verbis conveniunt cum Apollodoro 2, 8, 1. Cui non lecti sunt Euripidis Heraclidæ? HEMST. » — 40 ἔγραψεν Ἦρ. V. — 41 ἔταν Εὐρ. Θ. Ald. — 44 αὐτῶ Θ. — 47 παίδων libri præter R. — 48 παρακολουθούσων λόγον ὑπεῖχον τῶ ἐγκλήματι Ald. παρακολουθήσαις τῶ ἐγκλήματι Θ. Sequitur in ed. Junt. [et Reg.] scholion futilissimum hoc, ὁ Πάμφιλος οὗτος εἰς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς μὲν Αἰγυμίου, ἀδελφὸς δὲ Δυμάου καὶ Δωρίου, ἀφ' ὧν φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι, Πάμφιλις, καὶ Δυμενεῖς, καὶ Δωρεῖς, ἀφ' ἧς οἱ Δωριεῖς, οἵτινες οἰκοῦντες πρότερον τὴν Πίνδον μίαν οὔσαν τῆς τετραπόλεως τῆς ἐπ' Εὐβοίᾳ, ἀφικνούνται εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης (ἦτις Reg. Junt., quod correctum in ed. Basil.) καὶ Παρνασσῶ Δωρίδα ἐξάπολιν οὔσαν. ἔστι δὲ Ἐρινεὸν, Κύτινον, Βοῖον, Αἰλαῖον, Κάρφαια, Δρυόπη. ἐκ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ἡρακλειδαῖς ἀναχωροῦσιν ὁμοῦ (οἴμαι Reg.) ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς Λακεδαίμονα (κατέρχονται addit Reg.), ὡς (ὡς ὁ Reg.) Πίνδαρος φησι « θέλοντι δὲ Πάμφιλου. » De quo hæc annotavit Hemst.: « Ineptus aliquis, qui eximiam vetusti enarratoris observationem ad Pindari Pyth. 1, 121, θέλοντι δὲ Πάμφιλου καὶ μὲν Ἡρακλειδῶν ἔκγονοι etc., Comici verbis, quibuscum plane nihil habent commune, illustrandis conducere stulte sibi persuasit: Πάμφιλον, ut exactius Aristophanis vel pictori vel poetæ tragico responderet, scripsit, quem omnes Πάμφυλον appellant cum fratre Dyma, Dymane vel Dymante, Ægimii filium. Ergo minus accuratum, quod de suo largitus est, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν· quanquam utrique cum Heraclidis ad occupandam Peloponnesum profecti tradantur. Nunc utrumque scholiasten paucis conferre lubet, ut, quid noster ille acutulus in altero corrupendo sibi indulserit, pateat. Tale est ad Pindarum adnotationis initium: Πάμφυλος καὶ Δύμας καὶ Δωρος υἱοὶ Αἰγυμίου· ἀφ' ὧν Πάμφυλις καὶ Δυμανὶς φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι· isti Doro, ne tribu a se orta miser careret, prospexit noster, posterosque tribuit Δωρεῖς. Ego Dorum Hellenis filium, itemque alium Neptuni cognitos habeo; Ægimii nullum, quippe qui, teste Stephano in Δυμῶν, ἔσχε δύο παῖδας Πάμφυλον καὶ Δυμᾶνα, καὶ τὸν τοῦ Ἡρακλέους Ὑλλον ἐποίησατο τρίτον, χάριν ἀποδοῦς ἀν' ὧν Ἡρακλῆς ἐκπεπωκότα κατήγαγεν. Quocirca res ipsa diligenter considerata refingi jubet, Πάμφυλος καὶ Δύμας Δωριεῖς, υἱοὶ Αἰγυμίου. Sequitur

paulo post, sed alterius scholiastæ: Οἱ Δωριεῖς οἰκοῦντες πρ. τὴν Π. μ. οὐ. τῆς τ. τῆς ἐν Περρεβοῖα, ἀφ. εἰς τὴν μ. Οἴτης καὶ Παρνασοῦ Δ. ἐξ. οὔσαν· ἔστι δὲ Ἐ. Κ. Β. Α. Κάρφαια (Σκάρφαια restituit Berkel. ad Steph. in Ἀλκίαια· ego ferme malim Σπεργεῖαν), Δ. ἐκ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ἡρακλείδαις εἰς Λακεδαίμονα κατέρχονται· ubi primum facinus improbum admisit Comici scholiastes, qui ista præcedentibus agglutinaverit inserto ἀφ' ἧς, scilicet φυλῆς, atque ea ratione vere monstrum nobis chronologicum ediderit. Deinde pravum illud ἐπ' Εὐβοῖα, cujus erroris originem detexisse sibi videbatur Palmerius in corruptis Diodori codicibus 4, 67, in quibus sine controversia vitiose legitur Εὐβοῖα pro καὶ Βοιω, longe aliud remedium postulat: quum enim in Pindari scholiasta scribatur ἐν Περρεβοῖα, inde levi negotio conficere licet ἐν Περραιβία· atque ita non multo inferius, Πίνδος δὲ Περραιβίας ὄρος pro Περρεβοῖας, vel Περραιβοῖας, quod una tantum litera vitiatum exstat in Theocriti enarratore ad Id. 1, 67; sed optime lectioni restituta patrociniatur ipse Pindari schol. ad Pyth. 9, 27: Πίνδος γὰρ ὄρος Περραιβίας (Περραιβίας)· ἡ δὲ Περρεβία τετράπολις τῆς Θεσσαλίας· ubi Perrhæbia nobis occurrit Thesaliæ tetrapolis, haud sane diversa ab ea, quam hic commemorat, tetrapoli τῇ ἐν Περραιβία· nihil itaque minus est intelligendum, quam, quod Palmerius existimabat graviter scholiasten incusans, tetrapolis Attica; de qua si forte cogitasse credatur Aristophanis enarrator ob mendosam scripturam ἐπ' Εὐβοῖα et Atticæ mox factam mentionem, tanti erroris certe prorsus immunis est Pindari scholiastes. Meminit etiam Doricæ tetrapoleos loco valde notabili Strabo 9, p. 654. Inter utrosque Locros μέσαι Δωριεῖς· οὔτοι μὲν οὖν εἰσὶν οἱ τὴν τετράπολιν οἰκῆσαντες· ἦν φασὶν εἶναι μητρόπολιν τῶν ἀπάντων Δωριέων· ἰσόλεις δὲ εἶχον Ἐρινεὸν, Βοῖον, Πίνδον, Κυτίνιον· ὑπέρχεται δ' ὁ Πίνδος τοῦ Ἐρινεοῦ· παραρρεῖ δ' αὐτὴν δμῶνυμος ποταμὸς ἐμβάλλων εἰς τὸν Κηφισσὸν οὐ πολὺ τῆς Ἀλκίαιας ἀπὸθεν· τινὲς δ' Ἀκύφαντα λέγουσι τὸν Πίνδον. Pindi nullum in hac regione vestigium apud reliquos omnes inveniri miror: nam Melæ verba 2, 3, 58, in *Doride Pindus, et juxta situm Erineum*, in quibus emendandis solitam ingenii modestiam non approbavit magnus Pintianus, quum in omnibus, quæ viderit, exemplaribus abesse testetur Is. Vossius, pro spuris et ex Strabone suppositis habenda verosimillimum videtur. Quare dubito, an decipi se passus fuerit vir accuratissimus, et, quæ scriptor aliquis vetustus de tetrapoli Perrhæbica tradiderat, ad hanc posteriorem Doricæ gentis sedem transtulerit: cui

nostræ suspicioni mirifice favet Pindari schol. Præterea Ἀκύφας a Stephano describitur πόλις μία τῆς Δωρικῆς τετραπόλεως· qua quidem loquendi ratione neque in Ἐρινεὸς, nec in Κυτίνιον fuit usus: inter Ἀκύφανα vero et Homeri Κύφον Il. B, 748, nullum aliud discrimen statuo, nisi diversam vocum formam: parvus schol. πόλιν περὶ τὴν Περραιβίαν exponit, et Straboni Κύφος Περραιβικὸν ὄρος δμῶνυμον κατοικίαν ἔχον 9, p. 675, A: nam quod Stephanus duplicem facit, Perrhæbicum alteram, alteram Thessalicam, errore non vacat: huic autem idem atque Pindo contigit, ut montis, fluvii, oppidique juxta siti nomina non discrepent. Jam Doriensium variis acti casibus alias ex aliis sedes habuerunt; antiquissimas circa Ossam et Olympum in Doride, quæ postmodum Histiaotis dicta: inde pulsi Perrhæbiam Pindumque incolerunt, Macedonum quoque nomen gerentes: idcirco ex veteribus ad Lycophronem scholiis Tzetzes v. 1388, Λάκμων, ὄρος Περραιβίας, ἐνθα ὄκουν Δωριεῖς· neque alibi quam his in locis est collocanda ἡ τετράπολις ἢ ἐν Περραιβία, ex qua tandem devenerunt εἰς τὴν Δρουπίδα, quæ Pindari scholiastæ dicitur ἢ μεταξὺ Οἴτης καὶ Παρνασοῦ Δωρὶς ἐξάπολις οὔσα in sex urbibus numeranti Δρουπίην. Migrationes Doriensium, quas proposui, fide nituntur Herodoti, 1, c. 56, cum quo fere conspirat Andron citatus a Strab. 10, p. 729, A, et Stephano in Δόριον. Ex his demum postremis sedibus profecti cum Heraclidis partem Peloponnesi occuparunt: idcirco Thucydidi Δωριεῖς ἡ μητρόπολις τῶν Λακεδαιμονίων 1, 107; 3, 92, qui quando tres tantum eorum urbes cum Diodoro recenset, Bæum, Erineon, et Cytinium, id scilicet indicio est, reliquas jam tum avulsas in alienam ditio-nem concessisse. Mitto errores Meursii Miscell. Lacon. 3, 9; 4, 6, aliorumque: hæc a nobis in transcurso duntaxat breviter delibata. Denique stupor enarratoris nostri ad finem importune inseruit, ἀναχωροῦσιν ἡμῶν ἐκ τῆς Ἀτικῆς, quibus apud Pindarum ejusve scholiasten nihil exstat simile. Neque tamen propterea negavero, quosdam Atticorum Heraclidis fuisse comites susceptæ in Peloponnesum expeditionis: nam ita Tzetzes scribit ad Lycophr. v. 1388, μετέσχον γὰρ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς ἀποικίας τῶν Ἡρακλειδῶν. »

386, 50 γὰρ om. V. — 52. ἂν παρέσχον ἂν Ald. τινί. οὐδὲ ἔσπευδον τοὺς χρηστοὺς πλουτίσαι· ἐπειδὴ δὲ τοὺς δικαίους (τοῖς δικαίοις G.) προήρημαι δοῦναι Venet.

388 in V. inversus ordo scholiorum, συνωνυμῆι — λέξεως. Ἄλλως. ὀξυτόνως — προσλαβεῖν. — 7 ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ ἀπρητισμένος (sic V. non G.) ad-

dita ex V. — 8 δέ om. R. ἔστιν om. Θ. ἀμογ., ὡς ἀπ. V. — 9 αὐτὸ R. sine δέ. In loco Herodoti libri, ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι χίλιοι εἰς τὸν Ἀράβιον κόλπον, omisso ἀπαρτί, quod post χίλιοι inseruit Wesselingius. — 10 στάδιοι R. et grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 418, 16. στάδια V. Θ. Ald. ο' etiam Suidas. ἐβδομήκοντα Θ. χίλιοι recte gramm. Bekkeri. Scribendum igitur α. DIND. — 11 κραπαττάλοισι R. κραταλοῦς V. Pherecratis locum integriorem affert gramm. Bekkeri, A. τί δαί; τί σαυτὸν ἀποτίνειν τῶδ' ἀξιοῖς; φράσον μοι. B. ἀπαρτί δήπου προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἔγωγε μᾶλλον. — 12 δὴ τοῦ προσλαβεῖν R. προσλαβεῖν gramm. Bekkeri. προσλαβεῖν R. Ald. προσλαβόν V. συνωνομῆ δὲ Ald. συνωνομοὶ δὲ Θ. — 13 pro ὡς καὶ Καλλιῆ. in V. scriptum ἀρτιθεν ἂ βράλλει. Neque hoc neque ὡς καὶ Καλλιμάχος habet G. — 16 διεφθορίας, sic correxi scripturam codicis διαφορᾶς. Περὶ παρεφθορίας λέξεις hic liber vocatur ab Athenæo 9, p. 368, vel ipsius vel librarii errore. In διεφθορίας consentit scholiasta Avium 768. DIND.

394, 30 leg. ἀπελθὼν φθάρηθι, ut Reg.

395 Ἐστία θεὰ ἦν θυγάτηρ Κρόνου (sic etiam Reg.) — φύλαξ habet Dorv. — 35 ὄν εἰς Paris. εἰς ὄν Junt. εἰς ὄν εἰς Reg. — 38 fortasse τὸ λέγεις. In libro quem scriba transcribat, voci Ἐστίας verbum λέγεις, ut a poeta scriptum, male adhaerebat. Id librarius dicit se delevisse: recte enim habuit pro additamento glossatoris, quod debebat ἄνω κείσθαι, i. e. superscriptum esse voci Ἐστίας. SCHAEFER.

396, 41 αὐτὸν om. Θ.

397, 44 ἐφ' ἐκ., 45 περιτρέπειν, 46 περὶ τοῦ Schaeferus.

398, 47 Dindorfius addidit διαπέμπεις. Ὅτι om. V. — 48 Οὐ γὰρ V. οὐ—ἦλθε om. Θ. μετέστειλαν Ald. διὰ ἀντὶ τῆς μετὰ habet R. Tum pergit, τὰ πράγματα ἐν τούτῳ. ὅτι οὐ μετεστειλαντο—ἦλθε.

399 οὐκ ἔστι τὰ πράγματα οὕτως ἐν διαπέμπειν ἡμᾶς V. πράγματα ἐν τούτῳ ἐν τῷ διαπέμπειν ἡμᾶς G.

401, 1 αὐτός etiam Suidæ (s. Νώ) libri mss. αὐτόν Ald. et vulgo apud Suidam. — 2 γ super νό positum in codd. — 3 καὶ ἀντὶ Θ., qui 4 εἴρηται om. 402, 5 Ἐβλεπε Schaeferus. — 6 Τινί, ἦγουν om. Dorv. μιᾶ γε τινί Reg.

403, 8 τὸ λαμπρόν Θ.

404 in R. hæc tantum legi possunt οὐκ ἀλόγως τα συναίρε . . (fort. κατὰ συναίρεσιν) υτός. — 10 Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλόγως V., qui ἦ om. — 11 sq. ἐπίρρημα ἀπὸ τοῦ ἐτεὸς συνηρημένον V. ἐτεὸς ἀπὸ τοῦ ἐτεὸς Θ.

407, 25 τοὺς διδόντας Θ. Ald. Regius: Διαβάλλει γὰρ τοὺς Ἀθηναίους ἐνταῦθα ὡς μὴ περὶ τὰ μείζω ἀσχολούμενους, ἀλλ' εἰς οὐδενὸς ἄξια.

411, 34 καταθύσειν Θ. Paris. καταθῆσαι Reg.

414 om. etiam Θ. — 40. Ὀμαλισμός a grammaticis dicitur, quum vox aliqua non cum tono vel accentu, sed absque eo, velut appendix alterius, pronuntiatur, quod encliticis sic dictis contingit. Vel etiam quum vox quædam eodem cum ceteris tenore absque figura interrogationis vel exclamationis pronuntiatur. Nam figure ejusmodi faciunt ut vox aliqua tono et pronuntiatione præ reliquis emineat: quod contrarium est τῷ ὀμαλισμῶ, utpote quod proprie *complanationem* vel *æquationem* notat. Confer etiam scholiasten ad Ran. v. 490, ubi τὸ κατ' ἐρώτησιν et καθ' ὀμαλισμὸν inter se opponuntur. KUST. — 44 νῦν τε περισπ.—χρονικόν· ὁ μακρὸν αἰε Paris.

415, 47-51 om. etiam Θ. — 52 παράδοξον solum habet Suidas in Θερόν. Cur εὐκίνητον expronatur schol., rationem dabit Etymol. p. 447, 30, et p. 453, 44: ταύτη γοῦν τοὺς μὲν ταχεῖς θερμοὺς λέγουσι, τοὺς δὲ βραδεῖς ψυχροὺς. Vide ad v. 561. HEMST. In V. hoc ordine, Πενία—Βλεψίδημον. Θερόν δὲ ἀντὶ τοῦ παράδοξον ἢ εὐκίνητον. — 1 ἢ πενία δὲ Θ. Ald. ὅτι ἢ π. Reg. παραβαλοῦσα R. ἐντεῦθεν παρελθοῦσα Reg. Ald.

423, 19 Ἐπ. τὴν διὰ τὴν Θ. Ald. — 20 Εὐριπίδου ἢ additum ex V. — 21 παρεισάγεται G. δὲ μετὰ Ald. δεινοπαθοῦσα G. — 22 καὶ ἐν Εὐριπίδῃ V. νεπτέρων Θ. Ald. ἰέρεται libri omnes. — 23 ἢ καὶ ἄλλως Θ. εἰώθασι γὰρ V. — 24 καὶ γὰρ τὰ Θ. Ald. ἐκ τραγωδίας· τὰ γὰρ R.

424, 27-29 om. Θ. — 28 εὔρ. γὰρ Paris. — 30 καὶ οἶαν Hemst.

425, 36 εἰσῆρχοντο etiam Suidas s. Τραγωδία. εἰσῆρχοντο Ald. — 37 τοῦ Hemst. τῷ Ald. — 40 sq. sic in V., διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ μὴ εἶναι αὐτὴν κατὰ φύσιν φοβεράν, ἀλλὰ μάτην ἀπατώσαν ἡμᾶς. οἰμώζεται κλαύσει.

426 sine ulla fere mutatione descripsit Suidas in Πανδοκεύτρια, et posteriorem partem in Καπηλῆς. Originem vocis ἄμπελος non dissimilem tradidit Etymol. p. 86, 37, ubi delenda particula negans, ἢ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πηλόν, quum edatur, ἢ μὴ ἔχουσα. HEMST. — 42 παρὰ τὸ R. ἀπὸ τοῦ Ald. ἐτυμολογεῖται δὲ πανδοκεύτρια (—τρια G.) παρὰ τὸ V. — 43 εἴρηται δὲ R. Ald. καπηλῆς V. — 45 ἔμπελος V. non G. ἐν ἑαυτῇ Θ. — 47 καπήλισαν Paris.

427 in V. hoc ordine, κυρίως—κεκεῦσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ—ὀσπῶλιν ἀντὶ τοῦ ὠα πιπράσκουσας, ἀπὸ μέρους τὸ θλον. ἢ ὀσπρίῶλιν. λέκιθος γὰρ ἐστὶ εἶδος—γραός. — 48 alterum τοῦ om. Θ. Ald. « Horum minimam partem, ceteris vel neglectis, vel in suo libro non repertis, Lexico Suidas inseruit. » HEMST. — 49 λέκυθος Θ. — 50 λίπαι κεκεῦ-

σθαι V. sine τῷ. τῷ λ. τοῦ ὠοῦ κεῦθεσθαι Θ. λέκιθος εἶδος R. — 51 πίσιος R. πίσιος V. Θ. πίσιον Ald. πισσός Suidas s. Λέκιθος. Post πίσιον addit Ald. ὅτι ἐν Πίσσῃ τῆς Ἡλίδος κατακόριος φέεται. Ib. διὰ τὸ εἶναι λεκίθων ὡς ὁμοίαν V. — 52 ὄσπριόπωλιν R.

Θ. δηλοῖ om. V., qui ὡς καὶ ἐν Λυσιστράτῳ. G. Λυσιστράτῳ. — 53 κέρρηται τῇ λέξει addita ex R. — 54 νῆ τὸν Δι' libri. — 1 τὸν om. Θ., qui ἐμβ. τὸν λέκυθον. — 4 ὄσπριόπωλιν in Dorv. ita scriptum, ut discernere non liceat utrum ὄσπριόπωλις sit, an mendose ὄσπριόπωλησαν pro ὄσπριόπολήσαναν. HEMST. πωλώσα codex.

429, 11 λέγεις: ἐστὶ δὲ τοῦτο Dorv. — 12 λέγετε, ὅτι Schæferus. λέγεται, ὅπερ codex.

431, 19 ὄπου—ἐνέβαλλον V., qui 20 τούτῳ om. ἀγκίνοι Θ. ὄγκινοι Suidas s. Βάραθρον. — 21 sqq. vide de hac fabula Lobeck. Aglaoph. p. 659. — 22 ἐνέβαλλον etiam Suidas. ἐνέβαλλον Θ. Ald. ἐλεγεν Θ. — 23 ἡ μήτηρ Θ. Ald. — 24 καὶ πάντες τὴν Θ. — 26 θεῶ Θ. θεῶν V. ἴλεων (ἰλέω Θ.) ταῖς θυσίαις Θ. Ald.

432 πρέπει. ἤγουν συντόμως Θ.

435, 34 γυνή Dorv. Paris. Reg. δηλοῖ Junt. δολοῦν Paris. (« Vid. Suidas v. Ἀπόλεσας τὸν οἶνον. » BAST. nott. mss.) δηλοῦν Dorv. τελοῦν Reg. Junt.

436 V. incipit ab ἤτις, et post ἡμίσετον l. 45 ponit, ἄλλως. ἡ παρακλέπτουσα με ταῖς κοτύλαις. — 41 φησί om. V. μικρομετροῦσα Θ. Ald. κοντός recentioris Græcitatibus vocabulum est *breuem s. parvum* significans. — 42 ταῖς μεταφοραῖς. Intellico mensurarum subdolas immutationes: illa caupona Blesidemum minorem pro majore mensura subjiciendo deceperat. HEMST. ἡ—δίδωσιν om. etiam Θ. — 43 πεποιηχότος V. Θ. — 49 præstat καρτερούλαις, quod ex codice Parisino protulit Ducangius, licet καρτελοῦραν ex Nicephoro Blemmyda addiderit. Vide infra ad v. 737 in fine. DIND.—52 ἰσχύον Schæferus collato Hom. II. E, 305. ἰσχύον Paris.

438, 3 ἡ V. Θ. ἤτοι Ald. om. R. — 6 ὅτι ἡ πενία ἐστίν, ἀκούσας ὁ Βλ. ἐφευγε Dorv.

440 om. etiam Θ.—16 ἀντὶ τοῦ οὐδ. V. om. G.

442, 18 Ἐν τινὶ τρόπῳ. Glossator videtur ante oculos habuisse alteram scripturam οὐδαμῶς [quæ est in Regio, sed sine gl.]. SCHÆFER.

443, 19 sq. Ἀπολέσθαι—δυνάμενον om. Θ. ἐξολέσαι δυνάμενον ἢ ἀπολέσθαι ὀφείλον ἢ ἐξολοθρευτικώτερον V. ἀντὶ τοῦ εἶ. R. — 20 ἡ χεῖρον Suidas s. Ἐξωλέστερον, pro verbis ἢ—δυνάμενον.

445, 25 Παντελῶς, πάνυ, σφόδρα, ἢ πάνυ πολύ. καὶ Θουκ. ἐν α V. καταπολύ. καὶ Θουκ. ἐν α Θ. — 26 καὶ om. V.

447, 32 παρὰ τὴν (τὸ τὴν Θ.) ἔραν, δ σημαίνει

τὴν γῆν Θ. Ald. δ σημ. τ. γῆν om. Suidas s. Ἐρημος. Sequentia om. etiam Θ., « quibus non dissimilia tradit Thom. Mag. in Ὅποι. » Hemst. — 35 sq. γράφεται. ἐπὶ δὲ στάσεως διὰ τοῦ η. καὶ τοῦτο ὄηλον ἐκ Reg.

448, 43 προμαχέσασθαι τοῦ θεοῦ Reg.

449, 44 μαγούμεθα αὐτῇ post ἐνδείας ponit Θ. αὐτὴν Dorv. γάρ om. Θ. — 45 τῆς ἀδικίας Dorv.

450, 47. Voci ὄπλον pro lorica locus concedi debuerat in Glossario Ducangii. Sic apud Mauricium in Strat. atque alios usurpatur. HEMST.—48 σουσάνιον, conf. ad schol. Nub. 70.

451, 50 sqq. Eos ferit hæc observatio, qui ab Atticis ἐνέχυρον singulari numero usurpari negabant: Thom. Mag. in v. Suidas ordinem invertit: οὐ μόνον ἐνέχυρον φασίν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρα, cetera nostri scholiastæ fideliter exscribens. HEMST. — 52 ὅτι om. V. — 54 μὴ ἐνέχυρα V. — 1 δέον γὰρ εἰπεῖν Ald. ἔδει εἰπεῖν R. ἔδει δὲ εἰπεῖν Θ. ὅτι om. R. — 2 πολέμοις Θ. Ald., qui omittunt οὐκ. Sequentia εἰκότως—τιθέασιν om. etiam Θ. εἰκότως εἶπε τίθ. Reg. Dorv. — 3 δεικνύς ὡς οἱ πένητες διὰ παντὸς δανείζονται. Dorv.

453, 6 προπερισπῶσιν R. et Suidas s. Τρόπαια et Etym. M. p. 769, 16. Legebatur περισπῶσιν. — 6 ὡς et sequentia om. etiam Θ. Est recentissimi grammatici annotatio, cujus pars prior ὡς παρὰ—οὐραῖον ex Gregorio Cor. sumpta est p. 21-23. DIND.—11 σφίσιν ἢ τοῦτο Hemst. σφίσιν τοῦτο Ald. σφίσιν οὕτω Greg. Cor. — 13 seqq. ἔστι δὲ τρ. sunt in Dorv., sed mendis infecta, et in Reg.

454, 21 καθαρμάτους δὲ codex. — 23-27 om. Θ. — 24 λιμοῦ Ald. Correctum ex Thoma M. s. Καθάρασια. — 27 φλέγχεσθαι, 28 βδελύματα Dorv.

456 om. etiam Θ. In cod. Parisino scriptum παθητικῶς μὲν δοτ. συντ., ἐνεργ. δὲ αἰτ., δ καὶ ἀγνοοῦντες τινὲς λοιδορεῖς κτλ. Unde δ pro vulgato εἰ.ascivi. DIND. ἀγνοοῦντες om. Ald., habet Junt. — 36 τινες ἐνταῦθα, τὸ ἡμῖν οὐ πρὸς τὸ ἐλθοῦσα, ἀλλὰ πρὸς τὸ λοιδορεῖς συνάπτουσι Reg.

466 sic in V., τότε, φησί, κακὸν ποιούμεν μέλλοντες ἐκβάλλειν σε ἐπιλαθοίμεθα. ἄλλως. εἰ τοῦτο—ἐπιλαθοίμεθα, μέγα ἂν δράσαιμεν κακόν. — 1 εἰρηκῶς Θ. εἶρηκεν ὡς Ald.

468, 9 τὸ αὐτοῦ Hemst. τὸ αὐτό Reg. Junt. — 11 ἐκ τοῦ π. E.

469 om. etiam Θ. V. habet οὐκ ἀποδέδωκε σύνταξιν—δοκῆ. ἀλλὰ (scrib. ἄλλως.) σχῆμα τοῦτο Ἀττικόν, ὃ καὶ Ὀμηρὸς ἐχρήσατο, ἀλλ'—Ἀχαιοὶ ἀρσαντες κατὰ θυμὸν καὶ τὰ ἐξῆς. τοῦτο οὖν ἐμμησατο τὸ σχῆμα. — 14 ἡ ἐν ἀρχῇ τίθεται Reg. Dorv. ὡς ἐν τῷ ὄπωρος Reg. Pergit Dorv. ὡς τὸ ὄπωρος μὴ ποιήσεις τὸ δὲ νοοῦμενον, ἔξωθεν τοῦ σκοποῦ ἤγουν ἐν τῇ μέσῃ ὡς ἐνταῦθα ἢ ἐν τῷ τέλει ὡς ἔχει etc. —

18 καὶ γὰρ κάκει Reg., qui post σκαίων sequentia omittit. — 25 ἀνταπόδοτον Ald. Correctum in ed. Basil. Bastius in notis mss.: « Sed quidni leg. ἀναπόδοτον, quod exhibet schol. ad Aves v. 7, omnesque codices Gregorii Cor. vide Koen. p. 19. » — 29 πρότερον referendum videtur ad τὸ πρῶτον versus præcedentis. SCHÆFER.

470, 33 post Ὀμηρικῶν pergīt Θ., ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἄχαιοι. οὐ γὰρ ἀποδέδωκε — δοκῆ. Ib. δώσωσι, 34 δώσωσι R. προσυπακουστέον τὸ additum ex Θ.

474, 41 λέγοντας si scripsit glossator, ante oculos aut habuit aut habere sibi visus est ἀμαρτάνοντας. SCHÆFER. λέγοντα Regius.

476, 45 sq. Τοῦτο—οὔσης om. Θ. — 46-48 τύμπανα, βάλκλα, παρὰ τὸ τύπτειν. κύφωνες ξύλα οἷς τύπτονται ἐν V. Bastius in mss.: « Suidæ codex Sangermanensis 177: Βάλκλα, τιμωρητικὰ ὄργανα, λῶροί τινες. » Est baculum. — 46 ἐν οἷς Suid. in Τύμπανα, βάλκλα παρὰ τὸ τύπτειν· ξύλα, ἐν οἷς ἐτυμπάνίζον· ἐχρῶντο γὰρ ταύτῃ τῇ τιμωρίᾳ. Probat, accedente Kustero, Gatakerus Adv. Misc. c. 46, p. 912, B, Suidam vicissim e scholiaste supplendum monens: neutrum mihi placet. Duplicem τῶν τυμπάνων potestatem scholiasta tradit, primam equulei, sive stipitum ita constructorum, ut iis astricti illigatiq̄ue rei membris expansis distenderentur, totoque corpore plagis paterent: eo spectat, ἐφ' οἷς alteram fustium, quibus cædebantur: solam posteriorem, seu de industria, sive quod verba scholiastæ minus intelligeret, quod potius credo, Suidas adnotavit: quapropter ut hic commode scripsit ἐν οἷς pro οἷς, sic ille non minus bene ἐφ' οἷς. Hemst. — 49 τιμωρούμενοι. ἔστι δὲ σύνδεσμος V. — 50 Hesych.: Κάλιον, κυνάριον, βακτηρίδιον. Κάλιος, τὸ δεσμωτήριον, καὶ ξύλον, ᾧ ἐδέοντο. Καλιῶσαι, πατάξαι· nam quod præcedit πράξαι, ex hoc verbo corruptum auguror, atque ideo rejiciendum; intellige vero *percutere fuste*, vel *ligno*, quod Græcis καλον. Idem in Κύφων quæ protulit, quamquam resectis pluribus sunt imminuta, adeo parum a nostro scholiaste distant, ut ab eodem fonte uterque videantur hausisse: legendum autem, Κύφων, ὅνπερ ἔνιοι κυνάγχην καλοῦσι· quod, si conferre libeat voces Κυνάγχη et Δερριστής, vix in dubium vocari poterit; ad medicorum certe συνάγχην vel κυνάγχην nullum est, quo deducamur, in verbo κύφων vestigium. Hemst. κάλων V. ὀνομάζουσι, vulgo post κλοιὸν lectum, huc transpositum cum R. et Suida. — 51-3 sic in V., τάσσεται δὲ—καὶ τυφανισμός καὶ ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. οἱ δὲ κύφωνες οἷς κύφειν ποιοῦσι τὸν κρινόμενον. οἱ δὲ δεσμολογῆσαι ἴνους, εἰς οὓς οἱ ὑπέυθυνοι τοὺς τρα-

χίλους ἐνέβαλλον καὶ διὰ τοῦτο ἡναγκάζοντο κεκυφέναι. τὸ δὲ ἐξῆς ὃ βασανιστήρια ξύλα ἔστι ἐν οἷς ἀναβαίνοντες ἐτύπτοντο, τὰ λεγόμενα βάλκλα. Ἄλλως κύφωνες εἰσι τὰ ἔρανα ἃ ἐπιτιθέασιν ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν καταδικασθέντων· ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων ὀνομάζεται — 51 ἔνθα Θ. δὲ om. R. καὶ ἐπὶ R. V. — 2 ἀναγκάζεσθαι Θ. Ald. — 3-5 διπλῶς—δύνασθαι om. etiam Θ. et Suidas. — 5 ἢ ἄλλως Θ. Ald. τύμπανα βάλκλα παρὰ τὸ τύπτειν. κύφωνες δὲ ξύλα εἰσὶν R. ἔστιν Ald. — 7 καὶ—κύφειν om. etiam Suidas. — 13 ἀξία αὐτῆ. ἔστι δὲ τὰ τύμπ., 14 ἔτυπτον. ὡς δ' ἔνιοι, βάλκλα. ἔστι δὲ καὶ τύμπανον εἶδος ὄργανου κρουστοῦ ψόφον ἀποτελοῦν ἐν τῷ τύπτεσθαι. κύφ., 15 ζυγῶ βρωῶν, ὅς κατὰ τοῦ τραχήλου τῶν καταδικῶν τιθέμενος κύπτειν αὐτοὺς παρεσκεύαζε, διχόθεν αὐτοὺς κολάζων, τῇ τε τοῦ τραχήλου πιέσει τῇ τε μηδαμῶς αὐτοὺς ἀνανεῦειν ἔαν Reg.

480, 23 Ἐπέβαλον γὰρ ποτε V. — 25 τῇ ante τιμωρίᾳ addidit Hemst. Post τιμωρίᾳ in Θ. et Ald. sequuntur εἰθιστο—κρινόμενων, quæ scholio v. 482 Dindorfius addidit auctore V. Una cum sui præcedenti τῇ δίκῃ δὲ τῇ τιμωρίᾳ om. R. et Suidas s. Τίμημα. — 30 seqq. ἐπειδὴ ὀφείλεται τιμωρηθῆναι σε, ἐὰν ἡττηθῆς, τίνα κόλασιν ὑπόσχῃς. — πρὸ τῆς κρίσεως, ὡς τ. ἡττ. δοίη, ἐπιγράφειν δὲ, ἡγουν ἐπὶ τῇ πρ. — τοιάντε τιμωρίαν, ἢ βίου τύχως (sic) ἀφαίρεσιν ἢ κεφαλῆς Paris. In Regio prorsus ut Junt. — 31 ὑπόσχῃς Reg. ὑπέσχῃς Junt. « Nihil tamen est unde pendeat ὑπόσχῃς, nisi pro τίνα simul scripseris ἴνα. Sed verius arbitror, τίνα κόλασιν ὑπέξεις. Est autem scholion hocce recens, et plane nugatorium, cujus auctor, dum formam judiciorum apud Athenienses penitus ignorat, insulsam distinctionem comminiscitur inter γράφειν et ἐπιγράφειν, quasi hoc foret, *iterum litem aestimare vel taxare*, designato jam pœnæ genere quod scilicet prius fuerat omissum. Hemst. — 32 πρὸ Reg. πρὸς Junt.

482, 39 αὐτὴν προστιμίαν Ald. δὲ om. R. — 41 Ἄλλως. τιμωρίαν addita ex V. — 42 ἦδη καὶ V. Θ. καὶ om. Ald. et fort. R. « Scribendum videtur ἦδη εἶναι. » DIND. ὀριούμενον Θ. Ald. et fort. R.

483, 46 ἔξοδον Θ. ὀδὸν Suidas s. Ἰκανός.

485 in Dorv. inter versus ad πράττοντε legitur adjectum πάσχοντι, vitiose pro πάσχοντε· margo rationem exponit: πράττω καὶ τὸ ποιῶ, καὶ τὸ πάσχω· tum sede sua dimota paululum observatio huc revocari debet: Τοῦτο διπλοῦν· ἢ ταχέως πείσεσθε τοῦτο· ἢ ταχέως ποιήσετε τοῦτο πρὸς με ἡττηθεῖσαν· ubi, quæ deterius aliquanto scribebantur, correxi. Igitur ambigua sententia hæc capi voluit: *Quin vos, quam potestis celerrime, id agite, ut alterutra pars ex conditione pœnam*

patiatur : quid enim quis causæ dicat, cur, quando victus fuerit, legem propositam subterfugiat? Hæc ille. Primus autem scholiasta verba Comici istum in modum intellexit: *Vos enimvero nullam interponite moram, quin mortem statim oppetatis*: Paupertas, inquit, hoc ut e vestigio faciant, per jocum hortatur; nam, si causa sint superiores, non amplius justum fuerit eos morte plecti. Alter ab illa ratione multum discedit, tali pacto sensum enucleans: *Me ut in hac lite vincatis, omnino fieri non potest: quod si tamen fiat, nihil erit iniquius: quid enim est tandem, quod ad causam meam arguendam jure quis proferat?* HEMST. — 3-7 sic in V., οὐκ ἂν με—νικήσητε, οὐδέν ἐστι δίκαιον ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπάρχει δίκαιόν τι (τι om. G.). — 5 ἀπελθόντες delet Dobræus. — 7 γε om. Ald. — 8 sq. τοῦτο διπλῶς νοεῖται· ἢ ὅτι ταχ. Reg.

487 om. Θ. — 13 sq. Κομμάτιον—τέταρτον infra post δάκτυλον l. 19 ponit V., qui ἐστὶ om. — 14 τὸν δ V. εἰς τὸ τέταρτον Ald. — 17 τετρασύλλαβον R. V. — 18 εἰς συλλαβὴν om. V. δέχεται δὲ τὸ ἀναπαιστικὸν κατὰ πάσας χώρας ἀνάπαιστον Ald. — 19 καὶ om. R. V. σπονδεῖον ἰαμβον R. ἰαμβον καὶ δάκτυλον libri quidam Hephæstionis p. 44. Post hæc R. ponit χρῆ λέγειν ἡμῶς ἀντιλέγοντας. Reg.: Ἔστι δὲ ἀναπαιστικόν, οὐχ ὅτι πάντας τοὺς πόδας ἀναπαιστούς ἔχει, ἀλλ' ὅτι μάλιστα ὅτι πλεονάζουσι, καὶ ἐτι μᾶλλον διὰ τὸ ἐκ παντὸς τὸν τελευταῖον ἦτοι ζ' πόδα τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς ἀνάπαιστον εἶναι. ἐπιδέχεται δὲ διὰ μέσου ἀδιάφορον καὶ σπονδεῖους, ἰάμβους τε καὶ δακτύλους. — 22 καταληκτικῶν ριᾶ Reg. — 24 πρὶν καὶ Ald. — 28 σελληγουντίω Ald. Correctum ex Hephæstione.

488, 37 χυνοῦδες Θ. — 38 τῇ πενίᾳ μὴ καταμυλακισθῆτε V.

493, 50 sq. Βούλευμα ἢ ἰδίως ἐκάστου γνώμη, βούλημα δὲ ἢ δημοσία γνώμη V. τὸ δημόσιον R. et Suidas s. Βούλευμα. Paulo rectius autem dixisset βούλημα esse τὸ ἴδιον, βούλευμα autem τὸ δημόσιον. Dixi. Sequentes infimæ ætatis grammaticorum annotationes om. etiam Θ. — 3 δηλοῖ. Structura labat: fulciendam opinor hoc pacto: δηλον ἐκ π. τ. σημαίνειν, sive potius σημαίνον. HEMST. — 14 οἱ πονηροὶ etc. Hæc paulo maculatus ora cod. Dorv. [et Regii] ostendit e regione v. 502, 503: Ἰδόντες γὰρ οἱ πονηροὶ τοὺς ἀγαθοὺς διὰ τοῦτο εὖ πράττοντας, ἐβελήσουσιν τὸν πρῶτον [πρόσθεν Reg.] ἀφέντες βίον [addit Reg. μεταπεσεῖν ἐπὶ τὸν ἀμείνω]. ἵνα δὲ αὐτὸ εὖ πάθωσιν. Ex scholiis editis, quæ loco aptiore collocantur, emendatu sunt facilia. HEMST. — 22 δὲ σημειοῦ vel σημειῶσαι Hemst.

496 φυγεῖ. Mira neque usquam mihi, nisi hoc loco, lecta futuri forma. SCHÆFER. Reg. recte φύγει.

505 sic in R., Οὐκοῦν εἶναι φημι ὄδον ἦντινα ἰὼν ὁ πλοῦτος βλάψει ταύτην καὶ ἀγαθὰ μείζω ποιήσσει. Ἄλλως, τὸ οὐκοῦν ἀποφατικόν ἐστὶ ὅτι ἐὰν βλέψη—κακοδαιμονία εἴη. Ἄλλως, οὐκ ἐπιλύσει ταῦτα ὁ πλοῦτος, ἦν ποτε βλέψη, φημι εἶναι ὄδον, ἦντιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ μείζω ποιήσσει. — 53 εἰ παύσει Dobræus. ἐπιλύσει libri. «Hoc unum est intricatissimorum in hanc fabulam scholiorum. Illud ἐπιλύσει aut mendo laborat inveterato, quod sine membranis integrioribus plane tolli nequeat, aut ejusmodi versus Aristophanei scripturam postulat: Οὐκοῦν εἶναι φημι' (ἐπιλύσει ταῦτ', ἦν βλέψη ποθ', ὁ Πλοῦτος) Ὀδὸν etc. Neutiquam esse aio (solvat eas difficultates et discutiet, si visum tandem aliquando recuperarit, Plutus) viam etc., quorum ut structura est molesta, ita sensus satis perspicuus: ergo reformandum videtur hoc loco: ὁ νοῦς, οὐκοῦν (ἐπιλύσει—βλέψη) φημι etc.; hujus autem scholii finis est statuendus in ἀμέτρος l. 2; exinde aliud incipit: Ὁ νοῦς δηλὸς ἀναβ. ποιῆσαι: quod ego metuo ne quadam parte sit mutilatum: οὐκοῦν certe legi debet, et ἀγαθὸν τι μείζον· forte etiam, λέγω δὲ ὅτι etc. Vix autem dubites quin illud ἦ ἴν, quod restituendum putavi, hujus enarratoris auctoritate firmetur. Sequitur l. 5 sq., Ἐὰν δὲ τις προσθεῖ—πορίσειεν, iterum ab alio profectum; quippe qui sententiam eum in modum explanet ut poscat οὐκοῦν· ceterum sicut absurdissimam lectionem pauloque post merito notatam invenit, Οὐκοῦν, εἶναι φημι, παύσει ταῦτ' ἦν βλέψη ποθ' ὁ Πλοῦτος, Ὀδὸν, ἦντιν' ἰὼν, τοῖς ἀνθρ. etc., ita fieri non potuit aliter, quam ut explicationem promeret non dissimilem. Eandem prorsus illi scripturam habuerunt, quibus γὰρ extrinsecus asciscendum videbatur; tametsi ratione paulum diversa ordinem orationis constituerent.» HEMST. Primus scholiastes legit οὐκοῦν εἶναι φημι' εἰ παύσει ταῦτ' ἦν βλέψη. ἐπιλύσει error scribæ pro εἰ παύσει. Secundus, incipiens, κακόμετρος δὲ οὗτος, οὐκοῦν εἶναι φημι, παύσει ταῦτ' ἦν βλέψη. Illi autem, qui illo judice plane ἀμέτρως legebant, forsitan exhibebant φημι, παύσει ταύτην ἦν βλέψη. In istis l. 9, τὸ οὐκοῦν ἀποφαντικόν (quam vocem male, ut puto, in ἀποφατικόν mutat Hemsterhus.), major difficultas. Nam verba, ἀποφαντικόν ὅτι οὐκέτι κακοδαιμονία εἴη, satis clare indicant lectionem vel, φημι' ἢ παύσει ταῦτ', ἢ—vel, φημι παύσει ταῦτ' ἦν—certe ταῦτ', non ταύτην: nisi forsitan ad ταύτην arcesebat homo inutilis κακοδαιμονίαν ex v. 501. His vero interjecta manifestò explicant aliam lectionem, εἰ παύσει ταύτην. An legendum, τὸ οὐκοῦν ἀποφαντικόν—πλοῦτος, οὐκέτι κακοδαιμονία ἂν εἴη:—Τὸ ἐξῆς· οὐκοῦν—ὁ Πλοῦτος βλέψας (vel

βλάβας) παύσει ταύτην τὴν Πενίαν. Hic scholiastes legisse videtur, οὐκοῦν εἶναι φημι, ταύτην παύσει βλάβας—, certe voculam post φημι omittit, ut liquet ex istis, καὶ τὰ ἀγαθὰ etc., collatis cum fine scholii secundi. Vel potius, ὅτι, ἐὰν βλέψη ὁ Πλούτος, οὐκέτι κακοδαίμονιά εἶη: — τὸ ἐξῆς· οὐκοῦν—Πλούτος βλέπει, παύσει ταύτην, καὶ τὰ ἀγ. Ut hic legerit, οὐκοῦν εἶναι φημι, παύσει ταύτην, βλέπει. Aliud incipit l. 13, Ἄλλως. οἱ γράφοντες—. Lectio, quæ reprehenditur, οὐκοῦν εἶναι φημι παύσει ταῦτ' ἢν βλέψη, eadem est quam habet scholiastes secundus. Ipse schol. legit, φημ' ἢ παύσει ταῦτ' ἢν βλέψη, plane ut nostræ edd. Ceterum omnes οὐκοῦν et ἦντιν—Μεῖζω scil. explicant ut Hemsterhus. et τις de suo supplent, non e textu citant, ut in Pac. 567, ubi vide. Omnibus tentatis redeo ad primam suspicionem, corrigendum in tertio scholiaste, ἰὼν ὁ Πλούτος, βλέψας [παύσει] ταύτην, ut ille legerit, Οὐκοῦν εἶναι φημι, παύσει ταύτην βλέψας. — In scholii initio a legendum ὁ νοῦς pro ὅτι? vel, ὁ νοῦς ὅτι? — Ceterum non puto alius interpretis esse τὸ ἐξῆς etc. DOBRIEVS Adversar. vol. 2, p. 140 sq. In codice Harleiano 5725 scriptum οὐκοῦν εἶναι φημ' ἢ παύσειτο ταῦτ' ἢν βλέψη—ἦντινα τοῖς ἀνοῖς ἰὼν ἀγὰθ' ἢν μ. π. cum scholio alius manus, ἢ σύνταξις οὕτως· οὐκοῦν παύσει ταῦτά ποτε ὁ πλούτος ἐὰν ἀναβλέψη. ἦντινα ὁδὸν ἐλθὼν—πορίσειεν ἢν τοῖς ἀνθρώποις μεῖζω ἀγαθὰ. προτάττει (forsan πρόταττε vel προτακτέον) τὸ εἶναι φημι, ἀντὶ τοῦ, δυνατόν τοῦτο λέγω. πολλοὶ δὲ ἀγνοοῦντες οὕτω συντάσσουσιν, λαμβάνοντες γὰρ ἔξω (leg. ἐξῶθεν) πρὸς τὸ φημι etc. Legebat ineptus ille οὐκοῦν, εἶναι φημι, παύσει ταῦτ' ἢν βλέψη—ἦντιν'. Sequitur alia annotatio etiam recentior, ὃ Τζέτζη, οὐκ ἔστιν ὁ στίχος κακόμετρος. σὺ γὰρ εἶναι φημι γράφεις· διὰ τοῦτο καὶ ἄμετρον αὐτὸν ποιεῖς καὶ οὐδὲ συνταχθῆναι δυνάμενον· Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἐγὼ εἶναι φημ' ἢ γράφομεν etc. DOBRIEVS in annot. ad Porsonum. Regius: Ἡ σύνταξις οὕτως· οὐκοῦν, ἐὰν βλέψη ποτὲ ὁ Πλούτος, φημι εἶναι ὁδὸν, ἦτις παύσει ταῦτα, ἦντιν' ἰὼν καὶ ἐλθὼν ὁ Πλούτος δηλονότι βλέπων γενόμενος πορίσειεν ἢν τοῖς ἀνθρ. μ. ἀγ. ἵνα δὲ μήτις εἴπη ὡς ἀδύνατον εἶναι ἀναβλέψαι αὐτὸν, προτάττει τὸ εἶναι φημι, ἀντὶ τοῦ δυνατόν εἶναι τοῦτο λέγω· ἵνα τῶ μέλλοντι πρὸς αὐτὸν ἀπορήσειεν ὄχιλον ποιήση καὶ παύση τῆς ἀπορίας αὐτόν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ὁδὸν· ὁ γὰρ πάσχει τις, ὁσὸν αὐτοῦ ἐρχεται. — 1 μεῖζω ποιήσειεν Θ., ut R. — 2 Scholion hoc Tzetzae tribuere videtur scholiasta codicis Harleiani. Sed non esse a Tzetza profectum ex eo liquet quod in codice Veneto legitur. DIND. δὲ οὗτος Θ. Ald. Ib. ὁ στίχος additum ex G. ἐν δὲ ἐνίοις V., qui om. ὁ δὲ νοῦς δηλός. — 3 οὐκοῦν V., qui om. ἦν,

non G. — 4 μεῖζω additum ex V., qui τοὺς ἀνθρώπους. Ceteri τοῖς ἀνθρώποις. Ib. ἐργάσεται V., qui 5 ὅτι om. προσθεῖη Ald. καὶ, δύναται σταθῆναι ἢ φρ. ἦν βλέψη ὁ πλούτος. οὐκοῦν εἶναι φημι ὁδὸν, ἦντινα V. — 8 ταύτην καὶ V. ἢν addidit Dindorfius.—9 οὐκοῦν V., quod ipsum reponebat Hemst., ἀποφαντικόν in ἀποφατικόν mutato, quod confirmare videtur R.; sed ἀποφαντικόν V. Θ. « Ut ἀποφανσις est *enunciatum* vel *pronunciatum*, sic ἀποφαντικόν, quod vim *effati per adfirmationem* vel *negationem* *formandi continet*, de quo Budæus Comm. L. Gr. p. 293 sq. Sic ἔγκλισις ὀριστικὴ itidem appellatur, teste Apollonio Alex. p. 243, ἀποφαντικὴ· εἶγε καὶ τὸ ἀποφαίνεσθαι κατὰ πάσης φράσεως παραλαμβάνεται· ἀλλὰ καὶ ἐπιρρηματὰ τινὰ ἀποφαντικὰ καλοῦμεν. Talis potestas in hunc locum non convenit; nec periculum est, ne quis Apollonii verbis ad tuendum ἀποφαντικόν abutatur: id enim solum in controversiam venit, utrum in Comici loco οὐκοῦν eo accentu ornari debeat, qui affirmationem, an illo, qui negationem infert: posterius quia huic scholiastæ probatur, idcirco scribendum etiam fuit οὐκοῦν, non, quod priores ediderunt, οὐκοῦν. Pari plane modo notatur ad v. 916, γράφεται δὲ καὶ ἐν σχήματι ἀποφατικῷ οὐκοῦν· quo fulcro causa nostra satis est firma. Deinde l. 12, uti πορίσει, sic et scribi malim βλάβαι vel βλάβει· ex quo verbo ceperit aliquis suspicionem, forte ipsum illud βλάβαι nonnullis in Comici codicibus extitisse pro βλέψη. » HEMST. — 13 et sqq. om. etiam Θ.

509, 29 εἰ τοῦτο γένοιθ' : εἰ γὰρ ὁ Πλούτος βλέψει πάλιν διανέμει τ' ἴσον ἑαυτὸν πᾶσι (διανέμειεν ἑαυτὸν πᾶσιν ἴσον Θ.) δηλονότι οὐκ Θ. Ald.

510 ἐπίσης om. Θ. — 34 Ἱστορίαν, 36 αὐτῆς Dorv. μεταχειρίσιν Reg.

512 οὐδέεις : Ἐθελήσει δηλ. ἀμφοῖν : Ἥγ. τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης Paris. τῆς—τέχνης et 41 τροχὸς ἀμάξης ποιεῖν habet Θ. ἀμάξας ποιεῖν Dorv. — 45 πλίνθας Paris.

515, 46 sq. Ἄντι—ἐπιμελεῖσθαι post ὄζει habet R. γεωργοῦς Ald. — 47 τοῦτο τὸ ἔπος V.

516, 52 ἀνω R. θελήσει V. — 54 Ἄλλως et sqq. om. etiam Θ. — 1 μὲν τοῦτο τίθ., 3 τούτων ἀπάντων et ἦν ἐξῆς ζῆν λέγ., 4 καὶ τὸ σκ. et οὐ καλῶς λέγουσιν Reg.

517, 8 τὸ σχῆμα Ἄττικὸν ὡς τὸ V. omissis Ἄττ.—φρ. Ib. δὲ additum ex R. et Suida s. Ἀἴρον ληρεῖς. — 9 μαίνη καὶ φυγὴν φεύγεις Ald. Pergunt post μαίνη Θ. et Suidas, τὸ σχῆμα δὲ Ἄττικὸν τὸ εἰπόντα τὸ πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν τὸ ἀπό—φεύγεις, nisi quod Suidas ἔστι δὲ Ἄττικὸν τὸ σχῆμα etc. — 10 ἐπάγεται Junt. ἐπαγάγεται Ald. — 12 Ἀπρηθμῆσας. Nimirum λέγειν sæpius exponunt grammatici

ἀριθμῆν. Hesych. in v. et Ἐλεξεν. Vide schol. Pindar. ad Pyth. 4, 336. HEMST.

518 ποιήσουσι Θ. pro ἐργάζονται. De λούβεις vide ad v. 534. Scholion v. 520 habet Reg. iisdem verbis conceptum.

521, 19 πραγματευτικός V. et Suidas s. Ἐμπορος. πραγματευτής ceteri. — 20 παρά τὸν πόρον V. — 24 καὶ αἰσχροκερδεῖς et infra ἐν Ἴνοι addita ex V., qui cum Θ. omittit sequentia αἰ—φῆσιν. — 27. Paulo diversam lectionem suppeditat schol. Eur. Phœn. 1416, λοιδορεῖ δὲ Θεσσαλοῦς ὁ Εὐρ., Πολλοὶ γὰρ εἰσιν, ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλοῖς· quæ minus est, quam nostri enarratoris, intellectu facilis. Ab Euripide profectum auguror: Πολλοὶ γὰρ εἰσιν (vel πάρεσιν, aut παρῆσαν)· ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλῶν, vel Θετταλῶν· idque propius etiam accedit ad parœmiam memoratam, quæ ipsa principium est iambi, fort. sumti ex aliquo veterum Tragicorum, ut creberrime solent versus celebrium poetarum in proverbialia transire: certe Demosthenes eo respexit Olynth. 1, p. 4, C (p. 15, 15), ubi notatur etiam ab Ulpiano Iason, qui Medæ datam fidem violando locum proverbio dederit: ἄπιστοι δὲ Θετταλοὶ ἐνομήθησαν, ἢ διὰ τὸ τὸν Ἰάσονα, Θετταλὸν ὄντα, ἄπιστον ὀφθῆναι περὶ τὴν Μήδειαν etc., quanquam scholiastæ consentit Eustath. ad Odys. A, p. 1416, 25: τοιοῦτω δὲ ἀνδρὶ συγχροτεῖται καὶ ὁ ἀνδραποδιστής· οἷοι (ita legendum puto pro οἷ) ἐν τοῖς μάλιστα οἱ ἄπιστοι Θετταλοὶ, ὧν καὶ Ἰάσων ἀνδραποδίσας τὴν Μήδειαν· ideo peregrinum latronem vocat Medea spreta in Ovid. Her. 12, 110. Præterea Θεσσαλῶν ἀνδραποδιστῶν meminit Eustath. ad Il. B, p. 331; H, p. 692, 27, quibus in locis ante oculos eum habuisse Aristophanem et scholiasten apertum est: vide Erasmi Chil. in Thessalorum commentum. Horum quædam excerptit Suid. in Θετταλῶν σφίσιμα et Ἀνδραποδίζω, ubi est, Ὅς ἄνδραποδίσαιτο [ἄνδραποδίσαι codd. Gaisfordi] τὴν M., et quæ pejoris sunt notæ, ἀνδραποδὸν δὲ — σώματι, prorsus omittuntur, subjectis statim, εἴρηται δὲ ἀνδραποδιστής παρὰ τὸ ἀποδίδοσθαι ἄνδρα, τουτέστι, πωλεῖν· ὁ τοῦς ἐλευθέρους καταδουλούμενος. HEMST. ἀλλ' om. V., qui ἄπιστοι καὶ Θεττ. Scribendum cum Hemst. videtur ἄπιστα Θεσσαλῶν. DINB. παρῆσαν ἄπιστοι Θεττ. Reg. δὲ ὡς V. δὲ ἐστὶν ἰάσσωνος Θ., qui 30 τοῦ om. — 33 Καὶ αὐτὸς etc. cum præcedenti scholio conjungit V., præfixo Ἄλλως. — 35 ἀποδίδοσθαι ἄνδρα V. — 36 ὁ Θ. Reg. et Etym. M. p. 102, 8. om. Junt. — 38 ἐπὶ τῷ et sequentia om. Etym. M. — 41 et 42 om. Junt. Post ἐκαλοῦντο in Θ. sequitur scholion Aldinum καὶ αὐτὸς—πωλεῖν. — 47 ἠπειρούς καὶ πόλεις Reg.

524, 53 ψυχῇ et sequentia huc derivata sunt

sunt ex scholiis ad Euripid. Hec, 177, paulo brevius contractis: unde simul discere licet, prave παρ' Εὐριπίδῃ ῥοῖνι pro παρὰ Σοφοκλεῖ· est enim revera versus ille Sophoclis in Electr. 775. Vid. Thom. Mag. in Ψυχῇ. HEMST.

526, 14 ὄδον. βιώσει βίον Reg.

527, 15 δὲ om. V. — 16 ἐπὶ δερμάτων κατακλιθῆναι Reg.

528, 18 οὐδ' ὀφθαίνειν R. pro ἐν τάπησιν. — 20 sqq. Eadem propemodum verba ap. Thom. Mag. Paria scribit Ammon. in Τάπητες, nisi quod apud eum vitiose legitur μαλακὸν pro μαλλόν. Codex μαλόν vice μαλλόν. Δάπιδας usurpari genere feminino Nicander ostendet Ther. v. 326, ad quem versus egregia notat antiquus enarrator. HEMST. — 29 εὐρηται, 31 οἱ μέντοι Reg.

529, 34 ἔγροις ἢ V. — 35 χρισίμοις Θ. χρισίμοις Ald. δοκίμοις R. V. et Suidas s. Στακτοῖς. — 36 ῥοδοστάμασιν recentiores pro ῥοδοστάγμασιν. Vid. Ducang.

530, 39 Ἀλλοχρόων additum ex V. ἑτεροχρόων posuit Suidas s. Βαπτά. — 40 αἱ νύμφαι hic et apud Suidam Toupius. — 41 τεκμήριον οἶμαι τῆς βαφῆς Θ. Ald., non Suidas. — 42 ἐπὶ τὸ R.

531, 48 ἀπορεῖτε ὧν χρῆζετε Ald.

534 λούβεις. Frustra quæras id verbi apud Ducangium. Conf. gl. Dorv. ad v. 518. HEMST. Est λάβης, λάβη, ut dixi in notis ad Nicephori Tactica. HASE in notis mss. Bastii.

535, 1-7 sic R. V., Ἀπολλόδωρος—πυρὸς, δτι οἱ πένητες ἀπορούντες ἐνδυμάτων—καθεύδουσι καὶ ἐκ τῆς θερμασίας φλυκταίνας ποιοῦσι. — 2 τὸ om. Θ., qui 4 τῆς θερμῆς Θ. ἐκ θερμῆς—προσβαλόντος om. Suidas s. Φῶδον. ἢ ἀέρος—προσβαλόντος om. etiam Θ. Est recentioris scholiastæ additamentum. — 6 ἐρευθήματα et στόλους Θ. — 7. Eustath. ad Il. P, p. 1123, 21: παρὰ τῷ κωμικῷ φῶδες τὰ ἀποκαύματα· sic et Suidas in Χιμέτλα· utrum scribatur, nihil interesse docui ad Lucian. Δ. Ἐν. 11, p. 317. Hunc eundem Comici locum ob oculos habuit Eustath. ad Il. N, p. 962, 50: Φῶδες αἱ ἀπὸ φλογὸς φλύκταιναι, ὧν καὶ ὁ κωμικὸς μέμνηται. Verum scholiastæ verba nonnihil perturbata sic ponenda puto: Ἀπ. τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐρευθήματα, ἢ τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς, ἢ ἐκ ψύχους· ἢ τοῦς στόλους, ὡς τῶν πενήτων διὰ τὸ αὐτουργεῖν τοῦτο πασχόντων· scilicet non pustulas ab igne natas, sed callum contrahunt pauperes ex eo, quod ipsi operi faciundo insudent. HEMST. — 8 sqq. τὸ δὲ—συρομένων om. Θ. — 12 φούσκα proprie vesica, ut patet ex Ducangio, sed et vesicula vel pustula vi ignis in cute excitata. HEMST. — 13 στιβίλιδας vocem omiserunt Meursius et Ducangius. SCHÆFER. Non habet Reg.—14 ἐκείσε,

15 προσβάλλοντος Reg. « De constructione verbi προσβάλλειν cum dativo v. not. ad Gregor. Corinth. p. 37, ubi Bastius usus est hoc scholio. SCHEFER. Regius : Οὐκ ἔστι τὸ πλήν ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ, λαμβανομένου κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ κολοσυρτόν πρὸς τὸ φώδων. φλυκταίννας γὰρ ἀνοθεύτες οἱ πένητες δυσχεραίνουσι καὶ βοῶσι, καὶ ὡσπερ κολοσυρτόν ἐγείρουσι δι' ὧν δυσχεραίνουσι. φαίη δ' ἂν τις κατὰ δεύτερον λόγον, ἐπειδὴ τὸ πλήν καὶ ἀντὶ τοῦ χωρὶς καὶ ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ εὐρηται, πρὸς μὲν τὸ φώδων τὸ τοῦ χωρὶς σημαίνουμενον νοοῦμεν, πρὸς δὲ τὸ κολοσυρτόν τὸ τοῦ εἰ μὴ ὡσπερ δὲ τὸ κολοσυρτόν καὶ πρὸς τὸ παιδαρίων ὑποπεινόντων λέγομεν, οὕτω καὶ τὸ ὑποπεινόντων πρὸς τὸ γραιδίον λαμβάνομεν. εἶπε δὲ τὸ φώδων ἐκ βαλανείου, διὰ τοῦτο ὅτι — sequuntur l. 13-17.

536, 18 κεκράγωσι V. κεκράγασι G. — 20 Πεινώσαι γὰρ Θ. — 22 κάλα γὰρ τὰ ξύλα λέγονται recte Reg.

537 Τοῦτο τὸ ἀριθμὸν πρὸς τὸ οὐδὲ λέγω σοι σύναπτε Θ.

538, 26 Ἰδίως δὲ V. — 28 παραπλανηθέντες Ald. De hoc scholio habet R. ἰδίως εἶπε τὰς ψύλλας βομβεῖν· οὐ γὰρ προΐσσι φωνήν. — 29 ὠθήθησαν εἰρησθαι, 30 τὸν ψύλλον λέγουσι V., qui sequentia θηλυκῶς—ἐμπέδας omittit. — 31 τὴν κώνωπα κατὰ om. Θ., qui 33 περιπίπτται. Ald. περιπίπτται ἢ περιπίπτται. — 36 Ἄλλ' ἀπὸ V.

539, 40 οὐχ ὅτι δὲ αὐτὰ V.

541, 48 κερκίδος ὕμνοις. Sic correxi scripturam codicis οὐ κερκίδος ὕμνουις. DIND.

542, 53 ψιάθιον. Ita schol. Thucyd. ad 2, 75; 4, 48. Vid. Moschopul. II. σχεδ. p. 43, et inprimis Ducang. in v. Ψιάθιον. HEMST. — 1 τάπιτος Dorv. ἐπευχίου Reg.

543, 4 μεμάλακται Ald. et fort. R. Post vñ addit Ald. μάκτρα δὲ θυσία ἐπιμήκης, ἐν ᾗ μάττουσι τὰ ἄλευρα, ex scholio v. 545.

544, 7 ὕμεις V. utrobique. « Legebatur βράφανον. Correxi ex Suida et Ammonio, ad quem v. Valcken. Animadv. p. 203. » DIND. — 8 δὲ βράφανον παρὰ τὸ βῆρον V. βράδιος etiam Suidas et Athenæus 2, p. 56. — 9 γὰρ om. Θ. ὡς ἐπερόμεναι R. σπειρόμεναι Θ. et Suidas, qui habet ἀνάσιν.

545, 14-16 ὑποποδίου, ἐνθεν καὶ θρανίτης R. ὑποποδίου κεραμίου κλασθέντος (hæc duo verba spectant ad πιθάκνης v. 546)· ἐνθεν καὶ οἱ θρανίται οἱ παρὰ τὸν δίφρον V. θράνος ὑποπόδιον μὲν καὶ θρανίτης ὑποκοριστικῶς ἢ πολίγνης Θ. ὑποποδίου σκάμνου Reg. — 16 post θρανίτης Ald. addit ὑποκοριστικῶς ὡς πολίγνης, ex scholio proximo. Sequentia om. etiam Θ. — 17 καθῆσαι Ald. Correctum ex Eustathio p. 982, 64; 1400, 24. — 23 δ δὲ στάμνου x. Hemst. — 29 ἴμο γράφει.

Kusterus maluit, ἐν τισὶ δὲ τῶν ἀντ. Credi potest conflatum ex duobus exemplaribus, in quorum uno fuit, Τινὰ δὲ τῶν ἀ. ἀ. στ. κεραμίου, in altero tantum, ἀντὶ στάμνου κεραμίου γράφεται. Κεραμίου vero quum versum intrare nequeat, sine dubio scriptum fuisse oportet κεράμου. HEMST. — 39 σχῆμα κάλλιστον Hemst.

546, 3 ὑποκοριστικῶς δὲ αὐτὸ G. ὑποκοριστικὸν δὲ αὐτὸς V. — 3 πολίγνη G. — 8 Ἀποδεικνύω σε Hemst.

548, 11 Suidas ἠνέξω. ἐκ μεταφ. V. — 12 κοσούτων τὴν additum ex R., κιθάρων Ald. κιθαροφθῶν V. — 13 ὄργανου τοιούτου Θ. τοιούτου om. V., qui πενία πτωχείας. — 15 sq. ἢ δὲ πτωχείας—καὶ ὁ μὲν πένης additum ex V. et Suida : om. Θ. Ald. — 20 αἰνιγμ. ἐδήλωσας Θ.

550, 21-50 hoc ordine in V., Ὅτι ὁ μὲν Διονύσιος—ἀνους. Ἄλλως. τὰ ὅμοια—τὴν τυραννίδα. Ἄλλως. ὁ μὲν ἀξιωματικὸς—σφόδρα ἀνομοίους. ἢ ὅτι—δημοφιλῆς. — 21 μὴ om. V. — 22 ὡς ἂν τις V. λέγει Kusterus. λέγει Θ. Ald. λέγη V. In R. sigla quæ plerumque λέγει est. — 23 τῷ λύκῳ R. V. Post Λύκῳ pergit R., ὅτι ὁ μὲν ἀξιωματικὸς καὶ μέγας, ὁ δὲ μαινόμενος, ceteris omissis. — 24 καὶ παντὸς—(50) ἐν Σικελίᾳ. Ἄλλως om. Θ. καὶ πάντα κρείττονι διὰ τε τὰς ἐπιφανείσας V., qui 25 κατὰ om. δίκας Ald. νίκας καὶ ἐπὶ τὸ καταλύσαι τὴν τυρ. V. — 28 ὁ ἀξιωματικὸς. Indicari videtur is Thrasylbulus, cuius fit mentio in Ecclesiâz. v. 203 : nam ibi quoque describitur a scholiaste αὐθάδης καὶ διοροδόκος (vid. v. 356) et ὑπερόπτης τοῦ δήμου· idemne fuerit qui Colyttensis, nec ne, non affirmavero. HEMST. — 33 ὁ addit Dindorfius. — 34 ἔχων χραιδὸνα codex. « Correxi χλίδωνα. τρύφημα et χλίδωνα inter mundum muliebrem memorat Aristophanes frag. 309. » — 35 Ἄθ. αἰδι μακαρίζεται V. Ἄθ. αἰδι βαυκαλίζεται (id est βαυκαλίζεται) G. — 36 ἐπὶ τὴν ὄψιν περισκώπτει Ald. Tum sequuntur hæc, ὡς ὁμοιούντων (ὁμοιούσης V.) σφόδρα ἀνομοίως (corr. ἀνομοίους ex V.), quæ delenda esse vidit Dobræus. — 39 priores edd. Κωλυττεύς· ejusmodi scriptura peperit errorem Suidæ : Κωλυπὲς, δῆμος τῆς Αἰγηίδος· unde natus est, auctore Meursio in Rel. Att., novus et ignobilis Atticæ regionis demus. Ex parte Kusterus ope MSS. Paris. maculam abstersit : Suidas deceptus dederat, Κωλυπὲς. Κωλυπὲς, δ. etc. pro Κωλυττεύς· Κωλυττὸς δ. etc. Dicitur autem Thrasylbulus hicce Colyttensis, ut ab illo nobilissimo patriæ libertatis vindice distinguatur, qui Στειριεύς, sive Stiria demo oriundus : quod eo diligentius veteres observant, quia easdem reip. partes secuti ætate propemodum fuerunt æquales. Utriusque meminit Xenophon, hujus Hell.

4, c. 8; illius 5, 1, 26, Θρασύβουλος ὁ Κολυττεύς· ubi quod ex uno codice notat H. Stephanus Κολλητεύς pro Κολλυτεύς, plane cum ea scribendi forma congruit, quam, monente Sponio, antiqui lapides ostendunt. Eundem habet Θρασύβουλον τὸν Κολυττέα Demosth. in Timocr. p. 794, A, quem refert δις δεθέντα καὶ κριθέντα ἀμφοτέρως τὰς κρίσεις ἐν τῇ δῆμῳ· καὶ τοι, inquit, τῶν ἐκ Πειραιῶς, καὶ ἀπὸ Φυλῆς οὗτος ἦν. Quo jure conglutinari possint, ἀδελφὸν ἔγγιστα συγγενείας εἶναι, mihi non liquet: melius erit huic loco consultum, si interjecta particula separemus ἀδελφὸν ἢ ἔγγιστα συγγενείας εἶναι· sensus enim: *potius autem suspicetur aliquis alium esse Dionysium Thrasybuli Colyttensis, aut fratrem, aut genere proximum*: qui scilicet facie fuerint tam dissimili, ut, si quis res longissime disparatas inter se componere aggrediretur, idem jure contendere dici posset, Thrasybulo similem esse vel fratrem, vel propinquum ejus Dionysium. His quæ continuo subjiciuntur, velim mihi dari qui vel exponat, vel potius, quoniam id ne sperandum quidem est, apte corrigat: in mentem mihi venit, ἢ ἔγγιστα συγγενείας εἶναι· καὶ ἐν Γηρυτάδῃ σαφέστερον οἶδεν. Ἡ κατὰ Δίδυμον, ὡς εἶ τις λέγοι etc., et istum quidem Dionysium Aristophanes in fabula Gerytade clarius novit ac descripsit: exinde sequitur explicatio prorsus alia: *Aut enodandus est hic versus secundum Didymi sententiam; ac si quis dicat etc.* Ista jam initio fuerant prolata; sed nunc auctor Didymus accedit minime contemnendus, quem sane grammaticorum laboriosissimum constat commentarios etiam edidisse ad fabulas Aristophanis. Quam difficile vero fuerit visum definire, quem Thrasybulum Aristophanes, quemque Dionysium cogitaverit, illa varietas opinionum permolesta luculenter prodit; quæ potissimum orta mihi videtur ex duplici fabulæ Pluti editione. Si in solo versus hic exstiterit Pluto secundo, fieri non potuit quin quivis interpres historiæ veteris haud imperitus sponte delaberetur ad Thrasybulum et Dionysium, qui tum utriusque in Græcis fama rerum gestarum, sed longe diversa, celeberrimi ferebantur: at eundem versus si primus itidem habuerit Plutus, jam nihil erat absurdus, quam istorum a Comico factam esse mentionem putare, qui post Dioclem demum, quo archonte prior Pluti fabula fuit commissa, factis insignibus flouruerunt: atque adeo opera fuit danda, ut in Atheniensium civitate iis nominibus homines investigarentur, quibus et tempus actæ fabulæ, et dissimilitudo faciei vel morum ab Aristophane notata convenirent. Hæc igitur ad eos enar-

ratores cura pertinuit, qui versantes in isto versu illustrando primam Pluti fabulam in manibus habere se credebant: recte an secus, nunc non disputo; quanquam, si Phylon occupatam consideres v. 1146, litem dijudicare in proclivi sit: ibi tamen quod unus scholiastarum observat, non leviter est animadvertendum: Τούτο οὖν εἰσὶ τὶς ἐκ τοῦ δευτέρου Πλούτου μετενεγκῶν ἐνθάδε ὀλιγορῆσαι τῆς ἀλογίας ταύτης. HEMST. Valde incerta hujus loci emendatio est. Dobræo verba illa ἀδελφὸν ἔγγιστα συγγενείας εἶναι scholion esse videbantur versus præcedentis, τῆς πτωχείας πενίαν φασὲν εἶναι ἀδελφὴν, ut corrigendum sit, εἶναι ἀδελφὴν: Ἐγγιστα συγγενείας εἶναι. Sequentia autem καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι σαφέστερον οἶδεν non corrupta magis quam loco alieno illata videntur. Et illa quidem καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι leguntur infra in scholio recenti v. 589. DINN. Qui in Addendis: « Verba ἀδελφὸν—οἶδεν secludenda esse recte monuit Hemsterhusius, cui quod objicit Schneiders, proxima verba ἢ κατὰ Δίδυμον usui loquendi constanter in scholiis observato repugnare, quem ἄλλως· Δίδυμος, aut Δίδυμος δὲ postulare, nullius momenti est. Sic supra schol. v. 313 pro usitato illi simplici ἄλλως in ed. Ald. ἢ καὶ ἄλλως scriptum est. Καὶ οὕτω in cod. Veneto schol. Nub. 213. » — 48 ὧν ed. Basil. ἤ Ald. — 50 εὔνοος Dindorfius. ἄνοος libri. — 1 εἶναι λέγοις vel simile quid additum desiderat Kusterus. — 5 ἑαυτοῦ Paris. αὐτὴν Dorvillianus. τὴν πόλιν αὐτοῦ Reg. Idem 6 sq. φυλὴν μίαν ὑπελθὼν, καὶ σὺν αὐτῇ λάθρα τοῖς τυράννοις ἐπελθὼν, πάντας ἀπέκτ. — 554. Moschopol. Ἐκλ. Α. Ὁ. et Thom. Mag. in Περιεγέμετο. HEMST.

555, 20 Ὅτι om. V., totum scholion om. Θ. — 21 ἄρα om. V. — 22 νεκροῦ βίον etiam Suidas s. Μακαρίτας. νεκροβίον Θ. Ald. Sequentia om. etiam Θ. — 23 οἱ additum ex Paris. et Reg. ἔταν τι idem. ἴδωσι Paris. — 24 οὕτω δὴ καὶ Reg.

559, 45 βίου additum ex Paris. et Reg. — 560, 51 καὶ γαστρώδεϊς. ὑπὸ γὰρ ἀργίας R — 53 ἀντὶ τοῦ καταφερεῖς om. G. — 54 ἀσωφρόνως proprie pertinet ad explicandum ἀσελγῶς. HEMST.

561, 3 Οἱ γὰρ πένητες τοῖς ἐχθροῖς εἰσὶν ὀργίλοι. λεπτοὶ δὲ κατὰ V. Θ. μέσον οἱ σφήκες Θ., qui sequentia om. — 4 καὶ om. V. — 6 σφήκες. ἢ ἀντὶ τοῦ λεπτοῖ· λελέπρυνται (corr. λελέπτυνται ex G.) γὰρ ἐν μέσῳ οἱ σφήκες V., reliquis omissis. — 13 τὰ σώματα additum ex Θ.

563 om. etiam Θ. — 19 αῦ om. Reg. Junt. Dindorfius malit τοῦναντίου. — 20 sq. ἔλεγε τοὺς ἀνθρ., ἀσελγεῖς ὑπὸ τοῦ πλ. ἔλεγε γίνεσθαι, 22 εἰς τοῦτο Reg. Junt. — 25 ἀλλ' ἢ τὸ Reg. recte.

564, 31 καὶ om. Dorv. — 33 Εἰρωνικόν· οἱ γὰρ πέν. Θ.

566, 36 sq. om. Θ. — 37 δὲ om. R. — 38 ὅτι om. Θ. « Εἰ μὴ φωραθεῖς κλ. Respexit procul dubio scholiastes ad mores et instituta Lacedæmoniorum, quippe apud quos furta olim licita erant et impunita, modo ita fierent, ne quis in ipso furto deprehenderetur. Vide Cragium De republ. Lacedæmon. 3, 12. KUST. — 39 κλέπτῃς ἕπ. Ald. ὅτι κλέπτῃς ἕπ. Θ. ὑπὲρ ἤθη R. — 40 λανθάνων Θ., qui deinde δὲ om.

570, 47 Εἰς τοῦτο δὲ συναγορεύει ταύτῃ, ἵνα διαβάλλῃ τοὺς ῥήτ. Θ., sequentia omittens. — 48 λαμβάνοντες Ald.; reliquæ λαμβάνοντας. Kusterus, ut orationis male coherentis structuræ subveniret, distinxit παρὰ τῶν πολεμίων. Ἀσύμφορα etc., atque ita fere Dorv. : Διαβάλλει τοὺς ῥήτορας ὡς δῶρα λαμβάνοντας παρὰ [ἐκ Reg.] τῶν ἐναντιῶν. ἀσύμφορα τῇ πόλει συμβουλευούσι· ceteris omissis. HEMST. Regius : — ἐναντιῶν καὶ ἀσύμφ. τῇ π. βουλευόντας, οὐκ ἀμύνεσθαι.

571, 53 Συνάδει ἰσχυρίζομενος V. Deinde legatur τὸ κατὰ τῶν. — 54 σχῆμα V. πρᾶγμα R. Θ. Ald., quæ διασύρειν. Ib. αὐτόν R. αὐτοῦς V. om. Θ. Ald. « Spectat hæc annotatio ad prima versus verba ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδέν. » DINN. Ad quæ hoc scholion habet Reg. : Συναγορεύει δὲ τούτοις καὶ ὁ Χρέμυλος εἰς πλείονα τῶν ῥητόρων διαβολήν. — 1 ἀπλῶς om. V., habet Suidas s. Βασκανία.

572, 4-6 Ὅμως—πίση post καυχῆτιαν ponit V. — 5 φρονήσεις Θ. — 6 κομῆσης δὲ om. V., qui ὑπερφηανίσσης. G. ὑπερφηανύση. Ib. τὸ om. V. Θ. Ald., habet R. G. et Suidas. — 7 τοὺς om. G. Sequentia post καυχῆτιαν om. etiam Θ. Regius, qui κομῆσης a pr. m. habuisse videtur : Γράφεται καὶ κομῆσης, ἥγουν ἐπαρθῆς, ἕπερ ἐστὶ ταῦτόν τῃ κομῆσης, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κομιόντων δένδρων, ἃ τὴν κόμην etc. — 10 πρὸς τὸ Reg. τὸ πρὸς τὸ Junt.

574 Dorv. καὶ ζῆτῶ τοῦτο εἰκότως.

575 in V. πειράξεις πολλὰς ἀνηνύτους—φορὰν. Ἄλλως φλυαρεῖς διὰ—ἡλικίας. Ἄλλως πάντως οὐδὲν ἀνύεις· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀρνέων. οἶον, θέλεις τι ἀντεῖπειν, ἀνύεις δὲ οὐδέν. Ἄλλως, κούφως λέγεις. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νεοσσῶν, οἱ μάρτην τὰς πτέρυγας κινούσιν· οὐ γὰρ ἴπτανται. — 18 οἱ πειρ. Suidas s. Πτερυγίζειν. — 19 δύναται Θ. ἀντεῖπειν V. et Suidas. εἰπεῖν Ald. — 20 sq. sine dubio sunt mutilata Ἄλλὰ φλυαρεῖς διὰ λόγων· hunc in modum explenda labes, Ἄλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις :] ἀντὶ τοῦ θορυβῆ διὰ λόγων· sic plane Suidas, nisi quod omittit διὰ λόγων, quod tamen ad hunc locum bene quadrat. HEMST. — 21 ἡχ. ἢ καὶ, 22 παροιμία ἀπὸ μετ. V. — τῶν νεοσσῶν Reg. Suidas. — 28 ματαίξεις Dorv. « Ματάζειν, ματαιάζειν

et ματαίξειν sunt usitata : duo priora verba sæpe descriptores permutant, ut in Sexto Emp. Ἀντιρρ. 9, § 282, pro, ἐθθεν καὶ ματαίξουσιν οἱ μαθηματικοί, cod. Ciz. ostendit, ἔθθεν καὶ ματαιάζουσιν etc., quod apud eundem invenies 3, § 107. » HEMST.

577, 32 εἶγε καὶ Ald.

578, 36 ἐνταῦθα. Jungenda monet διαγινώσκειν δίκαιον. Præfigitur autem γνῶ, quomodo sententiam vel dictum morale solent indicare. HEMST. ἐνταῦθα τὸ δίκαιον σύναπτε Θ., qui scholion ad seq. v. omittit.

581, 45-54 sic in V., ἀρχαίαις καὶ μωραῖς ἐσκοτισμένοι διανοίαις καὶ ὡςπερ οἱ τὰς λήμας ἔχοντες τῶν ὀφθαλμιόντων. ἢ ἀντὶ τοῦ βεβλαμμέναις (βεβλαμμένους G.) λήμη γάρ ἐστὶ τὸ πεπηγὸς δάκρυον—ὀφθαλμούς. σημαίνει—ὄψεις. τοῦτο δὲ διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς γέροντας φησι. τὸ τῶν γερόντων γὰρ δάκρυον παχὺ, ἕπερ καὶ λήμας μεγάλας ποιεῖ. παροιμία δὲ ἐστὶν—ἦτις καὶ ἐν Νεφέλαις εἴρηται. Idem addit γρ. γνώμαις, quod om. G. — 45 Ἦγουν om. Θ., habet Suidas s. Κρονικαῖς et Ἀήμη. Hæc qui scripsit, non Κρονικαῖς λήμαις, sed Κρονικαῖς γνώμαις, ut lemma Ald., legisse, sequentia autem παροιμία δὲ—ad alteram spectare scripturam Κρονικαῖς λήμαις, animadvertit Hemst. et clarius apparet ex scholio codicis Veneti ἀρχαίαις καὶ μωραῖς διανοίαις. — 48 λήμη, λέγεται τὸ R. Vulgatum habet Suidas utroque loco. τοῦτο—φησι addita ex V. — 51 τὸ γὰρ—ποιεῖ om. Suidas. — 54 ὀφθαλμιόντων V. et Suidas s. Ἀήμη. ὀφθαλμιῶν ἰόντων Θ. ἐμποδίζονται om. V. ἐμποδίζόντων R.

586, 12 ab στεφανώσας incipit V. Ab οὐ κοτίνῳ incipit Paris. Reg. et Suidas s. Κοτίνου στεφάνῳ. Ἄλλως additum ex V. — 14 ἐτρέφοντο, ἀλλὰ τῇ (τῇ om. Suidas) καλλιστεφάνῳ V. et Suidas, qui ἐστῆφ. — 15 οὐκ ἀκριβῶς δὲ ἡ ἐλαία πολυστέφανος λέγεται V. οὐν om. R. « Post λέγεται addebatatur ταύτης δὲ τὰ φύλλα ἔμπαλιν (excidit πέφυκε) ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις· ἔξω γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἐντὸς ἔχει τὰ λευκά, quæ e loco Aristotelis huc illata delevi. Paris. [et Reg.] non his tantum verbis, sed etiam præcedentibus οὐκ—ἀκριβῶς λέγεται caret. » DINN. — 16 τοῦτο R. ἐκφαυλίζων δὲ κοτίνῳ λέγει. καὶ Ἀριστοτέλης περὶ τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας (ἐλ. om. Reg.) ταῦτα φησὶν, ἐν δὲ τῷ Paris. Reg. κοτίνου Ald. « Vera scriptura κοτίνῳ est. » DINN. — 18 πανσταθίῳ Paris. πανστηθίῳ Reg. Junt. De Pantheo, quod fuit Olympiæ, schol. Pindari Ol. 3, 60 : τὸ Πάνθειον (πάνθιον codex), ἐν ᾧ πεφύτεται ἡ ἐλαία, ἣν δρέπει ἀμφιθαλῆς παῖς χρυσῶν δρεπάνῳ, κλάδους ἐξ τῆμων, ἕσα καὶ τὰ ἀγωνίσματα : et ad 8, 12 : πρὸς αὐτὸ τὸ τῆς Πίσσης ἄλσος διαλέγεται, ἢ πρὸς τὸ Πάνθειον (πάνθιον codex), ὅπου αἱ ἐλαῖαι φύονται. Ib. καλλ. δὲ καλεῖται Reg.—19 ταύτῃ Paris.

Reg. Apud Aristotelem, ταύτης πάντα τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις ἐναντία πέφυκεν. — 20 ἔξω—λευκά addita ex V. et Suida. — 21 χλωρά apud Aristotelem. — 22 συμμέτρους om. Paris. Reg. Apud Aristotelem συμμέτρως, libris quibusdam συμμέτρους præbentibus. — 23 καρπὸν R. V. Θ. Suidas, om. Ald. Paris. Reg. φυτὸν λαβὼν δ' Ἡρ. Aristoteles. — 24 πλέκονται Paris. Reg., qui addunt ἔξω δὲ, οὐκ ἐντὸς τῶν φύλλων ἔχει τὸ λευκόν, ceteris omissis. ἐδίδοντο Suidas. ἔστιν R. — 25 περὶ τὸν G. Θ. Ald. Ἰλισσόν. In hac scriptura vitiosa consentiunt libri Aristotelis et Suidas. Scribendum cum Hemst. Ἐλισσὸνα vel potius Ἐλισσὸνα, quem fluvium in Alpheum influere constat ex Pausania 2, 12, 2, ubi Ἐλισσὸν scribitur ὄξυτόνωσ. Ἐλισσὸν ἢ Ἐλισσα vocatur ab Strabone 8, p. 338. DIND. σταδίου—ἀπέχουσα om. Suidas. σταδίου R. V., non Θ. « Ἐξήκοντα etiam apud Aristotelem. In stadiorum numero finiendum abit schol. Theocriti 4, 7 : ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι οὗτος (ὁ Ὀλυμπιακὸς στέφανος) ἐκ τῆς καλλιστοῦς ἢ καλλιστεφάνου ἐλαίας γενόμενος δίδεται, ἥτις ἀπέχει σταδίων ὀκτώ, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. Quin autem hic scholiastes ex Aristotele sit emendandus, ideo non dubitat Kusterus, quod ἐξήκοντα etiam legatur apud scholiastam Aristophanis. Mihi sententia longe alia sedet : ut enim Theocriti scholiastæ suum ὀκτὼ libenter relinquo, sic stadiorum numerum in nostro atque Aristotele magis etiam imminutum velim. Equidem valde mihi persuadeo, a philosopho venisse σταδίου ἐξ, cuius vocalæ prima litera quum forte evanisset, ξ pro numeri signo fuit acceptum, et peperit ἐξήκοντα. Jam si ex propinquo notoque loco determinanda sit oleastri Olympici sedes, utram stadiorum designationem commodius instituto respondere dicas, sex an sexaginta? eam rationem quivis facile, vel me tacente, collegerit. HEMST. τοῦ ποταμοῦ Ald., ut apud Aristotelem. — 27 scribatur θίγοντι. — 29 et sequentia om. etiam Θ. — 32 Gelenius καταρρητορευθεῖς. Sed καταρρητορευθεῖς ita explicari potest : nam figuram istam Chremylus oratoriam adversus Paupertatem intorquebit, et superatus dicit : sic autem intellige, τῆς Πενίας : sin quartum casum addideris, καταρρητορευθεῖς τὴν Πενίαν, capiendum erit hoc pacto : artibus et more oratorum Peniam depellet ac rejiciet. HEMST. — 48 sq. οὕτω καὶ τις II. Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 463, ubi ducta locorum a plantis arboribusve nomina recenset, dum fere nostrum enarratorem exscribit [imo scholiasta Eustathium exscripsit. DIND.], hæc tamen, in quibus aliquid hæere vitii manifestum est, omisit. Auguror interci-

disse vocem οἶνος : οὕτω καὶ τις οἶνος Πιτυοῦσιος. Πιτυοῦντα vero intelligo τῆς Παριανῆς, cujus apud Strabonem mentio 13, p. 880, C, in quo tractu, qui vitium satis ferax, urbs quoque Πιτυεῖα. Quin et Lampsacus in propinquo sita olim appellationem habuit Πιτυοῦσαν : neque ignotum est vinum Lampsacenum ; illudque oppidum Themistocli tributum eis οἶνον. Multo plures autem et regiones et urbes ex copia pinuum idem induisse nomen constat. HEMST.

589. Hoc quoque scholion (quo caret etiam Θ.) recentissimi est grammatici, fortasse ipsius Musuri, ut alia hujusmodi. Sumptum autem maximam partem est ex Eustathio ad Homer. p. 125. DIND. Regius hæc : Τὸ λήροις ἢ γράφει καὶ μὴ διφθογγον, ὡς οἴονται τινες, λέγοντες ὡς λειροῖς ἦν, ἥτοι ἀνθεσι, καὶ κατὰ συγκοπήν γέγονε λειροῖς. λήρος γὰρ ἢ φλυαρία. λέγει δὲ ἐνταῦθα τὸν ἐξ ἐλαίας στέφανον λήρον, ὡς φαῦλον καὶ οὐδένως ἀξίον. — 16 ἐκφυλαρίζεσθαι Kusterus. ἐκφυλαρίζεσθαι Ald. — 35 δι' ὄλου σώματος. Illud, opinor, voluit scholiastes, fasciam candidam non capiti tantum circumvolutam, sed quacumque corporis parte adstringatur, dici diadema : quomodo Pompeio tali fascia crus alligatum habenti Favonius, *Non refert, inquit, qua in parte corporis sit diadema*, regis vires exprobravit, teste Valer. Maxim. 6, 2, 7. Ἀναδέσμη apud Suidam : Damasc. in Phot. Biblioth. p. 561, 35, ἀναδέσμη τὴν κεφαλὴν ἀναδέσμη. γυναικείος τῆς κεφαλῆς ἀνάδεσμος apud Etymol., qui sic μίτραν interpretatur. HEMST.

590 om. etiam Θ. Reg. — 49 sq. οἷς ἐπιζουσι ἐπ' αὐτά. Hæc Christiani hominis ingenium ac stylum redolent, quæ alibi quoque, tametsi locus non succurrat, me legisse memini. Posteriora claudicant : vitium sustuleris, si scribas, οἷς ἐπιζουσι, vel, ὅτι, sive ὅσον ἐπιζουσι ἐπ' αὐτά. Sensus est, *περίπτα dici, quod iis appensis mali sibi persuadeant, se melius habituros ; sic ut ipsi potius dicendi sint ex illis pendere, in quibus spem prosperæ valetudinis aut fortunæ collocent : sive, quia spem salutis in iis habeant repositam*. De περιάπτωις autem, quorum virtutis opinio Christianæ quoque plebis animis alte inhæserat, quid censuerint Patres, exponunt Is. Casaub. ad Spartian. Caracall. p. 131, Lindenbr. ad Amm. Marcell. 19, p. 251, Jac. Gothofred. ad L. 3 C. Th. de Mal. et Mathem. In Constit. Apost. 8, 32, cautum est, qua conditione περιάμματα ποιῶν, ejusque farinæ alii ad baptismum admitti debeant. Περιάμματα vero sunt, ut in Lexico veteri Ms. ap. Ducang. explicantur, τὰ κατὰ τοὺς τραχήλους, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πό-

δας βεβαυμένα κλωσεμάτια, ἅτινα αἱ γυναῖκες περι-
πτουσι. Pro κλωσεμάτια, quod Glossario suo
inserere non debebat Ducang., legendum est
sine dubio κλωσεμάτια, *fila*, quae variis coloribus
infecta collo corporisve partibus aliis adligari
solebant. Eadem apud medicos etiam dicuntur
περιαρτήματα, et ἔξαρτήματα Tatiano. HEMST. —
52 ἐλευθέριος melius dictum fuisse ostendit Hemst.
— 54 σκνιφούς ed. Basil. quod emendatius, præ-
sertim si vocis originem attendas, quam σκνιφός
legi, nullus abnuo. Verum tamen ideo penitus
improbendam esse non concesserim scripturam
veterem, quam genuit forsitan atque in usum
vulgi produxit expeditior pronuntiandi cursus.
Hesychius certe non tantum Σκνιπὸν, μικρολόγον
adnotavit, sed etiam Σκνιπός, σκνιφός ὁ μικρολό-
γος· quamquam alibi sæpius ipse σκνιφός et σκνι-
φός usurpet in Γλίσχρος, Ὀλιγώρως, Φειδωλός.
Suidæ quidem testimonium ita disertum, ut du-
bitandi locus non sit: Σκνιφός, ὁ παρ' ἡμῶν λεγό-
μενος σκνιπός. Neque aliunde, me iudice, sunt
explanandi, quos Crantor vocabat, σκίφης με-
στοὶ στίχοι apud Diogen. 4, 27, quorum mentem
solus percepisse mihi videtur Kühnius. Indidem
oritur σκνιφία vel σκνιφεία, quod in Hesychii loco
leviter adfecto restituendum arbitror: Κνιβία,
σκνιφία, μικρολογία· quamvis enim aliquis suspi-
cari possit, confudisse lexicographum, ut cre-
berrime solet, τὰ κνιβία, quibus interpretatio
σκνιφία non inepte conveniat, et τὴν κνιβίαν vel
κνιβεΐαν, malo tamen unius literæ prona muta-
tione hujus erroris eum absolvi... Theophanes
Chronogr. p. 248, B, ἐγένετο δὲ ἐν τῷ χρόνῳ τού-
τῳ θανατικὸν, καὶ κνιπία παντὸς εἶδους· quorum
propterea mentionem eo libentius feci, tum quod
codd. ibi scribendi in isto nomine varietatem
clare designent; nam velut a κνιπός, quod Ety-
mologus habet v. Φειδωλός, in editionem defluxit
ex Regiis membranarum κνιπία, sic a σκνιπός vel
σκνιπός Barberinus liber σκνιπία, Peirescianus a
σκνιπός σκνιπία præferunt: tum quia viris erudi-
tis, licet significationem ab Historia Miscella di-
dicissent XVII, p. 529, *inopia omnis speciei*, na-
tiva tamen vocis potestas atque incunabula mi-
nime fuerunt perspecta. Ducangius in Glossario
accentus vitio deceptus, quum κνιπία reperisset,
formam vocis inusitatam atque abhorrentem
κνιπιον effinxit. Illud præterea notatu non indi-
gnum, κνιπία a Theophane, quemadmodum ab
inferioribus Latinis *parsimoniam*, aliter atque
usu vulgari solet pro caritate rerum necessa-
riarum ac penuria poni, quando nimirum anno-
nariæ species, ut Icti loquuntur, non nisi parce
strictetque præberi compararive possunt. Κίμβικας

et σκνιφός, tanquam proximi plauæ generis,
junxit etiam Aspasius ad Aristot. Eth. Nic. 4,
f. 51, a, κίμβικες (λέγονται) καὶ κνιμινοπρίσται καὶ
γνίφονες καὶ σκνιπὸι οἱ μικρὰ προῖέμενοι καὶ διδόν-
τες. Forte mirabitur aliquis, ubi γνίφονας hic
memoratos et σκνιπὸς vel σκνιφός ab una ori-
gine dixero pendere; quo tamen, si quid est in
notationibus verborum exquirendis firmum, ni-
hil esse verius existimo. HEMST. Vid. Gaisford.
ad schol. Theocriti p. 188. DIND.

592, 10 ἐπιστομηθεὶς etiam Θ. et Reg. Kuste-
rus: *Rectius ἐπιστομισθεὶς.* « Non dissentio; quam-
quam memini formam utramque multis in verbis
promiscue sæpius usurpari, λοιδορεῖν, λοιδορῖζειν·
ἀπολογεῖσθαι, ἀπολογίζεσθαι· sed ἐπιστομῖζειν per-
petuæ consuetudinis auctoritatem habet: vid.
Aristoph. Eq. v. 841, et Suicer. Thes. HEMST.
Hæc tantum habet Θ., τοῦτο παίζων φησὶ Χρημύ-
λος, ἐπιστομηθεὶς παρ' αὐτῆς.

593 om. etiam Θ. — 23 ὡς ἐγκ. aptius esse
animadvertit Hemst. — 29 ἡμῶν εἰς τούτους· καὶ
τοὺς ἀσ. ὠθησε λόγους Dorv., reliquis omissis.

594, 33-45 sic in V., ἔθος ἦν τῇ Ἐκάτῃ τὴν
τριακάδα ἐν ταῖς τριόδοις τιμᾶν, διὰ τὸ αὐτὴν καὶ
Σελήνην καὶ Ἄρτεμιν καλεῖσθαι. ἐτίμων δὲ αὐτὴν οἱ
πλούσιοι ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ τιθέντες ὡσπερ θυ-
σίαν. ἐλέγετο καὶ ὅτι οἱ πένητες ἀπ' αὐτῶν λαμβά-
νοντες ἤσθιον καὶ ἔλεγον ὅτι Ἐκάτῃ αὐτὰ ἔφαγε,
λέγει οὖν, — ἐσθίουσιν αὐτά. — 34 οἱ πολλοὶ
Reg. pro τὸ παλ. — 35 Ἄρτεμιν V. Reg., qui τε
καὶ Ἄ. Ἀρτέμιδα Ald. — 36 οἱ πλ. δεῖπνον ἐσπέρας
ὡς θυσίαν τῇ Ἐκάτῃ προσάγοντες ἐπὶ ταῖς τριόδοις
ἐτίθουν Reg. Junt. ὡς Ald. — 38 πειν. om. Reg.,
qui 39 ἔφαγε ταῦτα. Ib. ἐμάθομεν V. — 40 fort.
κάλλιον. DIND. — 41 αὐτῇ V., ex quo deinde ac-
cessit καὶ τίνες ἐσθ. αὐτά. Sequentia ἔθος—πένη-
τας habet Suidas s. Ἐκάτην.

595 ἢ εἰς etc. Hoc scholion ad αὐτὴν spectat.
DIND.

596, 52 τηγανισμένου Dorv.

598 om. etiam Θ. — 17 sqq. Cratini locus ex
Hephæstione est p. 47. — 18 νῦν Ald. In Junt.
ἔγε σιγάν· καλεῖται δὲ καὶ παροιμιᾶκὸν διὰ τὸ πολ-
λὰς παροιμίας τούτῳ πεποιῆσθαι τῷ μέτρῳ. Ἄλλως,
παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων τί. καὶ πάντα etc.
Illa, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων τι, perti-
nere suspicor ad v. 600 [cui ascriptum est in
Regio, additis λέγει δὲ ὅτι οὐ μὴ με πείσεις καὶ ἐὰν
δοξῆς πείθειν], quasi ab iis proverbialiter usur-
pari monere voluisset, qui de veritate cujusvis
rei persuasi a suscepta semel sententia nullis
machinis dimoveri se patiuntur. HEMST. — 28
Ἄντὶ τοῦ φθέγγῃ V.

690, 37 σοι om. R. σοι et seqq. om. Θ.

601, 40 Ταῦτα om. R. ταῦτά φασι Ald. διὰ Τηλ. Θ. « Πᾶς, ὧ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει, reperiuntur itidem in Equit. v. 810, ubi scholiastes observat sumtam esse partem priorem ex Euripidis Telepho, ex Medea posteriorem: idque verum; exstant enim in hac tragedia v. 168, κλύεθ' οἷα λέγει, pauloque ante præcedit etiam, ὧ πόλις. Idcirco quod hic scribit enarrator noster, versum illum in Phœnissis haberi a Polynice pronunciatum, effugere non potest, quin ejus culpam in memoriæ malam fidem rejiciat: quamvis simile quidpiam offerre non negem v. 608, 614, 616. » HEMST. — 41 sq. ἐκ Φοινισσῶν—λέγοντος et 43 sq. διαβάλλει—πένητας om. Θ.

602, 48 συνδιαιτητὴν V. Θ. et Suidas s. Ξύσσιτος et Σύσσιτος. διαιτητὴν R. Ald. ζωγράφων V. pro ζωγράφος. — 49 ὦν om. G. — 51 sq. ζωγρ. ὦν et τὸν σὸν om. Dorv.

604 scholion V. reperitur in scholiis ad Nub. 133. — 7 Παγαστικὸν codex.

605, 15 Ποῦ om. Θ.

606, 18 sq. ὄν—λέγουσι om. etiam Θ. — 19 κυφῶνα ὄνομα κύριον R. omisso φασι. — 20 οἱ—καλούμενον om. etiam Θ. — 22 κυφῶνα recte Reg., 23 γράφουσι idem. οἱ δὲ—καλούμενον habet Dorv. — 25 Τὸ δὲ οὐ μέλλειν, ἀλλ' οὐ γρή V.

607, 28 Ἄντὶ τοῦ ἀνύειν· πλεον. V. γὰρ R. δὲ V. Θ. — 29 sq. καὶ ἀνύω Hemst. ἀνύω καὶ Reg. Junt. — 32 συντόμως Paris.

608, 34 δέ om. Θ.

610, 38 σε additum ex V. — 39 ἔθει R.

612, 43 τὸ additum ex R. — 44 λείπει V. λέγειν R. Ald. ἀλλ' et 45 τὸ σχῆμα om. Θ.

616, 53 ἀντὶ τοῦ ἀνθηρὸς R. λιπαρὸς ἀνθηρὸς Θ. ἀπὸ τοῦ ἐλαίου λιπαρὸν ἀνθηρὸν V. — 54 ὁ ληλημμένος R. — 4 ἐπιπωματικῶν Kusterus. ἐπιπωματικῶν Junt. Est autem ἐλαιὸν ἐπιπωματικόν, quia vim habet velut operiendi atque occludendi tenues corporis meatus, ne vel sudorem internosque simul spiritus justo citius transmittant, vel aerem ac frigus extrinsecus hauriant: quam ob rem oleum a Dioscoride dicitur 1, 30, δυσπερίψυκτον φυλάσσειν τὸ σῶμα. De utraque olei dote multa disputat Lucian. in Anacharsi. HEMST. ἵνα ἐπειδὴ οἱ τοῦ σώματος πόροι ἄδηλοι τῇ θερμῇ ἠνεώχθησαν, ὑπὸ τοῦ ἐλαίου (ἐμφραγέστες addit Reg.) κλεισθῶσιν (κλ. ἐπιπωματικῶν ὄντος Reg.) καὶ μὴ δέξωνται ἀέρα ἐξωθεν Dorv. Reg.

619, 18 ἐπιτρέφει Paris., qui 19 sq. ἐπείπερ—καταπαρδεῖν om. R. ante ἢ ἀξία habet ὡσπερ ἔλεγε—καταπαρδεῖν. — 22 Τὸν om. Paris.

621, 26 διευθετεῖ Reg. Edebatur δι. θετεῖ. « Quæ de varia verbi ἄγειν significatione notata

vides, ex recentioribus grammaticis, præsertim Moschopulo, congesta satis alieno loco inculantur. Apud Synesium Ep. 4, p. 161, D, ἄγειν est celebrare, observare, ut in ἄγειν ἐορτήν. Paulo post Synesius: ἄγουσιν ἀπραξίαν. » HEMST. Conf. schol. v. 285. — 33 δηλαδὴ om. Θ. — 36 ἔ δὲ ἐκτὸς ἐν Reg. « Puto significari templum Æsculapii in Piræeo. Cario enim v. 656 narrat Plutum a se et hero, simul ad templum pervenerunt, fuisse ad mare ductum ut lavaretur: a templo urbano longior fuisset via. » BOISSONAD. in Wolfii Analectis 3, p. 82. τὸ μὲν—τὸ δὲ V. ἢ ἐν Ἀχαρνεῦσι G., omissis ὡς φασι.

623, 42 verba τῶν ἀναγκαίων in V. præcedit τῶν προέργων, corruptum e lemme τῶν προῦργου. τῶν ἀναγκαίων om. R., qui ante τῶν σπουδαίων habet ἀορίστου ἐτέρου μετοχή, quæ ad ἐλθῶν sunt referenda. DIND.

625, 53 καὶ ἔθος ἐστὶν ὡς ἀντὶ Θ.

626, 4 παρὰ τὴν Θ., qui om. 6-25

627, 15 σημ. — 23 sunt in Regio, omissis 20 sq. ἀλλὰ—καὶ ἤμα. — 17 ἀναβλέψαιεν. Observat Kusterus, voluisse scholiasten, vel debuisse dicere ἀναβλέψαι ποιήσαιεν· quod ut, si castigatam scribendi legem spectes, minime negari potest, sic nostrum enarratorem tuetur usus recentiorum, quos non piguit verbis ejusmodi neutris, qualia sunt ἀναβαίνειν, ἀναβιοῦν, ἀναζῆν, ἀναδύειν, ἀνακύπτειν, ἀνανεῦν, ἀναβάλλειν etc. agendi vim induere. Neque abhorrent prorsus ab illo more veteres; sed consideratius illi ac majore cura linguæ patriæ rationes exigebant. Præter alios hunc usum illustravit Jo. Davis. ad Cic. Tusc. D. 3, 31. Vir tamen doctissimus malle omisset Euripidis exemplum ex Rhés. v. 446 (443, ubi v. int.)... Attamen in scholiasta poterat aliquis, offensus insolentia locutionis nusquam alibi, licet ἀναβλέψαι sæpius occurrat, ab eo sic usurpatæ, legendum suspicari, μέγρις ἂν ἐκείνοι ἐς Ἀσκληπιοῦ ἐλθόντες ἀναβλέψαιεν ὁ Πλούτος· quo pacto nominativi pro absolutis accipiendi sunt, quasi scriptum foret, ἐκείνων ἐς Ἀσκληπιοῦ ἐλθόντων. HEMST.—24 sq. Ὁ θεράπων—ἀναβλέψαντα post τιμὰς νέμουσι ponit R., omittunt V. Θ. — 25 ἀπαγγέλλων Ald. Θησεῖα ἐορτὴ ἀγομένη ἐν Ἀθήναις, ἐν ἧ ἄρτοι τινὲς δίδονται, ἄς καλοῦσι μυστίλας, ἐστιώμενοι παρὰ τισι. γίνεται δὲ ἐν τῇ ἐορτῇ τοῦ Θησεῖος καὶ ἐσθίει προῖκα. μεμυστιλημένοι οὖν ἐστιώμενοι, ἢ μυστίλοις ἀρούστες τὴν ἀθάραν καὶ ἐσθίοντες ἢ ἄρτους φαγόντες ὡς μύστρα. ἐγίνετο δὲ τὰ Θησεῖα ὀγδόαις, καὶ πᾶσα ὀγδοῆ ἀνιεροῦτο Θησεῖ. Ἄλλως, μετὰ V. Apud Suidam, Θησεῖοισιν: ἐορτὴ τις τελομένη παρ' Ἀθηναίους. μετὰ γὰρ τὸ—. « Historiæ rarius obviæ Theophrastum testem citant

sane luculentum Suidas in Ἀρχῇ Σκυρία, et Eustath. ex Pausaniæ Lexico ad Il. I, p. 782, 54, ut indicavit Jo. Meurs. Thes. c. 29 : quibus accedit quem ex iisdem fontibus sua derivasse credi par est, scholiastes Aristidis mendosissime multoque segniori cura quam decuerat non ita pridem editus vol. 2, p. 241 : Θεσεύς ὑπὸ Λύκου Ἀθήνησιν εἰς τυραννίδα συκοφαντηθεὶς ἐξωστρακίσθη τῆς πόλεως, καὶ ἦλθεν εἰς Σκύρον, ἧς Λυκομήδης ἤρχεν etc. Λύκου perperam vulgatur. Eum Lycum Thesei patrum facit enarrator Lycophronis antiquus ad v. 1324, qui utinam integer, detractis emblematis Tzetzae nugacissimis, ad nos pervenisset. Hoc traditum, ut opinor, ab aliquo τῶν Ἀθησίων scriptore si certam fidem habet, Lycum oportet valde senem Athenas rediisse : nam pulsus ab Ægeο fratre regni paterni hereditaria parte, non tantum in vicina Peloponneso vitam egit, auctisque Magnorum Deorum initiis apud Messenios vir religionum peritissimus inclaruit, sed et in Lyciam usque penetravit, tanta pollens auctoritate, ut Termilas barbaram gentem non pœnituerit novo ab eoque ducto Lyciorum nomine censerī. Videtur autem in patriam reversus eo temporis intervallo, quo Theseus apud Molossorum regem quadriennium in vinculis exegit : dum enim Ægei filius Athenis et rerum gestarum laude et amore populi beneficiis ingentibus obstricti florebat, nihil erat, quod Lycus se causæ suæ patronos inventurum speraret. Verum eo amoto ab civium oculis, vates publicæque superstitionis moderator, ut solet hominum illud genus ad flectendos plebis animos esse callidissimum, opportunam conciliandi favoris occasionem nactus fratris injurias in filium ulcisci constituit. Usus igitur impulsore Menestheo, quem primum ἐπιθέσθαι τῷ δημαγωγεῖν, καὶ πρὸς χάριν ὄγλω διαλέγεσθαι Plutarchus affirmat, Theseum, abalienata mobilis vulgi voluntate, eandem exilii, quæ ipsi olim obtigerat, subire sortem coegit. Hinc clarius intelligitur ratio proverbii satis alioquin obscuri, Λύκου δεκάς, de quo nonnulla collegit Jo. Meurs. Att. Lectt. 3, 9. Quem vero Lycum alibi bis terve vocaverat Strabo, eum τὸν Πανδίωνος Λύκωνα dixit lib. 12, p. 859, A; quod etiamsi Casaubonus mutari jubeat, ego propterea retinendum existimo, quia nihil obstat quin putemus, Lyconem ab aliquo scriptore vetusto, quem ibi secutus sit Strabo, fuisse nominatum, qui plerisque Lycus audierit : sunt enim in nominibus propriis quædam formæ scribendi valde affines, sic ut ab aliis nunc hoc, nunc illo modo efferrantur; quæ ratio minus animadversa nonnun-

quam viros eruditos in errorem induxit. Hic ipse Lycus bis intra paucos versus Λύκιος est Pausaniæ 1, 19, 4, nec secus sese res habet in *Icarus*, *Icarius* et *Icarion*, *Iasus*, *Iasius* et *Iasion*. *Actæus* et *Actæon*, *Glaucus* et *Glaucōn*, *Hyblus* et *Hyblon*, *Eurytus* et *Eurytion*. Quem Callistum dixit Socrat. H. E. 3, 21, Callistion est Libanio, notante Valensio. Pendet ab illo more quorundam patronymicorum intellectus : nam ut a Δεύκαλος existit Δευκαλιδης, sic a Δευκαλιων Δευκαλιωνιδης. Iapeti filius Prometheus non tantum *Iapetides* Ovidio Met. 5, 111, ubi quæ scripsit Capoferreus, partim bona sunt, partim mala; sed etiam *Ίαπετιωνιδης* Hesiod. Op. 54, quomodo *Iapetionides* Atlas eidem Ovidio, et Perseus *Acrisioniades*. Contra Κύβελος Ἡετίδης in oraculo apud Herodotum 5, 92, § 5, qui patre genitus erat Eetione. Similiter itaque Λύκος, Λύκιος et Λύκων. Jam Ptolemæum audiamus in Photii Bibl. p. 252, 29, ubi Achilles antiquæ memoriæ clarissimos recenset : καὶ ὁ τὸν ὄστρακισμὸν ἐπινοήσας Ἀθήνησιν Ἀχιλλεύς ἐκάλειτο υἱὸς Λύκωνος. Quid si Λύκωνος? ut eundem illum Lycum Ægei fratrem intelligamus : quam suspicionem haud parum adjuvat ostracismi repertio : quippe non est alienum, filio scriptorem aliquem attribuisse, quod plures de patre narraverant : neque tamen diffiteor, aliunde mihi de hoc Achille nihil esse compertum. HEMST. — 28 ἐς Suidas. Σκύρον libri, præter Θ., qui χύρον. Reg. εἰς Σκύρον νῆσον Δολόπων. — 30 λοιμώζαντες. Utriusque mali pestiferi λιμοῦ et λοιμοῦ nomina literæ tantum tenuissimique soni discrimine separata quas sæpe dubitationes pepererint, ex notissimo Thucydidis loco 2, 54 testatum est. Non potuit ea de causa non contingere, quin altera vox frequenter sedem alterius invaderet : multis quidem in locis, utra sit eligenda reique narratæ maxime conveniat, haud difficulter iudices, velut apud Hesiod. Theog. 227, ubi v. Grævium; at in aliis optare non ita planum atque expeditum : vid. Strab. 12, p. 862, C, et Casaubon. Hic tamen vel invito Suida, qui editionibus opitulatur, secundum Meursii sententiam in Thes. c. 31 λοιμώζαντες prætuli; quippe testimonium est Æneæ Gazæi disertissimum p. 72 : λέγεται δὲ Ἀθηναίους, ἐπειδὴ ἐνόσουν, τὸν Ἀπόλλω χρῆσαι Θεσέα τὸν Αἰγέως ἐπὶ τὰς Ἀθήνας μεταβάζειν. . . . ἀμα τε τῆς Ἀττικῆς τοῦ Θεσέως τὸ λοιπόμενον ἐπέβη, καὶ ὁ λοιμὸς οὐκ ἔτι ἦν. In simili casu schol. ad Eq. v. 84 de Themistoclis ossibus Athenas transvehendis : λοιμωζάντων δὲ Ἀθηναίων ὁ θεὸς εἶπε μεταγείν τὰ ὄστρα Θεμιστοκλέους; pestis autem multo magis, quam fames, habebatur vindictæ divinæ in homines animadvertentis te-

lum præsentissimum, ut notavimus ad schol. v. 179. Igitur eadem indiget medicina schol. Aristidis, ubi nihilo minus, etsi ter repetatur, ðστερον δὲ λιμοῦ κατασχόντος Ἀθήνας, ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων, οὐκ ἂν ἄλλως παύσασθαι τὸν λιμόν, εἰ μὴ Ἀθήνησιν μετενέγκαιεν τὰ Θησεῖος ὄστ᾽· οὗ γινομένου ὁ λιμὸς ἔπαυσεν, reponendum esse λοιμὸς mihi persuadeo. De vocabulis hisce permutatis iterum erit monendi locus ad v. 1054. Κελευσθέντες autem nimis nudum flagitare videtur χρῆσμι· quemadmodum in Plutarcho De flav. c. 6, p. 22 : εἰς τοῦτον κατὰ προσταγὴν τὸν λόφον πόλιν κτίσαι θέλοντες, interseri debet, κατὰ χρῆσμιου προσταγὴν, de quo dubitare vix potest, qui Plutarchum adhibuerit c. 10, p. 37, vel, si lubet, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, cui favent Æneas et Aristidis enarrator. [In Reg. χρῆσμιου δοθέντος, ubi hæc ex Plutarchi Cimone amplificata.] HEMST. λιμώξαντες V. Θ. : sed λιμώξαντες, ut videtur, R. — 31 Λυκομήδην etiam Suidas. Λυκομήδη Ald. — 32 τὸ om. Ald. — 33 εἰσοθέους R. αὐτῶ Suidas. οὕτω libri. « Carpit Aristophanis interpretem Jo. Meursius, quod graviter errans tempora confundat, et ad Lycomedis ætatem referat, quæ magno scriptorum, quos ejus historiae meminisse scimus, consensu multis post seculis demum evenerunt : quod etsi non negem, dubium tamen mihi non est, quin suos auctores scholiastes fuerit secutus : novimus enim ex Strabone 9, p. 601, A, et pluribus aliis τοὺς τὴν Ἀτθίδα συγγράψαντας πολλὰ διαφωνῆσαι · idque eo etiam magis probabile videtur, quod templi Theseo instituti et consecrationis honorumque divinorum causam ab illo principio repetat. Ceterum abit itidem a nostro scholiastes Aristidis loco cit. et ad vol. 2, p. 172. » HEMST. διανεμοῖσι Θ. — 36 ἤρωος ἑορτήν G. — 37 διανομαὶ δὲ Ald. Apud Suidam καὶ ἐγίνοντο διανομαί. — 38 γίνονται Ald. ἐτελεῖτο Suidas. — 39 συνήγαγε τὴν πόλιν, τῆς Ἀττικῆς πρότερον κατὰ κώμας οἰκουμένης Suidas. Si refingas, συνήγαγε τὴν πόλιν πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκοῦσαν, videri potest interpres Isocratem imitari, qui Helenes Enc. p. 214, E, de Theseo sic scripsit : καὶ πρῶτον μὲν τὴν πόλιν σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκοῦσαν εἰς ταῦτον συναγαγὼν τηλικαύτην ἐποίησεν etc., sed malim : ἑορτὴ δὲ αὐτῶ ἐτελεῖτο, vel ἐπετελεῖτο, ἐπειδὴ πρῶτος αὐτοὺς συνήγαγεν εἰς τὴν πόλιν, τῆς Ἀττικῆς πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένης · quibus in verbis et orationis structura et scholiastæ mens planissime procedit : adde, non aliter loqui Thucydidem 2, 15 : ἐς τὴν νῦν πόλιν οὖσαν ξυνώκισσε πάντας Dionem Chrys. Or. 46, p. 517 : Θησεὺς τὴν Ἀττικὴν συνώκισεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Apposite Valer.

Maxim. 3, 3, ext. 3 : *Ille (Theseus) locatim dispersos cives suos in unam urbem contraxit, separatimque et agresti more viventi populo amplissimæ civitatis formam atque imaginem imposuit.* Vide Scalig. Anim. in Euseb. p. 50. De ὀδόῃ Theseo sacrata scholiastes iterum ad v. 1126. HEMST. — 41 καὶ om. Θ. μύστρια μιμουμένοις R. Θ. et Suidas s. Μεμυστηλημένοι. μυστρίους μιμουμένοι (hoc accentu) Ald. — 42 οἶον R. et Suidas. οἶονεἶ Θ. Ald. μυστρίων Suidas. « Utro modo scribatur, nihil interest. Etymologi locus in Μύστρον tam gravi vulnere laborat, ut medicina, nisi ab integris membranis, speranda non sit. Eustathius autem ad Od. Γ, p. 1476, 62, ex Ælio Dionysio monet : αἱ δὲ γε μυστρίαι, ὧν ἡ μὲν ἄρχουσα διὰ τοῦ υ, ἡ δὲ παραλήγουσα διὰ τοῦ ι, ψωμοὶ εἰς κοῖλοι, οἷον μύστρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον · τουτέστι μυστρία, εἰπεὶν ἰδιωτικῶς · καὶ μυστρίλασθαι, φησὶ, τὸ οὕτως ἐθεῖεν · κατὰ δὲ ἄλλους τὸ κοιλαίνειν ψωμούς. Ergo grammaticorum opinioni fuit concedendum, ut in hoc itidem scholio scriberetur μυστρίη, non, quod in cunctis præter Aldinam edd. fertur, μιστρίη. Porro Suidas : καὶ τὴν ἀθάραν καὶ ἄλλα τινὰ · μυστρίη δὲ καλεῖται κοῖλος ἄρτος etc. sublato distinctæ a præcedentibus adnotationis signo ; unde tamen tanquam diversi auctoris rectius sejungi arbitror. Deinde post εὔτυχῆσαντες, prorsus omissis, quæ aliunde Fracinus invexerat, continuo subnectit (schol. v. 628) : ὀλιγίστοις δὲ ἀλφίτοις λέγει, ἤγουν ἄρτοις · τοῖς κοῖλοις γὰρ ἄρτοις etc. » HEMST. — 43 ἤσθιον om. Θ. Deinde καὶ τὴν addita ex R. et Suida. — 49 ταῖς ἑορταῖς τ. Θησ. ἐρεῖς, ἃς Ἀθηναῖοι πολυτελῶς καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπόλουν, καλοῦντες αὐτὰς Θήσεια, ὡς περ καὶ Διάσια τὴν ἑορτὴν τοῦ Διός · ἐν οἷς ἀμφοτέροις πολλῶν ἀναλωμάτων δαπανουμένων, βόες τε πλείστοι καὶ πρόβατα ἐσφάττοντο, ὅθεν οἱ πένητες ἐτρέφοντο συναγόμενοι · εἰ δὲ η Reg. « Mendam scholii futilis ita correxit Kusterus, εἰ δὲ διὰ τῆς αἰ καὶ τ. Tale quidpiam omnino voluit. Θητείαν exponere solent μισθαρινίαν. Moschopol. II. σχεδ. p. 113. » HEMST. — 51 τεθραμμένοι Reg. τετραμμένοι Junt. Basil. « Μιστολλᾶν valde vereor ut Atticum sit : formam enim mediam, et solam, opinor, usurpant : neque nimis probavero μιστίλλα, quæ, ut paulo inferius, μιστίλη fuerat scribenda. Μυστίλλον habet schol. ad Eq. v. 824, sed, si valet auctoritas Suidæ, perperam pro μυστίλην · eum vide in Μυστίλαται. » HEMST. — 5 γε Kusterus. τε Reg. Junt. — 7 τεθραμμένοι — βροφῆσαντες hic om. Θ., sed infra post v. 635 adscriptum habet τεθραμμένοι καὶ ζωμόν βροφῆσαντες, unde correctum quod in Dorv. est ζωμοῦ βροφῆσαντες.

628, 10 ἄλλως præponit V. Τοῖς etiam Suidas.

Οἱ τοῖς Ald. γὰρ additum ex R. et Suida. — 11 τοὺς ζοιμοὺς om. Θ. ἐκορέννυτο Suidas, qui 12 sq. ὀγδόη—ἥρωος omittit. διῆγον Θ. — 13 ἡμέραν ἐχόρευον R. — 14 μάσσησιν G. Post μάσσησιν V. addit ὄϊον ἐπ' οὐδὲν εὐτυχήσαντες, νῦν δὲ ἐστιώμενοι. — 15 ἄρτον ἥσθιον Suidas, qui 16 καὶ om. et κορέννυται scribit.

631, 22 Ἄντι—δρομαστίγων infra ante scholion v. 637 habet R. σεαυτοῦ Θ. δρομαστίγων Kusterus. — 23 οὐκ ἄλλων τινῶν βέλτιστε τῶν ἑαυτοῦ φίλων, ὅσον ὁμοιομαστίγων σου (εἰ μὴ τῶν ὁμοιομαστίγων G.) V. Sequentia om. etiam Θ., habet γρ. φίλων.

635, 32 Ἐκ Φινέως—στίχος infra post ἀφῆρέθη τὸ κάλυμμα habet Θ., in quo est ὁ στίχος οὗτος. In V. vero quum ad verum proximum, Ἀσκληπιῶν παιῶνος εὐμενοῦς τυχῶν, annotatum sit hæc ex Phineo Sophoclis esse petita, incertum manet unum an duo versus ab Sophocle sumpsit Aristophanes. Utriusque versus tragicum esse colorem manifestum est. DIND. — 33 ὅρα δὲ πῶς Ald. δὲ om. Θ. ἐγκαταμύξας Hemsterh. — 35-37 ἀντί—λέγει om. V. ἐπιτεταμένως—λέγει habet Suidas s. Ἐξωμμάτωμαι. Ib. φιλέων R. et Suidas. φίλεον Ald., quod legitur ib. v. 343. — 38 γὰρ ἐξωμμάτωσαι codex.—44 ἐξεκόπει (voluit ἐξεκόπη. Hemst.) Dorv. — 45 ἐκ om. Dorv., qui 47 λευκώματα. — 51 Ὠματόθη om. Θ., in quo 53 πρῶται esse videtur pro λελάμπρυνται, quod posuit Dindorfius; literæ vix legi possunt. — 1 καθαρώς codex literis prope evanidis. Malim καθαρούς ἔσχε τοὺς ὀρθαλμοὺς, ut in scholio Juntino. DIND.

637, 15 Τινὰ—τραγικῶν om. etiam Θ. et Suidas s. Λέγεις. — 16 ἀναγγέλλεις Suidas. — 20 ἡμίσεος Reg. — 23 παιῶνων δύο Hemst. παιῶν, δ' δύο Junt. Regius recte παιῶνων τετάρτων δύο.

639. In principio scholii addebatur ἐξ Ἡλέκτρας Εὐριπίδου, quæ omisi cum libris. Electram, nomine a prologo fabulæ ducto, grammaticus nominat pro Oreste, ut schol. Cantabrig. ad Ran. 305. DIND. — 28 sq. Ἀνυμνήσω—ἀνθρώποις om. R. V. Ante πολλοὶ γὰρ in R. legitur τὸ σημεῖον ο θ τ τ εἰς εμπρο καθα. — 29 πολλοὶ δὲ, 31 ὑγεία Θ. Ald. — 32 πάντας R. Θ. καὶ πᾶσιν ὑγείαν V. ὑγείαν R. Θ. Ald. — 33 ἢ τὸν V. Θ. ἀντὶ R. ὅϊον Ald. παῖδας ἔχοντα V. — 34 ἢ τὸν καλὸν Θ. Ald. — 36-38 ὁ δὲ νοῦς—Γαντάλω habet V., qui 37 τραγωδίας, 38 ταλάντω. — 42 Μαχάωνα Paris. Reg. Ποσειδάωνα Dorv. — 43 Ἰασώ τε Πανάκειαν καὶ Ὑγείαν Reg.

641 om. etiam Θ. — 2 μηνύσει Hemst.

642, 4 ἀγαπούσα formam non semel adhibuit

SCHOL. ARISTOPH.

pro ἀγαπούσα. Explicatio vero, si usum Græcæ linguæ castigatum attendas, non satis commoda. HEMST.

644, 9 εὐαγγελία Hemst. — 10 διαβάλλει—ὄϊνον ex V. addita. — 13 μέθυσιν Paris.

646, 16 συλλαβῶν et 18 ὄηλ. om. Θ. — 20 γνωρίζεις scribere debuisset. HEMST. Aut γνώσει. DIND.

649 om. etiam Θ. — 26 ἄχρι Reg. τέλος Paris. — 30 κεφαλὴν ἐρεῖς Reg.

651, 36 ὠθηθῆναι V.

652, 40 sq. Σαφῶς—δεδήλωκεν Dindorfius addidit ex R. V. Θ., in quibus hoc scholion ad v. 649 est adscriptum. — 41 τὰ χαλεπὰ Θ. δὲ om. R. — 42 ἐλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ πρ. Θ. Ald., quæ addit ἰδοὺ διεσάφησεν. Menandri locum affert Suidas s. Πράγματα, omisso fabulæ nomine. — 43 sq. ἐν ἤθει δὲ ἀναγν. om. etiam Θ.

654 habet R. πάλιν νῦν τὸν ἄνδρα εἶπεν ὡς ἐν ἀρχῇ.

656, 5 ἤθιστο R. et Junt. — 6 τοὺς ἀφοσιουμένους Reg. ὡς καὶ additum ex V. Reg. — 7 Ὀμηρος om. R. θύματ' Reg.

657, 10 sq. Ἀπὸ—συγκοπὴν hic om. R., sed infra post v. 663 habet, ἀπὸ τοῦ λούω καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἐλούομεν. — 10 λῶω Buttman. Gramm. vol. 2, p. 182. λῶω Θ. Ald. λούω R. et ed. Basil. In V. hoc scholion cum proximo est conjunctum, τὸ εὖ ἀντὶ τοῦ ὄυς ἐν εἰρωνείᾳ, δυστυχές. λούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ λούω, ἢ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἐλούομεν διὰ τὸ τῆς οὐσίας ψυχρὸν τῶν γερόντων. ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμεθα—εἶω. — 12 addit Reg. καὶ τὰ ἄλλα δὲ τούτου καὶ παθητικὰ ὡς πλείστον κατὰ συγκοπὴν γράφονται. — 13 Κατ' εἰρωνείαν Dorv. Regius: Τούτο κατ' εἰρωνείαν εἶπεν· ἄλογον γὰρ ψυχρῷ ὕδατι τοὺς γέροντας λούεσθαι ψυχροῦς ὄντας φύσει. — 14 ἀνὴρ γέρων (pro τὸ δὲ) ψυχρῷ (sine θαλάττῃ) Θ., qui 15 sqq. τὸ δὲ—εἶω omittit. — 16 γὰρ additum ex R.

660, 20 Τὸ ἐξῆς πόπανα καὶ προθύματα καὶ πέλανος καθωσιώθη Ἡφαίστου φλογί. ἀντὶ τοῦ V.—22 τοῦ κανοῦ ἢ τοῦ βωμοῦ V., non G. φθέγγονται, 23 χρῆσασθαι V., pergens ἄλλως. τὸ ἐξῆς, ἐπεὶ δὲ τῶ βωμῶ—λιβανωτόν, et 25 Γρ. καὶ θυλ. omittens. Idem sequentia σημαίνει—πλακοῦντια infra post λιβανωτόν l. 35 habet præfixo ἄλλως. — 26 idem προκαθάματα. γενόμενα Ald.

661, 31 ἄλλως præfixum in V., qui 32 ἀπετέθη. Sequentia sic in R.: . . . ματα καθωσιώθη Ἡφαίστου φλογί πόπανα καὶ πέλανος. ἐπειδὴ δὲ—λιβανωτόν. In V. ἄλλως. τὸ ἐξῆς, ἐπεὶ δὲ τῶ βωμῶ προθύματα καθωσιώθη Ἡφαίστου φλογί πόπανα καὶ πέλανος. καὶ προθύματα δὲ ἤτοι τὰς ὀλύρας—λιβανωτόν. — 34 alterum προθύματα addidit Kusterus.

ἦτοι V. ἢ R. τουτέστιν ἢ Ald. — 37 Ἄλλως et sequentia om. etiam Θ. — 39 ὡς τὸν et ἔρριπτουν Reg.

663, 51 sq. Χαμαιστρώσιον ἀπὸ εὐτελεῶν παρεσκευάζετο καὶ μικρῶν καττυμάτων V. Ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίζετο R. ἠὲ τρεπ. Θ. ἠὲ τρεπίζεν Reg. et Suidas s. Πηρεκατῦετο. — 53 καὶ εὐτελεῖς ἱμάντες οἱ ἀποριπτόμενοι εἰς τὰς κοπρίας V. τῆς κόπρου etiam Suidas. τοῦ κόπρου Ald. In Regio καττ. δὲ λέγονται τὰ μικρὰ τμήματα τῶν σκυτῶν ἢ τῶν ὑφασμάτων, ἃ διὰ τὸ εὐτελεῖς καὶ ἄχρηστον ῥιπτοῦσιν οἱ τε σκυτοτόμοι καὶ οἱ ῥάπτται. — 54 εὐτρεπίζομεν V. — 5 καταπεπατημένη στρωμνή, 7 βροῦλλα, ἢ τὰ παρατυχόντα συνῆγε καὶ συνετίθει ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ Reg.

665, 10 Καὶ et 11 οὗτος addita ex V., qui pergit ἐς τε ῥήτορα συκοφάντην καὶ τὰ δ. — 13. Intelligi potest, vel ipsum Aristophanem in Πηλαργοῖς Neoclidæ meminisse, tanquam rhetoris et sycophantæ; vel de illo homine, notissimo calumniatore, plura fuisse in scholiis ad eam fabulam dicta. Inde petitum forte proverbium adnotavit Suidas: Νεοκλείδου κλεπτίστερος· οὗτος κεκοιμώδηται, ὡς ῥήτωρ ἦν, καὶ τυφλός, καὶ συκοφαντής, καὶ κλέπτης· ubi tamen hunc ipsum Comici nostri locum subiecit. HEMST. καὶ om. V. — 18 ἐκ μετ. Θ.

669, 20 παραγγέλω Θ. — 22 νεοκóρος Dorv. δοῦλος om. Θ. — 23 sq. scribendum fuerat εἰς αἰσθησιν ἔλθῃ. HEMST.

671, 26 εὐκτάτως Dorv. hic et iterum ad v. 709.

673, 29 Ἀττικὸν δὲ Θ. οἱ μὲν Ἀττικοὶ et ἀθάρη V. Αἰολεῖς ἀθήρας om. etiam Suidas s. Ἀθάρα. — 30 τὸ δὲ κοινὸν ἐξ ἀθήρα V., ex quo et Suida additum ἐστι—ἠψημένον (ἠψημένον V.) — 41 σιμιδάλεως Paris.

675, 46 Περισοῦ ἢ μία ἐπὶ om. Θ., qui ἱερείων δηλαδὴ ὄφρων. — 47 ἐφερπύσαι δὲ om. V., qui ἀντὶ τοῦ βραδίσαι.

677, 51 Ἀττικὸν μὲν μονοσύλλαβον Θ. — 52 φθοίας Kusterus: φθοίας priores edd. Foesius OEcon. Hipp. in Φθόεις hic φθοίας vitiose putat scribi pro φθοῖδας· quod licet itidem rectum sit, in scholiastæ tamen nihil esse mendæ satis constat. Callimachi mentionem Suidas prætermisit, aliis additis, quæ hic non reperiuntur. HEMST. — 54 φθοίας codex. Corrigendum Καλλιμαχος δὲ « Ἀθῆναι παρὰ φθοίας. » Quæ verba in fine pentametri posita fuerunt. DINN. Quod egregie confirmatur hoc scholio Regii nostri: Οἱ μὲν Ἀττικοὶ μονοσύλλαβως οὕτω λέγουσι τοὺς φθοῖς· ὁ δὲ Καλλιμαχος κατὰ διάλυσιν τοὺς φθοῖας. — 1 πλακοῦς G.

678, 5 ἐπιφερόμενα Θ. Ald., quocum Hemst.

comparabat Hesych.: Θυήματα, τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιστα εἰς θυσίαν.

681, 10-16 sic in V., ἀρσενικῶς ὁ σάκτας λέγεται, ὡς αἱ χρήσεις διδάσκουσι. γράφεται δὲ καὶ σάκκον, ὅσον εἰς θύλακον, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. Ἄλλως ἔβαλλεν εἰς δερμάτινον σακκίον, ὃ λέγει θύλακον. ἔπαιξε δὲ εἰπῶν· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἠγγισεν εἰς τὸν βοικόν, εἶπεν ἔκλεπτεν. — 10 καὶ ex Θ. additum. σάκκον, ὃ ἐστὶν Ald. — 13 δέρματα Θ. δέρματος Ald. — 15 δὲ om. R. Ib. αἱ χρήσεις intellige veterum scriptorum loca, unde genus illius vocabuli σάκτας masculinum patet. Etymol. in Κασσωρίς: αἱ χρήσεις παρὰ Λυκοφρόνι. Longe fallitur Cuperus Obs. I, 16, quando pro χρῆσις in Euripidis scholiastæ nullum esse dubium, quin legiri debeat βῆσις, contendit. OEcumen. ad A. A. c. 26: εἶτα καὶ χρῆσιν αὐτοῖς Ἀράτου ἐπάγει, quæ recte cepit Billius Obs. Sacr. I, 21. Clementis est locus Strom. 6, p. 749, 18: Εὐριπίδης ἐν ἑξαμέτρῳ τηρήσει φησὶν, qui multum eruditus vir negotii facessivit: emenda, sodes, ut omnis difficultas dematur, ἐν ἑξαμέτρῳ χρήσει. In Eustathio frequens, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί, vel τῶν παλαιῶν· velut ad Od. Γ, p. 1454, 29: οἱ δὲ τὸ χίλια ζῶα ὑποσχέσθαι κατὰ χιλίων εὐξασθαι ἐφράζετο, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί· alibique sæpe, φέρονται χρήσεις, φέρεται χρῆσις ἐκ Μενάνδρου. HEMST. Adde Schæfer. Meletem. crit. p. 63. BAST. nott. mss.—23 pro ἔθενον legendum ἐμβάλλων ex Reg. — 26 σάκκον κατ' εἶρ. Dorv.

682, 28 Ἀντὶ τοῦ ὅς. V. ὅσα μὲν τὰ πρὸς ἀνθρώπους, ὧν ἔξεστι θίγειν Θ. Ald. Ex R., in quo aliquot literæ evanuerunt, enotatum ἀντὶ τοῦ. . . . ὅτι ὅσιον εἶναι etc. — 29 φησὶν om. V. ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐπεὶ R. — 30 sq. Σύμμαχος—θιγγάνειν addita ex V. — 32 Ὑπολαβῶν om. Θ., qui ἢ ὅσιόν τι τὸ λ. Regius recte ad hunc versum refert quæ infra leguntur ad 685, l. 44-47.

683, 37 τζουκάλιον. Pari modo ad v. 813. Vocabulum illud serioris Græciæ scribitur etiam τζουκάλιον, et τζηκάλιον· posterius, ut quidem puto, mendose. Vide Ducang. in Τζουκάλι. HEMST.

685, 42 κλέπτῃν καὶ λαίμαργον Ald. Solum ὡς λαίμαργον Regius. — 43 φθόση με ἐπὶ (τῆς add. G.) χύτρας V. τὴν χύτραν φθάσειέ με Θ. Ald. Sequentia om. etiam Θ. — 49 στεφανηφοροῦντα. In numis etiam coronatus visitur, ut prolatis scholiastæ nostri verbis monet Jo. Henr. Meibom. Comm. in Jus Jur. Hippocr. c. 5, § 35. HEMST. — 3 ἐφορός ἐστὶ G. — 7 πάματα Paris.

689, 12 λάβοι, 13 ἐξείραντες V. ἐξήραντες G. Ipsa Menandri verba sic sunt haud dubie redintegranda, τὰς χεῖρας ἐξήραντες ἐπικροτήσατε, i. e. sublatis manibus clarum plausum date, ut jam Hemsterhusius est interpretatus collatis,

quibus Plauti Terentiique fabulæ finiri solent, verbis *Vos valete et plaudite*. Similiter Comicus cujus verbis utitur Augustus moriens ap. Sueton. cap. 99 :

Χαίρετ'· εἰ δὲ πᾶν ἔχειν δοκεῖ καλῶς, τῷ παιγνίῳ
δοτε χροτόν καὶ πάντες ὑμεῖς μετὰ χαρᾶς κτυπήσατε.

Nam sic hæc restituenda videntur. DIND. Pergit Ald. κατὰ συρίζας ἐγὼ ὅμοιον φασίν Ἄ. Rav. ὁμοίως φ. — 14 Ἀττικῶς V. συρίκτης G. συρίκτεις V. συρικτὸς R. Ald., quod in συρισμός mutandum videbatur Hemsterhusio, qui de σύριγμα: « Pendet ea forma apud Atticos a συρίζω, συρίζω, quum contra communibus Græcis συρισμός in usu sit, quia flectere solent συρίζω, συρίσω· eadem ratio valet in σαλπίζω, σαλπίζω et σαλπίσω, unde σαλπικτῆς et σαλπιστῆς, similibusque aliis, de quibus Atticismi præceptores docuerunt. » καὶ συρίσας addita ex V., quibus οὐ inseruit Dindorfius. Ante ἀκούουθον in R. est ὑψήρει, ἐκτείνει, in V. ἡ ἐκτείνει. — 15 τοῦ ἐφ. V. τὸ ἐφ. Θ. — 17 κράζειν Θ. — 18 ὁ additum ex V. — 19 τὴν χεῖρα Dorv.

690, 24 pergit V., εἶδος δὲ ὄφειος ὁ παρείας ὄφιος. οἶον οὐ δάκνουσιν, ἀλλὰ ἔχουσι παρείας μεγάλας. Ἄλλως. εἶδος ὄφ. etc. — 25 ὄφρος R. Addit Ald. ὁ παρείας, οὐ μὴ εἰρηται δὲ. — 28 λέγων καὶ φάσκων Θ. — 29 Αὐκοῦργος. Corrigendum Ὑπερίδης ex Harpocrate, Photio et Suida s. Παρείαι ὄφεις. DIND. — 30 καὶ om. V., qui 31 εἰρήσεται post Διονύσου ponit.

693, 42 δριμύτερον R. τὸ om. V. τὸ πᾶν R. — 43. Adnotavit Κάτος, κάττος et κάτα Ducangius, proferens ex Glossis in Aristoph. Nub.: Γαλεώτης, κάτα· quod ipsum in Dorv. conspicitur ad verum ejus fabulæ 174 Γαλεώτη] κάττα. Proprie quidem αἰλουρος, sive felis, est κάττος, vel κάττα· nam γαλῆν mustelam dici, stellionem γαλεώτην ostendit Jac. Perizon. ad Ælian. V. H. 14, 4. HEMST. Deinde male legebatur γαλῆ, ἢ κάτα μυγαλῆ ἢ νόμφιος. Correxerit Dindorfius ex scholio Taurinensi Nub. 169 collato Ducang. s. Νυμφίτζα. — 44 ἡ ταύτης π. Θ.

694, 46 ἐμασώμην additum ex V., qui ἐμασώμην, et pergit λέγει δὲ τὴν τρ.

696, 54 Ἄντι τοῦ προσέσχε additum ex V., qui προσενήεν, sed recte G. — 11. De isto ν, quod Attica dialectus Dores imitata tertiis quibusdam personis adfigit, egregia docet grammaticorum solertissimus Heraclides apud Eustath. ad Od. Y, p. 1892. Sic ἦδειν pro ἦδει in Pac. 1182, ubi Comici locum, qui præ manibus est, scholiastes adnotavit; nec minus eadem de re pluribus agens Moschopol. Περὶ σχεδ. p. 143. Vid. H.

Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. HEMST. — 2 sq. τρίτον—πρόσωπον V.

699, 11 ἐκφόρησιν ἤγγου ἐκπήδησιν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ζῶον πάρδος καὶ πάρδαλις· συνεχῶς γὰρ πέρδει τοῦτο τὸ ζῶον Reg. « Πάρδος vix a Græcis veteribus usurpatur, quorum sunt πάρδαλις et πόρδαλις· pardum ex antiquissima lingua Latini receperunt. In origine constituenda grammaticis discrepant: vid. Etymolog. in Πάρδαλις, et in primis magnum opus Bocharti P. II, lib. 3, cap. 7. Basil. et Eustath. in Hexaem. p. 35: βαγδαῖον ἢ πάρδαλις, καὶ δξύρροπον ταῖς ὀρμαῖς. » HEMST.— 12 sq. Ὑπὸ—γαστρί om. Θ. ἀθάρας R.

700, 17 Ἐμίσει σε om. R. G. σε om. V.—18 ὡς additum ex R. — 19 γὰρ τῷ Reg. γὰρ τὸ Paris.

701, 22 διατὶ Θ. Post Οὐκ ἐώκει (ἐώκει Ald.) punctum posui. Ita enim scholiasta οὐκ illud est interpretatus, quod in principio versus legitur. Parum probabilis Hemsterhusii conjectura est. DIND. Scribendum suspicor, οὐκ ἀνοικεῖον, vel οὐκ ἀνοικεῖος· διότι προσήκε τῷ Ἄσκλη, opportune dicta fuerit Ἰασὼ ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, quippe quæ in comitatu erat Æsculapii: id enim est προσήκειν τῷ Ἄσκληπιῷ. Videtur, ne oratio tota non commode procederet, sequi debuisset, a maxima scriptorum parte Æsculapii filiam celebrari Iaso. sed Aristophanes ab aliis diversus Amphiarao natam tradidit. Hoc ab Hesychio quoque adnotatum: Ἰασὼ, παρὰ τὸ ἰᾶσθαι· φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀμφιαράου θυγατέρα εἶναι Ἰασῶ. Quis autem dubitet, quin ex Amphiarao fabula decerptus sit hic versus. Nonnihil obturbat Suidas: Ἰασὼ, ὄνομα γαμετῆς, ἢ θυγατρὸς Φιλάρου· optime quidem Pearsonus Ἀμφιαράου restituendum vidit pro Φιλάρου, qui error eo citius irrepsit, quia in vetustis membranibus fere scribi solet Ἀμφιάρου et Ἀμφιάρω· sed Iaso uxorem Amphiarai quis novit? quis ullam ejus mentionem fecit? Multo minus offenderet, si legeretur, γαμετῆς Ἄσκληπιῷ, ἢ θ. Ἀμφ. Sicut enim Hygiam, sive Salutem, quam plerique filiam Æsculapii fecerunt, uxorem ejus esse voluit Onomacritus H. 66, ita nihil absurdi in tanta fingendarum fabularum licentia commisisse censendus est, si quis forte veterum pro nata tori consortem Iaso dixerit; præsertim quum et per nominis rationem, quæ summas sæpe partes in fabulis obtinet, Æsculapii matrimonio digna videatur, et plures ejus dei commemorantur uxores: nam præter Hygeiam alii Ἠπιόνην ipsi junxerunt, testibus Suida in v. et Etymol. p. 434, 17, Lampetiam Solis filiam Hermippus. Deinde (l. 26) sedem utriusque nominis proprii mutandam existimo: εἰ δὲ καὶ τὴν Ἰασὼ Ἀμφιαράου θυγατέρα,

ab his porro ad Arabas permanasse statuit : cuius quidem opinionis eo probabilior est causa, quod ipsa vocis ab Arabibus usurpata forma peregrinos natales atque aliunde ductos facile prodatur. Joannis Evangelistae γλωσσόκομον c. 12, 6; 13, 29, quod interpres Bibliothecæ Groninganae Ms. reddidit *درج الغنقى* ab Erpeniano versum

صندوق. Verum quemadmodum apud Græcos, præsertim paulo recentiores, γλωσσόκομον aliquando *capulus* est, *loculus*, aut *sandapila*, sic et Gregorius Abul Pharagius solium aureum, cui commissum fuit a filio Constantini defuncti corpus, vocavit *صندوق ذهب* p. 138, quales fuerunt a vetustis scriptoribus commemoratæ Cyri Alexandrique cadaverum *πέλοι χρυσαί*. HEMST. Glossator in Theocr. 15, 33 : *λάρνακος, σινδούκι* (sic). BAST. nott. mss.

712, 29 *ὑπήνησεν* Θ. *οὐχὶ δὲ κιβ. εἰπὼν γὰρ* Ald. τὸ om. V. Ald. — 30 *ὅσπερ* V., ex quo tñ additum. — 31 *φῆσιν* ὅτι μὰ V.

714, 34 sq. *Τριβώνιον* καλοῦσιν Ἀττικοὶ τὸ παλαιὸν καὶ τετριμμένον V. Omittit R., sed infra post γὰρ ἐστὶ (l. 37) habet *τριβώνιον* τὸ παλαιὸν καὶ τετριμμένον ἱμάτιον οὕτω καλοῦσιν Ἀττικοί. — 35 Hesych. *Τρίβακον ἱμάτιον* · ubi forte τετριμμένον exciderit ; nam Suidas : *Τριβακὰ, κατατετριμμένα ex Artemidoro 2, 3, p. 83 : ὀθονία τε καὶ τρίβακα ἱμάτια δοκεῖν φορεῖν*. HEMST. — 36 ἀντὶ τοῦ τρώγλας R. sine ὅπ. δὲ τ. — 37 εἶσι V. — 38 *διερρηκὸς* Reg. *διερρηκὸς* Paris. *τρίβων* δὲ *τρίβωνος* τὸ τῶν Reg. — 39 *φῶν* Paris. — 40 ὁ τοιοῦτος *τρίβων* — *διήκων* — *ἐχων* — *κεκολωμένος* Reg. — 42 *κεκαλυμμένος* εἶναι habet Θ.

716, 47 *φαμεν* V. Respicit ad v. 665. Simile scholion in R. ὁ *Νεοκλείδης* διαβάλλεται ὡς *ἄρπαξ* τῶν δημοσίων.

717, 50 μὲν ἐστὶ V. Ald. « Re convenit, verbis aliquantulum discrepat Dorv. [et Reg.] : *Τρία* εἰσὶν εἶδη *φαρμάκων, παστῶν, πλαστῶν, καὶ πιστῶν* · ἐστὶ μὲν [ἐστὶν Reg.] οὖν *παστὸν* τὸ *πασόμενον* [παστὸν μὲν τὸ *τετριμμένον* οἷα *ἄλευρον* ὃν καὶ *πασόμενον* Reg.] *πλαστὸν* δὲ τὸ *πλαττόμενον*, ὃ καὶ *καταπλαστὸν* [ἔμπλαστρον Reg.] λέγεται · καὶ *πιστὸν* τὸ *πινόμενον*. Χριστὰ vice *χρηστῶν* restituit Casaubonus in Dion. Chrys. p. 663 : *οὐχ ὑπὸ φαρμάκων χρηστῶν ἢ ποτῶν* · in Sozomeno H. E. 2, 7, ab aliis jam restitutum probavit Henr. Valesius : verum labitur ibi vir magnus ab *ἐπιπάστοις* non discernens τὰ *ἐπίπλαστα* · quem errorem facile vel unus Hippocratis locus arguerit *Περὶ χυμ.* p. 48 : *χρίσμασιν, ἐγγρίσμασιν, ἐπιπλάστοισιν, ἐμπλάστοισιν, ἐπιπάστοισιν*. Artemidor. 4, 24, p. 215 : *χριστὰ γὰρ, ἢ ἐπίπλαστα, ἢ βρωτὰ, ἢ ποτὰ.*

HEMST. — 51 *κυρίως* — *γράφουσι* additum ex V., qui 52 *τινὲς δὲ καὶ πρ.* — 53 *κατάπλαστον* R. *κατάπλαστα* Θ. *κατάπλαστα λέγοντες* Ald. *Sequentia* om. etiam Θ. — 4 τοῦ ἰ τὸ ρι οὐ καλῶς ἐφάπτονται τῆς ἐνοίας · οὐ γὰρ τοῖς ἀσθενέσι διδόναι οἱ ἱατροὶ διὰ τῶν χειρῶν συντιθέναι τὰ φάρμακα, ἵνα καὶ τῶν Ν. ὁ Ἀσκλ. ἐγχειρίσῃ τρίβειν, καὶ ταῦτα τυφλῶ γε ὄντι· ἀλλὰ τὸ ἐνεχειρήσεν ἀντὶ τοῦ ἐπεχειρήσε νοητέον· τούτέστιν ὅτι πρῶτον πάντων τῶν ἄλλων ἀσθενούντων τῷ *Νεοκλείδῃ* ἤγουν χάριν τοῦ *Νεοκλείδου* ἐπεχειρήσε τρίβειν φάρμακον *καταπλαστὸν* · τούτέστιν ὅτι δι' ἐκεῖνον ἢ τρίβεις ἐγένετο Reg.

718, 15 *νῆσος* — *Κυκλάδων* additum ex V. et Reg. εἶναι om. V., ante *δοκεῖ* ponit Θ. — 16 *σκόροδα* — *θηρία* addita ex V. — 17 *δηλοῖ* additum ex R., qui *Τῆνος* αὐτῆ. Reliqui *Τῆνος* δ' (δὲ Θ.) αὐτῆ. « Hæc verba in fine tetrametri posita fuerunt. »

DIND. — 18 *ἔχεις τε συκ.* accessit ex V., qui pergit καὶ *Ἀντίμαχος, Τήνου τ' ὀφιέσσης. Καλλίστρατος* — *οὐσης*. ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ νήσῳ *σκόροδα* μεγάλα καὶ δριμύτατα γίνονται. — 19 ἐπὶ τὸ *σαφές* *κατηνέχθη*. Comparat Hemst. in mss. schol. Eurip. Med. 167 : *Τιμαχίδας ἐπὶ τὰ πρόχειρα πᾶσιν ἐνεχθεὶς τὸν Ἄψυρτόν φησι λέγειν αὐτήν* · ubi sane sensus est, *vulgarem famam secutus*. Sed in nostro loco *σαφές* est idem atque τὸ φαινόμενον schol. ad v. 649. DOBREUS. — 20 τὸ om. Θ. Præter l. 22, 23 habet Reg. *κατάρρυτος ὕδασι* · *θθεν* καὶ *ὑδροῦσα* ἐπιπέκληται. — 24 ἢ *ἤτλει* V.

719, 26. *Γάλα* sæpius a medicis pro expresso vel destillante quarumvis arborum herbarumve succo poni solet : nulla re differunt ὀπὸς et *γάλα βαλσάμου* · ita *lac ficulneum Columellæ* R. R. 7, 8, quod *coaguli vim* habet, atque emittitur ab arbore, si ejus virentem saucies corticem. *Σκύλη* vel *σκύλα* scribendi more senioris Græciæ non alia, quam veterum *σκίλλα* · sic *σκυλοκρόμμυον* et *σκυλλοκρόμμυον*. HEMST. *σκύλλης* Paris., qui 27 om. ἐξ ἧς — ὄξος.

720, 29-31 sic in V., *Δῆλον* ὅτι τὴν *σκύλλαν* καὶ ἐν τούτοις (τούτῳ G.) τὴν *σχίνον* γὰρ *δεικτικὴν* κατὰ πάντας, οἱ δὲ εἶδος φυτοῦ τὴν *σχίνον*. οἱ δὲ *ἦντινα* (scr. ἦν *τινὲς*) *μαστιχίν*. *σχίνος* δὲ *παρὰ τὸ* *σχίσεισθα*. καὶ *δακρύειν*. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς καὶ ἐκ τῶν *παρὰ τοῦ Θεοφράστου*. — 30 εἶναι om. Θ. « Ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς indicium facit scholii vetusti, et eo tempore scripti, quo *fabulæ nostrî comici* vel omnes, vel pleræque, cum *grammaticorum integris* *adnotationibus*, adhuc *extabant*; nam in iis, quæ *supersunt*, nulla fit nec *σχίνου*, nec *Theophrastei loci* mentio. De *accessione* autem illa, quæ *fini* *adhæret*, *παρὰ τὸ* *σχίσεισθα* etc., ita statuo, *malæ manus* esse, et præter *scholiastæ mentem* *adsutam* : pertinet enim ad *μαστιχίν*, sive *lentisci*

lacrimam, quæ nihil habet cum squilla commune: res eo clarius apparebit, si, quemadmodum intelligendus sit enarratoris locus, expedivero: Σχίνον, inquit, qui lentiscum alias significare solet, nunc Aristophanes Attice vocat squillam: nam mordendi facultate prædita esse vult omnia, quæ cataplasma componunt: in sequentibus autem ad comicum scholiis verba sunt ex Theophrasti scriptis proposita, quæ doceant, etsi sub eodem genere contineantur, aliud quiddam esse σκίλλαν, aliud σχίνον. HEMST. παράκειται Kusterus. Legebatur pericitur. Hemsterh.: « Παρακείσθαι verba dicuntur et testimonia scriptorum ad probandum citata: παρατίθεσθαι vel παραθέσθαι is qui profert et in medium adducit. Hinc Chrysippus πλείστη τῶν μαρτυριῶν παραθέσει χρώμενος in quodam scripto totam fere Euripidis Medeam παρατίθετο· contra τὰ Ἐπικούρου οἰκεία δυνάμει γεγραμμένα καὶ ἀπαράθετα, auctore Diogen. L. 7, 180, 181, id est, ut idem exponit 10, 26, γέγραπται μαρτύριον ἐν αὐτοῖς: ἔξωθεν οὐδέν. Eam verbi vim minime perceperunt interpretes apud Lucam A. A. 17, 3: διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν διανοίγων καὶ παρατιθέμενος, ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν etc. Vertendum erat: *locis ex antiqui Fœderis volumine testimoniisque prolatis adfirmans.* » Bastius: « Adde Valck. Adnot. crit. in N. T. p. 393 sq. » — 31 καὶ om. Ald. « Θεοφράστου. Fortasse Caus. Pl. 5, 6, 10: ὅσα ἐν σχίνῳ φυτεύουσιν ἢ σκίλλῃ, ubi vid. Schneider. » DINDORF. — 32 σκύλλα Θ. ἢ om. Ald. « Scribendum videtur σχίνος δὲ παρὰ τὸ ex superiore scholio Veneto. » DIND. καὶ δακρυεῖν hoc loco om. V. — 37 Διαθρέχων καὶ additum ex R. διαθρέχων post διυγραίνων addit V. γυματίζειν Ald., ad quod Hemst.: « Χύμα recentioribus est aqua: inde γυματίζειν, aqua diluere et miscere; sed et quemvis alium liquorem adfundere. Paulo aliud ἐγγυματίζειν frequens in Hippiatricis. Hic autem, scholia diversorum quomodo fuerint conturbata, exemplo manifestissimo patet: nam quæ prima ponitur, illa Didymi est explicatio, ut jam ab eruditis animadversum ex Athen. 2, p. 67, D; reliquæ binæ alios habent auctores. Indidem hauserat Hesycheus leviter hoc pacto emendandus: Ὁξος Σφήττιον· ἴσως ὅτι Σφήττιοι ὀξείς ἦσαν, διὰ τοῦτο εἶπεν ὀξος Σφήττιον, ἡγουν δριμύ. Ὁξείς, qui sunt acres ac vehementes, vel, quod hujus vice scholia nostra præbent, πικροί, acerbi, reddi non debuerant acuti. » — 38 καλοῦσιν V. pro φασί. Qui pergīt ὅτι δὲ τοὺς Σφήττιους τινες κεντρῶδεις ὑπέλαβον καὶ ὀξείς. (Videtur aliquid excidisse. DIND.) Ἄλλως. τῷ δρ. R. τὸ δρ. Deinde ἢ et τοῦ accesserunt ex V. — 39 γὰρ om. Θ. — 40 ὅτι om. V. — 42 Σφήττοί Reg. Σφήτ-

τοί Paris. et infra Σφήτοί, ubi Reg. iterum recte. 721 Reg. ἐκστρέψας ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἱματίων· ἐκστρέφειν γὰρ ἐστὶ τὸ τὰ ἐντὸς μέρη ἐκτὸς ποιεῖν φαίνεσθαι.

725 V. hoc ordine, ὡς τοῦ Νεοκλείδου—ποιούντος. ἐκκλησίας δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ. Ἄλλως. ἐφεδρεύοντα — κακῶ τινι ὀμνύουσιν. ἀντὶ τοῦ ἐκκαλούμενον. Ἄλλως. ἐπωμοσία ἐστὶν ἀπόδοσις—Τήλεφος. ἐπωμοσία ἐστὶν ἦν — πολλακίς. Ἄλλως. ἐπωμοσία ἢ δευτέρα — ἀποκλήρων τὴν ἀπουσίαν. Ἄλλως. ὅτ' ἂν εἰς πρεσβείαν τι πέμποιτο ἢ ἐπ' ἄλλην τινὰ χρεῖαν, ἐπώμνυτο λέγων μὴ δύνασθαι. τοῦτο δὲ ἐποίηε, ἵνα τοὺς ἐν τῇ πόλει συκοφαντῇ. — 1 ἐπιδίδωσιν. *Libellum tradit*, ut solebant, in quo formula τῆς ἐπωμοσίας erat perscripta: sic intelligo; aliud enim est διδόναι vel ἐπιδιδόναι ὄρκον, jus jurandum deferre. Quam scholiastes ἐπωμοσίαν, eam Pollux ὑπωμοσίαν scripsit 8, 56, ut notatum ab Henr. Valesio ad Harpocrat. p. 192. HEMST. ἐπιδ. γραφὴν ὁ βουλόμενος, 2 ψήφισμά τε et εισκαλοῦνται V. — 3 Salustium non alium indicari verisimile mihi videtur, quam sophistam illum, qui scripsit, Suida teste, commentarios ad Demosthenem; ex quibus hæc esse desumpta, nihil impedit quominus credamus. Ejusdem memini ab Ulpiano factam esse mentionem. Valesius observat ἐξωμοσίαν dici, quæ hic describitur ἐπωμοσία. HEMST. — 5 ἐπώμνυτο Dindorfius. ἐπώμνυτο schol. Ven. ἐπώμνυον τὸ Ald. αὐτὸ om. Θ. — 7 ὑπαντᾷ. Longe vulgaris est ἀπαντᾶν πρὸς τὴν δίκην, τὴν κυρίαν· neque veto, si quis reponi malit. Vid. Ammon. in Ὑπαντῆσαι. HEMST. τι, 8 μὲν ἐμβάσεις V. — 9 ὑπομοσθείσης Θ. ὑπομαθήσεις V. ὑπομοσθείσης Ald. « Verum ex hoc ipso Hyperidæ verbo patet, ὑπωμοσίαν potius, in principio saltem hujus membri, quam ἐπωμοσίαν fuisse appellandam. » HEMST. — 10 Τήλεφος. Hæc pars ex Telepho fuerit deprompta, an quæ proxime sequitur, parum liquet: is autem est Pergamenus grammaticus, quem Suidas inter alia librum composuisse testatur περὶ τῶν Ἀθήνησι δικαστηρίων· item, περὶ τῶν Ἀθήνησι νόμων καὶ ἔθῶν. HEMST. ἐπωμοσία—ποιούντος (l. 17) infra post ἀποκλήρων παρουσίαν ponit Θ., præfixo ἄλλως. — 13 ὁμόσαι. Aptius forte ὁμόσαντα. Utrum vero δικάσασθαι legeris, an δικάσεσθαι, nihil refert. HEMST. — 15 ἐν ταῖς Θ. Aberat ἐν. Numerum singularem ἐκκλησίας δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ponit V. — 17 ταῦτα Ald. — 22 τοῦ δικ. κρότηςις, 23 ἀποκλ. τὴν ἀπουσίαν V. Scholion v. 726 om. R. Θ.

727, 32. In Sophoclis Inacho Πλούτωνα vocari, qui proprie Ἰδοῦτος erat divitiarum deus, scholiastæ credimus: fuit enim illud drama satyricum, unde quædam Aristophanes in hanc fabulam transtulit, ut facile percipi potest e scholiis ad

v. 807, itidemque ex λάταγος ibi facta mentione ap. Athen. 15, p. 668, B. Igitur Πλούτωνος ἐπέσοδος est Pluti, qui Jovem comitabatur, in aedes ingressus cum omni bonorum copia. Iambus alter si sensu aequae ac numeris aptis constaret, omni careret difficultate: considerandum an sic redintegrari possit: Τοιάνδ' ἐμοὶ Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν; quadrandae sententiae verbum deest, quod nisi per ellipsin occultatum existimes, proximo versu sequebatur. HEMST.—36 Πλούτωνα V., qui 37 τὸν et 38 φησιν om. εὐχεσθαι φησὶ Δὴ Θ. — 39 εὐχεσθε V. δὲ om. R., qui Δ. τ' αὐτῆ. Sequentem versum om. R. V. — 41 παίζειν εἰπὼν πλησίον Dorv. Lege, παίζει τῷ Πλούτωνι εἰπὼν scilicet pro τῷ Πλούτωνι. πλησίον vero pertinet ad παρεκαθέζετο, quod valet πλησίον ἐκαθέζετο. HEMST. Hemsterhusii conjecturam confirmat Θ. Regius: Παίζει τὸν Πλούτων Πλούτωνα λέγων.

729, 44 genere mutato, ut nomini conveniat, malo σταλάσσον, linteum stillans vel sudore, vel sanguine, vel lacrimis, quas detersas hauserat. HEMST. δίκρωσσον Θ. Ald. Correctum ex Suida s. Ἡμιτύβιον. — 46 δ δὲ κρωσσὸν κρωσσὸν (sic) καλ. G.—47 φακίωλιον κρωσσὸς V.—51 ὁ τῆς γῆς ὑπερέχων ἐν σχήματι ἡμισφαιρίῳ (sic), ὅσπερ καὶ ἡρ., 2 λέγεται καὶ τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς, ὃ καλύμμασι τισι σκέπεται, τύμβος. ἡμιτύβιον οὖν τὸ μικρὸν μανδύλιον καὶ μὴ ἐξαρκοῦν ὄλον τὸ σκεπαζόμενον μέρος τῆς κεφαλῆς σκεπάσαι. Reg. « Apud Libanium vol. 4, p. 146 ἡμιτύβιον codex Paris. 3017 ἡμιτύβιον. » BAST. nott. mss.

730, 7 ἤγουν τὰ καλύπτοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς σαρκόδη Reg.

731, 10 πυρῶν περιθόλων V. om. G., qui etiam sequens scholion om.

733, 14 sq. μὲν πᾶσι τοῖς ἤρ. Ald. — 16-19 δράκοντες δὲ—νοσήματα post scholion v. 741 habet V. δὲ om. R., qui δέρκω τὸ βλ. Ib. ἀφιέρωται V. ἀνιέρωται ceteri. — 19 τὸν νέον V. Θ. — 23 καὶ Reg. pro ὡς. — 24 seqq. Εἰκότως φασὶν ὑπηρέτας ἔχειν τὸν Ἀσκληπιὸν ὄφεις. τὸ παλαιὸν αὐτοὶ ἀπεκδυόμενοι δέρμα ἀεὶ νεάζουσιν· οὕτως καὶ ὁ θεὸς τῶν ἀσθενοῦντων τὰς νόσους, οἷα τινὰ βλαβερὰν ἀπορίπτων νεάζοντας δείκνυσιν Dorv.; in quorum postrema parte festinantis librarii culpa praeteritum est nomen, cui βλαβερὰν adhærebat, sive κατάστασιν, sive quidpiam simile, quod conjunctio reprehendere difficile fuerit: quanquam illud etiam, quia serpentum senectus in hoc scholio memoratur, in mentem venit, fieri potuisse, ut βλαβερὰν ortum sit per inscitiam ex rariore vocabulo; forte corruptius scripto, λεθερίδα· nam commode procedit, ac sententiae minime repugnat, οἷα τινὰ λεθερίδα ἀπορίπτων. Alias ex aliis auctoribus causas,

cur Æsculapio sacri angues velut perpetui comites ac famuli addantur, recenset Meibom. ad Jusj. Hippocr. c. 5, § 26. Articulum vero inserti φυλάττει τῇ φύσει, quem in cunctis edd. eliserat praecedentis syllabae similitudo. HEMST. In codice Parisino (2827) scriptum, εικότως φησὶν ἔχειν τὸν Ἀσκληπιὸν ὑπηρέτας ὄφεις. ἐπειδὴ γὰρ οἱ ὄφεις τὸ παλαιὸν αὐτῶν ἀπεκδυόμενοι δέρμα κτλ.—οἷα τινὰ λεθερίδα ἀπορίπτων, νεάζοντας δείκνυσιν. Unde apparet Hemsterhusium βλαβερὰν felicissime mutasse in λεθερίδα. SCHEFFER. Simillimum schol. ex cod. 2835 ap. Bastium in nott. mss.—25 νεάζειν δοκοῦσιν, 26 ὁ θ. οὔτος, 27 λεθερίδα ἀπορρ. v. δ. ἢ καὶ ὅτι τυφλὸν ὄντα τὸν Πλούτων δι' ὄφειν θεραπεύει πᾶν ὄντων ὀπτικωτάτων Reg.

736, 33 Καλῶς δὲ τὸ V., δοκεῖν omittens. δοκεῖ R. Θ. οὐ γὰρ R. V. — 35 κεκαλ. οὔσης τῆς κεφαλῆς Θ. Quo recepto scribendum κεκαλυμμένης. DINV.

737, 37 λόγους R. Θ. ῥήματα V., qui est in εἶδος. — 38 ἡμιζέστον R. et Suidas s. Κοτύλη. ἡμιζέστιον V. Ald. Conf. schol. ad 436, 1054. Ib. ἄλλως, σκώπτει γὰρ (γὰρ om. Ald.) V. Ald. — 39 μεθύσουσι R. μεθύσας V. μεθύσοντας Ald. — 42 δέον δὲ Dorv., qui om. πρὶν εἰπεῖν σε. — 46 vide ad schol. v. 436, ubi καρτερούλαις, « quæ forma præferenda, quarterula. » HEMST.

739 codex ἀνέτεινας. — 49 Ἐλάλησα. Recentioris est Græcitatatis, λαλεῖν τινα, clamando excitare. HEMST.

743, 5 εἰς αὐτὸν R., qui 6 χεῖρας. Ὁμηρος, δεξιῇ ἤσπάζοντο ἔπει· τε μελιχίοισι, ex scholio ad v. 753.

745 sic in V., καταχρηστικῶς τὸ ἐπὶ γουν—ἐπαινεῖν. τὸ δὲ πᾶν σφόδρα ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ Ἀττικόν, ὡς τὸ τυχὸν ἴσως. — 10 ἦθος R. τὸ om. Θ. In Paris. annotatum Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, ὡς τὸ τυχὸν ἴσως, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. — 11 δὲ τὸ Θ., qui τοῦ om. κυρίως δὲ V. Θ.

752. Χαίρετεῖν et χαίρετίζειν, hoc apud veteres etiam usitatum, illud recentioris notæ minusque frequens, communis Græcorum dialectus celebrat, Attica respuit: utrumque affert Ducangius, ex gl. mss. ad Plutum hæc promens: Ἐμὲ γὰρ τις οὐ προσεῖπε] οὐ χαίροις εἶπε, ἐχαίρετίσει· sic enim, quæ ad v. 786 pertinent, fuerant representanda: Dorv. ibi nihil habet præter verbum ultimum τῷ προσεῖπεν adjectum. Diogen. 3, 98, ex Platonis sententia φιλανθρωπίας enumerat εἶδη τρία· ἐν μὲν διὰ τῆς προσηγορίας γινόμενον, οἷον ἐν οἷς τινὲς τὸν ἐντυχόντα πάντα προσαγορεύουσι, καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες χαίρετίζουσι· quæ eandem, quam scholiastes adhibuit, loquendi formulam continent. Ad Æschyli Pers. 153 enarrator vetus: προσηγόροις λόγοις αὐτὴν προσφωνεῖν, ἤτοι χαίρετίσει αὐ-

τήν· et, ὁ χορὸς χαιρετίζων αὐτὴν φησίν, ὦ χαιρε βασιλίσσα etc. Hinc χαιρετισμοὶ *salutandi officia*, *salutationes*, apud Polyb. in Exc. 32, 15, 8: οἱ λοιποὶ τῶν νέων περὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς ἐσπούδαζον. HEMST. Regius: Τὸ ἀσπάζεσθαι λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἐνεργείας, ἤγουν ὅταν τις περιπλεκόμενος τινὶ προσβάλλῃ τὰ ἑαυτοῦ χεῖλη τοῖς χεῖλεσιν. ἔστι δὲ ὅτε σημαίνει καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι, ὡς παρὰ Φιλοστράτῳ «ὅστις μὴ ἀσπάζεται τὴν ζωγραφίαν.» ἀσπάζομαι δὲ καὶ τὸ κοινῶς χαιρετίζω.

753. Scholion hoc om. V., locum tamen Homeri addens scholio v. 743 [quod ibi de R. refertur]. — 28 ἐνέβαλον Θ.

759 Reg.: Ἐμβάς καὶ ἐμβάδιον, ἐν ᾧ δηλ. βαίνει ὁ ποῦς, ἔστι δὲ ὑποδήματος τὸ κοινῶς καλεῖται.

763 θύλακον νῦν τὴν ἀρτοθήκην V. Sic etiam Suidas interpretatur. «Schol. Ecclesiaz. 378: Θύλακον δὲ ἀρτοθήκην σημαίνει καὶ ἐν Πλούτῳ ζητητέον. Θύλακον *saccum esse scortcum*, in quem farina vel panes condantur, docet Casaubon. ad Theophr. Char. c. 16, θύλακον ἀλφίτων· simili modo Antisthenes apud Diog. 6, 9. HEMST. Reg. ὁ ἡ σκυτίνη ἀρτ., ἣν φασὶν ἰδιωτικῶς βούλγιαν.

765, 5 Ἐπ. ὁ Καρίων εἶπεν V. — 6 ἔσται σπάνιος ἄ. ἀλλ' εὐπορία Ald. — 7 αὐτὸν ἄρτον V. αὐτὸν ἄρτον ἄρτοις R. καὶ στεφανῶσαι om. V. Qui pergit ἄλλως. ἄρτων ἐν κριθάνῳ ὀπτωμένων, ἄρτων δέσμη, δέον εἶπεν. — 8 ἄρτου Θ., qui om. ἐν κριθ. ὀπτ. et 11 sq. γράφεται — ὄρμαθῶ. Ib. ὄρμαθῶν Ald. Regius: Κριθανῶτος ἀπὸ τοῦ κριθ. τὸ κριθάριον καὶ τοῦ βαῦνος ἢ κάμινος. λέγει δὲ κριθανῶτος ἄρτους τοὺς ὀλοκλήρους, οἱ ἐν κλιβάνῳ ὀπτῶνται· ἢ ἐκ κριθῶν πεποιημένους ἀπὸ τοῦ κριθ. καὶ τοῦ αἴων τὸ ξηρὸν ἤτοι ἐψητόν. — 12 vox inferioris aevi ἀπὸ τοῦ συγχαίρειν συγχαρίκια plenius scribi solet; v. Ducang. HEMST. — 14 λαίμαργον ἄρτων κριθειῶν Dorv. πλήθη Paris. πλήθει ἄρτων gl. V. (non G.)

768, 23 πρώτως R. et Suidæ (s. Καταχύσματα) codex Paris. πῶτον Θ. Ald. et vulgo apud Suidam. — 25 ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Ald. περὶ Θ. Ald. τὴν om. R. τὰ τραγήματα Θ. Ald. — 26 εὐπορίας Ald. — 28 φέρε δὲ σὺ Dobræus. τὰ om. Reg., qui fragmentum habet sine nomine fabulae. — 30 εὖ πάνυ λέγεις addidi ex Θ. et Suida. Est hoc alterius personæ responsum: nisi ex Aristophanis v. 800 illatum credere malis. DIND. — 31 ἐν πρώτοις, quod in νῦν πῶτον mutabat Hemst., pro πῶτον vel πρώτως dictum est. Sic Joannes Malal. p. 321, 17: ἐν πρώτοις θεωρήσας ἐκεῖ καὶ φορέσας τότε ἐν πρώτοις ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ κορυφῇ διάδογμα. Et sine præpositione ibid. p. 286, 6: πρώτοις ἐπετελέσθη τὰ Ὀλύμπια τοῖς Ἀντιστοχέουσιν 287, 8: ὁ δὲ γραμματεὺς προεχειρίσθη πρώτοις ἀπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου. DIND. — 32-41 sic in V. καταχύσματα κυ-

ρίως ἐλέγοντο ὅταν δοῦλον ἠγόραζον. ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν—εἶπεν. Ἄλλως. δέον εἶπεν—Πλούτων. (Hoc ex scholio v. 769.) ἐπειδὴ τῶν νεωνήτων καταχέουσι τῆς κεφαλῆς τραγήματα. (Hæc verba ἐπειδὴ—τραγήματα post scholion v. 773 habet R. omisso τῆς.) σύγκειται γὰρ τὰ καταχύσματα ἀπὸ—ἤρπαζον οἱ δοῦλοι. Ib. ἐκ παντοίων ὀπωρῶν, φοινίκων etc. Reg. — 33 κολύθων V. καὶ ἰσχύδων Θ. et duo codd. Suidæ. ἰσχύδων, καρύων, ἀμυγδαλῶν, σταφιδῶν καὶ ἄλλων τοιούτων τραγημάτων Reg. — 34 δοῦλοι V. Sequentia om. etiam Suidas. ὅτε Dindorfius. Legebatur ὅταν. δούλους Ald. — 35 γὰρ om. V. παρὰ τὴν Θ. εἰς τὴν V. ἐπὶ τὴν Ald. — 36 ἐπὶ τῆς V. — 39 sq. τοὺς οὖν ὀφθαλμοὺς τοῦ Πλούτου διὰ τὸ νεωστὶ βλέπει Θ. Ald. — 40 οὖν accessit ex V. νεωνήτου ante δούλου collocaat Θ. — 41 τὰ om. V.

769, 44 ἄλλοις Θ. pro δούλοις. δούλοις, ἀλλ' ὀφθαλμοῖς V. — 46 ὀφθαλμῶν Θ. Post v. 770 adscriptum κομμάτιον χοροῦ in V. Θ. (non G). Scholion 771 om. etiam Θ.

772, 8 κλεινὴν πόλιν. Hanc lectionem secutus est Steph. Byz. s. Ἀθήναι, ipse quoque ἀκρόπολιν intelligens. Præferenda hæc scriptura videtur lectioni vulgatæ κλεινὸν πέδον, sed πόλιν de tota Athenarum urbe potius intelligendum quam de acropoli. DIND.

773, 10 sq. Παίξει—ὄντας post scholion v. 774 habet V. — 12 ὄκισε codex Suidæ (s. Κέκροψ) Leidensis. Legebatur ὄκισε. «Conf. Eudoc. p. 252.» BAST. — 13 λέγονται ex scholio Nubium v. 301 addidit Dindorfius. ὠνομάσθησαν Reg. καὶ διαφυγῆ Θ. γεγενῆσθαι etiam Suidas. γενέσθαι Reg. Ald. — 14 ὅτι τὰ μὲν om. Θ. κάτω γυναικὸς, οἱ δὲ θηρίου Suidas. — 15 πολλοὺς om. Suidas, qui ἐξεῦρε. — 16 ἦγεν R. μετήγαγεν Reg. δὲ om. R. V. — 17 μιγνυμένων Reg. — 19 alterum τοῦ om. R. — 20 φανερώς συγγίνεσθαι, connubiis certis et notis conjungi. DOBRÆUS. συγγινώσκεσθαι G. Ib. μιᾶ στοιχεῖν Θ. [Reg.] et, ut suspicor, R., cum Suida. μὴ ἀστοχεῖν V. μιᾶς τυχεῖν Ald. Vid. Koen. ad Gregor. Cor. p. 372. Ceterum scholion de Cecrope V. iterum apponit Nubium v. 301 sic scriptum, Κέκροψ Αἰγύπτιος ὃν ὄκισε—Κεκροπίδαι λέγονται. τινὲς δὲ φασιν τοῦτον—γενέσθαι, οἱ μὲν ὅτι τὰ ἄνω ἀνδρῶνα εἶχε—ἀπ' ἀγριότητος—ἄλλοι ὅτι—μισογόμενων γυναικῶν καὶ—γινωσκομένων—καὶ μὴ ἀτυχεῖν—ἐκλήθη. DIND.

774, 24 sq. Τὰ συμβάντα—αἰσχύνομαι infra post ἀδίκων ἦν ponit R. — 25 δὲ om. R., qui 26 εἰς αἰσθησιν. — 27 συνῆν V.

778, 34 Ὅτι ἔφερον τοὺς δικαίους καὶ ὅτι συνήμην τοῖς ἀγαθοῖς. Ἄλλως. οὔτε φεύγων V. φεύγων—μεταδιώκων Θ. Ald. — 36 ἀφαιρούμενος R. τὸν πλοῦτον Ald.

779, 41 γὰρ ἀπόδειξις· ἀκουσίου γὰρ R.

782, 46 αὐτῶ R.—47 νυνὶ καὶ V. δὲ om. Ald.—48 ἔστι δὲ et sequentia om. etiam Θ.—2 ἀπελθε σαυτὸν. Ita perperam est scriptum in Dorv. Voluit indicare locutionem esse supplendam, βάλλε σαυτὸν, id est, ἀπελθε. HEMST. Reg. ἀπόρριπτε σαυτὸν.—4 δ καὶ νῦν ὁ Χρ., 5 αὐτῶ Reg.

784, 8 τὸ θλίβουσι R.—10 προκαλιγδεῖ... Θ.—15 κενὴ scripserit librarius an καινὴ parum liquet. BAST.

788, 22 ὃ ἄνερ καὶ ὃ Πλοῦτε καὶ Βλ. V.

791, 27 ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν : πῖθ. Θ. ὅτι ἴνα V. τῶ om. Θ. Ald.—29 καὶ om. Θ., qui αὐτοῦ pro ἄν.—30 V. post ὄρῃν pergit ἄλλως. πρὸς τὸ ἔθος et quæ sequuntur in scholio ad v. 795.

795, 40 πρὸς τῇ R. παρὰ τὴν Ἑστίαν Ald.—41 κατέχεον R. sine τὰ καταχύσματα.

797, 49 οἱ δὲ τῶν R. τῶν etiam V. Θ. βόλον HEMST. ὀβολὸν Ald. ὀβολῶν R. V. Θ. τοῦ δήμου R.—50 post ἐπάγειν addit V. ἄλλως. πρέπει τῶ διδασκάλῳ τρωγάλια τοῖς θεοῖς (θεωμένοις G.) παραβάλλειν μόνον καὶ ἐπὶ τούτων ἀναγκαιὰ (corr. ἀναγκάζειν) γελᾶν. Ἄλλως. Sequentia ὡς (sic pro καὶ) ἐν τοῖς—ἐπισημαίνεται (l. 54) post scholion v. 800 habet R. « Versum Vesparum scholiastes per se solum spectavit, cujus tamen structura cum proximo copulanda : Ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ κάρυ' ἐκ φορμίδος δούλω διαρριπτοῦντε τοῖς θεωμένοις. Notat enarrator vetus : ὡς τῶν ἄλλων ποιητῶν διὰ ψυχρότητα ποιήσεως δι' ὀβολοῦ κάρυον ὑποστελλομένων τὴν κακίαν τοῦ δράματος. Refingendum arbitror, διὰ βόλου κάρυον, sparsis, vel, jactis nucibus ; hic autem διὰ τὸν αὐτῶν βόλον, ut referatur ad τὰ καταχύσματα, postremam præcedentis scholii vocem : nisi planius videatur, διὰ τὸν κάρυον βόλον. Βόλος est jactus, velut δικτύου, κύβων βόλος· fortassis utrobique, me non invito, desideret aliquis vocabulum usitatius βολήν. Propterea vero largitiones istas sparsarum nucum οὐ διὰ τῶν χορηγῶν γίνεσθαι monuit, quod alioquin eorum esset munus omnes sumtus poetis fabularumque choris præbere : insignis ea de re locus Antiphontis Περὶ γορ. p. 142, 30. » HEMST.—51 οὐκ εἰσι R. Ald. οὔτε et 52 δούλοι—θεωμένοις addita ex V. φαίνεται μὲν Θ.—53 scribebatur χορηγῶν γίνεσθαι. γίνεσθαι om. V., ex quo 54 additum γινόμενον. « Non probanda videtur Dobræi conjectura φαίνεται μέντοι τὸ τοιοῦτον διὰ τῶν χορηγῶν γενέσθαι, ἀλλ' οὐ δι'— ». DIND. ὡς καὶ Ald.—1 ἐμοὶ δηλ. referri oportet ad τῶ διδασκάλῳ. HEMST. Regius : Τοῦτο τῶ μὲν φαινόμενῳ ἀπὸ τοῦ Πλοῦτου ἐστὶν εἰρημένον, τῇ δ' ἄλ. παρὰ τοῦ ποιητοῦ τοὺς θεατὰς κωμωδοῦντος τοιοῦτοις χαιρόντας, ἴσως δὲ καὶ τινὰς τῶν ποιητῶν τοιαῦτα τοῖς θεαταῖς προ-

βάλλοντας γέλωτος χάριν.—12 lemma τῶ διδασκάλῳ—προβαλόντ' addidit Dindorfius. In R. est γελᾶν ex v. 799.

800 sic in V., πένης οὗτος ἐκωμωδεῖτο καὶ λίγνος. τινὲς δὲ..... γενέσθαι φασίν. Tria tantum verba habet R., πένης ἢ ἄρπασαι (fort. καὶ ἄρπαξ). Regius : Ὁ Δ. οὗτος ὡς π. καὶ λίγνος κωμωδεῖται. ἕτεροι δὲ φασὶ στρατηγὸν τοῦτον ὄντα πάνυ αἰσχροκερδέστατον εἶναι καὶ ἄρπαγα.—25 ἄρπαγον Dorv., qui ἢ ὡς πένητα om. Post v. 801 R. Θ. adscriptum habent in scholiis χοροῦ.

802 om. etiam Θ.—33 ἐξέλη Reg., qui 36 ὡς μὲν τινες et 38 sq. ὡς δ'—γρατὶ omittit.—36 seqq. Suspicio sensum esse, in antiquis exemplaribus non comparere Chremyli personam ante v. 966 ; sed juniores aliquos, indecorum ratos si Justus cum servo familiariter colloqueretur, herum introduxisse statim v. 825. Schol. ad 885 : τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος πρεσβύτης λέγει. Adesse igitur putabat Chremylum. DOBRÆUS. Est recentissimi annotatio grammatici, cujusmodi in scholiis non raro infimæ ætatis codices παλαιὰ ἀντίγραφα vocari videmus. DIND. Idem observat l. 40 sq. βιάζεσθαι ἢ delendum videri.

803, 44 Πρᾶγμα, quod ad explicandum μηδὲν parum confert, per errorem huc delatum arbitror ex superioris versus interpretatione, λίαν γλυκὺ πρᾶγμα εὐτυχεῖν. Comicus idem suadet v. 806 et scholiastes, ἡδύ τι ἐστὶ πρᾶγμα etc. HEMST.

805 sic in V., ἐξεπήδησεν. ὡς τῶν Ἀθηναίων—πλουτούντων. κυρίως δὲ—πολεμίων τὸ ἐπισπέπαικεν. διὸ ἐπήνεγκεν παίζων οὐδὲν ἡδικοῦσιν. Ἄλλως. δικαίως βεβιωκόσι (δ. β. om. G.). παίζων δὲ εἶπεν ὅτι ἐξ ἀδικίας πάντες ἐπλούτου. In Θ., εἰσπεδήσεν—πολεμίων. παίζων τοῦτο—πλουτούντων.—49 ὥστε R., ex quo addita καὶ et μόνης.—51 στρατιᾶς Suidas s. Εἰσπέπαικεν.

806, 3 sq. Iambus, inquit, a proximis dissidens commodum intellectum non habet : aut referendus est ad illa superiora, Καὶ ταῦτα etc., indeque arcescenda ejus explicatio ; nam sic demum, si nullos sumtus fieri, nihil efferrī domo sit necesse, suave est in opulenta bonarum rerum copia versari : nisi tamen hæc non ab uno, sed a duobus grammaticis, quod potius credo, fuerint profecta, quorum prior versum damnavit, alter enodare fuit conatus. HEMST.—5 ἐξενεγκόντες, 6 ἡδὺ πρᾶγμα ἐστὶ τὸ V.

807 sic in V., ἡ ἀρτοθήκη. πάντα δὲ ταῦτα πρὸς τῶ (τὸ) ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλέους, ὅτι πάντα μεστὰ γίνεταί (πάντα μεταγίνεταί G.) τοῦ Διὸς εἰσελθόντος. ἐκ δὲ τῆς τῶν ἀναγκαιῶν εὐπορίας ἀπάρχεται τῆς κατὰ τύχην ἀφηγήσεως. προύγει δὲ τὰ λευκὰ τῶν ἀλφίτων.—8 ante σιπύη legebatur ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαιῶν

εὐπορίας ἤρξατο, quæ nunc post ἀλφίτων posita, ut scripta sunt in R.—9 ἐξ Ἰνάχου Ald. sine παρὰ τὰ. Reg. παρὰ τὰ ἐξ Ἰν. — 10 μεστὰ πάντα Θ. ἐγίνοντο R. ἐγένετο ἀγαθῶν Reg., qui προέχει cum Ald.

808 sic in R., ἠδέως, εὐόσμου, ἢ ὡς ἀπὸ—ἐλεγον. In V., καλὴν ὁσμὴν ἔχοντος ὡσπερ τὰ ἀνθη. ἢ ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίας. ἢ ὡς ἀπὸ εἶδους ἀμπέλου. ἢ τοῦ ἠδέως—ἐλεγον. « Quæ scholiastes hic adnotavit, et ad Ran. v. 1150, in unum a Suida sunt conjuncta in v. Ἀνθοσμίας: legitur autem apud eum, ἀπὸ τόπου Ἀνθοσμίου, quem locum si modo usquam extra grammaticorum commentarios exstiterit, adhuc quæro. » HEMST. — 18 καρ. εἶπεν Ald. — 20 μαγαρικά. Melius, si rationem, non usum loquendi spectes, μαγαρικά scribuntur in gloss. mss. ad Plut. et ad Nub. ἀμφορεῖς νενησμένοι, μαγαρικά σωρεύματα ap. Ducang. Oritur enim istud vocabulum a Megarensibus, quorum opera fictilia fuerunt in pretio: hinc τὰ Μεγαρέων κεράμια memorantur a Synes. p. 77, C, et Μεγαρικά πιθάκνια ab Eubulo ap. Athen. 1, p. 28, D. Recte Suid.: Ἀμφορεῖς, ἀγγεῖον, μέτρον, κεράμιον Μεγαρικόν. Mercatores vero, ut hominum illud genus esse solet plerumque literarum ac dictionis experts, prave primam in hoc voc. syllabam efferebant per α. En testem locupletem Stephanum Byz. in Μέγαρον· οὕτω δὲ καὶ τοὺς Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦ ε χρῆ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἄρχουσαν παραφθείροντες. Idem accidisse novimus in μέγαρον et μάγαρον, quod tamen grammaticorum notam effugit: quin Ælius Dionysius μάγαρον tantummodo scribi præcepit, non μέγαρον, si designandum veniat penetrabile illud in quo mystica sacra reconduntur, Eustath. ad Od. A, p. 1387, 18. Ap. Hesych. invenio Μαγαρίσκος, πινακίσκος· quod dubito an ab eadem origine pendeat: id quidem non dubito paulo corruptius alio loco legi Μαγαρίσκον, πινακίσκον. Nisi forma voc. utrobique constaret, reponi maluissem Μαγαρικός. Πίνακες autem et πινακίσκοι non lignei tantum, sed et fictiles. HEMST. — 23 σενδούκια, vid. ad v. 711.

810, 25 ἐκ τῆς τῶν ἀναπαίστων (corr. ἀναγκαίων ex scholio v. 807) εὐπορίας ἤρξατο. παραπαίξει δὲ V. ad v. 809. — 26 τῆς om. Θ.

812, 33 ἢ λοπάδος εἶδος εἰς δὲ λῆγον Suidas s. Ὅξίς. λοπάς δὲ εἶδος ἀγγεῖου πᾶν εἰς δὲ λῆγον Ald. ἢ εἶδος κεραμίου παρὰ τὸ δὲ ἔχειν τὸ κάτω V., ex quo addita λοπάδιον—κεραμίου. — 34 sq. ἰχθυήρους—χωρήσει om. Θ. — 35 ἰχθὺν R. ἰχθῦς V., ex quo addita ἢ ἐν—πλύνονται. — 37 ὁ λ. κουρουλὸς ἦγον κουκούμερον Reg. De τζυκάλιον vide ad v. 683. — 39 τὰ σκουτέλια. Variis indutum formis

exhibet Ducangius, cujus et alterum Glossarium est consulendum. *A scuto scutulam et scutellam*, item *scutulum et scutellum* derivari, tam mihi planum videtur, ut mirari satis nequeam, quæ Salmasius primæ syllabæ quantitate, eaque, saltem apud recentiores, minime constante, fuerit inductus, ut ad *scutram*, *σχυθραν*, confugeret; a qua si maxime *scutellum* et *scutella* possint oriri, *scutula* certe vel *scutulum* vix, aut omnino non poterunt: hæc tamen ad Vopisc. Carin. p. 861 tradenti multi fuerunt qui statim sine ulla dubitatione subscriberent, interque eos De Casa Nova Orig. Ling. Franc. in v. *Euelle*, quæ non minus atque alia nostro Belgarum ore tritissima vox a *scutellis* fluxit. HEMST.

815, 42 ἢ om. R. V., ex quo 43 addita λεγόμενος, et ἢ ὁ γ. ἢ ὁ δίφρος. — 44 καὶ ἐν Εἰρήνῃ Dindorfius elicit ex V., qui καὶ ἐν χροῖσει. Legebatur ὡς τὸ, quod om. R. Θ. Ib. ἐν δὲ R. ἐν τε V. Θ. Ald.— 45 ὁ φοῦρνος ἢ μᾶλλον τὸ φανάριον Reg.

816, 49 νομίσμασι παίζομεν, ἀρτιάζομεν R. Θ. — 50 ἀντι—περισσά et τῆ om. Θ. Qui 51 post ἄζυγα sic pergit, ἄλλως παίζομεν ἀρτία ἢ περισσά. παιδιὰ δὲ τις ἦν etc. παιδεία V., omittens ἦν. — 52 κατέχοντος V. Alterum τοῦ om. Θ. — 53 ἦτοι—καλεῖται addita ex V. Qui pergit ἄλλως παίζομεν ἀρτία ἢ περιτὰ, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον ζυγὰ ἢ ἄζυγα. τινὲς δὲ ἀρτ. — 1 sq. ἀρτιάζειν... σφαιρίζειν. Hæc aliena prorsus unde prodierit, quidve conducant ad explicandum ἀρτιάζειν, exputare vix possum. Pilæ ludo quid commune est cum ἀρτιασμῶ? aut ἀρτιάζειν quomodo fieri potest ut significet ἀρπαγῆ παίζειν? Non dubito quin hæc ex codice corrupto parvique pretii huc fuerint derivata. Quid tamen obest quominus tentemus, an probabili aliqua conjectura expediri nodus queat? In Polluce 9, 101, scriptum fuit olim ἀρπάζειν, quod scribendum erat ἀρτιάζειν: detur simili vitio, quanquam versu reclamante, in quodam Aristophanis exemplari exaratam fuisse ἀρπάζομεν: jam percipere licet quæ contigerit ut ad marginem ab aliquo lectore minus perito sit adnotatum, ἀρπάζειν λέγουσι etc., quod in ἀρτιάζειν mutatum ab iis, qui contaminatæ lectionis ignari non perspiciebant, quorsum pertineret absurdum illud ἀρπάζειν. Intelligendum vero de lusu pilæ, quam vocabant ἀρπαστὸν, de quo Jungermann. ad Polluc. 9, 105, n. 84; erat sane proprium in hoc lusus genere verbum ἀρπάζειν non secus ac *rapere* Latinis: apud Pollucem etiam, ἀρπάσαι τὴν σφαῖραν, πρὶν εἰς γῆν αὐτὴν πεσεῖν. Voluit igitur architectus ridiculæ adnotationis scripturæ comici depravatæ talem sensum adfingere, servos pilæ loco stateribus invicem mis

sis lusisse. Attamen restat difficultas in ἀπὸ τοῦ ἑταίρου· satis commodam explanationem admittit ἀρπαγῆ παίζειν, *pilam rapiendo ludere*, quamquam melius ἀρπαστῶ legeretur : sed ἀπὸ τοῦ ἑταίρου, nisi, quod equidem pernegare nolum, plura deficiant, quibus adhæserit, sententiæ convenire minime videtur : nam si vel explicari posset, *a socio rapta pila ludere*, ipsa lusus ejus ratio, qua solebant ostentatam huic pilam ad alium conjicere, prioremque frustrari, explicationi repugnabit. Ex quibus hoc constet, loca veterum scriptorum suppeditabit Jo. Meurs. De lud. Græc. in Ἐφεσίνδα. Venerat in mentem ἀπὸ τοῦ σφαιρίου eodem loquendi modo, quo dicitur ἀπὸ θαλλοῦ περιάγειν, ἀπὸ τροχίλιας ἀνιμῶν· ἀπὸ βιβλίου οἰκίχῃσθαι, ἀπὸ ἐξωμίδος περιεῖναι· Pollux certe 9, 105 de lusu φαινίνδα sic scribit : εἰκάζοιτο δ' ἂν εἶναι ἢ διὰ τοῦ μικροῦ σφαιρίου, ὃ ἐκ τοῦ ἀρπάζειν ὠνόμασται. Hac de re quoque modo statuatur, illud quidem affirmare non vereor, spuriam esse, quam proposui, scholii partem : interpretationis antiquæ finis est in προσπαίζοντος : adjectum postea, ἢ ἑπερ... λέγομεν· intermedia nihil est potius, quam ut hinc abigantur. HEMST. — 2 περιπαίζειν et δὲ τὸ om. V., qui περισφαιρίζειν. Sequitur in Ald. ἢ ἑπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ζυγὰ ἢ ἄζυγα λέγομεν.— 6 ζυγὰ μονὰ etiam Reg. μονζύγα Dorv. Conf. Suid. in Περικτὰ.

817, 10 Ἀποκαταμασσωμένα V. σόμεθα G.— 11 τὴν πυγὴν om. G. σπογγίζομεν Dorv., omittens οἱ γὰρ—χέζουσι. — 12 ἀποσπογγίζομεν. Glossator Brunckianus Ranar. 490 ἀπεψησάμην pariter interpretatur ἀποσπογγισάμην. Conf. not. ad Greg. Cor. p. 1049. SCHEFER.

818. Descripsit hoc scholion Suidas in Σχοροδίοις, sed ordine paulum diverso, quem potiorrem puto : Γελόιως—τοῦτό φησιν—διαίτης—εἰρηται δὲ σκ.—ἐχρήσαντο· οὐχ ἀπλῶς δὲ τοῦτο—ἀπομαστωμένα· μήποτε δὲ φησι τοῦ σκ. τὸν κ.—ὡς κάκεινος—παρὰ τὴν ὑπόνοιαν εἰρηχίως. Lin. 15 σαβάνοις. Hierocl. in Hippiatr. p. 235 : λούσον τὸν ἵππον, καὶ ἀπόμαζον σαβάνοις. Theomnest. p. 237 : λούσον καὶ ἀπόμαζον σαβάνοις τραχέσιν ὅτι μάλιστα· pannos et lintea vertit Vegetius. Vid. Coteler. ad Herm. Past. lib. 3 Simil. 8, § 4, et Jac. Toll. ad Form. Recept. Manich. p. 176. Hinc oriri puto nomen illud obviem in Gruter. Inscr. p. CCCXIII, n. 8, L. Aurelius Panniculus, qui et Sabanas : Σαβινῶς. Vox autem late diffusa quo pluribus in linguis frequentatur, eo difficilior unde primum manaverit indagare licet : interpres Arabs pro δθόνῃ posuit in A. A. 10, 11, pro θθονίσι MS. Biblioth. Groning. in Johann. Evang. 9, 41. Gothicus ita reddidit σινδόνα

Matth. 27, 59. Ex Græcis Clemente Alexandrino Pædag. 2, 3, p. 161, D, vix antiquiorem dederis, ubi σαβάνον inveniatur. HEMST. σαβάνοις V. — 16 τὰ σκόροδα Θ. τοῦτό φησιν Suidas. τοῦτό φασιν V. τοῦτο λέγει Ald. ὅτι om. V. — 17 post διαίτης sequuntur in Θ. et Ald. μήποτε—εἰρημένον, quæ nunc posita infra cum V. et Suida. τὸ σκόροδον, 18 ὄζον V., qui 19 λιμῶ γὰρ. Ald. et Suidas λ. δὲ. — 20 σκοροδοῖς V. pro τούτοις. — 21 Ἄλλως om. Suidas, qui οὐχ ἀπλῶς δὲ. — 24 ἀφοδεύσαντες V., ex quo additum Ἄλλως. — 25 μήποτε δὲ Ald. et Suidas. λέγη Θ. γὰρ V. et Suidas. δὲ Ald. — 26 ὡς κάκεινος vulgo apud Suidam. Sed ὡς om. cod. Paris A.— 27 τι om. Θ. παρ' ὑπόνοιαν V. — 28 εἰρημένον Θ. Ald. φύλλοις σκοροδῶν Paris. φύλλα ων (sic) Dorv.

819, 30 sq. εἶρηκε τὴν βουθυσίαν, ἵνα δηλώσῃ V. Cum ceteris consentit Suidas. s. Βουθυτεῖ. — 31 ὄγκον τῆς θυσίας καὶ τὸ ἐντελὲς τοῦ μεγέθους R. — 32 ἦν, φασίν, ἐκ. καλοῦσιν V., non G. δὲ om. Θ. ἐκ σὺς R. Θ. et Suidas s. Τριττός. — 33 ταύρου, κριοῦ R. ταύρου, τράγου καὶ κριοῦ Ald. κριοῦ καὶ τράγου Suidas. « Paulo aliter tritτὸν ab aliis explicari docebit Etymol. in v. Vide Des. Herald. Digr. 1, c. 16, p. 224. » HEMST. Post tritτὸν addunt Θ. Ald. tritτὸς δὲ παρ' Ἀθηναίους ἢ ἐξ ὕς (ἐκ σὺς Θ.) καὶ κριοῦ καὶ τράγου θυσία. — 37 ἢ ἀπλῶς θύει om. Dorv. Regius : Βουθυτεῖν κυρίως τὸ βοῦν θύειν. ἐκάλουν δὲ καὶ τὸ πολυτελῶς θύειν ὡς ἀπὸ τοῦ κυριωτέρου ζώου τῆς βοῦς βουθυτεῖν. τὴν δὲ ἐντελεστάτην θυσίαν ἐκατόμβην ἐκάλουν, διὰ τὸ ἐκ βοῶν ἐκατὸν ἢ βάσεων ἤγγον ποδοῖν, τουτέστι ζώων κέ', ταύτην τελείσθαι.

822, 46 πάντως V. παντὸς Θ. Ald. φέρει R. ἐπιφέρει Θ., adscripto ὑπο. Idem omittit scholion sequens.

825, 7 sq. sic in V., ὄθτος ὁ ἀνὴρ δίκαιος πρότερον πένης ὢν ἐργεται πρὸς τὸν Πλοῦτον, ᾧ διαλέγεται ὁ Καρίων. — 8 sq. ἢ οἰκέτης ἢ ὁ Χρυσμύλος R. Qui pergīt δηλονότι ἀντὶ τοῦ παντάπασιν τὸ κομιδῆ ἐχρῶντο. V. (post scholion v. 834) τὸ δὲ κομιδῆ ἀντὶ τοῦ παντάπασιν ἐχρῶντο, quæ om. Θ.

828, 17 γὰρ μου ἐστὶ R.

833, 28 ἀνήλωσας R. G. ἀνήλωσεν V.

838, 41 καὶ om. Θ. Dorv., in quo ἀλλὰ γινώσκω λίαν « ordine continuo. λίαν ad κομιδῆ pertinet, ut ex superioribus manifestum est ; ad οἶδα verbum γινώσκω : reliqua sententiæ explendæ inseruiunt : οὐ μόνον ταῦτα (τὸ ἐκτρέπεσθαι σε, καὶ οὐ δοκεῖν ὄρθην) ἐποιοῦν, ἀλλὰ καὶ κατεγέλων etc. » HEMST.

839 sic in R., τὸ ὢν ἀντὶ τοῦ δή. ἀντὶ τοῦ ἀπίωλεια—κρῖθῶν. τὸ ἐξῆς—ἐποίησε. Suidas s. Αὐχμείς hæc tantum excerpit, ἀντὶ τοῦ ἀπώλεσέ με ὃ ὦν

αὐχμὸς τῶν σκευαρίων· μετωνυμικός. — 44 particulam Ionicam ὧν dicit scholiasta, de qua non cogitandum in poeta Attico. DINB. — 45. Omittebat scholiasta μ' cum Suida et σκευαρίων ad ἀπόλεσε referebat per constructionem Atticam. Unde ita fere corrigendus, ** ξηρὸς γενόμενος ὑπὸ πένιας. ** Ἄττικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀπόλεσε τὰ σκευάρια. DOBRÆUS. ἀπόλεσα τὰ V. — 46 ἀπόλεσε τῶν σκευαρίων additum ex R., qui om. Ἄλλως. Ἄλλ. μετωνυμικός om. Θ. spatio vacuo. — 47 με χοροῦ τὰ σκ., 49 αὐχμὸς ἀντὶ et μεταφορικῶς δὲ V. — 50 ἐπὶ τοῦ primum fuit in Θ. — 51 σταχῶν libri præter V. ὁ σῖτος Θ. — 52 Ald. οἶον om. V. — 53 Regius: Αὐχμὸς κυρίως ἢ ξηρότης καὶ ἀνομβρία λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου αὐχμῶν ἄνθρωπος ὁ κατάξηρος καὶ ῥυπῶν, ὡς οὗτος ἐν ἄλλοις « πόνθεν οὖν αὐχμῶν βαδίζεις; » ἐνταῦθα δὲ αὐχμὸς ἢ ἀπλῶς στέρξης. — 54 in Θ. ἐμοὶ ad hunc versum adscriptum. « Χρείας et χρειασιδία Græci recentiores vocant *utensilia*. » HEMST. — 4 γὰρ με, 5 ἐμοὶ. βέλτιον δὲ τὸ δεύτερον Reg. cetera omittens. — 8 διακένων δ' ὄντων Dobræus. διακρίνων δ' οὕτω codex.

845 in V. hoc ordine, σκόπτων—νεαί. Ἄλλως. παίζει—τῶν μεγάλων. — 25 ἦν om. V. — 26 Μελάνθιος. Deterius ad Av. v. 1073 Μελάνθης scribitur: vide Jo. Meurs. Præf. ad Eleusinia, in quo libello sæpe mentionem hujus scholii fecit capp. 5, 7, 12. 19. Opus autem Melanthii περὶ μυστηρίων singulare fuerit, an pars τῆς Ἀθίδος, cujus eum auctorem laudat Harpocrat. in Γρυπάνιον, haud temere dixerim: Menandri quidem liber eodem titulo, citatus ab Avium enarratore, quem de sacris Eleusiniis tantummodo tractasse putat Meursius, ambitu latiore non Attica solum videtur, sed ubivis Græciæ celebrata mysteria comprehendisse: nam inde sumtum auguror, quod schol. Apoll. Rh. ad 1, 1126, observat, Apollonium Μελάνθριον ἀκολουθεῖν λέγοντι Μιλησίους, ἔταν θύωσι τῇ Πέα, προθύειν (ita legendum, non προσθύειν) Τίτιν καὶ Κυλλήνην· ex quibus simul, poetam Rhodium esse Menandro sive Ephesio, sive aliunde orto, inferiorem ætate, colligi potest. HEMST. — 27 πάτριον δὲ τοῖς θεοῖς V. — 28 τοῖς μύσταις Θ. Ald. ἐν οἷς V. τύχομεν Θ. — 29 μυστ. δὲ ἐπιτελεῖται, 30 εἰσὶ δὲ τὰ, 31 καὶ προαγόρευσις, 33 ῥυπαρά εἰσι V., ex quo sequentia λέγει—ἀνατιθέναι addita. — 36 Ἄλλως. μεγάλα et sequentia om. etiam Θ. — 37. Hæc minus accurate scholiastes. Minora enim mysteria Cereris non celebrabantur Eleusine, sed Agræ, vel Agris, quod erat oppidum Atticæ ad Pissum fluvium, teste Stephano Byzantio v. Ἄγρα, Eustath. ad Il. B, p. 361, et aliis. Vide omnino Petavium ad

Themistium Orat. 5, p. 415 edit. Hard. KUST. — 50 δηλαδὴ Dorv. om. Θ. — 1 Σὺν om. Θ.

850 om. etiam Θ. — 13 Ὅτι λίαν. Hæc sejungenda; nam utroque modo illud ὡς exponere solet Dorv. HEMST.

853 sic in V., ἀντὶ τοῦ πολλοῦ ὕδωρ—πολυανθέων καρπῶν. Ἄλλως. πολλά μοι—φέροντι V. — 15 Ἀντὶ τοῦ πολλά Suidas s. Πολυφόρῳ. — 16 φέροντι etiam Suidas. ἄγοντι Θ. Ald. ποικίλῳ Suidas. ποικίλα R. Θ. Ald. ἢ ποικίλῳ om. V. ἀπὸ R. et Suidas. ἀντὶ V. εἶρηται δὲ (δὲ om. Θ.) ἀπὸ Θ. Ald. — 17 ἐπιδεχομένῳ οἶνον V. ἤγουν om. V. Θ. τουτέστιν Suidas. — 18 κακόν. πολυφόρον γὰρ ἔλεγον Suidas. εἶρηται γὰρ V. δὲ om. Θ. τὸ πολλὴν V. — 19 τὸν ὀλίγον R. Sequentia πολυφόρῳ—κομιστικῶν addita ex V. — 21 ἐκ R. V. ἀπὸ Ald. om. Θ. πολυκάρπων καὶ πολυανθεῶν καρπῶν V. sine χυρίων. Sequentia om. etiam Θ. — 26. Alii scribunt παροξυτόνως, πολυφόρος: quod magis ex regula est. SCHAEFER. ἢ πολλὴν φορὰν καρπῶν φέρουσα, 28 καὶ τὸ πολύφ. Reg.

858 τὸν γενησόμενον Πλοῦτον confusa credo: Πλοῦτον adscribi debuerat neglectæ voci τὸν θεόν. HEMST.

859, 38 sq. ἐὰν—παραμεινῆ post κρίσιν ponit V., præfixo ἄλλως. « Si judicia agi non desinant: hoc modo intelligendum credo, et τὸ δίκαιον ex usu recentiorum poni pro *juris dictione*, δικαιοδοσίᾳ. Unde vero judiciorum severitatem ac violentiam verbis iis traduci fuerit expiscatus, comperit non habeo. » HEMST. παραμεινῆ φησὶ R. Θ. — 39 σκόπτει δὲ Θ. Ald. ὡσπερ V., qui οὔσαν om. — 40 δικαστηρίοις Ald. — 41 καὶ τὸ δίκ. om. Dorv. Paris.

862, 48 ἐκ R. pro εἶδος. — 49 νομίσματος. πονηρὸν κόμμα φησὶ τὸ παραχαρττόμενον ἀργύριον. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων ἐξ ἔθλου τινὸς χρυσοῦ ἀποκεκομμένου κόμματος. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν R. φαύλου ἐστὶ συστ. Reg. Suidas v. Κόμμα ex hoc scholio excerpit ἀπὸ μεταφορᾶς—ἐξ ἔθλου χρυσοῦ ἀποκεκομμένου (sic tres codd.; alius κεκομμένου. In edit. Mediol. ἀποκεκομμένου). ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν φαύλου συστήματος. πονηρὸν κόμμα, ἢ παρακεκομμένος ἀργυρος. « Psellus De op. dæm. p. 5 (p. 2 Boiss.) » BAST. noit. mss. — 50 τοῦ πον. Reg. ἐπειδὴ καὶ libri præter R. — 51 κίβδηλων om. Θ., qui pergit νομισμάτων, ἐξ ὀλίγου τινὸς χρυσοῦ ἀποκεκομμένου κόμματος. ἢ λείμματος τῶν ἀδικῶν. τὸ γὰρ πρὸς τὸ κόμμα. Ἄλλως. ἢ τὸ παραχαρττόμενον ἀργύριον τὸ πονηρὸν κόμμα φησὶν. Regius τὰ γὰρ φαῦλα καὶ κίβδηλα τῶν νομισμάτων οἱ Ἄττικοὶ εἰώθασιν λέγειν πονηρὰ κόμματα, διὰ τὸ ὀλίγον μὲν—γαλλόν.—1 post εἶρηκεν addit Ald. Ἄττικὸν δὲ τὸ ἐξολωλεκῶς, quæ om. R. Θ., ad v. 868

recte refert V. — 3 *δλου* codex, quod Dindorfius correxit ex scholio Θ. — 6 *τάχα* codex. Correxit Dindorfius ex Θ. Post *κόμμα* addit V. quæ in scholio Aldino leguntur, ἄλλως ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν—ὁ λόγος. — 7. *Χάραγμα pecuniam, monetam signatam* Græcos inferiores vocare docuit Ducangius. Vocabulum ab antiquis ductum, quibus non solum *χαράσσειν numos cudere*, et *παραχαράσσειν*, sed etiam *χαρακτήρ nota, signum auctoritate publica nummis impressum*; unde fluxit solemnitas illa loquendi formula *ἐπιβάλλειν χαρακτήρα*. Aristot. Polit. I, c. 6: τὸ δὲ τελευταῖον καὶ χαρακτήρα ἐπιβάλλοντων· pro eo dixit, *ἐπικύβας χαρακτήρα* OEcon. 2, c. 20. Polyænus in facto, quale fuerat ab Aristotele narratum, plane simili 6, c. 9, § 1, ἄλλον χαρακτήρα ἐπιβάλλον· modo pari potestate usurpaverat μετακόπτειν. Dubites itaque, an in Alcidas Orat. pro Ulysse contra Palamed. p. 186, 36, quod vulgo legitur, Φαῖνες πρῶτοι χαρακτήρα ἐβάλλον, relegendum sit in ἐπέβαλλον· quamvis alioquin simplex verbum compositi vice tolerari possit. Hinc illustrandus est Arrianus Epict. 3, c. 22, p. 314: ἰδὲ χαρακτήρ· ἰδὲ ἐπιβολή· et Isocrates Ad Demon. p. 3, D: οἷς (Herculi ac Theseo) ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τηλικούτων εὐδοξίας χαρακτήρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλεν· quem locum reperies adductum a schol. Sophocl. ad Trach. v. 119. HEMST. τοῦ κισθῆλου νομίσματος Paris.

869, 19 ἄρα om. Θ. — 20 καὶ διὰ τοῦτο πάντα ἔπ. Paris.

872, 26 Ἀντὶ τοῦ σεσοθημένος R. — 27 καταμικώμενος—λέγει V. « Quod comicos, ut Dores irrideret, ὃ δάματερ adhibuisse notat scholiastes, longe recedit ab aliorum grammaticorum sententia, qui Atticorum æque ac Dorum eam formam esse propriam statuunt: vide Eustath. ad Il. A, p. 12, 6, Od. A, p. 1385, 53, et ex Heraclide ad Od. Y, p. 1892, 43, ubi memorat τὸν τοῦ κωμικοῦ Πλοῦτον. » HEMST. — 28 sq. ὁ δὲ νοῦς—εἰσῆλθεν ante καταμικώμενος ponit V. ἐπηρμένως Θ. ἐπηρμένως R. ὑπηρμένως Ald.

873. Scholion recentius, confictum maximam partem ex Etym. M. s. Συκοφαντία et Συκοφάνται. DIND. — 35 πικρῶς Hemst. συμικρῶς Ald. ἀκριδῶς Reg. — 36 λόγος ἀπὸ Θ. — 37 sq. τὴν ὀνομασίαν Dobræus. τὸ ὄνομα Kusterus. τὸν ὀνομασάντα Ald. In Etym. M. συνέβη δὲ καὶ τοὺς ὑπωσοῦν κατηγοροῦντας τινὸς φιλαπεχθημόνως οὕτω προσαγορεύεσθαι. — 48 ὄηλον om. Θ. ἔλεγον additum ex Etym. M. ἐκάλουν Reg., qui 41 om. συκοβίους. — 42 συκοσπάδας vel συκοσπαδίας Hemst. collato Hesychio, Συκοσπαδίας, ὁ συκοφάντης. συκοπάιδας

Ald. καὶ συκάδας καὶ συκόποδας Reg., fortasse ex Cratineo συκοπέδιλος. — 43 πάντα Hemst. ἐγκλήματα om. Θ. Scholion Aldino in Junt. præmissum, ὁ συκοφάντης οὐ δικαίως τοῦνομα ἐν τοῖσι μογθηροῖσιν ἐστι κείμενον· ἔδει γὰρ, ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδὺς τ' ἀνὴρ, τὰ σῦκα προστεθέντα δηλοῦν τὸν τρόπον, νυνὶ δὲ πρὸς μογθηρὸν ἡδὺ προστεθὲν, ἀπορεῖν πεποιήκε διὰ τί τοῦθ' οὕτως ἔχει· qui Alexidis versus sunt, transcripti ex Athenæo 3, p. 74, F. — 44 seqq. sic in V., τὸ βου ἐπίρρημα (ἐπίρρημα om. G.) ἐπιτάσεως δηλωτικὸν (ἐπίτασιν δηλοῖ G.) ἀντὶ τοῦ λίαν λιμώττει, ὥσπερ καὶ βούπιναν τὸν μεγάλην πίναν (πείναν G.) ἔχοντα. Scholion descripsit Suidas in Βουλιμιᾷ, paucis tantummodo mutatis. — 45 ἐστι om. Θ. — 46 ὡς R. — 47 καὶ βουγάιος et sequentia om. V. βούγλωσσον Θ. — 49 post τρόπος addit Junt. Γαληνὸς δὲ ἐν τοῖς Ἀφορισμοῖς· κατὰπτωσις δυνάμειος ὑπὸ τῆς ἐξωθεν ψύξεως ὁ βούλιμος, ἀρξάμενος μὲν ἀπὸ πείνης, οὐκέτι δὲ ἔχων αὐτὴν συνοῦσαν.

874, 51. Idem in sequenti scholio notatur: hoc cur moneat enarrator ille, in causa fuit ejus exemplar, quod scilicet proxima, δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ, Justi personæ tribuebat: eam ob rem operæ pretium putavit ostendere, quæ sycophanta dicat, tali gestu corporisque conversione debere pronunciari, ut non ad Justum, sed ad Carionem, qui ante fuerat locutus, dirigantur Perperam vero interpretatur, οὐκ ἂν φθάνοις. HEMST. τοῦτο ὁ συκοφάντης πρὸς V.

875, 1 Τροχὸς γὰρ τις V. — 3 θεράποντα· ἡ τροχὸς τις ἦν ἐν ᾧ ἐδεσμοῦντο οἱ δοῦλοι Θ.

879, 9 συκὸν R. Totum scholion om. G.

883, 20 Ἀντὶ τοῦ φρ. σου. ἡ δὲ φράσις V. ἡ φρ. Ἄττ. om. Θ. Ald. — 21 εἴρηται—ἐπιστρέφεσθαι post φαρμακίτην l. 23 ponunt R. V. — 22 ἐπιστρέψασθαι V. Sequentia λέγει—φυσικὸν δακτύλιον infra post καὶ τὰ τοιαῦτα l. 27 habent R. V. — 23 δακτύλιον δὲ om. R. V. δὲ om. Θ. — 24 Εὐπολις Βάπταις μέμνηται om. R. μέμνηται om. V. καὶ Ἀμειψίας, quod in R. V. Θ. Ald. post φαρμακοπώλης legitur, huc transposuit Kusterus. δ' om. R. « Eudamus ille vix dubito quin idem fuerit ac Theophrasti Εὐδημος ὁ φαρμακοπώλης εὐδοκιμῶν σφόδρα κατὰ τὴν τέχνην Hist. Plant. 9, 18. » HEMST. Εὐδημος V. — 25 τετελεσμένους, arte magica consecratos, ut docuit Salmas. ad Vopisc. p. 360. Hisce præstigiis deditos non solum τελεστάς, φυσικοὺς, μυστικοὺς, sed etiam φιλοσόφους recentiores vocabant: quamobrem conjungi videas φιλόσοφον καὶ τελεστήν· exempla suppeditabit Salmasius: non aliter hoc loco φιλόσοφος est intelligendus. HEMST. — 26 Εὐδημος R. V. — 27. De annulis magicis, quos Græci φυσικοὺς vel φαρμακίτας vocabant, vide Reines. Var. Lect. 3,

p. 392, et Lindenbrog. ad Ammian. Marcell. 21, 1, p. 601 ed. L. B. Kust. Pro δαίμονα aut δαίμονας scribi debet, aut δαίμονια: hoc Jos. Scaligero placuisse constat ex Nott. ad Manil. 5, 386, ubi et hunc locum et Antiphanis attulit ex Athen. 3, p. 123, B. HEMST. In V. est εὐδαιμονίαν. δαίμονα defenditur loco Theophranis Nonni vol. 1, p. 144: ὅπερ (affectus epilepticorum dicit) οἱ ἰδιῶται δαίμονα καλοῦσιν· ubi scholiastæ locum comparavit Bernardus. DINN. Paris.: Οὗτος δ' Εὐδάμος δακτύλιος ἐποίει θεραπεύοντας τινὲ μηχανῆ—ἰώντας ὑπ' ὄφρων δάκνεσθαι. DORV.: Οὗτος δ' Εὐδάμος δακτύλιος ἐποίει θεραπεύοντας τινὲ μηχανὴ τοὺς ὀφιοδηκτοὺς· μάλλον δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἰώντας ὑπὸ ὄφρων δάκνεσθαι. REG.: Ὁ μέντοι Εὐδάμος φιλ. ἦν ἀποτελεσματικός. δακτύλιος ποιῶν, δι' ὧν οἱ ὀφιοδηκτοὶ ἐθεραπεύοντο, μάλλον δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐδάκνοντο ὑπὸ τῶν ὄφρων οἱ τοὺτους φοροῦντες. Θ. post toiaῦτα addit παρ' Εὐδάμου. οὗτος φαρμακοπώλης ἦν δακτύλιος πιπράσκων, δύναμιν ἔχοντα (scr. ἔχοντας) ἀποτρεπτικὴν συκοφαντῶν. λέγει οὖν Εὐδάμον τὸν φαρμακοπώλην τετελεσμένον ἔχοντα δακτύλιον.

884 sic in V., ἄλλως. δείκνυσιν αὐτῷ βασκανίας φυσικὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην. Ἄλλως. ἀλεξήτριον τῶν δηλητηρίων δείκνυσιν αὐτῷ καὶ βασκανίας ἀποτρεπτικὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην. τοῦτο ἐν ἤθει λέγει ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ δακτύλιῳ φάρμακον πρὸς δῆγμα συκοφάντου, ἐπεὶ οἱ πωλοῦντες αὐτὰ εἰώθασιν λέγειν ὅτι χρῆσιν ἔχει πρὸς τὸδε καὶ τὸδε. Ἄλλως. προσληπτέον τὸ ἀντιφάρμακον. τοῦτο δὲ δ—τρίβωνα ἀγχοχῶς—πρὸς δῆγμα. Ἄλλως. τοῦτο τὸ δάκος οὐκ ἰσχύει πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. Scholia hoc loco om. R., sed infra post v. 895 habet ἀντί τοῦ κἂν ἔχῃ φαρμακίτην—πεποιήται. ἦν δὲ ἀποτρεπτικὸς συκοφαντῶν. — 31 ἀλεξήτριον Θ. et Suidas s. Ἄλλ' οὐκ ἔνεστι. Ceteri ἀλεξήτριον. τῶν om. Θ., qui δηλητηρίων cum Suida. Ceteri δηλητηρίων. Pergit Θ. ἀλληγορικῶς δὲ ὡς πρὸς δηλητήριον ἀποκρίνεται τὸν δακτύλιον τῶν δηλητηρίων δείκνυσιν αὐτῷ etc. — 33 φαρμακίτην. φησὶν οὖν, ὡς ἂν ἔχ. Suidas. — 34 ἔχεις φησὶ Θ. sine κἂν. — 35 τοῦ συκοφάντου Suidas. — 37 post τοῦ συκοφάντου addit Θ. ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου. ἀλλ' οὗτος φησὶν ὁ δακτύλιος οὐκ ἰσχύει πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. ἀντί τοῦ κἂν ἔχῃ φαρμακίτην—πρὸς ἃ δακτύλιος πεποιήται, quæ ex precedentibus negligenter repetiit librarius. — 39 ἐκπλαυροῦσι vel ἐκπλαυρίζουσι Hemst., ἐκπλαυροῦσι libri. Ejusdem corruptelæ exempla sunt in scholio ad v. 589 ἐκπλαυρίζεσθαι, ubi Kust. ἐκπλαυρίζεσθαι, apud Eustath. ad Homer. p. 3, 3, ἐκπλαυρίζων τὸ πρᾶγμα, cui ἐκπλαυρίζων restituit Hemst., restituendumque est eidem in Opusculis

ab Tafelio editis p. 121, 19, τοῖς ἐκπλαυρίζουσι τὰ ἡμέτερα. Apud Plutarch. Moral. p. 680, C, οἱ μὲν ἄλλοι παντάσῃν ἐξεπλαυρίζον τὸ πρᾶγμα καὶ κατεγέλων, recte libri quidam ἐξεπλαυρίζον. DINN. Hinc incipit aliud scholion Suidas, ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δῆγματος. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων. λείπει δὲ τὸ φάρμακον. λέγει δὲ ἐν ἤθει ὁ θεράπων ὅτι etc. — 43 λέγει οὖν et sequentia om. Suidas. — 45 εἰλημμένη Θ. εἰρημένη Ald. Sequentia om. Θ.

— 51 ΓΓον vel simile quid, obscuris literarum ductibus, præbet codex pro ὀλκή. In Regio κεράτια ις', non ιη', et supra idem ad v. 817: Στατήρ, ὅς καὶ δίδραχμον ἐλέγετο, ἰστών κεράτια λβ', ὡς τῆς δραχμῆς ἰστώσης ις'.

889, 8 Ἄντι τοῦ (τοῦ om. V.) τῷ σῶ ἀγαθῷ R. V. om. G. δηλονότι om. Θ.

891, 13 legendum δειπνήσεις vel δειπνήσεις et forsā ὡς σύ γ' cum Hemst., qui distinxisse putat grammaticum post ἀληθεία. Certe σύ et διαρραγείης disjungebat. DOBRÆUS. — 14 seqq. sic in V., ὡς ἀγχοχῶς—καλέσθηται. Ἄλλως. κλήτορα—μαρτυρεῖν. «Κλήτορες et κλητήρες, qui testes in jus vocantibus aderant; quorum etiam nomina libellis adscribi moris erat. Pollux 8, 49: ἔδει δὲ καὶ κλητήρας προσεπιγράφεσθαι τὸν φαινόντα, οἱ εἶσι μάρτυρες· quæ lectio Pal. codicis omnino est amplectenda.» HEMST. — 19 Ἔοικεν ὅτι—ἄγων ὁ συκοφάντης, ἴνα Reg.

892, 22 σχισθείς elicuit Hemst. ex obscuriore literarum ductu in codice; διασχισθείς malit Dindorfius.

894, 25 Τμημάτων Θ. γὰρ om. DORV. — 26 τῶν om. Θ. λέγεται om. DORV.

895, om. G. Θ. — 30 sqq. hoc ordine R., ὡς—φησι. ἐπίρρημα—λέγομεν. Habet etiam Suidas s. Ὑ ὅ. — 31 συνθηθεῖαι V., qui om. ὡς—φησι. ἢ ὄσφρ. Ald.

896, 34 ὄσφραίνεται Θ. ὄσφραίνονται Ald. Regius: ὄσφραίνομαι τὸ κοινῶς ὀσμῶμαι· ἐξ οὗ καὶ ὄσφρησις· ὁ λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὄσφραντοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ὄσφραίνομένου. Ἀττικώτερον δὲ ἐστὶ τὸ ὄσφραῖσθαι ἢ τὸ ὄσφραίνεσθαι.

899, 43 λίαν habet Θ.

900 φιλόπολις κοινόν, φιλόπατρις Ἀττικόν V. Θ. Repetiit Suidas s. Φιλόπατρις. Sed transponenda videntur, φιλόπατρις κοινόν, φιλόπολις Ἀττ. DINN.

903 sic in Θ., ἐπειδὴ οἱ μελαγχολοῦντες (scr. ὦντες) ἐν ἡρημίᾳ (scr. ἐρημίᾳ) φεύγουσι. καὶ οἱ γεωργοὶ δὲ ὁμοίως ἐν ἐρήμοις διάγουσιν. — 2 ἐρήμοις, 3 γινόμενην Reg. — 5 μαινέσθαι om. Θ. — 6 ἀποτρύχειν Paris.

904, 8-15 sic in R. V. Θ., Εὐφρόνιος φησὶν ὡς τῶν ἐμπόρων μὴ ἐξιώντων ἐπὶ τὰς στρατείας (εἰς τὰς

στρατιάς R.) διὰ τὸ εὐχρηστον τὰ (τὸ V.) πρὸς τροφάς (πρὸς τὴν τροφήν Θ. πρὸς τροφήν Suidas s. Ἐμπορος) φέροντας. τοῦτο οὖν λέγει — ἀποκαλῶ. — 9 κατὰ τὴν, 10 ἐσχηματίζοντο, βουλόμενοι τὴν εἰσφ. ἐκφυγεῖν, 11 διετηροῦντο, ὡς τὴν π. ὠφ. τὰ πλείεστα Reg. — 14 καὶ εἰσφ. et 15 sqq. Ἄλλως — πολεμον om. etiam Θ. Ἄλλως om. R., ita pergens, προφασίζομαι ὅτε πέμπομαι εἰς πόλεμον. ἔταν, φησὶν, ἀνάγκη — εἶναι. Ald. φασιν.

906, 22 Μερικὴν τινὰ ζῶν ἦχε Θ.

907, 25 φροντισταὶ V. — 26 ἰδίως δὲ R. εἰδικῶς δὲ Reg. ὅτι δὲ (ἰδίων addit Θ.) λέγει τῶν Θ. Ald. — 27-29 τῶν — μύσος om. G. Reg. « Non legitur hic versus in Baechis : sed locum ubi exciderit probabiliter monstravit Tyrwhittus apud Musgrav. ad v. 1328. » DIND. εἰ μὲν γὰρ R. μῖσος Ald. — 31 τῶν πολιτῶν τῶν δημοσίων φρ. Paris. Scholion v. 909 om. etiam Θ.

910 sic in V., Ὅτι εἰ μὴδὲν σοὶ ἀρμόττει ποίησον τι. τί θέλεις μισηθῆναι; Ἄλλως. μισῆ διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἀλλοτρίοις πράγμασι καὶ ἄλλους πολυπραγμανοεῖν βίους καὶ διαβάλλειν οὐδὲν σοὶ ἀρμόζει. In Θ. οὐδενὸς διαφέροντος καὶ ἀρμόττοντός σοι μισῆ παρὰ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὸ — ἀλλοτρίων ἐπιμελεῖσθαι βουλόμενος μισεῖται. — 39 ἀπεχθάνει R. ἀπεχθάνη Ald. — 46 pergit Reg., ἔστι δὲ τὸ λεγόμενον τοῦτο· πῶς οὖν ἂν εἴης, ὃ τοιχωρύχε, χρηστὸς, εἰ μὴδὲν προσήκόν σοι, ἀντὶ τοῦ εἰ μὴδενὸς πράγματος προσήκόντός σοι, ἀπεχθάνη καὶ μισητὸς γίνῃ τοῖς πολλοῖς διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἀλλοτρίοις ὃ γὰρ ἀλλοτρίων ἐπιμελεῖσθαι πειρώμενος μισεῖται.

912. Hæc scholia sic excerpit Suidas, Κέπφος: εἶδος ὀρνέου ὀζυτάτου. ὅτι δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ ἐπιπλέον τοῖς κύμασιν. Ὡς κέπφος, ἀντὶ τοῦ, ὃ εὐτελέστατε καὶ λάλε· φασὶ γὰρ τὸν κέπφον τοιοῦτον εἶναι· τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν· ὃ γὰρ κέπφος ἀφρόν ἐσθίει θαλάττιον. οἱ δὲ παῖδες τῶν ἀλιέων βίπτουσι τὸ πρῶτον πόρρωθεν· εἶτα ἐγγυτάτω· εἶτα εἰς τὴν χεῖρα τὸν ἀφρόν, καὶ εὐχερῶς ἀγρεύουσι. — 49 κέπφος ὄρνεον θαλάττιον, ἀφρόν θαλάττιον ἐσθίον V. — 5 λαμβ. τὸν ἀφρόν om. etiam Θ. — 54 post παροιμίαν addit R. ὃ εὐτελέστατε καὶ λάλε· φησὶ (scr. φασὶ) γὰρ τὸν κέπφον εὐτελῆ καὶ λάλον. Post παροιμίαν excidisse videtur λαμβάνεται. Ibid. Ἄλλως. ἀνόητε Dindorf. ἀλλ' ἀνόητε codex. — 1 Dindorfio corrigendum videtur ὄρνεον γὰρ θαλάττιον ὃ κέπφος. — 5 λιαν εὐθέστατον Reg. — 6 ὄρνεον δὲ ἐστὶν Θ. — 7-13 pro his, τοῦτο — λάρος, Θ. præbet supra l. 50-54 posita καὶ οἱ παῖδες — παροιμίαν. Similiter Reg.

913, 21 πέρα Schæferus. παρὰ codex.

915 Regius: Ἐπιτρέπω λέγεται τὸ συγχωρῶ τινι προθυμομένῳ· προτρέπω δὲ τὸ ἐνάγω καὶ διεγειρῶ τινὰ ἄκοντα, ἦτοι παροξύνω. — 27 παραχωρεῖν

καὶ ἀμαρτάνειν. Hæc non abhorrent, dummodo paulisper adjuves scribendo seu παραχωρεῖν, καὶ τοῦ ἀμαρτάνειν διδόναι ἄδειαν· sive potius, παραχωρεῖν ἀμαρτάνειν, καὶ διδόναι ἄδειαν παρὰ τὸ πρέπον. HEMST. — 28 Ἦτοι ἀμαρτάνων om. Θ., qui 29 πίπτει.

916 sic in V., ἐξ ἀνάγκης, ἀργῶς καὶ μάτην. καινότερον δὲ καὶ τὰς τοιαύτας ἐπιστασίας ἀργὰς — ἀρξαι. Ἄλλως. τὸ ἐξεπίτηδες μάτην οὕτως Ἄττ. V. Nihil præter illa, ἀντὶ τοῦ μάτην οὕτως Ἄττ., habet R. Apud Suidam, Ἐξεπίτηδες, καὶ ἐπίτηδες· ἐκατέρως λέγουσιν Ἄττικοι, ἀντὶ τοῦ μάτην, ἐξ ἀνάγκης, ἀργῶς. Οὐκ ἐπίτηδες ἢ πόλις ἀρχεῖν καθίστασι δικαστάς. — 31 sqq. κοινότερον — ἀρξαι excerpit Suidas s. Ἀρχεῖν. Male V. καινότερον. — 33 sq. γράφεται — ὃ βουλόμενος om. Θ. « Ad vocabulum ὃ βουλόμενος explicandum quid faciant adjecta, non facile quis dixerit. Dorv.: ὃ βουλόμενος: ὃ θέλων. οὐκοῦν: λοιπόν. ἐκεῖνος εἰμι: ὃ κατηγορός ὑπάρχω. Ergo descriptoris, qui ampliores veterum adnotationes exercebat, culpa contigit, ut voci βουλόμενος ad jungerentur, quæ ad ἐκεῖνος pertinebant: confer schol. ad v. 929. » HEMST.

917, 39 sq. ποιεῖ, ἴνα παρ' αὐτῶν βοηθῶνται Hemsterh. — 40 Τάττεται Θ. — 41 κατ. τὸ κατὰ, 44 συντασσόμενον, ὡς « τὸ ζῶον κατηγορεῖται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. » κατ. καὶ τὸ παριστῶ — ὡς τὸ « κατηγορήσῃ τὸν δεῖνα ἢ θλ. μικρόψυχον ». κατ. καὶ τὸ ἀπλῶς ὑβρίζω καὶ αὐτὸ γενικῆ. ἐνταῦθα δὲ τὸ κατηγορεῖ ἀντὶ τοῦ συνηγορεῖ. ἢ δυναμένους τις φησὶ δι' ἀπορίαν πραγμάτων κατηγορίαν ποιήσασθαι κατὰ τινος, ἢ ἀπολογίαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἐμοὶ χρῆται πρὸς ταῦτα, καὶ ἀντ' ἐκείνου αὐτὸς γίνομαι, ἦτοι ὄν φασιν ἐν δικαστηρίοις ἐντολέα Reg.

919 ἀνατρέχει habet Θ.

922, 54 καὶ om. V. « Sub proverbii forma Suidas proponit: Προβατίου βίον ζῆν· ἐπὶ τῶν μωρῶν καὶ ἀνοήτων· τὰ γὰρ πρόβατα οὐδὲν ἐργάζεται καὶ ζῆ· ἢ διὰ τὸ ἀδρανές. Ordinem inversum non improbo; quippe ratio melius apparet, cur πρόβατον sive προβάτιον stulti insipientisque significationem habeat: alioqui solertes etiam homines et callidi non raro sunt ingenio ad agendum tardo, atque ἀδρανεῖς. Omissum a Suida τῆς διανομῆς τῶν πραγμάτων, quod tamen minime rejiciendum videtur: rerum gestionem atque administrationem intelligo: Plutarch. in Cleom. p. 820, E: πρὸς ἀσφάλειαν καὶ διανομήν τῶν πραγμάτων. Erasmi Chiliadas adi in Oviium mores. » HEMST. Reg.: Τὰ γὰρ πρόβατα ἀπλούστατα ὄντα, τοῖς παρατυχοῦσι τρέφεται, καὶ οὐ ζήτησιν περὶ τῆς τροφῆς ποιεῖται, ὡσπερ τὰ ἄλλα ζῶα· ὥστε ὁ τούτου βίος μαλακὸς καὶ φαῦλός ἐστιν. — 1 τῶν προβάτων R. πραγμάτων· ἢ ὅτι τὰ πρ. Ald. — 2 Ἀπρακτος habet Θ.

923 habet Suidas in Διατριβή. — 6 ἀφ' ἧς μίμημα περι Θ. — 7 τὰ πρόβατα R. — 8 ἐπιτηδεϊότης. Glossator διατριβὴν intellexit, ut videtur, idoneam agendi facultatem, usu rerum civilium et exercitio quotidiano firmatam: neque enim meminī ἐπιτηδεϊότητα, ne ex more quidem Græciæ serioris, vocari, quæ veteribus erat ἐπιτήδευσις vel ἐπιτήδευμα. HEMST.

924, 9 παύσαιτο Θ. ἀναπαύσαιτο Ald. παύσαιτο legit etiam Suidas, qui μεταμαθεῖν exponit μεταγνώ- ναι, παύσασθαι. — 11 ἀφίμενον R. et Suidas. Ceteri ἀφιεμένου.

925 hoc ordine in V., Σίλφιον βοτάνη — Ἄλεξανδρίδης. Ἄλλως Βάτος Κυρήνην — δεχομένων. Ἄλλως παροιμία ἐπὶ τῶν σπανίων. Βάτος ἦν τις τῶν λιθύων βασιλείς. γέγονε δὲ σφόδρα δίκαιος. διὰ τοῦτο ἐπὶ τῶν ὑπερκίων (excidit μεγάλως ἐτιμᾶτο vel simile quid). παρ' αὐτοῖς δὲ τὸ σίλφιον τοῦτο λαχανῶδες φυτόν. ἐδόκουν δὲ σπανίω αὐτῷ ὄντι τέως αὐτῷ κεχρῆσθαι, ἀλλ' εἶπου καὶ εὗρίσκετο αὐτῷ προσέφερον αὐτόν (recte αὐτό G.) — 16 Βάτος hic et infra V. — 18 τὸ om. V. — 19. Nummi Cyrenæorum, Batti effigie signati, adhuc hodie in nummophylaciis reperiuntur. KUST. αὐτὸ, 20 βασιλεία V. βασιλεία R., qui deinde σίλφιον. ἔστι δὲ βοτάνη πολυτίμητος. — 21 τῆ et 22 καὶ om. V. — 24 δ καὶ V., Suidas s. Σίλφιον, scholiasta Pindari Pyth. 4, 15, Apostolius s. Βάττου σίλφιον. ὡς καὶ G. ὡς Ald. — 25 πόλιν additum ex V., qui 26 κατὰ τὸν per errorem ex antecedentibus repetita pro παρὰ ponit. τῷ Ἀπόλλωνι Θ. Ald. — 28 βασιλείας, supra scripto εὐεργεσίας, V., non G. — 29 δακτύλιον libri et Suidas. εἰκόνα, ὡς δὲ τινες δακτύλιον Ald. — 31 καυλὸς Pearsonus apud Kuster. ad Suidam. Legebatur κλάδος. Conf. schol. Equit. 890. αὐτοῦ προσφερόμενον τιμῆς Θ. — 32 Ἀμπελιῶται. Ab Ἀμπέλω, Cyrenaicæ promontorio et urbe, Stephanus Ἀμπελίτην finxit. L. Holstenius apud Suid. v. Σίλφιον Ἀμπελιῶται legi monens addidit: quod fortasse hinc reformandum scribendumque Ἀμπελίται. Eandem fuisse Salmasii opinionem patet ex Plin. Exerc. p. 265, B. Verum Berkelio lubens accedo, qui in Ἀμπελίτης ut formam Ægyptiacam agnoscit, sic Ἀμπελιώτης minime repudiandum esse censet: hoc nimirum ab Ἀμπέλιος, illud ab Ἀμπελος existit. Berkelius autem scholiastæ nostri verba proponens Suidam tamen solum nominat, apud quem in Σίλφιον legitur, καὶ οἱ Ἀμπελιῶται, ἔθνη Λιβύης: in Βάττου σίλφιον, οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιῶται. Corruptus in Ἀμπελος Hesychii locus mihi videtur ita expoliendus: Ἀμπελος, ἡ μηχανή· καὶ ἄκρα Μυκάλης, ἧγουν ὄρος Κυρηναίας δὲ αἰγιαλός· καὶ πόλις Θράκης· καὶ ἡ ἄμπελος. Quanquam enim sedes Ampeliotarum,

quos perraro veteres attingunt, certis limitibus definire non sustineam, videtur tamen eorum regio illa in parte Cyrenaicæ fuisse sita, quam Diodorus ait πολλὴν ἀμπελον, ἔτι δ' ἐλαίαν ἔχειν, et oræ maritimæ tractum aliquem occupasse. HEMST. εἰς Δελφοὺς et sequentia om. Θ. — 33. Historicum Alexandriden, Delphis oriundum, rerum patriarum scriptorem, et Anaxandriden comicum olim ad Polluc. 9, 59, distinxi, et suum utrique nomen vindicare sum conatus. Hic sententiæ nostræ Kusterus primum assentitur: statim causam deserens non multum se pugnaturum esse profitetur, si quis præferendam potius censuerit opinionem Meursii: is scilicet in Bibl. Græc. Alexandride proturbato, solum Anaxandridæ nomen, tanquam utrisque commune, pro genuino habuit. Ego nihil adhuc argumenti novi prolatum reperio, quod pristinam opinionem meam vel minimum labefactet: imo contra non pauca sunt ad manum, quibus ea firmissime, quantum in antiquis rebus consequi licet, stabiliri possit. Ille ipse perpetuus fere librariorum error in nominibus hęcæ permutandis binos nobis diversosque scriptores indicat. De Anaxandride comico res facillime potest ad liquidum deduci; sed in Alexandride historico fateor paullo inapeditiorem esse probationem ob scripturam veterum ambiguum: ut enim nomen hoc ita dederit scholiastes noster et Plutarch. in Lysandr. p. 343, B, tamen in Quæst. Gr. ejusdem Plutarchi p. 292, F, et schol. Euripid. ad Alcest. v. 1 prostat Ἀναξανδρίδης ὁ Δελφός: numerum auget Proverb. App. Vat. C. 1, 5: ἡ ἱστορία παρ' Ἀναξανδρίδην ἐν πρώτῃ περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων: quod opus non aliud existimo, quam ipsam Delphorum historiam, cujus forte primo volumine de donariis furto subductis potissimum egerat; Schottum certe cum Anaximandro suo Milesio, quem reponi volebat, nihil moramur. Sublata foret omnis difficultas, si ut Anaxandridæ comici Suidas, sic item Alexandridæ, servato literarum ordine, meminisset: verumtamen eo ipso in loco dum de Anaxandride historico penitus tacet, non leve nobis pro Alexandride documentum suppeditat. Pone veteri, quem descripsit, grammatico non comici tantum, sed et historici, qui eodem nomine diceretur, fuisse notitiam: de altero scilicet ne verbulo quidem monuisset; saltem ut lectori consuleret, eumque duos homines diversos discernere doceret, qua in parte, erroris, qui ex homonymia facile oritur, amovendi causa, cura grammaticorum alias excellit, ut ex ipso Suida compertum habemus: haud sane probabile videtur. Præterea nostram

opinionem eximie suffulcit Stephan. in Παρνασσός, non desse referens, quibus monti nomen inditum placeat ex Parnasso quodam, qui primus Pythone fuerit vaticinatus, ως Ἀλέξανδρος φησιν ἐν πρώτῳ περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου. Eundem esse, qui ab aliis Alexandrides vocatur, nemo dubitet, qui libri titulum attenderit; sive illa librarii sit culpa Alexandrum scribentis, ubi debuerat Ἀλεξανδρίδης, ut pro Anaxandride legebatur Ἀλεξάνδρου ap. Aristot. Rhet. 3, 10, § 3; quamque eandem maculam insedisit Zenobio 6, 11, fere persuasum mihi est; sive communis consuetudo primitivorum patronymicorumque nominum commiscendi, de quo genere nonnulla notavimus ad Lucian. Tim. p. 157. Sic Lacedæmoniorum Ephorus Κλέανδρος et Κλεανδρίδης apud schol. Aristoph. ad Nub. v. 857. Archontes Athenis Φρασικλῆς et Φρασικλείδης, uti legendum in Diodoro Sic. 9, p. 281, D. Εὐβουλος apud Lys. p. 154, 27; et Εὐβουλίδης: quare nihil erat cur Jo. Meursius Lysimachum mutaret in Lysimachidem A. L. 4, 31. Bias Τευτάμου Diogeni L., Τευταμίδου Stobæo: Protagoræ pater Μαϊάνδρος, Μαϊανδρίος, et Μαϊανδρίδης: Theocriti Σίμχος et Σιμιχίδης, de quo schol. ad Id. 7, 21. Quem Thespium vocat Thespiæ conditorem Pausan. 9, 26, 4, is Θεσπιάδης dicitur a Stephano, et apud Suidam in Ἐξαστάς. Corrigendum talem in modum Hesychius: Φιλομηλιάδης (vel potius Φιλομηλείδης) pertinet enim hæc observatio ad Homer. Od. Δ, 343; P, 134) οἱ μὲν κύριον ὄνομα· πολλάκις γὰρ πατρωνυμικῶς τύπων κύριον δηλοῦται, ως Εὐριπίδης, Ἡρακλείδης: ut utrumque exempli vice ponatur: nisi malis, ως Εὐριπίδῃ Ἡρακλείδης, sicut ab Euripide Hercules appellatur Ἡρακλείδης. Pari ergo jure in tanta ejusmodi nominum variatione Alexander dici potuerit, atque Alexandrides. His rebus expensis, vix mihi dubium est, quin eruditus lector de Alexandride historico secundum me sit pronunciaturus. HEMST. — 34 βαλσαμέλαιον. Eandem vocabuli σιλφιον in Gloss. mss. explicationem reperi, certe parum accommodatam: præterquam enim quod in Comico ipse laserpitii Cyrenaici frutex sit intelligendus, multum distant laser, sive silphii succus, et ὀποβάλαμον, aut, quod a recentioribus potissimum usurpatur, βαλσαμέλαιον. HEMST. τὸ λεγόμενον βάλσαμον Θ. Reg. — 36 Κυρήνην τὴν καὶ Πεντάπολιν ἐν Αἰγύπτῳ, 39 ἐποίησαν Reg.

928 quod in Dorv. supra προσελθέτω scriptum est, ἔμπροσθεν, quid efficiat non video, nisi πρὸς ἐμὲ voluerit exponere ἔμπροσθεν ἐμοῦ. HEMST.

929, 49 φησὶν om. V. τοῦτο—λέγει om. etiam Θ.

ARISTOPH. SCHOL.

930, 53 Ἄντι — ἡμέρα om. Θ. Excerptis Suidas s. Μεθ' ἡμέραν. δὲ additum ex R. — 54 φησὶν V. — 6 τῶν λογιόντων λωπ., ut oportebat, Reg.

931, 10 δίκαιος codex. — 12 ἢ ἀπατῶν codex.

933, 15 Οἶδε Θ. — 16 μὴ—πάθῃ om. Dorv. μὴ δὲ Vict. πείσεται Θ.

937 om. Θ. — 26 πᾶν τὸ R. et Suidas s. Ἰερὸν. τὸ om. V. Ald.

938, 30 τεθήσεται Θ.

939. Passim grammatici conjunctionem ἢ explicant per παρὸ. Vid. Gregor. Corinth. p. 103 ed. Lips. SCHÆFFER.

943. Fuisse circa templa arbores sacras, quibus anathemata suspenderentur, prolatis scholiastæ verbis ostendit Des. Herald. in Apolog. Tertull. p. 58. Ὡσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω unde ductum sit, triplex affertur explicatio: scholia duo priora, quamvis diversam rationem contineant, adeoque bene separantur, in unum conflavit Suid. in Προσπατταλεύσω: εἰώθασιν γὰρ κοτίνῳ καὶ ἄλλοις δένδροις προσπατταλεύειν ἀναθήματα καὶ κωλὰς καὶ κρανία πρὸς ἀποτροπὴν βασκανίας οἱ γεωργοί, καὶ πρὸς τὸ μὴ ξηρανθῆναι τὰ αὐτῶν γεωργήματα. Tertium de more venatorum, qui capturæ primitiis deos venerabantur, latine versum invenies apud Spanhem. ad Callimach. p. 205. HEMST. Regii scholion tale est: Κότινος λέγεται μὲν καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον, ὃ φασὶν ἀγριελαιάν· λέγεται δὲ καὶ ὃ ἐξ αὐτῆς στέφανος. ἐνταῦθα δὲ τὸ δένδρον λέγεται. εἰώθασιν δὲ οἱ γεωργοὶ πασσάλους κρανείους προσηλοῦν ταῖς ἀγριελαιαῖς πρὸς ἡμερότητα ταύτας μετὰ γοντες. οἱ δὲ φασὶ πρὸς ἀποτροπὴν βασκανίας περιάπτειν τοὺς γεωργοὺς ταῖς ἀγριαῖς ἐλαιαῖς τοὺς τοιοῦτους πασσάλους. — 38 γὰρ πρὸς τοῖς V. ἐν τοῖς Ald. — 39 πατταλεύουσι V., qui sequentia Ἄλλως. αὐτὰ (l. 42) post Ἀρτέμιδος l. 45 ponit. — 40 γὰρ πρὸς τοῖς V. κωλὰς Θ. et Suidas. κῶλας V.; sed κῶλα G. — 42 ἔθος γὰρ ἦν Θ. τι V., ex quo 43 ἢ τὴν accessit. — 47 προσκαρφῶσω. Inferioris Græcitatibus vocabulum, de quo vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 575. DIND.

946, 53 τὸν ἀσθ. V. — 54 καὶ—ἀνωρ. om. etiam Θ., habet Reg. et Dorv. — 2 τὸν om. V., qui pergit συκοφάντην. Ἄλλως. τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν τὸν Πλοῦτον μέγαν ἢ τὸν ἀσθενῆ. δειλὸς γὰρ ὁ Πλοῦτος. κεκαλυμμένος δὲ ἐρεῖ ἀπὸ τῆς συκῆς σχηματίσας. — 5 διότι ἐστὶν Hemst.

949, 15 δὲ τῇ β. δόξει, 16 τοῦ ἐναντίου Ald.

950, 22 δεικνύειν τοῦτο, vel ταῦτα, τῇ βουλῇ, εἶτα τοῖς κριταῖς Hemst. Regius: Ἔθος ἦν ἐν δήμῳ, ὅταν ψήφισμά τις ἐτίθει περὶ τίνος, πρῶτον μὲν τῇ βουλῇ τοῦτο ἐδείκνυεν, εἶτα τοῖς ἐκκλησιάζουσι δικασταῖς, καὶ τελευταῖον τῷ δήμῳ. εἰ οὖν τούτοις πᾶσι καλὸν ἐδόκει, κύριον ἦν.

951, 24 Λόγους συκοφάντου μιμείται. ἀντί V., non G. Ἀντί τοῦ om. G. R. — 25 quo spectet λόγους δὲ συκοφάντου μιμείται, mihi non satis est apertum : an voluit, ideo justum hominem in re levi grandioribus uti verbis, πανοπλία, κορυφαῖος, στάσις ἔχειν, quod idem sycophanta fecisset, et δημοκρατίαν, τὴν βουλήν τὴν τῶν πολιτῶν, atque ἐκκλησίαν magnifice jactasset : fuisse veterum aliquem grammaticorum, qui κορυφαῖον hic acceperit *principem senatus*, scholia mox demonstrant : in superioribus quidem nihil a sycophanta prolatum, quod nunc per jocum justus imitari videatur. Quum idem ad v. 929 scholiastes notabat, res coram oculis erat exposita. HEMST. — 26 παίζων om. Θ. — 31 ἄλλων πολλῶν Reg.

952, 33 scribendum fuerat λουτρῶν, λουτρῶν, vel λουτρῶν, λουτρῶν : prius adhibuit ipse ad v. 616. Statuitur autem a grammaticis, ut monstrant Etymol. in v. p. 568, et Eustath. ad Il. O, p. 1037, 39, Od. Z, p. 1560, 31, potestatis accentu moderante discrimen inter λουτρῶν, quod est *lavacrum balnei*, sive *lavatio*, quomodo frigidam in palæstris lavationem Græcos λουτρῶν vocitare scribit Vitruv. 5, 11; et λουτρῶν proprie significans *aquam balneaticam*, aut etiam sordidam a lavationibus; unde λουτρογῶος idem, Hesychio teste, qui περιγύτης, et serioris Græciæ λουτράρης, quod vocabulum ex Glossis ad Comici Plutum mss. prolatum a Ducangio pertinet ad v. 955. Alterum λουτρῶν itidem a veteribus usurpatur, cujus rationem exponit Eustath. ad Od. Δ, p. 1481, 63 : διαλελυμένως λέγεται καὶ τὰ λουτρὰ λουτρῶν, καὶ ὁ τόπος αὐτῶν οὐ μόνον βαλανείον, ἀλλὰ καὶ λουτρῶν, ὃ γενικὴ λουτρῶνος, τύπῳ περιεκτικῷ. Ptolemæus Euerg. apud Athen. 10, p. 438, F : ἐλοῦτό τε εἰς τοὺς κοινούς λουτρῶνας : Plutarch. Alex. p. 685, E, et ex regis ephemeridibus p. 708, D. HEMST.

953, 35 Ἐπειτα Ald. περίστανται R. Ἐπει—βαλανείοις om. G. — 36 ὡς περὶ χορὸν V., qui sequentia οὐ γὰρ ἐξῆν ξένον (sic enim scribit) — ἐπὶ κεφαλῆν (l. 40) ante ἐπεὶ περίσταντο habet. « Quæ deinceps in scholio sequuntur, externos urbano choro inseri non licuisse, contra licuisse Lenæo, ut non omnino negaverim, solius certe scholiastæ fide vix induci possum, ut rei minime probabili subscribam. Petitus quidem Comm. in LL. AA. p. 269 præter hoc scholium Ulpiani locum protulit ad Demosth. Or. in Leptin. p. 572, D, ubi minus attento simile quiddam ex Alexandro rhetore docere videatur : verum si quis rem penitus inspexerit, nihil huc pertinere facileprehendat. Lex sane fuit Athenis, μὴ χορευεῖν

ξένον, ἢ χιλίας ἀποτίνειν τὸν χορηγόν : cui quam proterve Demades, insolentissimus opum male partarum ostentator, insultaverit, refert Plutarch. Phoc. p. 755, C, quam latam esse constat ante Aristophanis ætatem ex Andocide in Alcib. p. 31, 36. Caput ejusdem legis a Demosthene commemoratur Mid. p. 612, B, potissimum autem adversus eos peregrinos valuisse credo, qui furtim ac per fraudem in jus civitatis irrepserant, atque adeo poterant actione ξενίας pulsari : nihil equidem inter Athenienses citius contigisse reor, quam ut ex eo numero sæpe nonnulli choris interessent : horum amovendorum cura sub gravi mulcta τοῖς χορηγοῖς fuit commissa. De præcentore vero, quemadmodum Apuleius τὸν κορυφαῖον Latine dedit, dubitandum non est, quin peregrinus assumi potuerit; artifex enim quærebatur, rei que musicæ peritus : idque præter alia multo plura manifesto patet ex eo Simonidis carmine, quod Callimachi Epigrammatibus immixtum est n. 50. Sed qui tradiderit, tum alios fuisse choris, qui deorum honori ducebantur adscriptos, quam juvenes ingenuos, ἡϊθέους, ἀμφιθαλεῖς, veris civibus prognatos, tum μετοίκους vili in pompis ac pæne ignominioso σκαφηφόρων ministerio fungentes χορηγίας, quæ ad rem sacram pertinebant, administrasse, necdum a me quisquam unus, quantum recordor, extra scholiasten fuit inventus : quare neque illud sane παρὰ τοῦτο πέπειχεν, quorsum spectet, satis percipio, nisi quis interiisse plura suspicetur, quibus ostenderit, idcirco balneatorem hunc sycophantam, tanquam peregrinum et τοῦ πονηροῦ κόμματος, foras exturbatum esse, quia de balneo, quæo hominem nequam facessere se jusserat, non secus ac de choro locutus fuerat vir justus : sunt enim κορυφαῖος et στάσις propria choris vocabula.» HEMST. — 39 κορ. λέγεται δ V. ἐν βουλῇ Ald. — 40 ὡς περ ἀνδριάς ἐπὶ κεφαλῆν ex scholiis brevioribus atque ad singulos versus interjectis manasse auguror, hoc pacto in ordinem redigenda : κορυφαῖος : ἐπὶ κεφαλῆν. ἐστηκώς : ὡς περ ἀνδριάς. Sic saltem sensus aliquis extendi poterit, atque animadverti, quid cogitaverit interpres, licet nihil minus quam interpretationem ejus probem. HEMST. ἐπὶ τὴν κεφαλῆν Θ. — 41 ὀρθός Hemst. Ἦγουν om. Θ.

954, 43 scribendum vel τοῦ βαλανείου cum Hemst. vel κατὰ τὸ βαλανεῖον. DIND. Τὸ βαλανεῖον reliquæ sunt sequentis glossæ, δ τοῦ βαλανείου ἐπιστάτης, quam exstitisse in archetypo Dorvilliani similes codices docent. — 44 πρῶτον τῇ τάξει Reg.

955, 48 ἔξω τῆς Θ.

957, 52 ἐκ μεταφ. V., qui κακῶς κοπέτων. Ceteri φιλῶς διαχειρομένον. — 54 μερίδα vocat quam σύστημα scholiastes ad v. 863, eum esse partis deterioris. HEMST.

959, 4-8 om. etiam Θ. — 9 ἐστὶ om. V. πρότερον, 10 νέον τινὰ ἐπὶ τῷ συμφθεύεσθαι αὐτῇ Reg. ἐπὶ τὸ V. — 11 ὁ δὲ πλουτήσας ἀνεχώρησεν, ἢ δὲ καταβοῶ V. Idem aliud ad hunc v. scholion habet, γράψς πρὸς τὸν χορὸν τῶν γερύτων. ἢ φίλη τοῦ νεανίου quod om. G.

961, 16 ἀντὶ τοῦ παντελῶς V. om. G. — 17 Ἐσφάλην om. Dorv. — 19 γίνωσκε om. Θ.

963, 21 Καὶ προσπ. V. — 22 καὶ μειρακίσκην μὲν omisit Suidas in Ὠρικῶς, quæ tamen ut adsint, sensus postulat: rationem enim ista, διὰ τὸ τεθρυμμένον τοῦ ὠραϊσμοῦ, continent, cur facetus senex Chremylus prurientem anum, indecoro comendi studio virgines ætate florentes æmulatam, appellaverit μειρακίσκην. HEMST. — 23 sq. sic in V. In Θ. Ald. ὠρ. δὲ (νεωτερικῶς addit Θ.) ἢ εὐπρεπῶς ἢ κατὰ καιρὸν. Pergit Θ. τοῦτο δὲ εἶπον οἱ γέροντες ἀκούσαντες παρ' αὐτῆς. — 28 ἐνηθοί Paris.

964, 32 ἐξεροχμένον Θ., qui 38 ἄδικα habet. — 41 τοῦ ὄραν Schæferus.

970, 45 οἶδε V. Θ. — 46 ἄρα V. — 47 ὡς R. V. δὲ om. V., post πανδοκεῦτρια ponit R. «Vocabulo πανδοκεῦτρια nimirum usus fuerat Aristophanes supra v. 426. Sic et πανόπτῆς, πανόπτρια· quamvis alioqui vice μαθητρίδος et ὀρχηστρίδος, μαθητρίαν et ὀρχηστρίαν efferri non placeat fastidiosis Atticismi magistris. In gl. Dorv. scribi debet ψεύστρια.» HEMST. Reg. — ὅσπερ μαθητῆς καὶ μαθητρία, καὶ αὐλητῆς καὶ αὐλητρία. Qui l. 50 ἦσθα.

972, 52 Τὸ ἐπινες παρ' V. «Hoc priore scholio, quod vetustius minimeque contemnendum finitur in his verbis (l. 5) ὃ ἂν λάχῃσι, caruit Suidæ codex, in paucis ille quidem ab edd. nostris discedens, sed quæ tamen non neglexisse operæ sit pretium: Ἄλλ' οὐ — γράμματι, Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἐδίκασες (ista recidit, qui descripsisse Suidam videtur, Mich. Apostol. 2, 85, et tanquam vulgare proverbium exponens addidit, ἐπὶ τῶν μεθούτων)· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι κατὰ γράμμα ἐκληροῦντο ἀπὸ τῶν ἑφουλῶν (omisso numeri denarii signo adjecit Apost. δέκα δὲ ἦσαν αἱ φυλαί)· οἷον ἢ πρώτη τὸ ἀλφα εἶχε σημεῖον, ἢ δευτέρα τὸ β, καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ κ. (Apost. τὸ ἀλφα, ἢ δὲ δευτέρα τὸ βῆτα εἶχε σημεῖον μέχρι τοῦ κάππα.) δέκα γὰρ φυλῶν οὐσῶν, δέκα ἐγένοντο δικασταί (Apost. ἐγένοντο δικαστήρια· quam lectionem ne quis temere spernat, consulendus est schol. ad v. 277)· ὁ οὐδ' ἀλφῶν τὸ ἀλφα πρῶτος (id est ἐν τῷ πρώτῳ δικαστηρίῳ τῷ Ἀλφα) ἐδίκασε, καὶ (οἱ recte interponit Apost.) ἄλλοι ὁμοίως. Τάχα οὖν σὺ, φησὶ, λαχούσα οὐκ ἐδίκασες, ἀλλ' ἐπι-

ves. Ex his quum dilucide colligatur, illud antiquioris notæ, quod dixi, et hoc enotatum a Suida scholion diversi parentis esse factum, in unum tamen utraque, velut nullo discrimine se juncta, conflarunt Jo. Meurs. De Archont. 3, 10, et S. Petit. ad LL. AA. p. 196: quo factum est, ut in errorem inciderint, sed plane contrarium, dum hic de senatoribus cuncta, de iudicibus ille interpretatur. Atqui non potest dubitari, modo quis animum attenderit, quin solum senatorum ordinem prius, alterum consessus iudicum tangat. Ceterum quod Petitus rescribi jubet κατὰ τὸ γράμμα pro καὶ τὸ γράμμα, et ἐν τῷ γράμματι pro γραμματεῖω, jamdudum ante Meursium non aliter in ipsis scholiastæ verbis exhibuit: verum neuter animadvertit vice καὶ ἐβουλεύοντο οὔτοι, legendum esse οὔτως· nimirum κατὰ τὸ γράμμα, vel, si quis hoc forte, me non invito, malit, κατὰ γράμματα· quemadmodum diu ante iudices sorte duci, inque sua quisque tribunalia mitti consueverant. Præterea Petitus ἐπὶ Γλαυκίππου sequentibus adnectendum censuit, suffraganti Kustero: ego Meursii rationem approbo, qui Latine dedit: *Inquit enim Philochorus sub Glaucippo. Et senatus etc.*: solent enim grammatici non raro, quoniam Philochorus historiam suam Atticam secundum annos Regum atque Archontum digresserat, ἐπὶ Γλαυκίππου, ἐπὶ Κυλλίου verbi gratia, tanquam temporis indicem ac titulum ponere, sub quo res ejus testimonio confirmata reperiri queat. Verum idem Meursius quando istæc, τοῦτο δὲ ἀφ' ἐτέρου ἐστὶν ἐρμηνεύσαι, sic Latine reddidit, *illud autem ab alio potest explicari*, quid voluerit, prorsus ignoro: sensus est sine dubio: *illius autem, ἐπινες ἐν τῷ γράμματι, interpretandi rationem aliunde ducere licet*: nihil hoc aliud, quam adsummentum futile scholiorum collectoris, qui certe opportunius hic solemne illud ἄλλως interjecisset, quam ineptam laciniam: nam manifesto prodit se neutiquam assecutum esse veteris scholiastæ mentem, qui recte Comicum intelligi vult ex iis, quæ de iudicium sortitione supra fuerant ad v. 277 prædicta, sed nunc solum ex Philochoro prioribus addit novam observationem: in qua quod legimus τῷ πρὸ τούτου ἔτει, non est nullius momenti, nec temere prætereundum: debet enim haud aliter accipi, quam si scriptum foret, τῷ πρὸ τοῦ Πλούτου ἔτει, quod ipsum fortasse non deerit qui reponendum potius existimet, vel, πρὸ τῆς τοῦ Πλούτου καθέσεως· anno ante, quam Plutus in scenam fuerat datus; sicut in schol. ad Lysistr. v. 1096, πρὸ ἐπὶν τεσσαρῶν τῆς καθέσεως τούτου τοῦ δράματος· nam depravate editur κατὰθέσεως. A nobis non

discrepat S. Petit. Miscell. 1, 11. Jam post Glau-
cippum Athenis summo magistratu functus est
Diocles, quo archonte fabula primi Pluti fuit
commissa: hoc perspecto statim consequitur,
scholion esse unius grammatici, qui primum
Plutum sub oculis habuit. Illa vero, Ἐν τῷ
γράμματι οὖν εἶπεν, ὡς ἐπὶ τῶν ῥητόρων — ἀνῆλθεν
et inepta sunt, nihilque ad illustrandum Aristo-
phanem conferunt, et alieno loco immissa: ad
infimam sedem, si quam merentur, detrudi de-
buerant, quandoquidem hic importune divul-
lunt, quæ copulata Suidas invenerat. » HEMST.
— 1 ἐβουλεύοντο Θ. Ald. — 2 ὁ Φιλ. Ald. — 3 κατὰ
γρ. V. Legebatur καὶ τὸ γρ. Ib. ἐκαθέζετο πρῶτον
Θ. τότε τε ἐκαθέζετο om. V., qui 4 καὶ ἔτι καὶ νῦν.
— 5 γράμματι ὃ Meursius. γραμματίω Θ. γραμμα-
τείω V. γραμματείω ὃ Ald. Sequentia V. hoc or-
dine, Ἄλλως. ἐρωτηματικῶς — γράμματι. Ἄλλως.
τοῦτο — ἀνῆλθεν. Ib. τούτου Θ. — 7 κατὰ γράμμα
R. et Suidas. κατὰ γράμματα V. κατὰ τὰ γράμματα
Ald. — 8 εἶχε σημεῖον καὶ ἐξῆς ὁμοίως ἕως τοῦ κ.
V. — 9 ἐγίνοντο R. et Suidæ codex Paris. A. ἐγρά-
φοντο Reg. Ald. — 10 καὶ — ὁμοίως om. V. καὶ αἱ
ἄλλαι Θ. Reg. καὶ ἄλλαι Ald. — 11 R. post ὁμοίως
addit omissum initio παρ' ὑπόνοιαν δὲ εἶπεν ὡς εἶπε
γὰρ εἰπεῖν ἐδίκαζες. Sequentia Ἄλλως. ὡς — ἀνῆλθε
sic in V. infra post φιλοῦνος (l. 16) leguntur. ἐν
τῷ γράμματι οὖν εἶπεν ὡς Ald. — 12 ἄρα V. — 15 sq.
ἐπ. δὲ παίζων (παίζει δὲ Θ. Reg.) πρὸς τὸ τῶν γυναι-
κῶν φύλον (φιλοῖνον Hemst.) Ald. πρὸς τὸ γυναικῆιον
φύλον ὡς φιλοῖνον Reg. — 17 ἐπειδὴ τέσσαρες καὶ,
18 κατὰ τὴν V.

973, 29 πάσχω ἢ ἀθλία Dorv., qui 30 ἢ om.

974, 32 κατακνησθὲν V. Θ., non G. — 33 ὡς
additum ex R. καπρῶσαν om. V. Qui post γράων
addit δειλάκαρα δὲ ἢ ἄκρως ἀθλία. Sequentia om.
etiam Θ.

981, 52 sq. Μεγάλως, ὑπερφῶς, ὑπερβαλλόντως
V. ὑπερβαλλόντως, σφόδρα R. Excerpsit Suidas s.
ὑπερφῶς. — 1 πέρα Dindorfius. παρὰ codex. — 3
τὸν Paris.

982. Ζητεῖν pro *petere* ut rarius antiquis Græ-
cis, sic recentioribus frequentissimum; vid. ad
v. 990. Inde ζητάρης, et, quod Ducangius adno-
tavit, ζητιάρης, ἐπαίτης, *mendicus*. HEMST.

983 ἀγορᾶς, hoc est, *emendi causa*; recentio-
ribus enim Græcis ἀγορὰ, et corruptius ἀγοράδα
pro ὠνῆ usurpatur. HEMST. — 9 φησιν om. Θ.

986, 14. *Modius et medimnus* quid distent,
compertum est: nihilominus μέδιμνον Græci po-
steriores μόδιον exponunt: Hesych. in *Μεδιμναῖον*,
Moschopul. Περὶ σχεδ. p. 64. Quos modios in
Annibalis historia, equitum prælio Cannensi
cæсорum multitudinem annulorum mensura æsti-

mantis, Latini vocant, illi Græcis μέδιμνοι sunt,
et nonnullis quidem Ἀττικοί. Accuratur Suid.
in v. Μέδιμνος οὖν μοδίων ζ'. Cicer. in Comment.
Caus. apud Corn. Frontonem: *Medimnum 8 mil-
libus centum, id est, modium 48 millib.* 600. Vid.
Jo. A. Bosium ad Corn. Nepot. Attic. c. 2, § 6.
HEMST. Ib. τεττάρων om. Θ.

988 scribi debuerat ἤδειτο. HEMST.

989 sic in R., μισητίας. οὐχ ἔνεκα — ἀσελγεία.
λέγει δὲ τὴν πορνείαν οἰονεὶ μισητίας παρὰ τὸ μί-
σσεσθαι. — 20 καὶ ἐν τούτοις dicit respiciens, ut
videtur, ad Av. 1619. DIND. φησὶ μισητίαν Θ.
— 21 ἐπίφορον Suidas s. Μισητία. — 22 με τῆ
ἀσελγία Θ.

991, 27 μέμνητο codex. Conf. Etym. M. p. 578,
51, Eustath. p. 1373, 64. ἐν τῇ Ὀμηρικῇ προσω-
δίᾳ Suidas s. Μεμνήτο. Herodianus ἐν τῇ βίβλῳ
τῆς Ὀδυσσειακῆς προσωδίας citatur ab schol. Av.
862. DIND.

995 om. etiam Θ. — 38 Καλῶς εἶπε, 39 sq.
χερσὶ τὸν πλακοῦντα, ὃν ἐπεμψε μὲν ἐκεῖνω, οὐκ ἐδέ-
ξατο δ' ἐκεῖνος αὐτόν, ἀλλ' ἀντέπεμψε πάλιν αὐτῆ.
ἔστι δὲ πλακοῦς ἐξ ἀλφίτων μὲν συνεστῶς, ἔχων δ'
ἐπιχειμένα μέλι τε καὶ κάρυα, ὃν ἰδιωτικῶς ζήροπι-
τάριον φασίν Reg.

996, 41 σάνις ζωγραφουμένη om. Reg. Θ., se-
quentia sic exhibens, π. τὸ τῆς πείνης ἄχος, ἦγουν
ὁ θ. τ. π. αὐτοῖς ἐν αὐτῷ βρώμασιν.

997, 45 ὑπάρχοντα Dorv. — 46 ἀντὶ τοῦ G. ἀντὶ
τοῦ καὶ R. V. — 47 καὶ ἡρέμα R. ὅτι ἡρέμα V. ὅπερ
ἄμ. R.

999, 49 Εἶδος πλ. γαλακτώδους inter glosse-
mata habet V. (et Reg.), om. G. ἔστι δὲ εἶδος πλ.
γ. post πλακοῦντιον ponit R. — 51 πλακοῦντιον
πρὸς τούτῳ Suidas s. Ἄμητα. Ib. ὡσανεὶ V. et
Suidas. ὡς ἂν Ald. et Suidæ codd. optimi. — 52
πατῆσαι ἐκεῖ με V. et Suidas. ἐκεῖσε πατῆσαι Ald.
« Πατεῖν usu Græcæ linguæ vulgaris pro *ire, va-
dere* teri solet: sic ἀντιβαίνειν παρὰ τοῖς κοινοῖς
ἀντιπατεῖν, teste schol. Sophocl. ad Electr. v.
577. » HEMST. — 53 φλεψίαν etiam cod. Canta-
brig. apud Porson.; alius φλαψίαν. Codex Paris.
ap. Ducang. p. 4 ἀβλεψίαν. Ib. εἶχε — χερσὶ om.
Dorv. — 54. De ταρχανά quid dicam vix habeo,
nisi vocabulum a Turcis ad Græcos recentiores
pervenit: illi enim amyli quandam speciem,
trachana dictam, ex frumento aqua macerato
decoquant, et pultibus suis admiscunt, ut re-
fert Petr. Bellonius Obs. 1, 59, et 2, 7, ad quem
locum monuit Car. Clusius ejus parandi modum
accuratius exposuisse Rawwolf. Itin. lib. 1, c. 8.
Dubitandum fere non videtur, quin idem sit,
quod ex Golii Commentariis Castellus in Lex.
Pers. descripsit p. 177: *دانش* *Tarchanach*, vel

Terchanach : *Alica, lacte acetoso cocta, et siccata rursus, quæ postmodum in cibos denuo paratur, a Turcomannis imprimis, inque hyemis usum servatur.* Permulta complectitur lingua Græcorum vulgaris, præsertim in arborum, herbarum, animalium, rerumque naturalium vocabulis, ex Orientis fontibus derivanda; quæ primordia si Ducangio penitius fuissent perspecta, errores sane non paucos effugere potuisset. HEMST.

1002 hoc ordine in V., καὶ περὶ τῆς παροιμίας ταύτης—παροιμίαν ἔλθειν φασί. οἱ δὲ φασιν ὅτι ἐν τοῖς—ἄλικμοι Μιλήσιοι. Ἄλλως, ἰσχυροὶ ποτ' ἦσαν—ὑστερον δὲ δυστυχοῦντων. Adde etiam scholion v. 1075. — 7 θπου προσετίθεντο, quorum se partibus adjungerent, illi omnino bello superiores erant. προστίθεσθαι vel προσθέσθαι τινι historicis ea virtute frequens. Phrynichus ὁ στρατηγῆσας τὰ περὶ Σάμων, καὶ Ἀστυόχῳ προσθέμενος, schol. ad Av. v. 750. HEMST. πάντας V., qui 8 πόλεμον πρὸς τινας. Ceteri πρὸς τινὰ πόλεμον. — 10 ἐρωτήσαι καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ἔγρησεν V., qui 12 ἦσαν ποτ' ἦσαν. Ceteri παλαι ποτ' ἦσαν. — 13 καὶ περὶ V., qui Δήμων. Ceteri Δάμων, de quo hæc annotavit Hemst. : « Advertit me forma Dorica nusquam alibi, quantum recorder, in hujus scriptoris nomine usurpata. In scholiis certe ad Av. v. 302 est Δήμων : similiter ad Pindar. Nem. 7, 155, et apud alios multos in Bibliotheca Meursii Græca, qui propterea Δήμων hic quoque rescribendum esse censuit. Gente Dorus fuerit Demo, dicere non habeo : quod si constaret, facile credi poterat Doricum ejus nomen, ut in Damarato et Demarato Corinthio, multisque aliis usu venit, in formam vulgarem a grammaticis fuisse conversum. Sic Epicharmi Siculi fabularum titulos sæpius adducunt Πύρρα ἢ Προμηθεὺς, Ἡθης γάμος, Γῆ καὶ θάλασσα, quam Προμαθεὺς, Ἡθας vel Ἄθας, Γᾶ etc. Æliano, qui genuinam inscriptionem servaverat, ex ea causa grave vulnus est impressum; mendosissimus enim locus De anim. 13, 4, ita redintegrari debet : Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Ἡθας γάμῳ, καὶ Γᾶ καὶ Θαλάσσει, καὶ προσέτι Μώσαις. Occurrunt alioqui frequenter sine discrimine Damon et Demon. Pythagoreus est Syracusis oriundus apud Iamblichum Damon, notissimus ille Phintiae sodalis; Sicyonius alter Demon. Celebris musicus idemque disciplinæ moralis et civilis peritissimus Damon, cui Pericles operam dedit : ab eo ducta musicorum secta, ἀρεσις Δαμωνίος, non Δαμωνίος, ut perperam legitur in Porphyr. Hypomn. ad Ptolem. Harmon., quod Bullialdum fefellit Nott. ad Theon. Smyrn. p. 205. Hunc Damonem Atheniensem non solum appellant Plutarch. De

mus. p. 1136, E, et Athen. 14, p. 628, C, sed et testularum suffragia, quibus labefactatus patria caruit, aperte ostendunt : quocirca vix mihi dubium videtur, quin eum ipsum designaverit Stephan. in Ὅα, Δάμων Δαμωνίδου Ὅαθεν· ad illam itaque normam Plutarchus emendandus in Pericl. p. 157, A, συμβουλευόντος αὐτῷ Δημωνίδου τοῦ Ὅαθεν, non, quod Meursius autumabat De pop. Att., Ὅαθεν : nisi quis statuatur, hæc ab ipsis veteribus per errorem, quem fecerit excusabilem perspicua literarum vicinitas, aliquando fuisse confusa. Hunc saltem Demonidem et illum Damonidem non fuisse diversos verosimillimum puto; ideoque magis miror, quid sit quod Plutarchus adnotaverit de primæ syllabæ in Δάμων quantitate : Δάμωνα, inquit p. 153, F, οὗ φασὶ δεῖν τοῦνομα βραχύνοντα τὴν προτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν· sic enim, nisi a legitima ratione aberraverit perversa loquendi consuetudo, non a δῆμος, Δήμων, Δάμων, sed ab alia prorsus origine, nimirum a verbo δάμω, unde δαμάω, δαμάζω, derivandum foret. Atque hic Damon, præterquam de arte musica forte quædam, nihil literis videtur mandasse : diversus ergo, qui Atticas antiquitates et historiam composuit. » — 14 πολέμου om. V., qui Ἀμπρακιώτας. Ceteri Ἀμβρακιώτας. « Cum Ambraciotis tanto terrarum intervallo disjunctis quid Caribus unquam fuit, aut esse potuit negotii? An metuendum erat ne longinquis expeditionibus alter populus alterius fines iufestos haberet? Dixit aliquis, non esse causam, cur hoc absurdum videatur, si modo vetusti temporis rationem attendamus : Caras quippe, Pelagos, Lelegas, Sellos mutatis subinde sedibus Ætoliæ olim, et Acarnaniam, et Thessaliam, quin et ipsam Epirum tenuisse : jam nihil obstat, quominus, quando ibi condescenderunt, bellum adversus proximos Ambraciotas fuerint moliti. At si quis, ut nodum præsentem expediat, ad remotissimam illam memoriam ascenderit, is, quæso, cogitet, Ambraciam tum ne conditam quidem fuisse; tantum abest, ut a Caribus vexari potuerit : præterquam quod animadvertere sit proclive, quæ de Caribus hic narrantur, ad longe inferiorem ætatem esse demittenda. Erroris cubile, ut puto, liquidissimum in modum detectum; quod tametsi plerumque pronam simul ad emendationem eruendam viam commonstret, vereor equidem, ne spem nostram hic frustretur. Mihi quæ dudum scrupulum eum agitantem in mentem venerint, breviter exponam, sagacioribus ingeniis ad excitandam veritatem forte profutura. Ambraciam apud Stephanum proxime præcedit, sic ut oculos effugere ne-

queat, Ἀμβλαδα, urbs Pisidiæ: Caribus confines Pisidiæ, inque iis Ambladenses, qui non adeo videntur, si literarum ductus consideres, ab Ambraciotis distare, ut utrorumque nomina, præsertim ab imperitis librariis, permutari facile non potuerint: neque ea conjectura Petrum Wesselingium, quum sententiam ejus exquirem, latuerat. Ergo perpendi meretur, an commode refingi possit, πρὸς τοὺς Ἀμβλαδέας βουλευσαμένων • quod non ita capiebam, quasi de bello Ambladensibus inferendo Cares consultarent: manifestum ex sequentibus, Caras a Persis infestatos auxilia circumspexisse, quibus adjuti potentissimos hostes repellerent: sed cum sociis Ambladensibus de bello Persico deliberasse, illamque consilii publici fuisse summam, quosnam vicinorum virtute florentissimos potissimum sibi adjungerent. Neque interpretationi nostræ loquendi modus officit: nam vel e lexicis discere licet, recte poni πρὸς τοὺς Ἀμβλαδέας βουλευσασθαι pro, cum Ambladensibus consilia conferre. Quæ vero continuo sequuntur, caputque deliberationis continent, in hunc ordinem redacta clarius utique poterunt intelligi, τίνες τῶν γειτόνων ἀλκιμωτάτους ὄντας ἐν πολέμῳ χρῆ ποιεῖσθαι συμμάχους • nisi sufficere quis putet minorem mutationem, ἀλκιμωτάτους ὄντας ἐν πολέμῳ τῶν γειτόνων τίνες χρῆ π. etc. Ambladenses autem quanquam in hac historia nihil admodum offendant, adversus Ambraciotas certe satis superque sint tecti, nuda tamen, quod ultro fateor, conjectura tantum nituntur, cui nullum aliunde fundamentum accedit. Quin si quis me postulet, ut in ea, qua versamur, ætate Amblada fuisse demonstrarem, rem liquido conficere nequeam; licet probabilissimum ex ipsa vocis forma Caricum quiddam ac vetustum sonante videatur. Quæramus igitur, an firmiter aliquid inveniri possit. Persuasum mihi est, quæ noster scholiastes e Damone repetiit, eandem exponere rem gestam, quam memoriæ mandavit Herodot. 5, 118, 119, 120. Iones a Dario desciverant: Sardes captæ et incensæ; qua in expeditione Atheniensium opera fuit insignis: urbis nobilissimæ vastatores bello persequitur Daurises Darii gener cum aliis pari dignitate ducibus: dum Hellespontiacas urbes expugnat, nuncius adfertur de Caribus Ionum partes secutis: statim eo copias ducit: trajecto Mæandro acerrima pugna committitur: victi Cares fugatique κατελιθθησαν εἰς Λάβρανδα, ἐς Διὸς Στρατίου ἱρὸν μέγα τε καὶ ἄγιον ἄλσος πλατανίστων. Ibi consultantibus, utrum maxime suis rationibus expediat, facta deditione cum Persis pacisci, an alias sedes, Asia relicta, quæsitum abire, Milesii re-

pente suppetias veniunt, et dubitationem decernunt. Cum Persis iterum congressi majore clade sternuntur: πεισόντων δὲ πολλῶν Μιλήσιοι μάστιχα ἐπλήγησαν. Hæc mihi si quis cum Damonis narratione comparaverit, quamvis cuncta non prorsus exacte congruant, prætermittendaque sit ab Herodoto sortis divinæ commemoratio, eandem omnino historiam utrobique agi non difficulter concedet. Cares nimirum a primo prælio fuga dilapsi ex superioribus locis propius mare se receperunt: concilium gentis in vico Labrandis, ut feliciter sub Jovis Στρατίου auspiciis deliberatio de summa re succederet, est habitum. Vicus autem Labranda, hoc enim est verum loci nomen vel in vita Medicea membrana, quam superstitiosa veneratione semper Ja. Gronovius suspicit, Mylassis stadiorum admodum 70 intervallo distabat. Στρατίῳ Jovi, quem summa religione Cares colebant, cognomen fuit a loco ductum Διὸς Λαβρανδηνοῦ, ut Strabo scripsit 14, p. 973, F, vel, quod magis usitatum, Λαβρανδέως: extrema voci litera deficit in Æliano De anim. 12, 30, cui ut lubens dederim, a Στρατίῳ non differre Labrandensem Jovem, sic eundem ipsum et Κάριον appellari, nondum adducor ut credam: in quam disputationem paulo majoris operæ nunc ingredi non vacat. Jam pone sodes, apud Damonem ita fuisse scriptum, πρὸς τῷ τοῦ Λαβρανδέως (aut, si mavis, errore perquam vulgari, Λαμβρανδέως) ἄλσει βουλευσαμένων, res omnis erit in vado, suaque historiæ fides constabit: antiquarios vero quam facile barbarus inauditi vocabuli sonus deduxerit ad notiores Ambraciotas, quum similes literarum notæ vel oculo judice deprehendi possint, multis dicere quid attinet? Interim veri similia profertentem nullus aspernabor. Suidas in his salebris non plane deserit: nam in Πάλαι etc. sic habet, ἐπὶ τῶν ποτ' ἀμασάντων, νῦν δὲ ἀσθενῶν • in Ἦσαν paulo aliter, παροιμία ἀπὸ χρησμοῦ, ἐπὶ τῶν ποτ' εὖ, εἴτα ἐτέρως γεγονότων • unde, quod Schottum fugit, in Diogeniano C. 5, 3, reponendum εἶθ' ἐτέρως. Haud poterat jejunius: pleniora dedit margo Dorv. quæ tamen neque ipsa quicquam nos juvat: οἱ Μιλήσιοι—εἰς παροιμίαν. Ita recentiorum erat mos excerpti, ut, quicquid eruditum et a vetustioribus grammaticis tractum inveniebant, tanquam pannos inutiles reciderent. Ex quo fonte sua derivavit Mich. Apostol. C. 15, 59, nondum reperi: a ceteris quidem aliquantum discordat quum interpretandi modo, tum explicanda paræmiæ causa, de qua post Erasmum et Schottum ad Zenobium videndus est Gatakerus De N. Instr. Styl. c. 19, quorum observatis ab Spanhemio

nihil magnopere accessit. Cavenaum vero ne quis Apollinem hic Delphicum, aut προφήτην, ut simpliciter plerumque nominari solet, Pythiam accipiat: nam diserte Zenobius, ἔλθειν εἰς Βραγχίδας, καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους πρόσθιοιτο συμμάχους. Hoc oraculum scilicet situm erat in propinquo: nec discrimen a victoribus Persis imminens longi temporis, quod Delphis adeundis impendendum fuisset, moram patiebatur. Non minus autem, quam Delphis, itidem erat in Branchidis προφήτις, sive γυνή χρησμοδός, quæ concepto numine futura prædiceret. A Porphyrio memorantur Ep. ad Aneb. αἱ ἐν Βραγχίδαις προφήτιδες: sed eximius imprimis est Iamblichii locus De myster. p. 74, ubi non solum τὴν ἐν Βραγχίδαις γυναῖκα χρησμοδὸν invenies, verum insuper expositum, quam variis modis auram divini spiritus lucidam hauriret. » HEMST. Neutra satisfacit conjectura Hemsterhusii manifestumque est alteram pejorem esse priore. DIND. — 15 βουλευομένων V. — 16 posui comma post γειτόνων. Nam quod Hemst. hæc verba sic intellexit quasi scriptum esset τίνες ἀλκιμοτάτους ὄντας τῶν ἐν πολέμῳ γειτόνων χρῆ ποιεῖσθαι συμμάχους, id fieri nequit nisi τίνες illum ipsum in locum transposito. DIND. — 17 παρακαλεῖν ὄδε, 20 τὴν γὰρ, 21 ἀρχὴν ἡμῶν γεγ. V., ex quo 24 πρότεροι—ἐκλαμβάνουσι addita. — 25 ἀποκρίνασθαι Θ. ἀποκρίνεσθαι V. Ald. — 27 δοθέντος Θ. — 28 τὸν προφήτην V. — 31 πάντες Θ. Ald. τοῦ δὲ χρησμοῦ διὰ τὴν ἀλ. ὄντος ἅπαντα εἰς τὴν παροιμ. V. — 33 Ἀνακρέων. Zenobius etiam admonet in carminibus Anacreonteis exstare hoc proverbium, eoque argumento utitur, quod bene Schottus animadvertit, ad illorum, atque adeo Demonis, opinionem refellendam, qui originem paræmiæ Darii Hystaspis filii temporibus includunt: Anacreon enim maxime sub Cyro floruit, post quem Darius demum tertius regno Persico fuit potitus. Ratio ficulnea, nulliusque ponderis, si verum est, quod Barnesius statuit, Anacreontem produxisse vitam ad ultimam olympiada 76, quum Xerxes jam tertium et decimum ageret imperii annum: quos calculos exigere non est hujus loci. Interea non dubito quin grammaticorum alii, ut motam difficultatem evitarent, tradiderint sortem oraculi fuisse redditam Polycrati Samiorum tyranno, cum quo familiarissime vixit in amicitiam intimam admissus Anacreon. Quæ porro de hoc proverbio noster scholiastes exposuit, eorum nihil ab Aristotele fuisse commemoratum in Milesiorum rep. colligere licet ex Athenæo 12, p. 523, F; id enim solum philosophus scripserat, Milesios in perditam luxuriam

prolapsos pristinam dignitatem militarisque fortitudinis laudem retinere non potuisse; unde manaverit in vulgus: Πάλαι πότ' ἦσαν ἀλκιμοὶ Μιλησίοι. HEMST. — 34 φησί additum ex V. Θ. γὰρ V. δὲ Ald. — 35 ὑδάσπου V. — 36 sq. ὁ δὲ νοῦς—νῦν δὲ οὐ om. V. — 37 συνίειν R., qui συνήειν voluit. — 38 ἄλλως, εἴρηται μὲν V. « Interponendum fere puto καὶ hoc pacto: εἴρηται δὲ καὶ ἡ παροιμία, vel, εἴρηται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν πρ. etc. Primum declarat, quæ sit paræmiæ mens apud Aristophanem: tum quo sensu haud parum diverso ab aliis usurpetur. Favet Apostolus, etsi ordinem inverterit: ἐπὶ τῶν πρὶν μὲν εὐπραγούντων, ὕστερον δὲ δυσπραγούντων (Græcum vix est: lege, δυσπραγούντων, sive δυσπραγησάντων) τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν χρωμένων τισὶν ὀπωσθήποτε, ὕστερον δὲ μὴ φρονιζόντων αὐτῶν, ὡς ὁ ἐν Ἀριστοφάνει νέος μεμήνηκε τῇ γρατ. » HEMST. — 39 δυστυχοῦντων V. — 41 καὶ om. Reg. — 45 παροιμίαν ἐπὶ τῶν μεταβληθέντων Reg.

1004 om. etiam Θ. — 50 αἱ γραῖαι Reg. — 6 ἐπ' ἐξαγωγὴν Θ.

1011, 11 νιτάριον καὶ βάτιον addita ex R., deleto lemmate Aldino νιτάριον ἂν καὶ βάτιον, quod om. V. Θ. Deinde εἶδη (εἶδος G.)—εἶχε hic posuit Dindorfius cum R. V., quæ Ald. infra post Βατύλη (l. 16) habet sic scripta, τίνες δὲ νιτάριον (νιτάριος Θ.) καὶ βάτον (βάτος Θ.) εἶδη φυτῶν. θέλει οὖν εἰπεῖν—εἶχε. Post εἶχε addit R. οἶον νεώττιον οἶονεῖ κοράσιον ibique desinit. Suidas hæc excerpit, Νιτάριον καὶ βάτιον (νιτάριον καὶ βιτάριον codd. Paris. A et Leid.): ὑποκοριστικὰ πρὸς γυναῖκας. νιτάριον οἶον νεώττιον, τούτεστι κοράσιον. Σύμμαχος δὲ φησιν, Νίτταρος (νίταρος iidem codd.) πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ ὄνειδιζόμενος καὶ Βάτος (sic codices: Βάτιος ed. Mediol.) καὶ τὰς μικρὰς καὶ θηλείας βατύλας ἔλεγον (sic Paris. A et Leid.): ἐκάλουν ed. Mediol.) καὶ—Βατύλη· οἱ δὲ φασιν εἶδη φυτῶν. θέλει οὖν—με (me om. iidem codd.) εἶχε. Ἀριστοφάνης, Καὶ νῆ Δι' εἰ λυπομένην αἰσθητό με, νιτάριον ἂν καὶ βάτιον (νιτάριον καὶ βιτάριον iidem codd.) ὑπεκορίζετο. Νιτάριος: ὄνομα κύριον. — 13 sq. δὲ sic in V. In Θ. Ald. φησι, Νίταρος πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ ὄνειδιζόμενος ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασι καὶ Βάτος. — 14 διαβάλλεται ἀλλὰ καὶ V. Delevi ἀλλὰ, quod ineptum est, nisi ad διαβάλλεται addatur οὐ μόνον ἐνταῦθα. Nitarium autem Batumque quod nomina hominum esse sibi persuasit Symmachus, etsi valde absurdum commentum est, tamen a veterum grammaticorum interpretandi ratione minime abhorret gemellumque aliorum habet inventum, qui nomina illa esse plantarum sunt hariolati, iisdem, opinor, in hortis crescentium, in quibus ἀπραγμοσύνην florem odoratus

est Aristophanes Byzantius apud schol. ad Nub. 1003. Verum quod additur Nitarium istum vel Nitarum, quæ ne Græca quidem nomina sunt, in aliis quoque Comici fabulis exagitari, id si dixit Symmachus, fieri non potest quin mendacii stultissime excogitati reus habeatur. Quod quum minus probabile videatur, illud ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασιν recentioris scholiastæ errori deberi arbitror, qui male reddiderit antiquioris grammatici sententiam, Νιτάριον ἐπὶ μαλακία διαβάλλεσθαι ὡσπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασι. Τὰ ἐξῆς autem δράματα ita dicuntur ut Plutus primum esse δράμα intelligatur secundum usitatum in codicibus ordinem fabularum. Ceterum inventeratum scripturæ vitium recte a Fabro et Bentleio esse correctum restituito νητάριον καὶ φάτιον, in annotatione ad verba poetæ est ostensum. DIND. — 15 legebatur βατύλους. Correxī ex Suida. Vana Hemsterhusii conjectura est βατάλας et Βατάλη. Idem. — 16 φησιν om. Θ. — 17 νεόττιον et χοράσιον qui interpretati sunt, eos de νοτάριον (i. e. νεοτάριον) cogitasse animadvertit Hemst. — 18 Νιτάριον καὶ βάττιον φιλοφρονητικῆ προσφ. Θ. — 20 sq. Νιτάριος δὲ—παρὰ τὸ accessit ex V., qui βάτον. « Imperiti hæc annotatio grammatici est, cujus in codice βάτον pro βάτιον scriptum fuit. » DIND. — 21 ὡς εἴρηται V. βάταλον δὲ τὴν ἔδραν, παρὸ καὶ τὸ βάτιον addit Θ. Ald. — 22 ἀδιανόητον V. Θ. βάτον Θ. Ald. — 23 οἷον ὁ βᾶτος V., « recte fortasse ad mentem scholiastæ. » DIND. — 24 Νίταρος καὶ Βάττος Reg. duplici τ hic et l. 26. Ib. παρήκαζεν vel παρείκαζεν (sic Reg.) Hemst. παρήκαζεν Paris. — 26 εἶδη φυτῶν ἀνθη ποιούντων εὐώδη Reg.

1013, 36 γινόμενα post Ἡρακλέα ponit V. γινόμενα est in R. — 37 ξένον μὴ μυσίον. Ejusdem legis meminit schol. ad v. 846, ut ab Eumolpo lata Tzetz. ad Lycophr. v. 1328; illam tamen aliquando migrare virorum illustrium gratia non dubitarunt olim Athenienses. Ab Hercule factum est initium: huic enim primo petenti ut morem gererent, mysteria non tantum parva sunt inventa, sed et legi sub specie juris adhibita fuit fraus, Pylusque jussus eum sibi filium adoptare. Leviter vitiatum patris adoptatoris nomen in Epp. Socrat. 28, p. 59: Ἡρακλῆς γὰρ, ὄντος νόμου τὸ παλαιὸν ἡμῖν μηδένα ξένον μυσίον, βουληθεὶς μυσίον γίνεσθαι Πηλίου θετὸς υἱός. Hinc emendationi, qua Tan. Faber Apollodorum expolivit 2, 5, 12, 2, firmamentum additur: pro Θεσπίος enim ex parvo poetæ schol. ad Il. Θ, 368, sine controversia legendum est, θετὸς Πυλίου παῖς γινόμενος ἐμυσίον. Idem qui Herculi, Dioscuris etiam honos est habitus, teste Plutarch.

in Thes. p. 16, A: quare non satis caute Soranus de Hippocrate scripsit in ejus Vita, δεύτερον αὐτὸν ἀφ' Ἡρακλέους δημοσίᾳ τοῖς Ἑλευσινίοις ἐμυσίον, καὶ πολίτην ἐγραψαν: præterquam quod ea ætate jamdudum desiderat legis antiquæ vigor, Anacharsis quoque Soloni æqualis ἐμυσίον μόνος βαρβάρων δημοποίητος γενόμενος, ut Theoxeni fide refert Lucian. in Scyth. c. 8. Ex hoc autem Atheniensium more Diogeni Cynico, qui mysteria respuerat, patrocinium petit Julian. Or. 7, p. 238, B: συνείς ὅτι τὸν μουόμενον ἐχρῆν πολιτογραφηθῆναι πρότερον, καὶ Ἀθηναῖον, εἰ καὶ μὴ φύσει, τῷ νόμῳ δὲ γενέσθαι etc. Hi civitatis jus adepti δημοποίητοι, Poll. 3, 56: quoniam in certam tribum demumque referabantur: Adriano Sophistæ Tyrio φυλὴ τε ἦν καὶ δῆμος Ἀθήνησιν Philostr. De V. S. 2, p. 588. Ptolemæus Naucratis Μαραθῶνι δῆμῳ ἐνεγράφη Ἀθήνησιν p. 595. Vide quæ de Plateensibus notantur in Miscell. Observ. a. 1736, p. 324. Idem in aliis civitatibus parimodo distributis obtinuit; quemadmodum Hippiam narrat Philostratus φυλαῖς ἐγγραφῆναι πόλεων μικρῶν τε καὶ μειζόνων. Φυλέτας δημοποίητους reperies apud Plutarch. Symp. 1, c. 10. Ad Salmas. ad Spartian. p. 33, 34. HEMST. — 38 βουλομένους V. — 39 μικρὰ additum ex R. — 41—44 om. etiam Θ.

1014 hæc habet R., ὡς ἐπὶ ἀμαξῶν ὀχοιμένων αὐτῶν εἰς τὰ Ἑλευσίνα. — 48 ἐὰν Θ. — 49 Ἑλευσίνα Kusterus. Ἑλευσίνα Ald. τὰ Ἑλευσίνα Suidas s. τὰ ἐκ τῶν ἀμαξῶν σκώμματα: sed τὰ om. cod. Paris. A. — 50 ἀλλήλας Θ. et Suidas. ἀλλήλας Ald. et Suidæ libri deteriores. — 52 ἐθέασεν sumitum est a vulgari Græcæ linguæ dialecto: eodem spectat Thomæ Magistri præceptum, Θεῶ, οὐ θέα, εἰ καὶ τινες γράφουσι: monere voluit, sicuti notatus Aristophanis versus ex Ran. 131 satis declarat, recte dici θεῶ pro θεάου, secus autem ex θεάω, θέα, licet non desint qui communem usum secuti eum in modum scribant. HEMST.

1017, 1 fort. οἰκία διατρέφεται. DIND. Totum gl. om. G.

1021 sic in V., ὁ Θάσιος οἶνος τῶν ἄλλων διαφέρει. ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐν Θάσῳ—Διονύσου. Τὸ δὲ—ἐκίρνας. — 14 Ἐπεὶ R. Θ. Ald. — 15 τοῦ additum ex V. « Paulo plenius Suid. in Ἐνέχεις, versu Aristophanis prolato, ὡς τοῦ Θασίου οἴνου εὐόσμου ὄντος: ὁ γὰρ Στ. ὁ ἐρ. Δ. ἐν Θ. φῆκει: καὶ διὰ τοῦτο δ. ὁ Θ. οἶνος. Idem in Θάσιος οἶνος propius accedit ad scholiastæ verba: καὶ παροιμία, εἰ Θάσιον ἐνέχεις: ἐπειδὴ ἐν Θ. φῆκει Στ. ὁ ἐρ. Δ. ὅτι δ. ὁ Θ. οἶνος etc. Quem Staphylum noster Bacchi delicias dicit, is aliis est filius, modo ne quis diversos faciat: Ammon. in Σταφύλη, Tzetz. ad Lycophr.

v. 570, Parthen. Erot. c. 1, p. 345. Argonautis adnumerantur ab Apollod. 1, 9, 16, Φάνος καὶ Στάφυλος Διονύσου · torsit eruditus ignorabilis ille Phanus, nullique præterea memoratus : tu re-
pone Φλίνας, et animo conceptis majoribus literis proclivem lapsum in errorem æstima. Auctores habeo Orph. v. 192, Apollon. Rh. 1, 115, Pausan. 2, 6, 3 et 12, 6, ubi Φλίνας, non, quod editur, Φλείας in Apollonii versu scriptum. HEMST. — 16 ἐνέχεις δὲ Θ. Ald. — 17 Ἐκίρνας αὐτῷ Θ.

1024 sic in V., τὰ ἀναλώματα τὴν οὐσίαν. κα-
πρώσης δὲ ἀντὶ τοῦ ὀργώσης, ὀρεγομένης συνουσιάζειν. Totum scholion om. Θ. Duas tantum glossas habet R., τὰ ἀναλώματα et κατεσθίειν. — 32 αὐτῇ Reg., qui 34 post νοῶνται pergit, καὶ γὰρ τὰ φόδια καὶ τὰ ἐφόδια νοήσεις, ἵγουν τὰ πράγματα, καὶ τὰ ἀφόδια ἴγ. τὰ κόπρια. ἀφ' οὗ καὶ ἀφοδευτήριον φαρμὸν τὸν τόπον ἐν ᾧ ἄνθρωποι τὰ σκύβαλα ἀποκρίνουσι. — 34 exspectes potius eis τὴν ὁδόν. SCHÆFER.

1026, 37 ἀναλογῶν Θ. Ald. — 40 προσεκλήθη Θ. Ald. « προσεκλήθη reddere non dubitavi; neque enim vel sententia, vel structuræ ratio satis constat in προσεκλήθη. Dicere voluit: *etenim ad justorum causam, ut qui injuriis pressi suce opis indigerent, Plutus inclinata voluntate sese adplicuit.* Eam habet vim προσκλίνειν vel προσκλίνεσθαι · nam perinde veteres utrumque usurpant. Agatharch. apud Athen. 12, p. 528, A : προσέκλιναν ταῖς Μιθριδάτου ἐλπίσι. Suid. in Φιλόχορος: διε-
βλήθη προσεκκλινέειν τῇ Πτολεμαίου βασιλείᾳ. Comici schol. ad Nub. v. 360, προσκλίνει τῇ ἀρετῇ τὸν Ἡρακλέα, in illa nobili Virtutis Voluptatisque scena Prodicia. Alterum dabit Epiphani. Panar. p. 728, D : οἱ μὲν προσεκλήθησαν Ἀρείῳ, ἕτεροι δὲ Κολούθῳ · alibi que sæpe. Clem. Ep. 1 ad Corinth. § 47 : προσεκλήθητε γὰρ ἀποστόλοις μεμαρτυρημέ-
νοις · præcedit : διὰ τὸ καὶ τότε προσκλίσεις ὑμᾶς πεποιήσθαι · ἀλλ' ἡ πρόσκλισις ἐκείνη ἦτον ἁμαρ-
τίαν ὑμῖν προσήνεγκε · unde simul apparet, in eo, quod sequitur apud Epiphanium, non esse du-
bitandum cum Petavio, quin legi debeat, ἐκ τῆς προσκλίσεως, καὶ ἐπαίνου δὲ τοῦ παρ' αὐτῶν. Nec rara sunt ejusdem corruptelæ exempla, et mul-
tis in locis jamdudum ab eruditissimis hominibus animadversa. Casaubonum vide ad Diogen. L. 1. 20. Ex uno Ms. πρόσκλιειν Kusterus apud Suidam reposuit in Αἴρεσις, quæ πρόσκλιεις erat in ceteris et codd. et edd. Similiter in Sext. Empir. P. H. 1, § 18 H. Stephanus, et in Memnonis Excerptis apud Phot. Bibl. p. 382, 16 : ὁ δὲ ἔρμαιον τὴν πρόσκλιειν ἠγγασάμενος. Sylburgius idem voc. redonavit Clem. Alex. Str. 2, p. 469, 34 : διὰ τῆς τῶν αἰσθητῶν εἰδῶλων ἀποχῆς, καὶ τῆς

πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ πατέρα τῶν ὄλων προσκλίσεως · oppositum ἀποχῆ emendationis veræ documen-
tum præbet. D. Pauli κατὰ πρόσκλιειν 1 Ad Timoth. 5, 21, multi veteres libri κατὰ πρόσκλιειν exhibent, quod prorsus absonum, ut satis intel-
ligere licet tum ex Clementis Ep. 1 ad Corinth. § 21 : τὴν ἀγάπην αὐτῶν μὴ κατὰ πρόσκλιεις, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς φοβουμένοις τὸν θεὸν ὁσίως ἴσῃ παρεχέτω-
σαν · tum ex iis, quæ Suicerus observavit in Thes. Eccles., præter quem omnino vide Joh. Alberti ad Gl. Gr. in S. N. F. L. p. 157. In Act. Ap. 5, 36 προσεκλήθη non paucorum codicum, ex genuino προσεκλήθη corruptum, perperis vi-
detur publicatam lectionem προσεκολλήθη. Sciendum vero, quamvis Historicis valde sit fre-
quens, rarissime tamen apud germanos scriptores Atticos illum usum inveniri τοῦ προσκλίνειν καὶ προσκλίνεσθαι. » HEMST.

1028, 43 βιώσασθαι Dorv.

1030, 48 Εἰ δὲ δὴ R. V. — 50 οὐδόλωσ. ἡ δίκαιον ἐστὶ μηδὲν ἀγαθὸν ἔχει τὸν νεανίσκον δηλαδὴ Dorv.

1032, 4 imo ὁ δὲ Χρυσόλοσ.

1035, 9 καταπονουμένης V. — 10 γήρωσ. ἡ δὲ φησιν ὑπὸ τῆς λύπης. ὑπὸ γήρωσ καὶ χρόνου. γελοίου etc. R. γήρωσ G. καὶ τῆς λύπης Dindorfius addidit ex V., correctæ scripturæ codicis λύσσης. — 11 εἶπεν post κατασέσηπας ponit V.

1037, 15 Ὁ κοσκίνου Θ. Κοσκίνου κύκλος ἡ om. Suidas s. Τηλία et V., qui τηλία σανὶς πλ. — 16 ἀλφίτοπωλοῦσιν Dindorfius. ἀλφίτοποιοῦσιν V. et Suidas. ἀλφίτα ποιοῦσιν Ald. Pro quo infra l. 27 recte ἀλφίτα πωλοῦσιν. — 17 τοῦτο om. V. — 18 πρὸς τὸ additum ex V., qui pergit depravate εὐ-
μαρι καὶ et infra l. 28 τὸ εὐμαρι πρ. Quæ ad Eu-
polidem spectant prætermisit Suidas. — 19. Quum ad hunc locum ex diversis commentariis adnotetur, τηλίας in Marica fieri mentionem, idque plus una vice factum non videatur, ratio-
nem inire vix possum, qua enarratorem utrum-
que conciliem : unus enim nihil aliud, quam Hyperboli matrem ibi cum τηλία comparari scribit ; alter, Hyperboli ossa in τηλίαν esse conjecta : quod quale sit, intellectu perquam est difficile, quoniam vivente adhuc Hyperbolo, nisi plane fallor, Maricas in scenam fuit datus. Fateor huic nodo me non esse solvendo, nisi comicum aliquem jocum hic latuisse statuas, qui matrem Hyperboli fecerit τηλίαν, in quam ossa filii fuerunt congesta. Singulare vero et animadvertendum, quod ex Theopompo tradit schol. Lucian. ad Tim. p. 145, Sami per insidias Hyperbolum ab inimicis interentum, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν ριπῆναι εἰς τὸ πελα-
γος · idem plures Comicos enumerat, qui homi-

nem impurum dignis modis lacerarint. HEMST. — 21 ἀρτοπῶται V. ἐπιξηραίνεσθαι Θ. ἐπιξηραίνουσιν Ald. τινές δὲ Θ. — 22 τὸ ante πῶμα ponit Suidas. — 23 ἐλκυσθείης ἄν, ἐάν Dindorf. — 27 ἔχει μὲν τοι Ald. ἔχει μὲν τι Θ. — 28 φασί V. Θ. — 30 ζητεῖται V. In R. σανίς ἢ λεγομένη—τούτῳ. ἔστι δὲ ἢ ἀτρύπητος—τὸ τρύπημα. — 32 τηλία V., ex quo accessit οὐκ ἂν διέλθοις. ἐν τηλία τὸ τρύπημα Ald. — 34 σήμερον σήμερον, 35 σανίδος, 37 ὄρτυγας ἐκεῖ ἔβαλλον V. — 39 γύρος *circulum, orbem* significat: Onomast. vet.: *Spiræ*, γύροι. Latinum *gyrus* inde manat, et antiquitatem Græci vocabuli testatur. Περιγυρῖς i. q. περιφέρεια, ut Hesychius docet: quam ego vocem depromptam arbitror ex aliquo Pythagoreæ vel Ionicæ familiæ philosopho. Παρὰ γύρωσιν adverbium apud eundem reperies in Διαμπερές, quam interpretationem mihi persuasi referendam esse ad Od. Ξ, 11: erit autem παρὰ γύρωσιν, si legem Græci sermonis consulas, quum res quæcumque ea ratione movetur, ut circulum interius aut exterius rotatione proxima radat. Vetus verbum et pæne obsoletum Græci recentiores, sicuti non raro solent, in usum communem revocarunt: ab iis itaque γύρος non pro circulo tantum, quod notat Eustath. ad Od. T, p. 1864: ὅτι δὲ γύρος βαρυντόνως οὐ μόνον κοινότερον ὁ κύκλος etc., sed etiam pro *annulo* ponitur: in Rabolio Ms. χρυσοῦν γύρον φορεῖν. Ducangius hanc vocem intactam præterit. HEMST.

1038, 41 Πρόσεισιν Ald. Πρόσεισιν ὅπως κομίση τῷ Πλ. V.

1040 melius schol. Theocr. ad Id. 3, 1, ubi meminit hujus versus. HEMST. — 44 μέθην habet Θ. — 46 dele οὐκ cum Regio.

1042 scholion metricum om. etiam Θ. — 7 ἐπέλθοι. Sic ad v. 851: ἄχρις ἂν τις ἐπέλθῃ ὑποκριτῆς ἕτερος· solent alioqui crebrius adhibere ἐξέρχασθαι, ἐξίέναι· πρόερχεσθαι, προῖέναι. HEMST. — 11 δοκ. om. etiam Θ. ὡς ἔρωτα V. ὡς ἐν ἔρωτι Θ. Ald. ἐπερωτᾷ vel ἀνερωτᾷ Hemst. — 14 χαῖρε vel χαίροις Hemst. χαίρεις codex. — 15 ἔρωτᾷ Dindorfius. ἐν ἔργῳ codex. — 17 διὰ τὸ V. γράϊαν R.

1048, 33-37 Οἱ γὰρ—ἀπῆει, ὡς φησι infra post ἀλλὰ μεθύων l. 38 ponit R. — 34 ὅτι om. V. — 35 ὁ νέος νήφων ἢ ὅτι ὀξέως ἐβιάσατο τὰς πολιὰς αὐτῆς ὁ νέος ἀμαυροῦσθαι V., qui om. ὀφείλων—μέθης. — 36 δὲ φησιν V. et Hemst. δὲ ἔφη R. Θ. Ald. ἐπειδὴ καὶ R. Θ. ἐπειδὴ Ald. ἐπίκωμος ἀπῆει V. — 37 ὡς ἔφη Hemst. φησὶ V. ὡς φησι R. Θ. Ald. — 38 πέπονθα Θ. ἔγνω R., qui om. γράων οὔσαν.

1050, 49 θεοὶ πρεσβυτικοὶ: Οἱ τοῖς R. V. nisi quod lemma θ. pr. omittunt. ὦ Ποντοπόσειδον: ὦ (ἀντὶ τοῦ

ὦ Θ.) πόντιε Πόσειδον. θεοὶ δὲ πρεσβυτικοὶ οἱ τοῖς Θ. Ald.—50 ἐπειδὴ Ald. — 51 ὁμοῖος τῷ Δ. V., ex quo 52 ἢ ὦ πόντιε Πόσειδον (ποσειδῶν G.) additum, ἢ μεταφορικῶς (quod legit Suidas s. Πόντος) ex R. V. — 54 R. infra post schol. v. 1057 hæc habet, ἐπεὶ γραῦς ἔστιν, ὡς τοῦ ὄρκου τούτου πρεσβυτικοῦ ὄντος. τὸ δὲ ἄ ἄ (v. 1052) ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ κελεύσεως. In V. sic σῶφρον γὰρ καὶ πάντων ἀγαθῶν, ex quo additum ἰ σῆ. αὐτῆ—ὄμοσεν. — 3 πρεσβυτέρων Ald. ἢ ὦ—ἐπόπτει additum ex V., qui 5 χρήσασθαι. — 15 ἢ Ἀπόλλωνα Schæferus. δι' Ἀπόλλωνι Paris. — 17 ζαρῶματα Reg. ζωρώματα Vict.

1052 om. G. Θ. sic in V., ἐπίρρημα ἐπιτιμῆσεως. μετ' ἐκπλήξεως γὰρ ὁ νέος τὴν δᾶδα τῷ προσώπῳ αὐτῆς προσέφερε. — 20 τοῦτο—κελεύσεως hic om. R., sed infra loco alieno habet τὸ δὲ ἄ ἄ ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ κελεύσεως. Reg.: Ἔστι δὲ κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον, ἦγ. τοῦ β' ποδὸς λείποντος. τὸ δὲ τὴν δᾶδα μή μοι πρόσφερε στίχος ἕτερος τρίμετρος.

1054, 25 Εἰρεσιώνη om. Θ. — 26 περιειλημένα Gelenius. Legebatur περιειλημένα. « Πλακουντικός, etsi analogia non adverteretur, nondum reperi, neque adeo, sicuti πλακουντώδης, in usu fuisse credo: nec forte quisquam est qui κόλυρα vel κολόρους cognoverit. Emendandi via duplex: primum πλακουντίους τισὶ καὶ λύραις· multum juvat egregius Suidæ locus ex Meneclæ in Διακόνιον: Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλάττοντες λύραν τε καὶ κοτύλην, καὶ κλήμα, καὶ ἄλλα τὰ (melius leges τινὰ) κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνιον· unde liquido patet λύρας ab εἰρεσιώνη non esse alienas. Tum altera quoque conjectura præsto est: πλακουντίους τισὶ καὶ κολύραις, vel κολλύραις, nisi quis κολυρίους præferendum putet. Κολύρας, quæ tamen rectius κολλῦραι scribuntur, Hesychius exponit, ἀρτίδια μικρὰ καθαρά· a Suida docemur, κολλύρια, vel potius κολλύρια, ἐπιχωρίως esse τὰ λαλάγγια, et κολλυρίζειν τὸ τὰς λαλάγγας τηγανίζειν ex quibus liquet, eas esse κολλύρας, quæ cum ceteris scitamentis ad εἰρεσιώνην ἰτιδὲν adpendi mereantur. » HEMST. — 27 κολλύροις Θ. κολύροις καὶ ἄλλοις τισὶ Ald. — 28 ελαίας ἀποκεραμμένα Κυστεγus. ελαίῳ ἀποκεραμμένα (ἀποκεραμμένῳ Θ.) Θ. Ald. — 30 ὁ αὐτὸς V. εἰρεσιώνη δὲ Θ. Ald. ἐξ ἐρίων καὶ θαλλοῦ ελαίας συμπεπλεγμένους V. ἐξ ελαίας θαλλοῦ καὶ ἐξ ἐρίων συμπεπλεγμένους Θ. ἐξ ἐρίων καὶ θαλλοῦ συμπεπλεγμένους Ald. ἐξ ἐρίων πεπλεγμένους Suidas s. Εἰρεσιώνη. — 31 κοτύλην ελαίας (scrib. ελαίου ex scholio infra afferendo) καὶ οἴνου V. — 33 τὰγαθὰ Suidas. — 34 ἀνετίθεντο V. οἱ om. Θ. — 35 ἦλαντο et ἔπ' αὐτῆ, 36 φέρων λέγειν V. — 37

φέρεις, 38 καὶ μέτρον κοτύλη V. καὶ μέλιτος κοτύλην
 Etym. M. s. Εἰρεσιώνη p. 303, 27, et Eustath. ad
 Homer. p. 1283, qui deinde ἐλαίω ἐπικρήσασθαι.
 ἀποψήσασθαι V., Suidas et Etym. M. ὑποψήσασθαι
 Ald. ἀναψήσασθαι Plut. V. Thesei p. 10, B, schol.
 ad Equit. 725, Clem. Alex. Strom. 4, p. 566. —
 39 ὅπως μεθ. Suidas. μεθύων Θ. Deinde legebatur
 καθεύδης cum Suida. Mutatum ex schol. ad Equit.
 In Etym. καὶ κύλικ' εὐζώρου οἴνου μεθύουσα καθεύ-
 δει. Sequentia habet Reg. — 40 εἰρεσιώνη κλάδος
 V. Reg. ἐλαίας ἔχων ἄρτον ἐξηρητημένον καὶ κοτύλην
 ἐλαίου. ἐξήρητο V. Quæ ex scholio superiore sunt
 illata. — 40 αὐτοῦ post ὄραϊα ponit Θ. καὶ ὥρ. V.
 — 42 παλαιὸν Θ. et Suidas. τὸ παλαιὸν Ald. τὸν
 παλ. Reg. παλαιὸν τι schol. ad Equit. χρησμών
 Reg. et Suidas. ὡς λιμοῦ Θ. Reg. Ald. ὡς λοιμοῦ
 R. ὅτι λοιμοῦ V. — 43 οἱ δὲ καὶ ὅτι λοιμοῦ ex schol.
 ad Equit. addidit Hemst., cuius hæc est anno-
 tatio : « Orationem non satis quadrare perspi-
 cuum est : nam οἱ μὲν γὰρ utique poscit οἱ δὲ,
 quod sibi respondeat, et sententiam integram
 consummet. Suidas quidem eodem laborat vitio,
 hoc tantum diversus, quod vice λιμοῦ λοιμὸν in-
 ducat : neque id mirum est in tam frequenti vo-
 cis utriusque permutatione, cuius exemplum
 præbet in hoc ipso εἰρεσιώνης articulo cod. LBa-
 tavus; quippe qui, ubi paulo ante scribitur ἐπὶ
 ἀποτροπῇ λοιμῶν in edd., λειμῶν, id est, λιμῶν,
 ut alibi quoque solet, præferat; quod cum Pau-
 sania congruit apud Eustath. p. 1283, 11. Verum
 scholiastæ nostro si alterum etiam horum voca-
 bulorum commode suffultum reddas, integrita-
 tem reddideris : οἱ μὲν γὰρ φασι, ὡς λιμοῦ, οἱ δὲ,
 ὡς λοιμοῦ πᾶσαν τὴν γῆν κατασχόντος etc. Conf.
 enarratorem Equitum v. 725, qui disertis verbis
 scribit : οἱ μὲν γὰρ φασι, ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ, ὅτι καὶ
 λοιμοῦ τὴν πᾶσαν κατασχόντος οἰκουμένην· idque
 verum est [In fine quæ post οἱ μὲν desiderantur
 addit Regius, de quo vide ad l. 45. F. D.]; nam
 ut Crates ἀφορίαν, sive sterilitatem ortamque inde
 famem sacri deorum moniti instituti causam
 fuisse dixit, sic contra Harpocr. in Ἄβαρις : λοι-
 μοῦ δὲ φασι κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος.
 Pari fere modo Æacus utrum famem, an pesti-
 lentiam precibus pro universo Græcorum po-
 pulo conceptis averruncarit, incertum est :
 quanquam plures αὐγμὸν et ἀκαρπίαν commemo-
 rant, Libanius tamen Deel. 3, p. 243, B : εὐχῆ
 τὸν λοιμὸν ἔλυσεν. Qui dissensus scriptorum haud
 infrequens non ideo solum invaluit, quia literæ
 vocum earum quam minimum inter se differunt,
 sed quod numinis iræ commissorum pœnas ab
 humano genere expetentis utrumque malum
 æque attribuerent. » Ib. γῆν κρατίσαντος R. — 44

εἶπεν ὁ θεὸς V. Reg. προηροσίαν V. προηροσία Sui-
 das. πρὸς εἰρεσιάν Ald. ποιῆσαι R. τῇ Δηροῖ additum
 ex Suida. ὄσαι τοὺς Αθ. ὑπὲρ πάντων. καὶ ταύτην
 τὴν εἰρεσιώνην ἐποίησαν οἰονεὶ πάντων τῶν καρπῶν
 ἀπαρχάς Reg. — 45 οὕτως Ἀθηναίους R. ἔνεκε Θ.
 Pergit Regius : ἄλλοι δὲ φασι ὡς λοιμοῦ ποτε ἐν-
 σακήψαντος Ἀθηναίους, ἕκαστος πρὸ τῶν θυρῶν ἕστη-
 σαν εἰρεσιώνας εἰς ἀποτροπὴν τοῦ λοιμοῦ. καὶ διέμε-
 νεν εἰς ἑνιαυτόν. ἦν καὶ ξηρανθεῖσαν πάλιν κατέτος
 ἐποίηε ἑτέραν χλοάζουσαν. — 49 Ἥλιω καὶ absunt a
 cunctis edd. Suidam rescribere scholiastæ jussi,
 quod illi acceptum tulerat : concordat scholion
 ad Equit. v. 725 : Πυανέσιος καὶ Θαργηλῖος Ἥλιω
 καὶ Ὠραῖς ἐορτάζουσιν Ἀθηναῖοι· neque alia est
 ἢ Ἀθήνησιν ἐτι καὶ νῦν δρωμένη πομπὴ Ἥλιου τε καὶ
 Ὠρῶν apud Porphyr. Περὶ Ἀ. E. Z. § 7. Sunt
 autem τὰ προκκατελεγμένα ἀκρόδρνα, quæ librario
 debentur pleniorē descriptionem, quia supe-
 rioribus erat similis, recidenti, non, *illa prius
 electa frugum genera*, ut Meursio Latine vertere
 placuit in Πυανέσινα, sed ante recensiti enumera-
 tique fructus arbutei. HEMST. — 52 δὲ χαριστήριον
 et λοιμοῦ Θ.

1055, 9 ἀκολασίαν Θ. « Ut structuræ simul et
 sententiæ satisfiat, repone ζητούσαν· scilicet τὴν
 γραῦν. » HEMST. — 11 παιζαὶ γὰρ τὸ παῖσαι V. Cor-
 rectum ex G. — 12 παῖω G. παῖω ἐστὶ παῖσαι V.
 Reg. : Τὸ παῖσαι ἐστὶ μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ τύψαι ἀπὸ
 τοῦ παῖω· ἐστὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ παῖζαι, ὡς ἐνταῦθα,
 ἀπὸ τοῦ παῖζω· οὗ δὲ μέλλον παῖσω καὶ δωρικῶς παῖζω.

1056, 14 οὕτως δὲ V., qui hoc scholion infra
 ponit ad v. 1057 post ἔχων in τῇ χειρὶ l. 27. —
 15 παροξυτόνως etiam Suidas s. Παιδιά. ὀξυτόνως
 Ald. Etymol. M. p. 657, 50 : Τὸ γὰρ σημαίνει τὸ
 παῖγνιον διὰ τοῦ ἰ γράφεται· καὶ παρ' ἡμῖν μὲν ὀξύ-
 νεται, ὅσον παιδιά· παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνε-
 ται, ὅσον παιδία. Vide Athenæum 7, p. 323, C.
 lb. παιγμοῦ Θ.

1057 hoc ordine in V., ἀντὶ τοῦ πόσα—ἐν τῇ
 χειρὶ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πόσα κάρυα ἔχεις, πόσους
 ὀδόντας ἔχεις εἶπεν ὡς πρὸς γραῦν. παῖζει δὲ εἰδῶς ὅτι
 ἀπάρτι ἐξέλιπε τῶν ὀδόντων. — 22 καὶ περισσὰ Reg.
 κάρυα εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ald. — 23 ἔχω R. V. Θ. — 26
 ἀποτίνει Θ. et Suidas. ἀποτείνει R. V. Ald. ὁ οἰμ. Θ.

1059, 31. Ducangius in App. : Γωνιακὸν, Cu-
 neus, γόμφος, Gallis un Coin. Glossæ interlineares
 MSS. in Aristophanis Plutum : ἕνα γὰρ μόνον
 γόμφιον φορεῖ, γωνιακόν. Quid cunei mentio huc
 faciat, non video : dicuntur enim hi dentes, ut
 revera sunt, γωνιαῖοι, γωνιακοί, quæ forma re-
 centioris ævi, quasi angulares, vel angularii :
 sic γωνιαῖον vetus Onosmaticon interpretatur ;
 idque vocabulum leviter in Hesychio deprava-
 tum : Κεφαλῆται, οἱ γωνιακοὶ λίθοι. HEMST.

1061, 35 Ἐφύβριστον—πλυνὸς δὲ om. R. ἐφύβριστον πλῆμα om. V., qui ejus loco ponit κακεμφάτως ἐπὶ συνουσίας εἶπε τὸ ἐκπλύνειν, quæ ad ἐκπλύνει spectant v. 1062. — 36 γὰρ δὲ V.

1062, 43 τύχης R. ὠφελῆθειν V. om. G. — 45 ἐκπλύνειν V. sine σε.

1063, 50 νοθεύουσι τὸν οἶνον R. καὶ τὸν—σαπρὸν om. V. μωθυλεύουσι Θ. νοθυλεύουσι Ald. ὄνθυλεύουσι Suidas s. Καπηλικῶς et Eustathius p. 1329. « Alioqui legendum fuerat νοθεύουσι, quod neque ipsum in adulterando vino est ignotum. Ὄνθυλεύειν autem dixerunt, et μονθυλεύειν · quod posterius etsi facessere jubeat Phrynich. p. 64, exponens μολύνοντα ταραττειν, utrasque tamen ὄνθυλεύσεις et μονθυλεύσεις æque dignas habuit Pollux quas adnotaret 6, 60, ὄνθυλεύεις solo contentus § 91, quanquam ibi, tacentibus reliquis MSS., Falckenburgianus ostendat βοθυλεύειν, perinde ac superiore loco βοθυλεύσεις · depravate scilicet pro μονθυλεύειν. Neque dubito quin ex ejusmodi errore prodierint Hesychii Βοθυλεύματα, vel potius, ut scribi debent, ordine quoque vocabulorum non repugnante, Βοθυλεύματα. Quod Casaub. ad Athen. 1, 4, censet, *originem dedisse huic voci coloris aliquam similitudinem inter condimentum ita vocatum, et veram ὄνθον*, perquam tenuem habet veri speciem : equidem haud adsperner Kuhnii rationem ad Polluc. 6, 91, quam fulcit prima verbi potestas ex vetustis grammaticis a Suida conservata in Ὄνθυλευμένος, ὁ κοπρίας γέμων · quomodo dici potuit stercoratus ager, et lætamine saturatus : nec quicquam efficiunt quæ a Stephano proferuntur Thes. in Ὄνθυλεύειν. Ducangius adscivit Μονθηλευτή · Phavorinus Camers : Καρύκη, κοιλία, ἣν νῦν μονθηλευτήν καλοῦσι · minus caute : Suidas integra voce in Καρύκη, μονθυλευτήν · uterque sumsit ab Aristophanis schol. ad Equ. v. 342, cujus corruptam quæ in editis extat lectionem Phavorinus expressit. Suidas, Καπηλικῶς · ἀντὶ τοῦ πανουργικῶς (miro errore cod. LB. πανηγυρικῶς), ἐπεὶ οἱ κάπηλοι ὄνθυλεύουσι τὸν οἶνον etc., interjecta prorsus resecat, quæ tamen commode retinentur, utpote ad explicandum καπηλικῶς satis apposita, præsertim quum in Comico τοῦ προσώπου τὰ βράχη confestim sequantur. Sunt enimvero et ἱματιοκάπηλοι, qui coemtas ab aliis vestes jam detritas quam possunt nitidissime reficiunt, ut novas fere mentiantur, et emtori parum cauto facile imponant : haud aliter anus illa pannosam frontem cerussa renovaverat. Porro adsutum illud in Suida ad finem, οἱ κάπηλοι ἡμῶν θολοῦσι τὸν οἶνον, repudiat cod. LB., videtur autem nescio cujus interpretatio Jesaiæ 1, 22, ubi nunc in versione

Græca : οἱ κάπηλοι σου μίσγουσι τὸν οἶνον ὑδατι. » HEMST. Ib. συμμιγνύοντες R. Præterea in R. ad h. v. scriptum ὅπερ ἡμερωτικῶς λεγομένας. — 51 κομωτικῶς Θ. Ἄλλως. κομωστικῶς Junt. ἐψιμ—Θ. ἐψιμμ—Junt. — 52 ἔχουσα additum ex Θ. — 54 Κομωτικῶς recte LB. in scholio marginali : inter versus supra καπηλικῶς additur κομωτικῶς. Vox recentioribus adamata : Photio judice, Isocratis ἐπανθεῖ τοῖς λόγοις οὐ μόνον ἐμψυτον, ἀλλὰ καὶ κομωτικὸν κάλλος, Biblioth. p. 749. Apud Eustath. ad Il. A, p. 96, Nestor οὐ μόνον ταῖς ἐνονοίαις ἡδύς, ἀλλὰ καὶ τῇ φράσει κομωτικός. Psellus Heliodoro tribuit τὸ κάλλος τοῦ λόγου οὔτε πάνυ κομωτικὸν καὶ θεατρικόν, οὔτε μὴν Ἀττικόν τε καὶ ὑπερφανόν. Vid. Hermogenem Περὶ ἰδ. p. 305, et 353 : οἶον κόσμος τις ἐπιχειρέμενος ἔξωθεν κομωτικός. HEMST. Regius : Καπ. ἀντὶ τοῦ κομωστικῶς καὶ ἐψιμμιθιωμένως, καὶ (l. 52 sq.) — ξένην καὶ ἐπίπλαστον.

1065, 7 τοῦ δέγματος codex.

1067, 13 Συνουσιάζει σε. Huic verbo an a recentioribus Græcis addita sit, quam hic obtinere debet, potestas ad concubitum sollicitandi, dicere non possum : confirmat certe vulgatam Suidæ lectionem, Πειρῶν, προσβάλλων, συνουσιάζων · quam Kuster., sine dubio motus verbi insolentia, refingi voluit in προσβάλλων περὶ συνουσίας. HEMST.

1074 ἀλαζῶνα codex.

1075, 29 τοῦτο φασι ῥιφῆναι βουλομένων Θ.

1076, 31 τὸ δὲ τί ἔλεγον οὕτως οἱ χαλεπαίνοντες R. ὅτι οἱ χαλεπαίνοντες τὸ συνουσιάζειν οὕτως ἔλεγον τὸ τί Θ. Ald. τὸ συνουσιάζειν illatum ex scholio v. 1078. — 36 σὸν om. Dorv.

1078, 38 συνεχῶρον Schæferus. συνεχῶς οὖν codex.

1081 sic in R., Ἀντὶ τοῦ τίς μοι ἐπιτρέπει—διεσπεκλωμένη · τὸ δὲ σπέκλωμα ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσι. τὸν ἦχον δὲ λέγει (vel λέγουσι) τὸν γινόμενον ἐν τῇ συνουσίᾳ R. In V., Παρὰ τὸ πλέκεσθαι καὶ συνουσιάζειν. ἐπίκλωμα γὰρ ἦχος τῆς συνουσίας, ἢ διαλελυμένη κυρίως ἐπὶ σχοινίων τῶν πλακέντων, εἶτα διαλυθέντων ἐν χρόνῳ. οἱ δὲ συγγεγαμημένη, γεγηραυῖα. — 46 δὲ om. Θ., qui 47 ἵνα μή τις Θ. « Vix perspicias, quomodo, si personæ juvenis aptentur, ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς ; sensum expediti velit. Si mentem ejus assequor, ita censuit accipienda, quasi primum adolescens acerbam dilectissimæ suæ amissionem dolere se fingat : an quisquam erit, per quem mihi liceat ea frui? tu ipse, Chremyle, qui mihi jam visus es illam attractare, alii plures amore capti intercedetis : tum repente, abjecta simulatione, quam ne puncto quidem temporis sustinere poterat, cum

stomacho erumpit: *Equidem, ut sine dolo dicam, rem nullus haberim cum ea, quam contabefactam atque exinanitam infinitis annorum numeris misere subegit.* Quam hæc longe quæsitæ sint, cuivis facile patet. » HEMST. Ib. ἐπιτρέψει Hemst. ἐπιτρέπει R. ἐπιτρέπη Θ. ἐπιτρέψη Ald. — 49 γεγρακυία ἐξηρ. Θ. — 53 legebatur διακλυμένη κυρίως, ὡς ἐπὶ σχ. Ib. ὡς om. V. — 54 ὑπεσπληνισμένη, ἐξηραμμένη Θ. Cui non obstat ἐξηραμμένη supra lectum: nam sunt hæc ex alio scholio excerpta. DIND. — 1 διεσπλωμένη Θ., ex quo οὖν accessit. καταδιεσπλωμένη ceteri. ἀχρηστος Θ. — 2 legebatur γινομένη. γενομένη Θ. — 3 τὸ σπλεκοῦν incipit aliud scholion, quod excerpit Suidas s. Διεσπλωμένη. Legebatur τὸ δὲ σπλεκοῦν. τὸ πλέκειν Suidas. — 4 τοῦτο σημαίνει Θ. τοῦ σημαινομένου Suidas, quod est τούτου σημ., ut legitur s. Πλεκοῦν in additamento ed. Mediol., quo carent codd. Paris. A et Leid. DIND. — 5 ὁμοίως Suidas. — 6 ἐφ' ὧν om. Θ. ἐνίσταται Suidas. ἴστατο libri. « ἐνίσταται qui Latine verterunt, quando aperte aliquid eloqui pudor vetat, sententiam, quam ipsa res sponte subiebat, magis sunt adsecuti quam vim locutionis Græcæ: nam, si modo sanum sit illud ἐνίσταται, non video quæ possit aliter capi, atque reprimatur, cohibetur, non conceditur. Εὐθυρρήμων vero solet ille quidem appellari et qui vera loquitur animose, et qui rem ipsam nullo fucata colore breviter et sine ambagibus enunciat; qualis Lacedæmoniorum ἀφελῆς καὶ σύντομος εὐθυρρημοσύνη contrariam habet, apud Sext. Empir. Ἀντιρρ. 2, § 22, τὴν τεθρησίαν τὴν ῥητορικὴν · et Sophocles nulla circuituione usus εὐθυρρημόνως γράφει, teste Clem. Alex. Strom. 5, p. 716, 4, matri, quæcumque illa, quam designat, fuerit, non Jovem intulisse stuprum, at plane hominem adulterum. Sed εὐθυρρήμονες præterea restrictiore potestate, qui rem turpem, quæque castas aures offendant, nullis orationis involucris obvelant, verum improbiore verbis parumque verecundis proferre non refugunt; ut Cynici semper; sæpe Stoici. Clem. Alex. Strom. 2, p. 439, Crates ἐν ἄλλοις εὐθυρρημόνως γράφει, τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὀρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμόν · εἰ δὲ μὴ, βρόχον. Ea est causa, quamobrem a Poluce jungantur ἀσχρορρημοσύνη καὶ εὐθυρρημοσύνη 2, 129: neque jam obscurum est, quid scholiastæ sit εὐθυρρημονεῖν. Similiter apud Suid. in Εὐθυρρήμων (quod in Hesychio perperam scribi arbitrator, Εὐθυρρήμος, ἐτυμολόγος) talis vetusti scriptoris locus promittit: ὅτε λέγει Ἀριστοφάνης τὸ δεῖνα, τὸ ῥηθησόμενον ἀηδὲς ἐκφεύγειν εὐθὲως λέγει, ἵνα μὴ εὐθυρρημονήσῃ · ubi primum, quod jam ante conjectando pervestigaveram, ἐκφεύγει εὐ-

θὲως λέγειν, perspicue scriptum est in cod. LB.; deinde, si quis Comicum adeat in Acharn. v. 1148, non amplius dubitabit, quin ex antiquis ad eum locum scholiis, quæ interciderunt, hæc sint deprompta: nunc nihil aliud adnotatum, quam, τὸ δεῖνα, τουτέστι τὸ αἰδοῖον κατ' εὐφημισμὸν. Denique quod explicandæ voci εὐθυρρημων additur ab initio εὐθυλόγος, prorsus omisit LB. Porro vim paulo laxiorem posuit in εὐθυρρημονεῖν Sext. Empir. p. 300, ubi τὰς μεταλήψεις τῶν λέξεων fieri monet ἥτοι ὑπὲρ τοῦ μὴ εὐθυρρημονεῖν, προσκοπὴν φέροντος τοῦ εὐθὲως ῥήματος, ἢ ὑπὲρ τοῦ τι σαφηνίζειν. Notandum est, quod rarius obviū, εὐθὸ ῥῆμα, proprium vocabulum et sincerum, nullaque figura indutum, quod, si quid offensionis pariat, translato verecunde mutatur. » HEMST.

1082, 12 σπέκλωμα. In Θ. post scholion v. 1093 adscriptum ἐνιοι δὲ ποῖαν λέξιν λέγουσι τοῦτο γινομένην ἐκ τῆς τύπου · quæ ad hunc v. referenda videntur, correctis postremis verbis ἐκ τοῦ κτύπου. DIND. Adde not. ad v. 1093, 4.

1083, 20 sq. δέον εἰπεῖν ἀνδρῶν, ἐτῶν εἶπε, σκόπτων Ald. — 22 πολιτῶν pertinet ad ἐτῶν, si deducatur ab ἔτης, ἔται, quos veteres apud Homerum inter alia quoque πολίτας exponunt: Hesych. in v. et Ξυνέται, συμπολίται. Ὡς ἔται, πολῖτα · quæ paulo deterius in eo scripta offendet. HEMST.

1085. Hoc scholion excerpit Suidas s. Συνεποτέ ἐστὶ · Quæ vetus enarrator de duplici usu τῆς τρυγῆς notat et mustum et fæces significantis, a ceteris itidem grammaticis observantur: Hesych. in Τρύγα et Τρύξ, schol. Theocr. 7, 70, Suid. in Τρυγὸς γλυκείας, schol. ab Aristophane sumtum in Pac. v. 575: τρύγα γὰρ καὶ τὸν νέον οἶνον ἐκάλουν καὶ τὴν ὑποστάθμην. Fæces autem Attico more τρύγα dici, vel ὑποστάθμην, quam esse qui minus recte ἵδν appellent, monet Phrynich. p. 12, qui tamen vereor ut admittat a Thoma Magistro, quum præceptum ejus describeret, additam ὑπόστασιν· pari jure damnetur rarius, et adnotatum ab Hesychio vocabulum, Ὑποβορβόριον, ἢ τρύξ. Moschopol. Περὶ σχεδ. p. 92: Τρύξ, τὸ ἰλῶδες τοῦ οἴνου, ἥτις καὶ ὑποστάθμη λέγεται, καὶ τρυγίας. » HEMST.

1087 om. G. — 34 ἡγουν—χρήματα om. Dorv.

1092, 47 ὑπὸ τῆς Θ. φησὶν ὅτι οὐκ ἰάσεται σε R. — 49 perversa cod. LB. interpretatio ex eo manavit, quod in hoc libro per errorem v. 1090 juveni sit tributus, pars sequentis vetulæ: emaculata postmodum hac labe scholium tamen intactum remansit. HEMST.

1093, 52 ἀντὶ τοῦ om. Θ. οἶον ἦσ. Ald. ἡσέλγανον V. « Partem Suidas dedit in Πιττοῦν · scho-

lium integrum in Ἐπίττον. Editus habet, ἡσέλ-
χαινον, κατεφίλου· scriptus LB. pariter ac scho-
liastes, ἡσέλγουν. Idem repræsentat ἐπιττον tam
in articuli fronte, quam in Aristophanis versu :
idque licet vitiosum magis convenire videtur
sequentibus : Ἐπιττον δὲ δι' ἐνός τ etc. » HEMST.
In verbis poetæ ὑπέπιττον scribunt R. V. anno-
tato γρ. καὶ ὑπεπέριων, quod om. G. — 53 ἢ R.
ἀντὶ τοῦ Ald. om. V., qui ἐπίττον δέ et om. τὰς.
« Ib. πλατείας om. schol. LB. [et Reg.], qua voce
non invitus caream : neque enim intelligo, quid
utilitatis ad rem explicandam afferat, quando-
quidem omne navium genus erat πισσόχριστον·
nisi tamen ad eas sit referendum, quæ proprio
nomine πλάται gravissimis oneribus vehendis
inserviebant, ideoque forte pice densius obdu-
cebantur. » HEMST. — 1 ἐβίνου Kusterus. Lege-
batur ἐκίνου. — 4 τὰς ναῦς, ἢ τὰ διερωγότα τῶν
ἀγγείων, ἢνα μὴ τὸ ἐντός ὑγρὸν ἐκρέη. ἐκ μεταφορᾶς
οὖν τοῦτου μετένεγκε τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ συνοσιάζειν.
ἐνιοὶ δὲ ποιὰν φωνὴν λέγουσι τοῦτο, γινομένην
ἐκ τοῦ κτύπου τοῦ ἀσπασμοῦ Reg. Vide supra
ad v. 1082, 12.

1096, 12-15 ὡσπερ—πατέλιν addita ex V.,
quæ 12 προκολλώμενον, 13 οὕτως δὲ. — 15 πατα-
λίδαν infra in scholio cod. Paris. Scribendum
potius πατελις et πατελίδα [sic Reg.]: de quo v.
Ducangium. DIND. λεπὰς κογχυσιμοῦ εἶδος, ὃ ταῖς
πέτραις R. λεπὰς (λεπὰς om. Θ.) κογχύλιον ἐπιζά-
νον ταῖς πέτραις, ὅτ' αὐταῖς (β ταῦταις Θ.) Θ. Ald.
λεπὰς κογχυλίου εἶδος, ὃ ταῖς πέτραις Suidas s.
Λεπάς. καὶ δυσασπασπᾶσως ἔχει V. — 17 ἐστὶ τῶν
(ἐπὶ τὸ Hemst.) λεπὰς Suidas. ἐστὶν ἐν ταύτῃ τῇ
λέξει V. Quæ post Ἀριστοφάνη leguntur om. V.,
Suidas autem sic pergit, παρ' ὑπόνοιαν ὡσπερ λε-
πάς πέτρα, οὕτως ἢ γραῦς τῷ μειρακίῳ (addendum
προσέφουσε vel potius προσέφω ex scholio Veneto).
λεπὰς δὲ εἶδος ἰχθύος. Ald. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ὡσπερ
λεπὰς τῷ μειρακίῳ. λεπὰς δὲ ἐστὶν εἶδος ὄστρέου. Θ.
παρ' ὑπόνοιαν δὲ ὡσπερ λεπὰς πέτρα καὶ εἶπεν ὡσπερ
λεπὰς τῷ μειρακίῳ· λεπὰς δὲ ἐστὶν εἶδος ὄστρέου. —
21 βράχαισιν Hemst. βράχαισιν codex. — 23 le-
gebatur ἐπισχυρίζεται. Scribendum ἀπισχυρίζεται
ex altero codice Brunckii. Verba ὅπερ ἐπειδὴν
λάβηται πέτρας, ἀπισχυρίζεται ex Synesio affe-
runtur in Lexicis veteribus et Thes. HSteph.
DIND. — 25 ἀποσπάσει codex. — 28 προσπεσὸν
et 29 πατελίδα recte Regius.

1097. Scholia ad hunc v. om. Θ., in quo χοροῦ
ascriptum. — 37 καὶ ὁ Καρίων ἀνοίξας οὐδὲν εὔρε
V. — 38 ὑπεχώρησαν G. « Eustath. ad Il. B, p.
268, 8, observari jubet τὸ κόμιον υποκοριστικῶς
λεχθὲν καὶ προπαροξυτόνως, ὡς καὶ λύρα, λύριον·
θύρα, θύριον. Paulo clarius rem totam enucleat

Etymologicum Bibliothecæ LB. MS. in Αἴδος·
ubi docet, si υποκοριστικά παραγωγαὶ sint δακτυ-
λικαί, πρὸ μιᾶς ἔχειν τὸν τόνον, ut, ψωμίον, ὠτίον,
κλειδίον, παιδίον, κηρίον, δαδίον· εἰ δὲ ἐν τρισὶ
βράχαισιν ὦσι, προπαροξύνονται· θρόνος, θρόνιον·
πτύχος, πτύχιον· φλέβιον, τόπιον, θριον, μόριον, κό-
ριον, λόγιον. » HEMST. — 40 ὄριον Ald.

1100. Καρτερεῖν pro *expectare*, *expectandi*
causa remanere communis est et recentioris Græ-
corum linguæ. HEMST. Valckenar. Schol. in N.
T. vol. 1, p. 319 citat Dindorf.

1108, 30 τριβλίον sæpe apud medicos, præ-
sertim in libris vetustis: LB. emendatius τρυβλίον.
HEMST.

1109, 35 εἰς τὸν ἄδην in Aristophane quidem
declarando nimis Christiane: orcum inferorum-
que sedes infaustas βάραθρον appellant ecclesia-
stici scriptores, neque rarum εἰς βάραθρον τοῦ
ἄδου vel τῆς γέεννης ἐμβληθῆναι: alias non secus
ac Græci pro *certissima pernicie* vel *exitio* po-
nunt, ut monuit Suicerus in Thes. Eccles.:
quem ego miror persuadere sibi potuisse, βάρ-
αθρον usquam in bonam partem accipi: nam
eo in loco, unde rem inauditam collegit, quid
clarius est, quam legi debere βάρθρον? HEMST.

1110 sic in V., Καλλίστρατος—δημοτελέσει θυ-
σίαις. Ἄλλως τῶν θυομένων τῷ Ἑρμῇ δίδονται, ἐπειδὴ
τῶν λόγων δεσπότης ἐστὶν, ἢ ἐπειδὴ τὰς ἔθους ἦν ἀπαρ-
χὰς τῆς γλώττης τῷ κήρυκι δίδοσθαι. ἐτύγγανεν οὖν
ὁ δεσπότης τοῦ Καρίωνος θεοῦ φασιν ὅτι (illa ὁ δε-
σπότης—φασιν ὅτι vel ἐτύγγανεν—θεοῦ loco alieno
sunt illata, φασιν autem fortasse in φησὶν κωταν-
dum. DIND.) ἢ γλώττα τούτων τῶν λόγων αἰτία
ψεύδους τῷ κήρυκι Ἑρμῇ διὰ τὸ μὴ εἰληφέναι αὐτόν
(fort. αὐτήν). Ἄλλως ἐπαίξεν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὰ
κακὰ ὧν ἀπήγγειλας ἡμῖν σὺ γινέσθωσαν (συγγινο-
σκέτωσαν G.). εἶπεν ὅτι ἢ γλώττα, ἐπεὶ ἔθος ἦν τὰς
γλώσσας τοῖς κήρυξι δίδοσθαι. Suidas hæc tantum
excerpsit, Ἡ γλώττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται·
τούτέστιν, ἢ γλώττα τῶν θυομένων τῷ Ἑρμῇ δίδο-
ται· Καλλίστρατος δὲ φησι, τῶν θυομένων τὰς γλώτ-
τας κήρυξιν ἀπονέμεσθαι. — 38 τῶν λόγων V. τῶν
θυομένων R. Θ. Ald. — 39 καταρωμένων qui scri-
psit recentior scholiasta, de execratione illa
videtur cogitasse, de qua scholiasta codicis Lei-
densis, cuius verba infra apposui. DIND. ἐπ' αὐ-
τοῦ Θ. — 41 videtur respexisse ad locum Odys.
Γ, 331: ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας. Confer
schol. ad Pacem v. 1060, et Eustath. ad locum
Homeri. KUST. — 43 λέγεται, 44 λέγει ὅτι, 46
οὐ λέγει V. « Scribendum ἀγγέλλει. » DIND. — 47
βάλλε Θ. βάλλε Ald. Od. Γ, 341: γλώσσας δ' ἐν
πυρὶ βάλλον. — 49 post κήρυκι addit Junt. ὅτι τὰς
γλώσσας Ἑρμῇ ἔθουον ὡς τοῦ λέγειν ἐφόρων· διὸ καὶ ὁ

κοιμικός, δύσφημά τινα τοῦ Ἑρμοῦ εἰπόντος, ἐξονειδίζει λέγων, ἢ γλώττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται· ὑπερ ἁμοιῶν ἐστὶ τῶ, εἰς μάτην αἱ γλώτται θύονται τῶ τὰ τοιαῦτα κηρύσσοντι. οὗτος Εὐστάθιος [p. 1471, 12] Ὁδ. γ'. Ἀθήναιος δὲ εἰπὼν ὅτι αἱ γλώτται τέμνονται τῶ Ἑρμῆ διὰ τὴν ἐρμηγείαν, καὶ ὅτι ἐσπενδον οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἀναλύοντες, προσιστορεῖ καὶ ὅτι τὰς τοιαύτας σπονδὰς ἐποιοῦντο τῶ Ἑρμῆ, καὶ οὐχ, ὡς αἱ ὑστερον, Διὶ τελείῳ· δοκεῖ γὰρ Ἑρμῆς ὑπνοῦ προστάτης εἶναι. Regius: Ἐπειδὴ περὶ ὁ Ἑρμῆς κήρυξ ἐστὶ τῶν θεῶν, τούτῳ δὲ εἰκότως ἢ τῶν θυσιαζομένων ζώων γλώττα εἰς θυσίαν ἀνεφέρετο, τούτου ἕνεκεν ὁ θεράπων πρὸς τὸν Ἑρμῆν τοῦτο εἶπε. δέον δὲ εἰπεῖν, ἢ γλώττα σοὶ τούτῳ τῷ κήρυκι θύεται παρ' ἡμῶν, οὐκοῦν μὴ χαλέπαινε, ὁ δὲ παρ' ὑπόνοιαν ἐπήγαγε παίξων τέμνεται· ἵνα καὶ ἄλλο τι γελοῖον νοηταί· τὸ γὰρ τέμνεται ἄλλοι καὶ τὴν τομὴν τῆς γλώττης τοῦ λέγοντος, καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς τοῦ ζώου γλώττης, ὅταν θύσῃ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι. — 2 τοὶ Hemst. σοῦ codex.

1115, 5 ἐστὶ R. V. ἐστὶ δὲ εἶδος G. πλακοῦντος τὸ ψακτόν R.

1119, 14 ἐστράφης Suidas s. Σωφρονεῖς. — 15 καλῶς καὶ ἀληθῆ λ. Ald.

1121, 24 μᾶζαν· ἢ εἶδος πλακοῦντος ἐξ οἴνου γινόμενον ἢ ἄρτος ἐξ οἴνου βεβρεγμένον (βεβρεγμένον G.) V. sine γινόμενον. Excerptis Suidas s. Οἰνοῦττα. — 26 μουστόπιταν Dorv. Reg. In margine Dorv. μελιττοῦτα δὲ, ὁ κοινῶς εἰώθασιν λέγειν ἀπόθερμα. Ducangius: μουστόπιτα, μουστόπιτα, *Placenta vino subacta. Glossæ MSS. ad Plutum Aristophan.* πάντ' ἀγάθ' εἴωθεν εὐθὺς οἰνοῦτταν μέλι. μουστόπιτταν. *Ubi Thomas Magister in scholiis MSS.* οἰνοῦττα μὲν ἐστὶ ἢ κοινῶς λεγομένη μουστόπιτα· μελιττοῦτα δὲ ἢ κοινῶς λεγομένη ἀπόθερμον. *Eadem Thomæ verba exhibuit in Ἀπόθερμον.*

1123, 31 ἐφ' ὕψους κἀθημαι Hemst. collato Suida, Ἀναβάδην· ἐφ' ὕψους· ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν καὶ κοιμᾶσθαι. Ib. πεινῶν ἢ ἀναστρέφομαι τῆ πείνη V., quæ verba om. G. — 32 ἔχων G. Θ. ἐν τῇ στήλῃ additum ex V. — 35 sq. ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ἔχων τὸν πόδα habet Θ.

1124, 40 Ἄντι τοῦ om. V., qui 41 ἐποίησε ζημίαις τοὺς ταῦτα παρέχοντας τὰ ἀγαθὰ.

1126 sic in R., ἔξω τῶν ἐορτῶν—Θησεῖ. (sequitur scholion ad v. 1128; tum pergit) ἢ τετράς—τῶ Ἑρμῆ. V. ἔξω—Θησεῖ hoc loco habet, sed totum scholion ἢ τετράς—Θησεῖ repetit ad v. 1128 ante verba Ἄλλως ἀγκύλης. — 50 Ἡ τετράς δὲ V. — 51 τῶ Ἑρμῆ R. καὶ ἐτ' αὐτῆ τῇ om. V., qui μῆνα ἡμέρα ἀπετίθετο. — 52 ἀπέθεντο R. « Πλακοῦς ἀπετίθετο videtur dicere voluisse, vel si ἀπέθεντο recte scriptum in R., πλακοῦντα ἀπέθεντο. » DIND. ἔξω γὰρ Ald. Hoc scholion exscri-

psit Suidas s. Πεπεμμένου et Πέττουσα. τῶν μεγάλων ἐορτῶν V. — 53. De diebus, qui quibus diis essent sacri, librum Philochorus, religionis patriæ callentissimus, conscripsit, teste Proclo ad Hesiod. Ἡμ. v. 770: Φιλόχορος δὲ ἐν τῷ περὶ ἡμερῶν Ἠλίου καὶ Ἀπόλλωνος λέγει αὐτὴν· ἢ δ' Ἑρακλέους καὶ Ἑρμοῦ ἐστὶν· ἢ δὲ ἐβδόμη ἱερὰ Ἀπόλλωνος· ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτέχθη· διὸ καὶ ἐπτάτονος αὐτοῦ ἢ κιθάρα· ἢ τετράς Ἑρακλέους· ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτέχθη· quæ sunt ad scholiastæ nostri locum accommodatissima. Ex eodem opere manarunt, quæ parvus Homeri enarrator prodit ad Od. Υ, 155; Φ, 258, et Suidas in Τετράδι γέγονας. Vide Eustath. ad Il. Ω, p. 1353, et Jo. Meurs. Denar. Pythag. c. 6. Quod deinde scholium LB. de sexto mensis die, præcipue Thargelionis, narrat, verum est: illum enim et Diana, et philosophandi rationem obstetriciam professus Socrates natalem habuerunt: Diogen. L. 2, 44. Vide Jo. Rutgers. ad Apul. p. 7. Hemst. — 54 καὶ τετράς Θ. τετάρτη Suidas utrobique. — 1 τῷ Θησεῖ V., qui Χάρει γ' addit altero loco, ubi totum scholion (i. e. ἔξω—Θησεῖ) sic scriptum est, ἄλλως. τετράδι γὰρ τοῦ μηνὸς τὰς κατὰ σελήνην ἐγένετο τὰ Ἑρμοῦ, Ἀπόλλωνι ζ, Θησεῖ η, Χάρει γ.

1127 om. etiam Θ. — 12 Ὑλλαν omnium edd. est scriptura, litera quidem inertis abundans, sed quam vetusti tamen libri sæpius adhibent. In Suida legas τὸν Ὑλλαν κραυγάζειν· pro quo mire corruptus, sic enim censeo, cod. LB. τὸν Ὑλλαν βυστάζειν· ἐπὶ τῶν μάτην πονούτων· ἐπεὶ τὸν Ὑλλαν etc. Idem vero Ὑλλαν κραυγάζειν, neque ibi dissentit antiquus codex. In Dorv. τὸν Ὑλλαν altero λ superposito. Qui scholiasta πηγᾶς (l. 21) videtur appellasse νόμῳ πηγᾶς, quæ Hylam rapuerunt: nam ut fontem Pegas, in quem delapsus Hylas evanuit, auctore Apollon. Rh. 1, 1222, cogitaverit, quis credere in animum inducat? Versus autem ille proverbialis (l. 16) de veterum eujusdam tragicæ sine dubio derivatus, ubi Herculem, ut ab Hyla incassum querendo desisteret, vox cælo missa monuit, Ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς· quæ sententia tanto opere spectatoribus arrisit, ut paræmiæ vulgaris privilegio donaretur. Αἰθερία vero φωνὴ eadem, quæ οὐράνιος et θεία, et κληδών: quarum ex occulto, auctore latente, emissarum repentino apulsu mentes superstitiosæ valde commovebantur: *cælestis vox* Livio 5, 52, et apud Diogen. L. 1, 115, βαγῆναι φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ· earum in tragediis quoque, ut θεῶν ἀπὸ μηχανῆς, usus ad nodum fabulæ solvendum. Pejus Apostolius 9, 57, habet ζητεῖς τὸν—, multoque magis id existimabis, si in memoriam revoces ex Ammonio

constitutum a grammaticis haud absurdum discrimen πόθου et έρωτος, verborumque ποθειν et έρωτην, ex quibus hoc est praecipua vi praesentium, illud ad absentes pertinet: Theocrito etiam 13, 65, Hercules Παίδα ποθών δεδόνατο. Adjectam vero explicationem aliunde, quam a nostro scholiasta, Michael est mutuatus, quippe quae et verbis, et nonnihil etiam re dissideat: propinqua Zenobius dabit 6, 21. Versum ipsum, sed nullo comitatu instructum, editus Suidas habet, MS. noster prorsus ignorat. Pro ελειφθη (l. 17), quod omnes edd. pervasit, fidenter rescripsi ελήφθη. idem ne facerem in προσδοκόντων, obstitit antiquorum exemplarium consuetudo scribendi, quae saepius offerre meminera προσδοκείν et προσδοκούντες ex more publici sermonis, quod castigatius προσδοκῶν legi debuerat; ut in A. AA. 28, 6, alibi crebro. HEMST. Regius: Παροιμία ἐστὶ λεγομένη ἐπὶ τῶν ἤδη παρωχηκότων ἢ καὶ παντελῶς ἠφανισμένων. εἴρηται δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. τοῦ Θεσείως Ἡρακλῆν εἰς τὴν Ἀργὴν ἐμβιβάσαντος, ἠνίκα πρὸς Κολχούς ἀπέστειλεν αὐτὸν κομίσοντα τὸ χρυσόμαλλον δέρασ, συμπαρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Ἡρ. καὶ Ὑλαν (sic) τὸν ἑαυτοῦ ἐρώμενον. ἐν δὲ τῷ παραπλέειν τῇ χέρσῳ, κρήνην ἰδὼν τινὰ ὁ Ἡρ., ἀπέστειλε τὸν Ὑλαν κομίσοντα ὕδωρ. δὲ καὶ ὑπὸ τῶν Νηρηίδων ἀρπαγείς, ἀφανῆς γέγονεν. Ἡρακλῆς οὖν, μηκέτι τοῦ μείρακος ὑποστρέψαντος, περιρῆει πᾶσαν τὴν ἐκεῖσε ὕλην ζητεῖν τὸν ἐρώμενον καὶ ἐξ ὀνόματος καλῶν· πρὸς δὲ αἱ Νηρηίδες τοῦτ' ἔφασαν « ποθείς τὸν οὐ παρόντα. »

1128, 25 Τοῦ κώληκος τοῦ λεγ. Θ. τοῦ λεγομένου κωλήνος post μέρη τῶν ἱερείων ponit Suidas s. Κωλή. — 26 κωλαὶ τὰ HSteph. in Thesaurο. κῶλα δὲ τὰ Θ. Ald. κῶλα τὰ V. κωλή τὰ R. et Suidas. — 27 sqq. Ἄλλως—προσφέροντας om. Θ. τὰς R. et Suidas. τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων, τὰς V. Ald. Post ἱερείων pergit V., ἡ τετράς—χάρισι γ (hæc ex scholio v. 1126). Ἄλλως. ἀγκύλης. ἐστὶ δὲ ὀστῶδες. τοῦτο δὲ εἶπε διαβάλλων ὡς ὀστέα θύοντας τοῖς θεοῖς. Ἄλλως. ζητεῖται—ἄρχει (hæc ex scholio v. 1132).—28 φησὶν additum ex Suida, αἱ ex eodem et R., εἰσὶ ex Suida. « Quod ait scholiastes, notari homines, ac si ossa tantum diis adolerent, etsi minus opportune huc afferatur, ipsorum tamen numinum querela fuit illa gravis apud Comicos, ut lepidissimi Pherecratis aliorumque versus declarant in Clem. Alex. Str. 7, p. 846, 847. Eodem tendit Hermippi locus in schol. ad Aves v. 1406. » HEMST.—29 τοὺς θεοὺς R. Regius: Κωλή οὖν τὸ ἄκρον τῆς ὠμοπλάτης ἐστίν, ὃ φασὶν ἰδιωτικῶς κωληνάριον· κώληξ δὲ τὸ ὀπισθεν τοῦ γόνατος, ὡς καὶ Ὀμηρος (H. Ψ, 726) ἐν τῇ τοῦ Ὀδυσσεως πάλῃ φησὶν, « Αἶαντος κόλῳ ὀπισθε κώληκα παχύν. »

1129, 34 οἱ om. V. εἶχον Θ. — 35 ἀσκόλια V., et sic infra constanter ἀσκολ— Ib. ἐν ᾗ ἐνήλλοντο Hemst. ἐν (ἐν om. R.) ᾗ ἦλλοντο libri et Suidas. ἐπ' ἀσκόις αἰγείσις Ald. τοῦ om. V. — 36 ἐχθρῶν εἶναι ἀμπέλων Θ. — 37 οὖν om. Θ. Ald. Apud Suidam libri alii οὖν, alii γοῦν. — 38 φαίνεται R., qui τῆς ἀμπέλου om. ἐκ τῆς V. οὕτω λέγον Ald. — 39 ἦν V. Reg. « Recte ὁμοῦς ἐτι [cod. Reg.] Anthol. et Suidæ ed. Mediol. δὲ τι vel δ' ἐτι Suidæ codices. » DIND. — 40 ὅσον V. Θ. Reg. ἐπισπεῖσαι Ald. et Suidæ ed. Mediol. ex Anthologia, non Reg. Addit R. ἐποίουν δὲ τοῦτο πρὸς γέλωτα τοῦ θεάτρου· ὀλισθαινον γὰρ ἐπάνω τῶν ἀσκῶν. — 42 τῶν om. V. γελωτοποιεῖν Suidas. γέλωτος ποιεῖν Θ. γέλωτα ποιεῖν V. Ald. — 43 ἐτίθεσαν, 44 ἀλλόμενοι V., qui cum Suida ὀλισθαινον. ἐνωλισθαινον Ald. ἐνωλισθαινον Θ. — 45 Εὐβουλος Θ. Εὐβουλος καὶ V., ex quo ἐν Δαμαλείᾳ additum. ἐν Δαμαλείᾳ Suidas. Hemst. ἐν Ἀμαλθείᾳ, probante Dindorfio. Meinekius Hist. Com. p. 360, malit ἐν Δαμασίᾳ. — 46 τοῦτοις V. et Suidas. τοῦτο Ald. et Harpocrat. p. 37. Sequentia ἀσκῶν—ἐπὶ τοῖς om. V. « Post μέσον duæ syllabæ exciderunt, fortasse τινα. » DIND. BENTL. χαμαί, Meinek. τάχα. — 47 ἐνάλλεσθε Suidas. Legebatur καγγάζετε contra usum Atticorum. — 48 ἀπορρέουσιν V., qui addit ἀποκεκλύσματα, Suidas ἀπὸ κελεύσματος. Hoc non cum καταρρέουσιν, sed cum καγγάζετε coniungendum esse monet Hemst. Sequentia non habet Suidas. — 50 ἐνάλασθαι et ἀλάσθαι Θ. Qui pro sequentibus gl. interlin. habet πῆδα. ἀσκόλια γὰρ ἑορτὴ τοῦ Διονύσου. ἀσκῶν οἴνου—οἴνον. Regius: Ἦν τις ἑορτὴ Διονύσου Ἀσκολία (sic) καλουμένη, ἐν ᾗ περ ἀσκῶν τιθέντες ἐν μέσῳ τῷ θεάτρῳ πεπληρωμένον οἴνου, ἐνὶ ποδὶ τοῦτον (sic) ἐπήδων καὶ ὃ πηδῆσας ἄθλον εἶχε τὸν οἴνον· μὴ πηδῆσαντος δὲ τινος, ἀλλ' ἴσως καταπεσόντος, γέλωσ ἐγένετο τοῖς παροῦσιν. εἰς τιμὴν οὖν, ὡς ἐφημεν, ταῦτ' ἐποίουν τοῦ Διονύσου, ἐπεὶ ὁ ἀσκὸς τράγου μὲν ἐστὶ δέρμα, ὃ δὲ τράγος ζῶον πολέμιον ταῖς ἀμπέλοις, κατεσθίων αὐτάς. ὅθεν καὶ ἐπίγραμμα τι φέρεται τῇ ἀμπέλω πρὸς τὸν τράγον οὕτως εἰλέγον—νῦν δὲ ἐσχηματισμένως καὶ ὀριμῶς φησὶ πρὸς τὸν Ἑρμῆν· εἰπόντος γὰρ οἱμοὶ τῆς κωλῆς, φησὶν, ἀσκολιάζε οὖν ἐστερημένος τῆς κωλῆς, καὶ πεινῶν διάγε πρὸς τὴν αἰθρίαν καὶ τὸν ἥλιον.

1130, 12 ταῦτο τῷ ἱερείου codex. — 14 recte Dobræus τῶν ζεόντων, eodemque modo corrigendum quod l. 12 in Θ. loco alieno illatum legitur τῶν ζῶων. DIND. Regius: Τῷ Ἑρμῆ, ὡς εἴρηται, ἡ ὠμοπλάτη τοῦ ἱερείου ἀφιέρωτο· ἔθουο δὲ καὶ σπλάγγνα αὐτῷ, ἧτοι ἐντόσθια, θερμὰ ὀπτά δὲ καὶ περίεφθα. καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἄκρατον σπένδοντες τὴν σπονδὴν, ἧγουν μόνον οἶνον, τῷ Ἑρμῆ

κεκραμένον ἔσπενδον ψυχρῷ ὕδατι, οὐ θερμῷ. μεμνη-
μένου γοῦν τοῦ Ἑρμοῦ τούτων καὶ τῇ στερηθεῖ ὀδυ-
νομένου, πρὸς ἐν ἑκάστον τῶν οἰμοὶ ἀπὸ κοινοῦ ἕνεκα
τῶν σπλάγγων. ἡνίκα γὰρ ἐξῆγον ταῦτα τοῦ ἱερείου,
παραυτίκα παρ' αὐτοῦ λεγομένων ὀδυνηρῶς, φέρεται
τὸν Καρίωνα γελοῖά τινα καὶ προσφυῆ λέγοντα, ὅτι
ὀδύνη σου τὰ σπλάγγα κατέχει, ὃ Ἑρμῆ, ὅτι ἐστε-
ρήθης νῦν ἐκείνης τῆς τῶν σπλάγγων θυσίας.

1131, 16 ἐὰν V. — 17 ὀδύνην Θ. Ald. εἶπεν.
ἐπιστρέφειν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ etc. Θ. — 18 eliminan-
dum est δὲ · auctor enim illius scholii alius a
præcedenti diversam secutus est interpretatio-
nem, et σπλάγγα non ipsius Mercurii, sed ante
commemorata victimarum, quibus fuerat ma-
ctatus, intellexit: huic itaque πρὸς τὰ σπλάγγα
idem est quod ἐπὶ τοῖς σπλάγγοις. HEMST.

1132, 23 ἢ ὕδ. V. καὶ om. Θ. — 24 δὲ τὸ V. τοιοῦτον
Θ. τοῖς καπῆλοις Θ. Ald. — 25 ζητεῖται δὲ Θ. Ald.
ἄλλως. ζητεῖται δὲ V., in quo hoc scholion inser-
tum est scholio ad v. 1128. Excerpsit Suidas s.
Κεκραμένη, Κύλιξ, Οἰμοί. — 26 σπονδῆ ἄκρατος
V. κεκρασμένη idem. κεκρασμένη Θ. — 27 καὶ
om. Θ. καὶ τῶν ἀερίων καὶ καταχθονίων τούτεστι
ζώντων καὶ ἀποθανόντων ἄρχει V. Utrumque τῶν
om. Suidas.

1133, 31 πέρας σχολίης. Duplex interpretatio:
prior ad οὐκ ἂν φθάνοις per se solum spectat:
*licet hinc te quam potes celerrime proripias, non
tamen invenias tibi malorum finem, nec imminen-
tes miseras effugias*: pari modo eam loquendi
formulam explicuit ad v. 875. Altera conjungit,
οὐκ ἂν φθάνοις ἀποτρέχων · *hoc insuper ducto, tu
ne distuleris, ne moram ullam interposueris, quin
te quamprimum hinc facessas*: quemadmodum
ad v. 485: οὐκ ἂν ἀναβάλουσιθε ἀποθανόντες · ἀντὶ
τοῦ, ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσατε. HEMST.

1134, 37 ἐρεῖ. ἢ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος · εἰῶθαι γὰρ,
39 ἐμπέσωσιν, 40 προσδοκήσωσιν εἰρεῖν τιν' ὠφέ-
λειον Reg.

1137, 52 χορτάζειν νεανίαν interpretatio ine-
pta, quam repetit Suidas s. Νεανικόν, ubi χορτάσαι
νεανίαν est. Post νεανίαν addit V. καὶ ἐν ἐνίαις δὲ
θυσίαις λεγομένου τούτου ὅστε μὴ ἐξῆν (ἐξεῖναι G.)
ἀπενεχεῖν · quæ e proximo scholio sunt illata.
DIND. — 53 κορέων Θ.

1138, 1 ὠφελήσας Θ. ὠφελῆσαι Dorv. ὠφελήσεις
Reg. Monet glossator post ἐνδον apodosin deesse.
δηλαδὴ Dorv. om. Θ. — 2 λέγομεν τούτου, 3 κατὰ τὸ
δεύτερον πλῆθος, ἀλλ', 4 ὡσπερ V. « Si locum Ze-
nobii componas 4, 44, versus ex Θεοπόμπου Κα-
πηλίστι sumtus videbitur. » HEMST. — 6 εἶη, πλῆθος
δηλοῖ καὶ προπαροξύνηται V. reliquis omissis. προ-
παροξύτων, 7 ὀξύτων Θ.

1140, 15 sq. ὑπέλαβον πονηρίας ἐν τῷ ναῷ Dorv.

SCHOL. ARISTOPH.

— 21 κατὰ στείσιμ... codex, quod integravit Dind.

1142, 23 καλῶς om. Θ. — 28 ἐπιφανείας Reg.

1144, 35 οὐ μόνον et sequentia om. etiam Θ.

Multo pluribus hæc explicat scholiastes Reginus,
in structura cum accusativo ὑστεροχρονίαν inesse
statuens, ὅσον μεταλαμβάνω τῶδε, τούτεστι τοῦτο
ἀφείκ, ἕτερον λαμβάνω, et hoc loco ἀντὶ τοῦ μετ'
ἐμὲ εἶχε.

1146, 45 sqq. Hoc scholion alteri postponit
V. — 48 ψήφισματ' V. « Fort. ψήφισμα. » DIND.
μὴ om. V. ἀλλήλων G. — 49 μηδὲν additum ex V.

« Ἀλλὰ ταῦτά γε etc. Idem hæc, qui priora, scri-
pserit grammaticus, an diversus, haud facile
constituo. Id quidem liquido patet, quod auctor
hujus adnotationis existimaverit primum se Plu-
tum manibus versare, sed contaminatum, trans-
lato huc ex posteriore fabula versu, quem ordo
temporis rerumque gestarum repellat: nam mi-
nime dubito, quin spuria sint et aliena (l. 1) ἢ
καὶ αὐτὸς ὁ ποιητῆς ὑστερον ἐνθεῖναι · si enim in
secunda refictæ novatæque fabulæ commissione
Aristophanes ipse, quod jure suo poterat, inse-
ruit, quid attinebat absonam movisse difficulta-
tem? nulla utique est ἀλογία, quum poeta co-
mœdiam, quæ non steterat, reficiens multaue
mutans, ea immiscet, quæ cum præsentī rerum
statu congruunt. Sunt autem hæc non leviter
affecta: *verum ista, inquit, quæ de occupata
Phyle, victis 3o tyrannis, et lege oblivionis lata
præcesserant, nondum erant acta Diocle archonte,
quum primus Plutus scenam exercuit, οὐδὲ τὸ ἐπὶ
τριάκοντα ἤδη ἦν · legerem equidem pro more
Græcis usitato, τὰ ἐπὶ τῶν τρ.: ita solent τὰ Πελο-
ποννησιακὰ, τὰ Χαιρωνικὰ, τὰ ἐπὶ Λυσάνδρου. Sed
hoc leve est præ iis, quæ statim sequuntur, in
quibus orationis legitime constructæ nexus plane
desideratur. Sam. Petitus opem conatus est
Miscell. 1, 16, p. 56, rescribendo: ὀγδῶν ἔπει
ὑστερον μάχης τῆς μετὰ Θρασυβούλου γενομένης
Κριτίας ἐν Πειραιεὶ τελευτᾷ · quæ vix cum Græci
sermonis ingenio satis conveniunt. Ratio vero,
cur pro πέμπτῳ supponi voluerit ὀγδῶν, eo niti-
tur fundamento, quod egregium illud Thrasybuli
facinus extinctæ tyrannidis ad annum demittat
quartum ol. 94: hic, si retro numeres, a Diocle o-
ctavus erit. Non Petitum tantummodo, sed et
Petavium, G. J. Vossium Hist. Univ. Epit. alios-
que multos in eum errore Diodorus implicuit,
qui revera 14, 3, isti anno historiam ejectionis
tyrannorum assignat: hinc non una labes in
turbatam temporis illius seriem manavit; velut
ἀναρχία in anno secundo ol. 94 statuta, quæ
præcedentis fuit archonte Pythodoro, ut diserte
Xenophon testatur Hell. 2, 3, 1, regnum 3o vi-*

rorum ultra duos annos et Euclidem magistratum productum. Longe cautius Simsonius nobilissimum Thrasybuli factum collocavit in annum 1 ol. 94, Xenophonti obsecutus: audiamus modo Cleocritum mystarum praconem apud eum contentissima voce clamitantem 2, 4, 21: Μη πείθεσθε τοῖς ἀνοσιωτάτοις τριάκοντα, οἱ ἰδίῳν κερδέων ἕνεκα ὀλίγου δεῖν πλείους ἀπεκτόνασιν Ἀθηναίων ἐν ΟΚΤΩ ΜΗΣΙ, ἢ πάντες Πελοποννήσιοι δέκα ἔτη πολεμοῦντες· numerum, quos ἀκρίτους interemerint, definivit Isocrates in Areopag. p. 153, C, mille et quingentos. Conf. P. Wesseling. ad Sam. Petiti Leges Atticas p. 193. Hic si πέμπτῳ retineamus, ut sane conservandum est, Philochorum habebimus manifesto Xenophonti suffragantem. Cetera sic videntur posse constitui: ἀλλὰ καὶ, ὡς Φιλόχορος, πέμπτῳ ἔτει ὑστερον μάχῃ τῶν μετὰ Θρασυβούλου γενομένη ἦν, ἢ Κριτίας ἐν Πειραιεῖ τελευτᾷ. Ἀλογίαν vero et ἀλογον appellant, quod indecore temporum rationibus adversatur; ut ad v. 179 et apud alios ἀλόγως τοὺς χρόνους ἀναβιβάζειν, ἀλογος ἀναχρονισμός etc. Ἀπὸ τῶν σ. — καταλαβόντας, si suum locum teneant, significabunt hunc versum ab ipso fortassis Aristophane fuisse insertum post pacta, quæ Athenis convenerunt cum iis, qui Phylen occupaverant: tum, quod Kustero præeunte feci, ad τοὺς καταλαβόντας adjiendum est Φυλῆν· quod nomen facile, quia mox iteratur, evanuit. Verum suspicio me tetigit, hæc in alienam sedem ex superioribus esse detrusa: sensus quidem in ἐνθεῖναι finitus nihil ultra postulat: jam videamus, an eo reduci queant, ubi operam utiliore præstent: Ψηφίσασθαι ἔδοξεν ἀπὸ τῶν συνθηκῶν τῶν Ἀθήνησι γενομένων πρὸς τοὺς καταλαβόντας, μὴ μνησικαχῆσαι etc. Hic mihi tam commode videntur poni, ut nihil sit probabilius, quam inde nescio quo casu fuisse avulsa: certe ne Φυλῆν quidem supplere necesse est, quippe quod ex proximis facili negotio repetatur: ordo rerum gestarum pacisque factæ inter eos, qui astry, et illos, qui Piræum tenebant, simul constat. Fædus autem, quod sibi mutuo reconciliati sunt Athenienses, jurejurando sancitum, quasi proprio vocabulo συνθήκαι solet appellari, et συνθήκαι καὶ ὄρκιοι. Lys. In Agor. p. 138, 28: ὡς παρὰ τοὺς ὄρκους καὶ τὰς συνθήκας ἀγωνίζεται, ἅς συνεθέμεθα πρὸς τοὺς ἐν ἄστει οἱ ἐν τῷ Πειραιεῖ· ibidemque sæpe; p. 173, 33: τοῖς ὄρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις ἐμμένουσι. Isocrat. Excerpt. adv. Callim. p. 375, C: οὕτω μὲν τῶν συνθηκῶν ἔχουσῶν, τοιούτων δὲ τῶν ὄρκων γενομένων· prælectum modo fuerat in judicio pacis jurisque jurandi exemplar. Ex sequenti (l. 5 sqq.) scholio ridiculo et ex Leidensi nihil excerptum a Suida:

brevius etiam, quam editi, cod. LB. posito Comici versu subjungit: Φυλῆ· ὄνομα τόπου· καὶ Φυλάσιοι, οἱ ἐνοικοῦντες. » HEMST.— 50 τὰ V. τὸ Θ. Ald. τῶν additum ex Θ. ὡς om. V., ex quo φησιν additum.— 51 ἔτη V. ὑστερον μάχεται μετὰ Θρασυβούλου γενομένου ἢ (γενομένου, omisso ἢ, Θ.) Θ. Ald. Scribendum videtur ὑστερον μάχης γενομένης, delete Θρασυβούλου, quod ex superiore illo μετὰ Θρασυβούλου Φυλῆν καταλαβόντος oriri potuit: nisi quis plura excidisse credere malit. Dukerus conjecit πέμπτῳ ἔτει ὑστερον μάχεται μετὰ Θρασυβούλου ἐν Πειραιεῖ γενομένου ὁ Κριτίας καὶ τελευτᾷ. De Thrasybuli Critiæque morte vid. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 13. DIND.— 52 τοῦτον Θ.— 2 post ἐνθεῖναι interpungendum esse intellexit Hemst., qui proxima ἀπὸ τῶν — Φυλάσιος non transponere, sed ut inutilem alius scholiastæ annotationem separare debebat. DIND.— 3 δὲ om. V.— 4 καταγαγεῖν malit Dind.— 7 καὶ V. pro κἀκεῖσε.— 9 μνησικαχῆσαι Θ. Ald. καὶ γέγονε παροϊμιστικὸς V.— 11—15 sic in V., μὴ μέγα φρονήσης, εἰ μέγας γέγονας καὶ πεπλούτηκας, ὡς περὶ ὁ Θρασυβούλος καταλαβόντων Φυλῆν καὶ ἰσχύσας ἐδυνήθη καταλύσας τοὺς τυράννους καὶ πρὸ Ἀθηναίους (scr. Ἀθηναίων) τιμῆς ἡξιώθη.— 21 sqq. Φυλῆν τινὰ καταλαβόντων Ἀττικὴν μετὰ καὶ ἐτέρων μισοτυράννων, συνηρηγῆτος αὐτοῖς οὐ μετρίως καὶ Κεφάλου τοῦ πατρὸς Λυσίου τοῦ ῥήτορος, περὶ τὸν Πειραιᾶ συμβάλλοντες τοῖς τυράννοις, κατακράτος ἐνίκησαν σὺν τοῖς μετ' αὐτῶν Reg., qui sententia aliis verbis et alio ordine effert, sententia eadem.— 27 συναντήσκειαν, ἔλεγον Hemst. συναντήσκειαν, ἔλεγε codex.

1149, 43 κρείττω Θ.

1153, 4 κερδῆος om. Θ.— 6—13 sic in V., Στροφαῖον ἐπωνυμία Ἐρμού—πανούργεσθαι ἀπὸ τοῦ γράφειν (στρέφειν G.) καὶ κυκλῶν τὰ πράγματα. Ἄλλως. στροφὸν—πανούργοι λέγονται.— 6 στροφαῖον, ἐπεὶ στροφαῖ Gelenius. στροφαῖ sine dubio verum est: pro στροφὸν ego fere malim reponi στροφῖν, quod ideo scilicet adhibitum, ut explicandæ vocis στροφαῖος inserviret. Persuadet Eustathius, qui antiquioris lexicographi verba ponit ad H. Ω, p. 1353, 9: Στροφαῖος δὲ Ἐρμῆς φησὶν, οὐ μόνον δὲ παρὰ τῷ στροφεῖ ἰδρυμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ στρέφων καὶ ἑξαπατῶν, οἷον στροφῖς. Στροφῖς autem versutus in Aristoph. Nub. v. 450, σχολιῶς, οὐχ ἀπλοῦς, πολύπλοκος, ut Hesychius interpretatur; quale nomen callidissimum Maïæ filium non dedecet. HEMST. Ib. ἐπειδὴ et πεπλεγμένοι V. Legebatur λέγονται καὶ οἱ. Deinde Ald. καὶ δ. λόγοι.— 8 τὸν παρὰ τῇ θύρᾳ ἰδρυμένον δαίμονα Suidas s. Στροφαῖος.— 10 ἐπωνυμία δὲ τοῦτο Ἐ. V. Ald. ἐπ. δὲ ἐστὶν Ἐ. Suidas. ἐν ταῖς Suidæ libri deteriores. πρὸς ταῖς Hemst.— 11 ἰδρύσασθαι V.— 12 εἰώθασιν ante

ὀπίσω ponit Θ. ἔλιος om. V. — 13 ἔνθεν καὶ ἔνθεν
στρεφόμενος Dorv. — 15 ἔστι μὲν, 16 ἐπὶ φυλακῇ
Reg. ἤτοι φυλακῇ Paris. — 18 θύρας τῆς ἐχούσης
στρόφιγγας Reg.

1155, 38 sq. Etymol. Παλιγκάπηλος, ὁ μετα-
βολεὺς, ὁ τὸ αὐτὸ ἀγοράζων καὶ πωλῶν· paulo ple-
nius Hesychius : ὁ μεταβολός, ὁ τὸ αὐτὸ αἰεὶ ἀγορά-
ζων καὶ πωλῶν, ὡς παλίνδουλος, ὁ πολλακίς δουλεύ-
σας· quod posterius eo pertinet, ut moneat,
πάλιν in hoc vocabulo composito non simplici
tantum suaque gaudere potestate, sed continuam
frequentemque significare rerum emtarum, ven-
ditarumque commutationem. Idem docuit in
Παλίνσκιος· τὸ γὰρ πάλιν, inquit, ἐνιαχοῦ ἐπίτασιν
δηλοῖ, ὡς παλιγκάπηλος, παλίμπρατος· ita scriben-
dum, non παλίμπρατος· vide Polluc. 7, 11, qui
τὰ δευτερον πιπρασκόμενα dici notat παλίμπρατα,
παλίμπωλα, additque, καὶ ὁ τοῦτο ποιῶν, παλίμ-
πωλος, παλιγκάπηλος· quo tamen loco, ne forma
vocis legitima desideretur, malim παλιμπώλης·
servus etiam παλίμβολος et παλίμπρατος, ὁ πολλα-
κίς πραθεὶς 3, 125; neque usum eleganter alio
translatum observare neglexit, παλίμπρατος τὴν
ὄραν, παλιγκάπηλος τοῦ κάλλους 6, 127, et inter
rhetoris opprobria, πρὸς ἀργύριον βλέπων, παλίμ-
πρατος· pauloque post, παλιγκάπηλος, πεπρακὼς
ἑαυτὸν· quomodo de Flacco Philo Judæus p.
971, A : Φλάκκων ἤδη τιμῶν ἀθλίων ἑωνυμημένοι, ἃς
ὁ δοξομανὴς καὶ παλίμπρατος ἐλάβανεν. Hinc πα-
λιμπράτης, quem Glossæ veteres μεταπράτην et
cocionem vocant, parum a παλιγκαπήλιω distat;
quod maledictum ut sophistis fuit a liberaliori-
bus philosophis objectum, sic perinde et illud
in Epist. Socrat. p. 2, quem locum insigni men-
da libero : ἀλλ' ὥσπερ τοὺς σφιστάς, καὶ Σω-
κράτην φαίνη ὑπονοεῖν παλιμπράτην τινὰ εἶναι παι-
δείας, καὶ τὰ πρότερον γράψαι οὐχ ἀπλῶς ἀρνούμενον,
ἀλλ' ἐπὶ πλείοσιν ἢ τοῖς τότε δεδομένοις ὑπὸ σοῦ· Ie-
gebatur, αἰρούμενον· ἀλλ' ἐπὶ πλείοσι τοῖς τότε δι-
δομένοις· est autem ἀρνεῖσθαι conditionem oblatam
respuere. Μετάβολοι vero, interprete Suida, πρα-
γματευταί, μεταπράται, et μεταβολεῖς, illi recen-
tioribus usitatiores, hi Atticis, ut notat Thomas
M., proptereaque soli a Polluce commemorati,
καπήλοι et παλιγκαπήλοις tam vicini, ut iis vel
explicandis adhibeantur, vel proxime junctis
adhæreant : οἱ μεταβολεῖς καὶ οἱ τῶν ὀνίων κάπηλοι
apud Socrat. H. E. 3, 17; graviter et figurate
Demosth. In Aristogit. p. 835, C : εἰ δὲ κάπηλός
ἐστὶ πονηρίας, καὶ παλιγκάπηλος, καὶ μεταβολεὺς,
καὶ μονοῦ ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων πάντα, ὅσα πώ-
ποτ' ἐπραξεν, ἐπόλει. Jam nostri grammatici,
quum παλιγκάπηλον exponunt τὸν τὸ αὐτὸ vel τὰ
αὐτὰ αἰεὶ ἀγοράζοντα καὶ πωλοῦντα, talem videntur

intellexisse, qui ejusdem generis merces et ad se
delatas emeret, et aliis iterum venderet; quod
etsi nonnihil differat explicationi, quæ statim
proponitur, ab usu tamen vocis ipsoque παλιγ-
καπήλων, quorumdam saltem, instituto non est
alienum : h c enim pacto Phœnices quoque πα-
λιγκάπηλοι scholiastæ Pindari ad Pyth. 2, 125,
nihil opportunius ad rem explanandam illo ipso
Sophoclis loco, quem protulit : Ἦν ἔθου καὶ
πράσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνήρ, Σιδώνιος κάπηλος, altero-
que comici, ubi nonnemo protinus, simul atque
id, quidquid fuerit, quod in fabula dictum præ-
cesserat, contingeret, fieri se Phœnicem aiebat,
una manu dare, accipere altera : εὐθὺς δὲ Φοῖνιξ
γίγνομαι, Τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.
Des. Heraldus Anim. in Observ. ad J. A. et R.
2, c. 2, § 6 hæc scholio nostro subdidit : *Heic ἔμ-
πορον ὑπὸ τοῦ καπήλου contineri vult aliquo casu,
et κάπηλον esse qui domi emit ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου,
et vendit ibidem τῷ ἐμπόρῳ, quo nomine vult ap-
pellari quemcumque, qui emit ἐπὶ ξένης, sive ἀπὸ
τοῦ αὐτοπώλου, sive ἀπὸ τοῦ καπήλου· sed et qui
emit domi, quod vendat ἐπὶ ξένης. Ex eo autem,
quod κάπηλον vult esse eum, qui emit ἀπὸ τοῦ αὐ-
τοπώλου, παλιγκάπηλον esse vult, qui emit ἀπὸ τοῦ
καπήλου, et eum distinguit ἀπὸ τοῦ μεταβολέος, etsi
nulla pæne est inter utrumque differentia. Quorum
ista, qui emit ἐπὶ ξένης — sed et qui emit domi etc.,
satis arguunt, impediti quiddam Heraldus fuisse
visum hæere in ἐμπόρου descriptione, quod fru-
stra verbis tegere sit conatus. Budæus etiam
scripsit, ἢ ἀπὸ τοῦ καπήλου ὠνούμενος, illud sci-
licet participium, ut sensus congruat, addendum
existimans. Sanare licet scholiasten, ejusque
genuinam mentem assequi oratione in meliorem
ordinem redigenda : *Ἐμπορος δὲ ὁ ἀγοράζων ἢ
ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, ἢ ἀπὸ τοῦ καπήλου, καὶ ἐπὶ
ξένης πωλῶν· quod iis, quæ tradidit, tam con-
cinne respondet, ut, quin ita reliquerit, dubi-
tari nequeat. Steph. Byz. in Ἰσεῖον, cujus urbis
Ægyptiæ nomen erat incolis, ut, Hesychio teste,
Metapontinis apud Italos, ab ipsa re μεταβολοίς·
nam, quæ huc egregie faciunt, πωλοῦσι μόνους
τοῖς ἐμπόροις ἀθρόα τὰ φορτία, παρὰ τῶν τεχνιτῶν
ἀγοράζοντες αὐτὰ κατ' ὀλίγα, καὶ κοτυλίζουσι τοῖς
ἐγχωροῖς· ubi κοτυλίζειν Polluci quoque notatum
7, 194, idem est, quod scholiastæ κατὰ τὴν κοτύ-
λην πωλεῖν. HEMST.— 39 ἀπὸ τοῦ καπήλου ἀγοράζων
καὶ παλιπωλῶν Reg., qui 40 τὴν om. — 41 λέγεται
δὲ καὶ (καὶ delendum) μεταβολεὺς V. συνεχὲς Ald.
ἀπὸ τοῦ συνεχῶς μεταβάλλειν. κατὰ γρηστικῶς δὲ ἀλ-
ληλόως πᾶσι τοῖς ὀνόμασι χρώμεθα Reg. — 43 δὲ
παρὰ πωλῶν V. δὲ παρὰ πολλῶν G.*

1159, 53. Mercurium ἡγεμόνιον oraculi moni-

tu ab Atheniensibus esse statutum, qui dixerit, præter enarratorem nostrum, alium non memini. HEMST. — 4 τὸ addidit Hemst. — 6 ἡγεμόνος codex.

1161, 15 ἀγώνων—ἐργάζομαι Dorv., sequentia omittens. — 16 μοῖρα—ἐστίν Paris. — 19 ἀντί τοῦ om. V. Θ.

1164, 25 ὄντως, λίαν Θ. — 27 κρατεῖν Hemst. κρατεῖσθαι Dorv.

1165 οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν : Ἐποίουν γὰρ τοῦτο οἱ δικάζοντες, ἵνα, ἐὰν ἀποτύχωσιν ἐνός, εἰς (ἀποτύχωσι εἰς Θ.) ἄλλο δικαστήριον δικάσωσιν. Θ. Ald. Quæ ex proximo scholio illata.

1166 in V. sic, ὁ τούτων νοῦς—καὶ τῶν δικαστηρίων ὄντος. Ἄλλως, οὐ ματαίως ἔλεγον πολλὰ ὀνόματα ἔχειν. ἐποίουν γὰρ τοῦτο οἱ δικάζοντες, ἵνα, ἐὰν ἀποτύχωσιν, εἰς ἄλλο δικάσωσι δικαστήριον. Habet Suidas s. Ἐπιώνυμον. — 31 ἄλλως, ὡσανεὶ Θ. Ceteri libri ὡς ἂν εἰ. — 33 ὁ δὲ τούτων Θ. Ald. — 34 τῆς additum ex Θ. περὶ προαιρέσεως V. — 35 ὄντος post προειρημένων habent Θ. Ald. — 36 ἐποίουν Dindorfius ex scholiis supra allatis. Legebatur ἐποιούτο. Ib. ἀποληφθῶσιν V. Ald. — 37 δικάσωσι om. Θ. « Qui sit ὁ πεσσός, quem εἰς τότε καὶ εἰς τότε ἐμβάλλειν τῶν δικαστηρίων iudices famelici lucellique judicialis avidi dicuntur, proclive non est definire : nec memini alios difficile vocabulum attigisse. Sive enim τὴν βάλανον intelligas, cujus ex Aristotele facta fuit mentio ad v. 278, sive potius τὴν δέλτον, τὸ πινακίδιον, aut τὸ σύμβολον, cui nomen ejus tribunalisque, in quod mittebatur, erat inscriptum, nodus non plane fuerit expeditus; atque adeo dubito, an vitium aliquod inveteratum hic occultetur : quocirca prætermittere non possum, quin lectorem admoneam illius interpunctionis, quam Ald. præbet, ἐν τῷ ἄλλῳ δικάσωσι τὸν πεσσόν, καὶ εἰς τότε etc., si forte sagacioris cuiquam lucis aliquid inde affulgeat : ἐμβάλλειν certe εἰς τὸ δικαστήριον, *ingere se atque inferre in tribunal*, non secus dici poterit atque ἐμβάλλειν εἰς τὴν ἀγοράν. HEMST. De hac interpunctione non cogitandum. DIND. — 38 ἐμβάλοντες Θ. — 48 non δ', sed φ' videtur scripsisse. DIND.

1167, 51 ὀνομάσθαι. Sic scilicet explicuit propter ἐπωνυμίας illas πολλὰς, quæ ante fuerunt commemoratæ : idem igitur est, quod, nomina sua multiplicari student, et in plures tabellas referri, ut, si uno tribunali per sortem excludantur, in aliud irrepere facilius possint : malim vero σπουδάζουσι. HEMST. — 52 αὐτοῦς Θ. Ald. — 53 δὲ καὶ ἐν V. Ald. — 54 ἀναγράφεσθαι Ald.

1169 πηγάδιον pro puteo senioris est Græciæ : vide ad v. 810. HEMST.

1170, 10 δ' οὐκέτι codex.

1171 om. etiam Θ. — 23 παρορῶντο codex.

1172, 26 Ἦ κάλλιστε, consueta Græcis serio-ribus appellatio, quum veterum esset usitatior, ὦ γὰθὲ, ὦ βέλτιστε. HEMST.

1174 ἐφθάρηκα, forma verbi ex vulgari lingua sumpta. Πείναν recentiores πίναν scribunt : v. Ducangium. HEMST.

1175, 32 Δία σωτήρα V. σωτήρα Δία ceteri. — 33 Διὸς σωτήρος Reg. — 34. Fuisse Jovem, qui utroque nomine Σωτήρος et Ἐλευθερίου Athenis coleretur, vel saltem afficeretur, fidem faciunt Hesych. et Harpocrat. in Ἐλευθέριος : neque tamen eo minus plurimis in urbibus Διὸς et Σωτήρος et Ἐλευθερίου templa fuerunt seorsum dedicata. Quis autem Athenis exstiterit Ζεὺς σωτήρ (nam plures fuisse constat), cui cognomen itidem Ἐλευθερίου sit inditum, non satis apertum est. Ego scholiasten sequor, eique duplicis appellationis privilegium tribuo, cui templum fuit ad forum in asty constitutum, summaque religione ab Atheniensibus habitum : huic enim quotquot annis extremo die sacra fiebant, ut patet ex Lysia In Evandr. p. 175, 36; quo tempore stipēs videtur a populo collata in aram exornandam; cujus rei meminit Plutarch. in Demosth. p. 859, A. Ab his sacris peractis quum rediret magistratus in concionem, populoque læta fuisse renunciaret, tale, ut arbitrator, exordium erat oratoris, cujusmodi legitur in Demosth. Προοιμ. Δημηγ. 63. Ejusdem Jovis σωτήρος a Lycurgo mentionem fieri puto Adv. Leocr. p. 150, 6, et 167. Ἐλευθερίου vero cognomen fuit nactus διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους (prejus ἐλευθέρους Etymologus habet, et scriptus Suidæ codex) τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ : quod quum Hyperides expressis verbis, Harpocrate teste, tradiderit, non video, quam fidem Didymus mereatur tanto ceterior, qui magnum oratorem hoc nomine erroris arcessere non dubitavit : nam Ἐλευθέριον dictum esse Jovem propterea, quod Græcos Persici dominatus metu liberasset, id quidem ultro largior, utpote firmatum præter alios auctoritate Strabonis 9, p. 632, A, et Aristidis vol. 1, p. 237, C; sed ejus Jovis templum Platæis post memorabilem illam de Mardonio victoriam fuit erectum, et noto Simonidis epigrammate celebratum. Perperam igitur confudit Didymus communem illum Græcæ libertatis vindicem, et hunc Atheniensibus proprium Δία Σωτήρα, cui ab alia longe causa, quam vere Hyperidem, qui optime scire poterat, explicuisse credo, Ἐλευθερίου titulus accessit : quod non parum adjuvatur a Menandro, ex quo patere monet Harpocrateon ὅτι ἐπιγράφεται μὲν Σωτήρ,

ὀνομάζετο δὲ καὶ Ἐλευθέριος. In illa vero τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου στοῦν sedentem adortus est Ischomachus Socrates, eosque sermones audivit, qui venustissime sunt descripti a Xenoph. in OEcon. : unde simul liquet, foro fuisse junctum. Solebant autem, si quod gravius adeundum esset discrimen, Jovi suo Servatori vota nuncupare. Hinc facile intelligitur, non alium esse Jovem Σωτῆρα, cujus hic sacerdotem Aristophanes in scenam ire jussit. Erat alioqui in Pirææ etiam ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος navigantibus opportunum, cujus mentionem fecit Strabo 9, p. 606, B; nec deerit forte, qui eam in ædem, propter portum sitam, commodius ingredi putet ἔμπορον σωθέντα, ut Jovis propitiū numen victima cæsa veneretur : at ego cum scholiasta facio. HEMST.

1176, 36. Ita solent Græci posteriores : λέξον μοι ἔνεκεν τῆς Θεοτόκου, *quæso te dic mihi, per virginem Deiparam.* HEMST.

1180 sic in V., θυσίας ἐπιτελέσαι ἢ ἐξιλιώσασθαι τὸ θεῖον ἐπὶ τοῖς μέλλουσιν. — 42 τὰ τῆς θυσίας Ald. — 43 ἐξιελούτο Θ. — 44 sq. conf. schol. v. 1185. — 48. Hic usus verbi φυλάττεσθαι est citerioris Græciæ. HEMST.

1184, 7 codex ἐφοδῆματα. — 14 sqq. Nugæ sunt, quæ narrat de voce πάτος, quasi *alimenta* significaret : nusquam enim, etsi analogia non obstat, ea potestate reperietur. HEMST. — 17 ἢ ex Regio legendum pro ἡγουν.

1185, 22 κωλᾶς Hemst. κωλᾶς Ald. — 23 νόμος ἦν Ald. et Suidas s. Κωλακρέται et Νομιζόμενα. — 24 Ἡ οὕτως. τὰ R. — 25 κωλαῖ Suidas. κῶλα libri scholl.

1190, 43 δὲ φρος Paris., eodem compendio usus ad v. 716.

1191, 51 ἐγκαθιστῶ Reg.

1193 sic in R., τῆς Ἀθηνᾶς. εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνέφερον—ἐπανηλώθη. ἐπειδὴ τὰ χρήματα—Ἀθηνᾶς ναοῦ. In V., τῆς Ἀθηνᾶς—ἐναπηλώθη. Ἄλλως, ὀπίσω—ἀκροπόλειως. ὡς μέλλοντος προΐεναί τοῦ Πλούτου. Postrema ὡς—Πλούτου ex scholio v. 1195. — 10 τῆς κ. π. Ἀθηνᾶς post διπλοῦς τοῖχος leguntur in V. Θ. Ald. Transposuit Meursius Cæc. c. 26. Regius : Ὅπ. τ. v. τῆς Ἀθ. ἐν τῇ ἀκρόπολει διπλοῦν ἦν τεῖχος ἔχον θύραν, θπου ἦν τὸ θησ. τῶν κοινῶν χρημάτων. καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ὀπισθόδομος. ὡς γοῦν χρημάτων ταμειῶν λέγει ἐκεῖσε πρότερον ἐγκαθιδρῦσθαι τὸν Πλούτον, καὶ νῦν αὖθις ἐκεῖ φησὶν ἐγκαθιδρῦσθαι. — 12 ἐπειδὴ R. Ald. ἀπέκειντο Θ. μέσον δὲ Ald.—13 ἐστὶ om. V. ἐνθα ἐστὶ R. — 14 post ναοῦ pergunt Θ. et Ald. τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς μέλλοντος προΐεναί τοῦ Πλούτου. (v. 1195.) ἀλλ' ἐκδότω—Φυλλίου. ἐν' ἔχων προηγῆ τῷ θεῷ : τῆς Ἀθηνᾶς—ἐπανηλώθη. — 16 φησὶν om. Θ. — 17 αἰεὶ ποτε R. V. ἀπό

τε Ald. ἔτι τότε apud Thucyd. — 19 τὰ V. pro τριακοσίων. παρεγένετο Θ. « Corrigendum μύρια ἐγένετο ex Thucyd. » DINN. εἰς R. V. om. Θ. Ald. τε om. R. — 20 τὰ ἄλλα R. Ald. — 21 scribatur εἰς.

1194, 25 ὁ Λυκ. Θ. Ald. « Lycophron, ut probabile videtur, ea de re, cujus causa testis ab Eratosthene citatur, scripserat in libris περὶ κωμωδίας, quorum in Athenæo fit mentio : idem erat et poeta multisque tragædiis nobilitatus, et grammaticus, ut Suidas ostendit; nec raro cum Eratosthene paulo inferiore hoc in genere jungi solet, velut a nostro schol. ad Vesp. v. 702, ad Pac. v. 701. Πρὸ ἀμφοτέρων τούτων, Plutum videlicet huncce, et Ecclesiastus nostri Comici, cujus tu dramatis vid. v. 970, 1142; nam cave, ne cum Jungermanno ad Poll. 9, 78, n. 24, ἀμφοτέρους Lycophronem et Aristophanem intelligas. » HEMST. — 26 ὁ Ἐρ. Ald. τοῦτο Θ. Ald. δᾶδας τοῦτον V. — 28 γὰρ om. Θ., qui πρὸς ἀμφ. Ib. Ποταμούς—Φυλλίον (φύλλον Θ.). — 30. Pythium Strattidis utrum intelligendum sit Apollinis fannum in urbe, an alterum Οἰνοᾶ, de quo Philochorus apud schol. Sophocl. ad OEcip. Col. 1041, definire non possum : illud tamen vero videtur similis. Meminit ejus Πυθίου Thucyd. 2, 15, et 6, 54, ubi vide Dukerum; parique loquendi formula Isæus p. 55, 14 : ἀναθήματα ἀνέθεσαν τρίποδας ἐν Πυθίου, quod Suidas illustrabit in Πύθιον. HEMST.—31 πάρεστε V. περ ἐστὲ Θ. Ald.—32 Φυλλίου Hemst. Legebatur Φυλλίου (φύλλον Θ.).

1195. Vide ad 1193, 14.

1197 scholio v. 1198 adjungit V., præfixo ἄλλως, omissoque γὰρ post ἔθος. — 45 ἠψημένας Θ. ἔψημένων Reg. Ald. ἔψημένων V. — 46 corrigendum est ποικίλοις, quod tantillum vitium eos, qui scholiastæ verbis usi sunt, fefellit. Scholium autem mox ad Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς adjectum huc revocari malim; hocce contra istius in locum succedere. HEMST. — 47 καὶ οὕτως ἀπ. Reg. — 49 ἀφιερῶντες Hemst. Codex ἀφιερῶν. — 50 pro αὐτοῦς reponi malim βωμούς. Ita jubet scholiastes noster et ad Pac. v. 922. HEMST.

1198, 2 ἀγάλματα schol. Pacis l. c. et Suidas s. Χύτραις. θεοῦ libri, schol. Pac. et Suidas. Legebatur θεῶν. — 3 τούτους ἀφιερῶμένους Θ. χαριστήρια schol. Pac., « quæ hic etiam paulo ante videbamus, et ad v. 1054; idque occurrere frequentius negari non potest : χαριστήριον ναὸν ἰδρύσασθαι ad Nub. v. 52; χαριστήρια τῇ πόρῃ ἀποδιδόντας Athen. 13, p. 572, F; σωτηρίας χαριστήριον ἀποδιδόναι 15, p. 672, A; χαριστήρια τῷ Διὶ θεῖν Ζευ-

nob. C. 1, 33; ταῦτα σύμπαντα χαριστήρια τῶ Ἀχιλλεῖ ἀνάκειται Arrian. P. P. E. p. 13, 10, De ven. c. 35; χαριστήριον τῆς Ἰκάρου ταφῆς Hesych. in Πληξάντα· inde Προχαριστήρια ab iis, qui veterum festa collegerunt, neglecta Suidas commemoravit: Προσχαριστήρια, in quibus explicandis mirifice lapsus est Jo. Meurs. in Græc. Fer., perperam apud Harpocratem legi, vel ordo literarum demonstraverit. Neque alterum tamen, quasi exemplum careret, temere videtur repudiandum: Etymol. p. 706, 44: ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐτυχίας εὐχαριστήρια. » HEMST. εἰς χαριστήρια Θ. — 4 ταῖς om. G. — 6 ἐρκείου Suidas. Scribatur ἐρκίου. — 7 μεθ' ὧν ὁ schol. Pac. ἰδρύνθη G.

1199, 12 πορφυροῖς. Ἐν præfigendum videtur: familiarissima locutio, εἶναι ἐν ἐσθῆτι, *indutum esse veste*, in qua per ingenium linguæ, ut quidem existimo, præpositionem omittere non licet: ideo pluribus in locis, ubi errore librariorum desideratur, revocandam arbitror; ut in Æschin. Ep. 4, καθήμενος ἐν ἐνδύματι καὶ λύρα ὁ Πίνδαρος· apud Alciph. 3, p. 428, ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῶ τῶ σχήματι etc., et schol. nostrum ad v. 9, ἐν παρθενικῇ σκευῇ χρηστηριάζειν· neque alia fuit causa, cur vel Casaubonus in Athen. 6, p. 255, E, κατέκειτο ἐν λευκῇ χλαμύδι, vel ego in Luciani Nigr. p. 53, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος restituere: sic enim ipse sub initium Bacchi: ἐν πορφυρίδι καὶ χρυσῇ ἐμβάδι· et paulo post ἰππεύοντα ἐν χροκωτῶ· Alciph. 3, 40, ἡμίγυμος ἐν τριβωνίῳ.

Hic igitur pari modo, ἐν πορφυροῖς, *purpureis amicti, variisque vestimentis pompas celebrabant*. HEMST. Vide Ruhken. ad Vell. Pat. p. 188. BAST. nott. mss. — 13 δεῖ καὶ R. — 14 συνῆλθε Θ.

1201 ἔλθει Dorv.

1202, 28 γάμου καὶ συναλλ. Reg., qui 29 σοι om.

1206 sic in V. τὸ ἐπιτηγνύμενον ἐλαιῶδες τῶ ζωμῶ, ἢ ἐπιφάνεια τῆς ἀθάρης. ἐν τῶ ὑπερζεῖν τὰ ὄσπρια γραῦς καλεῖται ὁ ἀφρός ὁ ἀνώτατος. — 38 sq. γραῦς λέγεται ὁ R. ὁ ἀφρός om. Θ. — 39 ἀνώτατος etiam Suidas s. Γραῦς. ἀνωτάτω Ald. τῶν χυτρῶν additum ex R. ἢ om. Θ. πηγνύμενον Θ. Ald. — 40 sq. τὸ δὲ — χοροῦ om. Θ. V. Eorum loco R. ὁ λόγος ἐκ τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ χοροῦ. — 42 ἄθη vox barbara labentis Græciæ Ducangium præterit: suspicor, ut ἄθος dixerunt ἄθος, vel ἄθος, perinde et ἄθη pro ἄθη receptum fuisse; unde ἄθηβολή, quod Ducangius subministrat. Ἄθη vero Atticis eadem, quæ ἄθησις, ut αὖξη, βλάστη, ἄσκη, ὄφειλή, σύλη. Solet autem, quicquid in summam faciem cujuslibet corporis emicat atque emergit, ἄθος dici, et ἄθειν, ἐξανθεῖν: ideo spuma quoque ἄθος: unde οἶνος λευκῶ πεποικασμένος ἄθει sunt *spumantis pocula Bacchi* Arcestrato apud Athen. 1, p. 29, B. Aristoph. Lysistr. 1259: πολλὸς δ' ἀμφὶ γένους ἀφρός ἦνσει· quod opportune Berglerus adnotavit ad Alciph. 1, Ep. 1, ubi τοῦ ὕδατος ἀφρός ἐξηθηθήκει. Patet itaque non fuisse nullam causam, cur Græci recentiores γραῦν veterum ἄθη appellaverint, aut ἄθη. HEMST.

CORRIGENDA.

Adnot. ad Nub. 137, l. 7 *leg.* νέους. — 169, l. 4, Reg. 1821. — 249, 10. Videndus omnino Cobet. Obs. in Platonem com. p. 129. — Ad Pac. 73, in fine, videndus idem p. 192. — 605. *leg.* Θεοδώρα. — Ad Avium Arg. II, lin. 5 *delenda* sunt verba « (non Reg. . . . egregie) ».